

Mắt Trái

Contents

Mắt Trái	3
1. Q.1 - Chương 1	4
2. Q.1 - Chương 2	7
3. Q.1 - Chương 3	9
4. Q.1 - Chương 4	11
5. Q.1 - Chương 5	13
6. Q.1 - Chương 6	14
7. Q.1 - Chương 7	16
8. Q.1 - Chương 8	18
9. Q.1 - Chương 9	21
10. Q.1 - Chương 10	22
11. Q.1 - Chương 11	24
12. Q.1 - Chương 12	26
13. Q.1 - Chương 13	30
14. Q.1 - Chương 14	32
15. Q.1 - Chương 15	34
16. Q.1 - Chương 16	37
17. Q.1 - Chương 17	38
18. Q.2 - Chương 1	40
19. Q.2 - Chương 2	42
20. Q.2 - Chương 3	45
21. Q.2 - Chương 4	47
22. Q.2 - Chương 5	50
23. Q.2 - Chương 6	51
24. Q.2 - Chương 7	53
25. Q.2 - Chương 8	55
26. Q.2 - Chương 9	57
27. Q.2 - Chương 10	58
28. Q.3 - Chương 1	60
29. Q.3 - Chương 2	63
30. Q.3 - Chương 3	64
31. Q.3 - Chương 4	67
32. Q.3 - Chương 5	69
33. Q.3 - Chương 6	72
34. Q.3 - Chương 7	74
35. Q.3 - Chương 8	77
36. Q.3 - Chương 9	79
37. Q.3 - Chương 10	82
38. Q.3 - Chương 11	85
39. Q.3 - Chương 12	90
40. Q.3 - Chương 13	93
41. Q.3 - Chương 14	97

42. Q.3 - Chương 15	102
43. Q.3 - Chương 16	107
44. Q.4 - Chương 1	111
45. Q.4 - Chương 2	115
46. Q.4 - Chương 3	118
47. Q.4 - Chương 4	123
48. Q.4 - Chương 5	127
49. Q.4 - Chương 6	132
50. Q.4 - Chương 7	137
51. Q.4 - Chương 8	140
52. Q.4 - Chương 9	145
53. Q.4 - Chương 10	147
54. Q.4 - Chương 11	151
55. Q.4 - Chương 12	154
56. Q.4 - Chương 13	157
57. Q.4 - Chương 14	169
58. Q.4 - Chương 15	173
59. Q.4 - Chương 16	177
60. Q.4 - Chương 17	182
61. Q.5 - Chương 1	188
62. Q.5 - Chương 2	189
63. Q.5 - Chương 3	192
64. Q.5 - Chương 4	194
65. Q.5 - Chương 5	197
66. Q.5 - Chương 6	199
67. Q.5 - Chương 7	203
68. Q.5 - Chương 8	207
69. Q.5 - Chương 9	209
70. Q.5 - Chương 10	219
71. Q.5 - Chương 11	224
72. Q.5 - Chương 12	227
73. Q.5 - Chương 13	233
74. Q.5 - Chương 14	235
75. Q.5 - Chương 15	239
76. Q.5 - Chương 16	241
77. Q.5 - Chương 17	245
78. Q.5 - Chương 18	248
79. Q.5 - Chương 19	252
80. Q.5 - Chương 20	256
81. Q.5 - Chương 21	261
82. Q.5 - Chương 22	265
83. Q.6 - Chương 1	269
84. Q.6 - Chương 2	273
85. Q.6 - Chương 3	278
86. Q.6 - Chương 4	282
87. Q.6 - Chương 5	287
88. Q.6 - Chương 6	291
89. Q.6 - Chương 7	294
90. Q.6 - Chương 8	295
91. Q.6 - Chương 9	298
92. Q.6 - Chương 10	300
93. Q.6 - Chương 11	301
94. Q.6 - Chương 12	304
95. Q.6 - Chương 13	309

96. Q.6 - Chương 14	312
97. Q.6 - Chương 15	317
98. Q.6 - Chương 16	321
99. Q.6 - Chương 17: Chương 17	326
100. Q.6 - Chương 18	330
101. Q.6 - Chương 19: Chương 19	331
102. Q.6 - Chương 20: Chương 20	335
103. Q.6 - Chương 21: Chương 21	340
104. Q.6 - Chương 22: Chương 22	344
105. Q.6 - Chương 23: Chương 23	348
106. Q.6 - Chương 24: Chương 24	353
107. Q.6 - Chương 25: Chương 25	358
108. Q.6 - Chương 26	363
109. Q.7 - Chương 1: Chương 1	372
110. Q.7 - Chương 2: Chương 2	376
111. Q.7 - Chương 3	381
112. Q.7 - Chương 4	385
113. Q.7 - Chương 5	389
114. Q.7 - Chương 6	393
115. Q.7 - Chương 7	398
116. Q.7 - Chương 8	401
117. Q.7 - Chương 9: Chương 9	403
118. Q.7 - Chương 10	406
119. Q.7 - Chương 11	409
120. Q.7 - Chương 12	414
121. Q.7 - Chương 13	416
122. Q.7 - Chương 14	423
123. Q.7 - Chương 15	431
124. Q.7 - Chương 16	434
125. Q.7 - Chương 17: Ngoại Truyện 1: Bức Hôn	442
126. Q.7 - Chương 18: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Sinh Hoạt Nho Nhỏ	450

Mắt Trái

Giới thiệu

Đây là truyện tình cảm của hai con người tưởng như khác xa nhau nhưng đến cuối cùng lại hóa ra họ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-trai>

1. Q.1 - Chương 1

Chương mở đầu

Dáng người cô rất đẹp, ngực nở mông cong, là mơ ước của hầu hết các chị em phụ nữ.

Nhân viên mới của bộ phận nhân sự nhắm mắt theo sau Thư kí Liêu, nghe cô lần lượt giới thiệu các phòng ban và toàn bộ nhân viên của công ty.

Cô gái nhỏ vừa mới tốt nghiệp đại học đem ánh mắt hâm mộ theo sát cô, cảm khái cho bộ mông không cần cố ý lắc lư vẫn vô cùng gợi cảm kia.

Hoàn mỹ! Quá hoàn mỹ! Nếu như dáng người mình được bằng một phần mười dáng người của Thư kí Liêu thôi, sinh ra quả thực không uổng mà!

Cô gái nhỏ cúi đầu nhìn nhìn ngực, lại nhìn nhìn ba vòng bốt lửa kia, thở dài một hơi.

Người so với người, đúng là khác biệt.

Chẳng trách mọi người đều gọi cô ấy là “Diệu Diệu”, ngay cả mình cũng muốn gào to ba tiếng “Diệu, Diệu, Diệu!”

“Công ty chúng ta chủ yếu thiết kế nữ trang cho khách hàng, kho hàng ở tầng dưới cùng em đã tham quan rồi, bây giờ chị sẽ dẫn em lên tầng trên”. Thư kí Liêu có một mái tóc dài gọn sóng rất gợi cảm, hất một cái...đúng là phong tình vạn chủng.

Cô gái nhỏ ngấm đến ngấm cả người.

Cô lần đầu tiên đến công ty nhìn thấy Liêu Diệu Trần đã cực kì kinh hãi vì sắc đẹp của cô ấy, nhưng sau lưng lại nghe các đồng nghiệp to to nhỏ nhỏ.

Thư kí Liêu rất xinh đẹp, nhưng hơi phong trần.

Có sao? Tuy rằng Thư kí Liêu có đôi má lúm đồng tiền rất hấp dẫn, nhưng cô không hề thấy cô ấy phong trần tí nào cả.

Còn có người nói: Đẹp thì có đẹp, nhưng khuôn mặt hơi lẳng lơ.

Có sao?? Thư kí Liêu ăn mặc rất bảo thủ, cúc áo gài kín mít, tuy rằng quần áo kín đáo ôm gọn thân hình càng khiến cô ấy trông gợi cảm hơn.

Thậm chí còn có người nói Thư kí Liêu: Ngực to nhưng ngu ngốc.

Có sao??? Vừa rồi đi một vòng tham quan, cô cảm thấy trí nhớ của cô ấy tốt đến mức khiến người ta lú lờ.

“Để chị dẫn em đi gặp giám đốc nhé”. Thư kí Liêu nhìn cô mỉm cười nhẹ nhàng.

Cô gái nhỏ bỗng cảm thấy váng đầu hoa mắt, nếu, nếu, nếu cô là đàn ông, nhất định sẽ ăn sạch Thư kí Liêu ngay lập tức!

Tuy rằng đây là một nhãn hiệu rất có ảnh hưởng, nhưng quy mô công ty lại vô cùng bình thường. Phân xưởng rất lớn, công nhân có đến bảy, tám trăm người, nhưng khu vực hành chính chỉ vỏn vẹn năm trăm mét vuông, trang trí cũng khá đơn giản. Vị trí bàn làm việc của Thư kí Liêu nằm ngay phía ngoài văn phòng tổng giám đốc.

Thư kí Liêu nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào”.Bên trong truyền ra giọng nói nhàn nhạt.

Cô ấy đẩy cửa nói: “Tổng giám đốc, đây là nhân viên vừa mới tuyển dụng, Tiểu Ưng” Giọng nói rất nhẹ nhàng, không hề ồ ạt, nhưng lại khiến người khác tê dại.

Cô gái nhỏ cảm khái, làm thư kí phải cỡ này a.

Tổng giám đốc nghe vậy, tầm mắt liền dời khỏi công văn nhìn về phía các cô.

Bắt gặp ánh mắt kia, cô gái nhỏ liền ngẩn người.

Trước mắt, ngồi ở đằng sau bàn làm việc là một người đàn ông rất trẻ, tuổi chưa đến ba mươi, mặc âu phục thẳng tắp, mái tóc không phải thuộc dạng chải chuốt tỉ mỉ, mà hơi rối, tùy ý rũ xuống trán, làm cho anh trông càng nhanh nhẹn lịch sự, trầm ổn và kiên định.

Bên khoe miệng còn treo thêm một nụ cười nhẹ, khiến khuôn mặt càng thêm nhu hòa.

Trai đẹp!

Cô gái nhỏ âm thầm liếm môi.

Anh nhích nhẹ ghế ra sau, hai tay khoanh ở mặt bàn, khoe miệng hơi giương lên: “Hoan nghênh cô gia nhập “Động Lực” đại gia đình”.

Động Lực là công ty nữ trang do anh tự sáng lập, địa vị trong giới khá cao.

Công ty không nhỏ, nhưng toàn bộ nhân viên hành chính ở tầng trệt luôn luôn không quá hai mươi người, cho nên mỗi lần có nhân viên mới, Diệu Diệu đều dẫn họ đến gặp anh.

Thấy sếp lớn khoe môi tươi cười cũng khiến người khác cảm thấy thoải mái hơn, tâm tình khẩn trương của cô gái nhỏ cuối cùng cũng được thả lỏng.

“Tổng giám đốc, sau này phiền anh chiếu cố!” Suy cho cùng cô cũng chỉ vừa tốt nghiệp, tâm tình kích động không thể khống chế liền vọt tới cạnh bàn, vươn tay.

Chần chờ một giây, anh nở nụ cười tươi như mặt trời: “Sau này cũng mong cô chiếu cố”.

Trời ạ! Thật dễ gần!

Cô gái nhỏ đột nhiên cảm thấy tim mình như bị xuyên thủng!

“Thấy cô đáng yêu như vậy, tôi cũng dạn dò thêm một chút, công ty chúng ta nghiêm cấm tình yêu công sở, ai vi phạm lập tức sẽ bị đuổi”. Anh khoe môi vẫn tươi cười như cũ.

Anh nói cô đáng yêu, còn “cảnh cáo” cô ngàn vạn lần đừng để đồng nghiệp nam lừa gạt.

Theo thư kí ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, cô gái nhỏ vẫn cảm thấy cả người lâng lâng, tâm hồn lơ lửng.

Đã hoàn thành xong nhiệm vụ, Diệu Diệu liền trở lại vị trí, bắt đầu ăn sô cô la.

Hôm nay cô đến tháng, có trời mới biết cười cười nói nói với người khác khiến cô khổ sở biết bao nhiêu.

Ôi, thân phận đáng thương, bị sếp áp bức triệt để, vừa đảm đương công việc bên bộ phận công tác xã hội, vừa ôm cả bên nhân sự, lại còn là thư kí quản lý sổ sách.

Ăn xong sô cô la, cô đem vỏ vứt vào túi xách, không để bất kì ai phát hiện.

Cô cực kì ghét tên cấp trên đó!

Cô gái nhỏ ngây thơ không hiểu sự đời kia sáp lại gần, hỏi: “Thư kí Liêu, chị kết hôn chưa?”

Bị động đến nỗi đau âm ỉ của mình, Diệu Diệu nuốt chút nữa trào nước mắt.

“Vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu”. Trời cao biển rộng, tại sao tìm một người đàn ông phẩm tính tốt, “công năng” bình thường lại khó đến như vậy?

Thấy Thư kí Liêu đỉnh đầu u ám, cô gái nhỏ đang định làm mối giới thiệu anh trai mình liền sửa miệng hỏi:

“Thư kí Liêu à, chị làm ở công ty bao lâu rồi?” Tránh để không trực tiếp hỏi tuổi phụ nữ.

Cô ngẫm lại, “Ít nhất sáu năm rồi”.

Cô theo làm từ lúc công ty bắt đầu lập nghiệp, lúc đó còn chưa tốt nghiệp đại học đã bị Bạch Lập Nhân lừa gạt đến đây.

“Ừây, lâu vậy sao?” Xong rồi, nhất định cùng giám đốc có gian tình.

Diệu Diệu cũng không để ý ánh mắt đối phương nháy mắt trở nên phức tạp, ngược lại còn nói: “Chị với sếp là bạn học”.

Cô gái nhỏ giật mình.

“Vậy chị hẳn là rất yêu anh ấy.” Mới có thể tình nguyện đi cùng người ta sáu năm.

Cô gái nhỏ biểu tình vắn vẹo, xong rồi, mình “tạch” rồi.

Ngược lại Diệu Diệu suýt chút nữa phun cả trà. “Chị? Anh ta?”. Cô chỉ chỉ mũi mình, rồi lại chỉ chỉ cái tên đang ngồi bên trong.

Hự! Cho dù toàn bộ đàn ông trên thế giới này có chết sạch, cô cũng còn lâu mới đi yêu cái tên Bạch Lập Nhân âm hiểm kia.

“Không cần biết em nhìn thấy cái gì, chỉ cần biết ngàn lần vạn lần không được yêu tên kia, nhớ chưa?” Diệu Diệu vẻ mặt nghiêm túc, “dạy bảo” người mới.

“Tại sao ạ?” Cô gái nhỏ tò mò.

Sếp đích thị là bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết mà.

Diệu Diệu kề sát vào tai cô, ôm hận, hộc máu nói: “Em cứ thử ở gần tên đó sẽ biết, chính là loại người ích kỉ, keo kiệt, dối trá, là một người cực kì cực kì đáng ghét!”

Cô nhở vào! Theo anh ta làm trâu làm ngựa suốt sáu năm trời, tiền lương hiện tại của cô cũng chỉ có ba nghìn, đây là mới được tăng lương tháng trước đó!

“Tên đó” không hề biết mình vừa được điểm danh, vẫn hồn nhiên nhíu nhíu mi, dùng khăn tay tỉ mỉ lau sạch sẽ bàn tay vừa mới bị người khác chạm vào.

Anh không thích bị người khác đụng chạm.

Từ trên xuống dưới, trái trái phải phải lau qua một lượt, xong rồi mới đem khăn tay vứt vào thùng rác.

Vì anh còn độc thân, nên việc giặt giũ quần áo cũng là nhiệm vụ của vị thư kí nào đó.

Anh càng hồn nhiên không biết, ở ngoài cửa còn có một bà tám mới gia nhập, quân quít lấy thư kí của mình lái nhai: “Này này, chị quen sếp như thế nào vậy?”

Điều kiện gia đình nhà Diệu Diệu, có hơi đặc biệt.

Cứ mỗi rạng sáng khoảng bốn năm giờ, trước cửa nhà cô đã có tiếng người ồn ào, rất náo nhiệt.

“Tiên cô mỗi ngày chỉ phát năm mươi dây số, buổi sáng đúng bảy giờ sẽ bắt đầu xem bói.” Đó là giọng rống oanh vàng của trợ lý mẹ cô.

Bất luận ngày nào trước cửa cũng có rất nhiều cụ già cùng các bà thím mê tín tụ tập, vô cùng náo nhiệt, vài người cầm số thứ tự trên tay, vài người an phận chờ đến lượt mình lấy số, ai đi ăn sáng thì đi, ai muốn về nhà thì về, chỉ cần đến giờ xem bói, tuyệt nhiên sẽ xuất hiện đầy đủ.

Đúng là cực kì âm ỉ.

Diệu Diệu lúc ấy 17 tuổi, cô nằm trên giường lấy chăn che lỗ tai, có điều hiệu quả cách âm vô cùng kém.

Nếu được lựa chọn, cô nhất định phải thi đỗ vào một trường đại học nào đó ở thành phố khác, tuyệt đối không bao giờ chết bẹp ở Ôn Châu.

Ôn Châu là một thành phố nhỏ ở phía Nam, người Ôn Châu nức tiếng xa gần nhờ vào “Cửa hàng Thế Giới”.

Đó là một thành phố rất giàu có, tắc tắc vàng, giá nhà ở còn cao hơn ở Thượng Hải và Bắc Kinh, xe chạy trên đường so với chó còn nhiều hơn, mấy tên đàn ông thấp thấp lùn lùn cực kì thích chạy xe việt dã đi lông nhông ngoài đường.

Đó cũng là một thành phố tương đối thú vị, chú trọng chuyện môn đăng hộ đối, kết hôn không cùng thành phố thì bảo là tình cảm không tốt, to bụng mới kết hôn lại nói là chuyện đương nhiên, kết hôn nửa năm không có thai đã bắt đầu hô hào “bất lực”.

Còn nữa, Ôn Châu ngoài đặc sản tương đối đặc biệt, còn có một thứ cũng đặc biệt không kém, không muốn nói là vô cùng vô cùng đặc biệt —— mê tín!

Cô vợ này có nên cưới vào cửa không? Vụ làm ăn kia có nên đầu tư không? Nhà mới ở vị trí này nên mua chứ? Con cái thi đại học nên điền nguyện vọng gì? Tất cả đều phải xin quẻ.

Mà mẹ Diệu Diệu, trên phương diện này lại cực kì nổi tiếng.

Tất cả mọi người đều nói bà có thiên nhãn, bản lĩnh cao cường, bà có thể nhìn thấy rất nhiều điều kì lạ, càng có khả năng nhìn thấy quá khứ, xem được tương lai, thay họ khai sáng một con đường mới.

Kỳ thật, trước khi Diệu Diệu sinh ra, bà không có khả năng đó. Cha Diệu Diệu mất sớm, mẹ cô cũng chỉ là một người phụ nữ vô cùng vô cùng bình thường, dựa vào việc bán rau ở chợ nuôi con.

Mười bảy năm trước, khi bà mang thai Diệu Diệu có đi núi Phổ Đà du lịch săn tiện thấp hương, bà khẩn lạy Quan thế âm bồ tát cho Diệu Diệu trong bụng thông minh một chút, thứ nhất là học hành tiến bộ, thứ hai là có thể tìm được một tấm chồng như ý.

Nhưng kể từ khi quay về Ôn Châu, cơ thể mẹ Diệu Diệu đột nhiên biến đổi.

Phía dưới làn da bà xuất hiện một sợi tơ màu đỏ, theo huyết bàn chân, mỗi ngày hướng lên trên một ít.

Màu đỏ.

Sợi tơ đỏ bên dưới lớp da, xông lên đùi, lướt qua rốn.

Cứ đến giữa trưa 12 giờ, bà bắt đầu nôn mửa, nôn đến sóng cuộn biển gầm, khiến Diệu Diệu trong bụng cũng muốn “say sóng” luôn.

Mới đầu mọi người đều tưởng là bị ngộ độc thức ăn hoặc ốm nghén bình thường, nhưng đến bệnh viện khám cũng không có hiệu quả.

Sợi tơ chạy lên ngực, đến vị trí trái tim thì bà lại bắt đầu ca hát, bình thường tùy tiện hừ vài câu cũng giống như heo bị chọc tiết, nhưng hiện tại lại như chim hoàng oanh hát, ngọt ngào dễ nghe.

Loại tra tấn này mọi người trải qua tầm một tháng, sợi tơ cuối cùng xông đến ối.

Sau đó, mẹ Diệu Diệu lại khôi phục bộ dáng khỏe mạnh.

Chẳng qua, bà bắt đầu nhìn thấy nhiều thứ kì lạ.

Ví dụ như quá khứ, hiện tại, tương lai, mỗi một mẫu chuyện cứ như thế xuất hiện trong thời gian ngắn.

Khi mới sinh ra, mắt Diệu Diệu đã bị đau, đặc biệt là con mắt bên trái. Theo tuổi dần lớn lên, cô lại phát hiện mắt trái của mình, có thể nhìn thấy ...

2. Q.1 - Chương 2

Diệu diệu hôm nay buộc tóc đuôi ngựa thoát nhìn rất hoạt bát, nhưng thần sắc lại trông hơi kém.

“Mẹ, con đi học đây!” Cô cầm cái bánh bao to nhất bỏ vào mồm, lúng búng nói.

Cô thích ăn bánh bao, nhưng ngoài bánh bao thịt ra, hề nhìn thấy loại bánh bao khác lại buồn nôn.

Nhất định là “anh” Kiên biết sở thích của cô nên tiện đường ghé vào tiệm bánh mua đến đây.

Mẹ cô có rất nhiều tín đồ, vì tiền đồ, vì bình an, bình thường đều muốn nhận bà làm “mẹ ruột”. Mà “mẹ ruột” và “con nuôi” cũng cần phải có duyên, mà để xét vào dạng duyên hay không duyên, còn phải xem tâm tình của bà thế nào đã.

Mà sau khi đã trở thành con nuôi cũng không dễ dàng gì, hằng năm tết nhất đều phải đến nhà “mẹ ruột” chúc tết, hơn nữa quà tặng đi kèm cũng phải trên dưới vài vạn.

Mẹ cô có ít nhất khoảng vài chục đứa con nuôi, cho nên nhà Diệu Diệu tuy rằng hơi cũ kĩ, kì thật rất giàu có.

Nhưng mẹ cô bình thường không để loại giàu có này duy trì lâu lắm, chỉ cần trên báo hay ti vi đăng tin có người nghèo nào cần giúp đỡ, bà chính là người đầu tiên giấu tên quyên góp.

Bởi vì loại tiền tài này có tồn tại đi chẳng nữa, cũng chỉ ảnh hưởng đến dương thọ mà thôi.

Cô liếc mắt liền trông thấy một ông anh béo tốt dẫn theo con gái mình đến nói: “Mẹ, phiền mẹ xem hộ con bé, nó phát sốt lâu rồi mà đi khám ở đâu cũng không khỏi”.

Ngay cả Diệu Diệu vừa đi vừa ăn bánh bao, cũng nhin không được quay lại nhìn cô bé kia một cái.

Trán cô bé, có ô khí.

Mẹ Diệu Diệu sờ sờ trán cô bé, liền biết: “Con bé đi học về trễ, ở phía Bắc đựng phải một con quỷ nhỏ nên mới bị như vậy.”

Diệu Diệu sờ trán mình, vẫn thấy mát liền cảm thấy chột dạ.

Mẹ cô bốc một đồng thuốc, niệm chú, thấp hương, đốt tiền giấy rồi sau đó dặn dò “anh” Kiên lấy thuốc về nhà nấu cháo cho con bé.

Như bình thường thì sang hôm sau cô bé sẽ khỏi.

“Diệu Diệu đi học đó à?” Khách quen thấy cô liền hỏi.

“Vâng, chào mọi người ạ” Cô nhanh chân chạy biến.

Sáng sớm, toàn bộ lầu một toàn là cúng cúng bái bái, haizz.

Nghe tiếng Diệu Diệu, mẹ cô liền lần theo đám người hạ mắt tìm cô, chỉ mới liếc thấy bóng dáng, mi tâm đã nhận lại thành một nếp sâu.

Con bé kia, lại...

Ngồi xe bus vòng vèo một hồi, cuối cùng cũng đến trường.

Cô là học sinh trường điểm, ba tháng sau sẽ bước vào kì thi đại học, đây là thời gian khá căng thẳng.

Chỉ có cô vẫn cảm thấy thoải mái.

Thành tích học tập của Diệu Diệu rất tốt, có thể sẽ nhận được thư giới thiệu của thành phố.

Cô cũng được rất nhiều bạn bè quý mến, vì nếu có ai mượn vở cô chép bài, cô chưa bao giờ từ chối.

Vì tỉ lệ cạnh tranh ở cấp ba rất cao, nên thực tế cũng có một số người ở sau lưng Diệu Diệu cười nhạo cô ngốc nghếch, thậm chí còn có người châm chọc, nghĩ cô có được thông tin nội bộ rằng mình sẽ nhận được thư đề cử, nên mới tỏ ra nghĩa khí như vậy.

Nhưng bất kể người khác có nói gì, cô vẫn vô tư cùng bạn bè hi hi ha ha, bị trêu là bà chị ngu ngốc cũng không sao. Có lẽ cũng chính vì tính tình như vậy, nên từ cấp hai danh vị lớp trưởng luôn đeo bám lấy cô.

Diệu Diệu đang định đứng dậy thu bài tập thì có cái gì đó ném trúng lưng.

Cô cúi đầu liền thấy một tờ giấy rất nhỏ.

Cô nhặt lên, mở ra.

“Buổi chiều cậu rảnh không? Tán học cũng nhau đi uống nước nhé.” Là ai ném vậy? Cô ngó trái ngó phải tìm kiếm.

Góc độ này, giống như...

Bạch Lập Nhân đang ngồi ghi bài, trưng ra bộ mặt lạnh như tiền, không có bất kì biểu hiện gì.

Cô cảm thấy rùng mình.

Không phải, không phải!

Diệu Diệu xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, nhìn nhìn xung quanh, thấy mọi người đều mang bộ dáng rất vội vàng.

Rốt cuộc là ai?

Hướng đó, chẳng nhẽ...

Cô lắc đầu, vụng trộm quay về bên trái một góc 45 độ.

Vừa đúng lúc Đan Thiểu Quan nâng mắt, chạm phải ánh mắt cô liền cười.

Không phải chứ!

Lòng cô khẽ động.

3. Q.1 - Chương 3

Cô sợ nóng.

Hiện tại mới đầu tháng tư nhưng cô cảm giác mặt trời như muốn đem chính mình nướng chín.

Hôm nay Diệu Diệu có phần “trống rỗng”.

Vì âm dương mất cân bằng, cô đứng bên ngoài quán nước, lại bị hơi nóng hun thẳng vào mặt, khiến đầu óc cứ ong ong.

Nếu cô đủ “lý trí”, nhất định sẽ đi vào trong kia tránh nắng.

Nhưng, cô bị dọa rồi, chắc chắn bị dọa rồi!

Xuyên qua cửa thủy tinh, Diệu Diệu nhìn vào quán thì thấy Bạch Lập Nhân đang một tay cầm ly sinh tố xoài, một tay nhàn nhả lật sách như đang kiên nhẫn chờ ai đó.

Suy nghĩ của cô đột nhiên trở nên trì trệ.

Không thể nào, cô thật sự đoán đúng à? Người hẹn cô thật sự là Bạch Lập Nhân...

Da đầu cô run lên.

Tại sao tên đó lại muốn gặp mình? Hắn không phải luôn xem thường mình à?!

Bản thân cô cũng không biết từ khi nào mà mình lại đặc tội với vị “đại gia” này, tuy rằng bình thường thái độ của Bạch Lập Nhân với cô luôn lạnh lạnh nhạt nhạt, nhưng thật ra lại luôn mang vẻ cảnh giác “vật” này có tai họa, nhất định phải tránh xa”.

Cô cho dù làm bất cứ chuyện gì cũng nhận được ánh mắt khinh bỉ một cách thâm lặng của hắn, như thể nào cô được cấu tạo từ đậu hũ vậy.

Cô cũng là do cha sinh mẹ đẻ nuôi dưỡng, tại sao phải khách khí với một tên kiêu ngạo như thế? Cho nên bình thường cũng không bao giờ chủ động tìm hắn nói chuyện.

Diệu Diệu đẩy cửa vào, anh dừng tiêu sái đi đến đứng trước mặt Bạch Lập Nhân này giờ vẫn im lặng không nhúc nhích.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?” Giọng điệu như chuẩn bị ra chiến trường.

Có phải hần vì chuyện không nhận được đề cử nên không cam tâm?

Cô biết hần không phục, sau lưng cùng bạn bè giấu cọt mình là đứa học vẹt, hiểu hay không cũng không biết, nhưng hiện tại nếu hần muốn “xáp lá cà”, cô cũng không điên mà tiếp tục tích tíc trong người nữa.

Hơn nữa, cô hoài nghi Bạch Lập Nhân nhìn cô không vừa mắt, không chỉ vì vấn đề đề cử kia, còn bởi vì cô là lớp trưởng.

Bạch Lập Nhân khi học cấp hai là ban cán sự lớp, vì vậy khi vừa lên cấp ba đã được giáo viên chủ nhiệm bổ nhiệm chức vị lớp trưởng.

Nhưng hần chỉ cố làm được một năm, liền lấy chuyện bài vở và bài tập làm cớ từ chức.

Vì vậy Diệu Diệu được bạn bè yêu quý, thành tích học tập luôn đứng nhất liên thế chỗ hần.

Diệu Diệu nghi ngờ tâm lý Bạch Lập Nhân có xu hướng biến thái, vì cô thay thế vị trí hần ghét, lại đoạt mất quyền được trường đề cử, nên hần luôn lấy ánh mắt khinh bỉ ra mà nhìn cô.

Lúc này, cô khí thế mãnh liệt, giống như đi tìm người khác tính sổ.

Mọi người trong quán đều xoay đầu qua nhìn.

Vài tên con trai đã trưởng thành nhìn cô chằm chằm, ánh mắt không đứng đắn.

Cô biết mình xinh đẹp, dáng người so với bạn bè cùng lứa có phần phổng phao hơn, dù còn đang mặc đồng phục học sinh, nhưng có lẽ trong mắt người khác, cô giống như một cô nàng xinh đẹp đang trình diễn một màn “đồng phục cám dỗ”.

Nhưng, đây cũng không phải là điều cô muốn thay đổi là có thể đổi được.

Lúc còn học cấp hai, chỉ vì dậy thì quá sớm, cô cũng không thể tiếp thụ ngày một ngày hai nên tự ti khom khom lưng đã lâu.

Ánh mắt Bạch Lập Nhân cuối cùng cũng rời khỏi sách giáo khoa, chậm rãi giương lên, bất động thanh sắc trưng ra bản mặt lạnh lẽo ngàn năm khó đổi, hơi nheo mắt.

Hử?

Khí thế gùn ngụt tích tụ từ nãy đến giờ lập tức cứng lại.

“Tôi đang đợi người, nhưng không phải đợi cậu” Hần giải thích.

Hử.

“Đừng che mất ánh sáng của tôi” Hần nhàn nhạt nói.

Hử.

Cô giật giật liếc mắt nhìn hần một mình chiếm một bàn bốn người.

Cái này...

“Tôi không có thói quen ngồi cùng bàn với người khác, mời cậu đi cho!” Hần mất kiên nhẫn mở miệng.

Hần đang ngồi phoir nểng, thoải mái vừa uống sinh tố vừa đọc sách, không thể không làm phiền sao?

Giọng nói không chút nào che giấu vẻ ghét bỏ, dường như sợ cô chủ động ngồi lại đây.

...

Làm ơn đi, dù có đẹp trai đi chăng nữa thì cô cũng không phải là đồ háo sắc!

Trong trường có rất nhiều nữ sinh hâm mộ hần, khen hần khí chất lạnh lùng, thoát nhìn rất tài giỏi, nhưng cô còn lâu mới đi thích loại nam sinh ma quỷ này!

Hần cố tình hẹn cô đến đây, là để nhục nhã cô?!

Diệu Diệu cắn răng, đột nhiên thấy huyết áp tăng cao, lúc này căn bản ô khí trên trán không còn tý tăm hơi nào.

Cô thẳng lưng, đang định chắt vắn vài câu.

“Lớp trưởng.” Có người gọi cô.

Đừng có kêu tôi, tôi đang muốn giết người đó, muốn chết sao?

Túm cái gì mà túm, tôi còn chưa động đến hấn nha!

“Lớp trưởng, ở đây này.” Có người vỗ vỗ vai cô.

Cô nổi giận dùng dùng quay đầu lại.

“Lớp trưởng, là tôi tìm cậu.” Trước mắt cô, là một khuôn mặt đẹp, một chàng trai mộc mạc nhìn cô tươi cười.

Đan Thiệu Quan.

Vì sợ bạn bè nhìn thấy rồi đồn thổi lung tung, nên Đan Thiệu Quan cố tình chọn góc bàn bị bồn hoa che lấp, không ngờ cô lại chọc vào tên này.

4. Q.1 - Chương 4

Kỳ thật, Đan Thiệu Quan rất đẹp trai, có thể nói là “cực kì đẹp trai”, nhưng có lẽ do mỗi nét đều dài hơn bình thường một chút, nhìn lâu lại đâm ghét.

Mà cô, cũng vậy...

Bọn họ không may mắn như Bạch Lập Nhân, ngũ quan tuy cũng sâu, nhưng lại thuộc dạng càng nhìn càng vừa mắt.

“Lớp trưởng, cậu muốn uống cái gì? Tớ mời” Đan Thiệu Quan chà chà tay, hơi mất tự nhiên nói.

Cô cũng rất xấu hổ.

Vừa rồi tại sao chỉ nhìn thấy tên đáng ghét kia mà lại không phát hiện ra Đan Thiệu Quan cũng ngồi trong này chứ?!

Cô thầm thích cậu ấy hai năm rồi.

Bọn họ có rất nhiều điểm chung, đều là người khiếm khuyết tình thân, cô không có cha, còn cậu không có mẹ.

“Không cần không cần, chúng ta chia đôi là được rồi” Cô ngại muốn chết, chỉ hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

Vừa rồi sao lại ngốc như vậy chứ, chỉ nhìn thấy Bạch Lập Nhân thanh thoi ngồi bên trong, không chịu suy nghĩ, quan sát gì đã xúc động như vậy!

Diệu Diệu nhấp một ngụm nước.

“Cậu tìm tớ có chuyện gì vậy?” Cô dịu dàng hỏi, hoàn toàn khác với khí thế hung tợn khi nói chuyện với Bạch Lập Nhân.

Cô thích Đan Thiệu Quan, trong mắt cô cậu nằm trong số rất ít những nam sinh được xem là bình thường.

Có lẽ do đang dậy thì, cô đặc biệt ghét bọn học sinh nam.

Cô nghe nói bọn họ sau lưng mình còn đánh đố nhau xem áo lót của cô cỡ C hay D, quá đáng hơn còn nghe bọn họ thừa nhận với nhau rằng đã từng xem qua phim người lớn, đêm hôm đó mộng xuân, đối tượng tất nhiên là....

Nhưng hề có người đem cô gán ghép với tên đo thì cậu ta tuyệt đối sẽ trở mặt, dường như sợ người khác nói mình ham mê nhục dục vậy.

Ai bảo cô trời sinh có khuôn mặt hại nước hại dân vậy chứ.

Kể cả như vậy, ngoài mặt bọn họ vẫn tỏ ra tôn trọng cô, trái lớp trưởng, phải cũng lớp trưởng.

Thật đáng khinh!

Nhưng Đan Thiếu Quan thành thạo lại nói đỡ hộ cô mấy câu: “Các cậu đừng quá đáng, lớp trưởng rất tốt, bề ngoài xinh đẹp cũng không phải là lỗi của cậu ấy”

“Lớp trưởng, tớ...” Đan Thiếu Quán đột nhiên ập a ập ứng, “Tớ...tớ tìm cậu có việc này...”

Đan Thiếu Quan đem cặp mắt xinh đẹp nhìn Diệu Diệu, khiến cô hít thở không thông.

“Được!” Căn bản không cần biết “việc này” của cậu là việc gì, cô đã lập tức đồng ý.

Mà tai cô, đã bắt đầu phấp phỏng.

17 cái xuân xanh, mỗi tình đầu cũng nên đơm bông rồi.

“Cậu đồng ý thật sao?” Đan Thiếu Quan mừng rỡ, hạ giọng: “Lớp trưởng, cậu thật sự đồng ý chuyển đáp án đợt kiểm tra trắc nghiệm sắp tới cho tớ à?”

Nghe vậy, cô chờ người.

Kiểm tra trắc nghiệm, chuyển đáp án cho cậu ấy? Không phải là phạm quy sao?

...

“Lập Nhân, xin lỗi, anh chờ lâu chưa?” Cách mấy bàn bỗng truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ.

Diệu diệu không khỏi quay đầu lại nhìn, ngay lập tức thấy một cô gái xinh xắn, khí chất thanh thuần đeo cặp xách đi đến trước mặt Bạch Lập Nhân.

Cô gái trên má có hai lúm đồng tiền nhạt nhạt, mặc đồng phục trắng, tôn lên dáng người mảnh khảnh yếu diệu.

Thực ra Diệu Diệu cũng có hai lúm đồng tiền, cười rộ lên nhìn rất đẹp, nhưng lại mang vẻ quyến rũ.

Diệu Diệu nhận ra cô gái đó, là hoa hậu học đường – Đỗ San San.

Đỗ San San này là học sinh năm hai, nghe nói là thiên kim một xí nghiệp nổi danh, lúc mới vào học đã gây ra một làn sóng chấn động dữ dội.

Cô ấy không chỉ xinh đẹp, có khí chất, mà thành tích học tập cũng tốt, được đám nam sinh nhất trí gọi là “công chúa Bạch Tuyết”.

“Không sao, do thầy giáo dạy lỗi giờ mà.” Bạch Lập Nhân đứng dậy trả tiền. “Chúng ta ra chỗ khác ngồi đi.” Hiếm khi cậu ta nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, bình thường đều trưng ra bản mặt như cô hồn.

Bạch Lập Nhân ôm vai Đỗ San san, nơi này không khí bị “ô nhiễm”, anh không muốn ở lại lâu.

Diệu diệu giật mình.

Bọn họ là người yêu.

Mèn ơi, yêu sớm!!! Tin hot, tin hot nha!!!

5. Q.1 - Chương 5

Đỗ San San không hiểu gì, nhưng vẫn theo Bạch Lập Nhân ra cửa.

“Khoan đã, Lập Nhân” Đỗ San San đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt hoang mang của cô ta gần như đem quán nước quét qua một vòng.

Sau đó dừng tại bàn của họ.

Ánh mắt đó thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh chóng trở lại bình thường. Cô ta nhìn Bạch Lập Nhân mỉm cười, rồi lấy từ cặp sách ra một hộp trang sức, nhẹ nhàng nói: “Không phải hôm sinh nhật em anh hỏi hộp quà này là ai tặng à?”

Bạch Lập Nhân nhìn hộp trang sức, thấy thật có lỗi: “Ngại quá, lần trước lại quên mất sinh nhật của em”

“Không sao, em biết anh sắp thi đại học nên rất bận! Sinh nhật em chỉ là việc nhỏ thôi! Hơn nữa, sau đó anh chẳng phải đã tặng bù rồi!?”

Bạch Lập Nhân cười nhẹ, San San vẫn luôn khoan dung và biết cách săn sóc người khác như vậy.

Quả nhiên tên đó còn biết cười! Kiến thức trên đời này thật phong phú, thì ra quỷ ngạo mạn khi yêu cũng là người bình thường á!

Diệu Diệu tò mò nhìn hai người họ.

Không ngờ Đỗ San San lại đi đến chỗ bọn cô.

Đan Thiệu Quan hoàn toàn rối loạn, suýt nữa làm đổ ly nước.

“Bạn học Đan, chào anh. Chị này là bạn gái anh sao?” Đỗ San San lễ phép đến trước mặt bọn họ, hiền lành chào hỏi.

“Không, Không...Đây là lớp trưởng của anh, Liêu Diệu Trăn...” Đan Thiệu Quan khấn trương, dường như rất sợ làm “nữ thần” hiểu lầm.

“Chị chính là “Diệu Diệu” mà các nam sinh hay nhắc đến? Chị rất nổi tiếng nha~~” Ánh mắt cô ta có điểm nghịch ngợm, ra vẻ như rất ngưỡng mộ.

Diệu Diệu có chút bực mình.

Biết cô ta không có ác ý, nhưng lời nói này nói ra, có hơi chói tai.

“San San!” Bạch Lập Nhân đứng ở cửa thúc giục.

Cô ta đành phải buông tha cho việc tìm hiểu rốt cục quan hệ của hai người là gì, nghiêm túc nhìn Đan Thiệu Quan lễ phép nói: “Bạn học Đan, em biết anh rất thích em, nhưng ngại quá, em đã có người trong lòng rồi, tấm lòng của anh em không nhận được”

Đỗ San San đem hộp trang sức đẩy đến trước mặt Đan Thiệu Quan, thận trọng nói: “Bạn học Đan, món quà này với học sinh chúng ta rất quý giá, em không thể nhận được! Vô cùng xin lỗi!” Sau đó còn lễ phép cúi đầu với cậu ấy.

Diệu Diệu nhìn lướt qua.

Đó là vòng tay bạch kim “Chỉ một tình yêu”, kiểu dáng xinh đẹp, giá khoảng một hai nghìn, đối với một học sinh mà nói, quả thật rất quý giá.

Hơn nữa, gia cảnh Đan Thiệu Quan hình như không được tốt.

Lúc này Đan Thiệu Quan mặt mũi đã tái nhợt.

Đỗ San San liếc một cái, sau đó ngậy thơ cười: “Bạn học Đan à, món quà xinh đẹp như vậy hẳn nên tặng cho người mà anh quý trọng, có lẽ chị Diệu Diệu sẽ thích đó!”

Cô ta có ý gì? Diệu Diệu bị vạch trần, khuôn mặt xinh đẹp lúc đỏ lúc trắng.

May mà Đan Thiểu Quan không phát hiện.

Cuối cùng, Đỗ San San còn ái muội nói: “Xin hai người trăm vạn lần giữ bí mật cho em và Bạch Lập Nhân, đừng nói cho thầy giáo biết nhé! Còn nữa, hy vọng hai người hạnh phúc!”

Cô ta đem mình và Đan Thiểu Quan thành một đôi?

Diệu Diệu nhìn bóng dáng Đỗ San San và Bạch Lập Nhân rời đi, không nói gì.

Cô khôi phục lại tinh thần, im lặng nhìn Đan Thiểu Quan tinh thần bị đả kích trước mặt.

Rất lâu rất lâu trước đây, cô nghe mọi người trong lớp nói Đan Thiểu Quan rất thích Đỗ San San.

Cậu ở trong trường cũng được xem là một trong số hai nam sinh điển trai nhất, được mọi người ngưỡng mộ.

Không nghĩ tới lại là tình địch của Bạch Lập Nhân!

Đúng là...xem muốn rớt mắt!

Cô thấy cậu lẳng lặng cắt chiếc vòng vào cặp.

“Cậu...không sao chứ?” Diệu Diệu dè dặt hỏi.

Đan Thiểu Quan dường như rất khổ sở.

Khiến Diệu Diệu nhin không được, trong lòng lại đem Bạch Lập Nhân ra phỉ nhổ một phen.

Đều do cậu ta hại! Quý đáng ghét!

Thấy người trong lòng bị thương, tâm Diệu Diệu cũng bị ảnh hưởng.

“Tớ ngốc lắm đúng không? Gia đình không khá giả gì, làm sao xứng đôi được với cô ấy? Chuyện này mà truyền ra ngoài có khi còn bị mọi người cười vào mặt, cóc ghẻ còn muốn ăn thịt thiên nga!” Đan Thiểu Quan tự ti cúi đầu.

17, 18 tuổi bị mối tình đầu cự tuyệt, bị sốc cũng là chuyện dễ hiểu.

“Không có đâu, nghe nói cha mẹ Bạch Lập Nhân đều là công nhân viên chức, gia cảnh cũng rất bình thường” Diệu Diệu vội vàng an ủi: “Hơn nữa, tớ tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho ai biết!” Cô cũng không phải là bà tám nhiều chuyện.

Về mặt cậu vẫn cực kì uể oải: “Vì mua cái này làm quà sinh nhật cho cô ấy, ba tháng liền mỗi ngày sau khi tan học, tớ đều đi làm thêm”

Diệu Diệu ngạc nhiên: “Chúng ta sắp sửa thi đại học, cậu thể nào còn...” Rất không lý trí.

Kỳ thật Đan Thiểu Quan sức học rất tốt, bình thường đều nằm trong top mười, nhưng hiện tại bỏ bê việc học suốt ba tháng, thành tích chắc chắn rất thê thảm.

“Cha tớ chỉ có tớ là con trai duy nhất, ông đặt tất cả hy vọng lên người tớ! Ông nói, gia cảnh chúng ta không tốt, nếu muốn thay đổi, chỉ có thể dựa vào thực lực bản thân, không ngừng cố gắng! Nếu kết quả đợt kiểm tra sắp tới của tớ không được tốt, ông khẳng định sẽ tức chết”

Diệu Diệu cũng nghe nói, cha Đan Thiểu Quan luôn hy vọng cậu ấy có thể thành tài.

Cô lo lắng nhìn cậu.

“Lớp trưởng, cậu giúp tớ được không? Chỉ lần này thôi!” Cậu thực sự cầu xin cô: “Ba tháng sau, nhất định tớ sẽ tiến bộ! Thành tích thi đại học nhất định sẽ thật suất sắc!”

6. Q.1 - Chương 6

Tuy rằng chỉ là một cuộc thi trắc nghiệm nho nhỏ, nhưng đám học sinh vẫn cảm thấy vô cùng áp lực.

Đặc biệt là Diệu Diệu.

Suốt ba năm nay, cô luôn đạt vị trí đầu tiên, kỳ thật cô biết có rất nhiều người không phục, nhất là Bạch Lập Nhân luôn đứng vị trí thứ hai kia.

Thế nhưng cô có thể làm gì chứ? Vận may của cô trong thi cử có thể gọi là cực kì tốt! Hơn nữa, tuy điểm số môn lý và hóa của Diệu Diệu khá bình thường, nhưng thành tích môn văn quả thực không tồi, đây đều là nhờ trí nhớ siêu hạng, cộng với thái độ học tập vô cùng nghiêm túc của cô.

“Đừng quên chuyện cậu đã đồng ý đấy!” Diệu Diệu thay giáo viên phát bài thi, khi phát đến bàn Đan Thiểu Quan, cậu ấy lo lắng dùng khẩu hình miệng nhắc nhở cô, sợ cô đổi ý.

Cô đương nhiên không quên! Một khi đã đồng ý với người khác, cô nhất định không nuốt lời.

Chẳng qua...

Ánh mắt lén lút của hai người họ, vừa vắn rơi vào trong mắt Bạch Lập Nhân, tình cảnh kì dị ở quán nước bỗng dung xoẹt qua đầu anh, anh nhú nhú mi.

Tốt nhất là đúng như những gì anh đoán!

Tiếng chuông vừa vang lên, mọi người lập tức tập trung toàn bộ tinh thần làm bài.

Hôm nay thì môn chính trị, là sở trường của Diệu Trăn, từ khi bắt đầu làm bài đến giờ cô đều hạ bút như thần.

Môn toán và địa của Bạch Lập Nhân đều hơn hẳn Liệu Diệu Trăn, nhưng ngữ văn, lịch sử, chính trị đều không phải là đối thủ của cô, anh nhiều khi cũng hoài nghi việc Liệu Diệu Trăn sẽ nhận được thư đề cử.

Chính trị ời là chính trị, vừa buồn tẻ vừa hư vô mờ ảo, khiến anh thật đau đầu.

Vừa làm xong câu số một, anh bị kẹt!

Tập trung tinh thần, Bạch Lập Nhân trầm tư, bắt đầu chọn lọc ngôn từ, phân tích và chuẩn bị câu trả lời thuyết phục nhất.

Một phút sau, anh đọc đề xong, nhìn qua thì thấy Liệu Diệu Trăn ngồi phía trước đã chuẩn bị buông bút.

Ngực to ngu ngốc, một đứa con gái chỉ biết ngồi chờ thư đề cử, bị đánh bại bởi người như vậy, anh thực không cam tâm!

Anh nghĩ, Liệu Diệu Trăn chắc lại chuẩn bị nộp bài như mọi khi.

Không ngờ cô ta lại nhìn ngó xung quanh.

Đang làm gì vậy?

Bạch Lập Nhân nheo mắt

...

Diệu Diệu cảm thấy sợ, rất sợ!

Giống như mọi khi, cô làm bài rất nhanh.

Đan Thiểu Quan đã dùng ánh mắt xin cô giúp đỡ nhiều lần.

Chuyện đã đồng ý với người khác, dù có bất cứ giá nào cô cũng phải thực hiện cho bằng được!

Nghĩ vậy, cô lặng lẽ xoay người, đem đáp án viết vào một tờ giấy, thừa lúc giám thị quay lưng ra, cô vươn tay.

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ.”

Đột nhiên có người ho khan kịch liệt, khiến toàn bộ học sinh lẫn giám thị đều đồng loạt quay xuống.

Thế giới, dường như bất động, im lặng...

Cô căng thẳng giữ nguyên tư thế vươn tay.

Đan Thiệu Quan mặt mày xám như tro.

Trừ khi là người mù, bằng không không ai là không nhận ra điểm bất thường.

“Liêu Diệu Trần, em đang làm gì vậy?!” Giám thị giận điên người, bắt lấy tay cô.

Kế hoạch thành công.

Bạch Lập Nhân tự nhiên lấy khăn tay lau lau miệng: “Xin lỗi thầy, ôn thi cực khổ, nên bị cảm.”

Mọi người không ai chú ý đến anh, đều nhìn chăm chăm Diệu Diệu.

“Liêu Diệu Trần, em vậy mà dám quay cóp, thật khiến tôi thất vọng!” Thầy giám thị đau lòng.

Đứa trẻ này, vẫn nghĩ nó không giống như vẻ bề ngoài, nên mình mới đề cử xin thư giới thiệu, nhưng không ngờ lại...

Diệu Diệu cúi đầu, hốc mắt đỏ hoe.

Cô lần đầu tiên gặp phải tình huống này, cảm thấy vô cùng mất mặt, hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

“Liêu Diệu Trần, em làm thế này thì thành tích từ trước đến nay coi như con số không rồi!” Giám thị tịch thu bài của cô, nói: “Em lập tức đi ra ngoài cho tôi, tìm chủ nhiệm lớp giải thích cho cặn kẽ vào, rồi đợi phòng giám thị xử phạt!” Thầy giám thị chỉ tiếc rên sất không thành thếp, cảm thấy thật hối hận, mình như vậy mà lại nhìn sai người!

Diệu Diệu đứng lên, nước mắt rơi xuống.

Đan Thiệu Quan cuống quýt cúi đầu, đặt bút viết, giả vờ như đang chăm chú tiếp tục làm bài.

Cô cố kìm cảm giác xấu hổ, dưới ánh mắt châm biếm của bạn bè, đi ra khỏi phòng thi.

7. Q.1 - Chương 7

Gió xuân thảng tư nhẹ thổi.

Sau khi kết thúc môn thi, Bạch Lập Nhân đứng trên hành lang tầng ba ghé mắt nhìn Liêu Diệu Trần đang đứng phạt trước cửa phòng giám thị.

Ánh mắt anh vô cùng lạnh lùng, bỗng nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói đầy mỉa mai.

“Nghe nói Liêu Diệu Trần sẽ nhận văn bản xử phạt, chắc chắn sẽ bị hủy bỏ tư cách nhận thư giới thiệu.” Bạn cùng lớp nhàn nhạt nói.

“Ừm.” Anh không mấy hứng thú.

Mỗi người đều phải vì sai lầm của mình mà trả giá, điều này cũng không có gì là lạ.

“May là danh sách đề cử vẫn chưa gửi lên bộ giáo dục, tớ nghe thầy giáo nói, danh sách đề cử kì này nhất định sẽ đem tên Liêu Diệu Trần đổi thành cậu.” Cậu ta thần bí cười.

“Ừm.” Về mặt anh vẫn không hề gợn sóng.

Như vậy cũng không có gì là không tốt, ít nhất không cần tham gia vào kì thi đại học đáng ghét kia, còn thừa ra không ít thời gian, anh có thể làm không ít những chuyện “ý nghĩa”.

“Bạch Lập Nhân, số cậu đúng là đồ thật!” Bạn học hâm mộ, nhưng cũng không quên tò mò hỏi: “Mà này, cậu và Liêu Diệu Trần, hai người có tình ý với nhau đúng không?”

Anh rút cục cũng có chút phản ứng, quay sang, ngoài cười nhưng trong không cười: “Bạn học, Gia Cát Lượng cũng có ngực à?”

Lời này, thật độc.

Bạn cùng lớp cứng họng: “Cậu, cậu, cậu...chẳng lẽ kì thi con gái?” Thời đại nào rồi chứ, cho xin đi, ngay cả nữ tổng thống cũng có mà!

Bạch Lập Nhân kiêu ngạo: “Không, tôi chỉ kì thi loài động vật có vú mang tên phụ nữ mà thôi.”

Nói xong liền cúi xuống nhìn đồng hồ, đến giờ Đỗ San San tan học rồi, anh xuống lầu, phớt lờ vẻ mặt như bị sét đánh của bạn cùng lớp.

...

Từ lúc phát sinh sự việc, cô đã đứng phạt trước cửa phòng giám thị bốn giờ đồng hồ.

Có mấy học sinh đi ngang qua chỗ cô đứng, đều thì thào thì thầm nhìn cô chỉ trỏ.

Quay cóp trong thi cử không phải là chuyện lạ, dù sao cũng có mấy người cả đời đi thi chưa một lần gian lận?

Nhưng hề bị bắt quả tang, lại là một chuyện khác.

Đặc biệt là ở trường điểm.

Đan Thiệu Quan đứng đó không xa, hồ thẹn nhìn cô.

Thật lâu sau, anh mới dám chầm chậm tiến lại gần.

“Xin lỗi, tớ không nên quay cóp!” Cứ mỗi lần có học sinh đi ngang qua, Diệu Diệu đều cúi người xin lỗi.

Đây chính là trò biến thái mà giáo viên chủ nhiệm của cô mới nghĩ ra, đúng là khiến cô xấu hổ đến cả đời khó quên.

“Xin lỗi cậu...” Đan Thiệu Quan xấu hổ nói.

Diệu Diệu xin lỗi xong thì cúi gằm mặt xuống, cô không dám nâng mắt nhìn người trước mặt.

Mắt cô đỏ bừng, cô không muốn để Đan Thiệu Quan nhìn thấy bộ dạng túng quẫn của mình, liền nhanh chóng lấy tay lau đi nước mắt.

Cô cố gắng ngẩng đầu: “Cậu đi đi nhanh lên, thầy giáo đang tìm hiểu lý do tớ gian lận, tớ không muốn khiến cậu bị liên lụy.” Cha Đan Thiệu Quan rất nghiêm khắc, nếu cậu ấy bị bắt, khẳng định sẽ bị đánh gãy chân.

Nam nhi bấy trước, cũng đỏ hốc mắt.

“Cậu tại sao không nói là vì tớ...?”

Anh không hiểu tại sao, trong giờ thi chính trị rối loạn kia, đầu óc chỉ có thể nghĩ đến ba chữ “Liêu Diệu Trần”

Có thể anh sợ Liêu Diệu Trần sẽ khai tên mình ra, dù gì chuyện này cũng không có gì kì lạ.

Nhưng anh lại không ngờ rằng, Diệu Diệu ở phòng thầy Nhâm dù có thể nào cũng không đem mình ra bán đứng.

“Khai cậu ra thì sao chứ? Chẳng qua hai người cùng bị xử phạt thôi.” Cô bất đắc dĩ.

Sự việc thành ra như vậy, cùng bị phạt không phải là không thể xảy ra, kéo người khác xuống nước để được xử nhẹ hơn cũng không khiến tâm tình cô vui lên chút nào.

“Nhưng tư cách nhận đề cử của cậu bị hủy bỏ...” Đan Thiệu Quan ngập ngừng.

“Tớ biết rồi.” Cô rất bình tĩnh.

Chuyện bị xử phạt, cô cũng đã lường trước.

“Cậu sẽ phải tham gia vào kì thi đại học...” Càng nói, anh càng hổ thẹn.

“Không sao, tớ làm được!” Diệu Diệu ngược lại an ủi cậu.

“Xin lỗi, tớ không nên quay cóp!” Lại có học sinh thi qua, cô vội vàng cúi người xin lỗi.

Dần dần, cảm giác tủi thân của Diệu Diệu cũng tan đi, cô hiện tại không còn muốn khóc nữa.

Nhưng, người muốn khóc bây giờ, lại chính là Đan Thiểu Quan.

Anh quệt quệt khóe mắt.

“...Diệu Diệu...Cậu muốn thi vào trường nào vậy?” Đan Thiểu Quan nhỏ giọng hỏi.

Anh chưa từng thấy ai ngốc như vậy!

“Phục Đán, tớ muốn thi vào Phục Đán!” Dù có vấp ngã, cô nhất định sẽ lại đứng lên!

Đan Thiểu Quan bị vẻ kiên cường của cô cuốn hút, “Được, tớ nhất định cũng sẽ thi đỗ Phục Đán!” Anh quyết định, liệu mạng muốn thi đậu Phục Đán!

Diệu diệu sưng sốt.

Cô nghĩ cậu ấy vốn dĩ muốn thi vào đại học Bắc Kinh.

Dù sao trước kia ở trước mặt bạn bè cậu đều nói như vậy.

“Vì sao?” Cô ngây ngốc hỏi.

“Bởi vì...” Đan Thiểu Quan đỏ mặt, “Liêu Diệu Trăn, tớ hình như thích cậu rồi, tớ muốn theo đuổi cậu!” Anh lớn tiếng nói.

May là, chung quanh không có nhiều người.

Diệu Diệu phản ứng không kịp, mặt đại ra.

“Hẹn gặp ở đại học nhé!” Đan Thiểu Quan phất tay, thẹn thùng chạy đi.

...

“Thật cảm động, Lập Nhân, anh khi nào mới có thể lãng mạn như vậy?” Trông thấy cảnh vừa rồi, Đỗ San San che miệng cười, nhẹ giọng đứng bên cạnh anh giận dỗi.

Xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

“Xin lỗi, tớ không nên quay cóp!”

Có học sinh đi ngang qua, Diệu Diệu phục hồi tinh thần, lập tức cúi người tiếp tục “xin lỗi”.

Nhưng chờ một lúc lâu vẫn thấy đôi giày thể thao đứng bất động trước mặt.

Cô nâng mắt.

Vừa lúc nhìn thấy bản mặt lạnh lẽo như cô hồn của Bạch Lập Nhân.

“Đây là chiêu bài mới để lừa cảm nam sinh của cậu?!” Lợi hại!

Anh khinh thường hừ mũi, sau đó lạnh nhạt dời đi.

Cậu ta cậu ta cậu ta cậu ta...!

Huyết áp Diệu Diệu đột nhiên tăng mạnh, nếu bây giờ không phải đang đứng trước cửa phòng giám thị, cô thật muốn xông lên đập cho cậu ta một trận!

Cô rút cục đã làm gì đắc tội tên đó?

8. Q.1 - Chương 8

Cô bị giáo viên chủ nhiệm phạt đứng xin lỗi và nhận sai với toàn bộ các giáo viên cùng học sinh, cho đến khi nào mọi người về hết thì mới thôi.

Vừa bước ra cổng trường, liền thấy Đan Thiểu Quan đứng im chờ mình.

Dọc trên đường đưa cô về nhà, hai người đều im lặng không nói năng gì.

Lúc này, hơn hẳn việc có lỗi là cảm giác phí hoài.

Diệu Diệu về đến nhà đã là bảy giờ tối.

“Diệu Diệu, con lại đây!” Mẹ Triệu vẫy vẫy tay.

Cô chột dạ.

Cô không dám ngẩng đầu, cúi gằm mặt: “Mẹ, con...”

“Hôm nay giáo viên chủ nhiệm của con có gọi điện về” Bà chủ động nói.

Cô như vậy, mẹ chắc chắn cũng bị phê bình rất thê thảm.

Diệu Diệu lại càng cúi đầu thấp hơn.

“Diệu Diệu, con đến khi nào mới bỏ tật dễ dàng tin tưởng người khác, dễ dàng mềm lòng như vậy?” Bà thở dài.

Cô im lặng ra cửa lấy chổi lông gà.

Đương nhiên cô không lấy chổi để quét bụi, mà là để làm roi.

Lúc còn nhỏ, mẹ đánh cô đến gãy cả chổi, bà chính xác là một con người bạo lực.

Bà cười khổ: “Quên đi, lớn như vậy rồi, sao còn đánh con vậy nữa?” Diệu Diệu không có cha, bà vẫn sợ cô học điều xấu nên giáo dục cô cực kì nghiêm khắc.

Hốc mắt Diệu Diệu lại đỏ.

Cô biết mình khiến bà thất vọng rồi.

Bà đem cây chổi trên tay cô bỏ qua một bên, nghiêm mặt: “Con nói xem, tương lai định như thế nào?”

“Mẹ, con nhất định sẽ thi đậu Phục Đán, tin con đi!” Cô thề son sắt, sợ bà không tin tưởng mình.

“Đúng, con nhất định phải đậu Phục Đán.” Bà gật đầu.

Nhưng cô lại phát hiện giọng mẹ mình có chút kì lạ, “Tại sao ạ?” Diệu Diệu ngây ngốc hỏi.

“Vì để trị dứt “tật xấu” của con, nhất định phải đậu Phục Đán.” Bà thẳng thừng, không kiêng dè gì.

“A, ý của mẹ là chân mệnh thiên tử của con ở Phục Đán?” Cô ngơ ngác hỏi, trái tim đập bình bịch.

Hẹn gặp ở đại học nhé!

Lời nói của Đan Thiểu Quan đột nhiên hiện lên trong đầu Diệu Diệu.

Thịch, mặt cô đỏ như tôm luộc.

“Nếu mẹ đoán không lầm, cậu ta đã xuất hiện bên cạnh con rồi...”

Bà đang định nói tiếp, lại bị cô vội vàng đánh gãy: “Mẹ, đừng nói vội, thiên cơ bất khả lộ!”

Tiết lộ nhiều thiên cơ, sẽ ảnh hưởng đến dương thọ.

Mẹ cười cười sờ đầu cô: “Diệu Diệu, con phải tin tưởng vào bản thân mình! Tuy rằng con gái mẹ bề ngoài rất hại nước hại dân, nhưng kì thật rất có số, có thể phụ giúp chồng con công thành danh toại.”

“Cậu ta nếu ở gần con, gắn liền với số mệnh của con, nhất định thắng chức rất nhanh.”

“Mẹ, không phải mẹ vẫn bảo con mệnh không tốt sao?”

Nghe thấy thế, bà buồn bực, tròng mắt. Đột nhiên nhìn cổ áo của Diệu Diệu, mắng: “Diệu Diệu, mày lại không nhớ đeo bùa hộ mệnh!” Dứt câu liền vồ lấy chổi lông gà.

Cô nắc một tiếng.

Như vậy mới giống bà, vừa rồi tự nhiên bày ra bộ dạng mẹ hiền thật dọa người mà!

“Rằm tháng bảy vẫn chưa đến mà, á, đừng nóng đừng nóng!” Diệu Diệu bị mẹ xách chổi đuổi theo.

“Á á á!” Cô gào lên, nhất thời tránh không kịp, cẳng chân ngọc ngà cứ thế bị quất vài phát.

“Mạng may mắn âm, trời sinh dễ chọc đến mấy thứ “này nọ”, còn dám kiêu ngạo như vậy!!” Bà tức đến bốc khói.

Diệu Diệu một bên chạy trốn, một bên liếc mắt trái nhìn thân ảnh vừa lướt vào nhà kho, chắc chắn là đến để xem náo nhiệt.

Đây là cái thai từng bị phá của bà hàng xóm.

Cái thai này lúc đó khoảng được bốn tháng, bây giờ đã là một hồn ma bốn tuổi.

Nói mẹ trời sinh có sức khỏe siêu cường? Cho cô xin đi, cho dù có là thầy thuốc đi chăng nữa, ngày ngày xem bệnh cũng đâm ra lao lực, huống chi là bà!

Thật ra, nhà cô có quý.

Có rất nhiều chuyện, đều do con quý con này hỗ trợ.

Ví dụ như, có người đến hỏi quẻ, quý con này không cần đến ba phút đã có thể hỏi thăm một lượt tổ tông mười tám đời của người ta.

“Mẹ, mẹ dọa A Vu rồi kìa! Bọn họ so với chúng ta còn nhát gan hơn đó!” Cô thanh minh.

Loại u hồn bào thai này từ nhỏ đến lớn không biết cô gặp bao nhiêu lần rồi.

“Đến lúc chúng muốn hại người thì may có mà chạy đằng trời!” Bà nổi điên.

Thân ảnh nho nhỏ kia thò đầu ra, tò mò gương mặt nhìn họ.

“Mẹ! Mẹ nói như vậy lỡ A Vu giận thì sao?”

A Vu không giống đám quý con khác, tính tình nó rất tốt, rất ít khi giận dữ, nhưng cũng không phải là không biết giận!

Tên quý con này mà nổi điên lên thì cực kì khủng bố!

Bà lập tức ngậm miệng.

“Mẹ! Con biết rồi mà, ra khỏi nhà con nhất định sẽ đeo bùa, sẽ không cho ác quỷ có cơ hội làm hại!” Buổi tối cô còn muốn chơi cờ với A Vu, làm sao mà đeo bùa cho được?!

Nhìn bộ dạng cả lơ phất phơ đồng ý cho có lệ của cô, bà chán nản, bất đắc dĩ nói: “Lỡ như gặp chuyện không may thì sao? May có cách gì à?”

“Con biết, con biết! Dùng sức hút một hơi dương khí là được chứ gì!” Cô ngoan ngoãn trả lời, tuy rằng từ trước đến nay cô vẫn ngây thơ chưa từng “hút” dương khí của gã nào.

Bà hết cách, đẩy một bát cháo đến trước mặt cô: “Uống ngay! Bồi bổ nguyên khí, nói gì thì A Vu vẫn là một tiểu quý!” Đừng tưởng bà không biết, trên trán Diệu Diệu có một điểm đen, nhất định là do quá gần gũi với A Vu mà thành.

Cô lâu lâu rồi vâng lời uống cạn bát cháo, trong lòng âm thầm tính toán đêm nay bảo A Vu đột nhập vào giấc mơ của Bạch Lạp Nhân, bắt mấy con rắn bỏ vào đó hù chết hẳn mới được!

9. Q.1 - Chương 9

Tháng bảy năm ấy là thời gian nặng nề nhất của Diệu Diệu, sau khi trải qua kì thi đại học căng thẳng, kết quả của cô cao hơn phân nửa so với điểm chuẩn, tương lai có vẻ sáng lạng hơn rất nhiều.

Sau kì nghỉ, Đan Thiểu Quan thường gọi điện hẹn cô đi chơi.

Anh là một học sinh nghèo, vì vậy địa điểm bọn họ hay gặp nhau là bến sông Giang.

Vốn dĩ Diệu Diệu cũng không phải là mẫu người tiết kiệm, với tính cách của cô nếu trong túi còn 30 đồng, cô sẵn sàng mua một cây kem 25 đồng! Nhưng mỗi lần cùng Đan Thiểu Quan “gặp nhau”, cô nhiều lắm cũng chỉ ăn một cây kẹo nho nhỏ.

Cô vô cùng cẩn thận, sợ tạo cho đối phương áp lực về kinh tế, nên nhiều khi khát nước cô đều rất nhanh lấy sẵn tiền ra trước.

Bọn họ cũng cùng nhau đi xem phim, có thì thoả anh mua vé, nhưng đa số là do Diệu Diệu nhanh tay mua cả vé lẫn đồ ăn vặt.

Quan hệ của họ cứ lập lờ như thế.

Có đôi khi, cô cảm thấy hình như Đan Thiểu Quan cũng có ý với mình, dù sao ánh mắt cậu ấy nhìn cô càng ngày càng khác, chẳng qua cô không dám tưởng bở.

Thẳng đến một ngày, Đan Thiểu Quan cuối cùng cũng nhận được giấy trúng tuyển của đại học Phục Đán ở Thượng Hải, may mắn nằm trong nhóm phúc khảo thành công.

Hôm đó, có lẽ vì anh rất vui, nên đột nhiên nắm tay cô.

Tình bạn cứ như vậy chuyển thành tình yêu.

Trong suốt cuộc đời Diệu Diệu, đó là lần đầu tiên cô nắm tay một nam sinh.

Cô ngây thơ nghĩ, cái nắm tay ấy chính là thay cho lời ước hẹn cả đời.

...

Cuối tháng tám, Diệu Diệu cùng Đan Thiểu Quan mua vé tàu đến Thượng Hải.

Vì gia cảnh Đan Thiểu Quan không tốt, cô liền đem vé toa giường nằm mẹ mua đổi thành vé toa ghế ngồi cùng bạn trai.

Tầm mười giờ, họ cùng nhau đặt chân đến Thượng Hải, cùng nhau khiêng hành lý, ngồi xe bus số 966 đến trường đăng kí, cùng nhau sắp xếp hành lý, tìm kí túc xá, lại cùng nhau nhận đồng phục cho đợt huấn luyện quân sự.

Chưa đến lễ khai giảng mà đã có rất nhiều người biết, đôi tuần nam mĩ nữ bọn họ chính là một cặp.

Vì điểm số của Đan Thiểu Quan không cao nên cơ hội lựa chọn môn chuyên ngành rất ít, cuối cùng đăng kí vào ngành kế toán, mà cô thì đăng kí vào ngành tài chính quốc tế.

Lúc ấy cô thật sự không hiểu chuyện này có vấn đề gì.

Có lẽ, đầu óc cô ngu ngốc thật.

...

Điều kiện ở kí túc xá rất tốt, bốn người một phòng, mỗi người có một góc, hơn nữa còn có phòng tắm riêng.

Chung phòng với cô là ba cô gái tính cách hoàn toàn khác nhau, người hiền lành nhất tên Hiếu Vũ, bụng dạ ngay thẳng là Hạ Thiên, còn người sinh hoạt bất thường nhất là Ninh Ninh.

Sau đợt tập huấn quân sự, mọi người đều mệt mỏi nằm bẹp trên giường, chỉ có Ninh Ninh một bên làm dáng, một bên nói chuyện: “Này! Các cậu có thấy không? Đổng củ cải nghèo nàh lớp mình vậy mà lại lòi ra một tên cực kì đẹp trai!”

Hiếu Vũ đang đọc thư, Hạ Thiên rõ ràng không thèm để ý đến Ninh Ninh, chỉ có cô đang viết thư cho Đan Thiểu Quan bằng qươ hởi: “Ai vậy?”

Lớp tổng động viên hôm đó có vài người vắng mặt, quân huấn nam nữ lại tách ra, cô căn bản cũng không để ý xem có tên nào đẹp trai hay không.

Thấy có người để ý, Ninh Ninh hưng phấn :”Nghe nói cậu ta tên là —— Bạch Lập Nhân”

Diệu Diệu suýt nữa ngã lặn xuống giường, cô thẳm thiết kêu: “Không thể nào, lại là hẩn...”

Trường học nhiều ngành như vậy, không trùng hợp đến mức Bạch Lập Nhân lại học cùng ngành với cô chứ?!

Như cô với Đan Thiểu Quan tuy rằng học cùng trường, nhưng vì khác ngành nên dãy lớp học của hai người cách nhau rất xa.

“Cậu biết cậu ấy à? Có dễ theo đuổi không?” Ninh Ninh ngay lập tức nhảy lên giường Diệu Diệu.

“Ninh Ninh, cậu hình như còn chưa tắm...đúng không?” Cô do dự nói.

Thời tiết tháng chín nóng như vậy, mà nếu cô nhớ không lầm thì người bạn cùng phòng này từ hôm qua đến giờ chưa tắm thì phải.

Khoảng cách gần như vậy, cô nghĩ thấy mùi nước hoa nồng nặc trên người cô ấy.

“Đừng để ý đến chuyện đó, đầu tiên nói tớ nghe đã, Bạch Lập Nhân là người như thế nào vậy?” Ninh Ninh khẩn cấp hỏi.

“Cậu ta...” Diệu Diệu do dự một chút, lại không nhin được nội tâm tà ác nói xấu: “Cậu ta là một tên ích kỉ, đầu óc bất bình thường, cực kì đáng ghét!”

Về phương diện này, Ninh Ninh không có chút hứng thú nào. “Cậu ấy có bạn gái không?”

“Có á, bộ dạng rất trong sáng, rất được!” Diệu Diệu thành thật trả lời. “Cậu ta rất kiêu ngạo, bình thường chẳng để ý đến ai, nhưng với bạn gái lại rất dịu dàng.”

“Vậy sao? Yêu cầu cao như vậy? Tớ thấy rất hứng thú!” Ninh Ninh tự tin mờ ám cười.

Thái độ tự tin như thế toàn bộ đàn ông trên thế giới này đều phải quỳ trước váy cô ấy vậy.

Kỳ thật, bề ngoài Ninh Ninh còn chưa bằng một nửa Diệu Diệu.

10. Q.1 - Chương 10

Chớp mắt đã nhiều tháng trôi qua.

Diệu Diệu rất nhanh chóng thích ứng với cuộc sống đại học, tình cảm của cô với Đan Thiểu Quan không gặp bất cứ trắc trở gì, hiện tại là thời gian mặn nồng nhất của hai người.

Cuộc sống thật đẹp, chỉ trừ...

Sáng sớm chủ nhật, cô đứng trên một đồng quần áo bản không thuộc về mình mà tắm, tính nhẩn nại của Hiếu Vũ và Hạ Thiên không chỉ tốt hơn cô một ít!

Cô thực sự không thể chịu đựng được nữa!

Chậu quần lót kia phải thả ra ít nhất nửa tháng rồi! Cho dù chưa mốc, nhưng kí túc xá đã bắt đầu bốc mùi rồi!

Cô không nhìn được nữa!

Diệu Diệu mắt nửa tiệt đi giặt lại, cuối cùng cũng đem đồng quần lót, khăn mặt và đồ tắm của Ninh Ninh giặt sạch sẽ.

Hiếu Vũ và Hạ Thiên vừa đi ăn sáng về, thấy một màn này đều giặt mình.

“Diệu Diệu, mày giúp con ranh bản thiu kia giặt đồ thật à?” Hạ Thiên giả bộ nôn mửa.

Ngay cả Hiểu Vũ cũng nói “Diệu Diệu, mày đang dung túng nó đấy.”

Diệu Diệu vừa tháo găng tay, vừa bắt đắc dĩ nói: “Chứ biết làm sao đây? Bọn mình “đầu” lại nó à?” Cô hoài nghi nếu mình không giặt, đồng quần áo kia nửa tháng sau vẫn còn nguyên.

Haizz, mùa đông gần đến rồi, giặt quần áo đúng là rất lạnh!

“Thật ra đến lúc Ninh Ninh tới kì mà còn chưa giặt quần lót, không có quần thay thì để nó đổi đệm là được rồi!” Hiểu Vũ cũng cười nói.

Kí túc xá của bọn họ có hai “người đẹp”, nhưng tính cách hoàn toàn khác nhau.

“Đám bạn trai kia không ngửi được mùi bốc ra từ người nó sao?” Hạ Thiên bộ dạng ngáo ộp, sau đó ôm Diệu Diệu làm nũng, “Bạn thân mến, từ ngày mai cũng làm bà xã của tao nhá, giúp tao giặt quần lót đi!”

“Được.” Diệu Diệu ngay lập tức đồng ý.

“Không phải chứ, mày cũng quá ra dáng mẹ hiền dâu thảo đi?!” Hạ Thiên trợn mắt.

Diệu Diệu dịu dàng cười: “Chỉ cần mày mỗi ngày bao tao ăn cơm, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Hạ Thiên cười to: “Đúng là đồ âm hiểm.”

Hai cô gái cười đùa âm ỉ.

Hiểu Vũ cười cười, nhưng cũng không quên hỏi: “Diệu Diệu, bọn mình có nên đem đồng đồ của quỹ bán thử kia đem ra ngoài phơi không?” Phơi trong phòng rất ảnh hưởng mỹ quan!

Lỡ như có nam sinh xông đến, còn có thể nhìn người sao?

Hiểu Vũ chủ động xắn tay áo.

Lúc mới nhận phòng, Hiểu Vũ và Hạ Thiên cũng không quá quan tâm đến cô, nhưng dần dần tiếp xúc, quan hệ của ba người bọn họ càng ngày càng tốt.

Diệu Diệu vội vàng ngăn lại: “Lần trước không phải đã nói rồi sao? Mỗi lần đem đồ lót của nó phơi nắng bên ngoài đều tự nhiên mất hai cái? Thôi kệ đi, lỡ gặp trùng biến thái lại càng đau đầu!”

Hiểu Vũ cùng Hạ Thiên liếc liếc nhau, đều trợn mắt, trằm miệng một lời: “Thế mà mày cũng tin á?!”

Cô hiểu ý hai người, “Quên đi, loại sự tình này thà rằng cứ tin là có đi.”

Đồ lót trọng yếu như vậy, nếu thật sự bị người ta “sờ” đi rồi, rất ghê tởm!

Ít nhất đổi thành cô, vừa nghĩ đến việc có tên điên nào đó vuốt ve đồ lót của mình, đã muốn nôn mửa ba ngày ba đêm.

Đang lúc Hiểu Vũ và Hạ Thiên định nói gì đó thì Ninh Ninh vui vẻ ngâm nga đẩy cửa vào.

“Nhà vệ sinh công cộng, cậu vừa đi đâu hẹn hò vậy?” Hạ Thiên nói chuyện tuyệt đối không nể mặt ai, rõ ràng mang theo khinh bỉ.

Đêm qua, Ninh Ninh lại không về kí túc xá.

“Hừ.” Ninh Ninh lắc lắc đầu, không để ý tới cậu ấy, “Cho dù tôi là nhà vệ sinh công cộng, còn đỡ hơn cái dạng bà già không ma nào thèm như cậu!”

“Con ranh này! Tao cần lắm đấy!” Hạ Thiên đằng đằng sát khí đứng lên.

Mắt thấy hai người họ lại chuẩn bị gây gỗ, Diệu Diệu nhanh chân chen vào giữa: “Ngừng! Ngừng! Ngừng!”

“Ninh Ninh không phải nhà vệ sinh công cộng, cậu ấy vẫn còn là xử nữ, Hạ Thiên mau giải thích đi!” Cô chủ trì “công đạo”, trợn mắt nói dối: “Hạ Thiên không phải bà già, cũng không phải không ma nào để ý, bạn học Trần không phải theo đuổi cậu ấy rất quyết liệt sao? Ninh Ninh cậu cũng nên xin lỗi cậu ấy đi!

Chúng ta đều là người một nhà, không nên cãi nhau, được chứ?!”

Hạ Thiên quẹt quẹt miệng không thèm giải thích, nhưng cũng không tiếp tục.

“Hừ.” Ninh Ninh cũng hừ nhẹ rồi thôi.

Chẳng qua Ninh Ninh nhìn thấy đồng đồ lót trong phòng tắm của mình đã được giặt sạch, liền vui vẻ khoác tay Diệu Diệu, thần bí nhẹ giọng, hề hề nói: “Diệu Diệu, từ tối hôm qua, người ta đã không còn là xử nữ rồi!”

Diệu Diệu khoe môi rút gân, một chút hứng thú nghe bát quái cũng không có.

Hiếu Vũ cùng Hạ Thiên kéo dài lỗ tai.

“Đêm qua nha, người ta cùng Bạch Lập Nhân ở khách sạn cái kia!” Ninh Ninh bộ dạng thẹn thùng nói.

“Lại lên cơn à?” Hạ Thiên không khách khí nhàn nhạt phản bác.

“Ý cậu là gì?” Ninh Ninh giận giữ, thanh âm cũng dương cao.

“Cậu nói cậu kết giao với Bạch Lập Nhân? Tại sao khi ở trong lớp bọn này không hề thấy cậu ấy đề ý đến cậu?” Hạ Thiên vạch ra chứng cứ.

“Đó là vì cậu ấy và bạn gái cũ chưa chia tay, sợ bị người khác phát hiện!” Ninh Ninh hợp tình hợp lý giải thích.

“Làm tiểu tam cũng không thêm để ý nha.” Hạ Thiên cười nhạo.

Diệu Diệu do dự, “Ninh Ninh, hôm qua hai người, thật sự...cái kia?”

Nếu như đó là sự thật, ngay cả cô cũng thấy hân không xứng với Đỗ San San! Thật sự là tên khốn ra vẻ đạo mạo!

Nghe vậy, Ninh Ninh sput sput kêu to: “Diệu Diệu, ngay cả cậu cũng nghi ngờ tớ à?”

Aiz dza, cũng không phải là nghi ngờ, chẳng qua...

“Tớ có chứng cứ hân hoi mà, vai trái Bạch Lập Nhân có xăm một con rồng to cỡ bàn tay, rất khốc! Đêm qua cậu ấy cởi hết, tớ nhìn thấy rất rõ ràng!” Ninh Ninh thốt lên.

Lúc này, chân mày Diệu Diệu đã nhăn lại thành một đồng.

Vai trái có xăm một con rồng to cỡ bàn tay? Hình xăm? Có hình xăm liền chứng tỏ cậu ta rất mạnh?

Trời ạ, sao trên đời lại tồn tại một gã khốn như vậy chứ?

“Cứ khoác lác đi, tiếp đi, nữa đi!” Hạ Thiên không cho là đúng.

“Hừ, bà già, ai cần cậu tin!” Ninh NINH ngáp một cái, “Không thèm đôi co với các người nữa, đêm qua bị Bạch Lập Nhân giằng co N lần, mệt chết tôi!”

Ninh Ninh nằm ở trên giường, còn khiêu gợi môi, nhẹ than: “Đáng ghét, vội vã như vậy, không để ý người ta vẫn còn là xử nữ...”

Nghe vậy, Diệu Diệu một phen rét lạnh.

11. Q.1 - Chương 11

Mỗi ngày sau bữa cơm chiều là thời gian yêu đương của Diệu Diệu.

Cô nắm tay Đan Thiếu Quan chậm rãi bước đi trong sân trường.

“Em không cần để ý đến người như Ninh Ninh làm gì, trực tiếp đem chậu quần áo của cô ta ném đi là được!” Vì bạn gái bị người khác “khi dễ”, Đan Thiếu Quan càng nói càng khó chịu.

“Ném đi cũng được, nhưng nếu làm vậy chỉ sợ kị tức xá không còn được nhìn thấy ánh mặt trời nữa thôi!” Diệu Diệu thở dài.

Đều tại con bé Hạ Thiên kia, vừa rồi lúc Thiếu Quan đi đón cô lại bô bô cái miệng làm gì không biết.

Cô nghe còn thấy xấu hổ nữa là.

“Em còn chưa bao giờ thềm giặt quần áo cho anh!” Đan Thiểu Quan bộ dạng bất mãn.

“Em giặt quần áo cho anh làm gì? Em có phải là vợ anh đâu?!” Cô mân miệng cười.

“Này, này, này, cũng gần như thế rồi còn gì, thế nào hả? Được không?” Đan Thiểu Quan ôn ào.

Cô rất dễ cảm động, giống như bây giờ chỉ cần người đàn ông này tùy tiện nói ngọt một câu đã khiến cô vô cùng xúc động.

“Đừng hòng gạt em giặt quần áo cho anh!” Miệng nói vậy nhưng vẫn cười cười chạy đi.

“Bà xã, vậy để anh thay em giặt quần áo nhé!” Đan Thiểu Quan đuổi theo, muốn bắt cô.

Đàn ông ở tuổi này, rất hay hứa hẹn, mà phụ nữ tầm này tuổi cũng không hề biết rằng, những lời hứa đó kỳ thật không đáng một xu.

Đó chính là tuổi trẻ.

Hai người vui đùa ầm ĩ trong sân trường, ngay lúc Đan Thiểu Quan sắp bắt được Diệu Diệu, cô đột nhiên dừng lại, bình tĩnh nhìn về phía hai bóng người quen thuộc trong sân thể dục.

Đan Thiểu Quan nhìn cánh môi anh đào đỏ mọng của bạn gái, cảm thấy cổ họng một trận khô nóng.

“Diệu Diệu...anh...nhớ...nhớ cảm giác...hôn...” Khổng chế không được dục vọng, anh nhắm mắt lại, chậm rãi áp môi đến gần.

Nói ra lại bị lũ bạn cùng phòng trêu chọc, anh và Diệu Diệu xác định quan hệ đã hơn bốn tháng, trong mắt người khác có lẽ đã có thể “này nọ”, nhưng bọn họ vẫn cứ chỉ dừng lại ở mức nắm tay cực kì trong sáng.

Anh có giỏi lắm cũng chỉ hôn được hai má của cô, mà như thế thôi đã khiến cô xấu hổ đến mặt mày đỏ bừng.

Anh không ngờ Diệu Diệu lại bảo thủ đến như vậy.

“Thiểu Quan, anh xem, kia chẳng phải là Bạch Lập Nhân và Đỗ San San sao?” Cô kích động chỉ cho bạn trai mình thấy hai điểm đen trong sân.

Đan Thiểu Quan mở to mắt, ngưng lại động tác, cả người cứng đờ.

“Ồi!” Thấy vẻ mặt lúng túng của bạn trai, Diệu Diệu xấu hổ: “Xin lỗi...Em quên anh từng thích cô ấy.”

Loại chuyện cũ rích từ tám trăm năm trước này còn đề cập đến làm gì!

Đan Thiểu Quan dù sắc mặt không mấy thoải mái nhưng vẫn nói: “Hiện tại trong lòng anh chỉ có em, Liêu Diệu Trần!” Không chỉ rất thích cô, còn khao khát nhanh chóng “có được” cô!

Bộ dạng Đan Thiểu Quan trả lời giống như chỉ hận không thể thề độc.

Nghe bạn trai mình thổ lộ như vậy, vành tai Diệu Diệu nóng lên.

Nhưng cô không kịp thẹn thùng đã nghĩ ngay đến một vấn đề vô cùng nghiêm túc khác, cô giận dữ chỉ tay về phía bóng người đằng xa: “Tại sao trên đời này lại tồn tại một tên khốn xấu xa, ngang nhiên bắt cá hai tay như cậu ta vậy?”

Đó chính là Bạch Lập Nhân đang mỉm cười khoác vai bạn gái, đứng ngắm hoa dưới ánh trăng.

Hôm nay là Noel, Đỗ San San vì si mê anh nên cúp một buổi học, cố ý từ Ôn Châu chạy đến đây để hẹn hò cùng bạn trai mình.

Vì vậy, Diệu Diệu nhìn mà tức muốn học máu.

Đồ ngụy quân tử!

“Không được! Em phải đi nói cho Ninh Ninh biết mới được! Tuyệt đối không thể để cho tên ngụy quân tử này lừa gạt cậu ấy!” Cô vừa dứt câu, liền nhanh chóng phi nước đại về hướng kí túc xá.

Loại cặn bã bắt cá hai tay này, không nên sống làm gì cho chật đất!

“Này, Diệu Diệu, chúng ta đang hẹn hò cơ mà!!!” Đan Thiểu Quan đuổi theo vài bước, nhìn bóng dáng bạn gái mình ảo não thở dài.

...

Ninh Ninh sau khi nghe Diệu Diệu nói, quả nhiên sắc mặt đại biến.

“Chúng ta đi, cùng cậu ta nói chuyện cho rõ ràng, rốt cuộc là chọn cậu hay chọn Đỗ San San!” Diệu Diệu tức đến mức chạy đến vỗ lấy cái bàn.

Hai người đều là người đang yêu, cô không thể đứng nhìn bạn cùng phòng mình bị người khác khi dễ!

“Diệu Diệu, không cần đâu, tớ tin anh ấy sẽ xử lý tốt chuyện này thôi!” Ninh Ninh từ chối, bày ra bộ dạng vô cùng tin tưởng Bạch Lập Nhân, nhưng nước mắt đã lưng tròng.

Nếu là “người bình thường”, nhất định sẽ không nhúng tay.

Nhưng cô là Diệu Diệu! Vũ trụ vô địch siêu cấp căm thù bọn đàn ông bắt cá hai tay Liêu Diệu Trần!

“Không được, đối với bọn đàn ông không thể nhịn, bằng không bọn họ cho rằng cậu yếu đuối, dễ bắt nạt!” Cô kéo Ninh Ninh ra ngoài: “Hơn nữa nếu cậu mang thai thì làm sao bây giờ? Bạch Lập Nhân không thể không chịu trách nhiệm!”

Hiếu Vũ và Hạ Thiên không hề đứng lên ngăn cản Diệu Diệu, bọn họ đều im lặng đứng một bên xem náo nhiệt.

Ninh Ninh cúi thấp đầu, ngập ngừng: “Bọn mình...có dùng áo mưa...”

Hạ Thiên nhin không được châm chọc: “Đúng vậy, may mắn có dùng biện pháp, nói cách khác, Bạch Lập Nhân không phải là bị lừa bịp như cậu dự đoán?”

“Bà già này, mày...” Thấy hai người lại chuẩn bị cãi nhau, Diệu Diệu đứng lúc ngăn chặn: “Ngừng ngay!”

Cô xác nhận lại lần nữa: “Ninh Ninh, cậu đừng dọa tớ nữa, cậu thật sự cùng Bạch Lập Nhân phát sinh quan hệ?”

“Là anh ấy muốn làm vậy với tớ!” Ninh Ninh ưỡn ngực, một mực khẳng định.

“Được! Tớ tin cậu! Chúng ta đi nói chuyện rõ ràng với cậu ta, không thể để tên tiểu nhân này đắc lợi!” Cô không thể không tin tưởng bạn bè mình, tinh thần chính nghĩa oanh oanh liệt liệt bùng phát.

“A! Diệu Diệu~~” Ninh Ninh “yếu đuối” bị cô kéo ra ngoài.

Hiếu Vũ và Hạ Thiên nhanh chóng đuổi theo, chờ xem kịch vui.

12. Q.1 - Chương 12

“Lập Nhân, hôm nay em ngủ lại ở khách sạn đó.” Đỗ San San ám chỉ.

“Ừm, vậy thế này đi, anh đưa em về khách sạn.” Bạch Lập Nhân tính cách kiêu ngạo, nhưng anh đối với cô lúc nào cũng kiên nhẫn.

Nếu không phải vì thích, cũng sẽ không bắt đầu qua lại từ độ tuổi này.

“Thật ra...” Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh khiết của Đỗ San San đỏ bừng.

Anh chăm chú lắng nghe.

“Thật ra...hôm nay, em định sẽ đem chính mình giao cho anh...” Đỗ San San ấp a ấp úng.

Anh có chút ngoài ý muốn.

Bạn gái đã tỏ ý như vậy, làm đàn ông không mấy ai có thể thờ ơ, chẳng qua...

Bạch Lập Nhân nhăn mặt: “Không cần, khách sạn bẩn như vậy, kinh lắm.”

Kinh?

Đỗ San San sắc mặt biến đổi.

“Em biết anh ưa sạch sẽ, những chỗ như vậy chỉ cần nghe đến thôi đã không thể chịu được rồi.” Anh thẳng thắn.

Đỗ San San sắc mặt hơi dịu đi một chút: “Chẳng lẽ...anh chưa từng...có nhu cầu?” Cô cẩn thận hỏi.

Bạch Lập Nhân đẹp trai như vậy, hai người hiện tại lại yêu xa, nói cô yên tâm chính là gạt người.

“Đương nhiên là có, nhưng dục vọng không phải là tất cả.” Anh cười nhẹ: “Dù gì chúng ta cũng còn nhỏ, chuyện này không vội.”

Dù anh có muốn đi chẳng nữa, cũng không thể nào thắng được bệnh ưa sạch sẽ của mình.

Bạch Lập Nhân đã nói như vậy, Đỗ San San cũng không thể nào tiếp tục mặt dày “mời gọi” nữa.

“Em với cha đã quyết định, kế hoạch đi Úc du học vẫn sẽ tiếp tục như trước, anh nghĩ thế nào?” Đây chính là mục đích lần này cô đến đây.

“Em đi là tốt rồi, anh không muốn bỏ phí việc học ở đây.” Anh kiên nhẫn nhắc lại.

“Lập Nhân, em không thể không có anh!” Đỗ San San hốc mắt đỏ lên, ôm lấy bạn trai mình, hy vọng anh có thể mềm lòng.

“San San, tình yêu không phải là tất cả, chúng ta phải biết đối mặt với sự thật.” Anh kiên định nói.

“Sự thật cái gì chứ? Không phải do tiền sao?” Đỗ San San trực tiếp phản bác.

Anh ngạc nhiên, nhưng không hề phủ nhận: “Đúng vậy, du học một năm học phí lên đến ba bốn chục vạn, cha mẹ anh chỉ mở một gian sửa chữa xe đạp nhỏ, không đủ điều kiện chu cấp.”

Đỗ San San cố chấp: “Không! Anh rõ ràng có điều kiện! Chỉ cần anh mở miệng, cha anh đương nhiên sẽ...”

“Đỗ San San, không được nhắc đến người đó!” Giọng điệu Bạch Lập Nhân cứng ngắt.

Đỗ San San chỉ có thể đem những lời định nói nuốt ngược trở lại, nhưng vẫn chưa bỏ ý định: “Nếu, nếu không tìm người đó, Lập Nhân, em tìm cha em lấy tiền cũng được, chỉ cần em nói một câu, ông ấy khẳng định không từ chối!” Sau khi du học trở về, tình cảm chẳng khác gì càng thêm vững chắc, cô cũng không muốn xa người mình yêu.

Cô nghĩ xin tiền cha mình là biện pháp tốt nhất.

“San San, anh không thể.” Bạch Lập Nhân có tự trọng của mình, quen biết bạn gái có tiền lại càng không thể làm bừa.

Không khí giữa hai người có phần căng thẳng.

“Tên bắt cá hai tay kia! Bạch Lập Nhân!” Một giọng hét như sấm rền đột nhiên truyền đến.

Anh nhíu mi, nhìn Liêu Diệu Trăn - đối thủ một mắt một còn của mình, cô ta hình như đang túm lấy con bé xịt nhiều nước hoa đến mức có thể khiến mấy con muỗi cùng phòng chết vì ngộ độc, hùng hổ xông đến.

“Nói đi! Cậu chọn ai?” Diệu Diệu khí thế bừng bừng.

Chọn cái gì?

“Còn giả vờ? Cậu cho rằng một nữ sinh cởi sạch quần áo thì có nghĩa là tâm của cô ấy cũng cởi ra luôn sao? Cậu nếu đã quan hệ với Ninh Ninh, sao còn cùng bạn gái cũ chàng chàng thiếp thiếp thế kia? Cậu không sợ bị lật thuyền trong mương sao?!”

(*: Lật thuyền trong mơ: chỉ sai lầm không đáng có).

Quan hệ? Với ai?

Anh sắc mặt trầm xuống.

“Diệu Diệu, cô có ý gì?” Đỗ San San hỏi.

“Ninh Ninh, đừng cảm lên!” Diệu Diệu xoay người, cổ vũ bạn cùng phòng.

Nếu, đã như vậy...

Ninh Ninh kiên trì ưỡn ngực: “Đúng vậy, Bạch Lập Nhân, anh chọn ai? Chọn tôi hay cô em ngực phẳng này?”

Cô em ngực phẳng?

Đỗ San San tức đến ngất xỉu, cô lạnh lùng mỉa mai: “Này chị, chị không biết à, Lập Nhân ghét nhất chính là mấy người ngực to óc nhỏ như các chị đó!” Vì một câu “cô em ngực phẳng” kia đụng chạm đến nỗi đau của mình, tính tình Đỗ San San bùng phát, mắng lầy cả Diệu Diệu.

“Xi, lời nói của bọn đàn ông cô cũng tin?” Ninh Ninh không cho là đúng: “Nếu hẳn nói mình chưa bao giờ đại tiện, không thể đánh rắm, cô cũng tin? Để tôi nói cho cô biết, đàn ông thích phụ nữ ngực to, cũng giống như chó thích ăn cứt vậy, sự thật này có tám trăm năm sau cũng không bao giờ thay đổi!” Nói xong còn rất kiêu ngạo ưỡn bộ ngực 34D của mình ra.

Chiến tranh giữa những người phụ nữ, chuẩn bị bùng nổ.

“Liêu Diệu Trần, cô có ý gì?” Bạch Lập Nhân sắc mặt xanh mét.

Anh nghe cũng hiểu.

Cô ta đến để quấy rối? Để nói xấu anh?

“Đúng vậy, chị có phải còn thích Lập Nhân của tôi không? Nên mới cố ý mang vật hy sinh này đến làm sứt mẻ tình cảm của bọn này?” Đỗ San San khoanh tay trước ngực cười lạnh.

Cô? Cô thích Bạch Lập Nhân?

Diệu Diệu gần như tức đến mất máu mà chết.

“Bạch Lập Nhân, vai trái của cậu có xăm một con rồng đúng không?” Cô vạch trần.

Tên khốn, còn dám kiêu ngạo sao?!

Bạch Lập Nhân nháy mắt cứng đờ.

Đỗ San San cuối cùng không thể tiếp tục bình tĩnh: “Chị làm sao mà biết? Lập Nhân chưa bao giờ cởi quần áo ở trước mặt người ngoài!”

“Em gái ngực phẳng à, vậy nên chị mới nói anh ấy không xem chị là ”người ngoài“! Anh ấy nha, trước mặt chị liền cởi tuốt, thế nào? Thế nào?” Ninh Ninh kiêu ngạo cười.

Đỗ San San mặt mũi trắng bệch, quay sang hỏi: “Bạch Lập Nhân, anh giải thích rõ ràng cho em!”

Bạch Lập Nhân khôi phục tinh thần, thu lại ánh mắt, chậm rãi hỏi: “Em tin bọn họ?”

“Chúng ta cùng nhau lớn lên, em không thể không biết năm anh 12 bị cha mình đưa đi xăm hình! Nhưng những người phụ nữ khác làm sao biết đến hình xăm đó, trừ khi...” Cô rút cuộc nói không nên lời, ánh mắt bắt đầu thay đổi: “Chẳng trách, vừa rồi anh bảo không cần, thì ra là có người giúp anh no bụng!”

Càng nghe, sắc mặt anh càng âm trầm.

“Anh nói đi! Anh muốn tôi, hay là cô ta!” Những lời này, bây giờ đổi lại là cô hỏi, Đỗ San San mất đi lý trí, túm lấy ống tay áo anh không buông.

Bạch Lập Nhân đè tay bạn gái lại, dùng sức đẩy ra: “Nhân cách một người chỉ dùng để tin tưởng, không phải dùng để giải thích!” Vì bị nhục nhã, anh tức giận, thực sự tức giận!

Anh xoay người bỏ đi.

“Bạch Lập Nhân!” Đỗ San San hét chói tai, gọi: “Tôi bây giờ cho anh hai con đường để lựa chọn, một, anh lập tức tạm nghỉ học, chúng ta đi Úc, tôi coi như anh chưa từng có người phụ nữ khác! Hai, chúng ta chia tay!”

Bạch Lập Nhân dừng bước, thần sắc hờ hững, nghiêm túc nói.

“Tùy em.”

Anh không thích bị uy hiếp.

“Anh...Tôi, Đỗ San San không cần anh, còn rất nhiều người đàn ông khác nguyện ý theo tôi cùng xuất ngoại!” Đỗ San San nói xong cũng xoay người bỏ chạy.

Bạch Lập Nhân đứng bất động ở nơi đó, rất lâu.

Diệu Diệu hoàn toàn choáng váng, dè dặt lại gần.

“Này...cậu không sao chứ?” Cô cảm thấy là lạ, mà lạ ở điểm nào chứ?

Bạch Lập Nhân lạnh lùng nhìn cô: “Không phải vì tôi dành mất thư giới thiệu của cô, nên cô mới dùng cách bỉ ổi này để trả thù sao?”

Này này này? Lời này chẳng phải hơi quá đáng sao?

Diệu Diệu đang định nói gì đó đã bị anh lạnh lùng đánh gãy: “Quên đi, dù gì đối với loại nữ sinh có nhân phẩm như cô, tôi cũng chẳng có hy vọng gì!” Nói xong khinh thường quay đi.

Mối thù của bọn họ càng lớn thêm!

Ê?

Ê?

Ê?

Hiện tại người nhân phẩm không tốt sao lại là cô?

“Được rồi được rồi, tan chợ tan chợ!” Hạ Thiên vỗ vỗ tay.

“Được, được, được, chúng ta về thôi!” Ninh Ninh cũng xấu hổ kéo tay Diệu Diệu.

Diệu Diệu ngây ngốc hỏi: “Ninh Ninh, cậu ta còn chưa nói, là chọn cậu hay Đỗ San San mà!” Tình huống tại sao lại trở nên phức tạp như vậy?

“Diệu Diệu, mày còn chưa thông sao? Ninh Ninh chỉ đang trầm mê trong thế giới ảo tưởng do nó tạo ra mà thôi!” Hiểu Vũ tức giận.

“Đúng vậy!” Hạ Thiên cũng tức giận không kém: “Này, nhà vệ sinh công cộng, hôm nay cậu vẫn chưa uống thuốc đúng không!” Đúng là bệnh lâu năm mà giấu.

“Về rồi uống, về rồi uống!” Ninh Ninh biết mình đuối lý, xấu hổ, nhưng vẫn mặt dày nói: “Mà mặc kệ! Bạch Lập Nhân kiêu ngạo như vậy, bình thường vẫn luôn ra vẻ khinh thường Diệu Diệu nhà chúng ta, hôm nay tôi chưa ”uống thuốc“, cũng coi như là thay cậu ấy báo thù!”

Hả?

Hả?

Hả?

Tại sao cô chả hiểu bọn họ đang nói gì vậy?

13. Q.1 - Chương 13

Đã vài ngày Diệu Diệu không thấy Đan Thiểu Quan đến tìm mình, ngay cả khi cô gọi điện anh cũng cứ ập a ập ứng nói rằng mình có việc bận.

Mọi người đều có không gian riêng của mình, Diệu Diệu cũng không phải tuýp người suốt ngày quẩn quýt lấy bạn trai, nên mấy ngày nghỉ tết Nguyên Đán, cô đều tụ tập với bạn bè cùng phòng.

Bọn họ ngày nào cũng ở trong phòng đánh bài, bốn người vừa đủ chân đánh tấn*.

Tấn là một kiểu chơi bài được lưu hành rộng rãi ở Chiết Giang, nhưng phổ biến nhất là ở Ôn Châu, do nguồn gốc của nó là từ những người yêu bài ở đó nghĩ ra.

Luật chơi rất đơn giản, mỗi người ban đầu có 8 lá bài, hai người ngồi đối diện là một đội, sau khi xác định “bom” là chất bài cơ, rô, chuồn hay bích sẽ bắt đầu ra bài theo thứ tự từ trái sang phải. Người có lá bài nhỏ nhất sẽ tấn trước. Khi người tấn ra bài, người bị tấn phải đỡ lá bài đó bằng một lá khác có giá trị lớn hơn, hoặc một lá “bom”. Người còn lại cùng đội với người tấn cũng có thể tấn người bị tấn bằng những quân bài có trong lượt đó. Nếu người bị tấn không đỡ được thì phải “ôm bài”, đội nào có người hết bài trước sẽ thắng.

Vì Hạ Thiên không muốn chung đội với Ninh Ninh nên cô với Ninh Ninh thành một đội, bắt quá hai người phối hợp với nhau không được tốt nên cứ thua suốt.

Ván này Hiếu Vũ và Hạ Thiên cùng một đội, kết hợp rất ăn ý, bài trong tay đã đánh gần hết.

“Hò! Lại thắng!” Hai người họ hưng phấn.

“Đều do Diệu Diệu! Rõ ràng tại cậu ấy chơi bài dở nên mới thua nhiều như vậy!” Ninh Ninh oán giận.

“Tại sao không nghĩ do cậu ngu ngốc nên mới liên lụy nó?” Hạ Thiên phản bác.

“Hừ! Có mà do cái đồ như đàn ông nhà cậu ghen tị với bọn này không chỉ có ngực đẹp, mà còn là những mỹ nữ thông minh!” Ninh Ninh mặt dày kéo kéo áo sơ mi, đóng đũa dựa vào người Diệu Diệu hếch cằm tỏ vẻ thị uy.

Hạ Thiên bộ dạng như sắp nôn đến nơi: “Tôi nói cậu đó! Tự nhiên lại đem Diệu Diệu hòa vào với mình!”

Hai người lại chuẩn bị cãi nhau.

Lúc này di động của Ninh Ninh đúng lúc vang lên, giọng nói cô nhanh chóng chuyển thành nũng nịu, phong tình vạn chủng: “Alo, anh~~”

Ba người bọn họ đều mang vẻ mặt chịu không nổi.

Ninh Ninh cúp điện thoại: “Bạn trai người ta hẹn đi chơi rồi, hội trạch nữ à, bye bye~~” Bộ dạng kiêu ngạo như chim khổng tước.

“Bạn trai? Bạch Lập Nhân á?” Hạ Thiên vẻ mặt cười như không cười.

“Xí, còn lâu người ta mới để ý đến loại đàn ông keo kiệt đó!” Ninh Ninh không chút kiêng kị cởi quần áo trước mặt ba người, lộ ra bộ ngực cao ngất.

“Oái! Oái! Oái! Tao mù rồi!” Hiếu Vũ có vẻ bảo thủ, loại chuyện “kích thích” thế này cô chịu không nổi.

“Hừ hừ hừ, nhìn cũng chả khác gì ngực đi bơm.” Hạ Thiên cười lạnh.

“Hừ!” Ninh Ninh thay váy, tông cửa mà đi.

“Diệu Diệu, mày phát gốc gì vậy?” Hạ Thiên lay lay cô.

Cô phục hồi tinh thần lại, nói: “Tao chỉ đang thắc mắc, nó không phải đang hẹn hò với Bạch Lập Nhân à?” Diệu Diệu cho đến bây giờ vẫn chưa hiểu nổi người mà mình vẫn cho là bị chịu “oan uổng”.

“Giời ạ! Hôm đấy chẳng phải nó nói rõ ràng rồi sao? Người nó đang qua lại là Ngô Đại Vĩ!”

Ngô Đại Vĩ là bạn cùng phòng của Bạch Lập Nhân...

Cũng giống như Ninh Ninh khi nãy, ở chung phòng khó tránh khỏi đôi lúc thay quần áo, bị mọi người nhìn thấy cơ thể.

Như vậy cũng có thể giải thích lý do tại sao Ninh Ninh biết bí mật riêng tư của Bạch Lập Nhân.

“Bọn mày nói xem, tao có nên đi tìm cậu ta xin lỗi không?” Diệu Diệu vẽ mặt dầy dụa.

“Mày điên à? Cậu ra thêm để ý đến mày chắc? Mày không thấy mấy hôm nay thái độ của cậu ta với mày thế nào à? Đích thị là lỗ mũi hinh lên trời!” Hạ Thiên cốc đầu cô.

Nhưng cô vẫn cảm thấy bất an.

Tục ngữ có câu, thà phá bỏ mười tòa miếu chứ đừng nên phá mất một cuộc hôn nhân.

“Tao nhất định sẽ gặp báo ứng mà...” Cô ôm đầu buồn rầu.

Trên thực tế, mấy ngày nay cô cũng gặp đủ báo ứng rồi, vì lương tâm bất an nên cứ đứng ngồi không yên.

“Người với người cũng cần phải có duyên phận, vả lại tình cảm của Bạch Lập Nhân và bạn gái không vững chắc cũng là một nguyên nhân, mày không cần tự trách!” Ngay cả Hiểu Vũ cũng nói như vậy.

“Đúng đó! Nếu mày rảnh rồi không có gì làm thì đi mua đồ ăn khuya cho bọn này đi!” Hạ Thiên suốt ngày chỉ biết ăn.

Chẳng qua vừa dứt câu thì bụng ba người đều kêu lên biểu tình.

Hai ánh mắt tràn đầy chờ mong đồng loạt nhìn chăm chăm Diệu Diệu.

Dưới loại tình huống này, cô hoàn toàn không có cách nào gạt bỏ quyền được sống: “Được rồi!”

Vì chỗ mua đồ ở khá gần, nên cô thay đồ rồi đi ngay.

Hạ Thiên và Hiểu Vũ nói muốn ăn KFC, trường học gần đây có một quán thì phải.

Trên đường trở về, vì phải xách theo một hộp gà nên cô quyết định đi đường tắt, ngang qua một con ngõ nhỏ.

Chẳng qua lúc gần đến nơi Diệu Diệu mới nhớ ra con đường này gần đây hay có côn đồ tụ tập, nên nhanh chóng đổi hướng.

Đột nhiên từ trong ngõ có người hoảng hốt chạy ra, đụng trúng cô.

Cô nhìn lon Cốc bị rớt xuống đất.

“Cứu!!!” Trong ngõ nhỏ truyền ra tiếng kêu cứu thất thanh, nhưng ngay lập tức im bặt.

Cô giật mình.

Vừa rồi người đụng trúng cô là Ngô Đại Vĩ.

Kì lạ...

Diệu Diệu nhanh chóng nấp vào một góc khuất, cẩn thận thăm dò.

Chuyện này nếu bị lộ quả thật rất nguy hiểm! Chạy là thượng sách! Tuy nhiên, Diệu Diệu thực lo lắng.

“Nhóc con, nghe nói mày rất thích lừa đàn ông lên giường, đặc biệt là bạn trai người khác phải không? Chúng ta nhiều người như vậy tùy mày chọn, thế nào? Mày thích đứa nào đầu tiên?” Một cô gái bị vây giữa bọn côn đồ, bị bọn chúng nắm cằm, khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng không có tác dụng, một đám đàn ông không ngừng sờ soạng thân thể cô.

Thậm chí áo đã bị cởi, lộ ra áo ngực trắng ngà.

Tim Diệu Diệu đập thành thịch.

Vì người kia là Ninh Ninh.

Diệu Diệu xiết chặt lon Côca trong tay, nhưng cô biết nếu bây giờ mình có xông vào cũng không thể làm gì được.

Một, hai, ba, bốn, tổng cộng năm tên.

Cô lén lút chạy ra đầu ngõ, cuống quýt sờ túi.

Nhưng khi ra khỏi cửa, cô lại quên mang di động.

Đường rất vắng, may mà có bóng người, cô liền vội vàng túm lấy tay áo đối phương: “Bạn học! Bạn học! Xin cậu làm ơn, làm ơn, nhanh giúp tôi báo cảnh sát!”

Người đó mặt không chút thay đổi quay lại nhìn cô.

Đến khi nhìn thấy rõ mặt đối phương, lòng cô chợt lạnh.

Bạch lập nhân!

14. Q.1 - Chương 14

Tâm tình Bạch Lập Nhân mấy hôm nay cực kì xấu.

Anh quen Đỗ San San từ bé, hai người gần như cùng nhau lớn lên, nhưng anh không ngờ chỉ cần người khác tùy tiện đặt điều một tý, cô sẵn sàng định tội anh ngay lập tức.

Anh không hề nghĩ đến chuyện giải thích, tuyệt đối không bao giờ! Tùy cô, muốn chia tay thì chia tay đi!

Hơn nữa, anh thực sự không thích câu nói kia của San San: Lập Nhân ghét nhất chính là mấy người ngược to óc nhỏ như các chị đó.

Câu này tựa hồ đã động đến nỗi đau mà anh không muốn chạm đến, khiến anh cảm thấy tức giận.

Anh rất chú ý đến những chuyện riêng tư, San San là một trong số rất ít những người biết về hoàn cảnh gia đình anh, nếu cô đã biết anh ghét nhất điều gì, cũng biết anh không bao giờ chạm đến loại phụ nữ nào, vì sao còn dùng ánh mắt nghi ngờ đó nhìn anh?

Chẳng lẽ anh trông giống cha mình, đều mang bộ dáng tinh trùng ngập nảo?!

Anh đang định đến quán rượu uống bia nhằm dịu đi cảm xúc khó chịu, nào ngờ trên đường đi lại bị người khác tóm lấy tay áo.

“Bạn học, bạn học! Xin cậu làm ơn, làm ơn, nhanh giúp tôi báo cảnh sát!”

Anh ngoái đầu lại nhìn.

“Tên bắt cá hai tay...” Là Liêu Diệu Trăn “ngược to” đang nhìn anh đầy bất ngờ.

Bạch Lập Nhân lùi lại từng bước, không để cô chạm vào cánh tay mình.

Diệu Diệu lập tức định thần, vội vàng sửa miệng nhờ vả: “Bạn học Bạch, xin cậu, cho tôi mượn di động một lát, sắp có án mạng rồi!”

Ân oán gì đó hiện tại dẹp qua một bên đi!

Thấy ánh mắt gian tà của cô lộ ra một tia lo âu, cũng không giống như đang diễn kịch, Bạch Lập Nhân liền móc di động ra.

Diệu Diệu ngay lập tức bấm 110 báo cảnh sát, khai báo sự việc và địa điểm.

Bạch Lập Nhân càng nghe mày nhủ càng chặt.

Sở cảnh sát sau khi nghe cô tường thuật liền trả lời sẽ cho người đến hiện trường ngay lập tức, sẽ mất khoảng 10 phút.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ! 10 phút, những người đó có thể làm ra rất nhiều chuyện!” Diệ Diệ đưa điện thoại trả lại cho anh, gấp đến độ như kiến bò trên chảo.

Không được! Dù bất cứ giá nào!

Diệ Diệ lại một lần nữa chạy vào con ngõ nhỏ.

“A Vu! A Vu! Nhanh xuất hiện! Nếu chị bị người khác làm gì, ngay lập tức giả quỷ dọa họ biết chưa?” Cô vừa chạy, vừa khẩn thiết gọi.

May mà hiện tại là ban đêm.

A Vu chỉ nhận trách nhiệm bảo vệ chủ nhân, tuy cô không phải là chủ nhân của nó, nhưng tốt xấu gì cũng có chút giao tình.

“Em vốn là quỷ.” A Vu đã hiện thân từ lâu, không hờn giận nói.

Được cứu rồi!

Diệ Diệ cũng to gan hơn, hướng vào phía trong ngõ hô lớn: “Cảnh sát đến!”

Bên trong Ninh Ninh bị cởi sạch khóc ngày càng dữ dội, mà thủ phạm chính đang hưng phấn chuẩn bị cởi quần “làm việc”, nghe vậy liền vội vàng dừng tay.

“Khốn kiếp! Là đứa nào báo tin?!” Hấn hốt hoảng.

Dứt lời cả bọn đều chạy đến hướng Diệ Diệ.

“A Vu, nếu không em nhập vào người chị đi! Biến chị thành Lý Tiểu Long đánh chết tươi bọn chúng!” Cô vội vàng tháo bùa hộ mệnh ra, do dùng nhiều sức nên gần như là giật ra.

Căn bản là cô sợ chết, sợ chết!

“Không thành vấn đề!” A Vu chuẩn bị xông đến.

Ái ái ái ái, nóng nóng nóng nóng!

A Vu gần như bị văng ra, đâm sầm vào tường.

Bạch Lập Nhân một bên dùng khăn tay lau đi lau lại điện thoại vừa bị người khác mượn, vừa đi tới: “Có chuyện gì?”

Nếu có thể anh cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng anh biết chuyện này thực sự rất nghiêm trọng.

“Thằng nhãi, là mày báo tin? Khốn thật, mày muốn chết chắc!” Một tên đầu gấu vung nắm đấm xông lại chỗ Bạch Lập Nhân.

Diệ Diệ rùng mình, “Bạch Lập Nhân, cẩn thận!”

Tiêu rồi, có khi bị đánh thành đầu heo cũng nên!

“A Vu, A Vu!” Cô vội vàng gọi.

Nhưng “thần phù hộ” của cô đang nằm quay đơ ngoài bờ tường, mồ hôi vã ra như tắm.

Hu hu hu! Nóng nóng nóng nóng! Nóng quá, nóng như thiêu đốt, nó sợ!

“A Vu!” Cô tò mò gọi...

“Vụt” một tiếng, rốt cuộc A Vu cũng không thể chịu đựng thêm, tức tốc biến mất.

Xong đời! Không biết đến lúc cảnh sát đến Bạch Lập Nhân có bị đánh chết hay không nữa!

Nghĩ vậy cô lại âm thầm rên rỉ.

Thật đáng thương! Cô bưng mặt, vô cùng đau thương vì quốc gia sắp sửa mất đi một nhân tài.

“Còn ngần ngại cái gì?” Âm thanh lạnh nhạt như nước, không hờn không giận nhắc nhở cô: “Đi giúp bạn cô mặc quần áo vào kia!” Thật ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố!

Hả? Hả? Hả?

Cô ngơ ngác xoay người, thì thấy người đang lặn lộn rên rỉ dưới đất lại là mấy tên côn đồ kia.

Gì???

Còn Bạch Lập Nhân thì đang vô cùng ghét bỏ lau tới lau lui tay mình, bộ dạng như vừa bốc phải giân.

Cái...cái...cái...

Chẳng lẽ tên này cũng nuôi quỷ?

Không suy nghĩ lan man nữa, cô vội vàng đi qua, nhanh chóng nhặt quần áo giúp Ninh Ninh mặc vào.

“Diệu Diệu, hu hu hu...” Ngụy hiềm đã qua, Ninh Ninh ôm cô khóc lớn một hồi: “Tên khốn Ngô Đại Vĩ kia lại bỏ tớ mà chạy...” Chuyện này đối với sức hấp dẫn của cô thực sự là một cái tát rất mạnh!

“Hu hu hu...tớ cầu xin bọn họ nếu có cường hiếp thì nhớ dùng áo mưa, vậy mà họ làm như không nghe thấy...!” Càng khóc to hơn.

May mà không bị gì, cô còn trẻ, không muốn vì bị nhiễm bệnh lây qua đường sinh dục mà chết yểu.

Vì bạn cùng phòng tư tưởng khác lạ, mặt Diệu Diệu như bị rút gân.

“Tớ đưa cậu về” Cô nâng Ninh Ninh dậy.

Nhưng hai chân cô ấy lại mềm nhũn khiến hai người đồng loạt ngã xuống đất, trông rất chật vật.

“A!!!” Thất lưng của cô.

Diệu Diệu vỗ vỗ thất lưng, đau đến không thở được.

Mà cái người đang ngồi trên lưng cô, lại ngang nhiên cười hề hề hướng về phía Bạch Lập Nhân vươn tay: “Bạch soái ca, Bạch đại hiệp, xin cậu đó, có lòng tốt giúp đỡ người ta đi!” Ban nãy cô ngồi một bên xem rất rõ ràng, anh gần như chỉ cần một đám đã hạ được một tên, thân thủ vừa mạnh vừa dứt khoát, rất đẹp trai!

Giúp các cô?

Bạch Lập Nhân gần như cười bằng mũi.

“Hừ.” Anh lưu loát xoay người bước đi.

15. Q.1 - Chương 15

Đan Thiểu Quan sau một thời gian biệt tăm biệt tích cuối cùng cũng chủ động đến tìm cô.

Diệu Diệu đang ôn tập cho kì thi, nghe Đan Thiểu Quan nói có chuyện rất quan trọng cần gặp mình liền lập tức buông sách giáo khoa đến chỗ hẹn.

Địa điểm mà Đan Thiểu Quan hẹn gặp cô có vẻ hẻo lánh, là “khu vực dành cho tình nhân” của trường.

Khu vực này hể đến tới là có rất nhiều cặp tình nhân hẹn hò, có cặp đến đây chỉ đơn thuần để nói chuyện phiếm, có cặp còn ôm ấp, hôn hít nhau.

Cuộc sống đại học thực ra khá nhàn hạ, hoàn toàn khác xa so với cuộc sống thời trung học, lúc ấy nếu hai người có tình cảm với nhau thì bị xem là yêu sớm, nhưng đại học lại hoàn toàn bất đồng, có nhiều lúc ngay cả giáo viên cũng khuyến khích học sinh qua lại.

Nhưng hiện tại sắp sửa đến kì thi cuối kì, cho dù là Ninh Ninh lòng tham vô đáy cũng không thể không ngoan ngoãn tập trung vào bài vở.

Đan Thiếu Quan đã đến từ sớm, bọn họ ngồi dưới một gốc cây đại thụ, xung quanh không một bóng người.

“Có chuyện gì vậy?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Cách đây vài ngày, mỗi lần cô hỏi Đan Thiếu Quan câu này, anh đều ập a ập ứng lấy cớ bận rộn để từ chối trả lời.

Cô thần kinh thô, dây thần kinh cảm xúc nhiều khi không hoạt động.

Ninh Ninh vỗ ngực đảm bảo với cô rằng Đan Thiếu Quan đang bắt cả hai tay, nhưng cô không nghĩ anh lại xấu xa như vậy.

“Diệu Diệu...anh...” Đan Thiếu Quan vẽ mặt bối rối, muốn nói gì đó, nhưng dường như rất khó mở miệng.

“Anh có chuyện gì cứ thẳng thắn nói ra, không sao cả.” Diệu Diệu hít sâu một hơi.

Cô đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất.

“Diệu Diệu...” Đan Thiếu Quan ngưng mắt nhìn, đột nhiên dùng sức ôm chầm lấy cô: “Diệu Diệu...Anh yêu em!”

Diệu Diệu ngây người, cô không ngờ đây lại là điều mà anh muốn nói.

Cô cứ tưởng...

“Anh...sao vậy?” Trước khi đến đây, cô đã nghĩ Đan Thiếu Quan muốn chia tay với mình, nên đã chuẩn bị tâm lý rất kĩ càng, để tránh tâm tình kích động và đau khổ.

“Diệu Diệu, mấy ngày nay anh mới phát hiện bản thân mình thực sự rất yêu em!” Đan Thiếu Quan vẽ mặt đau khổ.

A?

Cô sửng sốt.

“Diệu Diệu, Diệu Diệu...” Đan Thiếu Quan vẫn tiếp tục thì thào tên cô.

Cô mờ mịt nhìn anh.

“Diệu Diệu, chúng ta đừng rời xa nhau, cả đời này vĩnh viễn bên nhau như thế này, được không?” Anh lo lắng cầm tay cô hỏi.

Là thề non hẹn biển sao?

Không chút do dự? Sự việc giải quyết đơn giản như vậy thôi?

Một khi đã như vậy. Diệu Diệu quyết định coi như chưa hề phát sinh bất cứ chuyện gì.

“Vâng!” Cô xinh đẹp nở nụ cười.

“Diệu Diệu...” Đan Thiếu Quan vuốt nhẹ trán cô, lại thâm tình gọi tên cô.

Nụ cười của cô khiến hắn như trút được gánh nặng.

“Diệu Diệu, anh muốn hôn em...”

Cô ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng, môi đã cảm thấy ướt át.

Diệu Diệu căng thẳng, dù sao đây cũng là nụ hôn đầu của cô.

Cô dù thờ nhẹ cũng không dám, bị Đan Thiếu Quan thâm tình trần trọc cánh môi, Diệu Diệu cả người cứng đờ như tượng đá.

Đan Thiếu Quan dùng sức cạy mở môi cô, nhưng Diệu Diệu tay chân luống cuống, cộng với tâm tình hồi hộp, lại càng ngậm chặt miệng.

Mà anh vì lửa nóng ngày càng mãnh liệt, không xâm nhập được liền chuyển sang tấn công nơi khác.

Đan Thiệu Quan hạ xuống gáy Diệu Diệu một chuỗi dấu hôn, “Thiệu Quan, dừng!” Diệu Diệu xấu hổ trốn tránh Đan Thiệu Quan đang không thể khống chế bản thân.

“Diệu Diệu...chúng ta, chúng ta làm chuyện đó được không?” Đan Thiệu Quan vẻ mặt đầy dục vọng hỏi.

Dù gì chỗ này cũng không có người, tìm một nơi kín đáo làm chuyện đó cũng không sợ bị phát hiện.

Nếu cô xấu hổ, bọn họ đi thuê phòng cũng không sao.

Dù gì các cặp tình nhân khác đều như vậy.

“Không!” Diệu Diệu sợ hãi lắp bắp: “Không, trước 20 tuổi...Không, không được...” Đối với Diệu Diệu, phải qua 20 tuổi mới được xem là người trưởng thành.

“Diệu Diệu, anh xin em, cho anh được không? Anh thật sự rất muốn!” Đan Thiệu Quan dè lên người cô, vẻ mặt không thể khống chế được nữa.

“Không được, thật sự không được!” Diệu Diệu hoang mang mở to mắt.

Không được, nơi này, làm sao có thể?!

“Cho anh, anh tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm. Sau khi tốt nghiệp đại học, chúng ta ngay lập tức kết hôn, như vậy cũng không được?” Đan Thiệu Quan nôn nóng kéo quần áo cô, hai tay sờ soạn đường cong khiến đám đàn ông mê mẩn.

Diệu Diệu vội vàng đẩy anh ra, không ngừng lắc đầu, kiên định đáp: “Không được!”

Phải đợi đến 20 tuổi!

Ánh mắt kích động nhưng kiên định của cô dường như ẩn chứa một sức mạnh rất lớn, Đan Thiệu Quan bị cô nhìn chằm chằm liền cảm thấy bản thân như bị hất một chậu nước lạnh vào người.

Dục vọng vừa được khai mào dần dần biến mất, cuối cùng trở lại mềm nhũn không chút lực công kích.

“Anh vì em hy sinh nhiều như vậy, chỉ có ngần ấy cũng không thể đáp ứng sao?” Hắn lạnh lùng chất vấn: “Chẳng lẽ em không hề yêu anh?”

“Đàn ông các anh tại sao nhất định phải như vậy?” Diệu Diệu cảm thấy rất khó chịu.

Làm tình đại diện cho tất cả sao? Không giao thân mình cho anh thì có nghĩa là cô không yêu anh sao?

“Chúng ta bình tĩnh lại một chút đi, em đi trước.” Cô quyết định cho anh thêm thời gian để suy nghĩ lại rõ ràng, cô tin anh sẽ không làm mình thất vọng.

Bình tĩnh.

Thì ra lại là bình tĩnh, không phải thỏa hiệp, không phải yêu.

“Được, chúng ta bình tĩnh lại một chút.” Đan Thiệu Quan chết lặng gật gật đầu.

Trái tim hắn bỗng lạnh hẳn đi.

Diệu Diệu khổ sở xoay người bỏ chạy, vừa ra khỏi khuôn viên lại đụng trúng một người.

“Bạn học, chú ý một chút!” Đối phương không mặn không nhạt nhắc nhở.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Cô vội vàng xin lỗi, không nghĩ vừa nâng mắt đã phát hiện đó là Bạch Lập Nhân.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Cô không ngờ mình lại đi xin lỗi tên keo kiệt Bạch Lập Nhân này, nhưng dù gì cũng là mình sai.

Chẳng qua...

Bọn họ đứng gần nhau, vị trí này vừa hay lại khiến Bạch Lập Nhân nhìn rõ mấy dấu hôn trên cổ cô.

Liêu diêu trần lúc này quần áo không chỉnh tề, hơn nữa vẻ mặt kích động, người khác rất khó mới không tưởng tượng tới...

....

“Cô thật ghê tởm!” Bạch Lập Nhân ngang nhiên phỉ nhổ.

Cái! Cái!

Mọi người đều ở ký túc xá ôn tập nên rất ảm ỹ, hẳn còn định tìm mấy góc khuất khuất trong trường học bài cho yên tĩnh.

Ai ngờ giữa nơi công cộng mà lại...

Kinh tởm!

Bạch Lập Nhân tưởng tượng đã thấy buồn nôn, cảm thấy không gì kinh tởm bằng.

Diệu Diệu khó chịu: “Liên quan đến cậu cái rắm!”

Lời xin lỗi cứ thế bị cô nuốt vào bụng.

“Theo tôi đến phòng ban giám hiệu!” Bạch Lập Nhân kéo tay cô.

Dám ở giữa nơi công cộng tăng tội, nhất định phải phạt thật nặng.

“Cậu đi chết đi!” Cô tranh thủ lúc anh không để ý, đập ột phát.

“A!” Bạch Lập Nhân ôm chân kêu đau.

Tâm tình Diệu Diệu bỗng chốc trở nên khoái trá, hừ một tiếng, thoải mái bước đi.

Một nghìn cái dép vào mặt Đan Thiểu Quan!!!!!!

16. Q.1 - Chương 16

Diệu Diệu và Đan Thiểu Quan cứ thế xảy ra chiến tranh lạnh.

Lúc hai người gặp nhau ở căn-tin, Đan Thiểu Quan lạnh nhạt giả vờ như không quen biết cô, sau khi kì thi kết thúc cũng không nói không rằng một mình trở về Ôn Châu.

Đêm giao thừa, nhà nhà đều ở bên nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Nhà cô cũng vậy.

Một bàn ăn, hai người, ba đôi đũa, ba cái bát.

Ăn xong bữa cơm tất niên không rõ mùi vị, Diệu Diệu lại về phòng, không nhận được bấm số gọi điện cho Đan Thiểu Quan.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý...” Giọng nữ quen thuộc từ điện thoại truyền ra.

Tiếp tục chiến tranh sao?

Cô gửi đi một tin nhắn, chậm chậm chờ đợi.

“Chuyện gì vậy? Cả bữa tối cũng không ăn mấy?” Mẹ cô không thềm gõ cửa, trực tiếp vào phòng.

Lúc cô cùng Đan Thiểu Quan lên tàu đi Thượng Hải, bà chỉ biết cô đang quen bạn trai, cô khi đó còn hỏi bà thấy Đan Thiểu Quan thế nào.

Bà chỉ đáp lại một câu: “Tên nhóc này bề ngoài không mầu mực, tướng số cũng không có gì đặc biệt, nhưng cùng may gần gũi lại có thể được hưởng ít vận may.”

Cô nghe cũng hiểu được ý bà, kỳ thật nếu như cô thật sự có tướng phụ phu, có thể giúp bạn trai mình công thành danh toại, cô cũng rất vui.

Chẳng qua bây giờ...

“Mẹ, vì sao mẹ lại yên tâm cho con quen bạn trai?” Cô vì từ chối yêu cầu của bạn trai mà thành ra thế này, điều này khiến cô cảm thấy rất buồn.

Chẳng lẽ cái này gọi là phiền não tuổi trưởng thành?

Cô sai rồi sao?

Vấn đề này cô đã từng hỏi qua ba người.

Ninh Ninh nói, may đúng là sai rồi, may cứ trơ trơ ra đó cho anh ta nhìn, nhưng lại không cho anh ta sờ hay ăn, chẳng khác nào tra tấn con người ta. Ninh Ninh còn nói, may còn muốn làm xử nữ đến khi nào? Muốn ở vậy đến già à? Làm ơn đi, như vậy mới thực sự là bi ai! Không cùng đàn ông làm cái đó, vậy cũng gọi là phụ nữ sao?

Cô nhịn không được âm thầm tự mình giải thích, cô không muốn làm xử nữ đến già, nhưng ít nhất cũng phải chuẩn bị tâm lý một chút chứ!

Hiếu Vũ nói, loại chuyện này không thể nói là đúng hay sai, đàn ông dễ xúc động, có thể anh ta cảm thấy rất “khổ sở”, nhưng tại sao anh ta không thể hiểu may bất an hay sợ hãi đến mức nào? Loại chuyện như vậy, tình nùng ý mật tự nhiên sẽ xảy ra, làm gì có chuyện cố ý như vậy?

Cô quả thực đồng ý với ý kiến của Hiếu Vũ.

Hạ Thiên không cần đề cập đến làm gì, nó vừa nghe đã khinh bỉ mắng Diệu Diệu tại sao không hỏi ngược lại Đan Thiệu Quan, nếu anh yêu cô, vì sao còn muốn ép cô?!

Mẹ Triệu nghe cô nói xong liền cười: “Diệu Diệu, con có nghe Bạch Hổ khắc phu bao giờ chưa?”

Cô nghe bà nói vậy lập tức ôm ngực: “Mẹ, con không phải Bạch Hổ gì cả...” Cô về phương diện đó có chút chớp bóng, tuy rằng không phải hiểu rõ cặn kẽ, nhưng cũng không phải là không hiểu.

Bà biết cô hiểu lầm ý của mình, liền giải thích: “Mẹ tất nhiên là biết con gái mình không phải Bạch Hổ, ý của mẹ là, Bạch Hổ chỉ khi nào gặp được Thanh Long, mới có thể đạt tới cảnh giới ngày đêm hợp nhất, những người khác chẳng qua chỉ là người qua đường mà thôi.”

Nói trắng ra, những lời này đều là một mớ lòng bông, cô nghe không hiểu.

“Diệu Diệu, may càng lớn càng xinh đẹp, nhưng tính tình vẫn cứ ngu nga ngu ngơ. Mẹ vì lo lắng ày nên ám vào người may một cái “khóa trời”, về phần chìa khóa ở đâu, thì may tự đi tìm vậy!” Bà đắc ý cười: “Cho nên, bất kể may có bao nhiêu bạn trai, mẹ vẫn rất an tâm.”

Tốt nhất là đừng lấy chồng, hai mẹ con làm bạn thế này là vui rồi.

Kì lạ! Kì lạ!

Cô chả hiểu bà đang nói cái gì cả.

Từ sau khi làm bà cốt, đúng là càng ngày càng khủng bố, tuyệt đối không phải người bình thường!

...

17. Q.1 - Chương 17

Ngay từ đầu cô đã rất tích cực gọi điện, gửi tin nhắn.

Nhưng đều là đá chìm đáy biển.

Cứ như vậy qua nửa tháng, điện thoại vẫn như cũ không nhận được bất cứ hồi âm nào.

Đã đến ngày đi mua vé tàu trở lại trường, Diệu Diệu cuối cùng không nhịn được nữa, hỏi bạn bè địa chỉ nhà của Đan Thiểu Quan.

Thành phố Ôn Châu phần hoa như vậy, khắp nơi đều là nhà cao tầng, nhưng địa chỉ nhà Đan Thiểu Quan lại nằm trong khu nội thành cũ, ở mặt sau dãy nhà cao tầng, là một khu nhà đơn sơ cũ kĩ.

Sau khi biết được địa chỉ, Diệu Diệu quyết định đến đó một phen.

Ở Ôn Châu, nhà cũ không phải là hiếm, tuy rằng sau khi cải cách có nhiều nhà bị phá dỡ và dời đi nơi khác, nhưng cũng có vài nơi chưa được giải tỏa.

Nhà của Đan Thiểu Quan thuộc một trong số đó.

Mở cửa là một bà lão, khuôn mặt có nhiều nét tương tự anh, khi còn trẻ chắc hẳn là một mỹ nữ, chắc là bà nội của Đan Thiểu Quan.

Cô qua khe hở của cửa nhìn vào trong nhà, vừa nhìn đã hiểu rõ gia cảnh nhà Đan Thiểu Quan.

Đây là một căn nhà cấp bốn cũ kĩ, rộng khoảng bốn, năm mươi mét vuông, mà lại có đến ba người ở.

Mà phòng của Đan Thiểu Quan chính là một căn gác nhỏ được đóng qua loa, mùa đông thì lạnh, còn mùa hè thì nóng.

“Cháu chào bà, xin hỏi có Thiểu Quan ở nhà không ạ?” Cô lễ phép hỏi, che dấu vẻ lúng túng.

Cô biết gia cảnh nhà anh không được tốt, nhưng không nghĩ lại mộc mạc đến nhường này, dù sao ở Ôn Châu những gia đình có điều kiện như thế này rất ít.

“Thiểu Quan nhà chúng tôi sao? Nó ra nước ngoài rồi!” Không ngờ bà nội anh lại nói vậy, giọng nói không chút che dấu niềm tự hào.

Mấy ngày nay, người nhà họ Đan gặp ai cũng đều đề cập đến chuyện này một cách rất hãnh diện.

Ra nước ngoài?

Diệu Diệu giật mình.

Làm sao có thể! ! !

“Thiểu Quan nhà chúng tôi ấy mà, quen được một cô bạn gái có tiền, là thiên kim thiếu thư của một tập đoàn lớn đó! Vì tiểu thư nhà người ta muốn đi du học, nên mong Thiểu Quan nhà chúng tôi cùng cô ấy đi chung!” Bà nội tất nhiên cũng thêm mắm dặm muối khoe khoang.

Ở Ôn Châu, nếu như nhà không có tiền, sinh con nhất định phải đủ xinh đẹp.

Nếu gia cảnh không được giàu có, vậy dựa vào việc kết hôn với người có tiền để cải thiện cuộc sống cũng không tệ.

Người Ôn Châu chưa từng cảm thấy chuyện này có gì không tốt, ngược lại còn xem đó là chuyện làm rạng rỡ tổ tông.

Đầu óc Diệu Diệu lúc này trống rỗng.

Bạn gái? Cô hẳn mới là bạn gái anh mới đúng?!

“Cô bé à, cháu là ai vậy?” Bà nội cuối cùng cũng thấy là lạ, liền hỏi.

“Bà, lẽ cháu đúng không...bà nội...” Cô không hiểu, có lẽ do bà anh tuổi đã cao lên mới mắc chứng tưởng tượng như vậy.

“Bà nội, cháu xin bà nói cho cháu biết, anh ấy rốt cuộc đi đâu vậy ạ? Cháu muốn nói chuyện với anh ấy, cháu không muốn hai đứa tiếp tục cãi nhau thế này!” Diệu Diệu nóng nảy.

Bà nội cảnh giác hỏi: “Cô là ai? Có quan hệ gì với Thiểu Quan nhà chúng tôi?”

“Bà nội, cháu là bạn gái của anh ấy.” Cô nói rõ thân phận mình, còn hỏi: “Nếu đúng là anh ấy đã xuất ngoại, tại sao lại không nói cho cháu biết?” Cô không tin, một tháng trước anh còn nói anh yêu cô!

Nghe cô nói vậy, bà liền nghiêng người để cô vào nhà: “Tôi mặc kệ cô là ai, dù sao Thiếu Quan nhà chúng tôi đã cùng bạn gái xuất ngoại rồi, cô cũng không phá được đâu!”

Bà cố tình để cô nhìn thấy căn gác đơn sơ kia đã trống trơn, chứng tỏ chủ nhân của nó đã rời đi được vài ngày.

“Thiếu Quan từ Thượng Hải về nhà được vài ngày đã sắp xếp hành lý và từ biệt người nhà để đi rồi.” Bà nói rõ cho cô biết, còn không ngừng khoe khoang: “Nếu cô không tin có thể đi hỏi hàng xóm xung quanh, ngày nó đi còn có một chiếc xe sang trọng đến đón đó!”

“Bà lừa cháu...” Hốc mắt cô đã đỏ bừng.

Cô không tin mối tình đầu của mình lại tuyệt tình như vậy, tuyệt tình đến mức ngay cả một câu từ biệt cũng không thèm nói cho cô biết.

“Tôi mặc kệ hai người trước đây như thế nào, chỉ mong cô đừng đi phá hư chuyện của nó! Thiếu Quan nhà chúng tôi nếu không đi du học, tiếp tục ở lại nơi này, tuyệt đối sẽ không thể ngóc đầu lên được!” Bà nội nói.

“Tại sao không thể ngóc đầu lên? Bọn cháu là học sinh trường đại học danh tiếng mà!” Đi du học tốt đến vậy sao?

Cô không hiểu, thực sự không hiểu!

Bà nội nheo mắt: “Sinh viên đại học danh tiếng có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Tốt nghiệp xong thì đi tìm việc, làm công cho người khác để kiếm một hai ngàn một tháng? Thiếu Quan nhà chúng tôi sau khi du học trở về sẽ trực tiếp vào làm việc ở các tập đoàn lớn, có khi còn trở thành con rể của một tập đoàn cũng nên!”

Diệu Diệu khi 18 tuổi, lần đầu nếm trải cảm giác đau lòng.

“Bà nội, bà cho cháu biết số điện thoại của Thiếu Quan ở nước ngoài được không?” Cô muốn nói chuyện với anh, cho dù anh muốn chia tay thì ít nhất cũng phải nói một câu tạm biệt chứ?

Vì sao, ngay cả một lời từ biệt cũng không?

Nhưng bà nội Đan Thiếu Quan cảnh giác nói: “Cô đừng tiếp tục quẩn quýt lấy Thiếu Quan nhà chúng tôi nữa!”

“Nó trước khi đi đã hứa với tôi, khi trở về nhất định sẽ mua cho bà nội một căn nhà! Tôi không mở ước gì cả, chỉ mong trước lúc chết có thể được sống trong một căn hộ tử tế thôi!” Bà mĩa mai: “Cái này cô có thể so sánh được với vị tiểu thư kia sao?”

Cô đúng là không thể...

Một căn hộ bình thường ở Ôn Châu ít nhất cũng phải hai ba trăm vạn.

Anh nói như vậy, muốn như vậy, khao khát vậy sao?

Trái tim Diệu Diệu như có gì đó lắng lẽ vỡ vụn.

Cô khi 18 tuổi, đã cảm nhận được thế nào là tình cảm ấm áp, nhưng cũng cảm nhận được thế nào là sự thật tàn khốc.

18. Q.2 - Chương 1

Thoảng cái đã sắp đến ngày khai giảng, Bạch Lập Nhân xách theo hành lý đơn giản cùng cha mẹ đến nhà ga.

Mẹ Bạch vẫn lo lắng dặn dò: “Lập Nhân, con phải nhớ ăn no mặc ấm, có chuyện gì nhất định phải gọi điện về nhà, biết chưa?”

“Vâng.” Anh gật đầu.

“Thằng bé này rõ ràng sợ bẩn lại còn cứng đầu, có vé máy bay không đi, cứ nhất quyết đòi đi tàu.” Bà thở dài.

Con mình nghiện sạch sẽ đến mức nào bà làm mẹ sao lại không biết.

Đoán chừng suốt đường đi chắc lại không thể nghỉ ngơi tử tế rồi.

Cha dưỡng cũng dặn dò anh: “Lập Nhân, không cần tiết kiệm làm gì, khi nào cần tiền cứ nói với cha, đừng ngại.”

Anh nhẹ nhàng cười, gật gù đầu, vừa lễ phép vừa khách khí nói: “Xin lỗi, làm cha lãng phí thời gian và tiền vé máy bay.”

“Không sao, không sao, dù gì cũng là vé giá rẻ, không sao mà!” Cha dưỡng anh xoa xoa tay, con riêng tỏ vẻ áy náy cũng khiến ông ngại ngùng.

Tuy vé máy bay giá rẻ đến Thượng Hải vào mùa xuân và mùa thu chỉ có 99 tệ, nhưng ông cũng phải mất rất nhiều công sức mới có thể mua được.

Chẳng qua ông không ngờ khi đến sân bay, Bạch Lập Nhân lại gặp cha ruột và bà mẹ kế hồ ly tinh, đi cùng với người anh cùng cha khác mẹ của mình.

Lúc ấy, bọn họ thấy Tiết Khiêm Quân được lớn lên trong một gia cảnh cực kì tốt, từ một thanh niên gầy yếu, nay đã trở thành một người ôn thuận, khiêm tốn, hôm đó, là ngày Tiết Khiêm Quân xuất ngoại du học.

Nhìn cha ruột mình đi theo hồ ly tinh ân cần hỏi thăm “con” mình, nhìn gia đình “kẻ thù” một người đắc đạo, gà chó thẳng thien, Bạch Lập Nhân liền cảm thấy ghê tởm, nhanh chóng quay đầu bước đi.

Vì không muốn cùng bọn họ ở chung sân bay, Bạch Lập Nhân mới kiên quyết chuyển sang đi tàu hỏa.

“Cha, con cùng một vài người bạn đang làm ở một công ty máy tính nhỏ, tuy rằng lương không cao, nhưng phí sinh hoạt không thành vấn đề.” Anh cười từ chối.

Anh là con riêng, cũng không thể cứ ngửa tay xin tiền cha dưỡng mãi được.

Khi còn học trung học anh đã định đi làm thêm, chỉ đến khi lên đại học mới có thể thực hiện, mà khi ở cấp ba, việc “hạ bệ” Liêu Diệu Trăn không ngờ lại giúp anh nhiều đến như vậy.

Biết con riêng tự trọng cao, cha dưỡng như ông cũng không miễn cưỡng nữa, đưa vé tàu cho anh rồi căn dặn: “Phải biết tự chăm sóc mình nghe chưa?”

Bạch Lập Nhân liếc sơ qua vé trên tay ông, quả nhiên là toa giường nằm.

Vì anh sợ bẩn, lại ghét đụng chạm vào người khác, lúc cha dưỡng nói đã thay anh mua vé xe, anh cũng đoán được.

Thật ra chuyện này cũng không quá cần thiết, một người làm nghề sửa xe đạp mưu sinh thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ?

Cổ nén bệnh nghiện sạch sẽ, anh chủ động nắm tay ông, đó là một bàn tay đen đui, rửa thế nào cũng không sạch: “Cha, mong cha chăm sóc mẹ con cẩn thận.”

Có lẽ anh sợ, cho dù ba năm qua người đàn ông nhân hậu, chất phác này có đối xử với mẹ con anh tốt thế nào, anh đều thu vào trong mắt, nhưng, vẫn mang thái độ hoài nghi mà đối xử với ông.

Dù sao nếu không phải vì muốn nuôi anh, nếu không phải vì không có tiền trả học phí mà anh phải nghỉ học một năm, một người cả đời kiên trì như mẹ cũng sẽ không tái giá, hơn nữa còn tái giá với một gã công nhân.

“Con trai, không cần lo ẹ đâu.” Mẹ Bạch dùng đôi tay mảnh khảnh ôm lấy anh, yên lặng an ủi, ý nói cho anh biết bà vẫn ổn.

Mẹ anh là một người phụ nữ nhân hậu và nhu nhược, vì muốn bảo vệ gia đình, liền ngậm đắng nuốt cay chịu cảnh chồng mình trái ôm phải ấp.

Nhưng thế giới này, vĩnh viễn là cảnh mình nhường một bước, người ta lấn một trượng.

Mẹ anh yếu đuối cứ tiếp tục nhẫn nhịn, không những không nhận được chút thương cảm nào của cha, lại còn bị hồ ly tinh trèo đầu cười cổ, người có chứng nghiện sạch sẽ như anh năm 12 tuổi chịu xăm hình cũng là vì bà.

Nhưng cố gắng của bọn họ chẳng là gì cả.

Người kia nói, thật thật không ngờ hai người phải chịu khổ, thật xin lỗi.

Cha anh nhiều lần đưa đơn ly hôn trước mặt bà, ép bà kí, thậm chí nếu bà không đồng ý còn đánh đập bà rất dã man.

Anh từng nghĩ, cứ dứt khoát cùng bà bỏ trốn đi, cho người đàn ông xem trọng huyết mạch kia tỉnh ngộ.

Nhưng thì ra không phải, đàn ông một khi đã phóng túng thì không còn tỉnh táo nữa.

Cận bã thì chỉ có thể là cận bã mà thôi, chỉ cần “người yêu” ở “bên gối thổ thê”: dù anh có hiềm muộn đi chăng nữa, nó đã muốn đi thì cứ để cho nó đi, chúng ta còn có Khiêm Quân mà, hơn nữa một ngày nào đó, chúng ta cũng sẽ có kết tinh của riêng mình, đến lúc đó anh còn lo không có ai kế thừa sự nghiệp của mình sao?

Chỉ một câu thôi đã khiến anh cùng mẹ mình hoàn toàn thất vọng, một người thành tích luôn luôn nổi trội như anh thậm chí sách cũng không đọc nổi, còn em gái đáng yêu vì ngày đêm khóc lóc đòi tìm họ mà gặp mưa, bị viêm màng não qua đời, ngay cả thế, ông ta cũng không thêm để ý.

Anh nhìn mẹ mình ngày càng tiêu tụy, vừa mới bốn mươi đã vô cùng xuống sắc: “Cố lên con, đừng khiến mẹ lo lắng, nhé?”

Anh rất yêu mẹ mình.

Trong mắt anh, tình yêu chính là một thứ gì đó rất xa lạ, cho dù người anh yêu có ở trong lòng anh hờn dỗi, anh cũng sẽ không bao giờ vì San San mà rời bỏ mẹ mình.

Bởi vì, anh lo lắng.

Cho dù, anh thật sự rất đau khổ.

Vẫy tay tạm biệt mẹ và cha dượng, anh ngay lập tức tìm số toa.

Lên tàu, sau khi tìm được giường mình, Bạch Lập Nhân lập tức trải chăn đã chuẩn bị sẵn, sau đó dùng bao gối đem từ nhà đi bọc lại gối.

Xong rồi đi rửa tay.

Giường đối diện đã có người nằm, chòm chăn kín mít, đưa lưng về phía anh.

Bạch Lập Nhân đọc tạp chí giết thời gian.

“Hu hu hu...” Đột nhiên có tiếng khóc hệt như tiếng mèo kêu bay vào tai anh.

19. Q.2 - Chương 2

Hu hu hu.

Bạch Lập Nhân cầm tạp chí, xoay lưng lại.

Hu hu hu.

Anh chậm rãi lật tạp chí, từng trang từng trang một.

Hu hu hu.

Hu hu hu.

Rốt cuộc có im đi hay không!!

Đem chăn dính đầy vi khuẩn đá ra xa, Bạch Lập Nhân lấy áo khoác cuộn vào người, đeo tai nghe nghe nhạc.

Hu hu hu hu hu.

Hu hu hu hu hu.

Hu hu hu hu hu.

Cái người cùng phòng kia vẫn tiếp tục khóc.

Rất nhanh đến giờ cơm, Bạch Lập Nhân đi mua một hộp cơm, dùng nước sôi tráng dĩa rồi bắt đầu ăn.

Hu hu hu hu hu.

Hu hu hu hu hu.

Người đối diện vẫn còn ôm chăn khóc đến tê tâm liệt phế.

Chịu đả kích lớn vậy sao? Nhìn tôi xem, vẫn sống tốt đây này!

“Chàng trai à, hai người biết nhau đúng không?” Ông bác lớn tuổi nhất phòng hỏi anh.

Vì khi nãy cứ nghĩ cô gái nhỏ kia ngừng khóc rồi, ánh mắt hồng hồng như thỏ vừa ngẩng lên, nhìn thấy cậu bé này không hiểu sao lại bị kích thích, tiếp tục ôm chăn khóc rống.

“Là bạn học ạ.” Bạch Lập Nhân đầu cũng không thèm ngẩng, tiếp tục ăn cơm.

“Vậy sao không an ủi cô ấy?” Anh trai giường trên cũng tò mò hỏi.

“Không quen.” Bạch Lập Nhân mi cũng không thèm nâng, lấy dĩa nhặt rau cần ra.

Anh ghét ăn rau cần, không hiểu loại rau ăn như cỏ này có gì ngon.

Lúc người giường đối diện kia ngừng khóc, anh loáng thoáng nghe được câu...duyên phận chết tiệt gì vậy!

Anh cũng biết vì sao cô khóc.

Đỗ San San và Đan Thiểu Quan cùng đi du học.

Nói cách khác, chính là bạn gái anh và bạn trai cô, dung dăng dung dẻ ra nước ngoài.

Nửa tháng trước, Đỗ San San gọi điện thoại cho anh, nói cho anh một cơ hội để lựa chọn, cũng nói cho anh biết Đan Thiểu Quan đã vào vị trí dự bị rồi.

“Em có ý gì?” Lúc ấy, giọng nói anh vô cùng âm trầm.

“Tôi nói, nếu anh không đồng ý, tôi sẽ cùng Đan Thiểu Quan đi du học, sau đó cùng thuê chung một căn nhà để trọ.” Đỗ San San nói rất rõ ràng.

San San từ nhỏ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, dù là yêu cầu vô lý đến đâu cũng luôn luôn được nuông chiều.

Không hiểu sao Bạch Lập Nhân khi đó lại xem trọng vị thiên kim tiểu thư thích không nhèo này.

Năm ấy, khi em gái chết là thời gian đen tối nhất trong đời anh, chính San San đã giúp anh vượt qua những ngày tháng đau khổ nhất, lạc lõng nhất ấy.

Anh nghĩ, cô giống như một đóa hoa thanh khiết, tỏa sáng thế giới u tối của mình.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu qua lại.

“Em không nên lợi dụng Đan Thiểu Quan, khiến anh ta tổn thương.” Anh mặt không chút thay đổi trả lời, “Ở thế giới của em, mỗi người đều phải nhường nhịn em mà sống? Nếu là vậy, Đỗ San San, anh nói cho em biết, dù có đau khổ đến mấy, anh cũng sẽ không trở thành một tên ngốc, để người khác bài bố.”

“Tôi không cần biết anh đang nói cái gì! Nếu anh không đồng ý, tôi coi như chúng ta chưa từng quen biết, để người đàn ông khác an ủi tôi đi!” Đỗ San San hét to, định kích Bạch Lập Nhân.

Nhưng...

“Tùy em.” Anh lập tức cúp máy.

Trong đầu Bạch Lập Nhân đột nhiên nhớ lại điều gì đó, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng trước nay chưa từng có.

Nếu không phải vì Liêu Diệu Trăn “bệnh vực kẻ yếu”, anh cũng không rơi xuống kết cục như ngày hôm nay. Tốt lắm, nếu Đỗ San San nhất định phải tìm gã đàn ông khác làm đạo cụ, như vậy cứ tóm lấy Đan Thiểu Quan đi, Bạch Lập Nhân hừ lạnh.

Muốn thất tình sao, được! Vậy thì thất tình cả lũ đi!

Dù sao anh cũng chính là loại người lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo!

Hu hu hu hu hu.

Hu hu hu hu hu.

Hu hu hu hu hu.

Đến tối Liêu Diệu Trăn vẫn tiếp tục ôm chần khóc.

Anh liếc đồng hồ.

Quả thực rất giỏi! Khóc liên tù tì mấy tiếng đồng hồ!

“Đại ca à, nếu hai người là bạn học thì cậu an ủi cô ấy một chút đi!” Hai người giường trên đã không chịu nổi nữa.

Thật ra anh cũng hết chịu nổi rồi!

Anh tháo tai nghe xuống, nói với người ở giường đối diện: “Này, Liêu Diệu Trăn, cô còn khóc nữa là tôi đá ra ngoài đấy!” Sắp đến Thượng Hải rồi, không cần khóc lóc làm ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố như vậy.

Cô khóc thì liên quan đến anh ta cái rắm!

Cô đã từng thề, vì một tên đàn ông không đáng giá, chỉ cho phép bản thân đau khổ ba ngày.

Hôm nay là ngày cuối cùng.

Ở nhà vì ngại có mẹ cô và A Vu, cô không dám khóc nhiều, bây giờ nằm trên tàu cũng không thể khóc sao?! Cô mua vé giường nằm làm gì? Là để khóc cho sướng con mắt chứ làm gì!

Diệu Diệu trừng mắt nhìn anh.

Đều do Bạch Lập Nhân, ai bảo bạn gái anh ta chạy đến cầu dẫn bạn trai cô làm chi!

Nhưng...dù sao anh ta cũng là người bị hại.

Diệu Diệu ghen ngào, cô biết rõ lý do tại sao, nói trắng ra, đều là lỗi của cô.

Đỗ San San cố ý chọn Đan Thiểu Quan, vì muốn cô đau khổ.

“Xin mời, xin mời!” Người đẩy xe thức ăn lại đi một vòng.

Bạch Lập Nhân thấy vậy liền lấy ví mua hai hộp cơm.

Anh đã nén giận không nói gì như vậy chỉ để cầu xin cô đừng khóc nữa! Không thể yên tĩnh dùm chút sao?

Mỗi người một hộp, bất kể cô có ăn hay không, anh cũng đặt một hộp trước mặt cô rồi bắt đầu ăn.

Coi như nể mặt quen biết cô ba năm rưỡi, quan tâm một chút cũng không sao.

Diệu Diệu sờ sờ bụng, bắt đầu cảm thấy mình như bị bỏ đói mấy năm rồi.

Lại là rau cần!!

Bạch lập nhân vẻ mặt ghét bỏ nhặt hết rau cần bỏ sang một bên.

Nhưng lần này có vẻ không hay lắm, sau khi nhặt hết rau cần anh mới phát hiện hộp cơm của mình chẳng còn lại bao nhiêu.

Anh cúi đầu, lấy hộp cá khô đặc sản mẹ mình chuẩn bị sẵn ra.

Cá khô mùi rất nồng, liền rơi vào mũi Diệu Diệu.

Cô ngơ ngác nhìn chằm chằm hộp cá khô kia, cái bụng rỗng lại tiếp tục kêu lên ùng ục.

Cô rất thích ăn cái này, nhưng mỗi lần mẹ có sao kĩ đến đâu cũng không được như vậy, hộp cá này của Bạch Lập Nhân có màu vàng rất đẹp, nhìn thôi đã biết ngon rồi.

Bị cô nhìn chằm chằm khiến Bạch Lập Nhân ăn cũng không thoải mái, anh tức giận chọc chọc đũa: “Sao cứ nhìn chằm chằm tôi vậy!”

Một người đang bị thất tình rất cần được đồ ăn ngon an ủi, mà còn phải là đồ ăn tự chế biến, đặc biệt là đặc sản Ôn Châu vừa nhìn đã thèm kia.

“Tôi muốn ăn cái đó!” Diệu Diệu mặt dày nói.

Có ai biết được trong đầu cô lúc này đang liệu mạng an ủi bản thân, là do bạn gái Bạch Lập Nhân bắt cóc bạn trai cô, hiện tại cô đang đói, cô không quá đáng, tuyệt đối không có quá đáng!

Bạch Lập Nhân trừng mắt nhìn cô như thể cô bị bệnh tâm thần.

Mặc kệ! Diệu Diệu cầm đũa tấn công hộp cá khô mà Bạch Lập Nhân đang lơ là phòng bị.

Một con cá bị cô cướp lấy thành công.

Bạch Lập Nhân chọc đũa qua giật lại, lách cách lách cách, hai đôi đũa múa may quay cuồng trong không trung một hồi, Diệu Diệu quyết định “vứt” một cái, bỏ cả con cá vào mồm.

A a a a! Mặn! Mặn quá!

Cô mặn đến phòng mang trợn má, khổ sở uốn éo.

A a a a! Không xong rồi! Quên mất cá khô không thể bỏ hết vào mồm như vậy!

Bạch Lập Nhân thấy Diệu Diệu uốn éo như con tó, khác hẳn bộ dạng “hoa hoa lệ lệ” ngày thường, một chút hình tượng cũng không có.

Anh nhin không được phì cười.

20. Q.2 - Chương 3

Sau khi đến ga, Diệu Diệu nhanh chân ra cổng đứng chờ taxi.

Dù sao sau khi thất tình cô cũng không cần phải để ý xem người khác đánh giá mình thế nào nữa.

Ánh mắt cô lúc này vừa sừng vừa đỏ trông rất đáng sợ, nhưng cô nói được là làm được, một khi đã đến Thượng Hải thì quyết không rơi nước mắt vì bất cứ kẻ nào nữa.

Cách đó không xa, Bạch Lập Nhân cũng đang đứng chờ xe như cô.

Anh không có nhiều hành lý như Diệu Diệu, đi taxi chỉ vì anh không chịu được cảnh chen chúc trên xe bus mà thôi.

Tàu vừa đến ga nên cũng có rất nhiều hành khách cùng đứng chờ xe, Diệu Diệu đành đến chỗ Bạch Lập Nhân đang đứng, mở miệng hỏi: “Bạn học Bạch, chúng ta đi chung xe đi.” Một công đôi việc, vừa có thể tiết kiệm tiền, vừa có thể giảm bớt lượng xe lưu thông trên đường, hơn nữa cô nghĩ mình trả tiền taxi, coi như trả tiền hộp cơm khi nãy anh mua.

“Không cần.” Bạch Lập Nhân thản nhiên liếc cô một cái rồi lạnh lùng quay đi, tiếp tục chờ xe.

Anh không thích tiếp xúc nhiều với loại học sinh nữ như cô.

Cho dù khi ở trên tàu anh từng nghĩ Liêu Diệu Trần thực ra cũng là một người dễ chịu.

Bị thái độ của anh làm cho xấu hổ, cô cũng hơi tức giận: “Bạn học Bạch, tôi nghĩ cậu rất rất nên đọc một quyển sách nổi tiếng!”

Anh lạnh lùng quay đầu lại nhìn.

“Kiêu hãnh và định kiến!”* Diệu Diệu nói.

Hửm? Anh nhú mày.

Anh không cần tình yêu, đặc biệt là đối với dạng “hồng nhan họa thủy” như cô.

Nhưng Diệu Diệu lại nói: “Chúng ta còn trẻ, không cần miễn cưỡng bản thân bắt tay thân thiện với người mình ghét, mọi người đều có tự do của riêng mình. Nhưng kiêu ngạo và tự phụ có thể đem đến cho tuổi trẻ điều gì chứ? Vừa ra xã hội, nếu muốn được sống yên ổn, hai thứ đó chắc chắn sẽ trở thành chướng ngại vật, điều này chẳng nhẽ cậu không biết?”

Nói xong, Diệu Diệu giận dỗi dỗi kéo hành lý ra chỗ khác.

Bạch Lập Nhân kinh ngạc nhìn theo cô, không thể tin những lời này lại phát ra từ miệng của cô nàng mà mình vẫn cho là ngu ngốc ấy.

Ánh mắt anh bỗng chốc trở nên phức tạp.

Cảnh tượng chói mắt ở sân bay bỗng dừng xoẹt qua trong đầu Bạch Lập Nhân, cảnh Tiết Khiêm Quân khiêm tốn lễ độ chào tạm biệt từng người một ngày hôm đó.

Người phụ nữ kia trước đây từng dắt theo con mình hèn mọn đứng trước mặt anh và mẹ khẳng định không cần “người đó” chịu trách nhiệm, sau này bỗng nhiên trở thành “người một nhà” với bọn họ, rồi từng bước từng bước ăn mòn hạnh phúc gia đình anh, ngay cả mẹ cho dù là vợ hợp pháp địa vị cũng không bằng bà ta, cuối cùng bà ta còn hy vọng có được một thân phận thích hợp, thay cha anh sinh hai đứa trẻ.

Trong suốt cuộc tranh giành đó, Tiết Khiêm Quân đóng vai gì? Hẳn tỏ ra ngoan ngoãn nhu thuận, vô cùng xuất sắc nổi trội, khiến cha anh hết lời khen ngợi, khiến ông cảm thấy đó chính là điều kiện tiên quyết để “chứng minh” rằng hẳn cũng đủ khả năng để kế thừa sự nghiệp.

Mà anh thua hẳn ở điểm nào? Anh thua bởi từ nhỏ đã rất kiêu ngạo, bản tính đó khiến người khác cảm thấy không thoải mái!

Đúng lúc này, một chiếc xe taxi đỗ trước mặt Liêu Diệu Trần, thấy cô mở cửa xe, Bạch Lập Nhân liền nhanh chóng bước qua, khuôn mặt hơi mất tự nhiên đề nghị: “Bạn học...vậy...cùng đi đi!”

Diệu Diệu nghĩ: đúng là đồ kì lạ.

....

Từ đó về sau, bắt đầu từ năm thứ hai đại học, Bạch Lập Nhân đột nhiên “đổi tính đổi nết”, trở nên vô cùng năng nổ.

Anh tham gia rất nhiều tổ chức đoàn đội và câu lạc bộ, ngay cả các buổi diễn thuyết, các cuộc thi hùng biện lớn nhỏ cũng không hề bỏ qua, nhiều bản kế hoạch hoạt động của trường cũng đều do Bạch Lập Nhân một tay viết nên.

Dần dần, anh được rất nhiều người công nhận và khen ngợi, bạn bè ngày càng nhiều, mọi người từ nhận xét anh là một người “lạnh lùng kiêu ngạo”, nay đều chuyển thành “năng động dễ gần”, vô cùng thân thiện.

Mỗi một câu đều như thiên lôi giáng thẳng vào mặt Diệu Diệu, trong mắt cô, tên đó hẳn cũng giống mình, bị thất tình kích thích đến cả học kì cũng không vực dậy nổi.

Chẳng qua biểu hiện của anh ta có vẻ không giống người bình thường.

Nhưng cũng nhờ thế mà toàn bộ phòng cô được thơm lây.

Học kì đó, Ninh Ninh đột nhiên bị cơn gió mang tên “chân tình” tập kích, sau trận “anh hùng cứu mỹ nhân” lần nọ, cô nàng liền oanh liệt theo đuổi Bạch Lập Nhân, bắt tìm toàn trường.

Vì vậy cuộc truy đuổi vang danh toàn trường của cô gái bị đứt dây thần kinh xấu hổ, chính thức bắt đầu.

Nếu là Bạch Lập Nhân của trước đây, nhất định sẽ cười nhạt, nhưng Bạch Lập Nhân bây giờ đã khác, tuy vẫn mang bộ dạng lịch sự xa cách, nhưng lại “hiền lành” nhỏ nhẹ với Ninh Ninh: “Bạn gì đó à, ngại quá, xin cậu đừng dựa sát như vậy, mũi tôi rất nhạy cảm.”

Ý là, Ninh Ninh xịt nước hoa quá nồng.

OK! Vì “chân tình”, không dùng nước hoa? Chuyện nhỏ!

Ninh Ninh nén nước mắt ném đi chai nước hoa yêu quý.

Nhưng...mấy ngày sau, vấn đề nhanh chóng nảy sinh.

“Bạn à? Cậu mấy ngày rồi không tắm sao?” Bạch Lập Nhân nhăn mặt, phun ra một câu khiến mặt mũi Ninh Ninh trở nên xanh mét.

Hôm đó sau khi cơm nước xong xuôi, thấy Diệu Diệu và hai người kia ôm chậu chuẩn bị đi tắm, Ninh Ninh liền hoang mang rối loạn thét gào: “Chị em! Chị em! Cùng nhau tắm!”

Về sau cũng không biết là người nào nhìn Ninh Ninh không thuận mắt, không có gì làm thì đi nói xấu cô nàng, ngặt cái hấn lại là bạn của Bạch Lập Nhân nên cứ thì thào vào tai anh: “Cái cô Ninh Ninh gì đó không bao giờ chịu giặt quần lót cả, nghe bọn con gái bảo mấy thứ đó đều do Liêu Diệu Trần vì chịu hết nổi mới đem đi giặt hộ.”

Lúc ấy Bạch Lập Nhân đang ăn cơm, suýt nữa bị sặc.

Từ đấy về sau, mỗi lần gặp Diệu Diệu và Ninh Ninh, ánh mắt Bạch Lập Nhân đều trở nên rất quái dị.

Ninh Ninh không biết từ đâu mà hay tin, bị kích thích đến khóc rống một hồi, từ đó rút ra kinh nghiệm xương máu.

Vì thế...

Những ngày tháng tốt đẹp ở kí túc xá cuối cùng cũng ló dạng, từ nay về sau cuộc sống bắt đầu trở nên thanh khiết sáng khoái rồi.

Hiếu Vũ và Hạ Thiên bắt đầu thấy thật ra tên Bạch Lập Nhân đó cũng không đến mức đáng ghét lắm, còn Diệu Diệu vốn bị Ninh Ninh độc chết thì...khỏi phải nói.

Chuyện thứ hai là, Hiếu Vũ và Tiểu Vĩ đang hẹn hò.

Tiểu Vĩ cùng phòng với Bạch Lập Nhân, vì vậy “hai nhà” thỉnh thoảng cũng tụ tập lại một chỗ, quan hệ cũng dần dần được cải thiện, nhất là Bạch Lập Nhân và Diệu Diệu, hiếm khi trước đây coi như được xóa bỏ.

*: Kiêu hãnh và định kiến: là tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà văn Anh Jane Austen. Tiểu thuyết được viết từ năm 1796 đến năm 1797 và xuất bản năm 1813.

Câu chuyện nói về tình yêu và hôn nhân của tầng lớp quý tộc nhỏ tại Anh vào đầu thế kỷ 19. Nhân vật chính là Elizabeth Bennet, một cô gái 20 tuổi xuất thân trong một gia đình trung lưu. Nội dung chính kể về sự đối đầu và sau này phát triển thành tình yêu giữa Elizabeth và Fitzwilliam Darcy, thuộc tầng lớp địa chủ. Tựa truyện nói về sự kiêu hãnh và các định kiến của nhân vật này đối với nhân vật kia. (Béo: như kiểu truyện này vậy)

21. Q.2 - Chương 4

Ngày 13/7 âm lịch là sinh nhật của Diệu Diệu.

A Vu sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, thừa lúc mẹ Diệu Diệu đang chuẩn bị bữa ăn thì chuồn êm ra ngoài đến tìm chị Diệu Diệu chơi đùa.

Tháng bảy hàng năm, không khí nơi nơi đều rất u ám, đây chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất, thản nhiên nhất của đám quỷ con.

A Vu không tìm Diệu Diệu ngay mà đi xung quanh vui đùa, đi tới đi lui thế nào lại bị lạc đường, đến khu vực dành cho các đôi tình nhân.

Nó thấy nơi này có rất nhiều cặp đôi, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, A Vu ở trước mặt bọn họ hết ngồi rồi lại đi, cho dù làm bao nhiêu mặt quỷ bọn họ cũng không hề nhìn thấy.

Đương nhiên, mẹ Diệu Diệu vì có thể thông linh mới nhìn thấy nó được, còn chị Diệu Diệu thì có bí mật riêng, mắt trái của chị không giống với người bình thường, có thể nhìn thấy quỷ.

A Vu đi tới đi lui, đi đến phát mệt cũng không tìm được ai để trò chuyện. Nó là hồn ma không thể đầu thai, mẹ Triệu phải sử dụng thuật câu hồn Mao Sơn đại pháp mới có thể khiến hồn phách của nó nhập vào cái này cái kia mà tồn tại.

Chẳng qua nó rất cô đơn, vì nó không có bạn bè.

Từ sau khi chị Diệu Diệu rời đi, căn bản ngày nào cũng chỉ ngủ với ngủ, chỉ đến khi nào mẹ Diệu Diệu cần đến nó, mới niệm phù chú để đánh thức.

A Vu rất ngoan, nó luôn nghe lời, tuyệt đối không bao giờ cò kè mặc cả với mẹ Diệu Diệu, nhưng chuyện mà mẹ Diệu Diệu đồng ý với nó, chậm chạp mãi vẫn chưa thực hiện được.

Nhìn mọi người có đôi có cặp, A Vu cảm thấy thật buồn tẻ.

Nó cũng muốn tìm tìm một cô dâu nhỏ, một người bạn.

Đột nhiên, A Vu cảm giác từ trường quanh mình rất dị thường, nó liếc mắt nhìn qua bờ hồ thì phát hiện có âm khí rất mạnh tỏa ra từ nơi đó.

Có đồng loại! Có đồng loại!

Cũng là một oan hồn chưa được đầu thai!

A Vu cực kì vui vẻ chạy qua.

Nhưng khi đến gần lại cực kì thất vọng.

Bên cạnh hồ là một cô gái còn rất trẻ, thoát nhìn hình như cùng tuổi với chị Diệu Diệu, nó và cô ấy một lớn một nhỏ, hoàn toàn không “xứng đôi” chút nào.

Nhưng cô gái đó quả thực rất đẹp, A Vu chớp chớp mắt, hy vọng cô ấy có thể châm chúc một chút, theo nó về nhà.

Cảm giác được “đồng loại”, cô gái liền quay đầu nhìn người mới đến.

A Vu rút đầu cổ lấy dừng khí, đang định tiến tới hỏi xem cô ấy có thể nhỏ lại một chút hay không.

Bỗng nhiên cô ta trừng mắt, hốc mắt nứt ra, đôi mắt trắng đen rõ ràng lòi hẳn ra ngoài, môi đỏ như máu toác tận đến mang tai, khuôn mặt trắng toát trở nên vô cùng dữ tợn.

Hic.

“A A A, quỷ!!!” A Vu bị hù đến suýt ngất, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Là ác quỷ! Là ác quỷ mang oán khí rất nặng!

Cô gái hít sâu một hơi, A Vu càng chạy càng chậm, phía sau như có một lực hút hút nó trở lại.

“Chị, chị Diệu Diệu!!!” Nó thảm thiết kêu.

...

A Vu dường như đang khóc.

Diệu Diệu đang chuẩn bị chăn màn đi ngủ sớm, đột nhiên nổi da gà.

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến chuông gió bên giường kêu “đình đình đình đình”.

Ninh Ninh đang lau chân, lau xong còn không quên nâng chân gác lên giường Diệu Diệu, một phát đá lá bùa hộ mệnh sang một bên, khiến nó rơi lung tung trên giường, cô thỏa mãn ngắm nghía chân mình, chỉ thiếu điều chưa đem nó so sánh với ánh trăng nữa thôi.

“Diệu Diệu, hôm nay sinh nhật mày đúng không?” Hạ Thiên hỏi.

“Ừ.” Diệu Diệu bắt an.

“Thật hả! Để tao gọi cho Hiểu Vũ bảo nó về sớm một chút, chúng ta mời thêm mấy người nữa đến tổ chức sinh nhật ày!” Hạ Thiên nói là làm, lập tức lấy di động.

“Nếu muốn tổ chức vậy mời đông đông chút đi, nhớ rủ cả đám trong phòng Tiểu Vĩ nữa nha!” Ninh Ninh mắt sáng rỡ, không chịu bỏ qua bất cứ cơ hội nào, thu chân vút bùa hộ mệnh sang một bên, vừa đi vừa không ngừng lải nhải “nhớ mời cả phòng nhé.”

Hạ Thiên trợn trắng mắt, bất quá nể mặt Ninh Ninh háo sắc kia một năm qua vô cùng “sạch sẽ”, cũng không thêm so đo.

“Chị, chị...có quý, cứu A Vu, A Vu sợ quý! A Vu sợ quý!”

Diệu Diệu vẫn loáng thoáng nghe tiếng A Vu khóc lóc kêu cứu.

Cô thậm chí còn có thể cảm nhận được cảnh A Vu toàn thân ướt sũng ở bờ hồ gần trường, trên lưng nó có một bóng đen bao phủ, đang rục rịch làm gì đó, giống như chuẩn bị kéo nó xuống hồ.

Là quý lớn ăn quý nhỏ!

Cô hết hoảng.

Khi mới vào trường, cô từng được nghe mọi người kể về một truyền thuyết, rằng ở hồ nước gần trường từng có người chết.

N năm trước có một cô gái tự tử vì tình.

Những hồn phách vì tự tử mà chết ở địa phủ vô cùng bị xem thường, phải nói là cực kì thê thảm, không những không được đầu thai, mà còn phải chịu sự phỉ nhổ của người khác, loại hồn phách này thường chất chứa oán hận rất sâu, khi có cơ hội nhất định sẽ bỏ chạy đến những chỗ có tai nạn, ăn mất vài “thứ” cho hả dạ, đến khi nào bị đầu trâu mặt ngựa bắt trở về mới thôi.

Cho nên bình thường cô không bao giờ dám chạy lung tung, cho dù phải đi đường vòng cũng cố tránh đi qua cái hồ đó.

“Diệu Diệu, mày đi đâu vậy, không định tổ chức sinh nhật à??” Hạ Thiên í ới kêu.

Đã gọi điện rồi mà còn!

“Hiểu Vũ, hôm nay là sinh nhật Diệu Diệu đó, tao mặc kệ! Mày rủ cả Tiểu Vĩ đi!” Từ nãy đến giờ có người ngồi bên cạnh cô không ngừng nháy mắt, Hạ Thiên đành tức giận nói: “Mà mày làm thế nào lôi được cả Bạch Lập Nhân đến thì làm, có đứa như hổ đói ngồi bên cạnh tao đây này!”

Diệu Diệu cũng nhát gan như mấy nữ sinh bình thường, vừa nhìn thấy quý thì chân tay bủn rủn.

Lúc A Vu mới đến, cô cũng sợ đến mức không dám lộ mặt ra khỏi phòng, nhưng nhiều năm trôi qua, cô cũng xem nó như em trai mình mà đối xử.

Diệu Diệu cấp tốc chạy đến ven hồ, không quên đeo bùa hộ mệnh mẹ đưa lên cổ.

22. Q.2 - Chương 5

Diệu Diệu vì sinh vào tháng bảy nên cơ thể thuộc dạng khí âm, rất dễ thu hút mây thứ “này nọ”.

Trước đây cô còn ngu ngơ không rõ lắm vì sao cứ đến tháng bảy, chung quanh mình liền xuất hiện rất nhiều mây thứ “này nọ” bay qua bay lại.

Đến khi trưởng thành mới bình tĩnh đại ngộ, thì ra do mình có một bên mắt rất đặc biệt.

Người thường quả nhiên không biết, đó là may mắn.

Cô chạy vội tới bên hồ, thấy A Vu đang bất tỉnh nằm trên mặt đất.

Mà sau lưng nó là một oan hồn đang há to cái mồm đầy máu.

Quả nhiên có ác quỷ!

Quỷ cũng có hai loại, một loại chỉ thích bay tới bay lui, còn một loại...tàn ác đến mức luôn tìm đủ mọi cách để “ăn thịt” người.

Hiển nhiên bây giờ cô gặp phải loại thứ hai, là loại cô sợ nhất.

“Thiên linh địa linh, âm chết, dương về, yêu ma quỷ thần mau lui tán!” Diệu Diệu run run giơ bùa hộ mệnh ra, hô to chú ngữ.

Bùa hộ mệnh của cô do mẹ có thêm vào đó chú ngữ rất mạnh nên yêu ma quỷ quái bình thường không dám đến gần.

Dù gì nhà cô cũng làm nghề này, mưa dầm thấm đất, cô cũng có thể học được mấy chiêu.

Một tia sáng bắn ra đánh về phía ác quỷ kia, khiến tà khí bị dọa phải lùi lại vài bước.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệu Diệu mỉm cười.

Rắc! Rắc!

Việc lạ đột nhiên xảy ra.

Linh phù trong tay cô giống như đèn đường chớp tắt chớp tắt, ánh sáng nhấp nháy lúc sáng lúc tối.

Rồi dần dần tắt hẳn.

Chung quanh khôi phục một mảnh u ám, tháng bảy âm lịch, đương lúc thời tiết nóng nực lại trở nên lạnh đến thấu xương.

Diệu diệu cứng họng.

Trời ạ, sao lại thế này? Không để người khác sống sao! Linh phù cũng có hạn sử dụng á???

“A Vu, tỉnh! Tỉnh mau!” Diệu Diệu liều mạng lay A Vu.

Nhưng A Vu ướt sũng, lay kiểu gì cũng không tỉnh được.

Hồn phách một khi đã dính nước có nghĩa từ trường bảo vệ rất yếu, thậm chí còn biến mất.

Con quỷ khi này bị cô dọa đến mức đứng im bất động, vì tia sáng biến mất mà trở nên hưng phấn, tiếp tục bò về phía này.

Trong khi Diệu Diệu đang sốt ruột lay tỉnh A Vu, nó liền nhân cơ hội phun ra một cỗ khí mạnh mẽ thẳng hướng Diệu Diệu mà đánh.

Cô choáng váng.

Ảo giác bắt đầu xuất hiện, một đám yêu ma giống hệt nhau đồng loạt đánh về hướng Diệu Diệu, tiếng cười the thé ngày một gần, tiếng gió cũng như những mũi tên sắc nhọn bắn thẳng vào mặt cô.

Khí lạnh tản ra chung quanh cô.

Thân thể Diệu Diệu giống như mất đi không chế, ngã mạnh trên mặt đất.

Tay chân cô không thể nhúc nhích, lồng ngực mỗi một lần hô hấp đều rất khó khăn.

Oan hồn kia nhẹ nhàng lại gần, đôi môi đỏ như máu rộng đến tận mang tai của cô ta mở ra, ra sức hút.

Diệu Diệu cảm thấy toàn thân đau như kim chích, lực phủ ngũ tạng như bị người khác cắn nuốt.

Oan hồn kia sớm đã đem ba hồn bảy vía của Diệu Diệu hút vào bụng.

Những người có tính cách ngay thẳng như cô hồn phách cũng rất sạch sẽ, mùi vị rất tinh khiết, khiến đám yêu ma quỷ quái vô cùng lưu luyến bay tới bay lui, một khi đã có thể chạm vào liền nổi lòng tham, một đôi tay khô héo tóm lấy Diệu Diệu, kéo cô xuống lòng đất âm u lạnh lẽo.

Xung quanh nồng nặc mùi máu tươi.

Cô thấy thân thể A Vu chậm rãi biến mất.

Tốt lắm, cô cuối cùng cũng kéo dài thời gian thành công, mẹ ruột cuộc cũng phát hiện A Vu mất tích, bắt đầu thi pháp chiêu quỷ.

Nhưng...

Hoàng tuyền, âm dương, cầu Nại Hà, bờ Vong Xuyên...

Đột nhiên, một tiếng ca lạnh lẽo mơ hồ truyền đến tai cô, làm hồn cô trầm luân, muốn tách ra khỏi cơ thể để đến đó, cô sắp sửa đến thế giới kia rồi sao...

Ai cứu cô, ai đó đến cứu cô với?...

...

23. Q.2 - Chương 6

Bạch Lập Nhân bước ra từ thư viện.

Vừa rồi anh nhận được điện thoại của bạn cùng phòng - Tiểu Vĩ, nghe nói hôm nay là sinh nhật Liêu Diệu Trăn, mọi người định rủ nhau tụ tập tổ chức.

Nói thật anh thấy vô cùng nhàm chán, dù sao anh và Liêu Diệu Trăn không quen biết, vả lại anh cũng không hề muốn gần gũi cô ta chút nào.

Nhưng gần đây anh có một ý tưởng cần Tiểu Vĩ “hỗ trợ”, cũng cần mấy cô nữ sinh kia “giúp đỡ”, đặc biệt là, anh “nhắm trúng” Liêu Diệu Trăn.

Cha mẹ Tiểu Vĩ đều là người có tiền, tiền nhiều đến mức xài không hết, đều đem đi gửi ngân hàng. Mà anh cũng không thể phủ nhận, bộ dạng Liêu Diệu Trăn thực sự rất đẹp, có thể dễ dàng khiến bọn đàn ông rục rịch.

Anh xem đồng hồ, sắp trễ rồi, vì có việc muốn nhờ bọn họ nên muốn lưu lại ấn tượng thật tốt, vì vậy anh định đi đường tắt đến nơi mọi người hẹn nhau cho nhanh.

Đến khi đi ngang qua hồ nước đột nhiên Bạch Lập Nhân ngửi được một mùi hương ngai ngái, rất buồn nôn.

Anh nghi hoặc ngẩng đầu thì phát hiện, cạnh bờ hồ tối đen hình như có bóng người màu vàng nhạt đang nằm im bất động.

Bạch Lập Nhân đến gần thì phát hiện đó chính là Liêu Diệu Trăn đang “nhàn nhã” nằm thành hình chữ đại.

Phơi mình dưới ánh trăng? Có bệnh à? Nghĩ mình là công chúa chắc?

“Liêu Diêu Trần, cô có phải hơi quá đáng không? Mọi người đang chờ cô để tổ chức sinh nhật, cô lại trốn ở chỗ này?” Đùa kiểu gì vậy?

Anh cố gắng tỏ ra lịch sự.

Rất kì lạ, một năm qua anh vẫn luôn nỗ lực khống chế bản thân, nhưng làm thế nào cũng không thể thích nổi cô ta.

Khả năng là do trên đời này tồn tại một loại người gọi là kẻ thù trời sinh.

Diệu Diệu đang bị “vật” kéo xuống đột nhiên nghe thấy có giọng nói quen thuộc truyền vào tai, đánh tan không khí tĩnh lặng xung quanh.

Mắt trái của cô bỗng thấy toàn bộ hồ nước trở nên rực rỡ.

Oan hồn đang cắn nuốt hồn vía Diệu Diệu bỗng trợn trắng mắt, nhe răng khò khè.

“Này, Liêu Diêu Trần.” Bạch Lập Nhân lại tiến thêm một bước.

Nhiệt độ bốn phía tăng mạnh.

Rốt cuộc oan hồn kia không thể tiếp tục được nữa, bị nhiệt độ kia hun nóng đến độ muốn bốc hơi, nó kêu thảm một tiếng rồi bay đi.

Diệu Diệu thở phà phò, thái dương lấm tấm mồ hôi.

Thật tốt quá, thật tốt quá.

“Bạch...” Cô yếu ớt cảm kích.

Bệnh thần kinh à?

Bạch lập nhân rốt cục cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp, lại đến gần cô một chút, “Cô đang ngấm trắng hay do thân thể không tốt vậy?” Nếu thân thể không tốt, vậy anh coi như thay mặt bạn cùng phòng đến đón cô vậy.

Vì Bạch Lập Nhân bước lại gần hơn khiến Diệu Diệu cảm thấy cơ thể vốn đã bị ăn mất hai vía của mình như được một nguồn sức mạnh vô hình rót vào, vô cùng ấm áp.

Thật thoải mái.

Dương nam.

Tên có vẻ ngoài lạnh lùng ngạo mạn như Bạch Lập Nhân, không ngờ lại là Chính Dương dương khí cực mạnh!

Một ý nghĩa chợt lóe lên trong đầu Diệu Diệu.

Được cứu rồi! Được cứu rồi!

“Cô rốt cuộc là bị gì vậy? Mọi người đang tổ chức sinh nhật cho cô đó!” Bạch Lập Nhân cố nén tức giận.

Anh rất cần buổi tiệc sinh nhật này, định bụng khi không khí vui vẻ thì “tự nhiên” đưa ra “đề nghị” của bản thân.

Cho nên không được để cô ta sinh bệnh! Nếu có thể, anh còn muốn khiêng cô đến buổi tiệc!

Sinh nhật? Ha ha, không chừng đây chính là sinh nhật thê thảm nhất của cô từ trước đến giờ.

Cô đã mất hai vía, phỏng chừng cho dù hôm nay có sống sót, cũng không thể địch lại đám yêu ma đói khát trong vòng một năm.

Trừ phi...

“Bạch..Lập Nhân... cậu...có... chuẩn bị quà... cho tôi không?” Diệu Diệu còn nằm trên mặt đất, đút quăng hỏi.

Tay cô chỉ bởi một chút ấm áp từ anh tỏa ra, đã có thể động đậy được một chút.

“Được, cô muốn cái gì?” Mặt dày đến thế là cùng!

Bạch Lập Nhân hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nhưng vẫn giả vờ kiên nhẫn hỏi.

Nếu cô ta muốn quà, chỉ cần không quá đáng, anh nhất định sẽ đồng ý.

“Tôi muốn...tôi muốn...” Diệu Diệu cố gượng ngoắc ngoắc tay.

“Cô muốn cái gì?” Vì cô nói rất nhỏ nên Bạch Lập Nhân đành phải cúi người xuống.

“Tôi muốn mượn cậu một hơi!” Mục tiêu đã đến gần, cô lại đang túng quẫn nên đành nín nhịn sự xấu hổ và thứ đạo đức cốt chó gù đi qua một bên, dùng tốc độ như sét đánh ôm lấy cổ anh.

Bạch Lập Nhân ngạc nhiên, vì bản thân mắc bệnh ưa sạch sẽ nên nhăn mày, định đẩy cô ra.

Nhưng Diệu Diệu vẫn nhanh hơn một bước, dùng hết tất cả sức lực còn sót lại, đè lấy ót Bạch Lập Nhân, nhanh chóng đặt môi lên môi anh.

A a a a!

Cô nhanh chóng dùng lưỡi xâm nhập vào khoang miệng, bắt anh mở miệng để thuận lợi dùng sức hút lấy hơi thở.

Cô là cực âm.

Cực âm dung hòa với cực dương, vốn quy luật của trời đất.

Một phen “dung hòa” này giúp cô nhanh chóng khôi phục sức lực, lượng dương khí mà cô hấp thụ được tạm thời có thể bảo vệ ba hồn năm vía còn lại, không để yêu quỷ khác dễ dàng phát hiện mà tấn công cô nữa.

Tuy nhiên cô hấp thụ có hơi quá đà, nên dư ra một chút, thậm chí vì cô tham lam quá nên suýt chút nữa hút đến mắc nghẹn.

Bạch Lập Nhân trừng mắt, sức nặng và cảm giác ướt át từ môi truyền đến vô cùng chân thật, chân thật đến mức khiến anh buồn nôn, tim nảy lên một cái, mà Liêu Diệu Trần vẫn như đĩa muối dùng sức hôn anh, đẩy cỡ nào cũng không ra.

Kinh khủng hơn là, anh thậm chí có thể khựng khiếp cảm giác được cả khoang miệng đều là nước miếng của cô.

Bạch Lập Nhân tức giận nắm bả vai của cô, giật mạnh ra.

“Bịch” một tiếng.

Diệu Diệu nghiêng ngã xuống đất, bên hông truyền đến một cơn đau nhói đến tận ót, kẻ “lưu manh” là cô cuối cùng cũng bị “người bị hại” xô mạnh.

24. Q.2 - Chương 7

Anh nuốt nước miếng của cô ta!

Mỗi lần nhớ lại là mỗi lần buồn nôn, nội trong một buổi tối, Bạch Lập Nhân đã đánh răng ít nhất mười lần, vứt đi ít nhất năm cái bàn chải, anh khó chịu đến độ mất ngủ cả đêm.

Buổi sáng hôm sau, bạn cùng phòng Kỷ Tiểu Vĩ thấy anh lại ở toilet chà chà nửa ngày trời, nhìn không được đứng trước cửa phòng chọc ghẹo: “Có cần tôi đi mua thêm nước súc miệng cho ông không?”

Mua lâu rồi!

Nhưng anh không ngờ mình lại trở thành đề tài giải trí cho đám sinh viên trong trường, dù sao ngày hôm qua lúc anh đưa Liêu Diệu Trần đến buổi tiệc, mọi người đều ái muội nhìn bọn họ.

Hôm nay dù anh cố tình đi học trễ, vậy mà Liêu Diệu Trần vẫn chủ động sấn lại ngồi gần.

“Cô muốn làm gì?” Bạch Lập Nhân âm thầm tức giận, nghĩ đến hình tượng một năm nay mình vất vả xây dựng mới không để thái độ khó chịu biểu hiện rõ ràng.

Mọi người cười trộm, tự động dịch sang ghế, Diệu Diệu thấy rất mất mặt nhưng không thể không ngồi gần Bạch Lập Nhân.

Cô biết bọn họ nghĩ gì, hôm qua vì chuyện này mà Ninh Ninh suýt chút nữa cãi nhau với cô, nhưng cô không còn bất cứ sự lựa chọn nào khác.

Hôm nay là 14/7 âm lịch, oan hồn bên ngoài ngày càng nhiều, cho dù một ngụm dương khí của Bạch Lập Nhân có thể tạm thời giúp cô bảo vệ hồn phách, nhưng không thể bảo đảm cô sẽ không gặp thêm bất cứ ác ma nào nữa.

Hiện tại cô cực kỳ dễ dàng bị ma quỷ xâm nhập.

Cho nên cô đành phải âm thầm rơi lệ nhận sự cổ vũ của đám bạn cùng phòng, cùng Ninh Ninh “cạnh tranh công bằng”.

“Cậu đừng ra vẻ như cô dâu nhỏ mới về nhà chồng như vậy được không?” Diệu Diệu buồn bực đến hộc máu.

Nếu không phải vì dương nam mạnh mẽ kia, cô còn lâu mới không biết xấu hổ mà bám lấy hắn.

Cô cũng rất khổ tâm, được chứ?!

Nếu ánh mắt có thể làm người khác đông lạnh, Diệu Diệu sớm đã bị đóng băng cả ngàn năm.

“Được rồi, ngày hôm qua thật sự rất xin lỗi, chiếm tiện nghi của cậu như vậy!” Diệu Diệu chân thành xin lỗi.

Bốn phía mọi người đều dừng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, Bạch Lập Nhân tiếp tục lạnh lùng đọc sách.

Vẫn còn tức giận? Có lẽ không vậy! Cho dù cô có thực sự cường hân hãn thì chuyện này không phải con gái mới là người chịu thiệt à?

“Bực đủ chưa? Cũng không phải là nộ hôn đầu của cậu, tha cho tôi đi, đừng so đo nữa!” Diệu Diệu dùng âm giọng không để ai nghe thấy, khép nép nói.

Dương nam đại lão gia, người này cô không thể đắc tội được.

Bạch Lập Nhân đông cứng, biểu tình cổ quái.

“Nghe nói cậu nhờ bọn Ninh Ninh chụp hộ mấy tấm ảnh để tuyên truyền sản phẩm gì đó?” Diệu Diệu chủ động hỏi.

“Ừm.” Bạch Lập Nhân trả lời cho có lệ.

“Cậu thấy tôi thế nào? Nếu được, tôi làm công cho cậu!” Diệu Diệu vỗ vỗ ngực, chủ động xin đi giết giặc.

Ánh mắt Bạch Lập Nhân chợt lóe.

Từ nhỏ đến lớn, Diệu Diệu chưa bao giờ chiếm tiện nghi của người khác, nếu có, cô nhất định sẽ trả lại, nếu không lương tâm sẽ rất cắn rứt.

Vì giúp mình có thể ngủ yên ổn: “Tôi không cần thù lao đâu, làm công việc hỗ trợ này, tôi cũng sẽ không yêu cầu này nọ như Ninh Ninh, căn bản giống như giúp đỡ bạn bè ấy mà!”

Bạch Lập Nhân cuối cùng cũng đưa mắt nhìn cô, vô cùng lịch sự nói: “Chúng ta đã là học sinh năm ba, tôi có ý tưởng này, tôi và Tiểu Vĩ định thành lập công ty, tôi phụ trách việc quản lý, sản xuất, mở rộng, tài chính, Tiểu Vĩ phụ trách doanh thu, hiện tại công ty định làm sổ tay quảng cáo, bọn tôi trước mắt cần một số nữ sinh có ngoại hình tốt làm người mẫu.”

“Chỉ cần không lộ mặt nhiều thì tôi không có vấn đề gì.” Diệu Diệu vô cùng nghĩa khí nói.

Một khi đã như vậy, Bạch Lập Nhân cũng không khách khí việc lợi dụng cô thêm chút nữa: “Loạt sản phẩm kì đầu rất hợp với hình tượng của cô, mong cô có thể giúp đỡ.”

“Được! Không thành vấn đề.” Diệu Diệu một lời đáp ứng.

“Tốt lắm, hoan nghênh cô tham gia kế hoạch xây dựng sự nghiệp của bọn này.” Chần chờ một giây, Bạch Lập Nhân vươn tay.

Thật tốt quá! Việc bảo vệ mạng nhỏ của cô, chờ đến ngày hai vía bị mất kia “mọc” trở lại, rốt cuộc cũng tìm được một lý do thích đáng để đi theo dương nam đại lão gia này rồi!

Cô kiên định bắt tay Bạch Lập Nhân.

Nhưng sau này cô lại cảm thấy, lúc đó cô thật ngu ngốc.

Hai tay chỉ mới đụng chạm hai giây, Bạch Lập Nhân liền thu tay, quay sang một góc mà cô không thể nhìn thấy được, rút khăn tay ra lau sạch mấy ngón tay bị cô chạm vào.

25. Q.2 - Chương 8

Sáu năm nay, cô đặc biệt sợ quỷ, còn quỷ lại đặc biệt thích dây dưa với cô.

May mà cô có vũ khí bí mật.

Diệu Diệu kìm lòng không được sờ sờ bùa hộ mệnh bên mình.

“Chị Diệu Diệu, người mẫu này là chị à? Chụp đẹp quá!” Tiểu Ứng cầm sổ tay quảng cáo từ mấy năm trước ngắm ngía rồi hô to.

Trước kia tóc chị ấy để thẳng, còn bây giờ đã nhuộm thành màu râm nắng, uốn thành lọn, so với trước kia còn thu hút hơn nhiều.

Diệu Diệu thở dài, cũng cầm lật xem lại hình mình khi còn thanh xuân.

Năm ba và năm Tiểu Ứng đại học mọi người làm gì cũng tụ tập một chỗ, nhưng gần tốt nghiệp lại càng có nhiều vấn đề cần lo lắng.

Tiểu Vĩ và Hiểu Vũ chia tay.

Hạ Thiên muốn theo đuổi sự nghiệp của riêng mình.

Ninh Ninh không thể nắm bắt được Bạch Lập Nhân như gần như xa, dự định ở lại Thượng Hải.

Chỉ còn cô.

“Chị Diệu Diệu, năm đó chị làm gì tổng giám đốc mà để anh ấy nắm thóp thành ra như vậy?” Mới nhận việc nửa ngày, cơn gió sôi nổi mang tên Tiểu Ứng đã ngọt ngào gọi cô một tiếng chị Diệu Diệu, như thể đã thân quen lâu ngày.

Nói đến điểm ấy, cô cũng nghi hoặc.

Không phải chỉ nuốt của anh ta một hơi sao? Lúc ấy cô cũng bị báo ứng mà, không cẩn thận nuốt phải nước miếng của anh ta cũng kinh khủng lắm chứ. Dù gì cô cũng thành ý đầy mình đi xin lỗi rồi mà.

Nhiều lúc cô hoài nghi Bạch Lập Nhân vì chuyện năm đó mà thỉnh thoảng cố ý chinh cô.

“Chị Diệu Diệu, thật ra...” Tiểu Ứng do dự một lúc, cẩn thận nói: “Chị không định qua công ty khác làm à? Dù gì với năng lực của chị, em thấy không nên dậm chân tại chỗ thế này.”

Hai năm đầu thật sự rất gian khổ, lúc ấy công ty không có lấy một nhân viên, chỉ có cô và mấy người cùng phòng, với bọn Tiểu Vĩ và Bạch Lập Nhân.

Mỗi lần nhận đơn hàng, cô làm thư kí, Ninh Ninh làm nhân viên bán hàng, đám Hiểu Vũ mỗi người một chức vụ riêng, cũng có mời thêm một số bạn bè, cùng nhau dùng chiến thuật biển người mà hết lần này đến lần khác vượt qua phong ba.

Đến năm thứ ba, gần đến tốt nghiệp, xuất phát từ đủ loại lo lắng, Bạch Lập Nhân và Tiểu Vĩ thống nhất dời công ty từ Thượng Hải đến Ôn Châu phát triển sự nghiệp.

Lúc ấy tài chính công ty đã có chút đỉnh, vì vậy sau khi đến Ôn Châu, bọn họ chính thức chấm dứt kiếp nhận gia công, chân chính tiến vào thương trường.

Diệu Diệu không nỡ xa gia đình nên không ở lại Thượng Hải làm việc, nên lập tức bị bọn họ lôi đến công ty mới.

Vì sau vài năm tiếp xúc, bọn họ đều nhận ra cô có thể chịu khổ được.

Cho nên vào tháng tám, đương lúc thời tiết nóng nhất, cô không ngừng chạy qua chạy lại giữa công ty và thị trường lao động, đầu tắt mặt tối cả ngày.

Công ty lúc đó chỉ là một căn dân cư hai tầng, tầng dưới là xưởng sản xuất còn tầng trên là văn phòng cho bọn họ làm việc, cô và Bạch Lập Nhân mồ hôi đầm đìa ngồi trong phòng, không có điều hòa, chỉ dùng một cái quạt máy.

Làm việc đến sứt đầu mẻ trán, Tiểu Vĩ gần như không thấy bóng dáng, còn Bạch Lập Nhân tính tình kì cục, cô hì hục làm, ra sức làm toàn bộ công việc của phòng hành chính, thậm chí kéo dài hơi tàn đến giờ nghỉ ngơi còn bị Bạch Lập Nhân đuổi xuống phân xưởng giám sát dây chuyền sản xuất.

Năm thứ tư, công ty dần được cải thiện.

Nhưng cô không định tiếp tục làm việc ở đây nữa.

Thế giới bên ngoài vô cùng rộng lớn, cho dù anh ta có là dương nam đại lão gia cũng không thể hấp dẫn cô thêm, cô muốn ra ngoài thế giới tung hoành một lần.

Liêu Diệu Trăn, cô an tâm lưu lại đi, tôi và Tiểu Vĩ quyết định sẽ san 3% cổ phần trên danh nghĩa cho cô.

Năm thứ năm.

Công ty không ngừng lớn mạnh, con số kiếm được càng ngày càng xinh đẹp, nhưng, cô lại không có lấy một đồng hoa hồng.

Bạch Lập Nhân người ta nói, toàn bộ tài chính phải dùng cho việc cao cả hơn, thế là bọn họ lại chuyển nhà xưởng, mở rộng buôn bán.

Cô thấy được ý chí mạnh mẽ của họ, nhưng không thấy được tương lai của bản thân, nên lại dấy dựa nghĩ đến chuyện từ chức.

Liêu Diệu Trăn, cô hẹn hò thất bại, vẫn chưa tìm thấy người đàn ông nào thích hợp sao? Lo lắng cho quãng đời cô độc còn lại của mình không có lấy một căn nhà che mưa?

Cô vừa đệ đơn từ chức, đã bị Bạch Lập Nhân nả pháo vào nỗi đau bấy lâu của mình.

Mấy năm nay Diệu Diệu quen vài người bạn trai, không phải không tốt, mà không thể “vào cửa” được.

Cô ở lại, vạn nhất nếu không gả được cho ai, chờ cô già đi, tôi mua cho cô một căn phòng.

Tuy rằng tên Bạch Lập Nhân đáng ghét kia chưa hề nói đợi cô “già” đi, càng chưa hề nói mua cho cô một căn phòng, nhưng anh ta quả thật đã thông minh vẽ ra một cái bánh thơm ngon, hướng về giá phòng ở Ôn Châu, còn cô rất không có tiền đồ bị lừa gạt, lại tiếp tục bị giữ lại.

“Chị muốn tiếp tục ở lại, thay tổng giám đốc cống hiến!” Nhịn xuống cơn tức đến hộc máu, Diệu Diệu hô to lời thề với người mới.

Có thể do biểu tình của cô rất giả dối, Tiểu Ứng bèn cẩn thận xác nhận: “Chị Diệu Diệu, chị thật sự không phải vì thích tổng giám đốc mới ở lại?”

Còn hỏi nữa!

Diệu Diệu nghiêm mặt: “Tiểu Ứng, em nghe cho rõ đây...quy định thứ nhất của công ty là không cho nhân viên phát sinh bất cứ quan hệ yêu đương nào!” Cô nghi ngờ điều thứ nhất này là do Bạch Lập Nhân phòng bị mình mới ban hành.

Dù sao thành tích cường hôn của cô cũng ghi lại dấu ấn không tốt.

Nhưng mà, thật lòng mà nói...

“Cho dù đàn ông trên đời này có chết sạch, chỉ còn lại duy nhất một mình Bạch Lập Nhân thì...tôi – Liêu Diêu Trần, tuyệt đối sẽ không ủy khuất chính mình!”

26. Q.2 - Chương 9

Tại văn phòng tổng giám đốc.

“Đây là thư xin gia nhập liên minh của nhân hiệu thứ 103, đối phương hy vọng chúng ta cân nhắc một chút, giao toàn bộ quyền quản lý hệ thống đại lý ở Vũ Hán cho bọn họ.” Tiểu Vĩ đưa báo cáo cho anh xem qua.

Sáu năm trước khi công ty vừa mới thành lập, Tiểu Vĩ được quyết định là đại cổ đông, Bạch Lập Nhân vì tài chính không đủ thực lực, chỉ có một phần nhỏ cổ phần. Nhưng sau sáu năm hoạt động, số cổ phần trong tay anh so với số cổ phần mà Tiểu Vĩ sở hữu, có thể nói là một chín một mười.

“OK. Tôi sẽ định thời gian cùng Diêu Diêu bay qua đó quan sát thị trường và tiến hành khảo sát thực lực đối phương xem sao.” Anh ngay lập tức đồng ý.

Mấy năm nay cơ bản đều do anh và Diêu Diêu giải quyết toàn bộ công việc, không cần làm phiền đến chủ tịch là Tiểu Vĩ.

“Xem ra ông càng ngày càng tín nhiệm Liêu Diêu Trần, hai người phối hợp càng lúc càng ăn ý đó!” Khó có được cơ hội, Tiểu Vĩ cười cười trêu anh: “Khi nào thì mặt “tinh thần” cũng hòa hợp vậy? Cô nam quả nữ, gần nhau lâu ngày, cơ hội tốt nha...” Anh cảm thán.

Liêu Diêu Trần của bây giờ còn quyến rũ hơn ngày xưa gấp bội, tùy tiện buông một ánh mắt cũng có thể thu hút vô số hoa đào, thân là một người đàn ông khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần, Tiểu Vĩ cảm thấy thỉnh thoảng mình cũng không cầm lòng được, mà sao cặp nam nữ này vẫn rạch ròi như ngày và đêm vậy?

“Bọn tôi là cấp trên và cấp dưới, quan hệ công việc vô cùng trong sáng, đừng nói nhảm nữa.” Bạch Lập Nhân mở PDA* lên, xem qua lịch làm việc, sau đó định ngày đi công tác.

Lúc mới cùng nhau làm việc, anh quả thật có để ý đến việc Liêu Diêu Trần lúc nào cũng kè kè bên cạnh, làm sao cũng cảm thấy không được tự nhiên, tổng thể là do bộ dạng cô hơi “tục”, thực không vừa mắt. Nhưng qua một thời gian, sau khi quan sát kỹ càng, anh mới xác định Liêu Diêu Trần quả thực không phải loại người ngực to không “não”, ngược lại có thể giao phó một số công tác cơ mật.

Anh xem qua lịch làm việc của vài hôm tới, toàn bộ đều kín mít.

Tối nay cùng người bên đại lý ở Bắc Kinh ăn cơm, ngày mai có một buổi hẹn với người của cục thuế, ngày kia tham gia thương hội rồi dự tiệc...ngày tiếp theo...

Anh hẹn đi xem mắt.

“Ngày kia đi, tôi và DIÊU DIÊU sẽ bay đến Vũ Hán.” Anh lên lịch.

Người đến người đi, quan hệ nối tiếp quan hệ, lúc nào cũng phải duy trì, tương trợ lẫn nhau, nếu muốn có thể “sóng yên biển lặng” mà tồn tại trên thương trường, việc duy trì quan hệ với quan chức cấp cao càng phải chú ý.

Còn về buổi xem mắt kia...anh nghĩ mình sẽ tìm cách thuyết phục mẹ mình sau.

Tiểu Vĩ cũng nhìn sơ qua lịch làm việc của Bạch Lập Nhân, vừa kinh ngạc vừa tò mò hỏi: “Ông và đối phương lại không được sao? Lần này là tại làm sao vậy?”

“Cô ta nghĩ tôi bị đồng tính.” Anh nghịch nghịch PDA trên tay, không thèm ngẩng đầu.

“Ông làm gì mà khiến người ta nghĩ như vậy?” Tiểu Vĩ đỡ trán, cười to.

“Tay là bộ phận bản nhất trên cơ thể, bắt buộc phải nắm sao? Hôn môi lại không vệ sinh, tôi làm sao mà biết có thể bị lây bệnh gì không chứ?” Càng không cần nói đến những thứ khác.

“Tôi yêu cầu cô ta đưa giấy chứng nhận sức khỏe ra thì ngay lập tức trở mặt.” Nếu cưới vợ sinh con là chuyện ai cũng phải trải qua, anh yêu cầu như vậy cũng không quá đáng. (

Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân: PDA (Personal Digital Assistant) là các thiết bị cầm tay vốn được thiết kế như một cuốn sổ tay cá nhân. Một PDA cơ bản thường có đồng hồ, sổ lịch, sổ địa chỉ, danh sách việc cần làm, sổ ghi nhớ, và máy tính bỏ túi.

27. Q.2 - Chương 10

“Anh nói lời không giữ lời.” Quá vô sỉ.

Vừa mở cửa, Diệu Diệu đã bực dọc nói.

Tên quỷ sát vách tính tình thế nào cô còn không rõ sao? Vừa rồi gõ vào tường mạnh như vậy đau tay muốn chết.

“Được rồi, được rồi, đi tắm đi.” Bạch Lập Nhân mắt kiên nhẫn vẫy vẫy tay, “Nhanh đi rồi ngủ sớm một chút!” Ngày mai còn phải đi làm.

Diệu Diệu lập tức khóa trái cửa phòng.

Cô đem báo ngày hôm nay nhét vào tay anh: “Anh từ từ đọc đi.” Nói xong, lập tức vào phòng tắm.

Sau đó tiếng nước ào ào nhanh chóng từ phòng tắm truyền ra.

Thói quen vệ sinh của Diệu Diệu vẫn như vậy, căn phòng vô cùng sạch sẽ, so với phòng của anh không kém bao nhiêu.

Bạch Lập Nhân ngồi trên sofa ngoài phòng khách, chán nản lật tờ báo đã xem hết lượt.

Trong phòng hơi nóng.

Mặc dù điều hòa đang bật ở mức rất thấp.

Nhưng, nghe tiếng nước liên tục truyền ra từ nhà tắm, khó tránh khỏi ngứa ngáy.

Đặc biệt, đối phương không hề khóa cửa.

Tựa như một lời mời mọc.

Tiểu Vĩ nói đúng, Liêu Diệu Trăn có tình ý với anh.

Bằng không khi học đại học đã không cưỡng hôn anh, bằng không đã không lấy cơ tắm rửa mà “dụ dỗ” anh.

Nhưng đáng tiếc, anh không có chút hứng thú nào với cô cả.

Anh thở ra một hơi, đứng dậy mở cửa sổ, đưa lưng về phía phòng tắm.

Nhưng anh không hề phá vỡ lời hứa, vẫn duy trì vị trí trong vòng năm thước so với nhà tắm.

...

Diệu Diệu người thơm ngào ngạt tắt nước nóng.

Rất thư thái.

Cô lau khô người rồi mặc áo vào, sau đó mở tủ kính trên cao lấy lá bùa hộ mệnh mình cởi ra mỗi khi tắm và đeo vào.

Nhất thời, cả người thoải mái.

Để tránh bị ma quỷ dây dưa, cô có hai vũ khí bí mật.

Thứ nhất là bùa hộ mệnh trong người, thứ hai là có dương nam bên cạnh.

Đáng tiếc bùa hộ mệnh có khuyết điểm là không thể bị bắn, càng không thể dính nước.

Người bị thiếu mất hai vía như cô, buổi tối căn bản không dám cởi bùa hộ mệnh xuống, nên cơ hồ bốn năm qua cô chỉ dám tắm vào buổi sáng.

Đối với một cô gái mà nói, trước khi ngủ không thể tắm tấp sập sạch sẽ thì vô cùng khó chịu.

Sau khi bị con quỷ kia nuốt mất hai vía, bất luận mẹ cô cho uống bao nhiêu bùa chú bồi bổ cũng không thêm mọc lại lấy một cái mầm, khiến cô như người mắc bệnh mãn tính, bị dần vặt đến chết.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao cô dù hoài nghi Bạch Lập Nhân khai ngân phiếu khống, vẫn dấy dựa tiếp tục ở lại công ty.

Trong nhà vì vấn đề nghề nghiệp của mẹ, âm khí quá nặng, ở lâu đối với Diệu Diệu không có lợi, nên cô đành phải chuyển nhà.

Chuyển hết chỗ này đến chỗ khác, rồi bất đắc dĩ phát hiện, chỉ cần Bạch Lập Nhân ở đâu, xung quanh đó liền vô cùng “sạch sẽ”, vì vậy cô nhịn đau thuê một căn phòng chỉ bốn mươi mét vuông mà ngốn đến gần hai ngàn một tháng.

Cũng may mẹ cô đồng ý viện trợ nên cũng không đến nỗi nào.

Nhưng, cô quên mất, con người là loài động vật có lòng tham vô đáy, có một ắt sẽ muốn có hai.

Cô vẫn hy vọng có thể tắm rửa thoải mái trước khi đi ngủ.

Dù sao Bạch Lập Nhân vốn nghiện sạch sẽ đến mức biến thái, anh ta cũng trở nên lãnh cảm rồi, căn bản không cần đem anh ta xếp vào diện đàn ông có mức độ nguy hiểm cao.

Vì vậy suốt hai năm qua, cô luôn mặt dày lấy cớ “người cùng quê cần giúp đỡ nhau”, đề ra điều kiện này trao đổi.

Cô giúp anh quét tước phòng ở, còn anh mỗi ngày bỏ ra 10 phút canh cửa mỗi khi cô tắm.

Tắm rửa xong, cô bước ra, lười biếng duỗi thắt lưng rồi ngồi xuống sofa, không thèm để ý đến người này giờ vẫn đứng phía sau, vẫy vẫy tay: “Bạch Lập Nhân, tôi tắm xong rồi, anh có thể đi.” Bye bye, không tiễn nhé, nhớ giúp cô đóng cửa lại nữa nha.

Hai người đã rất thân thiết, nhiều khi, cô thật sự không thể xem anh là cấp trên của mình được nữa.

Sau khi nghe thấy tiếng động, Bạch Lập Nhân đóng cửa sổ, khóa kỹ rồi mới xoay người lại.

Liêu Diệu Trần trời sinh “họa thủy”, chỉ mới tắm rửa qua loa đã trở nên vô cùng quyến rũ, gương mặt ửng hồng, rất xinh đẹp.

Áo tắm cô mặc đích thực rất bảo thủ, nhưng dù chỉ lộ ra cẳng cổ trắng nõn và xương quai xanh, đã có thể khiến người khác mơ màng.

Cái này...chính xác là đang quyến rũ anh mà!

Phát hiện ra ý đồ bất lương của cô, anh đã muốn hủy bỏ lời hứa này từ lâu, nhưng nếu thuê người khác đến dọn dẹp nhà cửa chỉ sợ không đạt được tiêu chuẩn như anh mong muốn.

“Quần áo của anh tôi đã giặt sạch rồi, đặt gần cửa đó, đi thì nhớ mang theo.” Diệu Diệu tốt bụng nhắc nhở.

Công việc của Bạch Lập Nhân rất nhiều, anh bận đến tối tắm mặt mũi, nhiều khi không có thời gian giặt quần áo nên cứ ném vào một chỗ, Diệu Diệu nhìn không được nữa nên thuận tay giặt hộ anh luôn.

Có lần thứ nhất nhất định sẽ có lần thứ hai.

Hiện tại đều đã trở thành thói quen của hai người.

Cũng may là quần áo của Bạch Lập Nhân chưa bao giờ có người nào chạm vào được, ngay cả mẹ anh cũng không.

Bạch Lập Nhân đến cạnh cửa, quả nhiên quần áo đã sạch sẽ tinh tươm, được gấp gọn ghề để trên ghế, thậm chí còn tỏa ra một mùi hương thanh nhã.

Giống hệt với mùi hương trên người Liêu Diệu Trăn sau khi tắm xong.

“Đúng rồi, mẹ tôi có làm cá khô với cá muối cho cô đấy, tôi bỏ vào hộp rồi, trong tủ lạnh rồi.” Anh mặt không chút biểu cảm nhắc nhở cô.

Mẹ anh rất thích rất thích Liêu Diệu Trăn, anh không biết đã phải nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần mới có thể khiến bà thôi đi ý nghĩ tác hợp hai người.

“Thật à? Tuyệt thật!” Diệu Diệu tươi cười.

Có đồ ăn do mẹ Bạch làm, thế giới này không gì sung sướng hơn!

Cô cũng rất thích người mẹ hiền lành tốt bụng đó.

“Nói với mẹ anh, hôm qua tôi với mấy người bạn đi núi Sơn Trà, có hái dương mai* cho bà nữa.” Diệu Diệu cười khanh khách.

Dương mai vừa đến, cô ngay lập tức đem tặng.

“Ừ.” Bạch Lập Nhân ừ một tiếng có lệ.

Bà khiến quan hệ hai người tốt đến mức nào cũng vô dụng, anh không có chút cảm giác nào với cô cả, không cảm giác chính là không cảm giác.

Anh mở cửa, vẫn như mọi khi, không hề có một câu giữ lại hay bất cứ thứ gì.

Anh không thể không thừa nhận, người phụ nữ này, chiều lạt mềm buộc chặt của cô ta đúng là cao thủ.

*Quả dương mai:

Một loại quả màu hồng chỉ có ở Trung Quốc, có lợi cho tiêu hóa, có giá trị dinh dưỡng và là một loại thuốc có giá trị cao, tốt ấu và não, tăng khả năng miễn dịch, ngăn ngừa bệnh tiểu đường, tốt ắt và da...

28. Q.3 - Chương 1

Từ sau khi chia tay Đan Thiểu Quan, sáu năm nay, cô qua lại với tổng cộng bốn người bạn trai.

Người thứ nhất là sư huynh khóa trên của cô, sau khi quen nhau không bao lâu, anh ta đột nhiên nói muốn thi làm nghiên cứu sinh, cô nghĩ nếu anh ta đã muốn chú tâm học hành thì mình cũng không nên đi làm phiền nhiều, vì vậy cô tập trung toàn bộ thời gian và sức lực cho công việc ở công ty của Bạch Lập Nhân.

Sau khi anh ta thi đậu thì không biết từ lúc nào bên người đã mọc thêm một cô bạn gái suốt ngày dính chặt như sam.

Người bạn trai thứ hai là nhân viên trong bộ phận bán hàng của công ty, thời điểm công ty gặp khó khăn thì lập tức đi ăn máng khác, thậm chí còn lôi kéo cô đi cùng. Nhưng khi ấy cô không nổi phản bội công ty mà cô tận mắt chứng kiến nó từng bước trưởng thành.

Hai người cãi nhau rồi chia tay.

Người thứ ba là con trai hàng xóm, là một ABC*, nhân phẩm cũng tạm coi như biết rõ.

*ABC (American Born Chinese): Chỉ người sinh ra ở Hoa Kỳ có gốc Trung Quốc. Đa số là người có cha mẹ được nhập tịch thành công dân Hoa Kỳ, sinh sau năm 1965, khi Đạo luật Di trú và Quốc tịch bãi bỏ hạn ngạch quốc tịch nhưng quy định con số tối đa người nhập cư vào Hoa Kỳ từ đông và tây bán cầu. (Nguồn: Wiki)

Nhưng anh ta lại nghi ngờ cô, nói cô liếc mắt đưa tình với bạn anh ta.

Còn người bạn trai thứ tư là từ người quen mà biết được, là một người bình thường, thành thật, một nhân viên văn phòng gương mẫu.

Lý do đối phương chia tay cô, là vì hai người không xứng đôi.

Mặc dù cô đã cố gắng giải thích cho đối phương hiểu rằng gia cảnh cô rất bình thường, cái cô mong muốn chỉ là một người đàn ông có thể dắt tay cô đi nốt cuộc đời còn lại.

Nhưng cuối cùng anh ta lại nói: Diệu Diệu, thật ra cô là tình nhân của cấp trên đúng không? Cô muốn tìm một người đàn ông bình thường để che dấu chuyện đó chứ gì?

...

Nhìn đi, nhìn đi, mấy năm nay hoa đào của cô đầy rẫy, nhưng đều là hoa héo cả.

Mỗi một đoạn tình cảm, cô đều cố gắng vun đắp, trao hết tâm tư tình cảm cho người ta.

Nhưng, những gì mà tình cảm đem lại cho cô, đều là nước mắt.

Thật ra, bọn họ chia tay cô, ngoài những nguyên nhân trên, còn có một nguyên nhân khác không thể nói ra, nhưng chính nó lại là nguyên nhân quan trọng nhất: Cô khiến “tự tôn” của họ bị “tổn thương”.

Cô thấy rất kì lạ, không hiểu tại sao cô quen toàn người mắc chứng ED*, mỗi lần nhiệt huyết dâng trào đều...không thể. Ghê tởm hơn là, những người đó sau khi chia tay đều quay về khoe mẽ mình mạnh mẽ đến đâu, công năng nhường nào, đều là tại cô làm bộ làm tịch, ra vẻ thẹn thùng, hại bảo bối của bọn họ không dậy nổi.

*ED: Bệnh “bất lực” của đàn ông, khụ, ai muốn biết rõ lên tra Google nhé, bạn còn nhỏ dại :”>

Chó má, cô không tin!

Cô càng không chịu thua, cô tự an ủi mình, tin tưởng một ngày nào đó sẽ gặp được chân mệnh Thiên Tử của bản thân, hơn nữa đối phương còn là một người khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần.

“Tiểu Ứng, tối nay muốn làm mai cho chị sao? Nhưng không được rồi, chị không đến được!” Cô đứng trên hành lang gọi điện thoại cho Tiểu Ứng.

Hôm qua cô cũng đi xem mắt, đáng tiếc lại một lần nữa thất bại.

Đối phương lấy ngoại hình cô làm lý do, khẳng định cô không phải là con nhà gia giáo, không những thế còn một mực dò xét công việc của cô, cho rằng cô đang nói dối.

Nhưng cô không hề nản lòng, vẫn kiên trì cố gắng.

“Chị Diệu Diệu, anh họ em tính tình tốt lắm, năng lực cũng cực kì cao, nếu chị gặp anh ấy, đảm bảo sẽ không hối hận đâu! Em đã có lòng tác hợp cho hai người rồi, chị đến đi mà.” Tiểu Ứng tưởng cô từ chối nên ra sức thuyết phục.

“Nhưng tối nay trước mười giờ chị quả thật không đi được...” Ngày mai cô phải tham gia một buổi tiệc xã giao, không thể về sớm được, ngày kia lại phải cùng Bạch Lập Nhân đi công tác.

Chuyện chung thân đại sự của mình, cô cũng gấp chứ!

“Không sao, vừa khớp! Anh họ em là người cuồng công việc, gần đây có dự án mới nên phải tăng ca liên tục, chưa đến mười giờ cũng chưa về được đâu!” Tiểu Ứng lập tức nói.

Cuồng công việc??? Cô không thích thế, nhưng nếu đối phương đã nói vậy, cô cũng không tiện từ chối.

“Được, mười giờ, tại quán trà Nhất Phẩm.” Sau đó cúp máy.

Ngay lúc Bạch Lập Nhân bước đến: “Cái gì mười giờ?”

“Anh đó, mười giờ nhớ thả người, tôi phải đi xem mắt.” Cô nói giọng cảnh cáo.

Anh ngoài cười nhưng trong không cười, châm chọc: “Để gả mình ra ngoài, cô cũng cố gắng quá nha.”

“Đương nhiên.” Tìm một người chồng tốt vốn là mục tiêu phấn đấu của cô mà! Diệu Diệu hất cằm, theo anh đẩy cửa vào phòng.

“Cục trưởng Ngô, thật ngại quá, trên đường bị kẹt xe nên đến trễ.” Từ lúc bắt đầu đẩy cửa bước vào, nụ cười luôn thường trực trên môi Bạch Lập Nhân.

Đàn ông trưởng thành hay không đều nhờ vào khả năng tích lũy kinh nghiệm xã hội của họ.

Diệu Diệu gần như là người từng ngày từng ngày chứng kiến cảnh Bạch Lập Nhân biến thành một người giả đạo mạo như thần.

Bạch Lập Nhân vươn hai tay, nhiệt tình bắt tay đối phương: “Cục trưởng Ngô, ngài từ bi đại lượng, trăm ngàn lần đừng để ý nhé.”

Sau khi tốt nghiệp, tài giả vờ của Bạch Lập Nhân ngày càng siêu.

Nhưng thỉnh thoảng Diệu Diệu lại lấy sự dối trá của anh thành thú vui tiêu khiển, xem nó là hài kịch cũng giải buồn được kha khá.

“Nghe nói KTV này rượu ngon nào cũng có, tổng giám đốc của chúng tôi đã cố ý chọn mua một bình Lafite năm 82* đây, nhưng không ngờ trên đường bị cảnh sát chặn xe lại phạt, vậy nên mới đến trễ năm phút đây ạ.” Cô cười tươi, bịa ra một lý do thỏa đáng.

Kỳ thật là do Bạch Lập Nhân ghét kiểu tiệc tùng xã giao như thế này nên mới cố ý đến muộn.

“Cô đó, tiểu yêu tinh, lúc nào cũng giỏi tìm cớ để giải vây cho sếp lớn.” Cục trưởng Ngô nhìn cô liếc mắt đưa tình, còn vươn tay nheo nhẹ mũi cô.

Sắc mặt Diệu Diệu không chút thay đổi, vẫn cười tươi như hoa, chỉ đến khi cục trưởng Ngô được đăng chân lần đăng đầu, cô mới nhìn về phía tiếp tân tên Vưu Vưu nháy nháy mắt, đối phương sau khi nhận được tín hiệu của cô thì lập tức nhũn ra như bún bò đến bên người ông ta làm nũng: “Đáng ghét! Thấy mỹ nữ đến thì không thèm để ý đến người ta nữa à?”

“Làm sao, làm sao?” Cục trưởng Ngô quả nhiên rời mục tiêu, ôm lấy Vưu Vưu, rồi mới lần lượt giới thiệu những người trong phòng: “Đây là giám sát viên mới của khu này, Tiểu Hoàng, còn đây là trưởng phòng nhân sự Tiểu Trần.”

“Về sau mong hai vị giúp đỡ.” Bạch Lập Nhân dẫn Diệu Diệu rời khỏi chỗ, lần lượt đến chào hỏi bọn họ.

Bọn họ mỗi người đều có một cô tiếp tân xinh đẹp, dáng người mềm mại không xương ngồi cùng.

Vị trưởng phòng tên Tiểu Trần còn dễ đối phó, nhưng tay Diệu Diệu luôn bị người khác nắm lấy sờ mó: “Tiểu thư Liêu thật xinh đẹp, giám đốc Bạch thật có phúc khí nha.” Vị này là giám sát viên mới tới, bộ dạng rõ ràng tỏ vẻ nghiêm túc, nhưng trong mắt lại ngập tràn vẻ khao khát và dục vọng.

Bị loại người này dùng ánh mắt như thấy cô không mặc quần áo nhìn chăm chăm, Diệu Diệu cảm thấy da đầu mình như run lên.

Bạch Lập Nhân cười cười nhưng không nói gì, giúp cô quay trở về chỗ ngồi.

Hành động này trong mắt người ngoài chẳng khác nào tuyên bố giữa bọn họ có gian tình, khiến Tiểu Hoàng không thể không thu hồi lại ánh mắt đầy dục vọng của hắn.

Bọn họ nhẹ nhàng về chỗ, tay phải Bạch Lập Nhân vẫn tiếp tục ái muội đặt trên thắt lưng cô.

Lần nào Diệu Diệu tham gia tiệc xã giao cũng cùng anh dính chặt lại một chỗ, chẳng qua không ai để ý rằng cô vô cùng ăy ý rút khăn tay lặng lẽ đưa cho anh, quả thật bàn tay anh giấu sau thắt lưng cô đang nhẹ nhàng được lau sạch, mà không hề bị người khác phát hiện.

*Rượu vang Bordeaux Château-Lafite: Một thương hiệu rượu nổi tiếng ở Pháp, trong đó chai Bordeaux Château-Lafite năm 1982 được đánh giá cao nhất. Giá của một chai Lafite năm 82 vào khoảng 8,500 USD, gần 180 triệu tiền Việt. (lung tung nguồn)

29. Q.3 - Chương 2

“Này, anh không sao chứ?” Diệu Diệu đứng ở cửa, không nhận được hỏi.

Chẳng qua chỉ bị người ta cầm tay một chút, vả lại cô đã tốt bụng đứng ra đỡ đòn hộ rồi vậy mà Bạch Lập Nhân vẫn phải lao đến toilet kỳ cọ, phụ nữ cũng không phiền phức như anh ta nữa!

Vậy mà lúc này ra về được như vậy, đúng là không dễ dàng gì mà!

“Nhỏ tiếng thôi, kéo người ta nghe thấy!” Anh vừa nói vừa lau tay, giọng nói sắc mùi cảnh cáo.

Hai người bọn họ mới tìm có trốn ra ngoài này.

“Tôi bị trễ hẹn rồi!” Diệu Diệu chỉ vào đồng hồ trên tay, nôn nóng nói.

Rõ ràng cô đang đứng chắn cầu nhau, nhưng ánh mắt xinh đẹp lại khiến người khác hiểu lầm rằng cô đang làm nũng.

Loại khiêu khích như có như không này quả thật khiến lòng người ngứa ngáy.

Còn đối tượng đang bị “khiêu khích” thì đang nhìn cô bằng vẻ mặt lạnh lẽo.

“Tôi đưa cô đi.” Cô càng như vậy, thái độ của anh càng lạnh lùng.

“Xem ra anh còn có chút lương tâm!” Chỗ hẹn cách đây không xa lắm, nhưng đi bộ thì hơi mệt, đi taxi lại tốn kém, nghe Bạch Lập Nhân bảo sẽ đưa mình đến chỗ hẹn nên cô vui mừng ra mặt.

Diệu Diệu cười đến mặt mày sáng rỡ, rõ ràng là người thần kinh thô, không nhận ra bản thân đang bị người khác hiểu lầm.

“Bạch Lập Nhân, tôi để ý thấy cái cô tên Giai Giai gì đó mới “không cẩn thận” ngồi gần anh một chút, mà anh đã gần như nhảy dựng lên rồi.” Ngồi trong xe, Diệu Diệu không bỏ qua cơ hội chế giễu anh.

Để Bạch Lập Nhân có thể tu luyện đến cảnh giới dám ôm lấy thất lưng cô, hai người đã phải bỏ ra những sáu năm khắc khổ nhẫn nại.

Chứng nghiện sạch sẽ của người này trong mắt cô quả thực là một loại hài kịch.

Cho nên mỗi khi cần thiết, dù anh có ôm lấy eo cô, cô cũng không cảm thấy hoang mang, thậm chí còn có thể xem anh là chị em tốt mà đối đãi.

Cô nói như vậy là muốn chứng thực cái gì?

“Mùi nước hoa của cô ta gay mũi quá.” Anh ném cho cô một lời giải thích, sau đó mặc cho Diệu Diệu tìm đề tài nào, anh cũng chỉ bày ra bộ dáng không thèm để ý.

Chưa tới năm phút hai người đã đến nơi.

“Buổi hẹn này đến 12 giờ là chấm dứt, về nhà tôi sẽ gõ vách tường nhà anh đấy.” Diệu Diệu lo lắng, lại bỏ thêm một câu uy hiếp: “Không được giả vờ như không nghe thấy!” Tối nay thế nào người cô cũng bốc mùi, không thể không tắm rửa sạch sẽ.

Cô không buông tha cho anh được? Thật nhàm chán.

“Biết.” Diệu Diệu vừa đóng cửa xe, Bạch Lập Nhân ngay lập tức nhấn ga rời đi.

Vừa mới đi được một đoạn thì có điện thoại.

“Nói.” Anh bắt máy.

“Lập Nhân, tôi nghe nói tối nay Diệu Diệu đi xem mắt hả?” Quả nhiên là Tiểu Vĩ.

“Ừm.” Anh trả lời qua loa.

“Đối phương lần này là do nhân viên mới Tiểu Ứng giới thiệu, nghe đồn anh ta rất mạnh, điều kiện vô cùng tốt á.” Tiểu Vĩ đem đồng thông tin vừa khai thác ở văn phòng khai báo, không quên thêm mắm dặm muối vài câu.

“Ừm.” Anh vẫn như cũ, không chút hứng thú nghe bất quái.

Thái độ lạnh lùng không chút cảm xúc của anh khiến khát vọng tám chuyện của Tiểu Vĩ nhanh chóng xẹp xuống như quả bóng bị xì hơi, chỉ có thể tò mò hỏi vào trọng điểm: “Lập Nhân, ông không khẩn trương? Không khó chịu? Dù sao Diệu Diệu trước nay vẫn luôn luôn ái mộ ông á!” Nay cô đã dứt áo ra đi tìm đối tượng khác ôm ấp, cậu ta không thấy mất mát à?!

“Không!” Đề tài chán phèo, anh nhanh chóng cúp điện thoại.

Anh còn lâu mới thấy khó chịu.

Anh vốn là người có tính cách tốc chiến tốc thắng, so với cô nàng Liêu Diệu Trăn suốt ngày cùng bạn trai tan tan hợp hợp, hoặc là cố ý yêu hết người này đến người khác nhằm mong trêu tức được anh, anh vẫn mong cô có thể tỏ ra thành thật một chút, tỏ tình với anh sớm sớm, để anh từ chối.

Anh rất ghét kiểu mập mập mờ mờ như này.

...

Dựa vào số bàn trong tin nhắn, Diệu Diệu đi theo phục vụ, bước vào quán trà.

“Chị Diệu Diệu, ở đây!” Tiểu Ứng thấy cô thì lập tức vẫy vẫy tay.

Diệu Diệu vội vàng bước đến: “Thật ngại quá, chị đến trễ...”

Những gì cần nói, những gì muốn nói, đột nhiên kẹt lại trong cổ họng.

Bởi vì.

“Không sao, cô không muộn, bọn tôi cũng vừa đến thôi.” Người đàn ông đang đứng trước mặt cô có dáng người hơi gầy, ánh mắt vô cùng nhã nhặn.

Bộ dáng anh ta khi cười rất đẹp, giống như ngày xuân ấm áp, rõ ràng không khí tỏa ra từ người anh rất lạnh lùng, nhưng khi anh nở nụ cười, cô lại cảm thấy cả tâm hồn mình đều trở nên rất thoải mái.

“Xin chào, tôi tên là Liêu Diệu Trăn.”

Bùm, mặt cô bỗng đỏ bừng.

Lâu lắm lâu lắm rồi, cô chưa từng cảm thấy bối rối như vậy.

“Xin chào, tôi tên Tiết Khiêm Quân.”

Vì thấy dáng vẻ đột nhiên trở nên mất tự nhiên của cô, trong mắt anh tràn ngập ý cười.

Béo: Có một sự hoang tưởng không hề nhẹ

P/s: Mọi người có thấy cái tên Tiết Khiêm Quân này quen quen không?

30. Q.3 - Chương 3

Người đàn ông tên Tiết Khiêm Quân này, về phong độ, khí chất, cách nói năng hay cử chỉ quả thực đều rất hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Một cảm giác xa lạ mang tên “nhất kiến chung tình”* đột nhiên xuất hiện, đánh thẳng vào lòng Diệu Diệu.

*Nhất kiến chung tình: yêu từ cái nhìn đầu tiên.

“Cô Liêu, cô dùng gì?” Anh đẩy thực đơn qua chỗ cô.

Từ sau 9 giờ, Diệu Diệu căn bản chưa có gì vào bụng, không phải để duy trì vóc dáng, mà là không có khẩu vị.

Nhưng.

“Tôi đã ăn rồi, anh xem đi.” Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy mình đang giả vờ tươi cười.

“Ngại quá, tôi rất ít khi đến mấy chỗ thế này nên không biết phụ nữ các cô thích ăn gì.” Anh cười cười, vẫn là nụ cười khiến người khác cảm thấy thoải mái.

“Anh em vừa mới đi du học về, suốt ngày hết đến công ty rồi về nhà nên rất ít khi hẹn hò với phụ nữ!” Tiểu Ứng ngay lập tức tiếp lời.

Chỉ vì Tiểu Ứng như có như không cố tình khai báo rằng anh họ cô hiếm khi để ý đến chuyện tình cảm, thậm chí còn chưa hề có lấy một cô bạn gái, mà tim Diệu Diệu càng lúc đập càng nhanh.

“Con bé này, chưa gì đã đem anh đi bán đứng.” Anh mỉm cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Vậy tôi gọi chút gì nhé.” Không đẩy tới đẩy lui nữa, anh lật thực đơn ra xem.

Sườn mặt nhu hòa như vậy, vừa nhìn đã biết anh là một người điềm hoàng, bình tĩnh.

Anh gọi mấy món ăn vặt và đồ ngọt, món nào cũng quay sang hỏi ý kiến của cô và Tiểu Ứng.

Tuy Diệu Diệu đã từng đi xem mắt rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào gặp một người phong độ như anh.

Trên cơ bản, những người mà trước đây cô gặp gỡ, đều là người thích ra vẻ ta đây cái gì cũng biết, khiến thức rộng rãi, hết chỉ cái này đến trở cái kia, cái này tốt thế nào, cái kia tệ ta sao, lúc nào cũng phóng đại mình là một người am tường mọi việc.

Cô rất thích rất thích mẫu người dịu dàng như các nam chính trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình.

Trong lúc đợi thức ăn.

“Cô Liêu, đây là danh thiếp của tôi.” Anh đưa danh thiếp cho cô.

“Anh Khiêm Quân, anh có phải đang đi bán bảo hiểm đâu mà, vội vàng đưa số điện thoại cho chị ấy làm gì chứ?” Tiểu Ứng nhìn hai người đều mang dáng vẻ rất hài lòng về đối phương mà trêu ghẹo.

Diệu Diệu bị người khác nói như vậy, bên tai hơi nóng lên, Tiết Khiêm Quân cười đến cong cong khóe mắt, khóe miệng giương lên một độ cong ôn nhả: “Do thói quen cả, hề gặp ai lại đưa danh thiếp cho người đó, thật ngại quá, khiến cô chê cười rồi.”

Rõ ràng anh nói như vậy, nhưng Diệu Diệu lại cảm thấy dường như anh đang giúp cô giải vây.

Diệu Diệu không dám tiếp tục nhìn nụ cười của anh nữa, vì muốn che dấu khuôn mặt càng ngày càng đỏ và nhịp tim đang đập thình thịch của mình nên mất tự nhiên cúi đầu, nương theo ánh đèn mờ mờ, nhìn chằm chằm danh thiếp.

Công ty trách nhiệm hữu hạn tài chính Đăng Long.

Diệu diệu âm thầm kinh ngạc.

“Anh là tổng giám đốc công ty tài chính Đăng Long? Công ty của anh ở Ôn Châu rất nổi tiếng đó!”

Thế chấp, cho vay, đầu tư, chứng khoán...về phương diện nghiệp vụ, công ty Đăng Long chẳng khác nào ngân hàng Nhà Nước, chỉ có điều Đăng Long là hình thức doanh nghiệp tư nhân, gần như lũng đoạn toàn bộ hệ thống kinh doanh cả hai giới hắc bạch ở Ôn Châu.

Chỉ trong vài năm, do việc kiểm soát thị trường nhà đất tăng mạnh, nguồn vốn ngân hàng bị thắt chặt mà công ty Đăng Long phát triển mạnh như vũ bão.

Vì nhu cầu phát triển của công ty, Diệu Diệu thường xuyên tiếp xúc với các vấn đề về vay vốn nên nắm rất rõ thông tin của Đăng Long.

Thế lực của họ ở Ôn Châu rất lớn, nghe nói chủ tịch xuất thân trong giới hắc đạo, bởi vậy khi bước chân vào ngành công nghiệp nhiều rủi ro này họ chưa bao giờ lãng phí công sức đi làm dãi trảng se cát. Dân chúng cũng đều hiểu rõ điều này, nên có tiền sẽ đi gửi ở Đảng Long, tính an toàn không những được bảo đảm, mà lãi suất còn cao hơn so với ngân hàng. Đồng thời giới thương nhân cũng biết, nếu công ty xuất hiện bất cứ vấn đề gì về tài chính, đến tìm Đảng Long nhất định không phải là một ý kiến tồi.

Một năm trước, “Động lực” cũng từng xuất hiện nguy cơ, khi ấy Diệu Diệu ngay lập tức nghĩ đến việc liên hệ với Đảng Long, nhưng mới vừa mở miệng đã bị gương mặt như đưa đám của Bạch Lập Nhân dọa cho chết ngất.

“Tôi không ngờ...” Diệu Diệu phản ứng chậm chạp.

Nghe nói các cán bộ cấp cao của Đảng Long đều là người của giới hắc đạo, cô cứ nghĩ, những kẻ có thế lực đen chống lưng phía sau hẳn là loại người hung thần ác sát, không ngờ...

“Công ty Đảng Long là sản nghiệp của cha dượng tôi.” Anh mỉm cười giải thích.

Nhưng nụ cười của anh ẩn trong bóng tối, nương theo ánh nến, lại xuất hiện một thứ cảm xúc khó thể phát hiện, tựa như ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu trên gương mặt bình tĩnh đó.

Cha dượng...

Vậy gia đình anh thực chất không phải xuất thân từ hắc đạo.

Thấy vẻ chần chờ trên khuôn mặt và ánh mắt hơi hoảng sợ của Diệu Diệu, Tiểu Ứng hốt hoảng: “Chị Diệu Diệu, anh họ em sau khi du học về đã rất cố gắng đưa Đảng Long trở thành một công ty chân chính, hiện tại chuyện ở bang hội đều do anh ấy chủ trì, mấy năm quản lý công ty cũng chưa bao giờ dính dáng đến bất cứ vụ mua bán phi pháp nào...”

Anh giữ lại tay Tiểu Ứng, ý bảo cô có gì nói sau, không nên khiến Diệu Diệu cảm thấy áp lực.

“Không sao, xem mắt vốn lấy chuyện kết hôn làm mục đích, cô Liêu đương nhiên phải suy nghĩ thật cẩn thận.” Vẻ tươi cười của anh vẫn không giảm, ánh mắt dịu dàng thân thiết khiến Diệu Diệu cảm thấy thái độ tao nhã dịu dàng của anh hết như một hồ nước ngày hè, trong suốt, mát lạnh.

Diệu Diệu có thể rõ ràng cảm giác được ấn tượng ban đầu của mình với anh khá tốt, hơn nữa bản thân cũng bị phong độ của anh thuyết phục.

Chống lại cặp mắt đen bóng đầy ý cười của anh, giãy dụa một hồi, nhưng Diệu Diệu vẫn chịu không được thái độ dịu dàng, ánh mắt bình tĩnh kia, cô đưa danh thiếp ra, viết số điện thoại của mình lên, cười tươi nói với anh: “Đây là số điện thoại của tôi, sau giờ tan tầm có thể gọi vào đây.”

Anh thở ra một hơi, cười cười thâm thúy.

...

Dần dần về sau, hai người có rất nhiều đề tài để nói chuyện, Tiểu Ứng đã sớm thức thời đứng dậy ra về.

Lặng lẽ, đã đến 12 giờ đêm.

Trong nhà hàng, từng bàn từng bàn trống chỗ.

Diệu Diệu nhìn đồng hồ, nheo mắt cười, định chủ động chào tạm biệt.

Đột nhiên cô nhìn thấy một cái đầu nhỏ nhỏ đang ngồi cùng bàn với mình, khuôn mặt tròn như quả táo, hình dáng trông như một cô bé chừng năm sáu tuổi, hăng hái chạy tới chạy lui, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Cuối cùng, cô bé vì chạy mệt quá, thất vọng ngồi xuống đối diện Diệu Diệu, dựa vào lòng Tiết Khiêm Quân: “Anh, chúng ta về nhà đi, nhóc con mệt quá, chỗ này không có anh hai! Ngày mai nhóc con muốn tiếp tục đi tìm anh hai.”

Tiết Khiêm Quân không hề nghe thấy gì cả.

Cô bé không vừa lòng nên trở nên cáu kỉnh, thậm chí còn cắn lấy bả vai anh.

Anh xoa xoa bả vai vừa bị cắn, buồn rầu cười: “Người trẻ bây giờ hình như sức khỏe không được tốt nhỉ, tôi đây cứ đến buổi tối lại bị đau vai, cả cổ cũng cứng lại.”

Diệu Diệu ngơ ngác, chớp chớp mắt.

Thân thể cô bé, hình như trong suốt.

Diệu Diệu im lặng che mắt trái của mình lại.

Quả nhiên, ngoài Tiết Khiêm Quân ra, đối diện cô không có ai cả.

Đột nhiên Diệu Diệu cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Nếu cô đoán không lầm, Tiết Khiêm Quân bị một linh hồn không muốn đầu thai vì chưa hoàn thành tâm nguyện quán lấy.

Hơn nữa, không phải đơn giản mới ngày một ngày hai.

31. Q.3 - Chương 4

Về sau là Tiết Khiêm Quân lái xe đưa cô về nhà.

Dần dần cô để ý thấy tuy Tiết Khiêm Quân lúc nào cũng tươi cười như gió xuân, nhưng người ngồi ở ghế lái phụ là cô, có thể cảm nhận được âm khí bức người tỏa ra từ cơ thể anh.

“Anh rất hay bị cảm mạo đúng không?” Diệu Diệu chủ động hỏi.

Tiết Khiêm Quân kinh ngạc: “Làm sao cô biết? Tôi hình như bị viêm mũi dị ứng, một năm bị cảm lạnh tình những mấy lần!”

“Anh...có phải ăn bao nhiêu cũng không mập đúng không? Dù bồi bổ cỡ nào, thể chất cũng không tốt lên là bao?” Cô lại hỏi.

Anh cười cười: “Đúng vậy, chắc do trước đây gia cảnh quá kém, không cung cấp đầy đủ dinh dưỡng nên thành ra như vậy.”

“Đúng rồi, sao cô biết được?” Anh nghi hoặc, cười hỏi: “Chẳng nhẽ tôi thoát nhìn thực sự ốm yếu vậy sao?”

Diệu Diệu bị anh chọc cười: “Không phải không phải, tôi chỉ thuận miệng đoán bừa thôi, không ngờ lại đoán trúng.”

Xem chừng là do đặc thù của cơ thể, bị quỷ con quán thân mà thành.

Nhưng Diệu Diệu không muốn dọa anh sợ, lại càng không muốn vì chuyện mắt trái của mình mà bỏ lỡ một đoạn nhân duyên.

Khi còn rất nhỏ, cô đã từng thử qua, nếu cô thành thành thật thật nói cho bạn bè mình nghe rằng xung quanh bọn chúng có “cái này” “cái nọ” bay qua bay lại, đứa nào lớn gan nhất định sẽ trêu chọc mũi cô đang dài ra cả thước, hết như “Pinocchio”, còn đứa nào nhất nhất một chút thì khóc thét lên rồi chạy về nhà, không thèm chơi với cô nữa.

Pinocchio: Cậu bé người gỗ, khi nói dối mũi sẽ dài ra.

Diệu Diệu về đến nhà đóng cửa lại, đã gần sáng.

Nhưng tim cô vẫn đập không ngừng, rốt cục không nhìn được nữa, gọi điện thoại.

“Ranh con kia, mày có chuyện gấp thì việc gì phải gọi lão nương đây đây???” Mẹ Diệu Diệu có điệu bộ rời giường rất đầu gấu.

“Mẹ à, con có ngày sinh tháng đẻ của một người bạn, muốn nhờ mẹ tính hộ!” Diệu Diệu khẩn cấp đọc ngày tháng năm sinh của Tiết Khiêm Quân ẹ.

Vừa rồi khi mới xuống xe, cô có hỏi ngày tháng năm sinh của anh.

Lúc đấy nụ cười của anh thoáng đông lại.

Cô đành phải bịa rằng mình muốn xem quẻ xem hai người có hợp nhau không, thích hợp kết giao hay không.

May là chuyện này ở Ôn Châu cực kì bình thường, nhiều nhà thậm chí còn đem cả bát tự của hai người đi xem một lượt, nếu không thích hợp thì ngay lập tức chia tay, không cần lãng phí thời gian.

“Tôi không nghĩ cô lại mê tín như vậy.” Khóe môi anh hơi động, từ từ giương lên một nụ cười.

Cuối cùng anh cũng nói ngày tháng năm sinh của mình cho cô biết.

Mẹ Diệu lẩm nhẩm tính toán, hoảng sợ: “Người này là cực âm á!”

Quả nhiên, đúng như những gì Diệu Diệu đoán.

“May mà cậu ta là đàn ông, hơn nữa còn có Thanh Long áp chế, ba hồn bảy vía cũng còn nguyên vẹn, còn tốt lắm.” Mẹ Diệu lẩm bẩm.

“Thanh Long áp chế? Nhưng con phát hiện có một con quỷ nhỏ bám theo anh ấy!” Hiện tại an toàn không có nghĩa tương lai cũng an toàn.

Diệu Diệu sốt ruột kể lại toàn bộ câu chuyện tối hôm nay ẹ mình.

“Thì là vong linh chưa chết, tâm nguyện chưa xong, lại gặp cơ thể người thích hợp nên bám lấy vậy thôi.” Mẹ Diệu ngắt lời, nghiêm khắc dặn dò cô: “Diệu Diệu, loại vong linh chưa hoàn thành tâm nguyện này không dễ đuổi đi, hồn phách này lại không hoàn chỉnh, phải cách xa nó ra một chút, tránh để nó bám lấy, nếu không hậu quả rất khủng khiếp, nhớ chưa?”

“Mẹ, hậu quả như nào?” Cô ngơ ngác hỏi.

“Phỏng chừng vận may của mày sẽ biến mất, mệnh phụ phu cũng sẽ bị tổn hao, ảnh hưởng đến đường sự nghiệp của chồng tương lai, khả năng tệ nhất là hồn mày sẽ rời khỏi xác, hơn nữa không thể nhập lại được, chỉ có cách lưu lạc bốn phương!”

Diệu Diệu hoàn toàn xem thường những lời này.

“Mẹ, đừng nói linh tinh nữa.” Chồng tương lai? Hồn rời khỏi xác? Lưu lạc bốn phương? Du lịch miễn phí như vậy còn không sướng sao?

“Mẹ à, mẹ có biện pháp nào giúp anh ấy không?” Diệu Diệu đầy hy vọng hỏi.

“Không giúp! Đây là nhân quả báo ứng, không thể giúp!” Mẹ Diệu ngay lập tức từ chối: “Hơn nữa ngoài chuyện sức khỏe và vận trình không tốt ra, thì không gặp chuyện gì nguy hiểm cả.” Chắc thế.

“Mẹ...” Diệu Diệu biết nếu mẹ cô đã kiên quyết như vậy thì khẳng định không có hy vọng, nhưng cô vẫn không từ bỏ ý định, hết nài rồi lại nỉ.

Đơn giản vì nụ cười của người ấy rất ấm áp, khiến cô nảy sinh ý nghĩ muốn bảo vệ, cô tuyệt đối không thích nổi hai chữ “tạm thời” của mẹ.

Mẹ Diệu Diệu thở dài: “Đừng lo lắng, không phải mày nói cậu ta là người có tiền à? Kể có tiền thường rất chú ý đến vận trình, có khi người nhà nó đã sốt sắng đi tìm thầy phán rồi cũng nên.”

“Đúng rồi, mẹ mày nghe nói có một ông thầy người Đài Loan rất lợi hại, hình như đang được một đại gia nào ở Ôn Châu mời đến, nhiều người đến đó hỏi han lắm.”

“Đó không phải là người đến giành miếng ăn của mẹ à?” Biết rõ bà đang cố tình lảng sang chuyện khác, Diệu Diệu đành bất đắc dĩ bỏ cuộc.

“Mấy ông thầy lợi hại thế này không ở lại cái đất Ôn Châu bé tí này lâu đâu.” Đối với việc miếng ăn bị uy hiếp bà không hề để bụng, bà chỉ quan tâm đến vấn đề mình lo lắng bấy lâu: “Vì hai cái vía bị mất của mày mà mẹ cũng đã bỏ tiền ra để đến nói chuyện với ông ấy rồi đấy.”

Diệu Diệu lú lười.

Đời này đáng thương nhất là tấm lòng cha mẹ, nhưng mẹ cô làm vậy không phải quá mất mặt sao?!

“Diệu Diệu, hai vía của mày có cách rồi!” Mẹ Diệu vô cùng hưng phấn.

Mấy hôn vía bình thường mẹ cô có thể triệu hồi, nhưng hai vía của cô lại bị lệ quỷ nuốt sạch sẽ, không còn cách nào lôi nó trở về được.

“Hả, cách gì ạ?” Cô đã sớm từ bỏ, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi nghe vì không muốn khiến mẹ mình buồn.

“Minh hôn đoàn tụ rượu* , dương nam đồng tử tinh**, âm nam hồi chi lệ***, còn có Bạch Hổ chuyển thể nữa là được.” Mẹ Diệu Diệu nói đến mức nước miếng bay tứ tung: “Ba cái đầu chỉ mày mới lấy được, có một cái thì hai vía bị mất sẽ từ từ nảy mầm, lấy đủ ba cái thì nó mọc lại, về cái Bạch Hổ chuyển thể kia là để xả xui...” Mẹ Diệu cũng công nhận cách này rất có hy vọng.

*Minh hôn đoàn tụ rượu: rượu giao bôi từ lễ cưới của người chết.

**Dương nam đồng tử tinh: mầm móng của dương xử nam = (Đản Đản biến thái

32. Q.3 - Chương 5

Khi chuẩn bị tắm rửa Diệu Diệu mới sực nhớ ra rằng cô đã quên bằng lời hứa 10 phút của mình với Bạch Lập Nhân.

Diệu Diệu cúi đầu ngửi ngửi cánh tay.

Mùi quá! Đều tại mấy lão già thôi tay kia.

Không biết lúc này Tiết Khiêm Quân có ngửi thấy mùi này tỏa ra từ người cô không? Ông trời ơi, làm sao anh có thể tỏ vẻ như không có việc gì được như thế?!

Diệu Diệu ảo não ngồi trong phòng, âm thầm cảm thán chắc tối nay phải ngủ dưới tình trạng bốc mùi thế này rồi.

Cô cắn môi, thử dùng tay gõ gõ vách tường.

Không mạnh không yếu, vừa đủ ba cái.

Tên kia chắc là ngủ rồi.

Cũng phải, trẻ thế này rồi, lau sơ người tạm vậy.

Diệu Diệu đang cầm quần áo chuẩn bị vào phòng tắm thì nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Cô vội vàng mở cửa: “Bạch Lập Nhân, anh chưa ngủ à?”

Bạch Lập Nhân mặc đồ ngủ, gương mặt ngái ngủ, mày nhăn tít, ánh mắt hơi đại ra bước vào phòng.

“Ừm.” Anh mơ hồ trả lời.

“Không phải bình thường 11 giờ đã ngủ rồi sao?” Vì vận may đột nhiên dâng đến cửa nên tâm trạng cô vô cùng khoái trá.

Thời gian nghỉ ngơi của anh bình thường rất có nề nếp.

“Ngủ, nghe tiếng lại thức dậy.” Đầu tóc Bạch Lập Nhân lúc nào cũng gọn gàng bây giờ rối bù, trạng thái chẳng khác gì người bị mộng du, anh không thèm liếc mắt nhìn cô một cái, trực tiếp nằm ườn trên sô pha, nghiêng người nhắm mắt ngủ tiếp.

“Coi như hôm nay anh biết giữ lời!” Diệu Diệu mân miệng cười, vội vàng vào nhà tắm.

...

“Nhóc con, chúng ta đi!” Anh cầm lấy tay em gái, cảm giác trên vai trái vẫn còn ần ần đau.

“Anh hai, đi đâu cơ?” Bé con vừa mút kẹo vừa ngây thơ hỏi.

Anh bình tĩnh ngồi xổm xuống trước mặt em gái mình, nắm lấy hai bả vai con bé: “Nhóc con, nghe anh hai nói này, mẹ đã đồng ý ly hôn, chúng ta cũng không cần ở lại ngôi nhà đã tan nát này nữa!”

Sở dĩ đồng ý ly hôn, là do anh và bà đã một lần nữa cùng nhau hạ quyết tâm.

Thân mình bà ốm yếu, không thể cứ tiếp tục chịu sự hành hạ của ông ta, càng không thể để mụ hồ ly tinh kia móc mả, sỉ nhục nữa.

“Anh hai, anh muốn đưa em đi đâu? Đi mua kẹo sao?” Bé con ngốc nghếch hỏi.

Đứa bé còn nhỏ như vậy, thực chất không hiểu lắm cái gì gọi là ly hôn, cái gì gọi là tan nhà nát cửa.

“Tòa phán giao anh hai ẹ, còn nhóc con giao cho cha, nhưng anh hai và mẹ tuyệt đối không bỏ nhóc con lại một mình!” Anh quyết định lên ông ta đưa nhóc con đi theo mình.

Vì quyền nuôi nấng anh, mẹ đã buông tha tất cả, bà bây giờ chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Nếu không có nhóc con, anh biết trong lòng bà nhất định sẽ vĩnh viễn cất giấu một nỗi đau sâu sắc.

Người một nhà, cho dù bần cũng đến đâu cũng phải được ở bên nhau!

“Dạ?” Nhóc con nghe không hiểu lắm, nhưng vẫn chìa hai cánh tay cho anh ôm.

Đang lúc anh vừa dùng sức ôm lấy em gái mình.

“Nhóc con.” Từ cầu thang truyền đến một giọng nói dịu dàng thân thiết.

Tiết Khiêm Quân nở nụ cười ấm áp, ngưng mắt nhìn anh em bọn họ.

“Anh!” Nhóc con hưng phấn hô to.

“Nhóc con xuống đây, xem anh mua cho cái gì này.” Tiết Khiêm Quân giương môi, nhìn nhóc con vẫy tay.

Trong tay hắn là một con búp bê Barbie rất đẹp, còn có rất nhiều sôcôla.

Con bé đang ở trong lòng anh bắt đầu giẫy dụa: “Búp bê, sôcôla, nhóc con muốn!”

Anh không giữ được bé con mập mạp, con bé vùng vằng thoát khỏi lòng anh.

“Nhóc con, đến đây nào!” Tiết Khiêm Quân nhe răng cười, tiếp tục dụ dỗ.

Nhóc con đẩy anh ra, chạy đến chỗ hắn.

“Bé con ngoan lắm.” Tiết Khiêm Quân dịu dàng vuốt ve tóc con bé, ngón tay bóc vỏ sôcôla đưa cho nó.

Nhóc con ôm lấy búp bê, chui vào lòng hắn làm nũng.

“Tiết Khiêm Quân, trả con bé cho tao!” Anh giận dữ. Giận Tiết Khiêm Quân tiểu nhân ti bỉ, càng giận đứa em không hiểu chuyện của mình “bán nước cho giặc”.

Nhưng Tiết Khiêm Quân dường như không nghe thấy anh nói gì, vẫn cười cười như cũ, dịu dàng dùng khăn lau vết sôcôla bên khóe miệng con bé.

“Nhóc con ngoan, ngày mai anh lại mua sôcôla cho em ăn, rồi dẫn em đến vườn bách thú chơi được không?” Tiết Khiêm Quân cười, chăm chú nhìn bé con.

“Được được được!” Nhóc con cũng vội vàng gật đầu.

“Con heo này! Răng sún gần hết rồi còn ăn đồ ngọt!” Anh tức đến phát điên rồi, bắt lấy tay con bé quở trách.

Vì không khống chế lực đạo, con bé đau đến phát khóc: “Anh hai hư, anh hai xấu lắm!” Anh hai xấu lắm, không những mắng nó là heo, còn chê nó bẩn, không giống anh, rất dịu dàng rất hiền lành, không những giúp nó lau miệng, còn hay mua kẹo cho nó ăn!

“Buông con bé ra, nó cũng có quyền được lựa chọn.” Tiết Khiêm Quân vẫn cười cười nhìn anh: “Nó thích ăn đồ ngọt, không phải sao?” Giống như con bé thích người anh kế này hơn người anh ruột là hắn.

“Tên tiểu nhân bỉ ổi, mày căn bản không xem nó là em gái mình, mày đúng ra là đang xem nó như một món vũ khí mà lợi dụng!”

Anh vừa bước lên đã định vung tay đánh Tiết Khiêm Quân.

“Lại muốn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề?” Tiết Khiêm Quân che dấu ý cười trong mắt, cất giọng mỉa mai: “Mày quên vì lần trước đánh tao nên bị cha tẩn ột trận chết khiếp rồi sao?”

Anh nhớ rõ, anh đương nhiên nhớ rõ, lần đó con hồ ly tinh kia khóc thảm thương đến mức nào, nói anh không chỉ cao cao tại thượng khinh thường mẹ con bà ta, thậm chí còn xa lánh, khi dễ bọn họ.

Trong cái nhà này, anh và mẹ sớm đã bị hai mẹ con bà ta đổ oan đến tức chết!

“Tao biết mày có thể đánh, nhưng nhớ kỹ, xúc động là ma quỷ.” Thấy anh có tiến bộ, có thể dừng lại nắm đấm, Tiết Khiêm Quân khoe môi hơi động, lại thả câu.

Đúng! Mẹ bây giờ còn đang ở ngoài cửa chờ anh, anh không thể xúc động!

Trước mặt anh, Tiết Khiêm Quân ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào nhóc con, bên môi hiện lên lúm đồng tiền mờ mờ: “Nhóc con, thích mẹ bé, thích anh không?” Hắn vừa hỏi vừa cố ý nhìn Bạch Lập Nhân cười.

Nhóc con ngay lập tức gật đầu trả lời: “Thích!”

Lúc nhóc con được một tuổi đã có hai người mẹ, trong thời gian trưởng thành lại bị cha cố ý ngăn cách quan hệ mẹ con hai người, ngược lại hồ ly tinh luôn tranh thủ thời cơ để lấy lòng con bé, khiến nó không phân biệt được trắng đen.

“Vậy em thích anh hơn hay anh hai hơn?” Hắn lại hỏi.

“Thích anh.” Nhóc con dùng sức trả lời. Vừa rồi anh hai mắng nó là heo, nó còn lâu mới thích anh hai!

“Vậy nhóc con vĩnh viễn ở bên anh, không thêm để ý đến mẹ với anh hai nữa được không?” Tiết Khiêm Quân càng cười càng sâu.

“Được!” Nhóc con ra sức gật đầu: “Nghe anh, không cần anh hai!” Nó nghe anh! Ghét anh hai lắm!

Vì câu trả lời của con bé, mà lòng Bạch Lập Nhân càng lúc càng lạnh.

“Mày nghe thấy lựa chọn của con bé rồi chứ?” Nụ cười tản ra từ khóe môi Tiết Khiêm Quân.

...

Diệu Diệu từ phòng tắm đi ra thì thấy Bạch Lập Nhân đang nằm trên sofa ngủ say.

“Này!” Cô lay người anh, thấy anh vẫn không chút phản ứng. Hơn nữa bộ dáng anh khi ngủ vẫn vô cùng tao nhã, rất cao quý, rất đáng đánh đòn.

“Này!” Cô lại lay, đột nhiên phát hiện cả người anh đều là mồ hôi lạnh.

Gặp ác mộng sao?

Đáng! Diệu Diệu xấu tính không thèm gọi anh dậy nữa.

Cô vào phòng ngủ lấy chăn nệm ra đắp lên người anh, quyết định ném anh ở phòng khách một đêm.

33. Q.3 - Chương 6

Bạch Lập Nhân bước ra từ thư viện.

Vừa rồi anh nhận được điện thoại của bạn cùng phòng - Tiểu Vĩ, nghe nói hôm nay là sinh nhật Liêu Diệu Trần, mọi người định rủ nhau tụ tập tổ chức.

Nói thật anh thấy vô cùng nhàm chán, dù sao anh và Liêu Diệu Trần không quen biết, vả lại anh cũng không hề muốn gần gũi cô ta chút nào.

Nhưng gần đây anh có một ý tưởng cần Tiểu Vĩ “hỗ trợ”, cũng cần mấy cô nữ sinh kia “giúp đỡ”, đặc biệt là, anh “nhắm trúng” Liêu Diệu Trần.

Cha mẹ Tiểu Vĩ đều là người có tiền, tiền nhiều đến mức xài không hết, đều đem đi gửi ngân hàng. Mà anh cũng không thể phủ nhận, bộ dạng Liêu Diệu Trần thực sự rất đẹp, có thể dễ dàng khiến bọn đàn ông rục rịch.

Anh xem đồng hồ, sắp trễ rồi, vì có việc muốn nhờ bọn họ nên muốn lưu lại ấn tượng thật tốt, vì vậy anh định đi đường tắt đến nơi mọi người hẹn nhau cho nhanh.

Đến khi đi ngang qua hồ nước đột nhiên Bạch Lập Nhân ngửi được một mùi hương ngai ngái, rất buồn nôn.

Anh nghi hoặc ngẩng đầu thì phát hiện, cạnh bờ hồ tối đen hình như có bóng người màu vàng nhạt đang nằm im bất động.

Bạch Lập Nhân đến gần thì phát hiện đó chính là Liêu Diệu Trần đang “nhàn nhã” nằm thành hình chữ đại.

Phơi mình dưới ánh trăng? Có bệnh à? Nghĩ mình là công chúa chắc?

“Liêu Diệu Trần, cô có phải hơi quá đáng không? Mọi người đang chờ cô để tổ chức sinh nhật, cô lại trốn ở chỗ này?” Đùa kiểu gì vậy?

Anh cố gắng tỏ ra lịch sự.

Rất kì lạ, một năm qua anh vẫn luôn nỗ lực khống chế bản thân, nhưng làm thế nào cũng không thể thích nổi cô ta.

Khả năng là do trên đời này tồn tại một loại người gọi là kẻ thù trời sinh.

Diệu Diệu đang bị “vật” kéo xuống đột nhiên nghe thấy có giọng nói quen thuộc truyền vào tai, đánh tan không khí tĩnh lặng xung quanh.

Mắt trái của cô bỗng thấy toàn bộ hồ nước trở nên rục rĩ.

Oan hồn đang cắn nuốt hồn vía Diệu Diệu bỗng trợn trắng mắt, nhe răng khò khè.

“Này, Liêu Diệu Trần.” Bạch Lập Nhân lại tiến thêm một bước.

Nhiệt độ bốn phía tăng mạnh.

Rốt cuộc oan hồn kia không thể tiếp tục được nữa, bị nhiệt độ kia hun nóng đến độ muốn bốc hơi, nó kêu thảm một tiếng rồi bay đi.

Diệu Diệu thở phò, thái dương lấm tấm mồ hôi.

Thật tốt quá, thật tốt quá.

“Bạch...” Cô yếu ớt cảm kích.

Bệnh thần kinh à?

Bạch lập nhân rốt cục cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp, lại đến gần cô một chút, “Cô đang ngấm trắng hay do thân thể không tốt vậy?” Nếu thân thể không tốt, vậy anh coi như thay mặt bạn cùng phòng đến đón cô vậy.

Vì Bạch Lập Nhân bước lại gần hơn khiến Diêu Diêu cảm thấy cơ thể vốn đã bị ăn mất hai vía của mình như được một nguồn sức mạnh vô hình rót vào, vô cùng ấm áp.

Thật thoải mái.

Dương nam.

Tên có vẻ ngoài lạnh lùng ngạo mạn như Bạch Lập Nhân, không ngờ lại là Chính Dương dương khí cực mạnh!

Một ý nghĩa chợt lóe lên trong đầu Diêu Diêu.

Được cứu rồi! Được cứu rồi!

“Cô rốt cuộc là bị gì vậy? Mọi người đang tổ chức sinh nhật cho cô đó!” Bạch Lập Nhân cố nén tức giận.

Anh rất cần buổi tiệc sinh nhật này, định bụng khi không khí vui vẻ thì “tự nhiên” đưa ra “đề nghị” của bản thân.

Cho nên không được để cô ta sinh bệnh! Nếu có thể, anh còn muốn khiêng cô đến buổi tiệc!

Sinh nhật? Ha ha, không chừng đây chính là sinh nhật thê thảm nhất của cô từ trước đến giờ.

Cô đã mất hai vía, phỏng chừng cho dù hôm nay có sống sót, cũng không để địch lại đám yêu ma đói khát trong vòng một năm.

Trừ phi...

“Bạch..Lập Nhân... cậu...có... chuẩn bị quà... cho tôi không?” Diêu Diêu còn nằm trên mặt đất, đứt quãng hỏi.

Tay cô chỉ bởi một chút ấm áp từ anh tỏa ra, đã có thể động đậy được một chút.

“Được, cô muốn cái gì?” Mặt dày đến thế là cùng!

Bạch Lập Nhân hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nhưng vẫn giả vờ kiên nhẫn hỏi.

Nếu cô ta muốn quà, chỉ cần không quá đáng, anh nhất định sẽ đồng ý.

“Tôi muốn...tôi muốn...” Diêu Diêu cố gượng ngoắc ngoắc tay.

“Cô muốn cái gì?” Vì cô nói rất nhỏ nên Bạch Lập Nhân đành phải cúi người xuống.

“Tôi muốn mượn cậu một hơi!” Mục tiêu đã đến gần, cô lại đang túng quẫn nên đành nín nhịn sự xấu hổ và thứ đạo đức cốt gò bó qua một bên, dùng tốc độ như sét đánh ôm lấy cổ anh.

Bạch Lập Nhân ngạc nhiên, vì bản thân mắc bệnh ưa sạch sẽ nên nhăn mày, định đẩy cô ra.

Nhưng Diêu Diêu vẫn nhanh hơn một bước, dùng hết tất cả sức lực còn sót lại, đè lấy ót Bạch Lập Nhân, nhanh chóng đặt môi lên môi anh.

A a a a!

Cô nhanh chóng dùng lưỡi xâm nhập vào khoang miệng, bắt anh mở miệng để thuận lợi dùng sức hút lấy hơi thở.

Cô là cực âm.

Cực âm dung hòa với cực dương, vốn quy luật của trời đất.

Một phen “dung hòa” này giúp cô nhanh chóng khôi phục sức lực, lượng dương khí mà cô hấp thụ được tạm thời có thể bảo vệ ba hồn năm vía còn lại, không để yêu quỷ khác dễ dàng phát hiện mà tấn công cô nữa.

Tuy nhiên cô hấp thụ có hơi quá đà, nên dư ra một chút, thậm chí vì cô tham lam quá nên suýt chút nữa hút đến mất ghen.

Bạch Lập Nhân trừng mắt, sức nặng và cảm giác ứ đọng từ môi truyền đến vô cùng chân thật, chân thật đến mức khiến anh buồn nôn, tim nảy lên một cái, mà Liễu Diệu Trần vẫn như đĩa muối dùng sức hôn anh, đẩy cỡ nào cũng không ra.

Kinh khủng hơn là, anh thậm chí có thể tưởng tượng cảm giác được cả khoang miệng đều là nước miếng của cô.

Bạch Lập Nhân tức giận nắm bả vai của cô, giật mạnh ra.

“Bịch” một tiếng.

Diệu Diệu nghiêng ngã ngã xuống đất, bên hông truyền đến một cơn đau nhói đến tận óc, kẻ “lưu manh” là cô cuối cùng cũng bị “người bị hại” xô mạnh.

34. Q.3 - Chương 7

Đỗ San San khoác tay bạn nhảy đến trước mặt bọn họ.

Càng lại gần về mặt Đan Thiệu Quan càng thêm xấu hổ, chắc hẳn anh ta đã nhận ra cô.

“Khéo thật, lại gặp hai người trong này.” Đỗ San San tươi cười chủ động chào hỏi họ.

Bạch Lập Nhân cười nhẹ xem như chào hỏi, thái độ so với khi này nói chuyện có hơi trầm mặc.

“Diệu Diệu, tối nay trưởng phòng Ngô của ngân hàng cho vay có phải sẽ đến không?” Anh đột nhiên quay sang hỏi.

“Đúng vậy, ông ấy đã đến rồi.” Diệu Diệu vội vàng phục hồi tinh thần, hướng tay chỉ về một hướng.

Diệu Diệu cố gắng xem như hai bức tượng phật to đứng trước mặt mình không tồn tại.

“Ừm, tốt.” Bạch Lập Nhân đặt đĩa xuống bàn ăn.

“Anh ăn bấy nhiêu đã đủ rồi?!” Diệu Diệu theo thói quen quan tâm hỏi.

Có lẽ đoạn đối thoại này đối với bọn họ đã trở thành thói quen, nhưng Đỗ San San đã sớm nhận ra.

Đan Thiệu Quan cũng giật mình quay sang đánh giá hai người.

“Ừm, cô rành rẽ chuyện cho vay, cũng cùng đi đi.”

Bạch Lập Nhân đột nhiên vươn tay nắm lấy tay cô.

Đầu óc Diệu Diệu bỗng trở nên trống rỗng.

Diệu Diệu có thể cảm giác được khi Bạch Lập Nhân vươn tay nắm lấy tay mình, một ánh mắt sắc bén từ chỗ Đỗ San San ngay lập tức bắn thẳng đến bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Đây là lần đầu tiên Bạch Lập Nhân chủ động nắm tay cô.

Diệu Diệu bỗng cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể mình đều dựng đứng cả lên.

Cô bị dọa, thật sự bị dọa rồi!

Có lẽ cảm giác được sự mất tự nhiên của cô, Bạch Lập Nhân cũng buông tay, nhưng anh ta lại vô cùng tự nhiên, rất rất tự nhiên ôm lấy vai cô, lôi cô đến hướng mà cô mới chỉ tay, bước chân siêu cấp bình tĩnh.

Xong rồi xong rồi! Cô chính thức đã được chứng thực bản chất du côn tiềm ẩn trong con người Bạch Lập Nhân rồi!

Từ đáy lòng Diệu Diệu rất muốn kháng cự loại thân mật này.

Nhưng trong một phút ngắn ngủi khi hai lòng bàn tay của họ chạm vào nhau, Diệu Diệu có thể cảm giác đầu ngón tay của Bạch Lập Nhân rất lạnh, lạnh đến đáng sợ.

Bạch Lập Nhân có thể cùng loại thiên kim tiểu thư được nuông chiều như Tạ Lan nói chuyện vui vẻ, nhưng một khi đối mặt với Đỗ San San, một phút cũng được xem là dài.

Diệu Diệu đột nhiên liên tưởng đến chuyện mấy năm nay Bạch Lập Nhân tuy bị trường bối ép buộc phải đi xem mắt mấy lần, nhưng chưa từng chính thức qua lại với ai.

Thế giới tình cảm của anh ta, gần như trống rỗng.

Chẳng lẽ...

Vẫn chưa bỏ xuống được?!

Thấy Bạch Lập Nhân và trưởng phòng Ngô trò chuyện rất vui vẻ, Diệu Diệu định ra ban công hít thở không khí.

Không khí bên trong quả thật không tốt, ngực cô, man mác buồn.

“Đã lâu không gặp.” Từ phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc mà xa lạ.

Diệu Diệu xoay người, lịch sự mỉm cười: “Đã lâu không gặp.”

Đan Thiệu Quan nhìn cô không chớp mắt, trầm tư quả thật đã lâu không gặp.

Nếu nói khi còn trên ghế nhà trường Diệu Diệu vẫn là một nụ hồng đang hé nở, vậy, hiện tại cô chính là một đóa bĩ ngạn đỏ thắm rực rỡ, rất quyến rũ, rất say lòng người.

“Quan hệ giữa em và Bạch Lập Nhân dường như rất tốt.” Đan Thiệu Quan say đắm nhìn dung nhan xinh đẹp của cô, kim lòng không đậu hỏi.

“Phải, ‘quan hệ’ của bọn tôi rất tốt.” Diệu Diệu không biết những lời này là Đan Thiệu Quan muốn hỏi, hay thay mặt Đỗ San San để đến thăm dò, bất luận thế nào, cô cũng không thể xem thường.

Cho dù tính tình ngây thơ đến đâu, hai con người từng cùng nhau bị đá, hiện tại lại cùng một chiến tuyến.

“Không ngờ...” Đan Thiệu Quan mất mát nhìn cô.

“Anh thế nào rồi, hiện tại đang làm ở đâu?” Diệu Diệu cố gắng thể hiện vẻ mặt như đang hỏi han bạn học lâu ngày gặp lại.

“Ở tập đoàn Mông Âu, trưởng phòng quản lý thị trường.” Đan Thiệu Quan lập tức trả lời.

“Vậy sao, chúc mừng anh.” Khách sáo nói câu chúc mừng, Diệu Diệu không có hứng thú tiếp tục hàn huyên.

Cô khác Bạch Lập Nhân.

Sau mối tình đầu thất bại, cô từng trải qua nhiều đoạn tình cảm khác nhau, một lần lại một lần bị tổn thương, cô sớm đã không thể nào phân biệt được mối tình nào khiến mình đau lòng nhất.

Những kí ức về mối tình đầu trong trí nhớ của cô đã sớm tan thành cát bụi, rất khó tác động.

Không khí nhanh chóng trở nên tẻ nhạt.

“Anh về từ cuối năm, đã lấy bằng thạc sĩ rồi.” Nhưng hiển nhiên Đan Thiệu Quan rất muốn cùng cô giao lưu tình cảm.

“Chúc mừng.” Diệu Diệu thật sự không đào đâu ra được bộ dạng hứng thú.

Dù sao anh ta lấy được bằng gì cô cũng không quan tâm.

“Khi nào rảnh chúng ta cùng đi uống trà được không?” Đan Thiệu Quan cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình.

“Xin lỗi, Lập Nhân tìm tôi, xin phép đi trước.” Diệu Diệu liếc mắt thấy Bạch Lập Nhân sắp chấm dứt cuộc trò chuyện với trưởng phòng Ngô, bắt đầu ngoảnh nghiêng tìm cô.

“Diệu Diệu!” Nhưng tay cô lại bị Đan Thiếu Quan giữ chặt.

Hắn dùng một loại ngữ khí rất kì quái nói với cô: “Em chưa kết hôn, Bạch Lập Nhân đối với em thật lòng hay không cũng không biết. Có thể tha thứ cho anh, cho anh thêm một cơ hội được không?”

Diệu Diệu nhú mày nhìn đối phương.

Rất rõ ràng, ý của Đan Thiếu Quan là Bạch Lập Nhân chỉ muốn chơi đùa với cô mà thôi.

Nhưng cứ coi như cô bị Bạch Lập Nhân ‘chơi đùa’ đi, bao nhiêu năm rồi, cô thật sự còn cảm thấy mình và Đan Thiếu Quan cần thiết tiếp tục dây dưa sao?

Bây giờ mọi người đều là đồng nghiệp, cô thật sự không muốn gặp thêm bất cứ rắc rối nào.

“Diệu Diệu, chúng ta bắt đầu lại được không?” Đan Thiếu Quan lại còn nài nỉ.

Bắt đầu lại?

“Đan Thiếu Quan, tuy tôi không phải là loại người lòng dạ hẹp hòi nhưng vẫn là phụ nữ, anh cảm thấy tôi dễ quên như vậy sao? Năm đó nếu anh đã muốn chia tay thì cứ nói một tiếng, tôi cũng sẽ không vì vậy mà xông tới đánh chết anh.” Những lời này, nếu không phải anh ta khiến cô cảm thấy buồn cười thì cô sẽ tiếp tục giữ trong bụng, nhưng đã đến nước này cô sẽ thẳng thắn một lần, vì vậy khẩu khí cũng tăng cao: “Hiện tại mọi người đều vì công việc mới đến đây, có lúc ốc cũng không mang nổi mình ốc, ai có thời gian đi dây dưa nhập nhằng với người khác?”

Chỉ cần một câu, chỉ cần anh ta nói một câu thôi, Diệu Diệu, xin lỗi em.

Nói những lời năm đó anh ta chưa kịp nói bù lại, có thể sẽ nhận được sự tôn trọng của cô.

Nhưng anh ta không có, ngược lại còn muốn theo đuổi cô thêm lần nữa, rốt cuộc đầu óc anh ta có phải bị úng nước rồi không?

“Nhưng người trong lòng anh vẫn là em!” Đan Thiếu Quan nóng nảy.

“Đỗ San San đâu?” Diệu Diệu nghi hoặc hỏi: “Cô ta không phải rất tốt sao? Trong cảm nhận của các người, cô ta không phải là nữ thần sao?” Ngay cả Bạch Lập Nhân cũng nhớ mãi không quên.

Đan Thiếu Quan bị hỏi á khẩu không trả lời được, thừa nhận hay phủ nhận cũng đều bị khinh bỉ.

“Các người ở nước ngoài nhiều năm như vậy, khẳng định cũng có cảm tình, khẳng định cũng từng qua lại không phải sao?” Tuy rằng cô không thông minh nhưng cũng không ngu như vậy.

Đan Thiếu Quan bị vạch trần không thương tiếc, con người tối sầm lại, ngập ngừng: “San San trong lòng chỉ có Bạch Lập Nhân, lần này cô ấy trở về là để quay lại với anh ta.”

Đỗ San San đến bây giờ cũng chỉ xem hắn là một món đồ chơi mỗi khi tịch mịch, hô thì đến, đuổi thì đi.

Vài lần ngắn ngủi tiếp xúc với chủ tịch tập đoàn Mông Âu, hắn cảm nhận được rất rõ ràng, muốn thành con rể cứng nhà Đỗ gia, cho dù không có Bạch Lập Nhân, hắn cũng không có phần thắng.

Việc đã đến nước này, không bằng...trung với lòng mình.

Vài năm nay khi ở Australia, đêm khuya tịch mịch, phát hiện bản thân vẫn không thể quên được người con gái thật lòng đối xử với mình, lại bị mình bỏ rơi.

Bên này Diệu Diệu bị dây dưa, bên kia hông cửa, Bạch Lập Nhân vẻ mặt bình tĩnh cũng bị Đỗ San San chặn đường.

35. Q.3 - Chương 8

Bạch Lập Nhân vẻ mặt lạnh nhạt xa cách.

“Nhiều năm không gặp, nghe nói hiện tại sự nghiệp của anh rất tốt?” Thanh mai trúc mã gặp lại nhau, Đỗ San San đầu tiên vẫn thông minh tìm một đề tài an toàn nhất để nói chuyện.

“Đại khái có thể xem là vậy.” Bạch Lập Nhân vẫn vô cùng lạnh lùng.

“Làm ơn đi, anh Lập Nhân, cho dù chúng ta đã chia tay thì vẫn có thể xem nhau là bạn bè kia mà?” Đỗ San San mỉm cười xinh đẹp: “Lúc ấy em còn trẻ, lại rất tùy hứng, anh đừng vì vậy mà ghi hận chứ?”

Từ sau khi lớn lên, Đỗ San San vẫn không còn gọi anh là ‘anh Lập Nhân’, đặc biệt quan hệ hai người trong lúc đó đã có tiến triển trên mức bạn bè, bây giờ cô gọi như vậy là muốn quay về quan hệ thanh mai trúc mã đơn thuần như trước?

Anh mỉm cười nhìn cô.

“Trước kia vì quá để ý nên mới không khống chế được, về sau em cũng đã suy nghĩ lại, anh ngay cả em cũng không muốn thân mật quá mức, làm sao có thể để ý đến một cái nhà vệ sinh công cộng như cô ta? Khi đó em khiến anh chịu tổn thương rất lớn đúng không? Anh Lập Nhân, tình cảm của chúng ta khi xưa tốt như vậy, cho dù em tùy hứng đến mức nào anh cũng chịu được. Lần này cũng thế, phải không?” Cô cầu xin anh tha thứ.

Đỗ San San bộ dáng như một thiếu nữ thanh khiết, động tác chấp tay xin lỗi khiến cô trở nên đặc biệt xinh đẹp.

Vì mấy cô gái trẻ có thể không biết, nhưng một khi trưởng thành nhất định sẽ nghiệm ra, không thể lấy cứng đối cứng với đàn ông, mà phải tìm cho ra điểm yếu của họ.

Bạch Lập Nhân mặt không chút thay đổi.

“Em và Đan Thiều Quan không có gì cả!” Đỗ San San tiếp tục giải thích: “Khi ấy vì quá giận nên mới cố ý tìm anh ta để chọc giận anh, nhưng sau khi ra nước ngoài em lập tức hối hận, em từng viết thư cho anh mà đúng không?”

Có, thư của cô khi ấy, vẫn sắc mùi ụy hiếp.

“Em và Đan Thiều Quan không có gì cả, càng không bàn đến chuyện viết thư tâm sự thân mật như thế, hay chuyện anh không đi thì em ở chung với anh ta. Trước kia anh ta là bạn học, hiện tại cũng chỉ là cấp dưới, anh Lập Nhân, tất cả đều là giả cả!”

Đỗ San San muốn cầm lấy tay anh, nhưng còn chưa kịp chạm đến đầu ngón tay đã bị anh khéo léo tránh đi.

Anh không thích tiếp xúc quá thân mật với người lạ, hiện tại Đỗ San San đối với anh mà nói, là người rất xa lạ.

Nhưng Đỗ San San vẫn không bỏ cuộc, cô đỏ mặt, dùng giọng nói chỉ hai người mới có thể nghe, thẹn thùng thì thào: “Anh Lập Nhân, thật ra, em vẫn rất yêu anh...Vài năm nay, em đều không quen người nào cả, em vẫn còn là...Anh đừng giận, được không?” Âm thanh mềm nhẹ đổ dành anh.

Bạch Lập Nhân nghiện sạch sẽ, nghiện sạch sẽ đến mức hà khắc với chính bản thân, bạn gái sau này hẳn anh yêu cầu cũng vô cùng nghiêm khắc.

Thật ra mấy tháng nay Đỗ San San vẫn có ý hẹn anh gặp mặt.

Đối mặt với người lớn lên với mình từ bé, khuôn mặt vẫn thanh thuần nhỏ nhắn như trước, Bạch Lập Nhân không biết nên nói cái gì.

Dù sao về phương diện tình cảm nam nữ, cô là mối tình đầu của anh, là người đầu tiên và là người duy nhất khiến anh rung động.

Nhưng...

“Chúng ta đã kết thúc rồi.” Giọng nói anh trong trẻo nhưng lạnh lùng, anh trầm giọng nói xong thì lập tức xoay người, hai người đã cách nhau khá xa, anh bây giờ không thể tưởng tượng đến chuyện hai người lại có thể tiếp tục như trước.

Ngọn lửa của sự nghi ngờ, vẫn sẽ một lần nữa bùng nổ mà thôi.

Anh ghét người khác không tin tưởng anh, giống như trước kia, hết lần này đến lần khác bị hai mẹ con kia vu oan giá họa.

“Lập Nhân, anh vẫn còn cảm giác với em, đúng không?” Đỗ San San nhìn ra chút manh mối, tiếp tục không ngừng chất vấn.

Anh không biết.

Lại cảm giác thần nhiên này, không phải thích.

Chỉ là, anh biết, mình cực kì không thích ở cạnh Đỗ San San.

Anh ngược mắt tìm, cuối cùng cũng thấy Diệu Diệu đứng cách đó không xa, còn Đan Thiếu Quan thì đang không ngừng lải nhải với cô điều gì đó.

Anh lập tức đi qua chỗ cô, gần như không chút do dự: “Có thể đi chưa?” Buổi tiệc đã gần kết thúc, anh và quản lý ngân hàng cũng đã bàn chuyện xong, không cần thiết phải ở lại nữa.

“Đi! Đi!” Diệu Diệu vội vàng gạt đầu, bộ dạng như hận không thể thoát khỏi đây ngay lập tức.

Dưới ánh mắt hơi ngạc nhiên của Diệu Diệu, Bạch Lập Nhân ở trước mặt Đỗ San San lại ôm lấy vai cô.

Được rồi, anh thừa nhận mình đang lấy Diệu Diệu ra làm bia đỡ đạn, dù sao cô cũng rất tốt để lợi dụng, dù sao cô cũng có ý với anh, chắc hẳn rất vui vẻ mà giúp đỡ.

Diệu Diệu xuyên qua bả vai của Bạch Lập Nhân quả nhiên nhìn thấy, sắc bén, ghen tị, phát điên và nhiều loại cảm xúc khác trong đôi mắt của nữ thần thánh khiết Đỗ San San, trong đó còn lóe lên một tia nhìn vô cùng tàn nhẫn, nhưng cô ta che dấu rất tốt.

Rất nhiều người là kẻ hai mặt.

Giống Đỗ San San, giống Bạch Lập Nhân.

Nhiều năm như vậy, Diệu Diệu và Bạch Lập Nhân sớm đã hợp tác với nhau vô cùng ăn ý, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể khiến đối phương hiểu ý mình.

Chẳng qua...

“Tâm trạng đêm nay quả thật không tốt tý nào.” Diệu Diệu vừa ra khỏi hội trường vừa chỉ về hướng hai ánh mắt sáng quắc phía sau mà cảm thán.

Kì lạ là mối tình đầu của hai người đột nhiên xuất hiện cùng một lúc.

Thật sự là hai bông đào héo mả.

“Cô lái xe đi, tôi có uống chút rượu.” Bạch Lập Nhân đưa chìa khóa cho cô.

Vì hai người ở chung một khu, nếu khi tiện đường thì anh đều cho Diệu Diệu đi ké một đoạn.

“OK.” Diệu Diệu nhanh chóng bắt lấy chìa khóa xe.

Đúng lúc hai người đang lấy xe, một chiếc Lexus Sedan màu đen dừng ngay cửa khách sạn.

Nhân viên của bãi đậu xe vội vàng tiếp đón.

Sau đó một dáng người gầy, thon dài, vẻ mặt lúc nào cũng treo theo một nụ cười bước ra khỏi xe.

Tiết kiệm quân.

Diệu Diệu ngẩn ra.

“Khiêm Quân, anh tới rồi, hội thương nhân có vài hạng mục đầu tư muốn bàn bạc với anh.” Cô và anh còn chưa kịp chào hỏi, bạn anh đã đón đầu lên trước.

Tiết Khiêm Quân cũng phát hiện ra hai người họ, hướng về phía họ gật đầu mỉm cười.

Nụ cười hoàn hảo đến mức kinh ngạc, giống như cơn gió ấm áp của mùa xuân lạnh lẽo đột nhiên tràn về, có thể làm cỏ cây sống lại, trăm hoa đua nở.

Nhưng không ai có thể biết được, đối tượng anh mỉm cười là Diệu Diệu hay Bạch Lập Nhân.

Lòng Diệu Diệu lại chấn động.

Diệu Diệu đang định cười đáp lại thì không ngờ đôi vai hơi trùng xuống, Bạch Lập Nhân bày ra khuôn mặt lạnh như tiền, kéo sát cô vào người rồi bước đi.

Ấy da.

Nụ cười của Tiết Khiêm Quân hơi đông cứng.

Béo: Ta nói, sao mà mấy khúc tác giả miêu tả nụ cười của Tiết Khiêm Quân nó sến thế nhỉ, edit mà nổi cả da gà =.=

36. Q.3 - Chương 9

Sáng hôm sau, Diệu Diệu xách quần áo theo Bạch Lập Nhân đi công tác.

Bạch Lập Nhân là điển hình của một con người cuồng công việc, rõ ràng hẹn khách hàng gặp nhau vào buổi tối, nhưng vừa mới xuống sân bay, sắp xếp hành lý ở khách sạn xong xuôi, Diệu Diệu mới chỉ được ăn trưa qua loa trên máy bay đã phải đi điều tra thị trường chung với anh.

“Chúng tôi chủ yếu hướng đến khách hàng ở độ tuổi trung niên, lấy màu xanh biếc làm chủ đạo, nhằm giúp họ trông trẻ trung hơn, nhưng sau khi quan sát thị trường của các ngài, khả năng họ sẽ thích hợp với sắc màu trầm hơn một chút...” Buổi tối, anh đã có thể lấy kết quả khảo sát để định vị những bước đầu tiên khi mở rộng thị trường, đưa ra ý kiến vô cùng chuyên nghiệp.

Bạch Lập Nhân làm việc như ma quỷ, cố gắng đạt đến mức hoàn mỹ, hiệu suất công tác lúc nào cũng cao lại nhanh chóng.

“Thật ra vị trí cửa hàng của chúng tôi ở nơi đông người qua lại, hai bên sườn cũng là cửa hàng nữ trang, đồng phục và cách bày trí của họ...” Đối tác cũng nói qua tình hình.

Anh vừa chăm chú lắng nghe, vừa đưa ra ý kiến: “Tôi và thư kí cũng đã đến đó xem qua hai cửa hàng mà ngài nói, mục đích của công ty chúng tôi là nhằm giúp khách hàng cảm thấy thoải mái, giá cả của họ cũng tương tự như chúng ta, nhưng phong cách ăn mặc hoàn toàn khác nhau, nên tôi nghĩ năng lực cạnh tranh hẳn sẽ không quá lớn. Còn nữa, tôi cảm thấy vị trí đèn neon quảng cáo của các ngài không phù hợp lắm, có lẽ ngài muốn trang trí cho bắt mắt một chút, nhưng ngược lại có hơi lộn xộn, không trang nhã sẽ phản hiệu quả...”

Diệu Diệu ngồi bên cạnh vừa liên tục ghi chép những điểm trọng yếu, vừa đặt bánh trước mặt Bạch Lập Nhân.

Từ lúc xuống máy bay đến giờ, anh vẫn chỉ chăm chăm chuyện công tác, chưa hề dừng bữa.

“Phương thức cung hóa của công ty chúng tôi có hai loại, một là hình thức mua lại, chúng tôi sẽ chiết khấu 33% giá bán lẻ cho các ngài, nếu có hàng tồn kho thì các ngài tự chịu trách nhiệm tiêu thụ, còn hình thức khác là loại hình phân phối, 38% chiết khấu, nếu có hàng tồn kho các ngài có thể trả lại hàng.”

Bạch Lập Nhân tiếp tục giải thích cho đối tác, anh đột nhiên vươn tay qua, định lấy hai bản hợp đồng trên bàn.

Một người lấy bánh, một người lấy hợp đồng, không hiểu sao tay lại chạm tay.

Tuy chỉ tiếp xúc trong chớp mắt, hai đầu ngón tay đều có thể cảm nhận được nhiệt độ của đối phương, Bạch Lập Nhân tựa như bị điện giật, nhanh chóng rút tay lại.

Anh thản nhiên liếc mắt nhìn Diệu Diệu một cái, đối tác thấy ánh mắt hai người như vậy lập tức trong mắt tràn lên vẻ ái muội, cười trêu: “Bạch tổng, ngài xem chúng ta mãi nói chuyện làm ăn mà quên mất người đẹp. Ngày mai có rảnh, tôi mời ngài và...” Đối tác lại đưa mắt đánh giá Diệu Diệu một chút, trêu chọc: “Tôi mời ngài và thư kí đến Hoàng Hạc Lâu ở Vũ Hán tham quan một chút.”

Hoàng Hạc lâu: là một ngôi tháp lịch sử, được cất trên vực đá Hoàng Hạc của núi Xà Sơn bên bờ sông Dương Tử, thuộc thành phố Vũ Hán tỉnh Hồ Bắc. (wiki)

Cổ nhân tây tử Hoàng Hạc lâu, Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu.

Cô biết Hoàng Hạc Lâu rất nổi tiếng, nếu đã đến Vũ Hán, Diệu Diệu cũng định ngày mai sẽ đi loanh quanh tham quan, nhưng tại sao bọn họ lại dùng ánh mắt kì lạ như vậy mà nhìn cô?

Hiển nhiên, vì diện mạo của mình mà cô lại bị người khác xem là nhân tình của người giàu có.

“Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của ngài, tôi không có hứng thú với du lịch lắm.” Bạch Lập Nhân lập tức từ chối.

Ngày hôm qua vừa nắm tay Diệu Diệu, vừa rồi lại tay chạm tay, nếu anh còn tiếp tục khéo cô lại hiểu lầm.

Bạch Lập Nhân vẫn hy vọng mình và Diệu Diệu có thể tiếp tục duy trì quan hệ hợp tác ăn ý giữa cấp trên và cấp dưới.

Vốn đang không hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng bị đối tác kia nhìn bằng ánh mắt đồng tình, Diệu Diệu thấy hơi bực mình.

Cảm giác bực mình này cứ kéo dài mãi.

Bạch Lập Nhân vừa nhìn các mẫu trang trí cửa hàng, vừa xé bánh mì rồi chậm rãi ăn, biết cô hơi xấu hổ cũng không thêm quan tâm, Bạch Lập Nhân dù ăn gì trông cũng vô cùng đẹp mắt, vô cùng tao nhã, chắc hẳn do mẹ Bạch giáo dục rất tử tế.

Nhưng Diệu Diệu vẫn muốn đập cho anh ra một trận.

Đặc biệt là tối nay, khi bọn họ đang trên đường trở về khách sạn.

“Tôi đã bàn bạc xong xuôi với đối tác, lần đầu tiên nhập hàng tôi sẽ tư vấn kĩ thêm lần nữa.”

Diệu Diệu phục hồi tinh thần: “Được, sau khi bộ phận kế toán xuất hóa đơn chi tiết, tôi sẽ đưa anh xem.”

“Tài khoản của đại lý mới này sẽ giao cho cô phụ trách, tôi cũng đã thương lượng với họ rồi, năm đầu tiên sẽ cho họ nợ 5 vạn, khi nào đạt đến số tiền này cô có thể thúc dục họ, sau đó thông báo đến kho cung cấp.”

Lại là cô?

Diệu Diệu đau khổ: “Không phải chứ...”

103 đại lý, 47 khách hàng đầu tiên, cô sắp thành nữ siêu nhân rồi.

Cô cũng không thể xin ỉn một trợ lý sao?

“Không làm được?” Bạch Lập Nhân nhú mày.

Thế giới này không có chuyện gì là không làm được, vấn đề là có cố gắng hay không cố gắng mà thôi.

“Làm, làm, làm!” Diệu Diệu tổn hơi thừa lời.

Người này, muốn lấy được một đồng của anh ta thì phải làm ra mười đồng một cách hiệu quả, nhân viên còn không đào đâu ra được thời gian rảnh, đặc biệt là cô!

Đến khách sạn, Bạch Lập Nhân lập tức lên mạng trao đổi, bố trí công tác cho nhân viên công ty, còn Diệu Diệu...giúp anh trải ga giường.

Ga giường, chăn, gối đều là tự đem theo, Bạch Lập Nhân á, người này mà dùng chăn gối của khách sạn chắc chắn sẽ mất ngủ cả đêm.

Diệu Diệu lột ga giường ra, chuyện nghiệp như nhân viên khách sạn, thao tác nhanh chóng, dứt khoát đổi ga, vỏ gối và chăn.

Nhưng, ngấm lại chuyện trong bữa tối, cô càng nghĩ càng tức.

Công việc á? Đừng lo, sắp còn đối xử với cô như vậy dài dài.

Hơn nữa cô cảm thấy mình bị nô dịch đến mức không còn là thư kí nữa rồi, ngược lại giống vợ anh ta hơn!

Ý nghĩ này khiến cô tức đến sôi máu.

“Anh tự làm đi!” Diệu Diệu mới trải chăn ra một nửa đột nhiên ném qua một bên.

Đứng lên!

Những người không muốn làm nô lệ!

Với máu thịt chúng ta, hãy cùng nhau xây dựng Trường Thành mới!*

*Quốc ca của Trung Quốc ạ =.=

Hiện tại cảm xúc của cô chính là như vậy, cô đối với tên này, chính xác là muốn xông lên khúc quân hành dững mảnh đã lâu.

Vì sáu năm trước cưỡng hôn anh ta, vì áy náy, cô mới bị anh ta lợi dụng đến tận bây giờ, cô sống dễ lắm sao?!

Bạch Lập Nhân đưa mắt nhìn Diệu Diệu.

Diệu Diệu rất có năng lực, nhưng thỉnh thoảng cũng giận dỗi vô cớ, khả năng có liên quan đến chuyện anh không chấp nhận tình cảm của cô.

Nhưng không có cách nào, anh không thể nhận lời với loại hình phụ nữ như cô.

“Được rồi, để tôi tự làm.” Mặc dù mới xong được một nửa công việc, anh vẫn đứng lên.

Cho dù có nháo loạn đến đâu thì ngày mai anh cũng không thể dắt cô đến Hoàng Hạc Lâu tham quan được.

Cùng nhau đi ngắm cảnh, loại chuyện này không thích hợp với quan hệ của hai người.

Anh nắm lấy hai góc chăn, động tác hơi lúng túng trải chăn ra.

Vì nghiện sạch sẽ, cứ cách hai ba ngày anh lại đổi chăn một lần, lúc học đại học anh thường xuyên làm chuyện này, nhưng hiện tại có hơi xa lạ.

“Được rồi được rồi, để tôi.” Nhìn động tác của anh Diệu Diệu chịu không được tự mình làm lấy.

Bản tính của nô dịch quả nhiên đã ăn sâu vào máu.

Diệu Diệu cảm tức trải chăn ra, chỉ hai ba bước đã dẫm vào đấy.

Cô rưng rưng nhìn bộ chăn ga gọn gàng sạch sẽ không phải trải ỳnh.

Điện thoại của Bạch Lập Nhân đột nhiên reo lên, anh móc ra nhìn thoáng qua rồi cúp máy không nghe.

“Ai vậy?” Diệu Diệu tò mò, thuận miệng hỏi.

Bạch Lập Nhân rất ít khi không nghe điện thoại.

Đặc biệt người ta gọi rất lâu, vì sao không tiếp?

Bạch Lập Nhân nhăn mày, không vui không giận nói: “Với quan hệ giữa chúng ta, cô không cần lúc nào cũng tìm hiểu chuyện riêng tư của tôi như vậy.”

Lúc nào cũng tìm hiểu chuyện riêng tư của anh ta? Cô có sao???

Diệu Diệu trừng mắt, đột nhiên cảm thấy mình đúng là bị anh ta đổ oan đến tức chết rồi.

37. Q.3 - Chương 10

Thay Bạch Lập Nhân làm việc, thường là một chuyện tiêu hao rất nhiều sức lực.

Diệu Diệu toàn thân đầm mồ hôi đang trong phòng tắm sảng khoái tẩy rửa.

Đương nhiên Bạch Lập Nhân đang ngồi trong phòng cô, vừa xem tạp chí vừa chờ cô tắm.

“Điện thoại của cô cứ reo suốt.” Bạch Lập Nhân mặt không thay đổi gõ cửa phòng tắm nhắc nhở.

Cái cô này sao lúc nào cũng không khóa cửa phòng tắm vậy?!

“Anh nghe hộ đi.” Diệu Diệu ngửa đầu lên kì cọ, không thềm suy nghĩ đáp.

“Ừm.” Anh cầm di động cô lên, ấn nút nghe máy rồi trở lại ghế ngồi.

Diệu Diệu tiếp tục thoải mái dùng bông tắm mát xa toàn thân, nhưng càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng.

Là ai gọi điện nhỉ?

Trời ạ! Không phải Tiết Khiêm Quân chứ?!

Ý nghĩ này vừa mới xẹt qua trong đầu là cô đã cảm thấy mất bình tĩnh, lập tức vội vàng xả nước, mặc áo ngủ vào, chạy ra khỏi phòng tắm.

“Ai gọi vậy?” Cô vội vã giật điện thoại xem.

Hy vọng là nhầm.

“Không biết, không thấy nói gì cả.” Bạch Lập Nhân bất mãn trả lời.

Nhưng anh vừa nâng mắt thì sững sốt, ánh mắt anh nhìn Diệu Diệu cũng dần dần biến đổi.

Diệu Diệu khi này cả người ướt sũng, cô mặc áo chữ V, quần short ngắn ôm lấy bộ mông quyến rũ.

Rõ ràng quần áo cô mặc rất bình thường, giống như khi ở nhà, không gợi cảm tý nào.

Nhưng, chết tiệt, ngực cô quá lớn, hơn nữa...

Diệu Diệu chưa lau người tử tế, lại càng không để ý, từng viên từng viên nước tròn xoe, từng giọt từng giọt chảy dọc cần cổ, rồi chảy vào rãnh-ngực.

Hơn nữa cô vậy mà không thềm mặc Bra! Hai nụ hoa to trắng mê người, lấp ló như ẩn như hiện trong lớp áo.

Phong cảnh thế này, người đàn ông nào nhìn vào cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi sục.

Bạch Lập Nhân bình tĩnh chớp chớp mắt, nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng điều hòa trong phòng như bị giảm công suất, khiến không khí trở nên nóng nực hần lên.

Thành phố Vũ Hán nóng như lò thiêu, cách so sánh này quả thật không ngoa chút nào.

Anh im lặng uống nước, nước lọc thanh mát trôi vào cổ họng mới khiến cơ thể nóng hừng hực của anh thoải mái hơn chút.

“Là ai vậy?” Diệu Diệu cầm di động, nhìn vào dãy số xa lạ buồn rầu, hoàn toàn không ý thức được bản thân dụ hoặc đến nhường nào.

Số điện thoại của Tiết Khiêm Quân cô cũng có lưu.

Nhưng không phải số này.

Hai ngày nay, cô luôn chờ điện thoại của Tiết Khiêm Quân.

Rõ ràng hôm đó ấn tượng của mọi người đều rất tốt, rất hợp ý nhau, nhưng đã hai ngày rồi, tại sao cả một cú điện thoại cũng không có?

Buồn lòng, hẹn hò bất thành? Cô có rất nhiều kinh nghiệm trong chuyện xem mắt, tất nhiên biết nếu trong vòng ba ngày mà đối phương không hẹn mặt thêm lần nào, tám chín phần là không có hứng thú tiếp tục qua lại.

Đây không phải lần đầu tiên Diệu Diệu gặp thất bại, nhưng cũng là lần đầu tiên vừa gặp người ta đã cảm thấy trong lòng xao xuyến, lúc nào cũng lơ lửng trên không, không tiếp đất được.

Vì sao anh ấy chưa gọi điện?

Hay là mình chủ động gọi cho người ta? Không nên không nên, nếu quá chủ động, đối phương có khi nào nghĩ mình quá lỗ mãng không? Không được không được, mình đã lớn tuổi, không thể mang danh ‘lỗ mãng’ trong giới xem mắt được, nhất định phải thận trọng, thận trọng thì người ta mới thích, lo lắng nhanh chóng rước mình về nhà.

Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, ai da, nhứt đầu quá!

Diệu Diệu uể oải nghiêm mặt, lại một lần nữa cảm thấy khóe không ra nước mắt.

Điện thoại trên tay cô lại lần nữa vang lên, vẫn là dãy số xa lạ kia.

Không phải nhầm số? Chẳng lẽ, chẳng lẽ là Tiết Khiêm Quân thật sao?

“A! Lại gọi nữa!”

Diệu Diệu bỗng thấy bối rối.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Có khi nào là anh họ Tiểu Ứng không?” Cô vẫn cầm chặt chiếc điện thoại không ngừng reo, đưa cho anh xem, gấp đến độ như kiến bò trên chảo: “Xong rồi xong rồi, tôi nên giải thích chuyện trong phòng mình có đàn ông như nào đây?”

Lỡ như là Tiết Khiêm Quân thật, cô giải thích kiểu gì bây giờ? Tuy rằng cô không xem Bạch Lập Nhân là đàn ông, nhưng chắc chắn trong mắt người khác không phải như vậy.

Xong rồi xong rồi, chuyện hẹn hò của cô có khi nào lại thất bại không?

“Cô rốt cuộc có nghe điện thoại không vậy?” Bạch Lập Nhân không kiên nhẫn nhắc.

Bộ dạng cô lúc này, giống như trên người có bọ chó ấy.

“Tại anh đấy, nếu chuyện hẹn hò của tôi mà thất bại, không thể lấy chồng, nhất định không tha cho anh!” Diệu Diệu hung hăng mắng.

Cô biết mình vô lý, nhưng cô là phụ nữ, phụ nữ có quyền vô lý!

“Thần kinh!” Bạch Lập Nhân không mặn không nhạt nói, mặc kệ cô.

Diễn trò kích thích anh sao?

“Tôi về phòng, cô cứ từ từ giãy dụa.” Anh lạnh lùng thờ ơ bước ra cửa, không để mình bị mắc mưu.

Diệu Diệu cũng chẳng thèm để ý người qua đường Giáp* như anh.

*Người qua đường Giáp, Ất... cũng giống như ở Việt Nam mình đánh số Trần Văn A, Đỗ Văn B gì gì đấy ý.

Cô hít rồi lại thở, rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí bấm nút nghe.

“Alo?” Cô cố gắng chỉnh giọng nói ở mức dịu dàng nhất, cho dù là mình nghe cũng phải nổi hết cả da gà.

Cô rất nữ tính, thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh một cách nữ tính, chắc chắn sẽ bắt gặp bị một người đàn ông hoàn mỹ như vậy hấp dẫn, cô phải dốc toàn lực vun đắp mối quan hệ này mới được.

Cô còn lâu mới để ý đến chuyện âm nữ tốt nhất nên tìm dương nam gì gì đó kia, hôn nhân là chuyện cả đời, đương nhiên phải tìm người mình thích, vả lại xem cũng phải vừa mắt chứ, chẳng như cái tên công đực Bạch Lập Nhân* đó, tưởng tượng thôi cũng không muốn.

*Ý chị Diệu Diệu là đang chửi anh nhà chăm chút bề ngoài, kỹ tính đến mức quá đáng ==

“Sao khi này Bạch Lập Nhân lại nghe điện thoại của em? Trễ thế này rồi sao hắn ta còn ở trong phòng em?” Vừa bấm nút nghe, trong điện thoại đã truyền ra một chuỗi câu hỏi ép cung.

A, không có mà, đúng là hiểu lầm thật rồi!

Diệu Diệu mở miệng, đang muốn giải thích, cơ mà...đợi chút!

“Xin hỏi ai vậy?” Cô vô cùng cẩn thận hỏi.

“đan thiếu quan! Diệu diệu, ngay cả giọng anh em cũng không nhận ra?” Vì giọng nói cô hơi ngập ngừng nên đối phương bắt đầu thấy lo lắng: “Diệu Diệu...xin lỗi, vừa rồi anh gấp quá, thái độ hơi khó chịu.”

Thái độ hơi khó chịu? Có mà như lên cơn điên thì có! Giọng điệu anh ta khi này hết như đi bắt gian tại trận.

“Đan Thiếu Quan, anh lên cơn gì vậy?” Diệu Diệu vô cùng trực tiếp, chẳng hiểu mô tê gì hỏi.

Câu hỏi này hoàn toàn không nằm trong dự tính của Đan Thiếu Quan.

Khi hai người còn yêu nhau, Diệu Diệu đối với hắn rất tốt, làm gì cũng theo ý hắn, hắn vốn nghĩ chỉ cần mình quay đầu, cô vẫn đang đứng yên một nơi chờ hắn.

“Diệu Diệu, anh đã điều tra qua, em và Bạch Lập Nhân căn bản không có chuyện chính thức qua lại gì cả.” Về phần có gian tình hay không hắn không thêm so đo, dù sao Diệu Diệu xinh đẹp như vậy, có người ‘muốn’ cô cũng là chuyện bình thường.

Liên quan quái gì đến anh ta!

Diệu Diệu trợn trắng mắt.

“Diệu Diệu, anh biết mấy năm nay em có quen vài người bạn trai nhưng đều không thành, có lẽ đây là duyên phận đi! Diệu Diệu, anh thật sự rất thích em, rất yêu em, anh không muốn mất em, anh muốn lại một lần nữa theo đuổi em!” Hắn hiện tại đã có sự nghiệp, đã đủ tự tin để đi thổ lộ.

Lại thêm một đóa hoa đào á!

Diệu Diệu thật muốn đâm đầu vào tường chết quách đi cho xong.

“Nghe này, Đan Thiếu Quan, tôi không thích anh, một chút cũng không có!” Nói xong, Diệu Diệu lập tức cúp điện thoại.

Đã từng, cô đã từng rất thích hắn, nhưng tất cả đều đã qua.

“Liêu Diệu Trăn, hình như tớ thích cậu rồi, tớ muốn theo đuổi cậu!” Anh từng lớn tiếng thổ lộ với cô, nhưng điều đó vĩnh viễn chỉ có thể ghi dấu trong quá khứ.

Diệu Diệu nhắm mắt lại, uể oải dựa vào chiếc ghế mà khi này Bạch Lập Nhân ngồi.

Những tổn thương của trước kia đã phai nhạt theo thời gian, cô là người hễ đã tiến về phía trước, nhất định sẽ không quay đầu lại.

Di động vẫn reo không ngừng.

Ngừng, lại reo, ngừng, rồi lại reo lên.

“Đan Thiếu Quan, rốt cuộc anh có chịu thôi đi không?” Diệu Diệu ấn nút nghe, vô lực nói: “Tám năm đã qua, rất nhiều chuyện đã thay đổi, anh còn không rõ sao?” Giọng nói cô hơi lạnh lẽo.

“Cái này...” Đối phương xấu hổ.

“Tôi đã nói như vậy rồi, anh còn chưa hiểu sao?” Diệu Diệu tiếp tục hỏi.

“Khụ.” Đối phương không thể không lên tiếng, ôn hòa nói: “Diệu Diệu, ngại quá, tôi là Tiết Khiêm Quân.”

aaa!

Diệu Diệu cứng họng.

Cô vậy mà không thèm xem số hiện thị trên màn hình, còn đi nói lung tung.

Trời ạ! Mất mặt quá.

Cảm nhận rõ ràng cô bị đả kích không nhẹ, bên đầu kia di động truyền đến một trận cười như gió xuân tháng hai, anh hài hước trên: “Cô Liêu Diệu Trần, có cần tôi ngắt điện thoại, chờ cô chuẩn bị tâm lý xong xuôi rồi gọi lại không? Hoặc là đợi đến khi cô xác định tôi đúng là Tiết Khiêm Quân, chúng ta hãy nói chuyện?”

“Không cần đâu.” Diệu Diệu ôm lấy hai má đỏ bừng.

“Vừa rồi làm sao vậy, có người quấy rầy cô à?” Anh hỏi.

“Là mối tình đầu, anh ta nói muốn quay lại.” Diệu Diệu giải thích.

“Chà, tôi có rất nhiều đối thủ nhỉ? Xem ra phải biểu hiện cho tốt mới được.” Tiết Khiêm Quân nở nụ cười.

“Anh đừng hiểu lầm, tôi...” Cô không phải cố ý khoe mình giá trị đến mức nào, cô không có ý như thế.

Nhưng Tiết Khiêm Quân lại hỏi: “Diệu Diệu, có phải tâm trạng cô không được tốt không?”

Một câu này, khiến Diệu Diệu ngáy ngẩn cả người.

Phải, tâm trạng cô không tốt.

Tuy rằng tối qua và tối nay cô đều nói những lời rất kiên quyết, nhưng quả thật tâm trạng cô rất tệ.

Chẳng qua cô không ngờ Tiết Khiêm Quân có thể nhận ra.

“Làm sao đây, tôi đang ở Hán Khẩu, rất muốn ở bên cô, nhưng cách Ôn Châu xa quá.” Tiết Khiêm Quân cười khổ: “Dù có đi máy bay cũng rất lâu mới đến.”

Ể, Hán Khẩu?

“Anh đang ở... Vũ Hán?” Tim cô đập thành thịch.

“Đúng vậy, vốn định hẹn cô đi chơi, nhưng hôm qua có buổi tiệc, hôm nay lại phải đi công tác, nếu không gọi điện, tôi sợ...” Cô bắt đầu nghĩ anh không thích cô, không muốn tiếp tục tìm hiểu cô.

“Tôi đang ở Vũ Xương*!” Diệu Diệu hô to.

*Vũ Xương và Hán Khẩu đều thuộc thành phố Vũ Hán.

Không ngờ bọn họ cách nhau gần như vậy.

Duyên phận, tuyệt không thể tả!

“Thật sao? Khéo thật!!” Tiết Khiêm Quân cúi đầu cười cười.

“Phải, thật khéo!” Diệu Diệu cũng cười.

“Vậy gặp nhau nhé?” Anh mời.

Bây giờ? Hơn mười giờ rồi, hơn nữa từ Hán Khẩu đến đây cũng phải mất nửa tiếng chạy xe.

38. Q.3 - Chương 11

Lớp trang điểm rất nhẹ của Diệu Diệu cũng đủ để phản ánh tâm trạng cô lúc này.

Cô đến chỗ hẹn sớm 5 phút.

Nhưng trước đài phun nước ở quảng trường, bóng dáng thon gầy đã đến sớm hơn cô một bước.

Anh đứng bên cạnh đài phun, gió mùa hè tươi mát, tay áo xấn đến khuỷu tay, bốn năm đứa trẻ đang cùng anh chơi đùa.

Hơi nước phun tung tóe bên người anh, những giọt nước li ti kết vào nhau tạo thành một chiếc cầu vồng bằng nước xinh đẹp, do quá chăm chú nhìn những đứa trẻ, khóe môi luôn luôn mỉm cười của anh bất giác càng thêm dịu dàng, tất cả đẹp như một bức tranh.

Diệu Diệu đứng ngây ngốc tại chỗ, tim đột nhiên đập mạnh, trong người trào lên một cảm xúc xa lạ.

Tiết Khiêm Quân nâng hai đứa trẻ lên, nhìn thấy cô đứng cách đó không xa.

Ánh mắt anh thâm thúy mà mông lung, khóe môi giương lên một nụ cười không rõ cảm xúc.

Anh đi về hướng Diệu Diệu: “Hi, lại gặp nhau.”

Rất tự nhiên, tay anh, nắm lấy tay cô.

Hai người đều đang đi công tác, không ngờ lại có duyên gặp nhau, lòng Diệu Diệu lập tức mềm nhũn.

“Hi.” Ngay cả tai cô cũng đỏ bừng.

Vì Diệu Diệu cảm nhận được hơi lạnh từ bàn tay Tiết Khiêm Quân nên cô lại càng mất tự nhiên, khẩn trương đến mức tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tôi tưởng phải về Ôn Châu mới có thể nhìn thấy em.” Ánh mắt anh nhìn Diệu Diệu vừa thân thiết vừa dịu dàng.

“Anh ở đây đến hôm nào thế?” Trên mặt nóng đến mắt không chế, Diệu Diệu đành phải tìm một đề tài nào đó để nói chuyện.

“Công việc xong cả rồi, ngày mai sau khi mua vé máy bay tôi sẽ về Ôn Châu.” Anh ôn hòa trả lời.

“Nhanh vậy sao? Tôi cũng thế!” Cô và Bạch Lập Nhân định mai sẽ mua vé máy bay về lại Ôn Châu.

“Nhanh à? Nếu đã đến Vũ Hán, em có muốn ngày mai cùng đi dạo với tôi không? Ngày kia hăng về?” Anh mỉm cười mời.

Đây là...hẹn hò sao?

“Giám đốc của tôi chắc không đồng ý đâu, tôi phải hỏi anh ấy cái đã.” Diệu Diệu buồn rầu.

“Được, chúng ta tìm chỗ nào ngồi xuống đã.” Anh vô cùng tự nhiên nắm lấy tay cô: “Đi DJ nhé? Máy cô nhóc đều thích kem mà?”

“Ừm.” Diệu Diệu gật đầu.

Cô xấu hổ muốn thu tay lại, nhưng Tiết Khiêm Quân nắm rất chặt, điều này khiến Diệu Diệu hơi ngạc nhiên.

Thì ra, cho dù là người dịu dàng đến đâu, cũng có mặt rất kiên quyết.

Diệu Diệu bị anh nắm tay chậm rãi đi trên làn đường dành cho người đi bộ, hướng đến quán kem DJ.

“Anh, đợi Con Nhóc với!” Phía sau có người hô theo.

Diệu Diệu vờ như không nghe thấy.

Mà Tiết Khiêm Quân bên cạnh cô càng không thể nghe được.

Nếu có thể, Diệu Diệu rất muốn che bên mắt trái của mình lại, chỉ cần mắt trái của cô không nhìn thấy những thứ khác lạ, hẳn cũng sẽ không nghe được gì.

Bóng dáng mập mập vừa rồi còn chơi đùa với bốn năm đứa trẻ bây giờ đang chạy như điên đuổi theo hai người.

“Sao vậy?” Tiết Khiêm Quân thấy sắc mặt cô hơi lạ thì dừng bước, thân thiết hỏi.

Nhưng đúng lúc anh dừng lại, quỳ nhỏ kia lập tức đuổi đến, bám vào đầu vai anh.

Đột nhiên anh nhú nhú mày, xoa xoa bả vai trái.

Cô không nên chõ mõm vào, không nên quăn, không nên quăn!

Diệu Diệu từ bên phải Tiết Khiêm Quân vòng qua bên trái, làm như thân thiết ôm lấy cánh tay anh.

Dáng người cô cao gầy, khoảng 1m68, chỉ thấp hơn Tiết Khiêm Quân nửa cái đầu mà thôi.

Vì hai người dựa sát vào nhau nên lá bùa trên cổ cô vừa vắn dán vào bả vai anh.

“Á!” Bóng dáng mập mạp kia hét thảm một tiếng rồi ngã xuống.

Cơn đau trên bả vai của Tiết Khiêm Quân cũng vì thế mà nhẹ hẳn đi.

Nhưng bóng dáng mập mạp kia xoa xoa hông rồi giận dữ trừng mắt nhìn Diệu Diệu.

Không nhìn thấy, không nhìn thấy, không nhìn thấy.

“Chị cố ý đúng không?!” Con nhóc ôm lấy cánh tay giận dữ hỏi.

Diệu Diệu không ngừng niệm chú, muốn dùng tâm lý chỉ pháp giúp thái độ của mình trông sao cho bình thường nhất.

“Chị nhìn thấy tôi phải không? Nghe tôi nói chuyện được có đúng không?” Bé con nghi ngờ bước đến trước mặt hai người, anh mắt tối như mực, gắt gao nhìn chăm chăm Diệu Diệu.

May mà trên cổ cô có lá bùa nên con bé không dám lại quá gần.

A.

“Nóng quá, tôi muốn ăn kem.” Diệu Diệu cười cười, hơi mất tự nhiên nhìn Tiết Khiêm Quân nói.

Khi này mình chủ động ôm lấy cánh tay anh, mới gặp nhau được vài lần đã thế, chần hấn anh rất bất ngờ.

Nhưng Diệu Diệu không nghĩ được nhiều đến vậy.

Cô bỏ lại con nhóc đang khóc lóc om sòm, tóm Tiết Khiêm Quân đến quán kem.

Trong quán đèn rất sáng, vả lại mấy tiệm kinh doanh cũng treo nhiều bùa phù hộ nên mấy con quỷ con đạo hạnh không cao chắc chắn không dám theo vào.

Diệu Diệu biết rõ mình không giúp được gì nhưng không thể mặc kệ, về phần bình tĩnh, ‘đạo hạnh’ của cô cũng không sâu chút nào.

“Khi này em nói giảm đốc chắc sẽ không đồng ý, chẳng nhẽ hai ngày nay làm việc vất vả lắm sao?”

Hai người vừa ăn kem, vừa nói chuyện trên trời dưới biển.

“Đúng là anh ta rất nghiêm khắc!” Nhắc tới Bạch Lập Nhân là lập tức máu trong người Diệu Diệu sôi sục cả lên.

“Vậy sao, kể tôi nghe chút đi.” Tiết Khiêm Quân dường như rất có hứng thú.

Vì vậy cô hết như mấy bà cô trong công ty, thao thao bất tuyệt rằng anh ta keo kiệt ra sao, bóc lột sức lao động kinh dị cỡ nào, trọng điểm là tiền lương chỉ có vài đồng.

“Không thể nào, quan hệ xã hội, nhân sự, tài vụ đều là em xử lý? Anh ta bắt em làm nhiều chuyện như vậy mà tiền lương chỉ đáng thương thế thôi à?” Theo giọng kể của cô, ánh mắt linh động lại kèm theo ngôn ngữ hình thể sinh động phong phú, khiến Tiết Khiêm Quân không nhịn được nở nụ cười.

Bên môi anh hiện lên chút ý cười: “Nghe như em tả thì tôi hình dung anh ta xem em hết như một thứ.”

“Thứ gì vậy?” Diệu Diệu tò mò.

Thật ra cô cũng rất muốn biết trong lòng Bạch Lập Nhân, mình được định nghĩa là người thế nào.

“Bò sữa.” Vì đang trêu chọc cô nên nụ cười bên khóe môi Tiết Khiêm Quân lại thêm sâu: “Ăn cỏ, cho sữa, không phải miêu tả hình trạng hiện tại của em rất chính xác sao?!”

Sắc mặt Diệu Diệu đại biến.

Sữa, bò sữa? Bò sữa? Bò sữa!

Cô muốn thay mình cái lại, tuy rằng cô có ngực nhưng cô không phải bò sữa! Hơn nữa cô cũng không ăn cỏ, cô rất oan uổng á!

Khóe môi cô hạ xuống, lại giương lên, muốn cãi lại, nhưng không biết cãi như nào.

Diệu Diệu không thể không thừa nhận sự thật là Bạch Lập Nhân lúc nào cũng xem cô như trâu bò mà đối xử, hơn nữa lại còn là loại trâu bò khiến hắn vô cùng yên lòng.

“Nếu em không thích công việc hiện tại tôi có thể giới thiệu vài chỗ cho em, ở phương diện này tôi rất mạnh đó.” Thấy vẻ mặt cô như bị đá kích không nhỏ, Tiết Khiêm Quân mím môi, cúi đầu cười: “Dù gì em cũng tốt nghiệp đại học danh tiếng, không nên lãng phí tài nguyên như thế.”

555555!* Đúng vậy! Cô chính là đang bị Bạch Lập Nhân làm lãng phí tài nguyên! Không không không, là bị dương khí của Bạch Lập Nhân làm lãng phí!

*Ngôn ngữ teen, nghĩa là “Ha ha ha ha...”

Lỡ một bước gây thiên cổ hận.

Càng nghĩ càng bức, vì vậy Diệu Diệu quyết định thật nhanh, lập tức móc di động ra bấm một dãy số.

“Trễ vậy rồi còn có chuyện gì?” Đầu kia di động truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bạch Lập Nhân.

“Ngày mai tôi muốn nghỉ phép, tôi muốn đi tham quan Hán Khẩu, nếu đã đến Vũ Hán, tôi muốn tới Hoàng Hạc Lâu.” Giọng cô không được tốt.

Đã bao nhiêu năm, cô đối với công ty của tên Bạch Lập Nhân này đương nhiên cũng có tình cảm, không thể vì một chút tiền lương cùn con mà lập tức xin thôi việc, nhưng phát tiết một chút cũng có thể chứ?!

“Nhưng tôi không muốn đi.” Bạch Lập Nhân lạnh lùng trả lời, dường như đoán chắc cô sẽ yêu cầu như vậy.

Diệu Diệu hừ mũi xem thường.

Cô có nói cho anh đi cùng sao?

“Tối mai tôi có hẹn, ngày mai phải quay về Ôn Châu.” Chuyện xem mắt của anh, mẹ và đối phương chỉ đồng ý cho dời lại một ngày, lần này không thể từ chối nữa, nếu không mẹ anh hẳn sẽ bị chọc tức đến phát bệnh.

“Vậy anh về trước đi, tôi muốn nghỉ phép hai ngày.” Diệu Diệu nói: “Ngày kia tôi lại đi làm.”

“Lý do.” Bạch Lập Nhân không mặn không nhạt hỏi. Vé máy bay đã đặt rồi, công tác cũng đã xong, cô còn muốn đi ngắm cảnh? Thật không có trách nhiệm! Hơn nữa, khi đi hai người mà khi về chỉ có mình anh, ít nhiều cũng sẽ không thoải mái.

“Tôi không thể xin nghỉ phép sao?” Lại cái kiểu đối xử với ‘trâu bò’, Diệu Diệu rất tức giận.

Cô theo Bạch Lập Nhân sáu năm, nói thật ra đến tận bây giờ, ngay cả sinh lý ốm đau đến đổ cả mồ hôi lạnh, hay thất tình rồi khóc đến mức hai con mắt sưng vù cô cũng cố gắng đi làm, bây giờ thì cô quả thật đã chứng thực được một chuyện: Anh ta thật sự xem mình là nô lệ mà đối xử á!

“Chê cơm sao? Được! Vậy cô cũng không cần lấy tiền thưởng cuối năm của mình nữa nhì!” Bạch Lập Nhân uy hiếp.

Dám đối xử với cô như vậy?

“Ai cần chứ, không có thì không có!”

Vậy mà muốn trừ tiền thưởng? Bóc lột cô sao? Diệu Diệu tức muốn chết rồi, không thèm nói tạm biệt mà cúp điện thoại luôn.

Cúp điện thoại xong, cô cố nặn ra một nụ cười, hơi mất tự nhiên nói: “Ngày mai chúng ta đi ngắm cảnh đi, tôi mời cơm.”

Để tên kia về một mình đi.

Tiết Khiêm Quân im lặng liếc mắt nhìn cô, sau đó trả lời: “Được.”

Sau đi đưa Diệu Diệu về, Tiết Khiêm Quân cũng đến một khách sạn gần đó nghỉ ngơi.

Xoa mày, tắm rửa xong xuôi anh vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Vài năm nay sức khỏe anh không tốt, chỉ đến khi không chống đỡ được nữa anh mới đồng ý yêu cầu của mẹ mình, về nhà cha ở mấy hôm điều dưỡng cơ thể.

Hiện tại khuôn mặt gầy gò của anh lại thêm tái nhợt.

Trước đi khi ngủ, anh đặt hai chiếc giày của mình hướng ra ngoài, trong đó có một cái bị lật ngược, để hướng lên trời.

Thật ra anh không tin vào chuyện này.

Người rèn sách không mấy ai mê tín.

Nhưng...

Vì rất mệt nên thoáng cái anh đã đi vào giấc ngủ.

“Anh, anh, Nhóc Con muốn tìm anh hai...”

Anh rõ là đang ngủ nhưng ý nghĩ vẫn còn tỉnh táo, cơ thể này căn bản không nghe theo sự điều khiển của mình, không thể nhúc nhích. Giống như có quả tạ ngàn cân đè lên người anh, khiến anh không thở nổi.

Tất cả bắt đầu trở nên mông mông lung lung, nửa như ngủ, nửa như tỉnh, anh muốn kêu lên nhưng kêu kiểu gì cũng không ra tiếng, anh muốn động đậy nhưng kiểu gì cũng không động được, chỉ có thể cảm giác như có vật gì trong suốt từ trên trần nhà rớt xuống, đè thật mạnh lên người mình, ngồi trên bụng anh. Nặng.

Quả bóng tròn mập mập kia trong tầm mắt anh, mơ hồ như đang lặn qua lặn lại.

Anh nhận ra khuôn mặt đó.

“Nhóc Con muốn tìm anh hai...” Bé con đang khóc, khóc như nhiều năm trước, khóc đến đổ bệnh.

“Đại thiếu tha, Nhóc Con hình như đổ bệnh rồi, trán nóng bừng!” Bảo mẫu chạy đến báo cho anh.

Nghe khóc đến phiền, anh chỉ dịu dàng cười an ủi bà: “Để cho nó khóc đi, khóc mệt rồi sẽ không lèo nhèo nữa.”

Anh khó chịu, trần trọc, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt đổ xuống.

Anh dùng sức nâng tay, đột nhiên quanh giường truyền đến tiếng cầu nhàu, anh có thể cảm giác được rõ ràng mỗi lần mình giãy dụa, sẽ có người không ngừng áp chế mình lại.

Cứ thế một hồi, cuối cùng anh cũng phá tan được trời buộc.

Cả người đầy mồ hôi, anh tỉnh giấc.

Chung quanh vẫn im ắng.

Anh cầm lấy di động trên đầu giường, nhấn một dãy số, đối phương vừa nhấc máy, anh đã trầm giọng nói: “Đại sư, phương pháp đó vô dụng rồi, tôi vẫn bị bóng đè.”

Đối phương lải nhải điều gì đó, anh vừa dịu dàng cười vừa không kiên nhẫn đánh gãy: “Tôi biết, tôi đã tìm được người thích hợp rồi.”

39. Q.3 - Chương 12

Anh hẹn xem mắt tại một quán cà phê.

Buổi tối, Bạch Lập Nhân im lặng ngồi ăn khô chiên một mình.

Sau khi xuống máy bay, anh lập tức chạy đến chỗ hẹn, căn bản không được nghỉ ngơi.

Cà phê ở Ôn Châu phỏng chừng là loại cà phê đặc biệt nhất cả nước, cà phê và ốc xào đích thị là hai món ăn kinh điển nơi đây. Cà phê căn bản hết như kèm theo một vé ăn miễn phí gồm nhiều món ăn vặt, rau xào... cũng có thể giúp người ta ăn no bở bụng. Nếu Starbucks có ý mở rộng chi nhánh đến Ôn Châu, bảo đảm cổ phiếu của họ sẽ tụt giá vèo vèo.

“Đứa trẻ này bình thường công việc bề bộn nên tính cách có hơi chút... nhưng nhân phẩm thì không đáng lo.” Mẹ Bạch ra sức quảng cáo, quyết tâm đem con trai mình bán đi.

Trường bối của đối phương từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, tỉ mỉ hết như đang đi mua thịt đánh giá anh.

Anh buồn đũa, một chút khẩu vị cũng không có.

Con người sao phải lớn lên? Tại sao nhất định phải thành gia lập nghiệp? Vì sao nhất định phải cùng chung mái nhà, cùng nằm một giường, nuôi con để cái với một người xa lạ? Bạch Lập Nhân phát ngấy với cái loại nhân sinh mà mẹ anh lúc nào cũng thao thao bất tuyệt rồi.

“Cậu Bạch đây không những sự nghiệp thành đạt mà còn rất đẹp trai nha!” Trường bối bên kia xem ra rất hài lòng.

Dù sao Bạch Lập Nhân khí vũ hiên ngang, bề ngoài lại đẹp trai, quả thật là một miếng bánh rất hấp dẫn.

Từ nãy đến giờ, cô gái ngồi đối diện vẫn xấu hổ e thẹn nhìn anh.

“Thời gian còn sớm, nếu cô Lâm không có ý kiến gì thì cùng Bạch Lập Nhân nhà tôi đi xem phim đi?”

Ngày hôm nay trong mắt mẹ Bạch vô cùng ‘long trọng’, vì vậy bà mới dám lấy bộ đồ chỉ mặc khi đi ăn cưới ra mặc, hơn nữa còn cầm theo túi da.

“Không cần đâu, vừa mới xuống máy bay, con mệt chết rồi, muốn về nhà sớm một chút.” Anh lập tức từ chối.

Mẹ Bạch mở túi da, đang định lấy hai chiếc vé xem phim chuẩn bị từ trước thì ngừng lại.

Cô Lâm kia đang định gật đầu đồng ý cũng cứng người.

“Ha ha, ngại quá, thằng bé công tác có hơi vất vả, mới vừa trở về.” Mẹ Bạch xấu hổ xin lỗi trường bối và cô Lâm, chỉ có thể cười xòa.

“Cậu Bạch, nhà mới cậu mua cũng ở gần công ty sao?” Tuy chỉ đang nói chuyện phiếm, nhưng trường bối của đối phương không thể che dấu vấn đề mình vốn quan tâm nhất.

Tân gia mua ở đâu, bao nhiêu mét vuông,... đây đều là những vấn đề mấu chốt quyết định sự thành công của buổi xem mắt.

“Cháu còn không có nhà ấy, chỉ thuê một căn nhà trọ gần công ty thôi, cũng khá vừa lòng ạ! Hiện tại giá nhà tăng vùn vụt như vậy nên tương lai cháu cũng chưa có tính toán gì về việc mua nhà mới.” Có gì muốn hỏi thì hỏi nhanh chút, anh còn phải về nhà!

Anh thừa nhận, hôm nay tính nhẫn nại của anh cực kì thấp.

Một câu này khiến hai gương mặt đang tươi cười ngồi đối diện cứng đờ.

Sao lại thế này? Bà Bạch chẳng phải nói con mình đã mua tân gia dành cưới vợ rồi sao?

Mẹ Bạch nghe con nói vậy, vội muốn chết: “Bà Lâm, vợ chồng tôi hiện tại đang sống trong một căn hộ chừng trăm mét vuông, định bụng sau này lấy căn nhà đó làm nhà tân hôn cho con trai.” Thằng bé rất hiểu

thảo, hai năm đầu tiên làm ra tiền đều dành dụm mua nhà cho bà, giúp hai vợ chồng bà có một căn nhà cố định, ổn định cuộc sống.

Nhưng bà và chồng mình đều nghĩ nếu sau này thằng bé có kết hôn mà không mua nhà mới, họ sẽ nhường căn nhà đó lại cho con, tiếp tục đi thuê nhà ở.

“Nếu vậy... sau khi kết hôn sẽ không ở chung với bà chứ?” Trưởng bối của đôi phương vẫn lo lắng hỏi.

“Đương nhiên, đương nhiên!” Mẹ Bạch vội vàng trả lời.

Đôi phương còn chưa kịp lộ ra thái độ vừa lòng thì Bạch Lập Nhân rốt cục đã nghe không nổi nữa, nói: “Cô Lâm, xin lỗi cô, nếu cái cô muốn là nhà ở tương lai chứ không phải một người bạn đời, tôi nghĩ chúng ta cũng không cần bàn đến chuyện hẹn hò nữa đâu, xin phép!”

Vừa nói xong anh đã lập tức cất bước.

Ba người còn lại đều choáng váng.

Mẹ Bạch vội vàng giữ con lại.

Hôm nay con sao vậy? Tính tình kì cục?

Ở Ôn Châu trước giờ vẫn vậy mà? Xem mắt đầu tiên không phải xem người mà là xem nhà, con cũng biết còn gì? Sao hôm nay cư xử lạ vậy?

“Thật ra thằng bé đã chọn được một căn nhà rất đẹp.” Mẹ Bạch quay sang, xấu hổ giải thích với đôi phương: Thực lực kinh tế của con tôi không vừa đâu.

Nhưng...

“Không, vài năm tới con không có ý định mua nhà.” Bạch Lập Nhân nói trắng ra: “Điều kiện nhà chúng tôi cũng không khá giả gì, tuy hai người ngoài mặt nhìn thấy công ty và xe tôi đi thì đoán tôi là người có tiền, có thể. Nhưng thật ra xe do tôi mua trả góp, công ty cũng nợ vài trăm nghìn, chúng tôi chỉ dựa vào danh tiếng từ trước đến nay mà làm việc, chỉ có thiết bị, không có nhà xưởng! Nếu bác bảo cháu lấy ba trăm vạn ra mua nhà, có thể cháu lấy được! Nhưng nếu có tiền cháu sẵn sàng bỏ ra để tu bổ công ty, như vậy chuyện vay mượn ắt sẽ dễ dàng hơn nhiều, vậy nên tại sao mọi người lại muốn cháu mạo hiểm sự nghiệp mà đi thành gia lập thất? Cho nên, việc mọi người muốn tìm phòng mới nhà mới gì đó, cháu không có chút hứng thú nào cả! Nếu muốn mẹ cháu nhường nhà, cháu thà cả đời không kết hôn!”

Nếu bàn đến chuyện cưới vợ thì anh còn quan tâm đến vấn đề sự nghiệp hơn, bỏ mấy trăm nghìn ra để cưới vợ, anh không có điên!

Không khí vui vẻ khi nãy kết thúc bằng pha nói chuyện thẳng thừng khiến khuôn mặt đôi phương lúc đỏ lúc trắng.

Buổi gặp mặt tốt đẹp cuối cùng lại tan rã không vui.

Mẹ Bạch ngồi ghế phụ trên xe, buồn bực nói: “Cô Lâm vốn có ý với con mà!” Cô gái đó là giáo viên, không những xinh đẹp mà còn nhã nhặn lịch sự, điều kiện quả thực rất tốt.

Cô Lâm trong miệng mẹ tròn ngấn ra sao anh còn chẳng biết, nhưng chỉ riêng động tác hút ốc của cô ấy cũng nhã nhặn, đứng đắn, không giống Diệu Diệu, vừa ngó ngán vừa tùy tiện.

Tuy nhiên trong buổi họp cuối năm ở công ty, lúc cái cô ngốc kia ăn ốc, môi đỏ mọng ‘hút’ một cái, quả thật có thể câu mất hồn người khác.

Bạch Lập Nhân không hé răng nửa lời, anh không muốn lại chọc tức mẹ mình thêm nữa.

“Có phải con cãi nhau với Diệu Diệu không?” Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, mẹ Bạch thử.

“Cô ấy tự nhiên nổi điên, nói muốn ở lại Vũ Hán tham quan vài ngày.” Tâm trạng anh rất khó chịu.

Tối qua vô duyên vô cớ bị cô xả giận, buổi sáng anh còn cố tình đến quầy tiếp tân nhờ họ chuyển lời bảo cô ra sân bay.

Không ngờ cô đã ra ngoài rồi.

Tiếp tân còn nói, có một người đàn ông rất phong độ đến đón cô đi, hai người thoạt nhìn rất vui vẻ.

Cái cô này, lại còn thông đồng với tên đàn ông khác, không phải quá khó hiểu rồi à?!

“Lập Nhân, có phải Diệ Diệ lại có bạn trai rồi không?” Mẹ Bạch hỏi.

“Ai biết được!” Bạch Lập Nhân hừ lạnh.

Dù sao cũng không phải lần đầu, chắc chắn quen chẳng được bao lâu lại nháo nhào đòi chia tay.

“Vậy cũng được á?” Mẹ Bạch nhăn mặt: “Nghe con nói thì chẳng phải con cũng thích con bé à? Chủ động chút đi.”

Anh thích Diệ Diệ?

Bạch Lập Nhân đột ngột phanh gấp khiến mẹ Bạch suýt chút nữa bị dọa cho chết khiếp.

Bạch Lập Nhân rút cuộc không khống chế được nữa, quay sang mẹ rống lên: “Ai thích cô ta?? Mẹ có tuổi nên nói năng lung tung rồi, sau này tuyệt đối không được như thế nữa, mẹ sao lại hồ đồ vậy chứ?!”

Mẹ Bạch bị con quát đến ngẩn cả người.

Ồ, bà già đi thật à?

Mẹ Bạch thấy hơi sợ con mình, bà rụt rụt bả vai lại.

“Con cả tối tâm trạng không được tốt nên mẹ cứ tưởng con...” Đang ghen.

Bà kịp thời phanh hai chữ sắp bật ra khỏi miệng, nhanh chóng lấp liếm: “Mẹ cứ tưởng con thích Diệ Diệ, dù sao con chó con mèo ở lâu còn có tình cảm, huống gì là con người.”

“Con mắt nào của mẹ thấy con thích cô ta? Con mắt nào của mẹ thấy con lâu ngày sinh tình?” Thấy bộ dạng sợ hãi của mẹ, Bạch Lập Nhân giận cũng không nổi, nhưng giọng điệu vẫn khó có thể không chế.

“Lập Nhân, nói thật thì Diệ Diệ cũng rất tốt, đứa nhỏ này tính tình thật thà, ai lấy được nó thì có phúc lắm đó.” Mẹ Bạch không sợ chết lại khuyên con tiếp.

Tình tình thật thà? Là ngu ngốc, ‘ngu ngốc’ thì có?!

Xem bộ dáng cô ta xem, thất tình mấy trăm hiệp là do không được thông minh đi!

Anh hừ lạnh.

“Dù sao con xem mắt lúc nào cũng thất bại, cô này không vừa mắt, cô kia cũng không vừa mắt, lại còn không chịu nổi cảnh cùng người lạ thân mật! Mấy năm nay con đều có thói quen để Diệ Diệ bên cạnh. Nếu không, con, mày theo đuổi Diệ Diệ đi!

Mẹ Bạch vẫn không từ bỏ ý định khuyên con.

Con bé Diệ Diệ kia bà rất thích, về sau nếu có gả cho con mình thì bà cũng không lo đến vấn đề sẽ bị chọc đến tức chết.

“Vì cô ấy lúc nào cũng ở cạnh con nên con phải chấp nhận cô ấy?” Lý luận kiểu gì vậy? Bạch Lập Nhân không cho là đúng.

“Dù sao con cũng không thích loại hình phụ nữ như thế!” Nếu Diệ Diệ lớn lên cỡ như Hiếu Vũ hay Hạ Thiên anh còn có thể chịu được.

Tuy rằng, anh thừa nhận, mình đối với cô có chút xúc động về mặt sinh lý.

Nhưng anh nhất định không để loại gen di truyền này không chế đầu óc mình.

“Thái độ của con về việc này và việc khi xưa có gì khác nhau chứ?” Mẹ Bạch cười khổ.

Con rất cố chấp.

Có rất nhiều chuyện bà đã bỏ qua từ lâu, con bà cũng không cần quá để ý.

Diệu Diệu vốn không làm gì lại bị kỳ thị, chuyện này cũng chẳng hay ho gì.

“Mẹ thấy Diệu Diệu không giống với cô ta đâu, con xem, phụ nữ không thể đánh giá bằng bề ngoài, mà phải đánh giá bằng nội tâm.” Mẹ Bạch nhiệt tình khuyên bảo: “Mẹ không tin con và Diệu Diệu bên nhau lâu như vậy mà một chút con cũng không nhìn ra, Diệu Diệu quả thật là một đứa trẻ rất tốt.”

“Nhìn không ra.” Anh cứng rắn.

“Con...” Bà dở khóc dở cười.

Xem ra bà và Diệu Diệu thật sự không có duyên làm mẹ chồng con dâu.

“Mẹ, thể loại lâu ngày sinh tình gì gì đó mẹ đừng có đi nói cho người ngoài đấy!” Anh thận trọng cảnh cáo mẹ mình.

Rủi mà rơi vào tai Diệu Diệu, khéo cô lại nghĩ anh có ý với cô.

“Biết rồi, biết rồi!” Mẹ Bạch bắt đầu dĩ gậy đầu.

40. Q.3 - Chương 13

Diệu Diệu gần đây vẻ mặt phần chấn, không lúc nào là không cười, gương mặt như được phủ thêm một lớp mặt khiến cô càng thêm quyến rũ.

Bạch Lập Nhân sau khi xuống lầu lấy văn kiện, khi đi lên lại ôm theo một bó hoa.

“Cửa hàng hoa đưa đến.” Anh đem bó hoa bách hợp to đùng đặt trước mặt Diệu Diệu.

Thực sự xứng đáng với cái tên ‘hoa bách hợp’, chỉ cần gom một đồng hoa bện lại rồi xịt vào đây vô số loại nước hoa rẻ tiền là thành mùi, mũi anh muốn nổi dị ứng rồi!

“Cảm ơn.” Diệu Diệu nở nụ cười câu hồn đoạt phách với anh.

“Thư kí Liêu, chú ý chút, đừng gây ảnh hưởng nơi công sở! Nếu mà gây ồn ãi linh tinh thì cẩn thận tôi phạt đấy!” Bạch Lập Nhân bày ra bộ dạng uy nghiêm, nghiêm túc cảnh cáo.

“Vâng.” Diệu Diệu vẫn không khép miệng được, cô có thể nhìn được đường tình duyên rộng mở của bản thân, tâm tình thật tốt, ây da, không thêm so đo với anh ta.

Anh bước đến trước cửa phòng làm việc thì dừng chân lại.

“Đừng có sốt sáng gả mình ra ngoài sớm quá làm gì, thận trọng một chút!” Tự giải quyết cho tốt vào! Cùng một gã đàn ông, bị lừa một lần là đủ rồi, để bị lừa nhiều lần quả thật quá buồn cười!

Những lời này anh lấy tư cách bạn bè mà nhắc nhở cô.

“Vâng.” Trước giờ cô vẫn nhận sai kiểu này, vào tai trái lại ra tai phải.

Sau khi từ Vũ Hán trở về, Liêu Diệu Trần có gì đó là lạ.

Thấy thái độ cho có lệ của cô, anh đột nhiên cảm thấy tức giận.

Anh đánh mặt lại, xoay người ra ban công.

Thấy quỷ khó chịu kia đi chỗ khác, Diệu Diệu khoái trá ngồi xuống.

“Hắt xì!” Cô vội vàng lấy khăn tay che mũi lại, cũng bị loại mùi nước hoa nồng nặc làm ngứa mũi.

Chưa kịp xem thiệp thì cô có điện thoại.

“Chuyện gì vậy?” Cô quả thật sợ gây ảnh hưởng đến người khác nên ôm lấy điện thoại, nhẹ giọng hỏi.

“Cửa hàng bán hoa.” Bên kia di động truyền đến giọng nói vô cùng dịu dàng.

“Không cần gửi nữa, sắp mất rồi, bị anh hại chết rồi.” Rõ ràng là những lời oán giận nhưng khóe môi cô nhin không được hơi cong lên.

Đây là vị ngọt của tình yêu.

“Anh ta không thích tôi tặng hoa?” Qua di động, Tiết Khiêm Quân cúi đầu che lại tiếng cười.

Cô còn lâu mới để ý chuyện Bạch Lập Nhân thích hay khó chịu, dù gì cũng không liên quan gì đến cô, nếu có thì cũng lắm chỉ trừ bớt tiền thưởng mà thôi.

Hôm kia anh tặng hoa diên vĩ, hôm qua là hoa hướng dương, hôm nay tặng... có hơi tục.

Tiết Khiêm Quân liên tục tặng hoa trong ba ngày, cô sợ khiến anh lãng phí thời gian cũng như lãng phí tiền bạc.

Tuy rằng mấy cô nhóc trong công ty đều rất hâm mộ cô, khiến cô nổi chút lòng hư vinh nho nhỏ.

“Làm sao đây, tôi mua một chậu lan dạ hương, chủ quán nói nếu chăm sóc kỹ càng sau này sẽ cho hoa màu tím. Tôi và chủ quán đã tốn rất nhiều công sức để chăm sóc thân củ, nó cũng chuẩn bị ra hoa, vừa cắt ngọn rồi, đang chuẩn bị tặng cho em, vậy mà...” Tâm trạng Tiết Khiêm Quân có vẻ cũng bị ảnh hưởng đôi chút.

Có một lần cô nói cô thích hoa màu tím, anh nhớ rất kỹ.

“A, lan dạ hương?”

Diệu Diệu kinh ngạc, vậy...

Hoa bách hợp là...

Cô vội vàng rút tấm thiệp trong bó hoa, vừa mở ra đã thấy:

Diệu Diệu, thật sự yêu em, cho anh thêm một cơ hội đi!

Đan thiếu quan.

Trên đó còn hẹn cô ăn tối.

Diệu Diệu lập tức nổi hết da gà da vịt.

“Vậy đi, nếu giám đốc em không thích thì chúng ta hẹn nhau ăn cơm tối, tôi đem chậu lan dạ hương này tặng cho em, tiện thể dạy em cách chăm sóc.”

Tiện nữa thì thúc đẩy quan hệ luôn.

“Khiêm Quân, em có chút chuyện cần phải xử lý, chúng ta hẹn nhau ngày mai được không?” Cô phục hồi tinh thần.

“...Ừm được, có thể.” Mặc dù hơi ngoài ý, nhưng anh vẫn giữ nguyên phong độ dịu dàng trả lời.

Cúp điện thoại, nụ cười của Diệu Diệu cứng lại.

Ghét thật, cô muốn xử lý bông đào héo này của mình cho dứt điểm!

Sau khi trở lại văn phòng, tâm trạng của Bạch Lập Nhân vẫn không yên.

Nội tâm không hiểu sao cứ thấy hơi nôn nóng.

Diệu Diệu được tặng hoa ba ngày liên tiếp, cả công ty không ai không biết.

“Có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, thật sự có người đang theo đuổi Diệu Diệu, hơn nữa cô ấy còn rất vừa lòng với đối tượng này.” Xem cô ấy cười hết như háo sắc, rất khả nghi.

“Khả năng thứ hai, tất cả chỉ là tưởng tượng, ông cũng biết Diệu Diệu đã 26 tuổi, đã qua cái thời xinh đẹp như đóa hoa nở rộ của người con gái, bây giờ đã thành hoa cúc rồi, cô ấy đương nhiên phải sốt ruột.” Tiểu Vỹ đàm luận với anh: “Tôi đoán, đã loại trừ mọi loại suy đoán, cuối cùng kết luận: Có thể cô ấy đang cố

tình biểu hiện như vậy để thử ông, xem xem với thái độ hiện tại của ông, còn có thể tiếp tục phát triển hay không.” Ai không nhận được thì thua, thế thôi.

Là vậy sao?

Anh gần như không có chút kinh nghiệm yêu đương nào, không biết thủ đoạn khi yêu của phụ nữ là thế nào.

Điện thoại của anh từ nãy đến giờ vẫn reo không ngừng.

Bạch Lập Nhân cầm lên thì thấy, lại là Đỗ San San.

Kinh nghiệm yêu đương duy nhất của anh.

“Chuyện gì?” Anh nghiêm mặt tiếp điện thoại.

Đối phương hơi ngoài ý một chút, nhưng vẫn ngọt ngào đáp: “Anh Lập Nhân, cùng nhau ăn cơm tối đi.”

“Tôi không có thời gian.”

Phiền thật, đã kết thúc rồi, hiện tại còn dây dưa làm cái gì nữa?

“Chúng ta đi Cocu đi, buổi tối chín giờ, phòng A17!” Đối phương làm như không nghe thấy lời anh, thông báo địa điểm xong thì lập tức ngắt điện thoại.

Bạch Lập Nhân bị ngắt điện thoại đột ngột, không biết nói gì.

Đỗ San San một chút cũng không thay đổi, nhưng người thay đổi lại là anh.

Bất luận còn cảm giác hay không, anh đều không muốn tiếp tục dây dưa với cô nữa.

Anh sẽ không đi.

Tình yêu giống như một ngọn đuốc vậy, chỉ cần nó còn chút ánh lửa li ti thì không nên động đến nó, vì chỉ cần một giọt dầu thôi cũng đủ để xảy ra hỏa hoạn.

Vì vậy, anh sẽ không cho Đỗ San San bất cứ cơ hội nào, cũng chưa bao giờ muốn động đến Liêu Diệu Trần.

Bây giờ, anh tan tầm.

Trong văn phòng sớm đã không còn một bóng người.

Trước kia Liêu Diệu Trần vì đi ké xe anh, nhất định sẽ ngồi chờ rồi cùng nhau tan tầm.

Không hiểu sao anh cứ thấy thấp thỏm.

Về nhà, tắm rửa xong xuôi.

Chiếc điều khiển ti vi trong tay anh không biết đã được bấm đổi kênh bao nhiêu lần.

Nhưng không có kênh nào thú vị.

Ngay cả kênh kinh tế mà bình thường anh hay xem cũng khiến anh nhức đầu.

Tám giờ, có lẽ anh nên nhắc nhở cái cô bên cạnh nhà tắm rửa sớm một chút, hôm nay anh hơi mệt, muốn đi ngủ sớm.

Lần đầu tiên anh thử dùng tay gõ vào vách tường phòng sát vách.

Gõ vài cái, im lặng.

Mặt không chút thay đổi, anh trực tiếp mở cửa, đi ấn chuông nhà bên cạnh.

“Đình doong.”

“Đình doong.”

“Đình doong.”

Không biết đã ấn bao lâu mà phòng trong vẫn im lặng, không có tiếng bước chân trong phòng, càng không có tiếng bước chân ra mở cửa.

Không thể nào? Thật sự đi hẹn hò rồi?!

Anh thừa nhận khi sáng anh có nhìn qua tấm thiệp tặng kèm, nhưng không phải cố ý nhìn lên, mà là khi nhận hoa thì thấy nó rơi ra, lúc anh nhặt lấy bỏ vào chỗ cũ thì vô tình nhìn thấy.

Trừ mấy lời buồn nôn ghi trên đó, còn có: Quán cà phê Cocu, phòng A16.

Cái cô này có phải bị viêm não không? Bị người ta chơi một vỏ đầu vậy còn không thừa? Đáng đời cô xui xẻo!

Bạch Lập Nhân tức giận đóng sầm cửa phòng.

Buổi tối, tám giờ, Diệu Diệu quyết định đến chỗ hẹn.

Đây không phải lần đầu tiên Đan Thiểu Quan hẹn cô, trên thực tế thì gần đây cứ cách vài ngày hắn lại nhắn cho cô hơn chục tin nhắn, trình độ quấy rối đã nâng lên một cảnh giới mới.

“Em muốn ăn gì?” Diệu Diệu vừa đến, hai mắt Đan Thiểu Quan liền sáng rõ lên, ân cần hỏi.

“Tôi không đến đây để ăn cơm, mà là đến để nói rõ cho anh...” Cô còn chưa dứt lời, phục vụ đã bước đến để ghi order.

“Gọi món trước đi, nhất định là em cũng chưa ăn tối, chắc đói bụng rồi hử.” Đan Thiểu Quan vội vàng vì cô gọi món.

Cảnh này, lúc này, cô thật sự không biết nên nói cái gì.

Đành phải mở miệng phân chia rạch ròi: “VẬY thế này đi, hôm nay chúng ta mỗi người 5-5.” Cô cũng không muốn phải mắc nợ người khác.

Nhưng Đan Thiểu Quan chỉ mỉm cười: “Diệu Diệu, anh không còn là tên sinh viên nghèo năm đó nữa, hiện tại tuy thu nhập của anh không cao, nhưng cũng có hơn mười, hai mươi vạn, em không cần vì anh mà tiết kiệm.”

Diệu Diệu lúc nào cũng băn khoăn đến chuyện sợ làm hắn tự ái, lúc nào cũng biết ý, lại chăm sóc người khác rất tỉ mỉ, những điều đó hắn vẫn còn nhớ như in.

Tuy bề ngoài của cô có thể khiến người khác hiểu lầm, nhưng ai tiếp xúc lâu ngày sẽ biết cô quả thật là một cô gái rất hiền lành tốt bụng.

Thấy hắn nghĩ nhiều đến mức đấy, Diệu Diệu quả thật hết nói nổi.

Đang định nói gì đó thì phục vụ lại bước đến.

“Em uống gì? Cà phê sao?” Đan Thiểu Quan vội hỏi cô.

“Không cần, nước lọc là được rồi.” Cô cười, nói với phục vụ.

Phục vụ rót cho cô một cốc nước, vừa định đi thì Diệu Diệu gọi lại: “Phiền anh cho tôi một bình nước luôn nhé.” Tối nay, cho dù cho có phải nói đến miệng đắng lưỡi khô, thì cô cũng phải thuyết phục bông đào héo này hiểu rằng giữa hai người họ đã kết thúc rồi cho bằng được.

“Chúng ta bắt đầu từ đâu đây?” Phục vụ ra ra vào vào, từng món từng món được bày lên, nhưng không ngăn được quyết tâm của cô.

“Tôi trước kia quả thật có yêu anh, nhưng đã bao lâu rồi, tôi gặp một người lại yêu một người, rất dễ động lòng cũng rất dễ bỏ cuộc.” Lòng của cô giống hệt như bề ngoài mình, dễ mềm lòng, mềm như ‘hoa’.

Cô dễ mềm lòng như cảm giác tê tê truyền đến khi bị điện giật, cũng dễ bỏ cuộc như khi cảm giác tê tê ấy biến mất lúc rút tay lại.

“Năm ấy khi anh rời đi, tôi thật sự rất khó chấp nhận, nhưng sau này khi quen bạn trai mới, tôi rơi vào lưới tình rất nhanh, nhưng không bao lâu anh ta lại bắt cả hai tay, tôi đây ngay cả khóc cũng không khóc nổi.” Diệu Diệu đem chuyện cũ ra kể cho bằng hết: “Lúc lòng tôi chấp nhận học trưởng thì cũng chính là lúc tôi phát hiện ra bản thân mình đã buông tay anh lâu rồi.”

Đau vì tình, dựa vào tình mà xoa dịu.

Cô đối với mỗi đoạn tình cảm đều rất trân trọng, cô không phải là loại một lòng hai dạ, thích khiến người ta đau khổ.

Nhưng, yêu, thất tình, lại yêu, rồi lại thất tình, cô cứ mãi luẩn quẩn trong cái vòng xoay đó.

“Nếu tôi đối với anh còn chút chú ý gì đó, thì đó chính là chuyện anh nợ tôi một câu “xin lỗi!” Nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa rồi, nợ hay không nợ, cô đều không sao cả.

Dù sao anh có thể là người đầu tiên nợ cô câu ‘xin lỗi’, nhưng không phải là người duy nhất.

Có lẽ cô ngốc thật, nhưng tính thẳng thắn, cái tính thẳng như ruột ngựa của cô lại giúp cô không hay để bụng, chuyện gì đã qua cứ để nó qua đi.

Nghe cô nói vậy, Đan Thiểu Quan đột nhiên cảm thấy rất đau lòng.

“Nhiều năm như vậy nhưng anh vẫn không thể quên được em...” Nhưng không ngờ, hắn đã sớm bị người ta quên không sót thứ gì.

“Anh ở Australia có lẽ quá cô độc, quen biết lại không nhiều nên mới nghĩ mình nhớ mãi không quên được tình cũ.” Diệu Diệu hỏi vặn lại: “Nếu đối với anh, tôi quan trọng như thế, năm đó sao anh có thể bỏ lại tôi mà đi?”

“Không, Diệu Diệu, không phải vậy, anh xin em, hãy cho anh thêm một cơ hội, nghe anh giải thích!” Đan Thiểu Quan kích động bước đến, y hết như trong phim, quỳ một gối trước mặt Diệu Diệu.

Diệu Diệu hoảng sợ.

41. Q.3 - Chương 14

Đan Thiểu Quan quỳ một gối trước mặt cô, vẻ mặt rất thành khẩn, nhưng lời nói lại mang vẻ già mồm ắt lẽ phải: “Diệu Diệu, việc năm đó đúng là lỗi của anh, nhưng em cũng sai! Em không nên cố ý phá hoại mối quan hệ đang tốt đẹp của Bạch Lập Nhân và Đỗ San San, chính vì việc đó mới khiến bốn người chúng ta rơi vào cục diện xấu hổ như bây giờ.” Nếu không đi du học, có lẽ hiện tại bọn họ đã kết hôn, không chừng còn có cả con rồi.

Cô? Cô cố ý phá hoại?

Diệu Diệu choáng váng, vất vả lắm mới nhớ lại được sự kiện năm đó.

Vài năm nay, cô và Bạch Lập Nhân ở chung cũng không thể xem là hòa thuận, nhưng ít ra không ai còn để tâm đến chuyện khi ấy.

“Tên bất cá hai tay, Bạch Lập Nhân!!” Hồi tưởng lại bộ dạng “trừ gian diệt bạo” lỗ mãng của mình khi đó, Diệu Diệu mồ hôi tuôn ầm ầm.

Lúc ấy cô bị Ninh Ninh làm cho đầu óc mụ mẫm, lại không biết Bạch Lập Nhân “thuần khiết” đến cỡ nào, một mực cho rằng anh là người bội tình bạc nghĩa.

Hiện tại nếu có người đứng trước mặt cô nói rằng Bạch Lập Nhân một chân hai thuyền, không bằng móc mắt cô đi.

Làm ơn đi, tên kia nhìn kiểu gì cũng không phải là người mang bộ dạng phong lưu.

Nói tiếp lại khiến người khác buồn cười, xử nam siêu già 27 tuổi, cô nể mặt mới không cười thẳng vào mặt anh ta! Tên kia đến tận bây giờ còn thuần khiết như vậy, có khi nào tâm lý có vấn đề nên lây lan đến cả đường sinh lý?!

Hơn nữa, nếu năm đó tình cảm của họ bền vững, cô có muốn phá cũng không phá được, được không?!

Mặc dù tâm cứ luôn lăm bắm những lời phản bác, nhưng Diệu Diệu vẫn thấy chột dạ không mở miệng được.

Bạch Lập Nhân vẫn không chịu quen bạn gái, nếu thể xác và tinh thần vẫn khỏe mạnh mà không cùng người khác cái kia, không phải là vì Đỗ San San, vì sự kiện đó chứ?!

“Vì Đỗ San San nghĩ em cố ý nên mới lấy điều kiện vô cùng tốt đến dụ hoặc anh, cướp anh đi, khiến anh phụ em.” Đan Thiếu Quan đột nhiên nắm chặt tay cô: “Diệu Diệu, em nghĩ anh không khó xử sao? Tiền đồ và tình yêu, anh quyết định không chút do dự nào sao?”

Diệu Diệu, chúng ta không rời xa nhau, cả đời cả kiếp vĩnh viễn ở bên nhau, có được không?

Diệu Diệu đột nhiên bừng tỉnh, tại sao lúc đó Đan Thiếu Quan lại nói những lời này, thì ra anh ta cũng đã rất dần vật đau khổ.

Đàn ông thề non hẹn biển thật dễ dàng, tùy tiện, tùy tiện đến mức chẳng những muốn khiến phụ nữ thấy an tâm, mà còn muốn thuyết phục chính bản thân mình.

“Lúc ấy vì sao em không cho anh? Nếu em cho anh, anh cũng không chết tâm...” Đan Thiếu Quan vẽ mặt đau khổ.

Cô khi ấy cho anh ta thời gian bình tĩnh, nhưng không ngờ kết quả sau khi anh ta bình tĩnh lại, vẫn rất nông cạn.

Diệu Diệu cảm thấy người nên thất vọng, phải là mình.

Nhưng bây giờ ngẫm lại, âu cũng là số phận.

“Năm đó sở dĩ anh đồng ý đi cùng Đỗ San San đều là diễn kịch.” Tay cô bị anh ta siết chặt, vì quá khẩn trương nên lòng bàn tay Đan Thiếu Quan đỏ đầy mồ hôi, khiến Diệu Diệu cũng cảm thấy nhộp nhộp, cô để yên không được mà giật ra cũng không xong, cuối cùng bị hấn ép phải lắng nghe.

“Giữa anh và Đỗ San San không có bất cứ quan hệ nào cả, khi ở Australia cũng không sống chung, quan hệ giữa bọn anh so với bạn bè còn bình thường hơn, tất cả chỉ là giả thôi! Đỗ San San chỉ giận lấy rồi cố tình làm vậy khiêu khích Bạch Lập Nhân mà thôi!” Có thể là do lo lắng mà giọng nói Đan Thiếu Quan càng lúc càng lớn.

Cửa phòng vốn chỉ khép hờ nên giọng của phục vụ truyền vào một cách rõ ràng.

“Mời ngài, mời cô, lối này ạ.”

Khi Bạch Lập Nhân đến, Đỗ San San đã đứng chờ ở cửa, bọn họ được phục vụ dẫn đường, bước vào khu phòng ăn chỉ giăng đèn mờ mờ.

Thật sự là máu chó mà, khi anh bước đến thì vừa lúc nghe được trò hay.

Hơn nữa ở vị trí của anh, vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh Đan Thiếu Quan đang quì một gối trên mặt đất.

Không phải cầu hôn chứ?!

“Giọng ai mà quen vậy?” Đỗ San San hơi nghiêng người nhìn, kinh ngạc: “Trời ạ! Là...” Cô ta rất thức thời che miệng mình lại.

Nghe động tĩnh ở bên ngoài, Đan Thiếu Quan vội vàng đứng lên.

Ánh mắt mất tự nhiên của hắn chạm đến ánh mắt của hai người đứng ngoài cửa.

“Bạn anh sao?” Diệu Diệu định xoay người lại thì đột nhiên bị Đan Thiếu Quan chặn lại, đóng cửa rầm một tiếng.

“Không phải, không phải, không quen...” Đan Thiếu Quan chột dạ.

Bạch Lập Nhân lạnh mặt nhìn cánh cửa vừa bị đóng.

“Thưa ngài, đây là phòng A17.” Phục vụ mở cửa: “Xin hỏi hai vị dùng gì?”

Anh gật đầu, chưng bần mặt dần thối ra, ngồi vào ghế: “Không cần gì, hai ly cà phê là đủ rồi.”

Phục vụ vội vàng nhắc nhở: “Thưa ngài, chỉ cần cà phê thôi ạ? Giá phòng thấp nhất là 228 tệ đấy ạ.”

Anh móc ví ra, rút 3 tờ tiền màu đỏ, tính cả phí gọi món đưa cho phục vụ: “Hai ly cà phê, không cần gì nữa cả, đừng để tôi phải nhắc lại!” Giọng điệu thối hoắc, sắc mặt càng thối hơn.

Đúng là quái nhân.

Tuy khách không gọi món nào, nhưng đã trả tiền phòng trước nên phục vụ cũng không nói gì, chỉ im lặng đóng lại cửa phòng.

“Đúng là trùng hợp nhỉ!” Đỗ San San cũng không giận, cười khanh khách, nhìn rất hồn nhiên: “Ở nước ngoài bao lâu vậy mà xem ra Đan Thiểu Quan vẫn không thể quên được Diệu Diệu, không ngờ về nước lại lập tức hành động.”

Anh lạnh mặt. Ngay cả anh cũng không hiểu vì sao mình lại đến, vì sao lại cố ý để loại chuyện này phát sinh.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nói là do anh lo lắng đi, dù sao anh cũng không muốn thư ký kiêm hàng xóm của mình phải đến cục cảnh sát.

“Anh Lập Nhân, em thừa nhận tính ghen tị của mình quá mạnh, khả năng không thích hợp trở thành bạn gái anh, nhưng chúng ta quen biết nhau lâu vậy rồi, anh thật sự muốn vì mình từng hiểu lầm nhau mà phải sạch quan hệ như vậy?” Đỗ San San xúc động nói: “Cho dù không thể trở thành người yêu, chẳng lẽ bạn bè bình thường cũng không được luôn sao?”

Anh phục hồi tinh thần, nghĩ lại những lời khi nãy vô ý nghe được.

Anh không ngờ Đỗ San San và Đan Thiểu Quan thật sự chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì.

“Anh Lập Nhân, nếu năm đó em có thể biết trước kết cục hiện tại, em thà chưa từng bắt đầu mối tình đầu, nếu vậy vào ngày giỗ mỗi năm của Nhóc Con, em có thể lấy thân phận chị gái mà đốt cho con bé ít tiền, cùng chia sẻ nỗi buồn với anh.” Đỗ San San nhẹ giọng cúi đầu, có thể nghe thấy cô thật sự thương tâm khi nhắc đến Nhóc Con.

Nhóc Con.

Nhóc Con.

Bạch Lập Nhân lạnh mặt.

Anh đối với em gái vẫn còn cảm thấy áy náy, năm ấy anh không nên hành động theo tình cảm, không nên để em gái ở lại cái ổ lỵ tinh đó.

Trước đây, vì anh không đủ kiên nhẫn, nhưng Đỗ San San và em gái ngược lại quan hệ vẫn rất tốt, khi con bé gặp chuyện không may, cũng là San San đến báo ẹ con họ, giúp họ có cơ hội đưa tiễn con bé lần cuối.

Anh còn nhớ rõ, khi đó San San khóc còn thương tâm hơn cả anh.

Vì tình ‘chị em’ này quá chân thật, trái tim anh không cách nào có thể tiếp tục lạnh lùng được nữa.

“Làm bạn bè?” Anh rút cuộc cũng chịu mở miệng.

Hiện tại anh không thể lại một lần nữa bắt đầu với Đỗ San San, nhưng anh biết một khi mình đã buông lỏng quyết tâm, về sau dù mọi chuyện có phát triển đến mức nào, cũng không sao.

“Vâng!” San San mừng rỡ.

Anh định nói gì đó thì đột nhiên chú ý đến tiếng động kì lạ phòng bên cạnh.

“Anh nói gì cũng vô dụng, chúng ta đã kết thúc rồi. Tôi hiện tại đã có bạn trai, tôi rất thích anh ấy, tôi chỉ muốn chờ anh ấy.” Diệu Diệu không thích khiến người khác ôm nhiều hy vọng, thẳng thừng từ chối.

“Ai? Người đó là Bạch Lập Nhân?” Đan Thiểu Quan mặt mày tái mét.

Gì? Sao lại là Bạch Lập Nhân!

Nếu quả thực như Đan Thiểu Quan nói, rằng Đỗ San San còn trong trắng, nếu cô đã một lần khiến Bạch Lập Nhân chậm trễ, không muốn lại một lần nữa khiến hai người họ hiểu lầm nhau.

Diệu Diệu bắt đầu dĩ, kiên nhẫn giải thích: “Không, anh ấy là người do đồng nghiệp giới thiệu, bọn tôi không những trò chuyện rất hợp, mà tính cách cũng có nhiều điểm tương đồng.”

“Không, em nói dối! Em không chịu tha thứ cho anh, em đang trả thù anh!” Đan Thiểu Quan cố chấp cho rằng cô đang nói dối.

“Tôi không lừa anh, nếu anh không tin tôi có thể gọi anh ấy đến, mọi người cùng nhau uống cà phê!” Dứt lời, Diệu Diệu lập tức thò tay lấy điện thoại.

Đêm đó, cô có nói cho Tiết Khiêm Quân chuyện của Đan Thiểu Quan, anh còn tỏ vẻ nếu có chuyện gì, anh sẽ giúp.

Đó là một Tiết Khiêm Quân có thể khiến người khác cảm thấy ấm lòng.

Nhưng tay cô chưa kịp cầm lấy điện thoại đã bị Đan Thiểu Quan bắt lấy.

“Em không cần gọi, anh không tin!” Nói không tin, thật ra là không muốn chấp nhận: “Cho dù là thật thì sao? Hai người quen nhau được bao lâu? Vì sao ngay cả một cơ hội cũng không muốn cho anh?!” Dứt lời, hắn không hề báo trước, điên cuồng ôm lấy Diệu Diệu, chuẩn bị hôn lên môi cô.

Trời ạ trời ạ! Tên bệnh hoạn! Hắn nghĩ hắn đang đóng phim sao? Hay nhập vai quá rồi? Xem mình là nam chính trong tiểu thuyết chắc? Nghĩ chỉ cần cưỡng hôn có thể khiến phụ nữ đi vào khuôn khổ chắc?!

“Anh điên rồi?!” Diệu Diệu run run thốt lên, giận dữ, liều mạng lấy tay ngăn hắn lại.

Nhưng tên đàn ông bị sét đánh ngay não này lập tức dùng tay cưỡng chế cô, chặn nó trên sô pha, cố ý xáp đến gần hơn.

Trời đất quỷ thần ơi!

Môi và môi, chỉ còn cách nhau 5cm.

Sức lực giữa nam và nữ chênh lệch quá lớn, Diệu Diệu ra sức giãy dụa, nào có biết theo mỗi động tác giãy dụa của cô, hai thứ ‘no đủ’ trước ngực cũng lắc lư theo.

Yết hầu Đan Thiểu Quan lên xuống mạnh, dục vọng từng chút từng chút nóng lên, cuối cùng sục sôi bất ổn.

Vài năm đi du học, hắn không chỉ một lần mơ thấy Diệu Diệu nằm trong lòng hắn thế nào, rên rỉ dưới thân hắn ra sao.

Mỗi một lần tỉnh lại, ga giường đều ướt đầm.

Cho dù không phải yêu cô thật lòng, nhưng hề đã là đàn ông, nếu không được chạm vào cô một lần, hắn sẽ tiếc nuối cả đời.

Tay hắn khẽ vuốt nhẹ gương mặt mịn màng của cô, một ý nghĩ dâng lên trong lòng, khiến hắn càng dựa sát hơn.

Diệu Diệu là một người con gái rất truyền thống, có lẽ một khi chiếm được thân thể cô, hắn sẽ có phần thắng.

Hết như ma cà rồng, Đan Thiểu Quan khẽ cắn cổ cô.

Ý tưởng này đã bén rễ trong lòng hắn nhiều năm, hắn muốn để lại dấu vết của mình trên cơ thể cô.

“Tên điên này!” Bụng cô có vật gì cứng cứng ép vào, Diệu Diệu bị cắn đến hồng cả đầu, tức giận hét lên.

Tuyệt đối không được để bị xâm phạm!

Diệu Diệu dồn hết sức lực giãy ra được một bàn tay, cầm lấy túi xách đánh vào người hắn.

“Đừng đánh, đừng đánh!” Đan Thiểu Quan bây giờ muốn cắn cũng không được, hắn ôm lấy đầu, đông đờn tay né, không để bị cô đánh.

Diệu Diệu quần bách, cô cởi giày cao gót ra, hướng đến ót hắn mà đánh.

“Đừng hòng tôi tha cho anh!” Diệu Diệu trừng mắt, tóc tai hỗn độn, bộ dạng vô cùng hung dữ.

Nhưng như vậy càng khiến cô thêm quẫn rữ.

Đan Thiểu Quan tinh trùng thông lên não, dưới thân lại càng khó chịu.

Hắn rất tin rằng cách mình đang nghĩ đến nhất định sẽ thành công, càng nghĩ càng không thể không chế được nữa.

Hắn nuốt nước miếng, nhìn chăm chú vào cô: “Diệu Diệu...có gì từ từ nói...” Bộ dạng cô lúc này dường như giận đến mức muốn đập nát đầu hắn.

Nhìn kỹ, thì ra tròng mắt của cô màu râm nắng, xinh xắn như một con mèo nhỏ.

Diệu Diệu khi này đang nổi trận lôi đình, ánh mắt lại càng thêm sắc bén, càng câu lòng người, đặc biệt là con mắt bên trái, cứ như có thể bắn ra lửa.

“Diệu Diệu...” Đan Thiểu Quan định đến gần cô an ủi xin lỗi, nhưng không ngờ lại xảy ra một chuyện cực kỳ đẹp mắt.

“Rắc.” Thằng nhỏ đang rục rịch ngắc đầu của hắn bỗng dưng như bị gãy, một trận đau đến tê liệt truyền đến, khiến Đan Thiểu Quan mặt mày tái mét.

Trời ạ! Sao có thể? Chẳng nhẽ hắn có bệnh kín?

Cơn đau truyền đến từng đợt, như thể có ai đó đá vào ‘đầu’ hắn, ‘đầu’ hắn rất đau.

“Nếu anh còn lại đây, tôi sẽ đánh anh cho cha mẹ nhận không ra luôn đấy!” Diệu Diệu không ngừng đe dọa, cũng không quên quơ quơ chiếc cao gót trong tay.

“Có chuyện gì vậy?” Đột nhiên cửa phòng bị người khác đá văng ra.

Động tác giầy cao gót của Diệu Diệu lập tức ngừng lại.

Bạch Lập Nhân?

Bạch Lập Nhân đá tung cửa phòng. Lạnh lùng. Nhìn Diệu Diệu quần áo xộc xệch, đầu tóc bù xù, đứng trên sofa, một tay cầm giầy cao gót, một tay xoa eo, trông như Dạ Xoa.

Anh lập tức nắm được tình hình.

Một cơn tức không hiểu nguyên do bỗng trào lên, anh gần như không suy nghĩ gì, tóm lấy cổ áo Đan Thiểu Quan, ném hắn ra ngoài.

“A!” Đan Thiểu Quan bị vật ngã trên bàn, mông tiếp đất đau đến nát nhừ, từ đầu đến chân đủ loại thức ăn đầy màu sắc, hắn ôm lấy thắt lưng, đau đến rên rỉ.

Cú ném này nếu không nghĩ ngơi từ mấy hôm thì phỏng chừng cũng không xuống nổi giường.

Đỗ San San trở mắt nhìn.

Vì Bạch Lập Nhân từ bé lớn lên với danh nghĩa là người nối dõi của đại ca giới hắc đạo, nên thân thủ vô cùng lợi hại, nhưng cũng chính vì không thích động vào người lạ nên anh rất ít khi ra tay đánh người!

Thấy Bạch Lập Nhân vẻ mặt u ám một lần nữa tóm lấy cổ áo tên Đan Thiểu Quan bị ngã đến gần như tàn tật, chuẩn bị ra tay, Đỗ San San vội vàng ngăn lại: “Anh Lập Nhân, cẩn thận kéo chết người thật đấy!”

Nhưng Bạch Lập Nhân mặc kệ, tiếp tục tóm lấy hắn.

Đan Thiểu Quan thấy vậy, bị dọa đến ngất xỉu.

Sắc mặt Bạch Lập Nhân vẫn xanh mét.

“Này, Bạch Lập Nhân, tôi không sao mà!” Diệu Diệu vội vàng nhảy từ sofa xuống.

Không sao là không sao, nhưng nhìn bộ dạng chật vật của cô hiện giờ, chẳng khác gì bà điên.

“Chúng ta đi thôi!” Diệu Diệu cũng sợ gây ra tai nạn chết người, vội vàng kéo tay anh.

Trước cửa đã tụ tập rất nhiều người đến xem náo nhiệt, đêm nay thực sự là mất mặt đến nhảy xuống Thái Bình Dương cũng không rửa sạch được mà.

Nhưng Bạch Lập Nhân vẫn không nhúc nhích, cứ nhìn cô chăm chăm.

Chú ý đến ánh mắt anh đang nhìn vào cổ mình, Diệu Diệu xấu hổ cười gượng, lấy tay che lại: “A ha ha, không có việc gì, bị chó cắn...”

Bị chó cắn?

Khóe môi Bạch Lập Nhân giật giật.

Anh cầm lấy một chiếc giấy ướt trên bàn, xé túi lấy khăn ra, bộp một tiếng, lau mạnh cổ cô, anh căn bản không thể chịu được cái dầu răng chường mắt nọ trên đó.

Anh dùng sức lau một cách vô cùng tàn nhẫn.

“Anh làm sao, anh làm sao!” Diệu Diệu ré lên thảm thiết.

Đau quá, đau quá!!!

Cổ cô bị chà đến tróc da mất!

Bạch Lập Nhân, mệnh cô đúng là thê thảm.

Cô sớm bị hấn tra tấn đến chết mất thôi! Tên biến thái này!

Anh chà đến mức gần như hủy mất một tầng da trên cổ Diệu Diệu mới chịu ngừng lại, hành động không chút thương hương tiếc ngọc.

Nhưng...

“Không phải cô bị chó cắn sao? Được! Tôi dẫn cô đến trạm y tế tiêm vắc xin ngừa bệnh dại!” Anh ngoài cười nhưng trong không cười.

“Tôi nhất định sẽ theo sát cô, không để cô chạy lạc.”

Kiểm điểm thói quen sinh hoạt thì không nghe! Cái cô ngực to óc như trái nho này phải bị dạy ột bài học nhớ đời, mới biết hai chữ ‘hối hận’ viết như thế nào!

Nói xong anh lập tức túm lấy Diệu Diệu lôi đi xềnh xệch, không biết rốt cuộc là bị ai chọc tức nữa.

Diệu Diệu choáng váng.

“Ê ê, người anh em, không cần tích cực như thế, tôi hay nói đùa mà!” Diệu Diệu kêu thảm thiết.

Cái này là lời nói dối mang thiện ý kia mà!

Kết quả là cô hoàn toàn bị xem như bao tải, kéo đi.

Hôm nay gặp phải hai tên thần kinh, cô rất bi thảm.

Đỗ San San bị bỏ rơi ở một bên, trân trân nhìn theo cảnh này.

Cái, cái, cái này...là nổi giận sao?

42. Q.3 - Chương 15

“Á! Đau, đau, đau, cô y tá à, đau chết tôi mất!” Diệu Diệu nước mắt nước mũi ròng ròng.

Sao cô lại đen đui thế không biết? Người ta nói dối về đồng hồ Big Ben thì lập tức được bảo vệ*, còn cô nói dối lại bị lôi đi tiêm vắc xin ngừa dại.

*: Một trong những vụ nói dối kinh điển của BBC nhân ngày cá tháng tư, rằng đồng hồ Big Ben sẽ được chuyển sang hệ độ đồng hồ điện tử và người ta sẽ sớm lắp bảng hiện số mới thay ặt đồng hồ cũ. Tin tức

này ngay lập tức khiến thánh giả Anh bị sốc, họ bức xúc, thậm chí giận dữ gọi điện đến yêu cầu phải bảo vệ đồng hồ Big Ben.

Bản tin cũng nói rằng bốn thánh giả gọi điện về sớm nhất sẽ được tặng kim đồng hồ của Big Ben. Thật khó tin khi có cả những người đang ở nước ngoài cũng gọi điện về BBC với mong muốn sẽ trở thành người may mắn.

Làm ơn đi, cô đây không phải là bị chó cắn, mà là bị đàn ông găm!

Diệu Diệu vừa nghiêng răng ôm cánh tay, vừa lết từng bước ra khỏi bệnh viện.

Xe của Bạch Lập Nhân đã đỗ bên kia đường.

Hiện tại anh ta vẫn còn chưng cái bản mặt đẹp trai nhưng thối hoắc ấy ra.

Cô trêu chọc ai chắc?!

“Bạch Lập Nhân, bây giờ tôi chỉ mong mình bị đại, cắn chết anh đi!” Cô hận không thể lập tức bay đến cắn đứt cổ anh ta.

Thấy cô quay lại, anh không chỉ tiếp tục đứng nhìn cô chằm chằm, mà mắt còn sáng quắc như hai cái đèn pha đánh giá cô từ trên xuống dưới, sắc mặt vẫn trầm trọng như cũ.

Bộ dạng anh hết như đang kiểm định xem cô còn bị ‘chó’ cắn chỗ nào nữa hay không.

“Tôi biết cô ngu ngốc, nhưng đừng có dọa người nữa!” Bạch Lập Nhân vặn kính xe ra cho cô chiêm ngưỡng dung nhan chính mình.

Trong gương, Diệu Diệu thấy mái tóc xoăn dài của mình xõa xuống, hơi rối, hai má đỏ bừng, trên trán đầy mồ hôi chưa kịp lau, vài sợi tóc thậm chí còn dính trên trán và cằm cổ.

Rõ ràng bộ dạng chật vật như vậy mà sao nhìn vẫn thấy quyến rũ?

Bạch Lập Nhân nhìn mà cũng ngẩn cả người.

Đột nhiên anh cảm thấy trái tim dâng lên một cảm giác là lạ.

Rất xa lạ.

Diệu Diệu nhìn gương chỉnh lại tóc, thuận tiện rút mấy tờ khăn giấy trong xe lau mồ hôi. Đánh người quả nhiên là một hình thức vận động rất tốn sức, so với yoga còn mệt hơn nhiều.

“Bạch Lập Nhân, anh độc mồm độc miệng như vậy chắc chắn sẽ ế vợ à xem!” Cô rửa anh ta làm lão xử nam cả đời đi!

Người này không những thối miệng mà tâm lý còn vặn vẹo nữa chứ!

Diệu Diệu nguyên rửa anh đủ một vòng trong lòng nhưng mặt mày vẫn tỉnh bơ.

Vụn khăn giấy rơi xuống theo động tác lau mồ hôi của cô.

Bạch Lập Nhân nhíu mày, nhặt vụn giấy từ chỗ ngồi của cô lên, vốn là người nghiện sạch sẽ nên anh định sặc ột trận, nhưng đột nhiên nhìn thấy vết máu ở trên đó.

Anh lập tức xoay tay cô lại, nhìn vết kim đâm còn đang rỉ máu, mặt mày nhẩn tít: “Cô đi tiêm ngừa thật sao?”

Vừa rồi anh còn tưởng cô vào trong bệnh viện dạo một vòng cho có rồi mới quay lại.

Cũng ngốc đến đáng sợ đi!

Tuy rằng rất ngốc, nhưng cũng rất buồn cười.

Khóe môi anh không nhịn được giương lên, vẻ mặt nghiêm túc cuối cùng cũng dịu đi phân nửa.

Hả?

Diệu Diệu ngơ ngác hỏi: “Không phải anh nói người nói dối nếu không phải trả giá, cuối năm sẽ bị cắt tiền thưởng hay sao?”

Cô hiểu lầm gì à?

Tiền thưởng hàng tháng có bị trừ cũng không sao, dù gì cũng chỉ có một nghìn, nhưng tiền thưởng cuối năm tận hai vạn nha, cô không thể không khuất phục trước dăm uy của anh ta được.

Tâm tình tệ hại của anh đêm nay rốt cuộc cũng được dỡ bỏ.

“Cô cứ như vậy...” Thích tôi?

Thật kỳ lạ, đáng nhẽ anh phải khó chịu mới đúng, tại sao tâm tình lại cảm thấy lâng lâng?

Diệu Diệu khó hiểu nhìn anh.

“Về sau đừng có chạy lung tung vậy nữa, Đan Thiểu Quan mà có hẹn thì đừng đồng ý.” Anh ra lệnh.

“Ồ.” Diệu Diệu gật gật đầu.

Làm ơn đi, cô cũng không phải con ngốc, từ sau chuyện khi nãy mà Đan Thiểu Quan còn hẹn cô nữa thì còn lâu cô mới đi một mình!

Nhưng sao cô cứ thấy là lạ nhỉ? Tên này dù là thủ trưởng mà quan tâm đến mức đó thì có hơi quá không?!

Quên đi, quên đi, cho dù mình lúc nào cũng nói xấu tên này để phát tiết, nhưng con người vốn là loài động vật giàu tình cảm, hơn nữa từ sâu trong thâm tâm cô vẫn xem anh ta là bạn bè tốt mà đối đãi, chắc là anh ta cũng xuất phát từ lập trường như vậy mà khuyên nhủ cô.

Tâm trạng dường như tốt hơn được một chút.

Bạch Lập Nhân nắm vô lăng trong tay, rốt cục cũng hạ quyết tâm: “Cái kia, Diệu Diệu... Tôi sẽ suy nghĩ, qua một thời gian, tôi nhất định sẽ cho cô một câu trả lời thuyết phục...”

Tuy hiện tại anh không thể lập tức thừa nhận tình cảm của cô, nhưng, anh nhất định sẽ suy nghĩ.

Cho dù kinh nghiệm tình trường không đủ, nhưng anh biết rất rõ, đêm nay trong lòng cảm thấy bất an, lại hùng hực lửa giận, hẳn cũng đều có nguyên nhân.

Có nhiều thứ đã lằng lằng thay đổi.

Cho dù anh không hề nhận ra.

Anh không thể không thừa nhận, cô đã chờ đợi quá lâu rồi, có một số việc, mặc cho anh có phản bác cỡ nào, cũng chỉ là lừa mình dối người.

Nên mỗi khi có chuyện gì, anh đều lựa chọn trốn tránh, lựa chọn làm đà điều.

Tất cả, là do anh không vượt qua được cá tính này của bản thân.

Không bàn đến bề ngoài của cô, vì chứng nghiệm sạch sẽ, anh tất nhiên sẽ để tâm đến chuyện người mình yêu có còn là xử nữ hay không, điểm ấy ngay cả Đỗ San San cũng hiểu rõ.

Điểm này hẳn Liêu Diệu Trăn không đủ tư cách.

Hơn nữa, thói quen sinh hoạt của cô rất tùy tiện, anh cần phải khảo sát phẩm hạnh của cô một thời gian.

Còn nữa, là điều quan trọng nhất, đối với lời hứa ‘cho dù phụ nữ trên toàn thế giới có chết sạch, anh còn lâu mới để mắt đến Liêu Diệu Trăn’ của mình, nếu như anh chấp nhận tình cảm của cô, không thể nghi ngờ chính là đang lấy đá đập vào chân.

Cho nên, dù phiền lòng anh vẫn phải hỏi.

Diệu Diệu ngáy ra một lúc, sau đó nhanh chóng hồi phục tinh thần.

“Anh lo lắng cái gì? Là chuyện tôi đang lo lắng sao?!” Diệu Diệu kích động, cảm thấy hơi xúc động.

Cô cứ nghĩ anh đồng ý cho có lệ, không ngờ hôm nay tự nhiên lại chủ động nhắc lại, cô rất cảm động, vô cùng cảm động.

“Giám đốc, tương lai nhất định tôi sẽ dốc hết lòng thành tâm báo đáp anh, lúc ấy chắc chắn anh sẽ nhận ra mình không chọn sai người!” Đột nhiên vui vẻ khiến Diệu Diệu hưng phấn đến độ như đang diễn tuồng, lúc này cô chỉ hận không thể moi móc cả bộ đồ lòng ra cho anh xem, gương cao lá cờ trung thành.

Vui vẻ đến thế sao?

Khóe môi Bạch Lập Nhân hơi cứng lại, cuối cùng lại nở một nụ cười khẽ.

“Giám đốc à, còn những bốn lần tiêm thuốc, làm sao bây giờ?” Diệu Diệu ngơ ngác gơ hộp vắc xin trong tay, cười cười nịnh hót.

Nếu anh đồng ý chuyện đó, cho dù cánh tay có nở hoa thì cô vẫn vui lòng.

Ai bảo cô....quá yêu quá yêu giám đốc của mình làm chi!

Bạch Lập Nhân giật lấy túi thuốc to đựng trong tay cô ném vào thùng rác trong xe.

Lúc mới quen nhau, Đỗ San San cũng rất nhân nhượng anh, nhưng cũng không đến mức nịnh hót như Liêu Diệu Trần.

Thực chịu không nổi, một chút rụt rè cũng không có!

“Nếu tôi đồng ý, có thật là sau này tôi nói gì cô cũng nghe?” Trước khi qua lại anh cần phải xác định chuyện này đã, phải đảm bảo sau này anh nói gì cô nghe nấy, anh bảo cô ngồi thì cô không thể đứng.

“Đương nhiên, đương nhiên!” Diệu Diệu chỉ thiếu mỗi hành động vỗ ngực, chắp tay thề nữa là đủ bộ.

Người ta ai chả muốn bắt người tài hơn người tai, huống chi cô cũng rất nghe lời anh ta, chỉ trừ mỗi việc thỉnh thoảng không có gì làm thì đi bêu rếu chút đỉnh mà thôi.

“Tôi sẽ suy nghĩ, nhưng dù kết quả có thế nào, tôi vẫn hy vọng chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến chuyện công việc.” Anh phòng hờ nói trước, nếu anh đã suy nghĩ kỹ càng mà vẫn quyết định từ chối cô, hy vọng hai người vẫn có thể duy trì quan hệ cấp trên cấp dưới tốt đẹp.

“Giám đốc, đừng vậy mà!” Diệu Diệu không đồng ý, kéo ống tay áo của anh làm nũng.

Chưa đồng ý đã làm nũng?

“Đừng làm tôi!” Anh nghiêm túc nhìn thẳng vào cô.

Bị dọa, Diệu Diệu sợ đến run người.

“Tôi nói sẽ suy nghĩ, nhưng đừng có được đằng chân lân đằng đầu.” Anh cảnh cáo cô đừng tham lam quá như vậy.

Thật khó hầu hạ! Diệu Diệu ỉu xiu “vâng” một tiếng, miệng vẫn cười toe toét.

Nhìn vẻ nịnh nọt của cô, Bạch Lập Nhân có hơi hối hận vì quyết định của mình.

... ..

“Giám đốc Tiền, tôi cũng hiểu xí nghiệp của ông đang gặp khó khăn về kinh tế, nhưng vay tiền ở Đảng Long để giải quyết, ông thật sự có niềm tin chứ?”

Khuôn mặt nho nhã của Tiết Khiêm Quân lộ vẻ thoải mái, nở nụ cười ôn hòa, trông rất mê người, nhưng ánh mắt lại không hề, trong đó toát lên vẻ sắc bén khiến người ta sợ hãi, giám đốc Tiền ngồi đối diện cũng phải toát cả mồ hôi.

“Giám đốc Tiết, quan hệ của chúng ta tốt như vậy...” Giám đốc Tiền nóng vội.

Làm người không thể như vậy, gió yên biển lặng thì là bạn bè tốt, còn mỗi khi có chuyện gì cần giúp đỡ thì quan hệ muốn sạch sẽ bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Giám đốc Tiền, ông không thể nói vậy được, tôi tuy là tổng giám đốc của Đảng Long nhưng lại chẳng có tý thực quyền, người có quyền phải là mấy vị bên trên kia.” Anh vẫn tươi cười.

“Giám đốc Tiết...” Ông ta gắt gao túm lấy tay Tiết Khiêm Quân, gần như đang cầm lấy tấm mộc bài sinh tử.

Tiết Khiêm Quân tao nhã gỡ tay đối phương ra: “Giám đốc Tiết, bây giờ tôi có một cuộc hẹn. Thế này được không? Ngày mai ông lại đến văn phòng của tôi bàn bạc lại chuyện này. Mọi chuyện còn có thể thương lượng, tôi sẽ cố gắng giúp ông tìm ra biện pháp.” Anh không hứa hẹn cũng không từ chối.

Mọi người đều là người sĩ diện, giám đốc Tiền không còn cách nào khác mới phải đến xin anh giúp đỡ.

Anh sửa lại cổ tay áo, chậm rãi đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ trong nhà hàng.

“Mọi chuyện vẫn tốt chứ?” Diệu Diệu nâng mắt nhìn anh cười.

“Ngại quá, để em chờ lâu như vậy.” Anh nhẹ nhàng xin lỗi.

“Không sao, người vừa rồi tìm anh trông có vẻ rất lo lắng, có chuyện gì sao?” Diệu Diệu lo lắng hỏi.

Khi này lúc bọn họ đang dùng cơm thì người đàn ông trung niên đó chạy vào, dáng vẻ lo lắng đến gần như muốn quỳ xuống trước mặt Tiết Khiêm Quân.

Cô bị dọa đến ngất người.

“Không có chuyện gì, đối tác làm ăn thôi, chuyện bình thường ấy mà.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô an ủi.

“Vậy sao.” Qua tấm cửa thủy tinh, Diệu Diệu nhìn thấy người đàn ông trung niên kia vẻ mặt uể oải, sụp vai ra khỏi nhà hàng, cô cứ cảm thấy là lạ, nhưng không hiểu tại sao.

“Vừa rồi em nói đến chuyện được giám đốc tăng lương, tiếp tục đi...” Anh mỉm cười nhìn cô, vẻ mặt tràn đầy hứng thú.

“A, đúng rồi, ngày đó rất đúng dịp nha, bạn trai cũ của em đang định lợi dụng...Thì giám đốc tự nhiên xông ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, anh ta...”

Diệu Diệu kể cho anh nghe những chuyện đã xảy ra: “Sau đó, anh không biết anh ta mất tính người đến mức nào đâu, tự dưng đòi trừng phạt em, rồi bắt em đi tiệm vắc xin phòng dại, tuy nhiên có thể là do thái độ của em rất thành khẩn nên anh ta cũng cảm động, vì vậy lương tâm đi vắng lâu ngày cũng đột ngột quay về, rốt cục cũng đồng ý xem xét chuyện tăng lương cho em!”

Lệ tuôn a! Đến tận bây giờ cô còn cảm động đây!

Tháng trước Bạch Lập Nhân đồng ý tăng lương cho cô, vậy mà đến khi nhận lương, cô rất tức giận.

Tên quá đáng, cô nói cô không hài lòng với mức lương hiện tại! Cô muốn tăng năm trăm tệ, Bạch Lập Nhân vậy mà chỉ tăng có hai trăm tệ thôi!

Mấy ngày nay cô lúc nào cũng tranh thủ, dùng mọi thủ đoạn tranh thủ nịnh nọt, vậy mà Bạch Lập Nhân vẫn giữ nguyên thái độ cho có lệ như cũ, nào ai ngờ hôm qua lại phun ra một câu sét đánh như vậy!

Quá cảm động, về sau cô có thể tiếp tục yên tâm làm trâu làm ngựa cho anh ta rồi!

“Giám đốc có vẻ đối xử với em rất tốt.” Ánh mắt anh cong thành một vầng trăng khuyết.

“Tên đó tuy rất khó ở chung nhưng tổng thể vẫn là người tốt!” Diệu Diệu tùy tiện nhận xét.

“Phải không?” Anh nâng tách trà lên, cúi mắt, lông mi dài che đi ánh mắt – che đi một tia sắc bén vừa xẹt qua, nhẹ giọng nói: “Sao tôi cứ cảm thấy hần không chỉ khó ở chung, hơn nữa còn rất ngạo mạn, tự phụ...đến mức người khác chỉ muốn dạy cho hần một bài học...Từ nhỏ, tôi và hần đã không vừa mắt nhau, thật bất ngờ!”

“Hả? Anh nói cái gì?” Anh nói rất nhỏ, Diệu Diệu không nghe rõ.

Anh buông chén trà, nửa thật nửa giả nói: “Tôi nói, em lúc nào cũng nhắc đến anh ta, tôi hơi ghen tỵ.”

Nghe vậy, Diệu Diệu xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng.

43. Q.3 - Chương 16

“Phòng ở quét tước sạch sẽ, bố trí cũng rất ấm áp.” Tiết Khiêm Quân dạo một vòng trong nhà Diệu Diệu, nhận xét.

Tâm trạng cô vẫn không yên, vẫn không thể thả lỏng.

Cô không quen, thật sự rất không quen.

Vì là hàng xóm cách vách của Bạch Lập Nhân, cô lại càng sợ gây nhiều hiểu lầm nên rất ít khi mời người khác đến thăm nhà.

Chỉ là đôi khi cô cảm thấy, có lẽ căn nhà nhỏ của mình cần tăng thêm chút hơi người.

Mỗi lần về nhà một mình, ăn cơm một mình, ngủ một mình, quả thật rất tịch mịch.

“Em ở một mình sao? Tự mình mua? Tự mình trang trí à?” Căn nhà nhỏ này của cô được trang trí bởi sàn nhà màu vàng nâu sang trọng, một chiếc tủ bát bằng gỗ màu cà phê, bàn trà màu trắng trải thảm lông dê bên dưới, hơn nữa còn có một bộ sofa nhập khẩu trông rất thanh lịch, toàn bộ căn phòng được trang trí rất tươi mát và ấm áp, ít nhất cũng phải mất đến mười vạn tiền nội thất.

“Đây là nhà trọ em bỏ tiền ra thuê thôi, khi ở cũng chỉ cần xách túi đến.” Tuy chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ và một phòng vệ sinh, nhưng cô cảm thấy rất thoải mái.

Cô rất thích nơi này, cũng rất hy vọng mình sẽ được sở hữu một căn phòng giống như vậy.

Bạch Lập Nhân khi nào mới thực hiện lời hứa của mình chứ! Tên đáng ghét!

Tiết Khiêm Quân nhìn chiếc tủ bát bằng thủy tinh của cô, bên trong có mấy bộ bát đĩa rất tinh xảo, kiểu dáng cũng rất thanh lịch, toàn bộ đều có đôi có cặp.

“Rất đẹp.” Tiết Khiêm Quân không hề keo kiệt khen ngợi.

Diệu Diệu quả thật rất có mắt thẩm mỹ, nói trắng ra thì không mấy phù hợp với vẻ bề ngoài của cô.

Tiết Khiêm Quân quay sang nhìn Diệu Diệu.

Ấn tượng đầu tiên mà Diệu Diệu đem lại cho người khác giống hệt như mẹ anh, đều là những người phụ nữ mang vẻ quyến rũ trời sinh.

Nhưng sau khi tiếp xúc, anh mới phát hiện những tưởng hai người họ giống nhau, thực sự lại rất khác biệt. Mẹ anh thích những bộ cánh cầu kì, mười mấy năm nay chỉ chuyên dùng hàng hiệu, còn quần áo của Diệu Diệu trông rất thanh lịch, thích mặc áo sơ mi trắng hay áo phông, nhưng cả hai người đều khiến người khác cảm thấy, họ không hề đơn giản.

Mẹ anh thích trang điểm thật đậm, lông mi so đo đến mức đi ngủ cũng không chịu tháo ra, mà Diệu Diệu mỗi khi hẹn hò với anh cùng lắm chỉ tô chút son môi, màu da tự nhiên ngay cả chút phấn cũng không đánh, nhưng gương mặt quá đẹp, trang điểm hay không trang điểm cũng chẳng khác gì nhau.

Tuy nhiên hai người họ đều có một điểm chung, chính là chỉ cần một ánh mắt hay một động tác cũng có thể khiến cánh đàn ông dục hỏa sôi sục.

Nhưng những điều đó không có bất cứ ý nghĩa nào với anh cả.

Từ nhỏ anh đã là một người rất giỏi điều khiển cảm xúc, trên đời này không có gì có thể khiến anh động tâm.

Anh đang khen đồ đạc hay khen cô vậy?

Đón nhận nụ cười dịu dàng của anh, Diệu Diệu lại càng mất tự nhiên.

Cô mua mấy bộ bát đĩa này là vì hy vọng trong tương lai có một người bạn đời, có thể cùng cô thưởng thức cuộc sống giản dị mà hạnh phúc ấm áp.

Nhưng bây giờ anh thấy vậy, liệu có nghĩ cô háo sắc hay không? Rõ ràng là người độc thân mà đồ đạc trong nhà đều có đôi có cặp?

Thì ra còn có cách nghĩ như vậy.

Người bước vào phòng bạn, có thể cũng là đối tượng sẽ bước vào thế giới tâm hồn của bạn.

“Em tự nấu ăn sao?” Tiết Khiêm Quân tiếp tục dịu dàng hỏi.

“Rất ít khi, nhưng cũng nấu được.” Diệu Diệu thở cũng không dám thở mạnh, rõ ràng đối phương chỉ đơn giản như đang nói chuyện phiếm, lại khiến cô khẩn trương đến mức đấy.

Tài nấu nướng của cô đều là tự học.

Có điều cô rất ít khi ra tay, đơn giản là vì có người chẳng thèm để ý đến chuyện này.

Bữa ăn gần đây nhất mà cô dồn hết công sức vào mà làm là bữa ăn mời Bạch Lập Nhân, nếu mời anh ta ăn cơm, không những có thể bàn bạc về chuyện lương lậu của cô, mà còn thêm chút náo nhiệt, nhưng không ngờ lại nhận được ánh mắt quái dị của Bạch Lập Nhân, sau khi quét mắt đánh giá cô một vòng thì phun ra mấy từ gay gắt có ý từ chối.

Cái loại ánh mắt đó như kiểu cô có rấp tâm gì với anh ta vậy.

Làm ơn đi, cô có đi lấy muối ăn đi đâu độc anh ta đâu!

“Đừng nói bình thường chuyện nhà đều do em xử lý nhé?” Tiết Khiêm Quân mỉm cười, hơi mang vẻ mặt cười nhưng không cười.

Tự mình làm việc nhà rất kì lạ sao?

Diệu Diệu không dám hé răng vì không biết có nên trả lời hay không.

Nhưng hiển nhiên Tiết Khiêm Quân lại hiểu lầm về trầm mặc của cô.

“Nói nhỏ em nghe này, mẹ tôi thật ra chưa bao giờ động tay vào việc gì, tôi từ bốn tuổi đã tự tay giặt quần áo, sáu tuổi đã kiếm tiền tự lấp đầy dạ dày.” Anh cười cười.

Hơ, tự lập sớm vậy sao?

Những chuyện về bản thân lúc bốn năm sáu tuổi, Diệu Diệu đã quên bằng sạch, nhưng cô có thể khẳng định mình được mẹ chăm sóc rất tốt.

“Không có cách nào, nếu không tự giặt lấy quần áo thì chắc chắn hàng ngày tôi sẽ phải mặc quần áo bẩn đến nhà trẻ, còn nếu không tự tìm cái ăn, có khi chết đói lúc nào cũng chẳng ai hay.” Anh nhún nhún vai, nửa đùa nửa thật nói.

“Cái đó...Bố mẹ anh đâu?” Diệu Diệu ngơ ngác hỏi.

“Trước mười tuổi, mẹ tôi phải tranh thủ qua lại với rất nhiều người hòng tìm được một phiếu cơm dài hạn, nào có thời gian chăm sóc tôi. Còn cha ruột, tôi còn không biết ông ấy là ai, không chừng chuyện đó đối với mẹ tôi cũng là cả một vấn đề.” Anh cười, không chút để ý nói.

Um.

Diệu Diệu không biết nên nói cái gì.

“Có phải phức tạp lắm đúng không? Thật ra rất đơn giản, cứ mặc cho số phận định đoạt, có thể ăn thì ăn, có thể ngủ thì ngủ, có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh là tốt rồi.”

Nụ cười của anh vẫn không héo đi, nhưng sáu chữ ‘thích ứng trong mọi hoàn cảnh’ lại khiến Diệu Diệu hoàn toàn đông cứng, ngực cô, không hiểu sao lại thấy đau.

“Trước đây, có phải có rất nhiều người khi dễ anh?” Diệu Diệu lo lắng hỏi.

“Không có, trẻ con đều rất thuần khiết, chỉ cần tốt với chúng, chúng sẽ chơi với cô, chỉ là mẹ bọn chúng có hơi khó chịu.” Anh dường như đột nhiên nhớ ra gì đó, tiếp tục cười nói: “Bất quá cũng có một tên ngạo mạn thường hay tìm tôi gây phiền phức, nhưng....hắn chẳng chiếm được thứ gì cả!” Đấu với anh, tên đó còn chưa đủ trình.

Diệu Diệu ngơ ngác nhìn anh cười.

“Đặt chậu hoa này ở đâu đây?” Tiết Khiêm Quân không tiếp tục đề tài lúc này nữa, giờ chậu lan dạ hương trong tay lên.

Diệu Diệu vội vàng phục hồi tinh thần.

“Để đây đi!” Diệu Diệu dọn dẹp lại một góc phòng, nói.

Anh đặt chiếc chậu đáy trắng trông như một bồn hoa nhỏ gần cửa sổ trong phòng khách của cô.

Vừa rồi khi ăn cơm tối xong, Tiết Khiêm Quân đề nghị đến nhà cô, lời đề nghị này quả thật dọa Diệu Diệu nhảy dựng lên.

Nhưng Diệu Diệu không từ chối, cô thật tâm hy vọng có thể hiểu đối phương rõ hơn một chút, cũng như hy vọng đối phương có thể hiểu cô thêm một chút.

Chậu lan dạ hương anh chọn có hạt giống màu rất sáng, chắc hạt, về sau sẽ cho hoa màu tím.

“Phương pháp rất đơn giản, chỉ cần lúc nào cũng giữ vững độ ẩm cho đất là được, mùa xuân năm có thể nở hoa rồi.” Anh quay đầu, cười với cô.

Nếu đúng như lời anh nói, chậu hoa này mùa xuân năm sau sẽ cho hoa.

Tựa như quan hệ của anh và cô.

“Anh lau tay đi.” Diệu Diệu vội vàng chìa khăn ướt ra cho anh.

“Cảm ơn.” Anh nhận lấy, dịu dàng nói cảm ơn.

Diệu Diệu đang định nói gì đó thì điện thoại của cô đổ chuông.

Cô nhìn lướt qua màn hình, nhẩn mặt nhíu mày một hồi, Tiết Khiêm Quân thấy cô cứ cầm điện thoại trong tay mà không tiếp, nhẹ giọng: “Tôi ra ban công một chút.”

Anh nghĩ cô vì có anh đứng đó nên không tiếp điện thoại sao?

Diệu Diệu vội vàng kéo tay anh, thở hắt ra một hơi rồi nhận điện thoại.

Anh hiện tại là bạn trai cô, cô không muốn giấu diếm anh điều gì.

“Diệu Diệu, anh đang ở bệnh viện Thị Nhị, em đến thăm anh được không?” Trong di động truyền đến giọng nói suy yếu của Đan Thiếu Quan.

“Tôi không đi đâu, anh tự bảo trọng!” Nói xong, cô đã muốn ngắt điện thoại.

“Đợi chút! Diệu Diệu!” Đan Thiếu Quan vội vàng gọi: “Anh thừa nhận đêm qua anh quá xúc động nên mới làm chuyện sai lầm, nhưng anh đều vì em mới bị Bạch Lập Nhân đánh thành thế này, bác sĩ nói anh gãy mất mấy căn xương sườn, ít nhất phải nằm viện một tháng, chẳng nhẽ một chút cảm giác em cũng không có? Cho dù xuất phát từ đạo nghĩa, em cũng không thể đến chăm sóc anh sao?” Hắn ngược lại nghĩ đây hẳn là một cơ hội tốt.

Diệu Diệu bỗng thấy mềm lòng.

Nhưng lần này cô nhất quyết lắc đầu: “Tôi thấy đây đều do anh tự gieo tự gặt, nếu anh nhất định phải tìm người đến chăm sóc, tôi sẽ nhờ Bạch Lập Nhân qua đó!” Dù gì người đánh hắn bị thương cũng không phải là cô.

“Em...nhất thiết phải tuyệt tình như vậy sao? Chúng ta rõ ràng...đã từng rất yêu nhau!” Nghe cô nói vậy, Đan Thiểu Quan nổi giận.

Đây không phải lần đầu tiên cô tuyệt tình như vậy, nói thẳng ra thì cô đối với mấy người bạn trai cũ còn tuyệt tình hơn.

Đan Thiểu Quan không phải là người đầu tiên muốn quay lại, cũng không phải là người đầu tiên đến làm phiền bạn trai hiện tại của cô. Chẳng qua nếu bọn họ đã từng muốn ra đi, hiện tại cần gì phải đến đây đưa nữa?

Trong mắt cô, tình cảm dù cho có cố gắng đến đâu cũng đều có thể bỏ xuống, tất nhiên loại tình cảm không thể vượt qua cảm dỗ, chỉ có thể được gọi là ‘từng’.

Diệu Diệu nhẹ nhàng nói: “Mạnh khỏe!” Rồi cúp điện thoại.

Gác máy xong, cô quay sang xin lỗi Tiết Khiêm Quân: “Xin lỗi, là bạn trai trước của em...”

“Em xử lý rất tốt.” Rất tuyệt tình, hết như mẹ anh.

Vấn đề đều là của người khác, mình mới là số một.

Những lời anh nói vẫn ôn hòa như cũ, ngay cả nụ cười cũng không hề héo đi.

Nhưng vì sao Diệu Diệu lại thấy lạnh?

“Đúng rồi, quần áo phơi ở ban công là của ai vậy? Cha em sao?” Tiết Khiêm Quân nhàn nhạt liếc mắt đến giá phơi quần áo ở ban công, biết rõ còn cố hỏi.

A.

Diệu Diệu đột nhiên cứng họng: “Em, em....em không có cha.” Cha cô đã qua đời khi cô còn rất bé.

“Vậy đó là của ai?” Tiết Khiêm Quân ra vẻ khó hiểu nhìn cô.

Cô có nói cô là con một, không thể nào lại có anh trai.

“Là, là...giám đốc của em...” Trời ạ, tại sao khi nói mấy lời này cô lại thấy chột dạ chứ? Cô không thể nói với bạn trai mình rằng tại vì cô yêu cầu giám đốc đến canh cửa phòng tắm ỉn, nên cô mới giúp anh ta dọn dẹp nhà cửa và giặt quần áo để cảm ơn hay sao?

Tiêu rồi.

Ánh mắt cô như rất chột dạ: “Em, em, em thấy anh ấy là người độc thân, nên...”

Càng giải thích càng chột dạ, cô thiếu chút nữa muốn cắn đứt lưỡi mình cho rồi.

Đây là cách cô lấy cớ?

Tiết Khiêm Quân vẫn im lặng nhìn Diệu Diệu.

Không còn sớm nữa, tôi phải về rồi. Anh nhìn đồng hồ, cười nhẹ.

Tiêu rồi, tiêu rồi, thật sự tiêu rồi.

Diệu Diệu tiễn anh ra cửa, mặt mày như đang khóc tang.

“Hẹn gặp lại.”

Cô sợ rằng có khi chẳng bao giờ gặp lại.

“Hẹn gặp lại.”

Anh quay đầu, ánh mắt có phần sâu xa khó hiểu.

“Anh, anh đừng hiểu lầm...” Diệu Diệu không biết nên nói gì.

“Yên tâm, tôi sẽ không hiểu lầm đâu.” Hai khóe môi anh giương cao, thoạt nhìn như đang mỉm cười với cô, nhưng thật ra lại hơi miễn cưỡng.

“Em và anh ta...thật ra không có gì!”

“Diệu Diệu, tôi đã trải qua rất nhiều chuyện, sẽ không vì chút chuyện con con này mà so đo. Nhưng, hiện tại có phải em đang lo lắng đến cảm nhận của tôi?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Diệu Diệu ngậy người.

“Vì tôi, thử suy nghĩ xem thế nào?” Nói xong, Tiết Khiêm Quân dịu dàng xoa đầu cô, không chờ cô trả lời đã xoay người rời khỏi.

44. Q.4 - Chương 1

Suy nghĩ.

Bốn chữ này luôn luẩn quẩn trong đầu Diệu Diệu từ khi Tiết Khiêm Quân rời khỏi nhà cô, không tài nào xóa đi được.

“Này, cô tắm xong chưa?”

Liêu Diệu Trần bước vào nhà tắm đã gần nửa tiếng, vì lo lắng nên sàn nhà đã bị Bạch Lập Nhân đi qua đi lại đến mòn cả ra.

“A, tôi đang mặc quần áo, chờ một chút.” Diệu Diệu trả lời.

Rõ ràng giọng nói rất đỗi bình thường, chẳng khác gì khi ở trong văn phòng, nhưng tại sao vào tai anh lại có chút quuyến rũ?

Bạch Lập Nhân thả mình trên sofa, thuận tay cầm lấy cái gối ảo não che giữa hai đùi.

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Anh đã nói sẽ suy nghĩ rồi, vậy mà vẫn tiếp tục dụ dỗ anh như vậy sao?

Nói thật ra, nhà cô rất sạch sẽ, rất thích hợp...rất thích hợp... cái kia...

Không được, anh còn chưa suy nghĩ kĩ!

Nhắm mắt lại, anh cố gắng bình tĩnh.

Cả tối hôm qua anh không ngủ được tý nào, lăn qua lộn lại vẫn cảm thấy hoang mang, không biết mình có nên đồng ý hay không.

Anh không phải là tuýp người giỏi chơi mấy trò chơi tình yêu, cho dù anh đối với cô đã rất ‘tình’ thú, nhưng chuyện hẹn hò nhất định phải lấy hôn nhân làm tiền đề, vì vậy anh cần suy nghĩ thật kĩ càng.

“Cạch”. Cửa phòng tắm mở ra.

Diệu Diệu mặc áo ngủ, hai má bị hơi nước hun cho đỏ bừng, cả người thoát nhìn rất đáng yêu, nhưng cũng không kém phần quuyến rũ.

Bạch Lập Nhân có thể cảm giác được máu của toàn bộ cơ thể đều đang dồn về một hướng, càng lúc càng đau.

Anh ôm lấy ôm để chiếc gối trong tay, che ở bên hông, che khuất nơi nào đó đang chậm chậm biến hóa, về mặt anh mất tự nhiên đứng bật dậy, chỉ chỉ vào đồng quần áo mình mới thay ra ở trên ghế: “Đồng đó là quần áo bẩn, tôi về đây.”

Nói xong vội vàng quay đầu bước đi.

Nhưng ống tay áo lại bị người khác giữ chặt.

“Có chuyện?” Anh đang rất xấu hổ, xấu hổ muốn chết, chỉ hận không thể lao về nhà lúc này.

Cái cô này tuyệt đối là có âm mưu, nào có ai đang lúc quan hệ mờ ám thế này mà đi tắm lại không khóa cửa? Còn kì cọ lâu như vậy? Bộ dạng như chỉ thiếu mỗi bước mở cửa dụ dỗ anh vào trong đó tắm cùng mà thôi.

Khi này anh ngồi bên ngoài nghe tiếng nước trong phòng tắm, hành vi mang tính chất cố ý một cách rõ ràng của cô quả thật rất dễ khiến người ta liên tưởng đến cảnh bọt nước chảy xuống thân thể trần như nhộng, hơn nữa còn vờn quanh bộ ngực đẹp đẽ no đủ và những đường cong khiến người ta mơ màng của cô.

Mà cô lúc này, quyến rũ như một con hồ ly.

Anh ghét việc mình bị loại liên tưởng này cướp mất sức khống chế.

“Có chuyện gì thì nói nhanh chút!” Anh giục, hai má không nhịn được đã bắt đầu nóng lên.

Khi còn là một cậu thiếu niên, lúc cùng Đỗ San San yêu đương qua lại, anh vẫn cảm thấy chuyện đó có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nào có xúc động như hiện tại, quả nhiên người có tuổi rồi thì cũng ‘chín’ hơn nhiều.

Diệu Diệu ập a ập ứng mãi cũng lấy đủ dũng khí: “Cái kia, Bạch Lập Nhân, tôi đã suy nghĩ rồi, chúng ta vẫn nên hủy bỏ cái giao kèo đó đi...”

Anh nhúm mày, đôi môi đỏ mọng của cô hơi giương lên, thoát nhìn như... một loại mời mọc...

“Cô rốt cuộc là muốn nói cái gì? Không cần lấp lửng như thế!”

Diệu Diệu hít một hơi, lớn giọng hơn chút: “Bạch Lập Nhân, giao ước hủy bỏ, về sau anh không cần canh cửa cho tôi tắm nữa, còn về mớ quần áo bẩn của anh, cũng lấy về đi!... Chúng ta không phải người yêu, để tránh bị người khác hiểu lầm, tôi không thể tiếp tục thay anh giặt quần áo được nữa!...”

Đang đùa gì vậy? Lấy lùi để tiến, lật mềm buộc chặt?!

“Liêu Diệu Trăn, cô có thể ép người quá đáng vậy sao?” Cơ thể nóng hừng hực của anh dần bình tĩnh lại, Bạch Lập Nhân bây giờ chỉ thấy ác cảm.

“Bạch Long, con của anh không cần em, ai cũng khi dễ em, xa lánh em, nơi này không dung em và Tiểu Quân được, em thấy, mẹ con em vẫn nên rời khỏi đây thì hơn...”

Vẻ mặt của Diệu Diệu và vẻ mặt hồ ly tính kế tràn ngập của người đàn bà kia, dần dần dung hợp.

Bạch Lập Nhân thông tay ôm gối, tâm tình dần lạnh đi: “Nói rõ lý do.”

Diệu Diệu hơi sợ nhưng vẫn quyết tâm nói ra cho bằng được: “Anh còn nhớ khi trước Tiểu Ứng có giới thiệu anh họ con bé cho tôi chứ? Bọn tôi trước nay quan hệ rất tốt, nhưng hôm nay khi anh ấy ghé qua nhà, sau khi nhìn thấy quần áo của anh phơi ngoài ban công...đường như không được vui...”

Bạch Lập Nhân nhìn cô, thật lâu.

Cuối cùng.

“Liêu Diệu Trăn, cô có ý gì?” Ngực anh dâng lên một nỗi ngờ vực.

Ý của cô là, nếu anh không đồng ý, cô sẽ lập tức cùng người khác qua lại sao?

Cô vậy mà lại có quan hệ mập mờ với người đàn ông khác, cô không thể tự kiểm điểm bản thân một chút sao?

“Sau này tôi sẽ không thay anh giặt quần áo nữa, dù sao tôi cũng chỉ là thư kí của anh, không phải vợ anh mà.” Diệu Diệu vội vàng cười lấy lòng.

Khi này ở trong phòng tắm, cô đã suy nghĩ rất rõ ràng, quả thật đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cô cũng không còn trẻ nữa, đã đến tuổi lấy chồng sinh con rồi, Bạch Lập Nhân cũng vậy, cô không thể cứ mãi ‘dựa vào’ anh ta như vậy cả đời.

Đại khái là không thể, về sau mọi người đều sẽ kết hôn, chẳng nhẽ cô cứ nhờ anh lại đây ‘canh cửa’ cho cô tắm rửa sao?! Nếu như vậy thật, không phải cô bị vợ anh chỉ thẳng vào mặt mà mắng là tiểu tam, cũng bị chồng chém thành từng khúc.

Đau dài không bằng đau ngắn.

Cô chỉ có thể cất những ‘kỉ niệm tốt đẹp’ này trong trí nhớ, chưa xót rót nước mắt mà tiếp tục dời thời gian tắm rửa lên sáu bảy giờ sáng thôi.

“Sức kiên nhẫn của cô có phải hơi kém hay không?” Bạch Lập Nhân rất tức giận, cũng chẳng để tâm đến vị ‘anh họ’ – đạo cụ sống trong miệng cô nữa.

Anh cũng phải là người thích kiểu tình cảm mập mờ không rõ ràng, nguyên bản anh muốn đưa ra một câu trả lời thuyết phục cho cô trong vòng nửa tháng, nhưng bây giờ cô ép anh đến mức này chẳng phải hơi quá đáng sao?

Giọng điệu anh rất khó chịu, cứng rắn nói: “Không ai yêu cầu cô làm mấy chuyện đó, là do cô tự nguyện thôi!” Nói xong, anh bước qua, cầm lấy túi quần áo bẩn để trên xô pha, đá cửa ra về.

Ê ê ê.

Có cần phải tức đến mức đó không? Quả là không phong độ mà!

Diệu Diệu há hốc mồm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Lập Nhân rời đi.

Anh ta...hình như rất tức giận.

Diệu Diệu vô cùng buồn bực.

Cô về phòng, nhảy lên giường trùm chăn.

Nhắm mắt, lại mở ra.

Anh ta rốt cuộc tức cái gì chứ? Cô thiếu kiên nhẫn?

Họ là bạn học bảy năm, là đồng sự sáu năm, đều xem nhau là bạn tốt, có lẽ cô trọng sắc khinh bạn nhưng anh ta nói vậy không phải hơi quá đáng sao?!

Tức chết cô rồi tức chết tức chết rồi!!!

Diệu Diệu chán nản rời giường, định tìm một quyển tạp chí nào đó để đọc, nhưng lại sực nhớ ra chuyện gì đó.

Cô mở lịch làm việc ra, phát hiện mình vẽ một vòng tròn đánh dấu rất lớn trên một ngày.

Bảy ngày sau là sinh nhật Bạch Lập Nhân, mẹ Bạch đã dặn dò cô, hôm đó phải nhắc nhở anh tan tầm sớm một chút, không được để anh đón sinh nhật cô độc một mình.

Mẹ Bạch cũng có nói, từ khi Bạch Lập Nhân lên bốn, vì cha anh bận việc làm ăn, khi đó hoàn cảnh gia đình rất khó khăn, nên ngay cả một lần đón sinh nhật cùng anh cũng không có.

Mà từ sau năm bốn tuổi, nghe nói cha anh chuyên giúp người ta vượt biên trái phép để sang Mỹ lao động, kiếm được rất nhiều tiền, từ đó về sau, chuyện làm ăn của ông ngày càng lớn, những người đi theo ông cũng ngày càng nhiều.

Khi đó, mỗi lần đến sinh nhật, sẽ có rất nhiều người đến dự sinh nhật anh.

Chỉ đến năm 12 tuổi.

Từ đó về sau, mỗi một năm sinh nhật, nhiều nhất cũng chỉ có mẹ Bạch nấu cho anh một bát mì trường thọ.

Mẹ Bạch thường nói, nếu năm đó Bạch Lập Nhân không tỏ vẻ trước mặt quan tòa, cho dù có chết đói cũng ở cùng với mẹ, có lẽ hôm nay anh vẫn là một thiếu gia con nhà giàu.

Qua lời kể của mẹ Bạch nên chuyện xưa nhà họ Bạch cô cũng biết được chút ít.

Quên đi, quên đi, cô đại nhân đại lượng không chấp vặt kẻ tiểu nhân.

Tốt, không thêm so đo với anh ta nữa.

Diệu Diệu nhìn vào vòng tròn to đùng trên lịch, cẩn thận ghi chú: Tặng quà sinh nhật cho sếp.

Nếu mấy hôm nay mà có đi dạo phố thì thuận tiện đi một vòng xem có cái gì thích hợp làm quà tặng anh ta không.

Không không không!

Diệu Diệu nghĩ lại quả thật ruột đau như cắt, mấy món thích hợp cơ bản đều rất đắt.

Mấy kiểu quà sinh nhật thường không trọng tấm lòng, mà là giá trị kia.

Tiêu tiền trên người Bạch Lập Nhân sao? Cô tiếc a!

....

Không hiểu vì sao đêm nay Diệu Diệu ngủ không được yên.

Cô luôn mơ thấy ác mộng.

Cô mơ thấy, mình mặc váy cưới, đứng trước một con ngõ nhỏ.

Sắc trời u ám, trong ngõ nhỏ có vô số âm hồn, bay đến bay đi, mà chú rể và nhóm phù dâu của cô cứ bước đi như không có chuyện gì.

Bởi vì, họ không nhìn thấy quỷ.

Không ai thấy được, trừ cô.

Bởi vì, cô sở hữu một bên mắt trái rất khác biệt so với họ.

“Diệu Diệu, nhanh một chút!” Hiểu Vũ, Hạ Thiên, Ninh Ninh đều đã đi trước rất xa, chờ ở bên kia con ngõ, hướng cô vẫy tay.

Hôm nay là ngày lành của cô, nếu muốn đến chỗ xe đón dâu thì phải đi qua con ngõ này.

Chú rể cũng đứng đằng đó mỉm cười, kiên nhẫn chờ.

Cô cố lấy dũng khí, quyết định mạo hiểm đi theo mọi người, làm như không có chuyện gì bước đến.

Cô tự nhủ chỉ cần không quá chú ý đến âm tà gì đó thì sẽ không hấp dẫn bọn họ đâu.

“Các người xem, kì lạ thật! “Người” kia hồn phách không hoàn chỉnh, bầy vía của cô ta hình như chỉ còn lại có năm vía thôi!”

Đám quỷ như hổ nghe mùi máu, hưng phấn hấn lên.

Diệu Diệu vội vàng đi theo đám phù dâu, bước nhanh về phía trước.

Nhưng cô vừa mới bước lên, toàn bộ đám quỷ đều nhe răng trợn mắt bay đến hướng cô.

“Ăn cô ta! Ăn cô ta đi!”

“A!” Cô vội vàng muốn chạy đi, nhưng vấp phải áo cưới nên ngã xuống.

“Mau ăn hết ba hồn năm vía còn lại của cô ta đi!” Đám quỷ bắt đầu liều mạng tóm lấy Diệu Diệu, thậm chí còn nằm úp sấp trên lưng cô.

Đau quá, đau quá...

Đau quá, đau quá...

Cô nên làm gì đây? Nên làm cái gì bây giờ?

Không ai đến cứu cô.

Cô ôm đầu, rên lên.

Chỉ cảm thấy, bản thân ngày càng nhẹ, nhẹ...

...

Diệu Diệu hốt hoảng tỉnh lại.

“Vụt” một tiếng, tất cả ảo giác bên người đều biến mất.

“Ái, nóng quá! Bỏng chết mất!” Có một giọng nói oán trách nhẹ nhàng vang lên.

Chỉ thấy một bóng trắng vụt lên rồi biến mất ở phòng khách.

Diệu Diệu ngơ ngác, dụi dụi mắt.

Vừa rồi, hình như...

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Có dương khí của dương nam tỏa ra bên cạnh, không nên có bóng trắng nào cả.

Trừ khi, có người cố tình dâng quỳ đến gần cô.

Sẽ không, sẽ không!

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

45. Q.4 - Chương 2

Bạch Lập Nhân quả thật rất tức giận. Mấy ngày nay thái độ của anh với Diệu Diệu vô cùng lạnh lùng, suốt ngày cứ chùng ra bộ dạng ‘mắc kẹ cô’. Nhưng thỉnh thoảng vẫn không thể không nói chuyện với cô.

“Thư ký Liêu, đại lý bên phía Vũ Hán xảy ra chút vấn đề!” Sau khi nhận được thư khiếu nại của đối phương, anh nghiêm túc nói sơ qua tình huống lúc này cho cô: “Theo như nguồn tin gửi đến thì cách đây nửa tháng, đại lý buôn bán nhãn hiệu của chúng ta đã bắt đầu xuất hiện, hơn nữa đối phương còn chưa được sự đồng ý đã tự ý mở một gian chiết khấu riêng.”

A.

“Tại sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy?” Diệu Diệu giật mình.

“Tình huống này là thật, phía đại lý bên Vũ Hán đã muốn hủy bỏ hợp đồng, hơn nữa dựa theo điều khoản ghi trong đó thì chúng ta còn phải bồi thường tổn thất của họ trong hai tháng đầu nhập hàng.” Anh đau đầu. Buổi chiều hôm đó, Diệu Diệu tức tốc theo Bạch Lập Nhân đáp máy bay đến Vũ Hán. Trên máy bay, có lẽ do tâm tình anh không tốt nên ngoài chuyện công việc ra, anh không hé răng nói với cô đến nửa lời. Tình huống này cứ tiếp tục kéo dài khiến Diệu Diệu buồn bực, mình rốt cuộc đã làm gì đắc tội với anh ta? Chẳng phải chỉ không thay anh ta giặt quần áo nữa thôi sao, có cần phải lạnh lùng đến mức này không?

“Số hàng hóa của năm ngoái và năm kia trông rất giống với số hàng mà phía đại lý bên Nam Kinh đã lấy.”

Sau khi kiểm tra một lượt các gian hàng, dựa vào trí nhớ tuyệt đỉnh của mình mà Diệu Diệu cũng có thể đưa ra được chút manh mối. Lượng hàng của công ty rất nhiều, mỗi lần các đại lý đặt hàng đều dựa vào con mắt của chính mình và thị hiếu của khách hàng từng vùng mà xuất đơn, bởi vậy lượng hàng hóa cho từng thị trường cũng dần có nhiều điểm khác biệt. Hàng năm mỗi lần nhận đơn đặt hàng, Diệu Diệu đều tự mình quản lý hết mọi việc to nhỏ. Cũng nhờ vào trí nhớ cực tốt của mình mà lượng công việc của cô giảm đi đáng kể, giúp Bạch Lập Nhân rất nhiều. Ở khách sạn, anh và Diệu Diệu lôi đóng giấy tờ hàng hóa của năm ngoái và năm kia ra kiểm tra, căn cứ vào vào bản thu hồi vốn mặt hàng may mặc của công ty có rất nhiều chênh lệch. Nếu đối chiếu kết quả thì đại lý ở Nam Kinh là đáng nghi ngờ nhất. Hơn nữa phía bên Nam Kinh toàn bộ đều là hàng mua lại, nếu có hàng tồn kho thì công ty không chịu trách nhiệm quản lý.

Từ khi bắt đầu kinh doanh, công ty chưa từng gặp trường hợp như thế này bao giờ. Sau khi phát hiện ra vấn đề, hai người cấp tốc bay đến Nam Kinh, vừa để kiểm tra tình hình kinh doanh, vừa hẹn gặp mặt hội thương nhân bên đó, hy vọng bọn họ có thể đưa ra một câu trả lời chính xác. Vụ kiện tụng này hề nổ ra thì chắc chắn công ty sẽ phải bồi thường một khoản tiền không nhỏ, chẳng qua quá trình thương lượng với bên đại diện ở Nam Kinh cũng không được suôn sẻ, đối phương gần như một mực phủ nhận nguồn cung cấp từ

phía họ: “Này, làm sao bây giờ? Có cần tôi liên hệ với luật sư không?!” Trên máy bay, Diệu Diệu xin chỉ thị từ phía anh.

“Hàng hóa lưu thông trên cả nước rất nhanh, nếu muốn tìm ra được bằng chứng xác thực quả thật rất khó.” Bạch Lập Nhân lắc đầu. Nếu đệ đơn ra tòa, chắc chắn sẽ tốn thêm một khoản, hơn nữa phần thắng cũng không lớn. Chuyện này trước mắt chỉ có thể để yên, tổn thất một số tiền lớn như vậy đương nhiên tâm tình mọi người đều rất kém. Từ khi khởi đầu đến nay, cô và Bạch Lập Nhân luôn trong tình trạng xuôi chèo mát mái, chưa hề xuất hiện loại tình huống như hiện tại bao giờ.

Chủ nhật, Diệu Diệu về nhà một chuyến.

Trong giờ cơm trưa.

“Mẹ, xem phong thủy cho công ty con một chút đi! Loại nào lợi hại nhất ấy! Giúp công ty bọn con chọn ra ngày lành tháng tốt để xả xui luôn thì càng tốt!” Diệu Diệu đột nhiên nảy ra ý này, gần đây chuyện trong công ty chẳng thuận lợi chút nào. Công ty này là do cô tận mắt chứng kiến nó lập nghiệp, rồi từ từ lớn mạnh, đối với cô, nó như đứa con tinh thần của mình, hiện tại toàn bộ công ty được phủ một lớp áp suất siêu thấp, Bạch Lập Nhân cả ngày chỉ chứng ra bản mặt thối khảm, cô thực sự chịu hết nổi rồi.

“Này này này, thuật phong thủy là một môn học cao thâm uyên bác, mà xem mẹ là cỗ máy vạn năng à?!”

Không phải bà không muốn giúp cô, mà là thuật phong thủy rất cao thâm, bà chỉ biết vận dụng mấy phép xem vận mệnh, may rủi, với mệnh cục ra sao thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là người mới nhập môn.

Bị mẹ thẳng thừng từ chối, Diệu Diệu ỉu rù.

“Không phải lúc thành lập công ty mẹ của giám đốc mà cũng đã tìm thầy đến xem phong thủy sao, còn bỏ ra mấy vạn để mua vật dụng bày trận kia mà?” Mẹ Diệu Diệu cầm một bộ bài trên tay vuốt ve, làm như không chút để ý hỏi. Nếu đúng là như vậy, không chừng phong thủy trận cũng đã bị phá.

“Đúng vậy, tuy Bạch Lập Nhân không thích mấy chuyện như vậy nhưng không cản được mẹ Bạch.” Diệu Diệu không thể không thừa nhận, Bạch Lập Nhân tuy tính tình kỳ cục, nhưng lại là một đứa con rất hiếu thảo.

Mẹ Diệu Diệu rút ra một lá bài. Thủy giúp ngư, ngư giúp thủy, bà muốn xem vận thế của con gái mình trong năm nay.

Rút một lá, mẹ Diệu Diệu âm thầm kinh hãi, sau đó trả lại lá bài vào chỗ cũ, nhanh chóng xáo lại bài, miễn cưỡng thôi miên bản thân rằng mình chưa hề nhìn thấy gì cả: “Diệu Diệu, lần này mà về nhà, hình như sắc mặt không được tốt.” Mẹ Diệu lại gần, cẩn thận quan sát cô, phát hiện trán Diệu Diệu có yêu khí.

“Có phải mắt con dạo này thâm lắm không?” Diệu Diệu chỉ vào mắt mình kêu khổ: “Mấy hôm nay con không ngủ được, ăn cũng không thấy ngon, hơn nữa ngay cả thời gian hẹn hò cũng không có!” Cô dạo này toàn phải từ chối hẹn hò với Tiết Khiêm Quân, rất đau lòng á.

“Mày lại quen bạn trai?” Mẹ Diệu Diệu kinh ngạc.

“Đúng vậy, nếu con không quen bạn trai thì chẳng nhẽ nhân duyên từ trên trời rớt xuống chắc?” Diệu Diệu buồn cười hỏi.

“Thật ra quen vài người bạn trai để tích lũy kinh nghiệm cũng không tồi.” Mẹ Diệu Diệu gật đầu.

Không thể lãng phí tuổi thanh xuân được.

Chỉ có điều.

Mẹ Diệu Diệu hướng về phía con gái ngoắc ngoắc tay: “Diệu Diệu, đưa tay mày ẹ sờ một tý.”

Ể?

Tuy rằng cô rất không thích điệu bộ thầy tướng này của mẹ nhưng vẫn ngoan ngoãn đi qua, chìa tay ra.

Mẹ Diệu Diệu cầm tay con gái.

Sắc mặt dần dần trắng bệch.

“Diệu Diệu, mày bốc một lá đi.” Bà giục.

Gì nữa đây?

Cho dù không thích nhưng Diệu Diệu vẫn bốc lấy một lá đưa ẹ.

Bà xem kỹ lá bài, niệm ra từng chữ: “Âm khắc hư danh, tiểu quỷ xâm nhập, hồn nan định, không chết cũng khó sống.”

“Mẹ, mấy lời độc ác như vậy mà mẹ cũng nói được, có phải hơi quá đáng rồi không!” Diệu Diệu quay đầu trách.

Cô không mấy tin vào chuyện bói toán này, bốc bài là cần vận may, nếu bốc trúng ba lá giống nhau có khi cũng chỉ là trùng hợp.

Ngay cả mẹ cô cũng thừa nhận rằng mấy chuyện kiểu này không nên quá tin tưởng.

Ánh mắt mẹ Diệu Diệu run lên.

Lá bài này.

Xem ra...mệnh kiếp đã gần điểm.

“Diệu Diệu, mày đợi mẹ chút.” Bà vào trong buồng lấy ra một cái hòm bằng gỗ mộc đưa cho cô: “Mấy cái này, tìm một cơ hội nào đó đưa cho giám đốc của mày.”

Nghe vậy, Diệu Diệu mừng rỡ: “Mẹ, có phải nó sẽ giúp tài vận của Bạch Lập Nhân tốt lên không?”

Cô mở hòm ra, bên trong có vài tờ giấy màu vàng, cùng với một cái vòng đeo tay bằng hắc diệu thạch*.

“Mẹ à, mẹ làm cho anh ta một cái vòng trừ tà sao? Con thấy tặng một cái mặt dây chuyền hình thập giá còn hơn!” Diệu Diệu khó hiểu hỏi, khoe môi cũng giương lên.

Cái tên Bạch Lập Nhân kia á, trời sinh dương nam siêu cường, còn cần bảo thạch trừ tà cái rắm!

“Nếu người thường đeo hắc diệu thạch quả thật giống như thờ phật ở nhà, có tác dụng trừ tà rất mạnh. Nhưng...” Mẹ Diệu Diệu bí hiểm nói với con gái: “Thế gian vạn vật đều có mặt phải và mặt trái, nếu dương nam mà đeo hắc diệu thạch, ngược lại sẽ giảm bớt sức mạnh tỏa ra từ cơ thể, khiến sức mạnh của nó không còn mạnh mẽ như mặt trời nữa.”

“Cái vòng tay bằng hắc diệu thạch này, mẹ đã dùng muối tiêu từ, nếu có một ngày mày không thể lại gần nó, bảo nó đeo cái vòng này vào, hồn phách của mày sẽ không bị phồng.”

Diệu Diệu bị mẹ nói đến vầng đầu hoa mắt.

Cô đến gần Bạch Lập Nhân còn không dễ gì, làm sao bắt anh ta đeo cái vòng này đây? Làm ơn đi, cô không phải quỷ!

“Vậy còn mấy tờ giấy màu vàng này? Trông như tờ rơi ấy, lại còn nhiều như vậy, mẹ định đóng sách sao?” Dù sao cô nghe cũng không hiểu, tốt nhất là nên hỏi mẹ cách đưa cái vòng tay này cho Bạch Lập Nhân.

“Người bình thường không thể nhìn thấy quỷ, bao gồm cả mẹ, cái xấp linh phù đó là để giúp người ta nhìn thấy hồn ma.”

Phương pháp để nhìn thấy quỷ có rất nhiều, đây là cách đơn giản nhất.

“Mày bảo nó đốt đồng linh phù này rồi lấy tro pha với nước, uống vào có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thể thấy, nhưng cách ba ngày phải uống một lần mới có thể duy trì khả năng.”

Diệu Diệu cười hề hề: “Mẹ à, con chưa nói với mẹ là giám đốc của con mắc chứng nghiện sạch sẽ sao?” Làm cho Bạch Lập Nhân uống cái này á? Nếu được thì cô đi đâu xuống đất!

Đây cũng là chuyện mà mẹ Diệu Diệu lo lắng nhất.

“Con gái, có rất nhiều chuyện mẹ chỉ có thể đoán được chút ít, không thể đoán được toàn bộ.” Mẹ Diệu Diệu tiếc nuối.

Bà có thể mơ hồ biết trước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng không thể đoán được toàn bộ, càng không thể nắm chắc được kết cục.

Mệnh kiếp đã định, chỉ có thể phòng chứ không thể tránh.

“Diệu Diệu, mây dất A Vu về nhà mây đi.” Bà lo lắng nhìn cô.

Bà nghi ngờ trong nhà cô sớm đã tồn tại vài ‘thứ’ không được sạch sẽ, nên tốt nhất là bảo cô dẫn A Vu về nhà, để nó điều tra thực hư xem thế nào.

“Mẹ, mẹ muốn thiêu chết A Vu sao?” Diệu Diệu không đồng ý.

“Không, chỉ cần những lúc Bạch Lập Nhân có nhà, nó không hiện ra là được.” Bà chấp tay niệm chú, sau đó một bóng trắng vụt qua, nhập vào cây xương rồng.

“Chỗ mây ở rất sạch sẽ, âm tà không thể dễ dàng đến hay đi, mẹ chỉ có thể đưa A Vu nhập vào cái cây đó để mây đem theo.” Về phần có thể đuổi con ma đó đi hay không, còn phải xem năng lực của A Vu đến đâu đã.

Diệu Diệu vốn định đến xin một trận phong thủy cực mạnh, cuối cùng lại đem theo một cái cây và một cái hộp gỗ về nhà.

Diệu Diệu đặt chậu xương rồng bên cạnh chậu lan dạ hương, cô lấy cái vòng tay bằng hắc diệu thạch ra ngắm, neho mắt lại tính toán.

Cô đột nhiên nghĩ đến chuyện lấy cái vòng này làm quà sinh nhật! Vòng tay hắc diệu thạch, mười đồng một chuỗi hay mấy ngàn một chuỗi cũng có, tên Bạch Lập Nhân kia khẳng định không thể nhìn ra giá trị chân chính của nó đâu.

E he he...

Vì có thể tiết kiệm tiền quà sinh nhật, Diệu Diệu vui vẻ tặc lưỡi cười.

46. Q.4 - Chương 3

“Đinh đong, đinh đong.”

Chuông cửa cứ reo mãi.

Tiết Khiêm Quân đang chuẩn bị uống thuốc rồi nghỉ ngơi, gần đây mấy ông già trong ban quản trị lại ‘bệnh cũ’ tái phát, cứ nhắc đi nhắc lại, tất nhiên anh biết ai là người ở sau lưng xui khiến, nhưng chỉ có thể âm thầm tức giận, không làm gì được.

Tiết Khiêm Quân xóc chân lên, hơi bực mình ra phòng khách, anh nhìn thoáng qua mắt cửa rồi kinh ngạc mở ra.

“Sao em lại đến đây?” Mỉm cười là sắc mặt muôn thuở của anh.

“Buổi chiều lúc anh gọi điện thoại, nghe giọng có vẻ không được khỏe.” Diệu Diệu hơi mất tự nhiên đứng ngoài cửa.

Hai người hẹn hò đã hơn một tháng, tất nhiên cô biết nhà anh ở đâu.

Chỉ là, đây là lần đầu tiên cô đến đây.

“Chỉ là cảm mạo thôi.” Cổ họng anh mấy hôm nay quả thật hơi sưng, nhưng không ngờ cô lại phát hiện.

Đương lúc mặt trời lặn lại được gặp Diệu Diệu, Tiết Khiêm Quân mới phát hiện thì ra mình cũng rất muốn gặp cô.

“Diệu Diệu, vào đi.” Anh chủ động dịch người tránh sang một bên, mời cô vào nhà.

Ngày ấy đến nhà cô làm khách anh cũng đã nói rằng lúc nào cũng hoan nghênh cô đến nhà mình.

Chỉ là anh không ngờ cô sẽ đến thật.

Diệu Diệu chú ý thấy mặt anh hơi đỏ lên.

Diệu Diệu bước vào phòng thì lập tức nhíu mày.

Nhà của anh chừng ba bốn trăm mét vuông, bốn phía đều có thể nhìn ngắm bờ hồ, phong cảnh vừa độc đáo vừa thoải mái.

Chỗ này đúng là tắc đất tắc vàng a...

“Căn nhà này là anh tự mua sao?” Diệu Diệu hỏi.

“Không, là cha dựng tôi tặng.” Anh lạnh nhạt cười.

Không gian của căn nhà rất thoáng đãng, lại được một kiến trúc sư có tiếng ở Hong Kong tự tay thiết kế, chỉ tính riêng tiền nội thất trang hoàng đã hơn ba trăm vạn tệ, chưa tính đến giá nguyên bản của căn nhà đã hơn trăm vạn nữa.

Anh ở Long Đằng trước mắt chỉ lấy lương của một năm, sở dĩ cha dựng tặng anh căn nhà này cũng chỉ để ‘trần an’ anh mà thôi!

“Căn nhà rất đẹp, chỉ là...”

Chỉ là anh và cô giống nhau, đều là mệnh cực âm, cả cơ thể và hồn phách đều rất yếu, nếu ở quá gần nguồn nước thì sẽ rất dễ bị quỷ dây dưa.

Những người đi mua nhà tất nhiên đều mời thầy đến xem phong thủy, cũng đánh giá qua giá trị kinh tế, nhưng hoàn toàn không cân nhắc đến việc bát tự của người ở có hợp với căn nhà hay không.

Bát tự của anh là ngũ hành thiếu hỏa, ở nơi ‘nước lớn’ thế này, không thể nghi ngờ là tia hy vọng cuối cùng cũng sẽ bị dập tắt.

“Chỉ là cái gì?” Tiết Khiêm Quân để cô ngồi xuống một tấm đệm kiểu Nhật, sau đó bưng ấm chén đến, bắt đầu nấu nước, chuẩn bị trà cho cô.

“Không cần đâu, anh đang ốm mà.” Cô vội vàng kéo tay anh.

Tay và tay, đan vào một chỗ.

Tiết Khiêm Quân ngồi xếp bằng bên cạnh cô.

“Sao hôm nay em lại đến đây?” Cả tuần nay anh hẹn cô mấy lần đều bị từ chối, anh còn tưởng...

“Công ty gặp rắc rối, bận đến sát đầu mả trán.” Diệu Diệu thấy có lỗi với anh: “Hôm nay là sinh nhật giám đốc của em nên không cần tặng ca.” Mẹ Bạch đã chuẩn bị cơm chiều đón sinh nhật cho Bạch Lập Nhân, cả nhóm nô dịch trong công ty thấy thế đều thở hắt ra, nhanh chân nhanh tay thu dọn đồ đạc ra về.

Hôm nay hình như đúng là sinh nhật của Bạch Lập Nhân.

Khi đó, mỗi khi đến sinh nhật của thiếu chủ, cả bang hội từ trên xuống dưới đều rất náo nhiệt, muốn quên cũng không dễ dàng gì.

Cho nên hôm nay khi cô đến, anh quả thật đã giật mình.

Anh còn tưởng...

Xem ra mấy tin đồn trong giới thương nhân cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Lòng bàn tay trong tay cô đầy mồ hôi, hơi nóng.

“Có phải sốt rồi hay không?” Diệu Diệu lo lắng sờ trán anh, rồi lại sờ trán mình.

“Để em xuống dưới nhà mua nhiệt kế.” Diệu Diệu vội vàng đứng dậy, nhưng lại bị anh nắm tay kéo trở về.

“Không cần đâu, sau khi tan tầm tôi đã đi khám rồi, chỉ có 38 độ 3 thôi, đã mua thuốc rồi.” Anh lắc đầu, bảo cô đừng lo.

“Vậy anh uống chưa?” Diệu Diệu hỏi.

“Đang chuẩn bị.” Đang chuẩn bị uống thuốc thì cô đến nên quên băng mắt.

Diệu Diệu nhìn về phía phòng bếp lạnh tanh, hỏi: “Anh đã ăn cơm chưa?”

Căn nhà này quá lớn, một người ở dường như hơi cô đơn.

“Tiêu rồi, tôi quên ăn cơm rồi.” Anh trả lời.

Có lẽ là do bị ốm nên việc nắm lấy tay cô lúc này lại khiến trái tim anh dâng lên một cảm giác dễ chịu.

“Không được, phải ăn cơm rồi mới được uống thuốc chứ, không sẽ bị đau dạ dày mất!” Cái tính hay cãi nhãi của Diệu Diệu lại có dịp được bộc phát.

Tiết Khiêm Quân cúi đầu cười: “Vậy để tôi đi gọi món, em xem xem thích ăn cái gì?” Cô bây giờ mới đến đây, chắc là cũng chưa ăn cơm tối.

“Không cần đâu, thức ăn bên ngoài mất vệ sinh lắm, không hợp với người đang bị ốm như anh.” Diệu Diệu lắc đầu.

Vừa dứt câu cô đã đứng lên: “Để em xuống mua chút thức ăn lên nấu cho anh.”

Anh hơi kinh ngạc, cô thật sự biết nấu ăn? Hôm đó anh còn tưởng cô đang nói dối.

“Này, sao lại dùng ánh mắt như đang nhìn tinh tinh để nhìn em vậy?” Diệu Diệu bối rối.

Bình thường cô hành xử rất thoải mái, bị người khác nhìn chăm chăm như vậy rất không quen.

Tiết Khiêm Quân cười nhẹ rồi thu lại ánh mắt, với tay lấy điện thoại di động bấm một dãy số: “Chợ cách đây hơi xa, để tôi gọi điện cho trợ lý đem đến là được rồi, em muốn mua gì cứ nói.” Anh đưa điện thoại cho cô.

Hôm nay không hiểu sao anh đặc biệt cảm thấy tịch mịch, hy vọng có người ở cùng.

...

Trong phòng bếp, Diệu Diệu nhanh nhẹn tắt bếp, sau đó bưng ra hai bát mì.

“Anh đang ốm nên ăn mì cho dễ ăn nhé.” Mỗi người một bát.

Tiết Khiêm Quân nhìn bát mì đang bốc hơi nghi ngút, sợi mì lỏng lẻo vàng ươm, hơi run rẩy.

Anh cúi đầu húp một ngụm.

Mùi vị quả nhiên rất đậm đặc, thức ăn ngoài tiệm chắc chắn không thể nấu ra mùi này được.

“Em nấu kiểu gì vậy? Quá lợi hại!” Cho dù anh có mất hai mươi mấy năm rèn luyện khả năng bếp núc cũng không thể nấu ra được một bát mì tuyệt đến mức này.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy cô xuống bếp, anh tuyệt đối sẽ không tin.

“Tay nghề của em cũng bình thường thôi.” Diệu Diệu hơi ngại: “Anh thấy nước dùng đậm đặc hơn bình thường là do em dùng nước xương ống nấu đấy.”

Cô có vẻ rất hay nấu mì, vì sống một mình nên chuyện bếp núc cũng không quá rườm rà.

Ăn xong, Diệu Diệu đi rửa bát.

“Anh nghỉ ngơi đi, nhớ uống thuốc đúng giờ đấy, em về đây.” Diệu Diệu với lấy túi.

Tiết Khiêm Quân ngồi ở bàn ăn chăm chú nhìn cô.

Thẳng đến khi Diệu Diệu ra đến cửa, anh rốt cục cũng mở miệng: “Tối nay, em thật sự không có hẹn sao?”

Có lẽ là thử, hoặc cũng có lẽ là đang xác định.

“Không có.” Có hẹn với ai chứ? Bạn trai cô đang ốm kia mà.

Diệu Diệu khó hiểu nhìn Tiết Khiêm Quân, tại sao anh lại hỏi như vậy?

Nhận được đáp án đầy tính khẳng định từ cô, anh thoải mái mỉm cười: “Diệu Diệu, nếu không có hẹn vậy ở đây giúp tôi một chút đi.”

Thì ra cô không cần đến dự sinh nhật của Bạch Lập Nhân.

Diệu Diệu gạt đầu, vì cô cảm thấy hôm nay nụ cười của anh hơi cô đơn.

Cô quay lại, Tiết Khiêm Quân nắm tay cô, hai người không ngồi trên ghế sofa mà tiếp tục ngồi dưới đệm ngồi kiểu Nhật.

Diệu Diệu vẫn ngồi xếp bằng kiểu cũ, nhưng lúc này Tiết Khiêm Quân lại khom người, chậm rãi gối đầu lên đùi cô.

Nháy mắt, Diệu Diệu bị dọa đến không dám nhúc nhích.

Nhưng anh không làm gì nữa cả, chỉ nhẹ nhàng tựa vào chân cô: “Diệu Diệu, cảm ơn em vì hôm nay đã đến đây.”

Lần đầu tiên, có người đến chăm sóc khi anh ốm, hỏi anh đã uống thuốc chưa, lần đầu tiên, có người vì anh mà nấu ăn.

Anh luôn rất kiên cường, từ nhỏ đến lớn không cần ai chăm sóc.

Nhưng mỗi lần sinh bệnh, anh luôn cảm thấy rất cô đơn.

Anh giống như một đứa trẻ, cũng hy vọng sẽ có người quan tâm đến mình, giống như mẹ của Bạch Lập Nhân, lúc nào cũng nhìn con mình bằng một ánh mắt rất dịu dàng.

“Anh ngủ đi, em ở đây.” Cô sờ trán anh, vẫn hơi nóng.

“Ừ.” Anh dựa vào chân Diệu Diệu.

Chung quanh thật yên tĩnh, cũng thật ấm áp.

Vài phút sau, Tiết Khiêm Quân nhắm mắt lại nhẹ giọng hỏi: “Diệu Diệu, dạo gần đây...em có cảm thấy trong người không khỏe không?”

“Không có.” Diệu Diệu lắc đầu.

“Ừm, không việc gì là tốt rồi. Mẹ em nổi tiếng như vậy, cho dù...Anh quả thật không cần...Lo lắng.” Anh nhẹ giọng, gần như đang lẩm bẩm gì đó.

Hả?

“Anh cũng biết mẹ em là...” Diệu Diệu tò mò hỏi.

“Là Tiểu Ứng nói.” Anh vẫn nhắm mắt đáp lời.

Tiểu Ứng làm sao mà biết? Diệu Diệu nhớ rõ mình không nói gì với đồng nghiệp về việc này kia mà! Chẳng nhẽ là do Tiểu Vĩ lẩm mồm nói cho bọn họ? Dù sao mấy người cùng phòng đều biết mẹ cô làm nghề gì, trước kia Tiểu Vĩ và Hiểu Vũ yêu nhau, có biết cũng không có gì lạ.

“Khiêm Quân, anh đừng ở đây nữa được không?” Cho dù biết không có khả năng, Diệu Diệu vẫn không nhận được khuyến bảo.

“Vì sao?” Anh hỏi rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như không muốn phá vỡ sự yên bình lúc này.

Bởi vì, xung quanh có rất nhiều ‘thứ’ không sạch sẽ.

Không phải cô bé con kia.

Tuy bé con mũm mĩm kia do có tâm nguyện chưa thành mới ở lại, nhưng oán khí trên người không lớn.

Vào đêm, mắt cô có thể nhìn thấy nhà bên cạnh có một hồn ma khác đang trú ngụ.

Bờ sông là nơi dễ dàng gặp chuyện không may nhất, đương nhiên cũng là nơi tập trung nhiều thủy quỷ muốn tìm thể thân nhất.

“Bát tự của anh có vẻ yếu, hẳn anh nên dựa vào ngày sinh tháng đẻ mà chọn nơi thích hợp để sinh sống. Hoặc đến mấy chỗ náo nhiệt thì có vẻ hợp hơn.” Cô nhẹ nhàng nói.

Anh trầm mặc một lúc lâu.

Sau đó nhẹ nhàng cười: “Không sao, dù sao tôi cũng chỉ là tước chiếm cư sào*, tất thấy những thứ này không phải của tôi, không cần quan tâm quá làm gì.”

Diệu Diệu sững sốt.

Tại sao trong mắt cô, khuôn mặt tươi cười của anh lúc này lại như mang theo một nỗi đau khó thành lời?

“Tiết Khiêm Quân, thật ra...Thật ra, những lúc không vui, không cần cười...Trước mặt em, anh không cần phải vui cũng cười, buồn cũng cười như vậy.” Diệu Diệu thốt ra những lời này một cách bản năng.

Cơ thể đang dựa lên đùi cô đột ngột cứng đờ.

“Xin lỗi, em xin lỗi.” Diệu Diệu lập tức xin lỗi.

Tuy là người yêu, nhưng cô cũng không nên nói những lời này.

“Không sao.” Anh lại cười nhạt, nụ cười có phần trống rỗng.

Từ đó trở đi, hai người cũng không mở miệng thêm nữa.

Cơn buồn ngủ từ từ tìm đến Tiết Khiêm Quân.

Đột nhiên có cái gì đó lạnh lạnh dán lên cổ.

“Cái gì vậy?” Anh chỉ biết chân cô rất đẹp, không ngờ gối đầu lên rất thoải mái, vì vậy cũng không buồn mở mắt lên hỏi.

“Là bùa hộ mệnh...Đừng để nó bị bẩn, trừ lúc tắm rửa phải cởi ra thì những lúc khác anh cứ đeo bên mình, đặc biệt là lúc đi ngủ.” Cô giải thích.

Lá bùa hộ mệnh này cô đã đem theo bên mình nhiều năm, nó không giống với mấy lá bùa vẽ ngoằn ngoèo bình thường.

Nó cần chút nguyên liệu hơi rườm rà, hơn nữa hàng năm vào đúng một ngày phải có một lão pháp sư pháp lực cao cường mới có thể rót vào đó linh quang.

Nếu không có nó, cô phải đợi thêm nửa năm mới có thể lấy một lá bùa mới.

Nhưng hiển nhiên người sống ở nơi thế này cần nó hơn cô nhiều.

Tiết Khiêm Quân sững sốt.

Anh rốt cục cũng chậm rãi mở mắt ra, nhìn lá bùa đeo trên cổ.

Anh muốn nói gì đó, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Khóe môi hơi động, anh đang định mở miệng...

“Rìng rìng.” Di động của Diệu Diệu có tin nhắn.

“Ngại quá, làm phiền anh rồi.” Diệu Diệu vội vàng móc điện thoại ra, bấm nhận tin nhắn.

“Tôi và mẹ đang ăn cơm, chỉ có thể dành ra thời gian còn lại của buổi tối cho cô thôi.

Bạch Lập Nhân.”

Ây da.?

Diệu Diệu sững sốt, Bạch Lập Nhân có ý gì đây? Cái gì gọi là dành thời gian cho cô?

Sáu năm nay anh ta chưa từng tìm cô vào đêm sinh nhật.

Cô đang định nhắn tin lại hỏi.

“Diệu Diệu, tôi mệt quá.” Tiết Khiêm Quân xoay người, tiếp tục gối lên đùi Diệu Diệu.

Cô xấu hổ, vì biết khi này anh đang ngủ.

“Tôi muốn ngủ một lát, âm tin nhắn ồn quá, đừng để những người không quan trọng quấy rầy chúng ta được không?”

Ể?

Ý anh là...

Có thể trọng sắc khinh bạn được hay không?

Diệu Diệu thấy hơi khó xử.

Tiết Khiêm Quân đã với tay lấy điện thoại của cô ấn nút tắt nguồn, thay cô quyết định.

Anh thậm chí còn lo lắng để điện thoại của cô dưới cánh tay mình.

“Diệu Diệu, tối nay...Em ở lại đây đi.” Anh nhẹ giọng, đơn giản yêu cầu.

*Tước chiêm cưu sào: Tước : là chim sẻ, Cưu: là chim tu hú. Chim tu hú là loài chim không biết làm tổ và không biết ấp trứng, mỗi khi sắp đẻ trứng chim tu hú sẽ tìm một tổ chim sẻ, ăn một quả trứng của tổ chim này rồi đẻ vào đó một quả trứng của mình. Trứng của tu hú nhỏ gần bằng kính thước của trứng chim sẻ và có hoa văn tương tự khiến cho chim sẻ nhầm tưởng rằng đó là trứng của mình. Thường trứng chim tu hú sẽ nở sớm hơn hoặc cùng ngày với quả trứng đầu tiên của chim sẻ. Mặc dù mới nở ra còn đỏ hồng và mắt còn chưa nhìn thấy ánh sáng nhưng tu hú con đã thể hiện bản lĩnh của một ác thủ. Nó nhanh chóng dùng sức mạnh cơ bắp, đôi cánh và phần lưng để đẩy chú chim chích non tội nghiệp mới nở cùng những quả trứng còn lại văng ra khỏi tổ. Âm mưu của nó là độc chiếm nguồn thức ăn nuôi dưỡng bầy con của cặp chim sẻ. Tước chiêm cưu sào có nghĩa là chim tu hú cướp mất tổ và thức ăn của chim sẻ.

47. Q.4 - Chương 4

Anh đã suy nghĩ kĩ về đáp án của mình, chuẩn bị sẽ nói cho Liêu Diệu Trần vào tối nay.

Vì vậy anh mới gửi đi tin nhắn nọ.

“Lập Nhân, vừa ăn xong đã về sao? Vẫn chưa cắt bánh sinh nhật mà?” Mẹ Bạch đuổi theo.

“Chẳng phải con đã ăn mỳ trường thọ rồi sao?” Bạch Lập Nhân vừa đứng chờ thang máy vừa trả lời: “Mẹ về đi, con không thích ăn đồ ngọt, mẹ cắt bánh rồi ấy đưa trẻ hàng xóm là được rồi.”

“Thằng nhóc này, con làm gì mà đi gấp vậy? Muốn đi đâu à? Đừng có nói với mẹ là còn sớm như vậy đã định về nhà nằm bẹp ở đó nhé?” Mẹ Bạch lắc nhai.

Sinh nhật cả năm chỉ có một lần, bà không muốn con mình tiếp tục nằm ườn ở nhà làm trạch nam.

“...Đón sinh nhật với...bạn gái.”

Lúc cửa thang máy mở ra cũng chính là lúc anh trả lời.

Gần đây dường như anh đối với Diệu Diệu hơi khắt khe.

Đầu tiên, khi cô nói sẽ không thay anh giặt quần áo nữa, anh quả thật rất tức giận, cho rằng cô ép người quá đáng.

Về sau suy nghĩ lại, lại thấy bản thân có hơi thái quá.

Có lẽ hôm nọ anh thật sự bị cô chọc giận.

Chỉ là gần đây, mỗi đêm tăng ca cũng chỉ có hai người là tan tầm trễ nhất, chỉ có anh và cô.

Chu dù anh có mạnh miệng đi chẳng nữa, thì cũng không thể không thừa nhận cô thật lòng muốn giúp anh, là người nhiệt tình với sự nghiệp của anh nhất, không chút giả tạo nhất.

“Oán khí” của anh đã hoàn toàn bị “thành ý” của cô làm sụp đổ.

Mẹ Bạch ngây ngẩn cả người.

Bạn gái? Con bà nói nó có bạn gái?

“Đinh.” Cửa thang máy mở ra.

Thấy Bạch Lập Nhân đã bước vào thang máy, bà căn bản không kịp hỏi tường tận tình hình, chỉ có thể nhìn cánh cửa đang chuẩn bị khép lại mà gào lên một cách đầy hưng phấn: “Lập Nhân, có rảnh nhớ dắt bạn gái về nhà chơi, mẹ muốn gặp nó!!!”

Gặp cái gì mà gặp? Đều biết nhau cả!

Anh đứng trong thang máy lấy điện thoại nhắn tin cho Diệu Diệu.

Được rồi, nếu như anh thực sự có cảm giác với cô, vậy bắt đầu đi!

Cô vẫn ‘quậy’ như trước chẳng phải là để ‘kích thích’ anh? Nếu anh không tỏ thái độ một chút thì chẳng phải không nên sao?!

Hôm nay là sinh nhật anh, nếu nó cũng chính là ngày mà hai người chính thức qua lại, vậy mấy cái lễ kỷ niệm gì gì về sau không thể quên được, vậy anh cũng không cần sợ bị người ta xem là động vật máu lạnh vô tình nữa rồi.

Nhưng về nhà, đợi một lát, tin nhắn gửi đi đã được một tiếng, mà sao điện thoại của anh vẫn im re thế?

Chẳng nhẽ cái cô kia không nghe thấy chuông báo tin nhắn sao? Bằng không người thích anh như cô chắc chắn sẽ nhảy cẫng lên vì vui mừng, sau đó lập tức trả lời, hỏi anh địa điểm cụ thể mới đúng?

Hiện tại sao lại thế này?

Mình có nên chủ động gọi điện không? Nếu anh chủ động gọi cho cô, chẳng phải sẽ biến thành tình huống anh rất muốn đón sinh nhật chung với cô? Làm ơn đi, đàn ông ai lại đi so đo mấy chuyện vặt vãnh thế này, chỉ có phụ nữ mới vậy!

Đang trầm tư suy nghĩ thì điện thoại Bạch Lập Nhân đổ chuông.

Xem đi, anh biết mà, cô ấy chắc chắn mới đọc được tin nhắn nên nhắn tin trả lời đây mà!

Khóe môi anh giương lên, nhưng khi nhìn vào dãy số trên màn hình thì lập tức cứng đờ.

“Có việc?” Bạch Lập Nhân nghe máy.

“Anh Lập Nhân, sinh nhật vui vẻ!” Giọng nói ngọt ngào của Đỗ San San truyền ra từ điện thoại.

“À, cảm ơn.” Anh không chút hứng thú, lịch sự nói cảm ơn.

“Anh đang đón sinh nhật với mẹ sao? Đạo này sức khỏe bác thế nào?” Bạch Lập Nhân là một đứa con hiếu thảo, lúc nào mẹ anh cũng đứng thứ nhất, Đỗ San San từng hẹn hò với anh nên đương nhiên hiểu rõ chuyện này.

“À, không tệ lắm.” Bạch Lập Nhân ngắn gọn trả lời.

“Anh Lập Nhân, bây giờ anh rảnh không? Em...”

Đỗ San San còn chưa dứt câu đã bị ngắt lời: “San San, ngại quá, tôi có hẹn rồi.” Nói xong, Bạch Lập Nhân nhanh chóng cúp điện thoại.

Đã chín giờ rồi, cái cô kia sao còn chưa trả lời?! Rốt cuộc có định đón sinh nhật không đây?!

Cúi đầu, anh cuối cùng cũng gọi điện.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin vui lòng...” Từ điện thoại truyền ra một giọng nữ máy móc.

Anh nhẩn mày.

Cô ấy chẳng hề không biết hôm nay là sinh nhật mình? Không thể nào, sáng nay cô còn tủm tủm cười nói chúc mừng sinh nhật anh kia mà!

Hay đây là tiết mục mới cô mới nghĩ ra? Như gần như xa? Quả nhiên là người kinh nghiệm tình trường đầy mình.

Lòng anh lại dần bùng lên lửa giận.

Điện thoại lại vang lên.

“Alo?!”

“Sinh nhật mà sao giọng điệu kì cục thế này?” Tiểu Vĩ cười mỉa.

“Chuyện gì?!”

“Có hai tên bạn cũ kêu tôi hỏi ông có muốn đi làm một chén không?” Tiểu Vĩ cười hỏi anh.

“Bạn cũ?”

“Đúng vậy, Tần Ất và Hạ Giang đến Ôn Châu công tác, thuận tiện hẹn tôi ra tụ tập, vừa hay bọn này đang thảo luận về vụ họp lớp, ông muốn đi không?”

Tiểu Vĩ cũng chỉ gọi hỏi cho có, ai ngờ Bạch Lập Nhân hôm nay bực dọc ai lại lập tức đồng ý: “Được, tôi đến ngay.”

“A, đúng rồi, ông gọi cho Diệu Diệu được không? Lúc nãy tôi gọi cho cô ấy thì thấy đang tắt máy! Đừng nói hai người cũng ‘trùng hợp’ tụ tập một chỗ? Hai tên dê xồm ngồi đây đang mơ màng về mỹ nữ này.” Đầu kia di động truyền đến tiếng người đùa giỡn ồn ào.

“Không có.” Bạch Lập Nhân cúp điện thoại, lại thấy khó chịu.

...

Tiết Khiêm Quân nguyên bản chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát, không ngờ lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cảm giác này hình như anh đã ngủ được một giấc rất sâu.

Không nằm trên sofa thoải mái, chỉ đơn giản nằm trên nền sàn lạnh lẽo, nhưng anh vẫn ngủ rất ngon.

Có lẽ là vì cứ cách một lúc lại có đôi bàn tay nhẹ nhàng phủ lên trán, đôi tay ấy nhẹ như một cơn gió, thổi mát tâm hồn anh.

Tuy loại cảm giác này chưa từng xuất hiện trong suy nghĩ của anh, nhưng anh biết, nó rất ấm áp.

Mơ và thực, đan xen vào nhau, khiến anh không phân biệt được, chỉ muốn tiếp tục thiếp đi lần nữa.

“Khiêm Quân, dậy đi, về phòng ngủ nào.” Rốt cuộc cũng có người thì thầm gọi anh dậy.

Đến tận bây giờ, không có ai nhắc nhở anh lên giường ngủ như vậy.

Trước đây, anh rất hay ngủ quên, mỗi lúc như vậy đều bị thầy giáo phê bình nhắc nhở, anh nghĩ, nếu có người lúc nào cũng sẵn sàng gọi anh rời giường mỗi buổi sáng, thật tốt biết bao.

Mẹ anh lúc nào cũng cần anh tỉnh dậy mở cửa cho bà khi nửa đêm, cho nên anh cũng chẳng trông cậy gì nhiều.

“Khiêm Quân, Khiêm Quân! Tỉnh, tỉnh! Anh không thể ngủ dưới sàn cả đêm thế này được!” Cô đẩy đẩy vai anh, kiên quyết gọi anh dậy.

Không thể ngủ ở đây được.

Tiết Khiêm Quân từ từ mở to mắt, Diệu Diệu thấy vậy thì thở dài một tiếng.

Tuy đã tỉnh, nhưng anh vẫn điềm nhiên như không tiếp tục gối lên đùi cô.

Diệu Diệu quăn bách: “Anh nên về phòng ngủ đi...Em phải về rồi...”

Anh liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường.

Mười lăm phút nữa, là 12 giờ.

Rốt cục anh cũng từ từ ngồi dậy, im lặng nhìn cô.

“Hạ sốt rồi, chú ý nghỉ ngơi nhé, nhớ uống nhiều nước, em về đây!” Diệu Diệu vội vàng đứng dậy.

Nhưng mới vừa đứng lên, chân cô như mất đi cảm giác, cả cơ thể mất thăng bằng ngã khụy về một bên.

Tiết Khiêm Quân vội vàng đưa tay ra đỡ hông làm giảm bớt lực va chạm, để cô ngã vào lòng.

“A, ngại quá...” Diệu Diệu vội vàng xin lỗi, muốn đứng lên, nhưng vì đau nên chỉ có thể ngồi xoa chân.

“Sao không gọi anh dậy sớm hơn?”

Ngốc thật, anh gối đến tê cả chân cô mới chịu gọi anh dậy.

Tiết Khiêm Quân bình tĩnh ngưng mắt nhìn Diệu Diệu.

Thật ra, vốn dĩ trước kia anh cũng không mấy để ý đến cô.

Chỉ cảm thấy cô rất xinh đẹp, đáng người cũng rất quyến rũ.

Hiện tại ngắm kĩ lại thấy cô quả thật rất đẹp, đẹp đến mức khiến lòng người khác dậy sóng.

“Em...tối nay, không ở lại...thật sao?” Tiết Khiêm Quân nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi, vì cổ họng còn đau nên giọng nói hơi khàn.

Nghe câu đó, Diệu Diệu gần như đã ở trạng thái chân không mất một hai giây.

Mọi người đều đã là người trưởng thành, đáy mắt anh thản nhiên tỏa ra dục vọng, Diệu Diệu không thể không hiểu.

Thật ra trong khắp thành phố này, những đôi nam nữ yêu nhau chưa đến một tháng đã bắt đầu quan hệ, rất nhiều người như vậy, thậm chí nhiều vô số kể.

Không những thế, còn có những cặp đôi lớn mật tuyên bố: Chưa lên giường, chưa phải người yêu.

“Không, muộn rồi.” Diệu Diệu cúi đầu nhẹ giọng nói.

Thái độ của cô so với ngày thường có hơi hốt hoảng và xấu hổ.

“Được, anh không ép em.” Tiết Khiêm Quân buông tay cô ra.

Không hiểu vì sao khi thấy cô cúi đầu, anh lại cảm thấy bản thân rất mong đến ngày cô có thể cam tâm tình nguyện nói một tiếng ‘vâng’

Chờ đến khi chân Diệu Diệu hết tê, anh mới đưa cô ra cửa thang máy.

“Anh về đi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Diệu Diệu thúc giục anh.

Nhưng anh chỉ cười: “Diệu Diệu, em nhắm mắt lại được không?”

Diệu Diệu sững sốt, nhìn anh chằm chằm.

Tiết Khiêm Quân mỉm cười, ngày càng sâu, ngày càng đẹp.

Một cảm giác nhẹ nhõm phớt qua môi cô.

Diệu Diệu đứng ngây ngốc, sau đó, nhẹ nhàng, chậm chậm, chậm chậm nhắm mắt lại.

Môi kề môi, đôi mắt từ từ nhắm lại, cảm nhận hơi thở của đối phương.

Môi và môi, rất gần cũng rất sâu, nhưng không hề tiến thêm bước nào nữa.

Một phút sau.

Anh lùi lại, nhìn cô cười: “Đợi anh hết cảm thì còn lâu anh mới buông tha em dễ như vậy, cho em cảm nhận được năng lực thực sự của anh.”

Nghe vậy, tai Diệu Diệu nóng bừng lên.

“Đi thôi, anh đưa em về.” Anh vô cùng thân mật quàng tay qua bả vai cô.

“Quên đi, bây giờ anh không được khỏe, không cần lái xe đưa em về nhà!” Diệu Diệu lập tức từ chối.

Anh vừa uống thuốc đã lái xe, như vậy rất nguy hiểm.

“Anh đưa em về.” Giọng nói anh vẫn rất dịu dàng, nhưng lại ẩn ẩn sự kiên quyết: “Em là phụ nữ mà đi đêm một mình, không an toàn đâu, anh sẽ lo.”

Đi đêm một mình.

Bùa hộ mệnh của cô đã đưa cho anh, nhất định phải thật cẩn thận.

Hiện tại sức mạnh từ lá bùa của anh tỏa ra có thể giúp cô an toàn.

“Được.” Vì anh đã có ý, cô cũng không từ chối nữa.

48. Q.4 - Chương 5

Sinh nhật năm nay thật quá nhàm chán, thậm chí còn khó chịu hơn những năm trước.

Cả buổi tối, Bạch Lập Nhân và mấy ông bạn hết nói chuyện bên Đông lại buồn đến chuyện bên Tây.

Nào là mười người thăng chức, tên này ‘dàn trận’ cầu hôn, thậm chí ngay cả việc con của cô nào béo như lợn cũng được đưa ra thảo luận, tổng hợp lại một câu là cả đồng đề tài của bọn họ đều khiến anh chán đến phát điên.

Sớm biết như vậy, ở nhà cho lành!

“Diệu Diệu vẫn chưa có bạn trai sao? Điều kiện của cô ấy tốt như vậy, sao lại chưa tìm được người nào thế?”

Nói qua nói lại, lại nói đến chuyện này.

Nghe đến tên cô, anh lại càng khó chịu.

Bạch Lập Nhân buồn bực không hé răng lấy nửa lời, chỉ uống rượu, cả tối hôm nay anh gần như đã cầm cái thút trong tay mình đến mòn cả đi, đúng là anh đã gửi đi mấy tin nhắn cộng với gọi mấy cuộc điện thoại liên, đối tượng cũng chỉ có một – Diệu Diệu.

Đã 12 giờ rồi, cái cô kia đúng là quá đáng!

“Có phải do thân hình cô ấy quá bốc lửa, vòng nào ra vòng nấy nên cánh đàn ông đều thầm nghĩ chỉ muốn ‘làm’, không muốn qua lại nghiêm túc không?!” Có người không đành lòng lớn tiếng trêu chọc, hai người kia không nói gì, chỉ cười cười.

Bạch Lập Nhân đặt ly rượu trong tay xuống, không nói không rằng đứng phắt dậy, rốt cuộc cũng không nghe thêm được nữa: “Tôi về!”

“Sao vậy?” Ba người không hiểu sao anh lại đột nhiên giở chứng, chỉ thắc mắc nhìn nhau.

“Lập Nhân, ông...” Làm sao vậy?

Tiểu Vĩ cười xòa giảng hòa.

“Sau lưng người khác nói này nói nọ, mấy người rảnh lắm sao?!” Còn lắm chuyện hơn cả đàn bà!

Cuộc gặp mặt cuối cùng lại tan rã trong bực mình.

Sau khi đỗ xe trước cửa chung cư, anh thanh toán tiền xe rồi mở cửa.

“Bye bye.” Cái cô mất tích cả một buổi tối đang đứng đàng đối diện, dịu dàng vẫy tay.

Cơn giận của Bạch Lập Nhân không hiểu sao lại bùng lên.

Anh đứng im tại chỗ, chăm chăm nhìn về phía cô.

Diệu Diệu vừa quay đầu thì giật mình: “Bạch Lập Nhân!”

Lúc này gặp anh, cô đột nhiên cảm thấy thật an toàn.

Cô vội vàng chạy qua, thấy trên người anh có mùi rượu thì hỏi: “Năm nay ăn sinh nhật với ai vậy? Có vui không?”

Tôi và mẹ đang ăn cơm, chỉ có thể dành ra thời gian còn lại của buổi tối cho cô thôi.

Tuy rằng Diệu Diệu không rõ có phải năm nay Bạch Lập Nhân bị sét đánh trúng đầu hay không, hoặc là do quá cô đơn hay phát bệnh nên mới nhắn tin bảo cô đón sinh nhật chung?!

Không biết nếu cô đi thật thì anh ta có tiện tay mượn cô ra tay, để cô mời khách hay không? Nếu đúng là như vậy, thật may là cô ‘mất tích’!

Anh căn bản không thèm để ý đến cô!

“Này, này, này, đừng nhỏ mọn vậy chứ!” Diệu Diệu đương nhiên biết anh tức cái gì, vội vàng chạy theo Bạch Lập Nhân đang giận lẫy đặng trước.

Đùa à? Anh ta là dương nam đại lão gia đó! Đêm nay không thể cứ như vậy mà bỏ qua được!

Trong thang máy, anh vẫn không để ý đến cô, ngay cả liếc mắt cũng không thèm.

“Tức giận? Anh tức thật à?” Diệu Diệu thăm dò.

Bạch Lập Nhân nghiêm mặt.

“Đừng giận mà, tối nay tôi có việc thật, không phải muốn tránh đâu!” Cô lấy lòng.

Tuy rằng dự sinh nhật của cấp trên cũng không phải là nghĩa vụ của cô, nhưng nếu giám đốc đã mở miệng, thân cu li như cô tất nhiên phải lên núi đao, xuống biển lửa mới phải đạo.

“Vốn dĩ tối nay tôi định đáp ứng cô chuyện kia, nhưng biểu hiện của cô quá kém, thật thất vọng! Tôi còn phải xem xét thêm một thời gian đã!” Anh đánh mặt, lạnh lùng nói.

Ngày đầu tiên làm bạn gái anh đã kém như vậy, thật hết nói nổi.

Chuyện kia? Tăng lương?

Mất Diệu Diệu sáng lên!

Quả nhiên đàn ông và phụ nữ rất giống nhau, một khi tâm tình đã tốt, chuyện gì cũng có thể!

Trời ạ, trời ạ!!! Cô mới chọc giận sắp rồi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Diệu Diệu vừa nghe thì lòng đã như lửa đốt.

“Giám đốc à, tôi sẽ sửa đổi!” Bộ dạng Diệu Diệu lúc này chỉ thiếu điều moi tim gan ra cho anh xem, ra vẻ rất quyết tâm: “Giám đốc, tôi xin cam đoan cam đoan cam đoan: Tôi sẽ cải tạo lại từ đầu đến chân! Cải tạo đến khi anh vừa lòng mới thôi!”

Anh vốn không định để ý đến Diệu Diệu, nhưng khi thấy bộ dạng cô như vậy thì lại mềm lòng.

“Giám đốc, chỉ cần anh đồng ý chuyện đó, nếu muốn tôi đào tạo bao nhiêu người mới cho anh cũng được!” Vì tăng lương, cô có thể bắt chấp tất cả.

Nghe lời vậy sao?

Hai bên khoe miệng Bạch Lập Nhân từ từ giương lên, nhưng thái độ vẫn rất lạnh lùng: “Trước tiên nói tôi nghe xem tôi nay có biến mất tăm ở đâu vậy?”

“Tôi...bạn tôi bị ốm, tôi phải đến chăm sóc.” Diệ Diệ thành thật khai báo.

Thì ra đầu năm nay giám đốc bảo đến thì phải đến á! Vì tương lai, nịnh bợ là chuyện nhỏ!

Bạn?

Bạn nào mà còn quan trọng hơn cả anh chứ?!

Lông mày Bạch Lập Nhân nhăn tít lại thành hình chữ bát (), giọng nói thì như thể vừa bước ra từ hầm băng: “Liêu Diệ Trần, cô đừng có nói ‘bạn’ trong miệng cô là nam nhé!”

Về mặt anh vô cùng tàn nhẫn, bộ dạng hệt như chỉ cần cô gạt đầu, lập tức sẽ xách cô đi cắt tiết.

Bây giờ đã hơn 12 giờ, nghĩa là sinh nhật của anh đã qua, nghĩa là trong mùa sinh nhật đầu tiên của hai bọn họ, anh bị cô đá ra rìa, một mình tung tăng tung tẩy đi chơi.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Diệ Diệ nuốt nước miếng, nhỏ giọng nịnh bợ: “Sếp à, đương nhiên là bạn nữ, sao có thể là bạn nam được chứ?!” Là nam hay nữ thì liên quan đến anh ta cái rắm? Tên biến thái này, chẳng nhẽ cô trọng sắc khinh bạn lại khiến anh ta khó chịu sao?

Nghe được đáp án, quả nhiên sắc mặt anh dịu đi một chút.

“Quên đi, quên đi, tôi cũng không phải là người không hiểu lý lẽ như vậy!” Chỉ là sinh nhật thôi, để một cô gái ốm đau không có người chăm sóc ở một mình coi sao được.

Anh biết Diệ Diệ vẫn còn liên lạc với vài người bạn Ôn Châu.

Bạch Lập Nhân xua tay, anh cũng không muốn so đo nhiều, không cô lại nghĩ mình là người nhỏ mọn.

“Về chuyện đó...” Thấy tâm trạng anh có chuyển biến tích cực, Diệ Diệ vội vàng mon men.

Tiền á, cô rất có cảm tình với nó a, tuy không nói thành lời nhưng nó là tâm can bảo bối của cô đó!

“Cô thật sự có thể cải tạo lại bản thân sao?” Anh hỏi.

“Có thể, tôi đương nhiên có thể!” Diệ Diệ lập tức cam đoan.

“Về sau tôi chỉ Đông, cô sẽ không làm trái ý đi về hướng Tây chứ?”

“Sẽ không, đương nhiên không có chuyện đó rồi!” Trong công việc, cô lúc nào cũng vậy mà.

Thấy cô chỉ thiếu mỗi chuyện giơ tay lên thề, tâm trạng anh lại vòng vèo vui sướng thêm một phần.

“Quan trọng nhất là, mẹ tôi từ trước đến nay đã phải chịu khổ rất nhiều, cô tuyệt đối không được bắt nạt bà!” Điểm này nhất định phải vạch rõ, nếu anh phát hiện thấy cô khi dễ mẹ mình, họ lập tức chia tay!

“Sếp à, từ trước đến nay tôi có khi dễ mẹ anh đâu mà anh lo?” Diệ Diệ nước mắt rùng rùng.

Cô trông giống người sẽ đi bắt nạt mẹ Bạch sao? Đúng là oan uổng!

Bất quá bà chỉ đến nhà cô đưa cơm vài lần thôi mà, có cần phải bảo vệ thái quá như vậy không?

Chưa kể đến mỗi lần mẹ Bạch đến công ty, nhân viên có ai mà không nhìn sắc mặt bà mà trò chuyện? Xem ra phải nhắc nhở mấy cô trong công ty, bảo họ sau này phải càng chú ý hơn nữa mới được.

Cửa thang máy vừa mở, Bạch Lập Nhân đi phía trước còn Diệ Diệ lẻo đẻo theo sau.

“Đồng ý hay không đồng ý, anh nói một tiếng đi!” Diệ Diệ gấp đến độ như kiến bò trên chảo.

Nhìn cô sốt ruột như vậy, khoe môi Bạch Lập Nhân lại cong thêm một chút.

Tâm tình dường như lại tốt hơn một phần.

Thì ra đây chính là tình yêu.

“Quà sinh nhật của tôi đâu?” Anh chìa tay ra.

Muốn kết giao hay không con phải xem thành ý của cô thế nào.

Quà sinh nhật?

Diệu Diệu cứng họng.

Quả nhiên là cường đạo.

“Đừng nói cô chưa chuẩn bị nhé.” Bạch Lập Nhân nheo mắt, lại bắt đầu giận dỗi.

Không chuẩn bị quà nghĩa là không chú ý gì đến anh, tội này còn to hơn cả chuyện bỏ anh một mình mà đi chăm sóc bạn.

“Có, đùa gì vậy? Tôi sao lại không chuẩn bị chứ?!” Diệu Diệu cười gượng phát phát tay, nhưng sống lưng lại tuôn mồ hôi ào ào.

Sao cô lại thấy da mặt Bạch Lập Nhân hôm nay hơi bị dày nhỉ?! Ngay cả chút tiện nghi ấy mà cũng muốn chiếm!

“Vậy đưa đây.” Bạch Lập Nhân quyết không để yên.

Tên này tên này tên này, cũng quá vô sỉ đi?!

Cửa thang máy lại mở ra, Diệu Diệu xách túi, lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Bạch Lập Nhân cũng vào cùng, cô hình như còn nghe tiếng A Vu “ái” một cái.

Chị Diệu Diệu, nóng quá!!!

A Vu ai oán, vặn volume lên hết cỡ.

Nhưng.

“Ai da.”

Quái, sao cô lại nghe thấy có tiếng ai nữa? Chẳng nhẽ nghe nhầm sao?

“Sao anh lại vào đây, đây là nhà con gái nha.” Cô đẩy anh ra khỏi cửa, ra về e lệ.

Bộ dạng như thể đáng được lập đền thờ trình tiết.

Ngay cả Diệu Diệu cũng đang thầm khinh bỉ bản thân.

Bạch Lập Nhân dùng ánh mắt quái dị nhìn cô.

Ngại cái gì chứ? Cũng đâu phải là lần đầu tiên anh vào đây, trước kia còn canh cửa nhà tắm cho cô hàng ngày kia!

Thì ra phụ nữ dù da mặt có dày đến đâu, cũng biết xấu hổ.

Trách không được gần đây cô cứ là lạ, có lẽ anh hiểu lầm chẳng? Cô không phải cố ý muốn anh tỏ thái độ, mà là xấu hổ nên không tiếp tục giặt quần áo cho anh nữa?

Bạch Lập Nhân cúi đầu, tâm trạng như mưa đông gặp nắng về.

Diệu Diệu vào phòng ngủ, lấy vòng tay hắc diệu thạch mẹ đưa tặng cho anh.

“Này, tặng anh đây!” Cô đặt chiếc vòng vào tay anh.

“Pha lê?” Chân mày Bạch Lập Nhân run lên một chút.

Pha lê? Cô tặng anh pha lê? Cái cô này, chọn quà kiểu gì vậy?!

Anh trông giống ‘ái ái’ lắm sao?!

“Làm ơn đi, đây là hắc diệu thạch, biết không?!” Diệu Diệu già mồm át lệ phải, chối không thừa nhận hắc diệu thạch và pha lê gần như cùng một họ, lấp liếm: “Nhìn vậy thôi chứ là hàng hiếm đấy, quý lắm! Đeo lên rất ra dáng đàn ông!”

Hàng hiếm? Quý? Rất ra dáng?

Bạch Lập Nhân miễn cưỡng đeo vào.

Diệu Diệu vội ngăn lại: “Cái này, Bạch Lập Nhân, cái này... Khi nào tôi bảo đeo hằng đeo, nhé?”

Tình huống hiện tại có hơi... Cô đã mất bùa hộ mệnh, nếu Bạch Lập Nhân mà đeo cái vòng này vào, chẳng phải cô chết chắc sao?

Hừ.

Có làm không vậy, ý cô là sau này anh phải nghe lời cô?

“Trông như đàn bà, tôi còn lâu mới đeo!” Anh ghét bỏ nói.

Kêu anh đeo cái này ra ngoài á? Thà giết anh đi còn hơn.

“Đúng đúng đúng, tạm thời anh không cần đeo!” Diệu Diệu liều mạng gạt đầu, không quên lải nhải: “Nhớ nha, tạm thời đừng đeo.”

“Đã biết! Phụ nữ đúng là phiền phức!” Anh trừng mắt nhìn cô rồi bỏ chuối vòng vào túi quần.

Diệu Diệu thở phào.

“Tôi đã cho anh thấy ‘thành ý’ của mình rồi, vậy chuyện kia thế nào đây?” Nếu anh đã chủ động đề cập, còn lâu cô mới bỏ qua.

“Cái cô này, rốt cuộc có biết rụt rè không vậy?” Bạch Lập Nhân hết nói nỏi.

Diệu Diệu mặc kệ.

Nhân sinh hạnh phúc.

“Tại sao tôi lại phải vì một phút nông nổi rụt rè mà bỏ lỡ ‘hạnh phúc’ của bản thân chứ?”

Tên xấu tính này.

“Được rồi, đồng ý!” Anh gạt đầu, kể từ giờ phút này, cô chính thức là bạn gái của anh.

“Thật sao?” Diệu Diệu cảm động, che mồm nức lên một tiếng, không thể tin nổi: “Anh nói thật?”

Nhìn cô vui đến phát ngốc, bạch lập nhân đỏ khốc đỏ cười ngĩ: Đúng là cô yêu anh thật.

“Đồng ý.” Cô là bạn gái anh, về sau anh sẽ chăm sóc cho cô, tay anh cũng chỉ để cô nắm, vậy đi.

“Ô! Tuyệt!” Diệu Diệu nhảy tưng tưng: “Ngày mai tôi lập tức thông báo với Tiểu Ngô phòng tài vụ!” Sếp lớn đã đồng ý, cuộc sống tươi sáng ời!

Tiểu Ngô phòng tài vụ? Cô và Tiểu Ngô thân nhau vậy sao? Có chuyện vui lập tức đi chia sẻ à?

Quên đi, đã đồng ý qua lại, anh cũng không muốn giấu giếm người khác làm gì.

“Ngày mai còn phải đi làm, tôi đi ngủ đây.” Bạch Lập Nhân mở cửa nhà, không thềm để ý đến cái cô đang vui đến phát điên đằng sau nữa.

“Bạch Lập Nhân, sinh nhật vui vẻ nha!!” Diệu Diệu vội vàng hô to.

Mặc cho đã hơn 12 giờ.

“Ừ.” Anh đáp nhẹ một tiếng rồi đóng cửa lại.

Bạch Lập Nhân đóng cửa nhưng không vào nhà ngay, ngược lại lại dựa lưng vào cửa.

“Ôi chào, hạnh phúc quá! Hạnh phúc quá đi! Bạch Lập Nhân vạn tuế! Bạch Lập Nhân thật đáng yêu!” Ngoài cửa còn truyền đến giọng nói đầy hưng phấn của Diệu Diệu, nghe qua gần giống như đang bị điên.

Khóe môi anh lại chậm rãi giương lên cao.

Bạch Lập Nhân thật đáng yêu!

Anh nghe được.

Không hiểu sao lồng ngực lại thấy thật hạnh phúc.

Tay anh vẫn để yên trong túi quần, cảm giác được một vật mát lạnh.

Đó là món quà sinh nhật đầu tiên mà bạn gái anh tặng.

Anh lấy chiếc vòng ra, khóe môi lại càng cong.

“Đồ ngốc!” Giống hệt đồ con gái.

Xem ra về sau phải thay đổi cách nhìn với cô rồi.

Bạch Lập Nhân hí mắt, giơ tay lên.

Ánh đèn chiếu xuống, chiếu vào từng hạt từng hạt châu màu đen, trông giống như mắt mèo, ánh lên rất đẹp.

Như cầu vòng vậy.

Rất nữ tính, rất nữ tính!

Bạch Lập Nhân đeo vào cổ tay phải rồi lại vươn ra ngắm.

Rất nữ tính rất nữ tính rất nữ tính!

Hạ tay xuống, anh đeo vòng tay bước vào nhà giặt quần áo, đeo vòng tay tắm rửa, đeo vòng tay mặc áo ngủ, đeo vòng tay trở về phòng, đeo vòng tay gỡ chăn lên, lại đeo vòng tay chui mình vào chăn.

Từ đầu đến cuối, anh đều đeo chiếc vòng ấy.

Vì, yêu thật tốt.

Nhưng, không ai biết, kim quang mạnh mẽ trong toàn bộ ngôi nhà, trong đêm nay, đều biến mất.

49. Q.4 - Chương 6

“A, thoải mái quá, hô hấp cũng dễ hơn nữa!” Một bóng trắng thoải mái thở dài, lại có thêm một bóng trắng khác nhẹ nhàng bay ra.

Hai cơ thể trong suốt đồng thời nhảy xuống mặt đất, một cao gầy, một béo lùn.

“Người là ai vậy?”

“Người là ai vậy?”

Hai con quỷ con kêu lên cùng một lúc.

“Tại sao người lại ở đây?”

“Tại sao người lại ở đây?”

Lại trăm miệng một lời.

“Ta tới tìm anh trai.”

“Ta tới giám sát tình hình!”

Hai đáp án khác nhau.

“Tránh ra!”

“Cút ngay!”

Thái độ ghét bỏ như nhau.

Một đứa bay về bên trái, một đứa lặn về bên phải, mỗi đứa trấn một nơi.

A Vu bay đến đầu giường Diệu Diệu, ngưng mắt nhìn chị nó ngủ say.

Oa, chân chị Diệu Diệu lộ ra kìa, thon quá, dài quá, không giống với chân của ‘người’ khác, không gầy như que củi, cũng không to thô như chân voi, chân chị nó đúng là một tổ hợp của sự hoàn mỹ! Xem kìa xem kìa, thân hình cũng đúng là gợi cảm đến mê người mà!

A Vu nuốt nước miếng ừng ực.

Tuy rằng nó mang bộ dáng của một hồn ma bốn tuổi, nhưng tâm hồn nó đã 13 tuổi rồi nha, đương nhiên cũng hiểu cái gì gọi là mất thẩm mỹ, cái gì gọi là sexy, hơn nữa còn hiểu cái gì gọi là phát xuân.

Chị Diệu Diệu đích thực đúng là bảo vật a, tuy tuổi có hơi lớn...

Toàn bộ kim quang trong khu nhà đột nhiên biến mất tăm, A Vu lo lắng ngồi vào thành giường, canh giữ bên người chị nó.

Chị Diệu Diệu là vì cứu nó nên mới bị mất hai vía, nó nhất định phải bảo vệ chị Diệu Diệu thật tốt!

Tuy rằng không mạnh mẽ gì cho cam, nhưng tốt xấu gì nó cũng thuộc hàng lão làng trong giới u hồn.

Thế giới của đám u hồn cũng có chuyện ma mới sợ ma cũ, ma nhỏ sợ ma bé, cũng hiểu chút cấp bậc lễ nghĩa rằng không nên xâm phạm đến địa bàn của người khác.

May mà bây giờ mới chỉ tháng sáu âm lịch, âm hồn cũng không nhiều lắm.

Nhưng A Vu cũng không dám lơ là, không muốn chị nó bị u quỷ quẩn lấy.

Nó vừa mới ngồi xuống, quả bóng tròn kia đã lặn trở lại.

Con bé đó ngồi xuống sàn, tủi thân khóc: “Anh hai đang ngủ...”

A Vu hừ mũi xem thường.

Làm ơn đi, con người giờ này ai chả đi ngủ! Không ngủ thì ngày mai làm sao có sức?!

“Con Nhóc kêu mãi mà anh hãì vẫn không tỉnh!” Con bé mập mạp khóc rống lên.

Anh Khiêm Quân nói, chỉ cần nó ngoan ngoãn nằm trong chậu lan dạ hương kia, anh sẽ đưa nó đến chỗ anh hai.

Cho nên nó ngoan ngoãn nghe lời, để đại sư thuận lợi đưa nó ‘bay’ lên, để anh Khiêm Quân thuận lợi tách nó ra.

Nhưng nó không ngờ đến khi tìm được anh hai, anh hai lại không thềm ‘để ý’ đến nó.

Con quỷ đàn này ở đâu ra vậy?! Mấy người có từ trường sạch sẽ đương nhiên không thể nghe tiếng nó gọi rồi! Trừ khi ‘người’ đó toàn tâm toàn ý nghĩ về người, khi đó người và quỷ mới có thể gặp được nhau.

Làm ơn đi, con bé chết được mấy năm rồi?!

Chỉ có những người có tình cảm sâu đậm mới có thể vẫn còn nhớ đến những người đã chết năm ấy mà thôi.

Về khinh bỉ lộ rõ trong mắt A Vu.

Đột nhiên.

“Mùi thơm, mùi thơm ở đâu vậy?~~” Bé con mập mạp đưa mũi ngửi khắp nơi.

A Vu vội vàng che trước người Diệu Diệu: “Không cho người lạ gần chị Diệu Diệu!” Vừa nghe thấy chữ ‘mùi’, nó biết bản năng của quỷ đã xuất hiện, nói cho cùng nó cũng chỉ là một hồn ma 13 tuổi, vẫn rất thiếu kiên nhẫn.

Một câu, ngược lại tiết lộ thiên cơ.

Bé con mập mập xuyên qua người A Vu, bay đến bên giường nhìn chăm chăm vào Diệu Diệu.

Ba hồn vẫn còn...

Một, hai, ba, bốn, năm...

Aaaa! Chỉ có năm vía!

Những người thiếu hai phách rất dễ bị quỷ dây dưa, mà ‘dây dưa’ ở đây cũng có nghĩa là bị quỷ nhập!

Có cách! Anh hai, chờ Con Nhóc!

Con Nhóc đá A Vu qua một bên, lăn đến chỗ Diệu Diệu.

Nhưng chưa kịp lăn đến đầu giường đã bị người khác giữ lại.

“Con quỷ kia, rút ngay!” Đừng nhìn A Vu gầy yếu mà xem thường nó, khí phách của nó không phải loại tôm tép tầm thường đâu.

Con Nhóc ngậy ra, nhìn chăm chăm vào con quỷ so với mình còn nhỏ hơn.

“Con Nhóc muốn nhập vào người chị xinh đẹp, Con Nhóc muốn nói chuyện với anh hai, Con Nhóc muốn ở bên cạnh anh hai.” Bé con ngơ ngác nói.

Tuy rằng nó lúc nào cũng chỉ có thể nhìn lên, nhưng nó biết chị xinh đẹp biết anh hai nó.

Hơn nữa còn rất quen thuộc.

“Không được!” A Vu chống nạnh, lập tức từ chối.

Chính thức kết thù!

Con Nhóc cũng mặc kệ, đứng dậy.

Vừa đứng lên, vóc dáng của nó so với A Vu còn cao hơn nữa cái đầu, thoát nhìn vô cùng cao lớn.

“Tránh ra!” Con Nhóc cũng tức giận, nổi điên lên.

“Không tránh!” A Vu thấy chết không sờn.

“Nếu không tránh, ta đánh ngươi đó!” Con Nhóc nheo mắt lại.

“Hừ!” A Vu không tin nó đánh được mình.

Con Nhóc giơ cánh tay mập mập lên, tung một chưởng thẳng vào mặt và ngực A Vu.

“Rầm” A Vu bị đánh đến xịt máu mũi, ngã bổ chửng.

Má ơi! Tay nó bằng thép sao? Đau quá huhu!

Cơn đau từ ngực truyền đến khiến nó hít thở không thông.

Một phát thôi cũng đủ để nó nội thương.

A Vu miễn cưỡng đứng lên, nó không tin mình không đánh lại một con quỷ nhỏ.

Hơn nữa, vì tính mạng của chị Diệu Diệu, nó quyết liều mạng!

“aaaa” A Vu không khách khí xông thẳng đến chỗ Con Nhóc.

Chỉ thấy con bé cầm một cây côn trong tay, lưu loát vung lên.

Một trái một phải.

“Rầm”

“Bốp”

Bên trái đánh một đấm, bên phải thực một cú.

Thân mình trong suốt của A Vu chập vật ngã oạch ra trên sàn.

“Hừ! Ta chỉ biết là người đánh không lại!” Con Nhóc định nhổ cỏ tận gốc, đến bên người A Vu đặt mạnh cái mông to tròn của mình xuống cái lưng ốm yếu của thằng bé, đắc ý hình mũi lên trời.

“Phụt!” A Vu phun một búng máu, máu phun đầy trời.

Cái cái cái mông con nhóc này cũng thật quá lợi hại, rất bá đạo.

Không được, không được!

A Vu nhắm mắt lật người lại, oán hận nói: “Ta nhớ kỹ người, đồ con mập...” Còn chưa dứt câu đã trợn trắng mắt, nội thương bỏ mình, hôn mê bất tỉnh.

Đúng là một con gà lấm lời!

Con Nhóc tuy rằng còn nhỏ, nhưng nó là do ai sinh ra chứ? Lúc ba bốn tuổi đã được mấy chú dạy cách đánh nhau.

Chỉ có anh Khiêm Quân thỉnh thoảng mua đồ chơi cho nó, nó đều yêu cầu mua đồ gì có thể dùng để đánh người.

Sau khi nó chết, anh Khiêm Quân sợ nó bị người khác khi dễ, liền đem đốt hết đồng vũ khí gửi cho nó. Huống chi nó đã chết được hơn 15 năm, so với con quỷ ốm này chắc chắn chỉ có hơn chứ không có kém!

“Hừ!” Sau khi đạt được hiệu quả mong muốn, Con Nhóc đứng lên, dùng chân đá đá A Vu.

Quả nhiên vẫn không nhúc nhích.

Nó nhìn chị xinh đẹp vẫn đang ngủ say, nở nụ cười.

“Diệu Diệu” đang ngủ được một nửa thì thẳng người ngồi dậy.

Hai mắt cô vô thần xốc chắn lên, hai chân xỏ dép vào rồi từng bước, từng bước đi ra phòng khách.

“Diệu Diệu” khom người lấy chìa khóa nhà cách vách trong tủ bát.

Cô là nô dịch của Bạch Lập Nhân, đương nhiên phải có chìa khóa nhà anh.

Mở cửa ra, rồi lại cắm chìa khóa mở cửa nhà bên cạnh, hiện tại là ba giờ sáng, là thời gian ‘con người’ dùng để ngủ, chắc hẳn anh vẫn chưa tỉnh giấc.

Cô thẳng hướng nhà anh mà xâm nhập, thẳng hướng phòng anh mà ngang nhiên bước vào.

Giơ chùm chìa khóa nhà trong tay lên, “Diệu Diệu” trực tiếp mở cửa phòng ngủ của anh.

Sườn mặt Bạch Lập Nhân khi ngủ trông thật yên bình.

“Anh hai.” “Diệu Diệu” ngồi xổm ngay đầu giường Bạch Lập Nhân, ngây ngốc ngắm nhìn anh.

“Anh hai! Anh hai, dậy đi!” “Diệu Diệu” chảy nước mắt kề sát mặt mình vào mặt Bạch Lập Nhân.

Càng lúc càng gần, cho dù nước mắt nước mũi đều dính tùm lum lên mặt anh, “Diệu Diệu” vẫn thấy không đủ.

Không trách được, nó đã đợi biết bao nhiêu năm rồi.

“Anh hai, cục cưng sai rồi...đừng bỏ cục cưng ở lại mà...” Trước đây mỗi lần mẹ và anh hai muốn dỗ nó ngừng khóc, đều gọi nó là cục cưng.

Hai chữ.

Bạch Lập Nhân bị đánh thức, cả người rét run.

Bởi vì “Diệu Diệu” cứ lay người anh mãi.

Trên mặt anh bây giờ dính đầy nước miếng bắn thiu của cô.

Chưa hết, đôi môi đỏ mọng của cô còn cố ý áp lại gần má anh.

“Cô làm gì đó?!” Bạch Lập Nhân rống lên, hoàn toàn quên mất hiện tại đang là nửa đêm.

“Anh hai, em yêu anh.” “Diệu Diệu” không những không sợ mà còn đáng thương nói.

Em yêu anh, ba chữ như sét đánh bên tai Bạch Lập Nhân.

Anh nhăn mặt: “Tôi tất nhiên biết cô yêu tôi, bằng không sao lại đồng ý qua lại với cô?! Nhưng bây giờ cô vào đây là làm sao?!” Giọng nói Bạch Lập Nhân rõ ràng đang biểu thị: tôi rất tức.

Đây là lần đầu tiên Liêu Diệu Trần chân chính thổ lộ với anh.

Chết tiệt! Tại sao phải chọn lúc nửa đêm chứ?! Muốn hù chết người sao?!

“Anh hai, em yêu anh nhiều lắm!” Không thèm để ý đến chuyện nam nữ khác biệt, “Diệu Diệu” dịch người, thân mật ôm lấy thắt lưng Bạch Lập Nhân.

“Cô sao lại...xem phim nhiều quá rồi à?” Anh hừ mũi xem thường.

Anh hai này anh hai nọ, nghe như đang loạn luân vậy, anh không thích!

“Này này này! Đừng xáp lại đây?” Bạch Lập Nhân la oai oái.

Nhưng vô dụng, hai ‘cục thịt’ no đủ trước ngực “Diệu Diệu” không ngừng cọ lên cọ xuống trước ngực anh.

Ông trời ơi, cô ấy không mặc Bra.

Không những thế, hai đóa hoa trước ngực cô, cách một lớp vải mỏng manh cũng đang dán lên ngực anh.

Cô nhấc chân, gần như đang ngồi trên người Bạch Lập Nhân, cả sức nặng cơ thể đều đang dồn hết lên người anh.

Tư thế này muốn bao nhiêu ái muội có bấy nhiêu.

Đầu óc Bạch Lập Nhân trống rỗng, cuối cùng phun ra được mấy câu đứt quãng: “Diệu Diệu, chúng ta...như vậy...cũng quá nhanh đi...” Ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Một nam một nữ đang hẹn hò, bày ra tư thế này, trừ cái kia còn có thể làm gì?!

Cô, cô, cô cũng quá nóng nảy đi? Bọn họ mới qua lại có một ngày! Quá nhanh!

“Chúng ta...mới...đừng nóng, cái đó....được không?” Giọng anh hừ hừ thực thực, nửa như kháng cự, nửa như chờ mong.

Cơ thể vốn thành thực hơn lời nói, hiển nhiên đã sớm phản bội anh.

Cái bộ phận bên dưới kia sớm đã ngọ nguậy không yên.

“Cuối cùng em cũng ôm anh được rồi!” “Diệu Diệu” dựa vào người anh, kích động đến trào nước mắt.

“Diệu Diệu, tôi biết cô thích tôi, nhưng đừng như vậy!” Anh đẩy cô ra.

Đàn ông thật dễ dàng bị nửa thân dưới khống chế, anh không muốn mất đi lý trí ngay lúc này.

Phòng của anh rất ‘sạch sẽ’, quả thật mấy ‘cái kia’ không có, nếu anh kim lòng không đậu làm cô to bụng, hẳn sẽ lập tức cưới cô!

Không được, làm sao anh biết được trong quá trình tìm hiểu, hai người có hợp nhau hay không?

Không được, không được!

Anh lắc đầu, lấy lại bình tĩnh.

50. Q.4 - Chương 7

“Diệu Diệu, không được xấu tính như thế, không được đốt cháy giai đoạn!” Anh cảnh cáo.

Không được lấy thân thể ra để mê hoặc đàn ông, anh không thích!

Tuy miệng cứ luôn mồm nói vậy, nhưng ngay cả Bạch Lập Nhân cũng hiểu mình không hề tức giận, tâm tình cũng không khó chịu như đã tưởng, ngược lại...thấy hơi khoái trá.

Đốt cháy giai đoạn? “Diệu Diệu” nâng mắt, khó hiểu nhìn anh.

“Nếu cô không muốn tôi ghét cô thì đừng đề lên người tôi nữa, xuống đi.” Anh cử động nhẹ cũng không dám, hiện tại cơ thể đã nóng hừng hực, thứ duy nhất còn giữ được lý trí trên cơ thể anh có lẽ cũng chỉ có cái miệng này.

Anh sợ nếu mình nóng nảy kéo cô xuống, chắc chắn hai cơ thể không thể tránh khỏi chuyện ma sát, nếu như vậy...có khi anh cũng không tỉnh táo được nữa.

Đừng đề lên người tôi nữa.

Anh hai ghét nó mập, anh hai nói mông nó nặng, anh hai ghét bị nó đề lên người.

Những lời này trước đây anh hai cũng hay nói, khi này vì quá vui mừng mà nó quên bẵng đi.

Tuy giọng điệu ghét bỏ của anh hai khi đó và bây giờ không giống nhau nhưng “Diệu Diệu” vẫn tủi thân, mếu máo bỏ xuống khỏi người anh.

“Cô” ngoan ngoãn trèo xuống, không cẩn thận động trúng vật cứng rắn nào đó trên người Bạch Lập Nhân.

“Diệu Diệu” tò mò nhìn trái nhìn phải, tìm xem có phải anh hai giấu vũ khí gì trên giường hay không.

Có khi nào là gậy không?

“Không được nhìn, không được quay đầu, keo xuống ngay cho tôi!” Bạch Lập Nhân không nhin được nữa, quát.

“Diệu Diệu” rụt rụt bả vai, hai chân chạm xuống sàn, cũng không dám ho he nữa, hai tay vuốt vuốt lỗ tai, nhanh chóng ngồi xổm bên giường không nhúc nhích.

Bạch Lập Nhân xuống giường, bước đến tủ lạnh lấy bình nước khoáng uống một hơi hết sạch.

Vứt cái chai rỗng vào thùng rác, anh xoay người: “Liêu Diệu Trăn, cô điên rồi sao? Nửa đêm nửa hôm tự nhiên chạy vào phòng đàn ông?!” Sau khi uống hết cả chai nước lạnh, anh trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

“Cô có biết mình đang làm gì không? Rốt cuộc trong đầu cô nghĩ cái gì vậy?!” Anh đến trước mặt “cô”, tức giận hỏi: “Tôi hỏi cô cái này, phải thành thật trả lời, biết chưa?”

“Diệu Diệu” vuốt vuốt lỗ tai, đáng thương ngẩng đầu chờ anh mở miệng.

Cảnh này quen lắm, rất quen, tính tình anh hai không dịu dàng như anh Khiêm Quân, mỗi lần anh hai nổi bão, nó đều không dám hé răng nửa lời.

“Cô rốt cuộc đã cùng với bao nhiêu tên đàn ông cái kia rồi? Hẹn hò được bao lâu thì làm cái đó?” Thấy cô thành thực câu dẫn người khác như vậy, anh khó chịu.

“Diệu Diệu” không hé răng, mờ mịt nhìn anh, vì “cô” không hiểu anh đang nói cái gì, ‘cái kia’ là cái gì? Sao trông anh hai như thể rất dễ ý đến ‘cái đó’?

“Đêm nay cô đến đây là vì muốn làm cái đó với tôi đúng không? Vì muốn làm cái đó, vậy mỗi lần qua lại với người khác, cô...” Anh rất khó chịu, không thể nói thêm được nữa.

“Diệu Diệu” bị anh nói hết ‘cái kia’ đến ‘cái đó’, đầu óc choáng váng.

“Quên đi, quên đi, tôi không muốn biết!” Không chờ cô trả lời, anh đã vẫy vẫy tay bỏ qua.

Sở dĩ anh đồng ý qua lại với cô là vì cô sạch sẽ, hiện tại không nên so đo nhiều làm gì, đều không nghĩa lý.

Anh chỉ có thể xem mình là người đặc biệt nhất của cô.

“Tôi đặc biệt hơn họ, đúng không?” Bạch Lập Nhân vẫn còn lo lắng, lại hỏi thêm một câu.

“Vâng!” “Diệu Diệu” ra sức gật đầu.

Anh hai đương nhiên là người đặc biệt nhất.

“Từ nay về sau cô chỉ nghe lời tôi, sẽ không chơi bởi ong bướm, chỉ thích một mình tôi thôi đúng không?” Anh lo lắng.

“Vâng!” “Diệu Diệu” lại ra sức ra sức gật đầu.

Nó không cần anh Khiêm Quân nữa, nó chỉ cần anh hai thôi, từ nay về sau nó chỉ nghe lời một mình anh hai, chỉ yêu một mình anh hai thôi!

Bạch Lập Nhân rất vừa lòng.

“Tôi đưa cô về phòng, về sau đừng canh lúc nửa đêm mà đột ngột chạy qua đây nữa!” Anh vươn tay, muốn kéo “cô” dậy.

Nhưng “cô” vẫn không chịu nhúc nhích, chỉ nhìn anh tủi thân.

“Vậy cô muốn thế nào?” Anh bất đắc dĩ.

Sao có thể thế này? Sự thật và những gì anh tưởng tượng hoàn toàn khác nhau! Anh nghĩ cái cô này sau khi hẹn hò sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, dù sao cô cũng phải mất một khoảng thời gian rất dài mới có thể ‘lừa’ anh về tay.

Nhưng tại sao tình huống của ngày hẹn hò đầu tiên lại không ổn thế này?

Anh đột nhiên cảm thấy mình không có cách nào đối phó với Liễu Diệu Trăn. Xem ra nếu muốn tiếp tục qua lại, anh phải siết chặt kỉ cương ngay từ đầu mới được!

“Yêu yêu.” “Diệu Diệu” cúi đầu, tủi thân nói.

Bạch Lập Nhân cứng người.

Trước đây khi em gái anh nói ‘yêu yêu’, nghĩa là nó muốn anh hôn chúc ngủ ngon.

Nhưng anh không nghĩ cái từ ‘yêu yêu’ trong miệng Diệu Diệu lại đơn thuần như thế.

“Không nên như vậy được không? Chúng ta cứ từ từ từng bước một, được không?!” Anh cứng rắn nói.

Sở dĩ cứng rắn như vậy không phải vì phiền phức, mà là đốm lửa trong cơ thể vừa mới hạ xuống một chút đã bị “cô” khơi mào bùng hực.

“Diệu Diệu” lớn mật vươn tay, cố ý muốn “yêu yêu”.

Nó đợi thời khắc này đã 15 năm rồi.

Hôm nay, nó nhất định phải được anh hai “yêu yêu”.

“Cô rốt cuộc muốn thế nào?” Thật đúng là kì lạ, anh đáng ra nên tặng cô một cú ‘vô ảnh cước’, trực tiếp đá cô ra khỏi cửa mới đúng!

Đêm nay quả thật sức kiên nhẫn của Bạch Lập Nhân không phải ở mức bình thường.

“Diệu Diệu” cuối cùng cũng đứng dậy, hai tay vòng qua cổ anh, hai ‘cục thịt’ trước ngực lại xấp đến chỗ anh.

Lửa cháy, lửa cháy, lửa sẽ cháy đó!!!!

“Anh hai, muốn hôn!” “Diệu Diệu” rốt cuộc cũng nói thẳng mong muốn của mình, nói thẳng ý nghĩa của hai từ ‘yêu yêu’ cho anh hai nghe.

Dứt lời, nó lập tức bay đến nằm úp sấp trên người anh, chủ động áp hai má vào cổ anh.

Cái gọi là hôn của nó, chẳng khác nào Bạch Cốt Tinh liếm cổ Đường Tăng trước khi hành quyết.

Bạch Lập Nhân quyết định nhắm mắt lại, giả chết.

Tâm tình lại không giữ được bình tĩnh.

Vì vừa không thể nén lại bình tĩnh, vừa bị kích thích, cùng với dục vọng mãnh liệt mệnh mông như thủy triều dâng sắp bao phủ lấy toàn bộ cơ thể Bạch Lập Nhân.

Đây không phải là chuyện mà một chai nước lạnh có thể giải quyết được.

“Diệu Diệu, cô còn như vậy...Tôi liền, tôi liền...” Ăn thịt cô.

Anh cảnh cáo cô, giọng nói khàn khàn.

“Muốn yêu yêu!” “Diệu Diệu” vẫn quần lấy anh, không ngừng lăm bằm.

“Tôi đã cảnh cáo...” Mẹ nó! Cùng lăm thì anh làm cô to bụng, cưới phút cô là được chứ gì?!

Đàn ông quả nhiên đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới! Hiện tại, anh cũng đang tự hỏi lấy nửa người dưới của mình.

Bạch Lập Nhân dùng sức đè đầu cô lại, để cô dùng một đôi mắt ‘ngây thơ’ nhìn mình.

“Mình ghét nước miếng, mình ghét nuốt nước miếng của người khác...” Anh thì trào, lăm bằm lâu bầu.

Trong trí nhớ, anh thậm chí còn không quá thân mật với Đỗ San San.

Chỉ bị cái cô này thành công đánh lên một lần.

Vừa dứt lời, anh ôm “Diệu Diệu”, dùng sức hôn lên môi cô.

“Chụt.”. “Diệu Diệu” hít vào một hơi, chân tay mềm nhũn.

Anh đẩy cô lên giường, áp ngực vào dái người mê người của cô, áp môi lên môi cô, cùng cô trần trọc triển miên.

Cảm giác ấm áp từ đầu môi cô dần truyền đến đầu lưỡi của anh.

Lửa nóng thiêu đốt tứ phía.

Vừa hôn, hai tay anh cách một lớp áp ngửa vuốt ve đôi gò bồng đào khiến cánh đàn ông huyết mạch sôi sục.

Anh sẽ không bỏ qua cho cô, sẽ không!

Thay đổi trận mạc, anh chuyển sang cắn cắn cổ “Diệu Diệu”, thậm chí một bàn tay của anh đã bắt đầu luồn vào giữa hai chân cô vuốt ve. Về mảng này, anh chưa từng có kinh nghiệm, không biết hiện tại có nên lập tức rút súng ra trận, “thịt” cô luôn, hay là cứ từ từ, để cô thoải mái một chút, khó quên một chút.

Mà khoan, tại sao cô không ươm ươm thở dốc? Không thích sao?

Không đúng.

Anh ngẩng đầu.

“Diệu Diệu” nhắm mắt nằm quay đơ ra đó.

“Diệu Diệu!” Anh lay lay người cô.

“Cô” vẫn không chút phản ứng.

Hôn mê rồi sao?

Kích thích vậy sao? Hưng phấn vậy sao?

Bạch Lập Nhân tròn tròn mắt.

Anh không biết vì một hơi của mình mà khiến một hồn phách màu trắng dần bị đẩy ra khỏi cơ thể của Diệu Diệu. (Là dương khí trong truyền thuyết đó))

“Nóng quá, nóng quá!” Con Nhóc khóc cha gọi mẹ, bay về hướng chậu lan dạ hương.

Dương khí của anh hai quá lợi hại, lúc vừa mới gặp gần như đã đánh bay nó ra khỏi cơ thể chị xinh đẹp.

Thấy nóng, nó lập tức nghĩ đến chuyện tìm nơi nào mát để tránh, hơi đâu mà quản mùi kích tình còn nồng nặc trong phòng.

“Diệu Diệu!” Anh lại lay người cô.

Diệu Diệu vẫn không chút ý thức, nằm im bất động.

Anh ngồi dậy, dục vọng giữa hai chân vẫn trầm trọng như cũ, găng gượng.

Bạch Lập Nhân muốn cười, lại cười không nổi.

Đêm nay là chuyện quái gì đang diễn ra vậy?

Anh cúi xuống nhìn Diệu Diệu, trông cô hình như chỉ đang ngủ say mà thôi.

Nhưng anh biết, cô ngất xỉu.

Bạch Lập Nhân bỗng thấy vừa tức vừa bất đắc dĩ.

“Em cứ như vậy mà thích tôi?” Ngón cái phủ xuống cổ cô, trên đó hiện rõ một dây dấu hôn do anh để lại, Bạch Lập Nhân hoàn toàn không phát hiện giọng mình khi hỏi cô câu đó vô cùng dịu dàng.

Anh rất muốn rất muốn làm cho xong chuyện, dục vọng và khát vọng vẫn hừng hực không buông tha cho anh, vẫn tiếp tục thiêu đốt toàn bộ cơ thể.

Nhưng dường như, anh còn muốn nhiều hơn như thế.

Ví như, tâm ý tương thông.

“Chúng ta vẫn nên tuân theo tự nhiên đi.” Bạch Lập Nhân đứng dậy, bế cô lên.

Cửa nhà bên cạnh, mở ra.

Anh dễ dàng băng qua phòng khách, rảo bước đến phòng cô, đặt cô xuống ổ chăn đã hơi lạnh.

Trò đùa đêm nay, cứ như vậy mà kết thúc.

51. Q.4 - Chương 8

Buổi sáng, Diệu Diệu tỉnh giấc, cả người mệt mỏi như người vừa mới uống say tỉnh dậy, dáng đi của cô có thể dùng từ “phiêu” để hình dung.

Tình trạng này giống hệt như khi tốt nghiệp đại học, lúc ấy bốn người trong phòng trọ lưu luyến không rời, quyết định thức trắng cả đêm để nói chuyện phiếm.

Nhưng vấn đề là, đêm qua cô ngủ thẳng một giấc rất ngon, rất ngọt ngào, cả nằm mơ cũng không kia mà!

Diệu Diệu xoa đầu, mơ mơ màng màng vào nhà tắm rửa mặt, thế nào lại bị bộ dáng như ma lem của mình làm giật mình.

Trời ạ trời ạ trời ạ!!!

Trong gương, đôi mắt cô thũng xuống, đôi môi đỏ mọng sưng vù, toàn thân tiều tụy đến không ra hình người, là mình sao?!

Trời ạ trời ạ trời ạ!!!

Vì sao lại thế này??

Đợi chút.

Còn nữa, mấy cái dấu hồng trên cổ này là cái gì?

Diệu Diệu nhìn chăm chăm vào mấy nốt hồng trên cổ, sờ rồi lại sờ, bỗng dưng thấy thật khó hiểu.

Bị muỗi cắn?

Cũng có thể, thời tiết dạo này có vẻ lắm muỗi.

Nhưng cắn kiểu này cũng quá kì cục đi? Sao lại cắn ở đây...thật hết nói nổi.

Kì cục muốn chết.

Bữa sáng, Diệu Diệu múc hai bát cháo đặt trên bàn, kéo một chiếc ghế ra.

Mỗi người một bát, mỗi người một bộ đồ ăn.

Nuôi quỷ con đều là như vậy, biết rõ nó không ăn được nhưng vẫn phải bày ra, tôn trọng sắp xếp cho nó một vị trí.

Nhưng lạ thật, A Vu hôm nay sao yên lặng vậy?

Diệu Diệu đang định động đũa thì nghe thấy tiếng động ở nhà bên cạnh.

Vừa đúng lúc Bạch Lập Nhân mở cửa, cầm chìa khóa xe chuẩn bị đi làm.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hồng.

Diệu Diệu âm thầm ảo não, vừa nãy mơ mơ màng màng đi nấu bữa sáng có mở cửa nhà cho thoáng gió, lại quên không đóng cửa lại.

Bây giờ Bạch Lập Nhân thấy hai cái bát trên bàn ăn cô phải giải thích thế nào đây? Chuyện của A Vu người bình thường căn bản không thể chấp nhận, nghĩ kiểu gì cũng không thể chấp nhận được.

“Ăn sáng sao?” Bạch Lập Nhân tự dưng không mời mà đi vào thẳng nhà.

Ấy da.

“Đúng vậy.” Diệu Diệu cứng ngắc cười.

Làm ơn nha, trăm ngàn lần đừng hỏi tại sao cô lại xếp hai cái bát, có hỏi cô cũng không biết phải trả lời làm sao.

“Cho tôi sao?!” Bạch Lập Nhân chỉ vào chỗ trống bên cạnh Diệu Diệu.

Hả.

Diệu Diệu cứng họng.

Quái lạ! Bình thường vào mỗi buổi sáng trước khi đi làm, Bạch Lập Nhân căn bản đều lạnh lùng đến mức còn không thèm chào cô một tiếng, càng miễn bình luận đến chuyện chủ động ăn sáng chung với cô.

“Mời anh dùng.” Diệu Diệu chỉ có thể cười gượng.

Bạch Lập Nhân không nghĩ ngờ cô đã cảm ơn đến rớt nước mắt, nào dám nói cái gì nữa.

Chỉ hy vọng A Vu không tức giận.

Cô vội vã quay về phía cây sương rỗng, nơi đó vô cùng im lặng.

Kỳ lạ, rõ ràng bây giờ ánh sáng mặt trời vẫn chưa quá gắt mà.

Bạch Lập Nhân cúi đầu húp một ngụm cháo.

Dù sao trong tương lai hai người rất có thể sẽ sống cùng nhau, anh nên dần học cách thích ứng với cả thói quen lẫn sự tồn tại của Diệu Diệu.

Có điều một ngụm cháo này lại khiến anh ngẩn cả người.

Từ trước đến nay anh vốn rất kén chọn, nhưng một bát cháo đơn giản đến không thể đơn giản hơn thế này lại khiến anh cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Mẹ anh rất hiền lành, cả đời chỉ chăm chú đến chuyện chăm sóc con cái, cũng rất thích nấu ăn, vì vậy từ nhỏ đến lớn anh được mẹ nuôi nấng thành một người rất kén ăn.

Từ sau khi dọn ra ở riêng, ngày nào cũng chỉ ăn toàn thức ăn ngoài tiệm, chỉ mấy món cứ ăn đi ăn lại, anh đã phát ngán rồi, ngoài lúc thỉnh thoảng mẹ Bạch có làm cơm đem đến cho anh, anh cũng chẳng hy vọng gì đến chuyện được ăn ngon.

Không ngờ tay nghề của Diệu Diệu lại có thể bì được với tài nấu nướng của mẹ mình.

“Đây là cháo gì vậy?” Vừa ăn Bạch Lập Nhân vừa hỏi.

So với những gì anh nghĩ, Diệu Diệu có vẻ...khá đảm đang.

Là một người rất bận rộn, Bạch Lập Nhân luôn khiến mẹ mình đau đầu về chuyện hôn sự, bà lúc nào cũng hy vọng anh và Diệu Diệu có thể thành đôi.

“Đây là cháo gà nấu nấm.”

Thật kì lạ, anh hôm nay đúng là kì lạ.

Dường như chỉ trong một đêm, bọn họ đều trở nên “chín” như nhau.

“Cái này là gì?” Anh múc một thìa cháo lên, chỉ vào.

“Là củ từ.” Diệu Diệu trả lời.

Cô ninh cháo bằng lửa nhỏ nên mới có vị như vậy.

“Ừm, ngon lắm, tôi rất thích, sau này mỗi ngày tôi sẽ sang đây ăn sáng.” Anh tiếp tục chậm rãi ăn.

Hả.

Mỗi ngày sẽ sang đây ăn cháo? Có lắm không vậy? Tại sao lại muốn?! Tại sao???

Diệu Diệu quả thật muốn ngất xỉu.

Tại sao anh ta lại muốn sang đây ăn cháo? Bình thường cô toàn ăn một mình, nếu dậy sớm mới làm bữa sáng, còn dậy trễ đều ra hàng mua thức ăn, anh ta nói sáng nào cũng qua đây ăn sáng chẳng khác nào tước đoạt một phần tự do của cô?

Đáng giận! Tên mặt dày này ngay cả chút giá trị thặng dư* ấy cũng muốn chiếm!

“Bữa tối cũng có thể sẽ qua ăn chung.” Anh lại bỏ thêm một câu.

Trước kia cô cũng từng đề nghị như vậy, nhưng khi đó anh không mấy chú ý, cũng không muốn tạo thêm cơ hội cho cô.

Hiện tại quan hệ của mọi người đã khác, anh có thể bày tỏ thành ý của mình, cùng nhau cố gắng tạo thêm nhiều cơ hội.

Bữa tối cũng đến?

Diệu Diệu biến sắc.

Nếu vậy thì không chỉ còn là vấn đề về giá trị thặng dư nữa, nếu bữa tối cô cũng phải phụ trách thì khác nào mình là bảo mẫu của anh ta? Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ, tình huống căn bản khác nhau một trời một vực!

Tốt lắm Bạch Lập Nhân, bỏ thêm năm trăm tiền lương thì lập tức bù vào bằng phí bảo mẫu.

Diệu Diệu hít sâu một hơi, khéo léo chùng ra bộ dạng nịnh nọt: “Sếp à, vậy không tiện lắm nhỉ?! Là thế này, hiện tại tôi đã có bạn trai rồi, dù sao cũng phải cho tôi chút thời gian riêng tư chút...” Không có thời gian rảnh, làm sao cô đi hẹn hò được!

Bạch Lập Nhân liếc mắt một cái: “Em thích ăn sáng ở bên ngoài? Không thích hẹn hò ở nhà sao?” Làm bạn trai của cô ấy quả nhiên nên cẩn thận một chút.

“Giám đốc, chuyện này còn phải nói sao?” Cô cười toe.

“Ừm, đã hiểu.” Cũng phải, hẳn là phụ nữ không ai thích lúc nào cũng ru rú trong nhà, anh phải sửa lại thói quen rúc đầu trong nhà làm trạch nam mới được.

Ăn xong bữa sáng, anh buông đũa.

Ê, kì lạ, sao hôm nay hiền hậu thế nhỉ? Không phản bác, cũng chẳng nói cô không có tiền đồ.

Diệu Diệu vừa dọn dẹp vừa nói thầm trong lòng.

“Để tôi đưa em đi làm.” Ăn xong bữa sáng Bạch Lập Nhân cũng chưa vội đi, ngược lại có phần thông thả.

Hôm nay là ngày đầu tiên anh nhậm chức bạn trai tiền nhiệm của cô, nhìn chung không thể để cô tiếp tục đón xe bus đi làm nữa.

Hơn nữa quan hệ của bọn họ tuy không cần cố ý tuyên truyền, nhưng cũng không sợ bị mấy người trong công ty để ý.

Tuy rằng quy định cấm yêu đương nơi công sở là do anh ban hành.

Đây chính là cái lợi của việc làm giám đốc, quy củ do chính mình định ra, đương nhiên cũng có thể do chính mình bãi bỏ.

Thời tiết hôm nay thật đẹp!

Diệu Diệu hoàn toàn không hiểu ra sao, Bạch Lập Nhân hôm nay như bị quỷ nhập vậy, bình thường có thích người khác ngồi vào xe mình đâu?

Ngồi trong xe anh ta thì đừng nói đến chuyện ăn vặt, ngay cả đọc báo cũng không được.

Thỉnh thoảng sáng sớm gặp anh ta, hoặc là trễ giờ làm, hoặc là tan tầm cũng một lúc, anh mới không thể không cho cô đi nhờ. Nhưng nhìn chung thì thái độ vô cùng miễn cưỡng, đâu giống bây giờ, tự nhiên lại chủ động mời cô đi cùng.

“Hôm qua tôi ngủ không đủ giấc, muốn mang giày thể thao đi làm, không muốn ngồi xe anh đâu, đỡ tốn công đổi giày.” Diệu Diệu thử.

Anh nhíu mày: “Vậy khi ra khỏi nhà em lau khô giày là được.”

Hả, như vậy cũng được?

Diệu Diệu thật muốn vạch trán anh ra xem có phải bị sốt cao rồi không.

“Được, được.” Đương nhiên, có tiện nghi mà không chiếm là đứơc ngu.

Hai người cùng nhau đến công ty, vì đây không phải là lần đầu tiên nên cũng không có người nào để ý.

“Nếu buổi trưa còn mệt thì đến phòng nghỉ ngủ một giấc đi.” Bạch Lập Nhân cuối cùng cũng chú ý đến hai quãng thâm to đùng trên mắt Diệu Diệu, vì vậy ném một xâu chìa khóa cho cô.

Chỉ có lãnh đạo mới có phòng nghỉ riêng, cả công ty chỉ có hai gian, Tiểu Vĩ một gian, anh một gian.

Cả buổi sáng Bạch Lập Nhân không dám nhìn thẳng mặt Diệu Diệu, hiện tại mới phát hiện môi cô bị anh hôn đến sưng cả lên, càng miễn bàn đến mấy dấu hôn khiến người khác nhìn thôi cũng thấy xấu hổ. Ánh mắt anh lại càng không dám hạ xuống, nhìn vào bộ ngực mà hôm qua mình “chạm vào”.

Diệu Diệu cầm chìa khóa, đơ ra.

Gian phòng của Tiểu Vĩ thỉnh thoảng được nhân viên chững dưng lúc anh đi công tác, thay phiên nhau nghỉ một chút, nhưng còn gian phòng của Bạch Lập Nhân thì khác, mọi người thà chịu mệt chứ cũng không dám mượn, căn bản không có ai dám nghĩ đến chuyện nằm chung giường với anh.

Hôm nay mặt trời đứng là mọc ở hướng Tây á.

“Diệu Diệu, hôm nay chị với sếp hình như hơi kì lạ nha.”

“Đúng vậy, có khi nào lửa gần rơm lâu ngày cũng bén rồi không?”

Bạch Lập Nhân vừa vào văn phòng, mấy đồng nghiệp bên cạnh thấy được cảnh này thì lập tức xáp lại vây quanh Diệu Diệu.

Bén tình? Diệu Diệu trợn mắt: “Thôi đi, mấy đứa đừng có tưởng tượng phong phú thế!”

“Cũng đâu phải không có lý, chị Diệu Diệu của chúng ta đáng người còn đẹp hơn Lâm Chí Linh, cười còn quyến rũ hơn cả Thư Kỳ, là nữ thần gọi cảm của cánh đàn ông mà!”

Đàn ông nếu nói không thích phụ nữ gọi cảm, chẳng khác gì hổ tự nhận nó là động vật ăn cỏ, hoàn toàn không thể tin, cho nên mọi người không ai xem giám đốc của mình là động vật ăn cỏ.

“Đúng rồi, mọi người còn nhớ tên nhân viên mới cách đây nửa năm không?” Đột nhiên có người nhắc đến.

Mọi người lập tức hưng phấn: “Đương nhiên nhớ rõ! Là “Gia tài bạc triệu” đúng không?” Sở dĩ bị gọi là “Gia tài bạc triệu” là vì tên đó có hộ khẩu ở Nam Đường Đại Đội, sau khi Nam Đường bị giải tỏa, không chỉ được bồi thường rất nhiều tiền mà còn được phân đến khu phòng ở rộng tới cả trăm mét vuông, hơn nữa còn có một cửa hàng mặt tiền rộng sáu mét, tính sơ lên đến cả trăm nghìn.

“Đúng rồi, lúc ấy “Gia tài bạc triệu” còn vì ba trăm vạn trợ cấp hộ tịch còn vội vã tìm vợ mà.” Đến bây giờ mọi người còn nhớ rõ.

“Đương nhiên, nếu cuối năm nay anh ta còn chưa kết hôn thì chỉ được tính trợ cấp của một người, chỉ có trăm vạn thôi!” Đồng nghiệp nhìn về phía Diệu Diệu: “Quan trọng là, “Gia tài bạc triệu” đối với Diệu Diệu của chúng ta nhất kiến chung tình, vẫn theo đuổi chị ấy không biết mệt, như thể gần quan được ban lộc ấy!”

Vài người biết chuyện cũng cười: “Sau lại bị tổng giám đốc xét vào tội chỉ lo yêu đương không lo công việc, nhiều loạn trật tự mà đuổi việc còn gì.”

Hiện tại ngấm lại, lúc ấy cũng hơi kì lạ nha.

“Mấy đứa rảnh rỗi quá sao?” Diệu Diệu hoàn toàn không nói nổi, mấy cái đùa này tưởng tượng cũng thật phong phú.

“Gia tài bạc triệu” nhỏ hơn cô một tuổi, cô căn bản không thêm để tâm.

“Ý, chị Diệu Diệu, trên cổ chị có dấu hôn kia!!” Có người phát hiện, kêu to.

Kích tình bắn ra bốn phía.

Dấu hôn?

“Làm ơn đi, đây là muỗi cắn!” Diệu Diệu lại trợn trắng mắt.

Khi dễ cô không biết gì sao, cô đến tận bây giờ còn chưa bị người khác làm gì sao?!

“Cắn đều như vậy?” Đồng nghiệp nghi ngờ nhìn.

“Làm sao chị biết?! Chỉ có thể nói con muỗi cắn trúng chị là một con muỗi rất có tế bào nghệ thuật.” Diệu Diệu còn trêu ghẹo.

Ở đây giải thích chút về cái giá trị thặng dư mà Diệu Diệu nói.

Giá trị thặng dư là phần chênh lệch giữa giá trị của hàng hóa và số tiền mà nhà tư bản bỏ ra để sản xuất nó. Trong quá trình sản xuất, phần tiền mà nhà tư bản bỏ ra để thuê người lao động gọi là tư bản khả biến.

Tuy nhiên giá trị mà người lao động bỏ ra để sản xuất hàng hóa đó lớn hơn so với tư bản khả biến mà nhà tư bản bỏ ra để trả cho người lao động, phần chênh lệch đó gọi là giá trị thặng dư.

Có thể lấy một ví dụ như sau để giải thích: Giả sử một người lao động có trong tay giá trị nguyên vật liệu là 1000 đồng. Trên cơ sở sức lao động đã bỏ ra, người lao động đó sẽ làm ra được sản phẩm mới có giá trị 1100 đồng. Số tiền 100 chênh lệch đó chính là giá trị thặng dư sức lao động. Tuy nhiên nhà tư bản chỉ trả lương cho anh ta 50 đồng/1 sản phẩm, có nghĩa 50 đồng còn lại là phần nhà tư bản chiếm của người lao động. (nguồn: Wiki)

Ba cái định nghĩa Mác – Lê-nin này đọc lại vẫn thấy nó hại não như ngày nào =.=

Giải thích ở đây là để làm rõ cái sự bản bựa của anh Bạch trong mắt chị Diệu Diệu

52. Q.4 - Chương 9

Vừa đến giờ tan tầm, Diệu Diệu lập tức cầm túi xách thu dọn bàn ghế, phi nước đại ra khỏi công ty.

“Sao tự đứng lại đến đón em vậy?” Cô thở hổn hển chạy về phía chiếc xe hơi màu đen sang trọng đỗ trước cửa công ty không xa. Người trong xe chỉ cười mà không nói gì, xuống xe, vòng sang bên ghế phụ mở cửa cho cô.

“Diệu Diệu, bạn trai à?” Vừa vặn có vài đồng nghiệp từ công ty đi ra, cười khanh khách chào.

“Đúng vậy...” Diệu Diệu không tốt ý thừa nhận. Tiết Khiêm Quân cười càng sâu, chủ động nắm tay cô chào hỏi đồng nghiệp.

“Đẹp trai quá, rất xứng với chị nha!” Đồng nghiệp hâm mộ nói.

Bề ngoài tiêu chuẩn, chiều cao tiêu chuẩn, phong độ tiêu chuẩn, đi xe cũng rất tiêu chuẩn! Lúc Diệu Diệu vừa ngồi vào xe cũng có thêm vài đồng nghiệp đi ngang chào hỏi, cô lúng túng hỏi: “Hôm nay sao lại đỗ xe ở đây? Bình thường không phải anh đều đậu ở bên kia đường à?”

Bình thường anh tới đón cô đều đỗ ở đây, hôm nay tự đứng lại đỗ ở đây. Gay rồi, thế nào mai cũng trở thành đề tài bàn tán trong công ty à xem.

“Chúng ta đang quen nhau, sao lại phải lén lút?” Anh vẫn cười rất tươi.

Cũng đúng. Nhưng, cũng không đúng. Chẳng lẽ trước kia bọn họ rất lén lút sao? Diệu Diệu đến bây giờ cũng không phải người thích bắt bẻ lời nói của người khác, nên cũng không truy vấn làm gì.

“Hôm nay có còn cảm thấy khó chịu không?” Cô vẫn còn lo cho cơn cảm mạo của anh.

Tiết Khiêm Quân chỉ gơ lá bùa của cô lên.

Diệu Diệu rất vui.

Điểm ấy chúng tỏ anh không phải loại đàn ông chỉ muốn quen qua đường. Trước kia cô cũng từng đưa bùa hộ mệnh cho bạn trai, nhưng bọn họ đều ậm ừ qua loa cho xong, chỉ trừ Tiết Khiêm Quân.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Tiết Khiêm Quân khởi động xe, một tay cầm vô lăng, một tay cầm tay Diệu Diệu.

Diệu Diệu giật mình, nhưng lập tức cười đến mức mắt híp lại thành hình trăng khuyết. Kể từ tối qua, quan hệ của hai người giống như được một cái lò xo tiếp thêm sức lực phóng đi rất nhanh, bầu không khí dịu dàng thấm thiết này là một minh chứng rất rõ ràng. Hai bàn tay cứ thế nắm chặt đến nhà hàng.

Lúc dùng cơm, anh mới không thể không buông tay cô ra.

“Đan Thiểu Quan, tôi và anh có chuyện gì hay ho mà nói chứ? Người đánh anh không phải là tôi, vì sao tôi lại phải mua hoa quả đến thăm bệnh?” Đang dùng cơm, Diệu Diệu vừa nhận cuộc gọi, sau khi nghe đối phương nói chuyện lập tức cảm thấy rất tức giận.

“Anh muốn kiện? Được, ai sợ ai?” Nếu hắn ta dám kiện Bạch Lập Nhân, cô tuyệt đối bảo đảm sẽ đem chuyện ngày hôm đó đi báo cảnh sát.

Cúp điện thoại, Diệu Diệu quả thật bị Đan Thiểu Quan chọc cho khó chịu.

“Em không ăn sao?” Tiết Khiêm Quân vừa từ tốn dùng cơm vừa hỏi.

Phần bít tết của cô mới chỉ ăn được một nửa, Diệu Diệu cầm dao nĩa lên nhưng không muốn ăn nữa.

“Vẫn còn bị bạn trai cũ làm phiền?” Anh dịu dàng hỏi, tỏ vẻ “Không muốn anh ra mặt giải quyết hộ sao?” Diệu Diệu có hơi ngoài ý, đây là lần đầu tiên anh chủ động hỏi chuyện riêng của cô.

Trước kia cô lúc nào cũng là người tìm đề tài nói chuyện, còn anh luôn là người lắng nghe mà không nói gì cả. Hôm nay tâm tình anh có vẻ rất tốt, tuy rằng vẫn còn đeo cái mặt nạ tươi cười như bình thường, nhưng dường như lại có thêm vài phần quan tâm.

“Không cần đâu.” Diệu Diệu vội vàng lắc đầu, việc phiền phức thế này cô cũng không muốn làm phiền anh, hơn nữa Đan Thiểu Quan hẳn cũng chỉ đang cố tình gây chú ý mà thôi.

“Nếu cần anh giúp gì thì cứ nói.” Anh lập lại.

Diệu Diệu gật gật đầu.

Hôm nay thái độ của Tiết Khiêm Quân đối với cô rất tốt, cô có thể dễ dàng cảm nhận được. Tuy không phải trước kia anh đối với cô không tốt, mà là loại tốt bụng đó vĩnh viễn chỉ là ngoài mặt tươi cười cộng với thái độ dịu dàng mà thôi, còn hiện tại anh đã thể hiện rõ ràng ở hành động. Có vẻ quan hệ của bọn họ lại tiến thêm một bước nữa.

“Tối hôm qua em ngủ ngon chứ? Có bị anh lây bệnh không?” Vì để ý cô hơn một chút, anh lại nhận thấy mắt cô gần như đã biến thành mắt gấu trúc.

“Không có, không phải bị cảm, chỉ là...Ngủ không ngon giấc mà thôi.” Diệu Diệu không muốn khiến anh nghĩ nhiều, tuy rằng cô cũng nghi là mình bị lây bệnh nên cả ngày hôm nay chẳng có chút tinh thần nào, cảm thấy rất mệt mỏi.

Ngủ không ngon?

“Ngủ không ngon nên nóng trong người sao? Sao miệng cũng sưng lên vậy?” Tiết Khiêm Quân quan tâm vươn tay, định sờ vào môi cô.

Nhưng ngón tay thon dài của anh lập tức cứng đờ. Nơi bị tóc che lấp kia...

“Nghiêm trọng vậy sao?” Diệu Diệu xụ mặt.

Mắt đen sì, miệng lập sùnn, trời ạ, hình tượng hôm nay của cô rốt cuộc là bị hủy hoại đến mức nào chứ?! “Em vào toilet một chút.” Diệu Diệu vội vàng đứng dậy. Khi yêu, phụ nữ lúc đứng trước mặt người đàn ông mình thích lúc nào cũng phải chăm chú cho hình tượng bản thân.

“Ừ.” Tiết Khiêm Quân gật gật đầu.

Môi cô sưng đỏ hẳn không phải do nóng trong người. Nếu anh không nhìn nhầm, vết hồng hồng trên cổ cô chính là dấu hôn. Đêm qua lúc bọn họ tạm biệt nhau, trên cổ cô vẫn rất sạch sẽ. Anh cúi đầu, lông mi che đi ánh mắt, trái tim lại có phần không yên, cứ đập thình thịch.

“Rìng rìng.” Di động cô để quên trên bàn có tin nhắn. Tiết Khiêm Quân không để ý nhìn lướt qua thì thấy người gửi: Bạch Lập Nhân.

Anh cầm lấy di động, bấm nút nhận: Em đang ở đâu? Vì sao không đợi tôi cùng tan tầm? Lập tức nhắn tin trả lời cho tôi! - Loại ngữ điệu này vượt xa quan hệ cấp trên cấp dưới, khiến Tiết Khiêm Quân rơi vào trầm mặc. Một phút sau, tin nhắn thứ hai lại đến: Không phải bảo em ở nhà nấu cơm sao? Liêu Diệu Trăn, đêm nay không định hẹn hò à? - Người gửi tin nhắn rõ ràng không có kiên nhẫn, hiển nhiên đang tức giận, ánh mắt Tiết Khiêm Quân tối lại.

Động tay một chút, anh ấn nút xóa tin nhắn, thuận tay tắt cả nguồn rồi để điện thoại lại chỗ cũ.

“Ngại quá, để anh chờ lâu rồi.” Diệu Diệu về chỗ.

“Không sao.” Tiết Khiêm Quân lại khôi phục vẻ toàn mỹ vốn có, mỉm cười không rõ vui buồn.

Sau khi trang điểm, Diệu Diệu trở nên xinh đẹp đến không ngờ, đôi môi sưng đỏ cũng như chuối dẫu hôn đều được lớp phấn che lấp.

53. Q.4 - Chương 10

Vốn dĩ Bạch Lập Nhân đã đặt nhà hàng đâu vào đấy.

Do cô nói không thích lúc nào cũng ru rú trong nhà nên anh đành phải phối hợp một chút.

Nhưng không ngờ cái cô này lại tự dưng mất liên lạc.

Khi tan tầm, anh vừa mới ra khỏi văn phòng đã phát hiện không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Không có tin nhắn trả lời, di động cũng tắt máy.

Cô ấy rốt cuộc đang làm cái gì?

Anh tắm rửa xong xuôi, từ phòng tắm bước ra, nước lạnh cũng không cuốn được cơn tức giận của anh, vòng tay bằng thủy tinh gần như bị anh nắm chặt đến vỡ vụn.

Mới ngày đầu tiên hẹn hò mà anh đã có ý định muốn chia tay với cô rồi!

Giờ vòng tay lên, anh còn muốn ném nó vào thùng rác.

Từ trước đến nay chưa từng có người phụ nữ nào đối xử với anh như vậy!

Nhưng...

Làm thế nào cũng không vung tay được, dù sao đây cũng là quà sinh nhật.

Có lẽ nếu anh giận dữ vứt vòng đeo tay đi, Liêu Diệu Trần sẽ khóc cho anh xem.

Quên đi, quên đi, ít ra cũng phải nghe cô giải thích đã.

Một lần nữa đeo vòng tay vào, Bạch Lập Nhân vẫn cảm thấy rất tệ.

Mười giờ tối, nhà bên cạnh cuối cùng cũng truyền đến tiếng mở cửa.

Bạch Lập Nhân phút chốc nảy sinh xúc động muốn chạy sang chất vấn cô.

Ngày đầu tiên quen nhau mà thái độ của cô là thế nào đây? Cô có đặt anh ở trong lòng không?

Nhưng loại xúc động này chỉ lóe lên một cái rồi vụt tắt.

Anh ngồi im trên sofa, chờ cô chủ động sang xin lỗi.

Anh rất kiêu ngạo.

Một tiếng trôi qua, hai tiếng trôi qua.

Người anh đang đợi không qua, lời xin lỗi mà anh đang đợi cũng chẳng thấy tăm hơi đâu.

Bạch Lập Nhân lần đầu tiên cảm thấy, thì ra tình yêu là một loại tình cảm vô cùng dày vò.

Rửa mặt sạch sẽ, lau mặt, anh thả người trên giường.

Nhưng mắt cứ mở thao láo, làm cách nào cũng không ngủ được.

Trong lòng Bạch Lập Nhân vẫn thấy bất ổn, giống hệt như đêm qua.

Có lẽ Liêu Diệu Trần không để ý đến anh nhiều như vậy!

Xoay người quay lưng lại phía cửa, trầm tư, tâm tình của anh bây giờ hệt như một cái thang máy đang bị trục trặc, cứ rớt xuống âm âm.

Ổng tay áo bị người kéo nhẹ.

Đang mãi suy nghĩ, anh không hề để ý.

Ổng tay áo lại bị người khác kéo nhẹ.

Anh xoay người lại, thấy rõ người tới thì giật mình, hoảng sợ rống lên: “Liêu Diệu Trần, nào cô bị nước ngập sao? Nửa đêm nửa hôm mò sang đây làm gì?”

Lúc này chờ dài cổ thì không qua, bây giờ đang rạng sáng lại xuất hiện!

Có lẽ do rống to mà chứng ‘u buồn’ khi này biến mất tăm.

“Diệu Diệu” bắt an nhìn anh.

Dịch người, nó định vòng tay ôm lấy thất lưng Bạch Lập Nhân.

“Bộp” Anh hất tay nó ra.

Muốn an ủi anh sao? Không có cửa đâu!

Lần này vì dỗi nên anh dùng nhiều sức hơn bình thường, khiến mu bàn tay trắng trẻo của nó đỏ cả lên.

Nhưng “Diệu Diệu” vẫn kiên trì ôm chặt lấy thất lưng anh.

“Xê ra, nghĩ làm vậy sẽ dễ được tôi chắc?!” Bạch Lập Nhân ác mồm ác miệng, lại đẩy nó ra.

Anh dễ dãi như vậy sao? Cô cũng quá ngây thơ rồi!

“Diệu Diệu” cúi đầu, vẫn kiên trì dịch lại gần.

“Tránh ra!” Anh lại đẩy, chẳng qua lần này chỉ hơi vươn tay, phản kháng chút đỉnh mà thôi.

“Diệu Diệu” gắt gao nằm úp sấp ôm chặt lấy Bạch Lập Nhân, đầu chôn sâu trong ngực anh.

“Biết cô sai cái gì không?” Anh lớn tiếng, bắt đầu ép cung.

“Biết.” Cái đầu trong ngực anh ra sức gật đầu.

Thái độ nhận sai: Thành khẩn.

“Nói tôi nghe hành tung đêm nay của cô, giải thích hợp lý một chút, có vậy tôi mới xem xét có nên tha thứ cho cô hay không.” Thái độ của Bạch Lập Nhân vẫn rất gay gắt, tuy nhiên nếu để ý có thể thấy giọng nói đã hòa hoãn hơn nhiều.

“Diệu Diệu” ngửa đầu, dùng ánh mắt vừa mê man vừa sợ hãi nhìn chăm chăm anh.

Nó chỉ chú ý đến hai chữ “tha thứ”.

Nhìn cô tủi thân đến chực khóc, Bạch Lập Nhân vô lực, chỉ có thể trợn mắt: “Sao lại khóc? Tôi có chửi cô đâu!”

Giọng nói đậm vẻ bất đắc dĩ, trái tim lại không tự chủ được đập mạnh, anh chỉ biết là vừa rồi mình chỉ suy nghĩ miên man mà thôi.

Cô còn lâu mới không thèm để ý đến anh.

“Có phải bạn em vẫn chưa khỏi ốm hay không? Vậy nên em mới phải đi chăm sóc cô ấy, không thể trả lời tin nhắn của tôi?” Bạch Lập Nhân đoán đi đoán lại cũng chỉ đoán được lý do này: “Nếu đúng là như vậy thì tôi sẽ tha cho em lần này.” Có lẽ anh nên mua cho cô một cái di động mới, vậy mới có thể tránh trường hợp điện thoại hỏng không thể liên lạc.

Anh hai nói nhanh quá, nó không hiểu lắm, nhưng vừa nghe đến chuyện anh hai có thể tha thứ cho nó, nó liền vui vẻ liến mạng gật đầu.

“Tốt lắm, giải thích cũng giải thích rồi, tôi không tức giận nữa, em về nhà ngủ đi.” Bạch Lập Nhân vẫy vẫy tay, ra lệnh đuổi khách.

Chắc hẳn vì chuyện cô cho anh leo cây, lại chưa thể giải thích cặn kẽ, khẳng định là ngủ không yên nên phải chạy sang đây lúc nửa đêm nửa hôm thế này.

Nhưng mặc cho anh đã nói vậy, “Diệu Diệu” vẫn quần quít không rời, hai cục thịt trước ngực cô ép anh đến tấc thở rồi.

“Mau về ngủ đi, thuận tay nhớ đóng cửa.” Bạch Lập Nhân dùng sức đẩy nó ra, lại chui vào ổ chăn, lạnh lùng đưa lưng về phía “Diệu Diệu”.

Hic.

Anh hai sao lại tức giận nữa rồi?

“Diệu Diệu” cẩn thận xóc chăn lên, chầm chậm, chầm chậm nằm lên giường, lại từ từ, từ từ nằm cạnh Bạch Lập Nhân.

Trước đây, cha vì không muốn mẹ bé tức giận vẫn để mẹ bé ôm lấy nó, mẹ bé luôn cười hi hi ở đầu giường kể chuyện ma cho nó nghe, vì vậy mỗi lần nó sợ hãi đều tìm đến chỗ anh hai.

Anh hai vẫn lạnh lùng như trước, nhưng cũng sẽ không bao giờ từ chối ôm nó “ngủ”.

Bạch Lập Nhân có thể cảm nhận rõ ràng một bên giường đang lún xuống, cả người anh cứng đờ, không nhúc nhích.

“Diệu Diệu” vô cùng cẩn thận dựa sát vào, đôi má xinh đẹp im lặng dán vào lưng anh.

Nó vừa mệt vừa lạnh, tối hôm qua sau khi bị dương khí của anh hai đánh bật ra, nguyên khí của nó bị tổn hao nặng nề, phải rất vất vả mới có thể “trở về” bên người anh hai như bây giờ.

Tay nó từ từ, từ từ đặt lên thắt lưng Bạch Lập Nhân.

Anh đang định xoay người thì nghe “Diệu Diệu” nói khẽ.

“Anh hai, đừng nhúc nhích!”

Con Nhóc mệt quá, Con Nhóc không chịu được một hơi dương khí kia của anh hai, ngay cả sức lực để ngẩng đầu cũng không có.

Nó ôm chặt anh mình.

Đã bao lâu nó chưa được ôm anh? Thật sự rất nhớ, rất nhớ...

Cả người Bạch Lập Nhân cứng đờ, cứ mặc cho “Diệu Diệu” ôm.

×&×&×&×&×&×&×&×&×&×

“Tổng giám đốc, tôi có chuyện cần nói.” Vừa nhận được một tin tốt, cô vội vàng vào gõ cửa phòng Bạch Lập Nhân.

“Ừ, vào đi.” Anh đang ngồi trên ghế phê duyệt công văn.

Diệu Diệu ngồi xuống cái ghế đối diện, vô cùng lễ phép chờ anh xử lý công việc.

“Buổi sáng mấy giờ đi?” Bạch Lập Nhân vừa ký tên vừa hỏi.

Nghe anh hỏi vậy Diệu Diệu lập tức ngồi ngay ngắn lại: “Bảy giờ mười lăm phút thì ra khỏi nhà.” Không phải cô không chuẩn bị bữa sáng cho anh, mà là do anh ngủ quên!

Ai hỏi cô cái này chứ, người ta hỏi là hỏi sáng sớm mấy giờ thì rời khỏi nhà anh.

Nhưng nếu lại lời chuyện tối qua ra đề cập, anh ngượng.

Đương nhiên anh biết rất rõ nguyên nhân vì sao hôm nay mình lại ngủ quên.

“Tổng giám đốc, tôi có tin tốt báo cho anh này.” Diệu Diệu vội vàng báo cáo tình huống: “Mấy ngày nay tôi có thương lượng với đại lý bên Vũ Hán, đối phương cũng đã đồng ý sẽ không hủy hợp đồng nữa, nhưng

chúng ta phải cung cấp thiết bị, trợ cấp thêm năm vạn và cho họ giữ mười vạn tiền nợ ngạch gốc.” Đây đều là thành quả cho thái độ kiên trì của cô.

Bạch Lập Nhân ngẩn người.

Tuy rằng chuyện đó vốn đã được giải quyết, nhưng thái độ của phía đại lý rất cứng rắn, anh cứ nghĩ vụ này ít nhất cũng phải thất thoát khoảng bốn năm mươi vạn.

Nhưng... năm vạn tiền thiết bị? Giữ mười vạn tiền nợ ngạch gốc?

“Thật ra đối phương cũng rất tức giận, nhưng ông ấy đã tìm hiểu về công ty của chúng ta rất kỹ, cũng rất tin tưởng, ông ấy cũng nói sau vài ngày bình tĩnh suy nghĩ, quyết định không hành động theo cảm tính, đồng ý tiếp tục hợp tác với chúng ta.” Đây là đại thành công, Diệu Diệu cười đến tít cả mắt.

Khóe môi Bạch Lập Nhân giương lên một độ cong tuyệt đẹp.

“Thật không ngờ em vẫn chưa từ bỏ.” Tính tình đối phương không tốt, hơn nữa với tính tình thích lấy cứng đối cứng của anh, anh không ngờ Diệu Diệu vẫn còn tiếp tục theo dõi chuyện này, cũng giải quyết rất thỏa đáng.

“Giám đốc, vậy anh định thưởng thế nào?” Diệu Diệu thấy tâm tình anh tốt lên, vội vàng trêu.

Lần trước có một kế toán phát hiện ra lỗi sai sót thiệt hại cả hơn chục vạn, giám đốc Tiểu Vĩ đã vô cùng hào phóng thưởng thêm cho nhân viên đó hai nghìn.

Lần này cô giúp anh chuyện lớn như vậy, nói thế nào cũng nên tỏ vẻ chút đỉnh chứ?

Bạch Lập Nhân đứng lên, nhìn cô một lúc rồi bước lại gần.

“Em muốn tôi thưởng cái gì?” Cảm xúc của anh không hiểu sao hơi dao động.

Đại diện đại lý phía Vũ Hán tính tình phải nói là cực kì thối, cô chắc hẳn cũng đã phải chịu không ít ầm ức.

“Tôi muốn...” Diệu Diệu cười khanh khách.

Nhất định phải bóc lột anh ta một khoản mới được, mà nên bóc lột bao nhiêu đây?

Diệu Diệu còn đang nghiêng đầu mãi suy nghĩ đã thấy một hộp điện thoại di động được đóng gói cẩn thận đặt ở trước mặt.

“Cái này cho em.” Bạch Lập Nhân mất tự nhiên nói.

Tuy rằng hai người đang yêu nhau, nhưng anh không có thói quen tặng quà cho người khác giới.

Diệu Diệu mở to mắt kinh ngạc, dòng di động này vừa mới ra mắt, cái này, cái này cũng phải mấy ít nhất bốn trăm ngàn đó!

Bạch Lập Nhân lần này cũng quá hào phóng đi, tuyệt không giống với tác phong ngày thường!

“Ha ha, còn chưa đủ nha” Diệu Diệu chạm nhẹ vào chiếc điện thoại cũng không dám, chỉ sợ đây là một cái bẫy béo bở đang giang sẵn chờ cô, đành phải xấu hổ bịa chuyện.

Chưa đủ? Ừm, có thể, cô muốn cái khác.

Bạch Lập Nhân nhìn lướt qua văn phòng, cửa chớp kéo rất kĩ, bên ngoài không thể nhìn vào.

Anh xấu hổ hôn nhẹ lên hai má Diệu Diệu.

Cảm giác mát lướt qua hai má.

Diệu Diệu cứng người.

Mặt Bạch Lập Nhân dần đỏ lên.

“Một nụ hôn, đủ rồi chứ?” Bạch Lập Nhân xấu hổ ho một tiếng, lùi lại, ánh mắt lại lăm lét nhìn xung quanh, giả vờ như chưa có gì xảy ra.

Diệu Diệu ngơ ngác nhìn anh.

Anh nghĩ, hẳn là chưa đủ?

“Vậy tối nay cho phép em tiếp tục ngủ cùng tôi, được chưa?” Anh tức giận.

Cùng lắm thì mất ngủ thêm một đêm chứ gì!

Phần thưởng của anh đã lớn lắm rồi, có muốn thêm cũng không được đâu.

Diệu Diệu che hai má vừa bị Bạch Lập Nhân hôn, đôi mắt đẹp vì sợ hãi mà trợn lên như mắt bò.

54. Q.4 - Chương 11

“Xin chào, bác Đỗ!” Tiết Khiêm Quân tươi cười vươn hai tay.

“Ày da, Khiêm Quân, khó lắm mới gặp được con!” Chủ tịch Đỗ vừa bắt tay anh, vừa bày ra vẻ mặt hiền từ của trường bối: “Thằng nhóc này, bác phải gọi đến mấy cuộc điện thoại con mới nể mặt đến đây một bữa thế này đó!”

“Bác Đỗ, thật ngại quá, cháu bận chuyện công việc quá!” Thái độ kính cẩn không chê vào đâu được.

Thật ra là do anh lười phải ứng phó với đám ong chúa bọn họ.

“Hừ, đồ dối trá.” Thiên kim Đỗ San San đứng bên cạnh chủ tịch Đỗ hừ mũi xem thường.

Chủ tịch Đỗ lập tức dùng ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn con gái mình.

Giọng của Đỗ San San rất nhỏ, nhưng toàn bộ đều rơi vào tai anh.

Chỉ là, anh vẫn cười tươi như không có chuyện gì.

“Bác Đỗ, bác tìm cháu có chuyện gì sao?” Anh cười hỏi.

Mọi người đã là hàng xóm của nhau hai mươi năm rồi, nên những nơi cần giữ sự khách khí thì anh vẫn luôn để ý đến thái độ của mình.

“Là thế này, bác nghe cha cháu nói cháu đầu tư và quản lý tài sản rất hiệu quả, nên bác muốn xin một vài lời khuyên ấy mà.” Chủ tịch Đỗ không tiếc lời khen cho Tiết Khiêm Quân đẹp trai lịch sự.

Anh đúng là vừa quản lý công ty, vừa quản lý hoạt động trong bang hội, cũng tham gia mua bán cổ phiếu, mới đầu là vì cuộc sống du học sinh nhất nhàm chán, sau càng làm càng có hứng thú, vả lại cũng sinh lời không ít.

Nhưng mà bác Đỗ đây làm hàng xóm đã bao nhiêu năm, đột nhiên lại gọi anh đến tán gẫu về chuyện quản lý tài sản, không phải cũng quá nhàm chán sao?

“Đây là con gái bác, Đỗ San San, hai đứa chắc đã biết nhau rồi?” Chủ tịch Đỗ hơn hở giới thiệu.

Tiết Khiêm Quân thản nhiên liếc mắt về phía thiên kim nhà họ Đỗ, quả nhiên trở mã đoan trang, xinh đẹp như một đóa hoa bách hợp.

Anh hiểu rồi.

Thảo nào mẹ anh cứ ba lần bảy lượt gọi điện về nói hôm nay nhất quyết phải đi.

Thì ra là làm mối.

Anh biết Đỗ San San, không những thế còn rất quen thuộc.

Mới trước đây, cô là “địch quốc công chúa” bắt tay cùng “vương tử”, lúc nào cũng nhằm vào anh, nhưng đáng tiếc công lực của hai người họ quá nhỏ bé, ngược lại mỗi lần đều bị anh chinh đến thảm thương, không muốn quen cũng khó.

Anh chỉ không ngờ khi lớn lên, người lớn hai nhà lại muốn tác hợp cho hai người họ.

Ngẫm cũng phải, chủ tịch Đỗ cốt cần một người con rể có năng lực kế thừa sự nghiệp của mình, mà cha đương anh cũng đang cực lực “lo lắng” không thể khống chế nổi anh, đương nhiên rất muốn tìm một đường để “kìm” anh lại.

Nhưng thái độ Đỗ San San lúc này, chẳng khác gì chỉ đang ra sân thưởng thức một vở kịch mà thôi.

Cả buổi gặp mặt đều là anh và chủ tịch Đỗ trò chuyện với nhau.

Đương lúc tâm tình mọi người rất tốt, chủ tịch Đỗ rất thưởng thức mà cảm thán: “Người học MBA* từ Mỹ trở về có khác.” Chẳng bù ột góc của Tiết Khiêm Quân, con gái ông ngày ngốc ở Australia bao nhiêu năm cũng gần như không học được gì.

*MBA: Master of Business Administration: Thạc sĩ quản trị kinh doanh.

Anh mỉm cười: “Không có ai có thể sửa chữa thành hay được, cũng giống như khi quản lý không thể chỉ đem thái độ cứng nhắc ra mà làm việc, phải biết kết hợp các tình huống khác nhau mà các công ty thường gặp phải, sau đó tìm ra một giải pháp thích hợp thì mới được.”

Anh để ý thấy thiên kim nhà họ Đỗ đã chán đến muốn ngủ gục.

“Khiêm Quân, cháu giới thiệu cho bác ai đó được không?” Chủ tịch Đỗ đói khát cầu người tài.

Anh trầm mặc vài giây rồi trả lời: “Cháu có một người bạn, trình độ của cậu ấy trong lĩnh vực marketing rất lợi hại, khi còn ở nước Mỹ, năm nào cậu ấy cũng dành được học bổng.”

Marketing?

Chủ tịch Đỗ hơi giật mình.

Đỗ San San mất hứng: “Ba, chúng ta đã có giám đốc marketing rồi.” Cũng không cần tuyển thêm người làm gì.

“Ừm, giám đốc marketing cũ của công ty đã tạo được bao nhiêu lợi nhuận rồi?” Anh nhú mồm, nhẹ nhàng hỏi.

Nhắc đến lại khiến chủ tịch Đỗ không vui: “Đó là bạn học của San San, nhậm chức đã ba bốn tháng, lợi nhuận chưa thấy đâu đã bị người ta đánh gãy xương sườn, đang xin nghỉ phép ít nhất hai tháng!”

“Vậy sao? Vị trí marketing này rất quan trọng, nghỉ phép dài như vậy không nên chút nào.” Tiết Khiêm Quân tựa người vào sofa, bắt chéo tay đặt lên bàn, nhàn nhạt phát biểu.

Vừa dứt câu đã khiến chủ tịch Đỗ đau đầu, vấn đề này ông không phải chưa từng cân nhắc.

“Khiêm Quân, cháu giúp bác liên hệ với bạn cháu đi.”

Anh cười nhẹ: “Vâng, không thành vấn đề.”

“Ba, ba muốn thay vị trí của Đan Thiếu Quan? Sau này anh ta xuất viện, con phải ăn nói thế nào?” Đỗ San San trừng mắt không thể tin, lập tức phản đối.

Chủ tịch Đỗ vô cùng kiên quyết: “Thương trường như chiến trường, không thể bàn chuyện tình cảm! Nể mặt con, cùng lắm sau này khi nó ra viện, ba sắp xếp một vị trí khác cho nó là được chứ gì!”

Tiết Khiêm Quân nâng tách trà lên chậm rãi uống, che đi khóe môi đang hơi giương lên một cách đầy mỉa mai của mình, đối với việc cha con họ vì sao cãi nhau, anh cũng không thêm để tâm.

“Khác vị trí nghĩa là khác tiền lương, làm sao có thể so sánh với vị trí giám đốc marketing chứ?! Ba, không công bằng!” Đỗ San San nóng nảy.

Nhưng chủ tịch Đỗ làm như không muốn bàn tiếp.

Mặc kệ con gái, ông quay sang Tiết Khiêm Quân hỏi: “Khiêm Quân, bạn cháu khi nào mới có thể đến công ty bác làm việc?”

“Thứ hai tuần sau được không ạ? Để cháu thử sắp xếp xem thế nào, cụ thể ra sao thì hai người gặp nhau rồi bàn sau.” Anh trả lời.

Chủ tịch Đỗ rất vừa lòng.

“Tốt lắm, hai đứa nói chuyện đi nhé, bồi đắp tình cảm cũng tốt.” Chủ tịch Đỗ ý vị xoa bóp bả vai con gái, ý nói con phải biết nắm chắc lấy cây cột trụ vững chắc này vào.

Thấy cha mình cuối cùng cũng đi, Đỗ San San lập tức nói: “Khá lắm Tiết Khiêm Quân, vẫn lợi hại như trước!”

Anh cười nhẹ, buông tách trà: “Không phải cô lại hiểu lầm cái gì nữa chứ?”

“Trước mặt tôi đừng có mà giả vờ giả vịt!” Đỗ San San kiêu kì nói.

Thế giới này ai mà chẳng có một chiếc mặt nạ hay phương thức để sinh tồn cho riêng mình.

“Nói đi, giám đốc marketing của công ty tôi đã làm gì khiến anh chướng mắt? Đáng giá để anh phải phí sức đi đối phó?!” Vì không hiểu lý do tại sao bị chơi xấu, Đỗ San San lại càng khó chịu.

Vấn đề này anh không có hứng trả lời.

“Làm sao tôi biết hẳn là ai?” Anh bật cười.

Đỗ San San đang định vạch trần điều gì thì điện thoại của Tiết Khiêm Quân vang lên: “Ngại quá, tôi có điện thoại.”

Anh nghe điện thoại ngay trước mặt cô.

“Diệu Diệu, có chuyện gì vậy?”

Đỗ San San ngạc nhiên, lập tức vênh thẳng tai.

“Anh? Anh đang tiếp khách...” Anh liếc mắt nhìn gương mặt thanh thuần của Đỗ San San phía đối diện: “Không sao, đang nói chuyện phiếm thôi, em cứ nói đi.”

Nhưng sau khi nghe rõ Diệu Diệu nói gì, lại rất ngạc nhiên.

“Có chuyện gì sao? Sao đột nhiên lại muốn đổi chỗ làm?” Nghe vậy, hai bên khóe môi anh từ từ kéo lên cao, nhưng giọng nói vẫn ôn tồn: “Diệu Diệu, anh tất nhiên có thể giới thiệu chỗ làm mới cho em, anh có vài người bạn nữ mới mở công ty, bọn họ cũng đang cần tuyển thư kí, nhưng trước tiên nói anh nghe xem đã xảy ra chuyện gì? Có phải bị ai bắt nạt không?”

Anh phát hiện giọng nói cô hơi lạ, dường như mới khóc xong.

Diệu Diệu trốn trong nhà vệ sinh, nghe bạn trai nói vậy, cắn cắn môi, lại lau nước mắt, thật sự không biết nên mở miệng thế nào.

“Em...em biết bề ngoài của mình rất dễ khiến người khác hiểu lầm, nhưng em vẫn luôn tin tưởng Bạch Lập Nhân không phải loại người như vậy, tuy anh ta có rất nhiều khuyết điểm, nhưng anh ta nhất định không phải cái loại thích đùa bỡn nữ nhân viên...Nhưng...hôm nay, anh ta...”

“Em rõ ràng có thể cảm giác được rằng mình đang bị quấy rầy...Hơn nữa, anh ta nói...rõ ràng là cái loại muốn em dùng cơ thể để đổi lấy thù lao!” Những lời này, xấu hổ đến cứng họng.

Cô không tin, nhưng đây là sự thật.

Ngoài sợ hãi, còn thấy tức giận.

Cô xem anh ta là bạn tốt, cô vẫn vì tình bạn của bọn họ mà làm việc, nhưng anh ta xem cô là loại người gì? Cô là loại người dễ dàng đem vật chất ra để trao đổi, tùy tiện đến mức muốn hôn là hôn, muốn lên giường là lên giường sao? Cô bị tổn thương rất nghiêm trọng!

“Em đã nghĩ kĩ rồi, người của phòng kế toán là người thân của Tiểu Vĩ, có thể làm tiếp công việc của em, mấy hôm nay em sẽ đưa công việc bàn giao từ từ, sau đó sẽ xin từ chức.” Diệu Diệu quyết tâm.

Tiết Khiêm Quân im lặng lắng nghe.

Hồi lâu, anh mới nói: “Anh tôn trọng quyết định của em.”

55. Q.4 - Chương 12

Anh cứ nghĩ vì Diệu Diệu quá kinh ngạc nên mới lộ vẻ mặt khó xử, sau đó mới thất thố gạt tay anh ra.

Bộ dạng cô khi ấy, hoàn toàn xem anh như người ngoài.

Khiến anh không hiểu tại sao.

Ngày tiếp theo thái độ của Diệu Diệu đối với anh rất lạnh lùng, vẫn cả ngày chững ra bộ mặt đề phòng cao độ, cho dù là chuyện công việc, nếu tránh được thì lập tức tránh.

Biểu hiện này của cô khiến anh rất khó hiểu, khi đó rốt cuộc ai mới có lỗi, hay chính mình đã đắc tội với cô ấy lúc nào?

Tối hôm đó, cô không chờ anh cùng tan tầm, chuông tan tầm vừa vang lên tiếng đầu tiên thì cô đã trực tiếp vớ lấy đồ dùng trên bàn làm việc rồi chạy trốn ra ngoài.

Anh gọi điện, đầu tiên là không bắt máy, sau đó tắt cả nguồn.

Điện thoại mới anh tặng cho cô vẫn còn đặt trong văn phòng, mà Diệu Diệu cũng không đến lấy.

Tâm trạng phụ nữ sớm nắng chiều mưa bắt đầu khiến anh không chịu đựng nổi.

Để khiến anh bị mê hoặc, cứ nửa đêm canh ba cô lại quay ngoắt 180 độ, đến quán quýt lấy anh, ôm anh, đòi “phần thưởng” một cách vô cùng khoái trá.

Thế này là thế nào? Anh sắp bị bức đến điên rồi!

Chẳng nhẽ cô muốn yêu đương vụng trộm? Chẳng nhẽ vì câu nói khi xưa của anh mà cô không dám yêu đương công khai?

Sáng sớm, anh không được ngủ đủ giấc, cũng mơ hồ biết được cô buông thả lưng anh rồi rời giường lúc 5 giờ.

Nói thật ra, cô là người phụ nữ đầu tiên ngủ chung giường với anh, tuy rằng “ngủ chung” ở đây mang nghĩa đen.

6 giờ 30, anh rời giường, sau đó đi gõ cửa nhà cô.

Nhưng gõ rất lâu cũng không có ai ra mở cửa.

Buổi sáng 8 giờ, anh ở công ty, thấy cô đúng giờ mới đến làm.

“Sáng nay em đi đâu? Sao không đợi tôi đi làm chung?” Lúc lấy văn kiện từ chỗ cô, anh thuận miệng hỏi.

Trở mặt a trở mặt! Ai nói đàn ông trở mặt còn nhanh hơn lật sách chứ? Làm ơn đi, phụ nữ còn kinh dị hơn!

Sắc mặt cô y hệt như anh đang phá đám cô chuyện gì đó.

“Vé xem phim này của ai vậy?” Có đồng nghiệp nhặt được một cặp vé, hỏi.

“A, của chị đó!” Diệu Diệu vội vàng giơ tay, đối với đồng nghiệp vẫn vui vẻ như thường.

Bạch Lạp Nhân phát hiện, khi mình đứng trước mặt cô, ngay cả một ánh mắt cô cũng không thèm dừng trên người anh.

“Vé xem phim tối nay? Hẹn hò ạ?” Đồng nghiệp đưa vé trả lại cho cô, thuận tiện trêu vài câu.

“Đúng vậy, tối nay chị hẹn đi xem phim với bạn trai.” Diệu Diệu hào phóng đáp trả.

Lúc nói những lời này, giọng Diệu Diệu có to hơn bình thường một chút, cô thừa nhận là mình đang cố ý.

Làm ơn đi, cô không hy vọng lại khiến hiểu lầm càng thêm phức tạp.

Cô là người đã có bạn trai, tuy ngoại hình có hơi “cởi mở” một chút, nhưng cũng không có nhu cầu về vật chất cao đến mức...đem mình đi bán!

Cô cẩn thận nhìn lướt qua Bạch Lập Nhân, hy vọng anh sẽ hiểu.

“À, tôi hiểu rồi.” Bạch Lập Nhân tiếp văn kiện trong tay cô rồi gật gật đầu.

Quen nhau đến ngày thứ ba rồi, quả thật nên hoạt động chút đỉnh.

Mấy ngày nay anh cứ lo mình vì quá bận rộn mà không dành thời gian cho cô, vì vậy hôm nay đã hủy hết tất cả các cuộc hẹn.

Tuy rằng rạp chiếu phim là chỗ anh không thích đến nhất, nhưng nếu cô thích, anh cũng có thể miễn cưỡng mà nhân nhượng một chút.

Vì những lời này của anh, sắc mặt lúc nào cũng căng cứng của Diệu Diệu cuối cùng cũng hòa hoãn.

Điểm biến hóa nhỏ nhất này đều rơi vào mắt Bạch Lập Nhân.

Đoạn tình cảm này tuy vừa mới bắt đầu, nhưng Bạch Lập Nhân lại cảm thấy chính mình dường như đã bị lún sâu vào từ rất lâu rồi, mỗi cảm xúc, mỗi câu nói của cô đều khiến anh để tâm. Để ý đến từng biểu cảm dù là ít nhất của cô, loại cảm giác bất an này, thật xa lạ.

...

Xem phim, chắc là hai người cùng đi chứ?!

Còn có, ăn cơm trước rồi mới đi xem phim, hay xem phim xong mới đi ăn?

Bạch Lập Nhân thừa nhận, anh đối với buổi hẹn hò đầu tiên này cực kì để ý, cực kì khẩn trương.

Trong một buổi chiều, anh đã xem đồng hồ không biết bao nhiêu lần.

5 giờ 30 lúc tan tầm.

Anh không muốn bị cô phát hiện, vì vậy làm bộ bận rộn, bắt đầu lật văn kiện ra xem.

Vừa lật vừa xem, nửa tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh chóng, anh vẫn còn ngồi một mình trong văn phòng.

Anh lại liếc đồng hồ.

Chẳng nhẽ cô thấy anh đang bận việc nên ngại không dám làm phiền?

Bạch Lập Nhân đứng dậy, đi ra mở cửa.

“Diệu Diệu, mấy giờ phim ch...” Vị trí của người ngồi ngoài cửa đã trống trơn, máy tính cũng đã tắt từ lúc nào.

Bạch Lập Nhân ngẩn cả người.

Không phải đi xem phim sao?

Bạch Lập Nhân lấy điện thoại di động ra, bấm số của cô.

Có phải cô thấy anh còn bận việc nên ra ngoài mua cơm? Kỳ thật, anh không bận mà!

Gọi điện nhưng cô vẫn tắt máy như cũ.

Hiện tại là tình huống gì đây? Cô ấy đi đâu rồi?

Bạch Lập Nhân ở văn phòng đi tới đi lui.

Mỗi lần đảo qua là một giây, thẳng đến khi sần nhà suýt chút nữa là bị anh mài đến nhẵn bóng, cô vẫn chưa trở về.

Hơn nữa, điện thoại của cô vẫn tắt.

...

“Thật sự quyết định từ chức?” Xem xong phim, sau khi đưa Diệu Diệu về nhà, Tiết Khiêm Quân mới hỏi.
“Em...” Đối với quyết định từ chức này cô đã kiên quyết suốt cả hôm nay, đến bây giờ lại đột nhiên thấy hơi do dự.

“Hôm nay thư kí của anh đột nhiên lại ném một quả bom to dùng cho anh.” Tiết Khiêm Quân đột nhiên đổi đề tài.

“Hả?”

“Cô ấy có thai, nhưng sức khỏe không được tốt nên bác sĩ dặn phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian.” Tiết Khiêm Quân tiếc nuối thở dài, sau đó dời ánh mắt đến chỗ cô: “Diệu Diệu, em qua đây giúp tôi đi.”

Diệu Diệu ngây dại.

Đến công ty tài chính Đằng Long làm việc? Cùng anh tác chiến? Cái này...

“Em nghĩ, có thể hôm qua em hơi xúc động...” Diệu Diệu khó xử: “Bạch Lập Nhân chắc không phải có ý đó...”

Đằng Long và công ty của cô hoàn toàn làm việc trong hai lĩnh vực khác nhau, cô sợ sau khi mình chuyển sang đó, biểu hiện không được tốt, không chừng...

Cô thật sự phải rời khỏi “Động lực”?

Sáng sớm hôm nay, lúc Bạch Lập Nhân qua gõ cửa nhà cô, cô thật sự không dám mở.

Có khi nào anh ta đến xin lỗi?!

Nếu anh không xin lỗi, cô nghĩ sau khi bình tĩnh lại cũng sẽ có thể làm như không có chuyện gì mà tiếp tục làm chung với Bạch Lập Nhân.

Hôm nay và hôm qua, cô đều nghĩ đến đầu óc choáng váng.

Có phải tại mấy đứa trong công ty hay đồn bậy là cô thích giám đốc nên mới khiến anh hiểu lầm? Còn nụ hôn đó...

Diệu Diệu ngơ ngác sờ sờ hai má bị Bạch Lập Nhân hôn.

Có lẽ nụ hôn đó và những lời này, chỉ do mình hiểu lầm mà thôi.

Tiết Khiêm Quân liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư của Diệu Diệu, lời lẽ trở nên nghiêm khắc: “Diệu Diệu, nếu anh nói với thư kí của mình những lời ám chỉ muốn cùng cô ta lên giường, em thấy đó có phải là quấy rối tình dục hay không?”

Cái này...

Diệu Diệu vẫn do dự.

Anh ôm cô vào lòng: “Diệu Diệu, từ chức rồi qua giúp anh đi!”

Cái này...

Diệu Diệu ở trong lòng anh ngẩng mặt, nâng mắt lên.

Ở góc độ này, gương mặt cô xinh đẹp đến run sợ, bàn tay Tiết Khiêm Quân nhẹ nhàng ve vuốt khuôn mặt cô, khuôn mặt mịn màng, đôi môi chậm rãi, chậm rãi đến gần, đến khi giữa hai đôi môi không còn khoảng cách.

Diệu Diệu không hề động đậy, cả người cứng ngắc như khúc gỗ.

Môi cô đột nhiên bị tách ra.

Diệu Diệu có thể cảm giác được sự ấm áp cùng nhiệt độ từ làn da anh truyền đến, ngay cả tiếng tim đập cũng không bỏ sót.

Từ từ, cô nhắm mắt lại, cảm nhận sự tồn tại lẫn tình cảm của anh.

Mà đôi con người đen bóng thâm trầm kia từ đầu đến cuối đều mở to, bình tĩnh nhìn từng biến hóa của cô. Anh không dễ động tâm với bất kì kẻ nào, lần này cũng vậy!

Đang lúc anh chuẩn bị làm sâu dần nụ hôn...

Một ánh sáng chói mắt đột ngột chiếu thẳng chỗ hai người.

Diệu Diệu vội vàng đẩy Tiết Khiêm Quân ra, kích động quay đầu lại.

Trên xe, ngũ quan khắc sâu của Bạch Lập Nhân, lạnh lùng đến phát run.

56. Q.4 - Chương 13

Bạch Lập Nhân lạnh lùng đóng sầm cửa xe, bước từng bước đến chỗ hai người họ.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). P0 @! F& ~* m+ X. a: E- '5 t2 F

@Copyright of Kite |2 z1 ?& P0 j' D1 j(Do not Copy, pls!!)

Sống lưng anh cao ngất, khiến không khí xung quanh rơi vào yên ắng nghiêm nghị, ánh mắt anh rất lạnh lùng, lạnh đến mức có thể đông chết người, bước chân anh lại rất nặng nề, nặng đến mức khiến người ta như chịu đựng một áp lực vô hình rất lớn, làm mồ hôi túa ra ẩm ẩm.

@Copyright of Kite |- @. j" E6 G0 q7 t: r) W(Do not Copy, pls!!)

5 J# ^/ Z" C% E# O) ~5 n@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nhưng vấn đề ở đây lại là: Diệu Diệu thấy mình căn bản không việc gì phải bị khí tức của anh áp bức đến mức run lấy bầy.

@Copyright of Kite |5 ?5 k6 c" M d(Do not Copy, pls!!)

7 n3 J. v% A& G! @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô mở cửa xe, cũng bước xuống: “Bạch Lập Nhân, anh...” Đột nhiên không biết nên nói cái gì.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- I# [, s- W/ |: S3 Y) R

@Copyright of Kite |9 T+ m% q5 |4 h, f" b(Do not Copy, pls!!)

Từ khi Bạch Lập Nhân ra vẻ vô cùng thân thiết hôn hai má cô, Diệu Diệu bỗng cảm thấy xấu hổ đến mức không dám đối mặt với anh.

@Copyright of Kite |7 T v1 ?, W- [. M, z% e' ^ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |! Z5 h5 b" n ~5 C: v(Do not Copy, pls!!)

Nhưng dù sao bọn họ cũng là bạn học bảy năm, vả lại còn cùng nhau sánh vai chiến đấu những sáu năm ròng.

8], f, q! p\$ W3 w/ u(U@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |# R5 D/ K! H. {1 V(Do not Copy, pls!!)

“Liêu Diệu Trăn, cô giỏi lắm!” Bạch Lập Nhân dừng bước trước mặt Diệu Diệu, khóe môi giương lên, không giận mà lại cười.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)' I1 g; u: I9 }2 H\$ l2 U2 q(?

: W b" a3 i5 f! l@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Da đầu Diệu Diệu như bị nụ cười quỷ dị của anh làm run lên.

7 m" W3 ^! _# A& T3 C(T+ Z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

9 x3 V* e1 { ' D H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Sao cô lại cảm thấy...chính mình như thể đang bị bắt gian tại giường? Vấn đề là, "gian" ở đâu ra mà bắt?!

! p) d/ m- P' L@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

, { ' F: ?! b! G5 z' P' ?& x% R3]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

"Tôi đáng lẽ không nên tin vào mấy chuyện ma quỷ của cô, tuyệt đối không nên dựa vào chuyện chúng ta ở chung với nhau lâu như vậy mà tự tin đến mức hiểu rõ suy nghĩ của đối phương!" Bạch Lập Nhân gần như gần ra từng tiếng, vô cùng chói tai.

* W& e ^2 B% }0 }4 '4 r@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

5 ^5] A- H) C3 o# P@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu kinh ngạc nhìn anh, một câu cũng không hiểu.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)' C/ k. p2 I9 U

@Copyright of Kite |: a/ B0 K! f5 F(Do not Copy, pls!!)

Xem, cô có mắt, có thể nhìn thấy sắc mặt anh ta hiện tại vô cùng tái nhợt, hơn nữa ánh mắt còn tràn đầy tức giận và thất vọng, ngũ quan vốn đã rất sâu, nay càng trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& |0 D3 K; }1 _

@Copyright of Kite | q3 k1 }. @9 x) k(Do not Copy, pls!!)

Tay anh dùng sức nắm lấy gương mặt xinh đẹp của cô, giọng nói cực kì chán ghét: "Liêu Diệu Trần, cô rất đặc ý đúng không? Đùa bốn tôi như thằng ngốc, cô rất vui vẻ có đúng không?" Mỗi một câu là một lời chất vấn.

@Copyright of Kite |(c* C! K# Y/ j0 @3 p# s(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |7]. F! f(W0 G# P(k5 r(Do not Copy, pls!!)

Đùa bốn?

@Copyright of Kite |\$ p/ B! Y(i- r7 ~5 w) M(Do not Copy, pls!!)

6 D6 P) J) G# _' C! ~9 e/ O% [@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Là khả năng nghe hiểu của cô bị trục trặc hay tư duy anh ta có vấn đề?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 x& }7 o9 T% p1 P4 J1 p7 ~1 I

@Copyright of Kite |' o1 r(j9 o" C% p# v7 {; K(Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu bị động ngắc đầu, nghiêm mặt nhìn chăm chú vào Bạch Lập Nhân, một cử động nhỏ cũng không dám thực hiện, vì cô có thể cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy cảm mình lạnh như băng.

@Copyright of Kite |2 N1]% ~9 k. e6 A(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# o% d8 q: N/ ?: v2 l/ z3 t

Đây không phải là lần đầu tiên cô thấy đầu ngón tay của Bạch Lập Nhân lạnh đến đáng sợ thế này.

7 Z" M9 R# ~" j) h q+ s S@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |1 ~" N, o, x% D, e(Do not Copy, pls!!)

Một lần khác, là lúc Đỗ San San đột nhiên xuất hiện.

\$?) B) m\$ C+ y7 s: _@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& H; Q9 [- ~; z* x/ G# e

Nhưng lần đó, biểu hiện của anh rất bình tĩnh, không giống với hiện tại, dường như không thể...không chế được.

5 T1 F” c% G2 Y+ g- ?@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |2 U5 g/ k” m9 e, Y v8 |(Do not Copy, pls!!)

Đúng, chính xác là không thể khống chế được, chính là cảm giác này, đầu ngón tay anh ra sức mơn trớn đôi môi vừa bị Tiết Khiêm Quân hôn, trong đầu Diệu Diệu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: Anh ta muốn bóp chết cô.

@Copyright of Kite |* L(|5 ^; }4 @2 X. Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |8 N! w4 D4 B F# ‘/ Y4 p(Do not Copy, pls!!)

“Liêu Diệu Trần, bắt cá hai tay quả thật rất thú vị nhỉ?” Anh ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn cô.

5 s+ s: _’ k2 K* K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 q: ?2 H6 z6 H) k

Anh bị thương.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* v2 K3 [6 Y0 z- h& P” p6 K. g

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- k7 v9 m% n; o9 i3 i

Diệu Diệu rõ ràng có thể đọc được điều đó trong mắt anh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); o) B* l: y- L R% a

@Copyright of Kite |+ [9 n. d1 , k4 v’ w(Do not Copy, pls!!)

Cái gì, bắt cá hai tay?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). _ m2 N& [(j D4 M+ b

@Copyright of Kite |: m4 I! i4 R\$ [3 G8 @(G3 i9 I/ H(Do not Copy, pls!!)

Bốn chữ vô cùng đơn giản này hết như một trận sấm rền, đánh thẳng vào óc Diệu Diệu.

u8 K W+ h4 x& R/ W) N(h@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |! C4 M5 G. ^. G* u(Do not Copy, pls!!)

“Bạch Lập Nhân, có phải anh...” Hiểu lầm gì rồi?

0 J# f0 t8 p, r6 P; a@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 f. i, ~8 c% o- s1 B

Cô và anh vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới trong sáng kia mà?!

8 e: _1 X9 n O/ C3 f! @1 k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |9 u9 M6 ‘5 Z: a5 i6 z: a4 R5 P/ h(Do not Copy, pls!!)

Nhưng một câu anh cũng không muốn nghe tiếp, Bạch Lập Nhân đột ngột buông cô ra, hại Diệu Diệu mất thăng bằng, thiếu chút ngã dập mặt.

@Copyright of Kite |6 p, i4 x. x& @4 y& K2 H. K(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ O- T(|+ c* h’ @% U# T(g. g

“Là cố tình sao? Tiết Khiêm Quân cử cô đến quyến rũ tôi, sau đó khiến tôi trở nên khó coi như thế này?!” Bạch Lập Nhân lạnh lùng hỏi, rút chiếc khăn tay trong túi ra, từng ngón từng ngón, đến khi năm ngón tay vừa chạm vào cô được lau sạch sẽ.

9 I { } r) V3 I. P: q* R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite / / @. I, P ^3 N& c* Q(Do not Copy, pls!!)

Giống như vừa chạm vào thứ gì đó bỏng thiêu.

@Copyright of Kite |\$ ~' L" K. R+ c* a- |(Do not Copy, pls!!)

' __\$ z0 X9 c& c+ d, d(m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh không giận, làm như vô cùng lý trí, vô cùng bình tĩnh hỏi cô câu đó.

@Copyright of Kite |6 Y; G& j2 o: F0 r: Z/ |([# g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |6 I% K! U2 R\$ M1 " a6 y ~7 {/ h(Do not Copy, pls!!)

Tiết Khiêm Quân cử cô đến quyến rũ Bạch Lập Nhân? Cô quyến rũ Bạch Lập Nhân?

@Copyright of Kite |2 C. y3 S. Y3 M3 R! V(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): I- U! G9 H5 U/ i ?2 U

Diệu Diệu trơ mắt nhìn bàn tay đang giơ lên của Bạch Lập Nhân, nhìn anh vút chiếc khăn tay vào thùng rác, lại ngơ ngác đem ánh mắt chuyển đến trên mặt anh, cứng họng.

9 |! f' P% E2 T@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |* z, B) q0 c* {9 X& v2 x7 P! __ (Do not Copy, pls!!)

Có phải cô rất ngu ngốc hay không? Hay chỉ số thông minh của cô chưa đủ cao? Vì sao mấy lời Bạch Lập Nhân nói, cô nghe chẳng hiểu câu nào vậy?!

1% |) V: i(@. s8 N@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |& b\$ G3 |7 M; o3 K& m(Do not Copy, pls!!)

Tiết Khiêm Quân cũng đã xuống xe, vẫn cười nhẹ, tựa vào cửa xe.

(W' Y(x8 x2 r9 d, B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ L6 P7 i0 Z2 |& f6 R, @

Diệu Diệu nhìn chăm chăm Bạch Lập Nhân lạnh lẽo đáng sợ, lại quay đầu nhìn khóe môi lúc nào cũng cười cười của Tiết Khiêm Quân, cô mê man, cô hồ đồ!

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 {) j+ z: j(?' W. __' u: p

@Copyright of Kite |" Z* y) v4 f% I5 q(Do not Copy, pls!!)

Ai làm ơn nói cho cô nghe rốt cuộc đây là tình huống gì vậy?????

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 A% {7 {6 I\$ p# c# v3 D1 c4 V

' M\$ o\$ l8 n. q\$ Z) K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Vì sao bây giờ cô lại bị gán tội chân đạp hai thuyền, khiến ông trời nhìn thôi cũng không muốn, bị gán tội thành ác nữ vậy?!

@Copyright of Kite |& A* '/ U I# X9 Y5 G4 P(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |9 i3 {/ W0 f0 J(Do not Copy, pls!!)

Vấn đề ở đây là, cô rốt cuộc đã chọc đến Bạch Lập Nhân khi nào? Tại sao lại bị lên án như thế?!

@Copyright of Kite |: z, C) e% P% s6 A5 [/ Y7 ' ; n(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |1 G% [5 @ u3 c(]0 Z" S(Do not Copy, pls!!)

“Tiết...Tiết Khiêm Quân...anh...anh đừng...đừng hiểu lầm...em...em không có...” Cô liều mạng xua tay, bản năng đầu tiên của phụ nữ cho biết: Giải thích với bạn trai cái đã!

: s3 @2 n3 W, A9 ^3 N# ~# i) E@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |- C; T' L(L" z3 p) F3 c; M6 W& O(Do not Copy, pls!!)

“Yên tâm, anh sẽ không hiểu lầm.” Giọng nói của Tiết Khiêm Quân rất dịu dàng, nụ cười vẫn nhẹ nhàng như gió.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% I1 a* J\$ Y. h' i: J9 K, Q+ _

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ H& f- H0 r" P

Diệu Diệu tạm thời thở ra một hơi, được bạn trai tin tưởng, cô có thể an tâm mà giải quyết tiếp chuyện trước mắt.

@Copyright of Kite |1 ' % '(Y2 h4 n. r(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |0 q% b8 H7 D9 W(W(Y: G5 ~(Do not Copy, pls!!)

“Nhưng...Bạch Lập Nhân, Diệu Diệu nhà tôi có phải đã khiến cậu hiểu lầm điều gì không? Nếu đúng là như vậy, cậu cứ nói ra.” Tiết Khiêm Quân chuyển ánh mắt sang Bạch Lập Nhân, rất thẳng thắn, rất phong độ, rất rất lịch sự nói.

, i' }, r0 { : v z9]" U@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

& I+ d1 t. t+ I" _7 [9 O@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu nhà tôi.

@Copyright of Kite |0 p7 W& a- r4 { ' b\$ m(W6 E(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |(f# D0 u- n t0 t; w(Do not Copy, pls!!)

Bốn chữ đơn giản, khiến Bạch Lập Nhân cảm thấy mình như đang bị người khác hung hăng giáng ột bạt tai.

@Copyright of Kite |# Q+ u' [: K9 i\$ J ' , s. A! Q0 N(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |(b3 R; i. M, d. g(Do not Copy, pls!!)

Anh lạnh lùng nhìn bọn họ.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): Q1 z5 A\$ D5 Z2 x

@Copyright of Kite |0 q+ f9 P4 Y+ U() T(Do not Copy, pls!!)

Nếu có thể, anh rất hy vọng rằng mình nhìn lầm, đáng tiếc, tên tiểu nhân Tiết Hồ Ly này dù có hóa thành tro, anh vẫn nhận ra.

" s/ S7 [\$ c- j6 z0 y4 i@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

) a5 t; ?([, Y- [1 q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Đúng rồi, nếu mọi người đều ở đây cả, tôi vừa hay có chuyện cần nói, Diệu Diệu đã quyết định từ chức đến công ty của bạn trai cô ấy để trợ giúp, hy vọng cậu có thể tha người.” Tiết Khiêm Quân mỉm cười, sau đó thuyết minh: “Đương nhiên, bạn trai cô ấy là tôi.”

& i, r5 G. t(q' U\$ b' j@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |! F4 [, l# c, |# @ (Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu kinh ngạc, vừa rồi cô còn chưa chính thức đồng ý, nhiều lắm cũng chỉ đang suy xét mà thôi.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); F: o3 P1]; J5 a+ D" F5 W

@Copyright of Kite |7 m. m! ^5 u8 @\$ I(Do not Copy, pls!!)

Bạch Lập Nhân nhìn chằm chằm vị anh không cùng cha cũng chẳng cùng mẹ trước mắt, nhưng trên pháp lý lại là “anh cả” của anh.

% k+]1 _" R6 t5 Y9 E) I) p) G9 l% { @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

) T# u: x- r. W3 X7 [©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh có hơi bất ngờ, Tiết Hồ Ly trước giờ chưa bao giờ khoe khoang với người khác, đây quả thật chính là lần đầu tiên hắn tỏ ra thiếu kiên nhẫn như vậy.

” p9 ‘% ^1 T”]5 F©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

5 e8 c! S9 Y’ W0 S& L(Z©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Bất quá cũng chỉ là đang diễn xiếc, muốn khiến Bạch Lập Nhân tức giận mà thôi.

©Copyright of Kite]9 n r’ {9 u- Q9 e6 O6 [(Do not Copy, pls!!)

©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ A/ y3 V” f(B8 s

Bạch Lập Nhân tự nhận mình không có khả năng đó, cũng không có khả năng phân biệt trắng đen, có thể nhìn thấy trò hề của Tiết Hồ Ly.

3]8 H+ y\$ w- j: j. a0 {©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

©Copyright of Kite |- R0 v; R: V [0 N7 Q9 u: |(Do not Copy, pls!!)

“Không sao, tôi cũng đang chuẩn bị nói với cô ta, rằng cô ta bị sa thải rồi! Sau khi đem công việc bàn giao là có thể từ chức!” Bạch Lập Nhân kiêu ngạo.

©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); }/ x- Z4 b(J9 {’ r/ z, U

©Copyright of Kite [# p0 O3 m: M6 b5 |% {8 p(Do not Copy, pls!!)

Lúc anh nói lời này, liếc mắt một cái nhìn Diệu Diệu cũng không thèm, vừa dứt câu đã ngạo nghễ xoay người bước đi.

©Copyright of Kite |: F. j S2 G6 ?4 Q(d\$ ~(Do not Copy, pls!!)

©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 ?/)) b* o1 N% x/ ?

Cô bị sa thải?

©Copyright of Kite |” {6 b/ U(R6 H; N2 v(Do not Copy, pls!!)

2 C. _/ h1 {- P0 X’ v% + z; j©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu tức giận ngùn ngụt.

©Copyright of Kite |* u. e* m4 l. R9 U(Do not Copy, pls!!)

©Copyright of Kite | l- W1 G7 B% O2 b(Do not Copy, pls!!)

“Này, Bạch Lập Nhân, chúng ta nói chuyện rõ ràng chút!” Diệu Diệu vội vàng đuổi theo.

©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 A/ r2 O. P+ P0 B” F5 S. n/ d

” q” y2 B. B F\$ Z1 ~©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Muốn chết thì cũng phải hiểu lý do tại sao mình chết chứ?!

©Copyright of Kite |: A# M x) L! I3 p0 Y(Do not Copy, pls!!)

©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) d* P7 C+ M1 |; ‘8 E

Thấy Diệu Diệu quên đi sự tồn tại của mình, cánh tay đặt trên cửa xe của Tiết Khiêm Quân hơi căng thẳng, bước chân anh hơi nhích lên như muốn đuổi theo.

©Copyright of Kite |+ _(K/ Y” T” h+]8 Q(Do not Copy, pls!!)

©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# G7 t8 A8 [6 T. Q3 c8 Y

Nhưng chỉ hơi nhích đã bị anh thu lại.

©Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(s(?8 K1 ^7 Q” i. [! }

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 r* B: F. K9 P0 r

Vẻ tươi cười trên gương mặt chậm rãi tan đi, anh mở cửa xe, ngồi vào tay lái.

. x4 ~(W1 L8 F3 k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |' A# q1 n0 l" E0 I! [(W7 w(Do not Copy, pls!!)

Một giây, hai giây, chỉ ba giây thôi, anh nhẹ nhàng khởi động xe, rời khỏi chỗ này.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)' |3 W7 O2 Q(S; b; h, B

@Copyright of Kite |& K" D, F' m* [8 f(Do not Copy, pls!!)

Những việc mà anh muốn làm, đều đã xong.

@Copyright of Kite |6 h! |(y: b1 {; e3 p8 w# E(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 F2 ?6 {8 o\$ i

...

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)" P; 3 G- a. t\$ Y% R9 ?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)" R2 f* g4 {' M

“Bạch Lập Nhân, anh nói cho rõ ràng, tại sao muốn sa thải tôi?” Bị sa thải và tự từ chức là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

' : o\$ F5 q. @; q. H# i* d@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

' E5 B/ g4 ^& a p9 j) [1 T: E& N@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô vẫn cứ lẻo đẻo theo sau Bạch Lập Nhân, anh vào thang máy, cô cũng vào thang máy, anh ra thang máy, cô cũng ra thang máy.

% u) W* v2 p0 P: b" M; y8 n@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

. N, x+ C4 L6 _4 Y: z ?" q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Tôi theo anh nhiều năm như vậy, anh muốn đuổi là đuổi sao? Dù sao cũng phải cho tôi một lý do khiến tôi tâm phục khẩu phục chứ?!” Diệu Diệu tức muốn chết.

@Copyright of Kite |7 U3 r9 V, r7 ^/ j(Do not Copy, pls!!)

Thấy Bạch Lập Nhân chuẩn bị rút chìa khóa ra mở cửa, Diệu Diệu vốn lẻo đẻo theo sau đột nhiên dè tay anh lại. “Anh dựa vào đâu mà đòi sa thải tôi?” Cô làm sai cái gì, dựa vào cái gì mà muốn bôi lên sự nghiệp của cô một vết nhơ lớn như vậy?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# n- }& G\$ A1 j7 G* m; l

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ u ~" x, ?2 U/ k

“Dựa vào việc cô đùa bỡn tình cảm, dựa vào việc cô dẫn sói vào nhà, bằng này tội danh còn chưa đủ sao?” Bạch Lập Nhân nhìn cô gần từng chữ.

: w4 v* _# l, q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)' k @; g- q' D1 O+ Z

“Tôi làm sao, đùa bỡn cái gì? Tôi bắt cá hai tay? Có phải anh hiểu lầm gì không?” Diệu Diệu nhất quyết phải hỏi cho ra trọng điểm, không thể chết mà không minh bạch: “Tôi và Tiết Khiêm Quân quen nhau đã hơn một tháng, tình cảm của bọn tôi vô cùng ổn định, anh ấy cũng không yêu cầu tôi làm điều gì! Còn nữa, quan hệ của bọn tôi trong sạch minh bạch, vả lại tôi có trêu chọc gì anh sao?” Cho dù cô có rời khỏi công ty cũng muốn đem những lời này ra nói cho rõ ràng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) o6 [* D\$ c: f4 w3 u\$ g- F& Z3 L9 S

: k n0 A8 P, M3 t+ P5 l@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tôi và Tiết Khiêm Quân quen nhau đã hơn một tháng, tình cảm của bọn tôi vô cùng ổn định, anh ấy cũng không yêu cầu tôi làm điều gì! Còn nữa, quan hệ của bọn tôi trong sạch minh bạch, vả lại tôi có trêu chọc gì anh sao?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)' G; j& j/ U9 ~: c9 Q/ B

7 E+ \$ G4 [8 |@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Chỉ mấy câu không thừa nhận mọi chuyện của cô, khiến anh như bị sét đánh, khiến cảm xúc của anh hoàn toàn bùng nổ.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 }8 Z(- L; L. W3 w d4 L

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 a9 p4 U, Q2 j

“Cô tỏ tình với tôi, cô kiên quyết theo đuổi tôi, thậm chí còn bò lên giường của tôi, Liêu Diệu Trăn, vậy mà cô còn nói toàn bộ là do tôi hiểu lầm?!” Giọng nói anh đầy cứng rắn và kiên cường.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 u; i. H& D s* j2 K

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 ?2 k% I)]9 J4 d5 g2 K”]0 _” v4 S

Tỏ tình? Kiên quyết theo đuổi? Bò lên giường anh?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 M; o, l, f/ @2 Z' P; }\$ P(m8 Y

/ {”]: a2 D; K(|\$ D2 v+ ^, p@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô đúng là bị oan mà!

@Copyright of Kite |8 N, m\$ i, . L/ x(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, T q5 q. c6 P: ^1 P& N(Do not Copy, pls!!)

“Anh cũng bị mắc bệnh hoang tưởng như Ninh Ninh à? Có phải cũng chưa uống thuốc hay không?!” Diệu Diệu như sắp phát điên đến nơi.

@Copyright of Kite |! i; C7 A” e- p5 T4 [: g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). A c4 V0 Q+ t- @0 ‘, B5 t |

“Tránh ra!” Bạch Lập Nhân sắp bùng nổ rồi, anh thô lỗ đẩy cô ra, định bước vào nhà.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 j% Q. f0 e4 G/ 3 v2 V+ d; ?

) m8 o1 K3 f% @5 P, { ' V/ v@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Tôi không đi, anh đừng có hòng sa thải tôi! Nếu không nói cho rõ ràng, anh mà dám sa thải tôi, tôi đến Sở Lao Động kiện anh cho coi!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 C; [, ?5 y5 L) g0 c N6 y, Y# W, Y

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 }3 Z0 F4 }1 w2 h; C' _ . u, o

Chuyện này liên quan đến danh dự, Diệu Diệu không cho, chết cũng không cho.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 f- |+ J+ j. y% |

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- r5 Z. L\$ { ' G3 w; ?. u8 N-]

“Tôi có 3% cổ phần của công ty, tôi cũng là cổ đông, chưa họp đại hội cổ đông thì anh chưa có tư cách khai trừ tôi!”

! Z: p7 J\$ v% ~: u8 @! V5 B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |4 i(V- K) p* H& Q(Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu đột nhiên nhớ đến chuyện mấy năm trước không chỉ một lần có ý định muốn từ chức nhưng đều bị dập tắt một cách qua loa, không phải cô không thể đi, mà là cô không muốn đi!

5 D: M8 I# [,) ?& L2 a@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |5 s\$ f7 J3 U4 K0 E [# F) s(Do not Copy, pls!!)

“Cổ phần công ty sao? Được! Tôi sẽ ấn định giá thị trường cho cô, nửa đồng cũng không thiếu!” Bạch Lập Nhân đẩy tay cô ra, đi thẳng vào nhà.

' u8 '1 q! J8 v& u8 _4 [|@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 ~* ^% U2 x' q

“Bạch Lập Nhân, rốt cuộc là anh tức cái gì chứ? Chúng ta ngồi xuống từ từ nói được không?” Diệu Diệu vội vàng kéo anh lại, gấp đến độ gần như thất thố.

% _/ K: o: u# p5 v5 b* P9 x0 c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |' n: V. r) g, c\$ y\$ }6 D(Do not Copy, pls!!)

Bạch Lập Nhân mở tủ sắt, lấy sổ tiết kiệm của mình ra, ném vào người cô: “Thẻ này có khoảng 50 vạn tiền mặt, mật mã chắc cô cũng biết, cầm lấy đi!” Tổng tài sản của cả công ty nhiều lắm cũng chỉ bốn trăm vạn, chưa kể nợ ngân hàng còn 300 ngàn, những khoản khác anh không muốn so đo với cô, năm mươi vạn này chắc cũng đủ để mua 3% cổ phần của cô đi!

@Copyright of Kite |' a7 U(C\$ v/ b8 ^ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |) v. i4 @& W; B/ U4 @. d(Do not Copy, pls!!)

“Anh đừng nóng, bình tĩnh một chút!” Diệu Diệu tròn tròn mắt.

@Copyright of Kite |3 x\$ P9 z; y# u! d2 - M6 T& T(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 q/ u0 o i }- [| c. P9 {

Cô tất nhiên là biết mật mã.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& E! r' t7 a% F4 s5 ^- k% S3 x5 X

(~* g” K, ^6 q4 R0 R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Mặc là mật mã máy tính hay mật mã sổ tiết kiệm, cô đều biết tất.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& P4 g* N4 n% i- [: z& g\$ k

G3 m- + M\$! Z& j@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cho dù có muốn thanh toán cổ phần của công ty cũng không thể tính toán kiểu này, vả lại công ty không chỉ của một mình anh, sao anh lại bỏ tiền của mình ra như vậy? Bạch Lập Nhân hiện tại dường như đang mất lý trí.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 x9 G- v* U9 t, p6 m

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ L' h: F# J/ z

“Đúng rồi, cô còn muốn nhà đúng không!” Bạch Lập Nhân gật gật đầu.

@Copyright of Kite |1 P(s! g\$ K' f. p, |0 U8 (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 t” K& Q+ Q& u- |5 ^, C

Anh đã từng hứa, tuy rằng lúc ấy chỉ hứa cho có lệ, nhưng anh vẫn nhớ rõ.

@Copyright of Kite |(@) x1 M! U+ c(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |\$?! V. s- t(s- A!]; f+ L& J(Do not Copy, pls!!)

Anh bắt đầu đi tìm số điện thoại của chủ nhà, sau khi tìm được thì lập tức gọi điện: “Tôi muốn mua nhà của anh, căn của Liêu Diệu Trần đang thuê ấy, giá bao nhiêu cũng được, chỉ cần ngày mai làm xong thủ tục thì không thành vấn đề!” Chủ căn nhà anh đang thuê và căn nhà cô đang thuê là một người.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)” u! N0 }7 [+ c

“Bạch Lập Nhân, anh điên rồi!” Diệu Diệu giật mình giật lấy điện thoại của anh.

& G6 V, K# Y* f- H. x5 f@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

- X7 x6 Q/ m&]2 r@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nhưng Bạch Lập Nhân đột nhiên vươn một tay ra tránh, Diệu Diệu chập vấp ngã trên mặt đất, chỉ có thể nhìn anh đứng thương lượng giá cả với chủ nhà: “Được, một trăm năm mươi vạn, thành giao! Ngày mai gặp anh ở trung tâm giao dịch bất động sản!”

@Copyright of Kite |8 K” ^\$ 1/ e5 e. T* E” y(Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ w8 H ?1 s(J# u” w

Nói xong, anh cúp máy: “Sáng mai tôi sẽ chuyển tiền sang tài khoản chủ nhà, chiều mai hai giờ cô nhớ đi làm thủ tục sang tên với anh ta!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* @6 o, a# E: k2 Z

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 m- G2 v1 P* C8 ?\$ u

Này...này...này...rõ ràng, lưu loát như lốc xoáy tập kích.

@Copyright of Kite |(O) u! v1 H5 M7 d, V) x(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! I+ |# D* d9 Z\$ y k* [1 f. d

Diệu Diệu tin chắc là từ ngày mai trở đi, mình sẽ không bao giờ được gặp lại Bạch Lập Nhân nữa.

@Copyright of Kite |# S’ l’ B% r: Z& W# L3 @(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |” X”]& r.] S2 r1 P4 ?’ i9 R(Do not Copy, pls!!)

Anh ta chắc chắn sẽ dọn khỏi khu nhà này.

@Copyright of Kite |, j! g; u! p: n3 m& ~(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 F; i; P\$ G1 F! _

“Cô có thể lẫn!” Gần như là kéo, Bạch Lập Nhân kéo cô lôi đi như bao tải, sau đó ném thẳng ra khỏi cửa.

1 d3 d8 W. S) Q. a4 t6 V, O. k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 y9 G R(P0 H” E

“Rầm” một tiếng, giống như dùng rất nhiều sức để đóng cửa phòng.

4 |* [2 T% n5 k: ‘+ d@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): x; h& W+ ?5 x’ h8 F

Một chuỗi sự kiện liên hoàn này hết như bạo chấn, Diệu Diệu ôm cái mông đau nhức, một câu cũng không nói thành lời, chỉ thấy tủi thân đến phát khóc.

* a# S9 _0 p3 c; ; y7 ~@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) Y2 s# w1 t(W# ^: o* ~

“Cạch”. Cửa phòng lại mở ra.

” L* P0 ^/ ?& p9 T2 v@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) k” @1 E5 P\$ V#]

Diệu Diệu ngồi trên hành lang cầm sổ tiết kiệm của Bạch Lập Nhân, vội vàng ngẩng đầu, ý muốn vẫn hỏi tình hữu nghị: “Bạch Lập Nhân, chúng ta nói chuyện được không? Sau khi nói chuyện rõ ràng anh sẽ biết tất cả chỉ là hiểu lầm!” Cô không phải loại phụ nữ như anh nghĩ mà!

@Copyright of Kite |& D) T' ~2 N' B(d9 A0 L# G, F: Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- {% q2 e2 F2 c h3 L) y9 r/ c

Cổ phần công ty năm mươi vạn, nhà ở 150 vạn, anh ta nghĩ mình là đại gia sao?! Cho dù trước đây đúng là anh ta có hứa như vậy, nhưng cô cũng không cần anh ta thực hiện a!

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 Y(h! t* q, f7 i

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 q2 A. _+ v, ?% V. ^

Một cái vòng tay, bị xem như rác rưởi mà ném mạnh xuống đất.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& a(x(f/ Z9 N

@Copyright of Kite |: U1 j% n6 y. ‘(q3 “ {1 G K(Do not Copy, pls!!)

“Liêu Diệu Trăn, tôi không muốn nghe cô dối trá thêm câu nào nữa!” Nói xong, lại “rầm” một tiếng đóng cửa phòng.

) r, ‘+ k% K0 q2 l- o@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

7 t(}: v1 M; I# ^/ p! h Q7 I” Q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu bị trận biến cố này làm cho đầu óc choáng váng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): _: M4 J0 S\$ A+ v/ L& ^” E* q(f

@Copyright of Kite |1 q3 i# Z7 X” N% M(h2 |7 P4 f& U(Do not Copy, pls!!)

Cô thật sự rất oan uổng mà!

@Copyright of Kite |- c7 i5 e4 V(m% W(Do not Copy, pls!!)

& J(U: P- x+ Q4 n0 V. l. ^@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nước mắt kìm nén đã lâu, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, một giọt rơi xuống đùi, Diệu Diệu dùng mu bàn tay lau nước mắt, một tay với lấy vòng tay rớt trên sàn.

@Copyright of Kite |; a- * d\$ H: j5 W% p/ ^(Do not Copy, pls!!)

5 I! [’ }4 k” o(q1 N@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nếu ngay cả một cơ hội để giải thích anh ta cũng không cho, việc gì cô phải tiếp tục lấy mặt nóng đi dán móng lạnh kia chứ?

) t- g” f(Q0 f- s9 C\$ U7 V7 p@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

5 y’ i1 W4 i, M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nhưng vừa động vào, cô rõ ràng có thể cảm giác được hơi ấm truyền từ vòng tay đến lòng bàn tay cô.

1 y0 z8 ‘6 x(V1 Y& j9 Q0 P! M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- Z: s& U% D3 g6]1 }6 c/ V

Hơi ấm này, không lừa được ai cả.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* C’ ~. E3 B(^; e

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) T- M! l! H2 ^9 j]

Rõ ràng vừa rồi Bạch Lập Nhân cởi sợi dây này từ cổ tay anh.

@Copyright of Kite |7 s/ [0 r; W; @7 q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), t, m6 _4 c. q* x- J4 S+ W/ A

Nhưng buổi sáng lúc đi làm, cô không hề nhìn thấy anh đeo nó mà!

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 D# S& K) j0 '6 B

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): r- M- s4 {& g' L2 q

Chẳng lẽ từ sau khi tan tầm, anh vẫn đeo nó suốt?

/ m& t' [/ V2 L2 Y) N# K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

S3 M/ ~! h% j. G3 z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Ý nghĩ này khiến Diệu Diệu kinh ngạc.

& E% m' y+ n2 ') V2 f5 K(e1 6 O@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

3 m(z1 _" B u% s5 B3 n4 q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cẩn thận nhớ lại một chút, vừa rồi ở trong thang máy, hình như trên cổ tay anh có vật gì đó.

5 [. m4 m- N4 Q8 K0 z0 ?6 ~6 Z! J@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

7 g3 H2 Y4 T: j! P. L@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Vì sao lại như vậy? Không phải anh bảo đeo vòng tay vào nhìn rất ảo lá sao? Cô còn nghĩ, sau này nếu muốn anh đeo còn phải khua môi múa mép một hồi.

@Copyright of Kite |# B: F: L4 % E* U(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |2 c5 Z5 X- R0 e% m" @5 K. K, {3 G) c(Do not Copy, pls!!)

Vì sao đột nhiên lại có chuyển biến lớn như vậy? Hơn nữa, lại nhớ lại một chút, ngày đó, lúc nhận quà, tuy rằng vẻ mặt không được tự nhiên, nhưng...quả thật rất giống người đang yêu!

w# L. }9 N1 V, C4 t e@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |5 m(l. L) I* V(y\$ i; c(Do not Copy, pls!!)

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, chẳng lẽ...Bạch Lập Nhân thích cô?

@Copyright of Kite |9 o, t+ [" d8 f, E+ z' i; (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, N! f4 M(e+ S' O' U* ~(Do not Copy, pls!!)

Cho nên mới quý món quà sinh nhật mà cô tặng?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! q! X! E1 R([\$ U r7 d. f2 m

@Copyright of Kite |* X; v" n0 @4 B) G(Do not Copy, pls!!)

Cho nên mới đánh cho Đan Thiếu Quan phải nhập viện, cho nên mới bối vì cô quen bạn trai mà khó chịu như vậy?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)" K/ |3 S O5 [+ I

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(l; v- ^, B% a, J K' o

Ý nghĩ này hoàn toàn đồn ngã Diệu Diệu.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ R: i+ s; N7 X6 l

+ c' a8 [3 X6 y- R% w. i: Z(x@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Mặc kệ cái mông đau, vì kinh hãi quá độ mà ngồi phịch trên sàn nhà, chân Diệu Diệu bây giờ bủn rủn đến mức ngay cả đứng cũng không vững.

57. Q.4 - Chương 14

Diệu Diệu trần trọc mắt ngủ cả đêm.

Sáng sớm, cô đến gõ cửa nhà Bạch Lập Nhân.

Tên kia nổi điên một đêm, bây giờ cũng nên tỉnh táo lại rồi chứ? Bọn họ cần bình tĩnh ngồi lại nói chuyện, tìm xem rốt cuộc là hiểu lầm nhau chuyện gì.

Cô gõ rất lâu mà không nghe tiếng trả lời.

Đến công ty, quả nhiên anh đã đi làm.

Yêu cầu của giám đốc đối với bản thân mình còn nghiêm khắc hơn so với nhân viên công ty nhiều.

Lắm lúc cô muốn bắt chuyện với Bạch Lập Nhân nhưng đều bị thái độ lạnh như băng của anh đuổi về, như kiểu không thèm để ý đến cô, không phải ghét, mà cũng chẳng phải giận.

Hơn nữa, đích thực là vừa đặt chân vào công ty thì Diệu Diệu đã bị phòng tài vụ đến yêu cầu bàn giao công việc.

Bạch Lập Nhân đúng là lên cơn thật rồi!

Thật ra Diệu Diệu cũng đoán được mọi chuyện sẽ như vậy, cô rất hiểu Bạch Lập Nhân, anh luôn nói một là một, hai là hai, một khi đã quyết định chuyện gì thì chắc chắn không bao giờ đổi ý.

Chỉ là toàn bộ người của phòng tài vụ đều là người thân của Tiểu Vĩ, nếu Bạch Lập Nhân không muốn trụ vững nửa giang sơn còn lại của mình, đều đem công việc giao hết cho người ngoài thực hiện thì thật không có lý trí! Chẳng lẽ anh ta không lo sao? Không! Chắc chắn là anh ta có nghĩ đến chuyện này, nhưng căn bản là do không muốn nhìn thấy cô nữa, dù chỉ là một giây cũng không!

Thế này là thế nào?!

Tuy Diệu Diệu rất lo lắng cho anh, nhưng nếu người ta đã không “muốn” cô lo lắng, cô cũng không thể tiếp tục lấy mặt nóng đi dán mông lạnh nữa!

Muốn tuyệt giao sao? Được, tới luôn!

Trong một buổi sáng, Diệu Diệu dành toàn bộ thời gian của mình cho phòng tài vụ và phòng kế toán.

Trước mắt cứ bàn giao công việc của cô cho phòng tài vụ đã, còn vị trí thư kí, Bạch Lập Nhân muốn tự mình xét tuyển.

“Chị Diệu Diệu, ngày mai chị còn đến công ty không?” Giờ ăn trưa, cô bé ở phòng tài vụ lo lắng không yên, cứ lưu luyến Diệu Diệu mãi.

Diệu Diệu đảm nhận rất nhiều công việc trong công ty lại đột nhiên xin thôi việc, khiến người khác không kịp thích ứng.

“Đương nhiên mai chị vẫn đến rồi, mấy đứa còn chưa kết toán tiền lương cho chị mà! Hơn nữa công ty vẫn chưa thanh toán tiền bồi thường chấm dứt hợp đồng cho chị đâu!” Xem ai độc hơn ai? Hừ! Dựa vào luật lao động, sáu năm làm việc nghĩa là phải được bồi thường tiền lương sáu tháng, một xu cũng không được thiếu!

“Vậy nếu có chuyện gì không hiểu, ngày mai vẫn có thể hỏi chị đúng không ạ?” Cô bé lại lo lắng, dù sao chị Diệu Diệu cũng là người nắm rõ mọi việc trong công ty nhất, bây giờ lại đột nhiên bị sa thải, cũng quá bất bình thường.

Tối qua, Diệu Diệu và Tiểu Vĩ đều nhận được điện thoại của Bạch Lập Nhân, mặc cho Tiểu Vĩ khuyên như thế nào, Bạch Lập Nhân cũng nhất định không thu hồi quyết định.

“Đương nhiên có thể! Hôm nay em cứ làm quen dần đi, chỗ nào không hiểu thì ghi vào vở, ngày mai khi chị đến quyết toán tiền lương sẽ hướng dẫn em sau!” Diệu Diệu trả lời mà không cần suy nghĩ.

Cô bé làm vẻ mặt đau khổ: “Không biết tổng giám đốc có thể tìm người khác hay không, nếu cái gì cũng giao cho em thế này chắc chết mất.”

Nghe thấy những lời này, Diệu Diệu ngược lại thở phào một hơi: “Yên tâm đi, chắc cũng chỉ tạm thời như vậy thôi, chị tin tổng giám đốc sẽ nhanh chóng tìm được một người thích hợp để đảm nhiệm chức vụ này.”

“Chị Diệu Diệu, trong khoảng thời gian này, nếu có gì không hiểu, chị chỉ em nhé!” Nhìn vào núi công việc đang chờ đợi mình ở phía trước, cô bé lại thở dài.

“Mấy chuyện liên quan đến đại lý này nọ thật ra rất đơn giản, mỗi ngày sau khi đăng kí biên lai xong thì nhớ kiểm tra đối chiếu với thông tin trong máy tính, đừng lười là được.” Công việc không khó, nhưng phải thật kiên nhẫn và cẩn thận, đặc biệt đối với các công ty riêng lẻ, không nên bắt cẩu thả tính sai số lượng giao hàng.

Còn có chuyện khiến Diệu Diệu lo lắng hơn: “Lúc giục tiền ở đại lý, nhớ tránh ngày mùng một và mười lăm, còn nữa, mỗi lần gọi điện giục thì đừng gọi vào buổi sáng, thương nhân đều rất chú trọng đến chuyện may rủi! Nhưng mà riêng đại lý ở Thiên Tân thì khác, ông ta họ Lại! Nợ tiền gạch độ lâu lắm rồi, ngày nào em cũng giục tiền cho chị, đem chuyện giục tiền thành ngày ba bữa luôn, sáng sớm cứ tám giờ là gọi điện quyết liệt vào, trăm ngàn lần đừng để ông ta có cơ hội tắt máy, điện thoại nhà, điện thoại công ty cứ thay nhau gọi liên tục, gọi đến khi nào ông ta thấy phiền, nhất định phải gửi tiền về đây thì thôi! Còn nữa, một số chủ đại lý tính tình hơi cứng nhắc, nếu em không làm gì được thì cứ gọi điện cho chị, chị giúp em giải quyết.”

Cô bé vừa nghe vừa cảm kích: “Chị Diệu Diệu, chị tốt quá!”

Thật không biết tổng giám đốc bị bệnh thần kinh gì nữa, tự nhiên lại đuổi người tốt thế này ra khỏi công ty! Còn vì chuyện này mà cãi nhau với cả giám đốc Tiểu Vĩ!

Diệu Diệu cười khổ, không nói gì.

Dù gì nghĩ lại cô vẫn thấy tức.

Càng tức hơn là, khi chuông tan tầm vừa vang lên thì có rất nhiều đồng nghiệp vây đến, rối rít hỏi: “Diệu Diệu, chị từ chức để kết hôn sao?!”

“Hôm đó tôi cũng thấy bạn trai của Diệu Diệu nha, hoàn hảo khỏi phải bàn, cho nên chắc chắn là chuyện tốt đến rồi, Diệu Diệu của chúng ta từ chức đi làm thiếu phụ nhân thôi!”

Mọi người đều không thèm đi ăn cơm trưa, cứ vây quanh cô mà thao thao bất tuyệt mãi.

Vài đồng nghiệp đã từng bắt gặp bạn trai của Diệu Diệu đều đánh giá đối phương cực kì cao. Đặc biệt hôm nay lại nghe thấy một tin ngoài ý muốn, là người của hội nguyên lão – Diệu Diệu, lại muốn từ chức.

Tin này có thể được so sánh với một cơn địa chấn, đương nhiên mọi người đều hiểu lắm nguyên nhân của nó.

Diệu Diệu đành phải cười trừ.

“Diệu Diệu, chẳng lẽ chị có thai rồi? Vậy nên mới vội vàng từ chức như thế?” Có người còn to gan hỏi.

Vừa đúng lúc Bạch Lập Nhân đi ngang qua, bày ra vẻ mặt đẹp trai nhưng vô cùng lạnh lùng.

“Đừng nói bậy!” Mang thai cái gì?! Diệu Diệu bị câu này của đồng nghiệp chọc cho xấu hổ muốn chết.

Không biết Bạch Lập Nhân có nghe thấy không?

Lúc anh đi ngang qua người cô, cô cũng học theo anh, giả vờ làm mặt lạnh, liếc mắt nhìn anh một cái cũng không thèm.

Bạch Lập Nhân vừa làm xong công việc, đang chuẩn bị đi ăn cơm trưa.

“Tổng giám đốc, anh nói chúng ta có nên tổ chức tiệc chia tay cho chị Diệu Diệu không?” Không hiểu người nào to gan dám giữ chặt anh lại.

Sắc mặt anh rất lạnh lùng, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Được, mọi người cứ đi, tôi không tham gia đâu, khi tính tiền cứ tính cả phần của tôi vào là được.”

Đồ dối tra! Rõ ràng là tại anh ta đòi sa thải cô, bây giờ còn bày đặt làm tiệc chia tay!

Diệu Diệu tức đến hộc máu, nhưng trước mặt đồng nghiệp đành phải tươi cười, không tiện ra mặt khiến đồng nghiệp biết chuyện cô bị sa thải, chuyện này cũng chẳng vẻ vang gì, dù sao cô cũng có lòng kiêu ngạo của riêng mình.

“Được, được!” Các đồng nghiệp rất hưng phấn.

“Diệu Diệu, khi cắt bánh cưới nhớ đừng quên phần của bọn em nha!”

“Chị Diệu Diệu, đến lúc đó đừng quên bao lì xì cho bà mối là em nha!” Tiểu Ứng cũng vào góp vui, bộ dạng như thể sắp sửa được nghe nhạc dạo trong lễ kết hôn.

Đối với những lời này, Diệu Diệu không thể giải thích mà chỉ có thể cười gượng ứng phó, đồng thời đưa mắt u oán nhìn theo dáng Bạch Lập Nhân đang khuất dần trong tầm mắt.

...

Bạch lập nhân quả thật đã chuyển 150 vạn tiền mặt mua nhà sang tài khoản của Diệu Diệu.

“Diệu Diệu, chẳng phải Lập Nhân nói tạm thời không mua nhà sao?!” Hai giờ chiều, mẹ Bạch cầm theo giấy tờ nhà, không hiểu chuyện gì, ngồi chung với Diệu Diệu trong đại sảnh của trung tâm giao dịch bất động sản, chờ làm thủ tục.

“Bác Bạch, bác đừng hỏi nhiều như vậy, anh ấy có tính toán của riêng mình, bác cứ nghe theo là được rồi!” Diệu Diệu thân thiết kéo tay mẹ Bạch, cười nói.

Cô đang giả truyền thánh chỉ.

“Nhưng nó đứng tên là được rồi, sao lại để bác đứng tên? Hơn nữa, còn đưa 50 vạn tiền mặt cho bác?” Mẹ Bạch bây giờ vẫn cảm thấy thật kì lạ.

“Chẳng phải anh ấy muốn tỏ lòng hiếu thảo sao? Có đồ tốt tất nhiên phải nhường cho bác!” Về điểm này, Diệu Diệu rất bội phục.

Cả tiền lẫn nhà đều không nên thuộc về cô, nếu cầm Diệu Diệu lại thấy không an tâm, đành phải thông qua phương thức này mà trả lại cho Bạch Lập Nhân.

“Cái này...” Mẹ Bạch suy nghĩ một chút lại lẩm bầm lầu bầu, bắt đầu tính toán: “Lập Nhân quen bạn gái rồi, căn nhà nhỏ này sau này để hai bác dưỡng già, còn căn nhà to kia có thể để dành làm nhà tân hôn cho nó.” Người làm mẹ lúc nào cũng muốn dành ra thứ tốt nhất cho con mình.

“Bạch Lập Nhân có bạn gái ạ?” Diệu Diệu kinh ngạc.

Nếu đã quen bạn gái, tại sao còn...

Rốt cuộc tình huống hiện tại là thế nào vậy? Quá hỗn loạn! Vấn đề là “ngọn nguồn” của sự hỗn loạn kia vẫn chưa thêm nói chuyện tử tế với cô một lần!

“Đúng rồi, hôm sinh nhật nó nói với bác rằng sẽ ăn tối với bạn gái nó mà.” Mẹ Bạch tự hào cười, cuối cùng bà cũng chờ được đến ngày này.

Đón sinh nhật cùng bạn gái...

Tin nhắn đó...

“Diệu Diệu, con gặp bạn gái của Lập Nhân chưa?” Mẹ Bạch tò mò hỏi.

Một giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu gian nan chảy xuống sau ót Diệu Diệu.

“Con nghĩ...con biết bạn gái trong miệng anh ấy là ai rồi...” Cô ngơ ngác trả lời.

Trời ạ! Từ khi nào Bạch Lập Nhân lại hiểu lầm cô là bạn gái của anh ta vậy?! Thật sự là loạn hết cả lên...!

...

Buổi chiều làm xong thủ tục, lại cùng ăn một bữa tối không rõ mùi vị với bạn trai Tiết Khiêm Quân, lại thuận tiện định ngày đến Đằng Long làm việc.

Diệu Diệu nhanh chóng kết thúc buổi hẹn hò.

Cô nằm trên giường, chòng chọc nhìn trần nhà.

Chiều nay, cô vẫn không dám thừa nhận với mẹ Bạch, rằng mình chính là thủ phạm khiến con bà thất tình.

Trời ơi! Cô rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Vấn đề mấu chốt rốt cuộc là ở đâu?!

Trong đầu cô vẫn cứ quanh đi quẩn lại một vấn đề:

Thật sự, từ nay về sau, ngay cả làm bạn bè cũng không được?

...

Bạch Lập Nhân thật mạnh mẽ.

Cho dù đang ở công ty vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, con người anh thật ra vô cùng mạnh mẽ.

Cũng chính bởi sự mạnh mẽ này, mà anh không ngủ được.

Rạng sáng hai giờ, anh đang nằm trong phòng chơi “Chống đỡ nhà”*. Trước kia, anh rất ít khi chơi game, nhưng hiện tại lại thấy đây là phương pháp để tiêu khiển rất hữu hiệu.

Tối hôm qua anh cũng ngồi chơi game suốt đêm như thế này.

Lại phá đảo! Nhìn màn hình xuất hiện dòng chữ “Các hộ gia đình của thế kỉ 21 đã anh dũng kháng chiến, giành được thắng lợi! Không ngừng cố gắng, kháng chiến rốt cuộc cũng thành công!”, anh cuối cùng cũng hài lòng cười.

Đang chuẩn bị chiến tiếp cảnh tiếp theo thì cửa phòng đột nhiên có tiếng đút chìa khóa.

Bạch Lập Nhân cứng đờ, anh không quay đầu lại nhưng rất cảnh giác đứng lên.

“Anh hai!” Một giọng nói rất ngọt ngào vang lên, “Diệu Diệu” đứng ở cạnh cửa nhìn anh cười làm nũng.

Tốt lắm, tốt lắm, lại tới nữa!

Anh thật sự muốn đánh chết cô!

Bỗng dưng bị giật mình khiến Bạch Lập Nhân lơ đãng không di chuột, “Đội đỡ nhà” tấn công mãnh liệt khiến anh chống đỡ không nổi.

“Phòng đỡ, người chưa ngã, xin tiếp tục cố gắng!” Màn hình đột nhiên xuất hiện dòng chữ.

Mạng của Bạch Lập Nhân tụt xuống con số 0, thua cuộc.

Trò chơi kết thúc.

“Anh hai! Ôm một cái!” “Diệu Diệu” nhiệt tình sấn lại đòi ôm.

Thật kì lạ, sao tối nay anh hai chưa ngủ? Chẳng lẽ đang đợi nó sao? Đêm qua chị xinh đẹp không ngủ được nên nó không có cơ hội “ngủ cùng” với anh hai.

Cười lạnh, Bạch Lập Nhân đang quay lưng về phía cô đột nhiên đứng lên.

“Diệu Diệu” vẫn nhiệt tình bám lại chỗ anh hai.

Anh thông thả, thông thả xoay người, quay mặt lại.

Liêu Diệu Trần, cô rốt cuộc còn muốn đùa giỡn với người khác đến khi nào?!

“Diệu Diệu” vừa bước vài bước đã cảm thấy có gì đó kì lạ.

Anh hai xoay người lại, vẻ mặt rất lạnh lùng, ngay khi vừa đối mặt thì...

Một hơi nóng đột nhiên hướng thẳng về phía “Diệu Diệu”.

Nóng quá, nóng quá, nóng quá!

Toàn thân Bạch Lập Nhân đều phát ra dương khí, “Diệu Diệu” lập tức hiểu bây giờ không phải lúc thích hợp, vì bị nóng nên muốn chạy trốn.

“Liêu Diệu Trăn, có giỏi thì cô đừng có chạy!” Bạch Lập Nhân giận dữ hét lên một câu, dương khí quanh người lại càng tỏa ra mãnh liệt.

“A, mẹ ơi!” Tay chân “Diệu Diệu” mềm nhũn, thảm thiết ngã xuống đất.

Chạy mau chạy mau! Con Nhóc gian nan chạy ra khỏi phòng.

Hồn phách của nó tuy đã bị phỏng, nhưng vẫn mạo hiểm chui ra khỏi người Diệu Diệu.

Cho dù nó là một con quỷ ngược, nhưng vẫn biết nếu bây giờ lập tức trở về nhập vào cây lan dạ hương mới có thể chữa thương, mới giữ không để hồn phi phách tán.

“Liêu Diệu Trăn, cô tỉnh lại cho tôi!” Thấy Diệu Diệu ngất xỉu, Bạch Lập Nhân không chút khách khí đá vào người cô.

Diệu Diệu vẫn không nhúc nhích.

“Này!” Lại đá một cái nữa.

Vẫn không phản ứng.

Bạch Lập Nhân dùng chân lật người cô lại, Diệu Diệu nằm thẳng tắp dưới sàn, thân thể vô cùng xinh đẹp, một chút dấu hiệu cho thấy sẽ tỉnh lại cũng không có.

Anh cũng không tin một người có thể ngủ say được như vậy!

Hừ, lại giả vờ!

Lần này anh quyết sẽ không dụi dằm nữa!

Bạch Lập Nhân vào toilet xả một chậu nước lạnh, sau đó xách vào phòng, “ào” một tiếng, không chút khách khí đổ thẳng vào người đang nằm trên sàn.

“Khụ, khụ, khụ.”

“Khụ, khụ, khụ.”

“Khụ, khụ, khụ.”

Diệu Diệu bị sắc nước mà tỉnh, lập tức ngồi dậy ho khan.

“Liêu Diệu Trăn, không giả vờ ngất xỉu nữa sao?!” Bạch Lập Nhân từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng cười.

*Game Chống Dỡ Nhà: Là cái game này này, bên trochoivui có đấy, cả nhà rảnh thì vào chơi thử xem

58. Q.4 - Chương 15

Cô hứng hết toàn bộ nước trong chậu, cả người ướt sũng, quần áo dính sát vào khuôn ngực không mặc nội y, thậm chí ngay cả khe rãnh cũng có thể nhìn thấy một cách rõ ràng.

Bạch Lập Nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gương mặt xinh đẹp ướt mềm của cô, về phần khuôn ngực trắng nõn bên dưới, một cái liếc mắt anh cũng không thèm.

“Khụ, khụ, khụ.”

“Hắt xì!” “Hắt xì!” “Hắt xì!”

Sau khi ho xong, Diệu Diệu bắt đầu hắt hơi liên tục, trên mặt cô đầy nước, mũi cũng bị sặc, cả người y hết như vừa được vớt lên từ đầm nước.

Thấy cô như vậy, Bạch Lập Nhân vẫn không chút thương hương tiếc ngọc, ngay cả ý muốn lấy hộ cô một cái khăn mặt cũng không có.

Cô đang nằm mơ sao? Nhưng nếu đây là mơ thì gió từ điều hòa thổi vào bộ quần áo ướt đầm của cô, sao lại lạnh như thế?

Tất cả mọi chuyện tuy như đang mơ nhưng lại rất chân thật, Diệu Diệu vừa tỉnh giấc, căn bản không thể nào xác định được nó là mơ hay là thật.

“Thế này mà cô bảo là hiểu lầm?” Bạch Lập Nhân cười nhạt: “Muốn tôi gọi lại trí nhớ cho cô không? Liêu Diệu Trần, đây đích thực là buổi tối thứ ba, bình thường vào đúng giờ này, cô đều mò đến đây cùng tôi đồng miên cộng chằm*.” Sự “nhiệt tình” khi này không lừa được ai, cô lại muốn “xoay” anh lên giường?

*Ngủ chung một giường.

Đồng miên cộng chằm?!

Ầm ầm ầm, giống như tiếng sấm đang gào thét bên tai, Diệu Diệu bị từng câu chất vấn của Bạch Lập Nhân đánh đến đầu óc choáng váng.

Cô mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh.

Chiếc cổ thon dài nhỏ nhắn và bộ dạng mê người của cô khi này thật say lòng người, một đôi mắt to tròn đầy ma mị, đôi môi đỏ mọng tự nhiên kẻ nhếch lên, cộng với vẻ mặt mờ mịt ngây ngốc, không cần dùng đến ngôn ngữ đã có thể dễ dàng trêu chọc vọng nguyên thủy nhất của một người đàn ông.

Thật thủ đoạn! Cô ta nghĩ làm vậy là có thể thoát nạn sao?!

Bạch Lập Nhân quay đầu, thô lỗ kéo chăn trên giường ném vào người cô.

Anh vẫn chưa xoay người lại, hoàn toàn quay lưng về phía cô, có điều giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Liêu Diệu Trần, có phải lại muốn phủ nhận mọi chuyện hay không? Đang mộng du? Nên không thể khống chế được hành động của mình?!” Lúc quần quít lấy anh, ôm anh hay quyến rũ anh, ánh mắt của cô rất có thần, để xem cô có thể ngụy biện rằng mình đang mộng du được hay không!

Vì bị ném chăn vào người nên Diệu Diệu hoàn toàn tỉnh táo, ngơ ngác nhìn tấm chăn vừa được ném đến.

Sau đó cảm nhận được quần áo dính sát vào người lại càng không thoải mái, cô dùng tay đẩy nhẹ chăn ra thì...

“A!” Diệu Diệu suýt chút nữa thì hét lên.

Phía dưới mỏng ướt đầm, áo ngủ màu trắng tinh của cô bình thường không mỏng lắm, nhưng bây giờ ướt đầm, chẳng khác gì đồ xuyên thấu, thậm chí...hai đóa hoa trước ngực còn hiện rõ ra mồn một.

Đem chăn quần chặt vào người, Diệu Diệu cả người phát run.

Chắc chắn Bạch Lập Nhân đã thấy hết mới đột nhiên xoay lưng sang như vậy!

Anh ta ghét cô như vậy sao? Ghét cô đến mức không nể nang gì hắt nước vào người cô, ghét cô đến mức không thèm để ý đến sàn nhà ướt sũng, có thể bị hỏng sao? Thật sự là tổn nhân bất lợi kỷ* mà!

*Chỉ có hại chứ không có lợi.

Khoan khoan khoan, bây giờ còn lo cho cái sàn làm gì chứ!!!

Suy nghĩ chậm rãi tìm về, Diệu Diệu bắt đầu vỡ lẽ.

Cô, cô, cô bị ma nhập?! Vậy nên mấy ngày này mới thấy cơ thể khó chịu như thế! Hơn nữa, mấu chốt là vì Bạch Lập Nhân đeo cái vòng tay bằng hắc diệu thạch kia vào nên dương khí mới biến mất!

Mô phật, cô đã từng ngủ cùng với tên này sao? Mồ hôi lạnh liên tục túa ra từ người Diệu Diệu.

Cho nên, chuyện Bạch Lập Nhân vừa rồi mới chỉ trích, là hoàn toàn có thật! Nói cách khác, cô đã từng mò vào phòng đàn ông.

Rồi...đồng...miên...cộng...chăm?

Diệu Diệu bị bốn chữ này dọa cho nhảy dựng lên.

Cô lắp bắp: “Bạch... Bạch.... Bạch... Lập Nhân... tôi... chúng ta... mấy... mấy ngày nay... Có... có... không có... kia... cái kia... không?” Trời ơi, trăm ngàn lần đừng có a!!!

Cho dù tổ tiên cô không hiển linh vẫn khiến cô không gặp được tên đàn ông nào tử tế, nhưng, nhưng cô cũng không muốn trình tiết của mình bị một con quỷ tùy tiện đánh mất á!

Cho nên vấn đề này, đối với cô rất quan trọng!

Nghe thấy lời này của cô, Bạch Lập Nhân đang trưng ra khuôn mặt đẹp trai chết người, bỗng dưng trở nên vụn vụn: “Liêu Diệu Trần, cô nghĩ tới cái gì không trong sáng vậy!”

Không trong sáng? Cô không nghĩ đến chuyện không trong sáng! Cô không tưởng tượng đến chuyện không trong sáng mà!

Nhưng, ý của câu này là...

Diệu Diệu nháy mắt trở nên vui vẻ, cô giơ ngón tay cái lên, cảm kích nói: “Bạch Lập Nhân, tôi quả nhiên không nhìn lầm anh, anh quả thật là chính nhân quân tử!” Cô tuyệt đối không muốn nhớ đến chuyện vì hiểu lầm mình bị tên cấp trên này quấy rối tình dục, mà đã ngồi khóc ròng trong nhà vệ sinh, về chuyện này, Diệu Diệu thông minh lựa chọn việc mất trí nhớ.

Bạch Lập Nhân thật sự là công tử thanh hoa cao quý mà, may mà anh ta chướng mắt “yêu nữ” nhà cô.

Biết trình tiết được bảo toàn, Diệu Diệu cuối cùng cũng thở ra một hơi, sau đó an tâm giải quyết vấn đề trước mắt.

“Bạch Lập Nhân, không phải tôi bị mộng du, tôi căn bản không mắc loại bệnh này.”

Về mặt cô đột nhiên trở nên nghiêm túc, bởi vì cô quyết định sẽ đem chân tướng sự việc ra nói thẳng, dù sao trong mắt Bạch Lập Nhân, cô cũng chẳng khác gì người điên. ()

Thấy cô rút cuộc cũng chịu thừa nhận, sắc mặt Bạch Lập Nhân cũng trở nên hòa hoãn hơn một chút.

“Nếu tôi nói cho anh, anh đừng sợ...” Diệu Diệu nuốt nước miếng: “Tôi, tôi bị ma nhập!”

Ma nhập? Ma nhập!

Vốn là người theo thuyết vô thần, Bạch Lập Nhân suýt chút nữa là tức đến phụt máu.

“Thật đó! Không tin anh sờ tay tôi mà xem, có phải lạnh như băng không?” Diệu Diệu chủ động nắm lấy tay anh.

Nhưng bị Bạch Lập Nhân hất ra: “Cô! Là! Đồ! Nói! Dối!”

Bị anh hất cả chậu nước lạnh vào người thì đương nhiên tay phải lạnh rồi, quả thật cô ta thích đùa giỡn anh như thằng ngốc mà!

“Này, này, Bạch Lập Nhân, sao lại kéo tôi?!” Diệu Diệu hốt hoảng hô to.

Cô lại bị Bạch Lập Nhân xem như bao tải, ném khỏi nhà.

“Rầm” Cửa phòng bị đóng sầm lại, đụng phải mũi cô một cái đau điếng.

“Bạch Lập Nhân, Bạch Lập Nhân, Bạch Lập Nhân!” Diệu Diệu ra sức gõ cửa.

Bây giờ mà không có anh, cô không dám về nhà.

Không biết đã gõ bao lâu, gọi bao lâu, mà hàng xóm đều ra xem thử, thậm chí còn có người hỏi: “Cô gái à, có chuyện gì sao?” Người khác còn tưởng xảy ra chuyện, đặc biệt khi nhìn thấy cô đầu tóc lộn xộn, trên người lại quần chân, thoạt nhìn cứ tưởng bị bạo lực gia đình hoặc bị bạn trai đuổi ra khỏi nhà.

Bị cô làm phiền đến không chịu nổi, Bạch Lập Nhân đành phải mở cửa, cái mặt ló ra nhìn cực kì thối.

“Anh nghe tôi giải thích, đừng tức giận mà, cho tôi một cơ hội đi!” Diêu Diêu chấp tay cầu xin anh tha thứ. Trách nhiệm của cô trong chuyện này là rất lớn.

Cho tôi một cơ hội đi.

Biết rõ cô không có ý đó, nên Bạch Lập Nhân vừa nghe thấy đã tức giận.

Anh vì cho cô cơ hội nên mới biến mình thành...

“Này, bạn gái đã cầu xin tha thứ như vậy rồi, đừng làm khó cô ấy nữa!” Cách vách nhà bọn họ là một cặp tình nhân, người đàn ông thấy thế thì khuyên nhủ Bạch Lập Nhân.

Tình huống này...

“Bạch Lập Nhân, anh vào nhà tôi tìm hiểu chân tướng!” Thừa dịp anh đang đứng trước mặt người ngoài mà không tiện nổi giận, Diêu Diêu vội vàng kéo tay anh vào nhà mình.

Vừa vào nhà, Bạch Lập Nhân đã hất tay cô ra.

Anh không tùy tiện như cô, tay anh không phải là bàn tay mà một con chó hay con mèo có thể nắm!

Ngay cả quần áo cũng không thay, Diêu Diêu vọt vào phòng, khi đi ra thì cầm theo một lá bùa.

Cô lấy một bát nước, sau đó dùng bật lửa đốt lá bùa rồi thả tro vào đó.

“Bạch Lập Nhân, uống đi.” Hai mắt cô lộ rõ vẻ chờ đợi, chìa bát nước trong tay ra trước mặt anh.

Bạch Lập Nhân cúi đầu liếc mắt nhìn “tro bụi” đen sì lổm ngổm trên mặt nước, thiếu chút nữa nôn mửa.

“Liêu Diêu Trăn, cô đùa với tôi à?” Anh cười lạnh.

Bắt anh uống cái này vào, phỏng chừng không trúng độc cũng bị tiêu chảy dẫn đến mất nước.

“Bạch Lập Nhân, trước đây tôi đã từng đề cập mẹ tôi là một bà cốt rất nổi tiếng đúng không?!”

Anh biết, mẹ cô chuyên môn đi lừa gạt tiền tài của người khác, là loại người vì tiền mà không tiếc lừa lọc người ta.

“Lá bùa này có thể khiến từ trường xung quanh con người trở nên yếu đi, nếu anh uống nó vào, có thể nhìn thấy những thứ mà mắt thường không nhìn được! Ví như...hồn ma!” Diêu Diêu nóng nảy, cô vội vàng phân tích mọi việc: “Bạch Lập Nhân, anh có biết tại sao suốt sáu năm nay, cho dù anh có khó chịu, có đáng ghét đến mức nào, tôi vẫn khăng khăng ở bên cạnh anh, thậm chí còn chuyển đến sát vách nhà anh mà ở không?”

Rất khó chịu, rất đáng ghét?...Được lắm, đây là đánh giá của cô về anh sao?! Anh phát hiện bây giờ mình quả thật rất muốn bóp chết cô, nhưng vẫn vô cùng “phong độ” mà không phát tác.

“Chẳng nhẽ anh không hiểu kì? Vì sao tôi lại tốt với anh như vậy, thậm chí còn có thể dùng hai từ “nịnh bợ” để hình dung?” Diêu Diêu tiếp tục thuyết phục anh uống bát nước.

Vô nghĩa, bởi vì cô thích anh chứ gì!

Mà bây giờ, vì Tiết Hồ Ly...

Xoa xoa đầu, Bạch Lập Nhân không chế cơn giận của bản thân, cứng rắn nói: “Tôi không muốn biết!”

Nói xong đã định xoay người đi.

Diêu Diêu vội vàng ngăn anh lại.

“Bạch Lập Nhân, anh là dương nam, ma quỷ căn bản không thể lại gần!” Diêu Diêu nói rõ chân tướng: “Mà tôi, tôi không phải là người “đầy đủ”! Bạch Lập Nhân, còn nhớ lần tôi cưỡng hôn anh chứ?”

Dương nam? Cường hôn?

Câu trước anh không hiểu, nhưng câu sau lại nhớ rất rõ ràng! Anh đương nhiên nhớ rõ! Bởi vì lần đó, anh thậm chí...

“Hôm đó, tôi gặp phải ác linh, bị cô ta nuốt đi hai vía, đúng lúc thấy anh đi ngang, một ngụm dương khí của anh đã cứu mạng tôi!”

Bạch Lập Nhân khinh thường nhìn Diệu Diệu.

Cô ta nghĩ cô ta đang diễn vở “Thiện nữ u hồn” chắc!

Còn nữa, những lời cô nói khiến anh rơi vào trầm mặc.

Vì không thích anh nên mới bịa chuyện thế này?!

“Hiện tại trong phòng tôi cũng có hai con ma, Bạch Lập Nhân, chỉ cần anh uống bát nước này vào là có thể nhìn thấy bọn họ!” Diệu Diệu đưa bát nước lên môi anh.

59. Q.4 - Chương 16

Nhưng ánh mắt Bạch Lập Nhân nhìn cô, cứ như thể cô bị bệnh thần kinh.

“Bạch Lập Nhân, anh không tin trên đời này có quỷ sao? Nói dối đúng không? Anh không dám uống vì sợ nhìn thấy mấy thứ đó đúng không?” Diệu Diệu biết anh chần chừ không sợ, nhưng vẫn cố ý nhạo báng rằng anh nhất gan, muốn dùng cách khích tướng.

Anh lạnh lùng nhìn cô.

“Có gan thì anh uống đi, chứng minh cho tôi thấy anh không sợ ma đi!” Diệu Diệu không ngừng cố gắng.

Bạch Lập Nhân cười lạnh, tiếp nhận bát nước trên tay Diệu Diệu.

Khóe môi cô vừa nâng nhẹ lên, đã lập tức đông cứng lại.

Bởi vì một động tác của Bạch Lập Nhân, đó là mặt không chút thay đổi, ở trước mặt cô hất thẳng bát nước vào thùng rác.

“Liêu Diệu Trăn, hành động của cô thật kém cỏi.” Cô nghĩ anh ngu sao? Bị kích vài câu thì lập tức nóng máu chứng minh mình thật dũng cảm, uống sạch bát nước đục ngầu này à?!

Cho dù bất luận kẻ nào có quý xuống dập đầu cầu xin anh uống, anh cũng sẽ không do dự mà đổ đi! Bát nước bẩn thế này, nếu anh uống vào thì chẳng khác gì thẳng điên!

Bả vai Diệu Diệu sụp hẳn xuống.

“Bạch Lập Nhân!” Thấy anh xoay người định đi, Diệu Diệu vội vàng níu lại.

Kỳ thật cô bây giờ chẳng khác gì người say đang lơ lửng trên mặt đất, diễn hình của người cực âm.

Cô sợ anh vừa đi, mình sẽ lại bị ma nhập.

Ít nhất cô cần phải xác định con ma nhập vào cô là ai, đối phương có ác ý hay không, công lực mạnh thế nào.

“Liêu Diệu Trăn, chúng ta đã chia tay rồi.” Anh không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi, từ từ tách từng ngón tay cô ra khỏi người mình.

Chưa từng bắt đầu mà, đừng có dùng từ chia tay!

Diệu Diệu hoảng muốn chết, nhưng không biết làm thế nào: “Bạch Lập Nhân, thật sự chỉ là hiểu lầm!” Cô cúi đầu, nghiêm mặt.

Nếu cứ tiếp tục hiểu lầm thế này, cô chỉ có thể làm kẻ chuyên đi lừa gạt tình cảm của người khác trong mắt Bạch Lập Nhân mà thôi.

Cô rất trân trọng tình bạn giữa hai người, nhưng hình như Bạch Lập Nhân không hề cảm kích.

Anh căn bản không muốn nghe tiếp, đợm bước rời khỏi nhà cô.

“Tôi thật sự bị ma nhập mà... Anh xem xem, có phải bây giờ hai gò má của tôi rất tái không? Môi lại xanh tím nữa?” Diêu Diêu không còn chút hy vọng, nhưng lời này đơn giản chỉ là những lời lầm bầm, rất uể oải, cũng rất tức giận: “Bạch Lập Nhân, bây giờ tôi còn không xác định được con ma đó có ác ý hay không, tôi thật sự rất sợ... Nếu bây giờ anh đi, bỏ lại một mình tôi ở chỗ này, tôi phải làm sao bây giờ? Tôi rất sợ, sợ rằng một ngày nào đó, bản thân vì âm hư quá độ mà chết bất đắc kỳ tử, mọi người lúc đó cũng chỉ có thể đốt vàng mã gửi tiền cho tôi trong tiết thanh minh mà thôi...” Dứt lời, giọng nói còn hơi nghẹn ngào.

Những lời này căn bản chỉ là một lời nói dối vô nghĩa, không ốm mà rên!

Bạch Lập Nhân thấy mình đúng là không nên để ý đến cô làm gì, người phụ nữ này không phải rất thích đem anh ra làm trò cười sao?!

Đốt vàng mã vào tiết thanh minh? Nghĩ cũng hay lắm!

“Cô đi tắm trước đi!” Cực kì phiền chán, anh xoay người ngồi lên ghế sofa ngoài phòng khách nhà Diêu Diêu.

Lời này vừa thốt ra, Bạch Lập Nhân đã thấy hối hận.

Âm hư quá độ mà chết bất đắc kỳ tử? Cho dù bây giờ sắc mặt cô không còn hồng hào như khi ở phòng mình nữa, quả thật mặt rất tái, nhưng mà bị ma nhập á, nói dối!

“Tôi chỉ cho cô nửa tiếng thôi, làm gì thì làm nhanh đi, hết nửa tiếng, tôi sẽ về nhà ngủ ngay lập tức!”

Nói xong, anh khoanh tay trước ngực, dựa vào sofa, không hé răng thêm nửa lời.

Thật sự là kiêu ngạo khiến người ta muốn đánh mà.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, trong nháy mắt, Diêu Diêu cảm thấy rất cảm động.

Cô không ngờ Bạch Lập Nhân lại đồng ý ở lại.

Tranh thủ thời gian, Diêu Diêu lướt mắt, cẩn thận nhìn bốn phía chung quanh.

Cô thật quá sơ ý, không biết từ bao giờ nhà mình lại lạnh lẽo đến nhường này.

Cô cứ nghĩ A Vu chính là nguyên nhân, nhưng mấy hôm rồi chưa nhìn thấy nó, mà căn bản mấy tối nay trong nhà còn tối hơn bình thường, mà bản thân cũng thấy lạnh hơn mọi khi.

“Cô còn chưa chịu đi tắm!” Bạch Lập Nhân không mở mắt nhưng vẫn biết Diêu Diêu cứ liếc dọc liếc ngang từ nãy đến giờ.

Đúng rồi, đi tắm!

Diêu Diêu cúi đầu nhìn tấm chăn cũng bị thấm ướt, vội vàng vào phòng lấy quần áo sạch rồi đi tắm.

Nếu cứ như vậy đến sáng thì mai thế nào cũng sốt, cô mà sinh bệnh thì đừng có mơ Bạch Lập Nhân sẽ qua chăm sóc.

...

Diêu Diêu chỉ cần 15 phút tắm nước ấm và gội đầu, sau đó đi sấy tóc.

Cô đi dép lê ra khỏi phòng tắm, Bạch Lập Nhân vẫn giữ nguyên tư thế như lúc nãy, không hề thay đổi.

Anh ta ngồi như vậy, trông thật giống một pho tượng Phật dương nam lông lánh a.

Có anh ngồi “canh chừng” thì cho dù nhà cô hiện tại không được “sạch sẽ”, nhưng Diêu Diêu vẫn cảm thấy bản thân vừa được uống một liều thuốc an thần cực mạnh.

“A Vu, em còn ở đó không?” Cô đi đến chỗ cây xương rồng, do dự hỏi.

Im lặng...

Mấy hôm nay đều thế này, A Vu rất im lặng.

Ngay lúc Diệu Diệu nghĩ A Vu đã chạy về nhà mẹ mình thì bên trong cây xương rồng truyền đến một giọng nói vô lực: “Chị, em ở đây...” Sau đó Diệu Diệu dần dần nhìn thấy một hòn phách nho nhỏ đang nằm trong chậu, cổ kéo dài hơi tàn.

Hả?

“Trong cây lan dạ hương có một con bèo, em bị nó đánh đến nội thương, chỉ động dậy thôi cũng đau...” Cả giọng nói lẫn bộ dạng A Vu trông rất suy yếu, lại cực kì tủi thân.

Diệu Diệu chấn động.

Lan dạ hương? Con bèo?

“Chị, em xin lỗi, không bảo vệ chị được...” A Vu uể oải nói.

Nếu không phải chị Diệu Diệu chủ động đến tìm nó, thì hiện tại ngay cả năng lực liên hệ với người khác nó cũng không có.

Loại oan hồn như nó nguyên bản không nên tồn tại ở thế giới này, cho nên làm mấy chuyện lật vật hay đi lang thang chơi đùa có vẻ thích hợp với nó hơn, về phần khác, thật sự năng lực có hạn.

Chuyện lần này đối với A Vu mà nói, là một loại đả kích rất mạnh.

“Không trông mong đến chuyện em ngọc thụ lâm phong, nhưng cũng không thể nào yếu đến mức ngay cả mình cũng bảo vệ không nổi thế này chứ?” Diệu Diệu cười khổ.

Không cần xét đến chuyện A Vu có thể bảo vệ cô được hay không, nó chỉ cần tự bảo vệ được mình, cô đã rất vui vẻ rồi! Xem ra cô cần phải bàn bạc với mẹ mới được, phải nhanh chóng để nó đầu thai sớm, chứ cứ tiếp tục thế này khéo lại hồn phi phách tán mất.

“Chị Diệu Diệu, con bèo kia bị dương khí làm bị thương, đêm nay khẳng định không làm gì được, bây giờ chị có qua đó nó cũng không làm chị bị thương đâu.” Huống chi trên sofa còn có “ông phật” đang ngồi, bọn quỷ con như nó chỉ dám trốn chứ sao dám hiện thân.

“Nhưng cô bé đó có thể khởi ngay lập tức, sao em không thể?” Diệu Diệu đau lòng.

“...”

“Bởi vì nó có mỡ chống đỡ, còn em chỉ có xương á!” A Vu ôm hận phỉ báng.

“Cô đang nói chuyện với ai vậy?” Đại lão gia dương khí mở to mắt, lên tiếng.

A Vu vội vàng chui vào cây xương rồng, trốn càng sâu càng tốt.

“Suyt, Bạch Lập Nhân, đừng ồn.” Ngón tay cô dựng thẳng trên môi, ngăn anh mở miệng.

Diệu Diệu nuốt nước miếng, từ từ, từ từ bước đến gần cây lan dạ hương.

Tại sao lại là chậu la dạ hương này? Tại sao lại là nó?

Cô thật cẩn thận đẩy hai bên lá của chậu hoa ra.

Chỗ đó quả thật có một bóng người mập mập trong suốt đang trốn bên trong.

Diệu Diệu giật mình, đúng là nó rồi, mình đoán không sai mà.

Tâm trạng đột nhiên có hai phần trầm, ba phần trọng và bốn phần chua xót.

“Em là ai, sao lại ở đây?” Diệu Diệu rút cuộc cũng mở miệng hỏi.

Nó đi theo cô trước khi nhận chậu lan dạ hương này hay sao? Vào cái đêm sinh nhật Bạch Lập Nhân, hôm đó cô không đeo bùa hộ mệnh nên bị nó theo?

Thật ra trong lòng Diệu Diệu vốn đã tìm được đáp án.

“Em là Con Nhóc, em muốn tìm anh hai.” Nhưng đáp án của cô bé lại khiến Diệu Diệu bất ngờ.

Thì ra đây là cô bé vẫn quần quít lấy Tiết Khiêm Quân.

“Anh hai? Ai là anh hai của em?” Diệu Diệu hỏi.

Con Nhóc mập mạp cố gắng nhớ lại, cuối cùng cũng mò trong đồng kí ức của mình ra ba chữ.

“Anh hai là...Bạch Lập Nhân.”

Diệu Diệu chấn động, sau đó quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn người đang ngồi trên sofa.

... ..

Bạch Lập Nhân nhìn báo cáo phòng tài vụ trình lên, lông mày xoắn tít lại.

Bây giờ anh mới biết, tuy Liêu Diệu Trần gốc ghếch là thế nhưng khi vùng lên cũng thật dọa người! Bồi thường tiền lương sáu tháng? Thật đúng là hiểu rõ luật lao động!

Một nỗi giận đột nhiên trào lên trong ngực Bạch Lập Nhân, nhưng anh không hiểu rốt cuộc mình đang giận cái gì, đành phải phát tác:

“Tại sao lại là 3500 một tháng? Tiền lương của cô ta không phải chỉ có 3000 một tháng sao?” Khinh anh trí nhớ không tốt à?!

Cô bé phòng tài vụ bị anh quát đến run lấy bầy, dường như tâm trạng của giám đốc mấy ngày qua có hơi bất ổn.

“Chị Diệu Diệu nói anh đã đồng ý tăng lương cho chị ấy từ lâu rồi.” Cô mếu máo.

“Tôi đồng ý? Tôi đồng ý lúc nào?!” Bạch Lập Nhân đập bàn, giọng nói lại cao thêm một tông: “Gọi cái cô dối trá kia vào!”

Mấy giờ trước, Diệu Diệu đột nhiên hỏi anh một câu: “Bạch Lập Nhân, có phải anh có một đứa em gái đã mất nhiều năm không?” Khiến anh hoàn toàn nổi giận, trực tiếp tông cửa mà đi.

Em gái Bạch Lập Nhân là vết sẹo mãi mãi không lành trong ngực anh, anh không cho phép bất cứ kẻ nào nhắc đến nó!

Nhưng Diệu Diệu lại còn cố nói với theo một câu: “Bạch Lập Nhân, cô bé có tâm nguyện chưa hoàn thành...”

Con Nhóc vốn không phải là một đứa trẻ thông minh, nó làm gì có tâm nguyện gì chưa hoàn thành chứ?!

Nếu đã không thích anh, tại sao còn muốn xâm nhập vào cuộc sống riêng tư của anh?!

Tổng giám đốc trong mắt mọi người mặc dù có hơi bất bình thường, nhưng nói chung tính tình cũng không quá khó chịu.

Lần này, chắc hẳn cô bé bên phòng tài vụ bị dọa cho sợ quá nên mới vội vàng chạy ra khỏi văn phòng, mời người khởi xướng đang chờ ngoài cửa vào.

“Tiền lương của cô tại sao lại là 3500?” Diệu Diệu vừa bước vào đã bị Bạch Lập Nhân chất vấn.

Cô bé của phòng tài vụ hiểu tình huống bây giờ hơi căng thẳng, lập tức nhanh chân chạy biến, chừa lại không gian riêng cho hai người bọn họ.

“Anh đã đồng ý tăng lương cho tôi, đừng hòng quịt nợ!”

Nhà và 50 vạn có thể trả lại, dù gì số tiền này cô có lấy cũng không an tâm, nhưng tiền lương thì khác, nó là lợi ích của cô, cô còn lâu mới nhân nhượng.

Ngày mai, cô chính là trợ lý tổng giám đốc của công ty tài chính “Đằng Long”, tiền lương cao hơn gấp đôi, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cô sẽ bỏ qua 3 tiền bồi thường tương đương với sáu tháng lương này!

Tiền bồi thường này nhất định phải ấn định mức lương 3500 mà anh ta đã hứa, một đồng cũng không được thiếu.

“Tôi đồng ý tăng lương cho cô lúc nào?!” Rốt cuộc là cô ta đang nằm mơ hay trí nhớ anh không tốt vậy?!

“Hôm anh đánh Đan Thiểu Quan, anh có nói sẽ xem xét. Rồi hôm sinh nhật anh, anh chẳng mở lòng từ bi đồng ý tăng lương cho tôi còn gì!” Trí nhớ Diệu Diệu rất tốt, đừng hòng chống chế!

Nào có?

Bạch Lập Nhân đang định hét lên phủ định, anh đồng ý chuyện vợ vẫn này lúc nào, nhưng...

Anh giật mình.

“Cô nói, cô sẽ sửa đổi...” Khóe môi anh giật giật vài cái.

Những lời cô nói đêm đó anh đều nhớ rõ như in, vì vậy mà hai ngày nay, anh chỉ hận không thể giết cô.

Đồ đã tới tay thì không còn quý trọng nữa, tính cách này không phải chỉ đàn ông mới có.

Còn nữa, tại sao lại là Tiết Hồ Ly? Tại sao cô lại chọn Tiết Hồ Ly mà không phải là anh?!

Bạch Lập Nhân cảm thấy mình sắp chết vì nội thương mất rồi.

Nhưng bản tính kiêu ngạo không cho phép anh chất vấn cô điều này.

“Đúng, tôi nói chỉ cần anh tăng tiền lương, anh có muốn tôi đào tạo bao nhiêu người mới tôi cũng đào tạo cho anh!”

Nhắc đến chuyện này Diệu Diệu lại thấy tủi thân, cô bị đuổi, cô bị người ta ghét bỏ rồi.

Tiền lương có cao đến mấy cũng không bù lại được nỗi đau này.

Cô vất vả theo công ty trưởng thành, vậy mà cuối cùng lại bị đá văng ra không thương tiếc!

Còn nữa, Bạch Lập Nhân định tìm ai làm thư kí kế nhiệm cô chứ? Cô xấu tính liếc mắt nguyên rửa anh, tốt nhất là chọn người nào chạy người nấy, cho anh ta chết luôn!

“Hôm đó tôi còn hỏi cô, rằng cô có thể sửa đổi bản thân hay không?” Bạch Lập Nhân ngây dại hỏi.

“Tôi trả lời là tôi có thể, tuyệt đối có thể!” Diệu Diệu vẫn nhớ rõ.

Nói đến đây, cô lại thấy bực.

“Tôi còn nói không cho cô bắt nạt mẹ tôi...” Lúc ấy, anh quả thật còn định chuẩn bị bắt đầu với cô.

Chỉ là, bây giờ càng hỏi, tâm lại càng lạnh.

“Tôi là cấp dưới của anh, tôi nịnh bợ anh còn không kịp, sao lại muốn bắt nạt mẹ anh chứ!” Diệu Diệu đến nay còn nổi điên.

Cô còn đang định đi tìm mẹ Bạch, định cho ba người nhà họ đoàn viên tối nay, lấy ơn báo oán thế này bộ dễ lắm sao?!

Tâm Bạch Lập Nhân hoàn toàn lạnh.

Chẳng lẽ anh nghĩ cô yêu anh, cô bắt cá hai tay, đều là hiểu lầm sao? Đều do mình cuồng dâm sinh hoang tưởng sao*? Không, không có khả năng! Anh không tin! Nhưng...

Ánh mắt Diệu Diệu nhìn Tiết Hồ Ly hôm đó không lừa người được, cô chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy để nhìn anh.

Có lẽ, cô thật sự chưa từng thích anh.

Có lẽ nhiều năm trước, cái đó căn bản không phải là “hôn”, mà chỉ là một ngụm “khí” mà thôi.

Thật ra từ sáng đến giờ, anh cứ nghĩ thái độ của cô đối với anh khi đó không thích hợp, mà hiện tại, cô một mực gọi anh là “anh hai”, hình như cũng không đúng.

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có quỷ sao? Bằng không tại sao cô lại biết anh có em gái?

Nếu đối chiếu với hành vi vào ban đêm của cô, nếu nói cô bị quỷ nhập, nếu nói anh là dương nam cũng không hẳn không đúng.

Nếu không phải cô đang nói dối, thì Liêu Diệu Trần quả thật từ trước đến nay chưa từng thích anh.

Chuyện này đối với Bạch Lập Nhân bây giờ, chẳng khác gì bị người ta tát ột bạt tai ngay chốn công cộng.

*Cuồng dâm sinh hoang tưởng: Nguyên tác là “Chẳng lẽ anh tự mình đa tình nên hạ ý dâm sao?” – Hê, bạn thấy đề câu này hay hơn nên thay

60. Q.4 - Chương 17

Buổi tối, sau khi mời mẹ mình và mẹ Bạch đến nhà, mẹ cô hỏi vài câu, mẹ Bạch nhẹ nhàng ngồi kể lại vài câu chuyện cũ, Diệu Diệu nghe mà trong lòng chua xót.

Trách sao Bạch Lập Nhân lại hiếu thuận với mẹ mình như vậy, trách sao mọi chuyện đều để ý đến mẹ mình như vậy, không để bất kì kẻ nào khi dễ bà, quả thật, mẹ Bạch chịu khổ nhiều lắm.

“Lập Nhân rất thích sạch sẽ, bác vừa ở phòng bếp nấu đồ ăn, nó đã nhanh nhẹn lấy khăn lau dọn, đem quần áo dầu mỡ đi giặt sạch sẽ.” Mẹ Bạch nắm tay Diệu Diệu, kể cho cô nghe.

Hôm nay, Diệu Diệu đột nhiên mời bà đến làm khách, nhưng lại cùng đi với mẹ cô bé.

Hôm qua sắc mặt Diệu Diệu rất kì lạ, mẹ Bạch bắt đầu sinh nghi, có khi nào bạn gái con trai bà chính là Diệu Diệu không!

Dù sao bà cũng không nghe nói con mình có giao du với người phụ nữ nào khác, hơn nữa trường hợp ngày hôm nay chẳng khác gì gặp mặt gia đình, người hỏi ta nói, biết gì nói vậy.

“Đồ đạc ở phòng khác của anh ấy lúc nào cũng sáng bóng như mới, không có lấy một hạt bụi, cháu còn hoài nghi chẳng lẽ ngày nào anh cũng lau dọn đồ đạc sao!”

Cô chỉ phụ trách việc quét tước phòng ở, rất ít khi lau dọn đồ đạc này nọ, nhưng phòng anh quả thật lúc nào cũng sạch tinh tươm.

“Đúng rồi, Lập Nhân nhà bác là quần áo rất lợi hại, vừa chỉnh tề lại vừa góc cạnh, chẳng khác gì quần áo treo ở cửa hàng!” Mẹ Bạch thay con nói chuyện, hy vọng tranh thủ để lại ấn tượng tốt với người ta, để người ta biết gả con gái vào nhà này nhất định sẽ không phải chịu khổ.

“Thật sao? Diệu Diệu nhà tôi cũng là quần áo y hệt như thế!” Mẹ Diệu cũng tự hào khoe về con mình.

Y hệt cái rắm! Diệu Diệu tự nhận mình là quần áo cũng chỉ dừng lại ở mức phẳng phiu mà thôi. Đâu có giống Bạch Lập Nhân, cô dám khẳng định, sau khi mình là quần áo cho anh ta, anh ta còn cảm về nhà nào là gấp, nào là lượt thêm một lần nữa.

Bởi vì mỗi khi cô vào phòng anh đều phát hiện, dường như mỗi bộ quần áo sau khi cầm về, anh đều là lại một lượt, còn phân loại quần áo cùng chất liệu vải ra riêng.

Tên đàn ông cuồng sạch sẽ này, về sau ai lấy phải anh ta, chắc chắn sẽ chịu không ít vất vả.

“Thật ra trước kia Bạch Lập Nhân có sạch sẽ hơn bạn bè cùng trang lứa, nhưng không đến mức như bây giờ.” Mẹ Bạch cảm thán.

“Tại sao lại thế ạ?” Diệu Diệu khó hiểu.

“Bác còn nhớ rất rõ, năm đầu tiên người phụ nữ kia ở lại nhà chúng ta, lúc ấy ta còn ở cũ, thân thể suy nhược, tâm tình cũng không được tốt, vì cô ta lúc nào cũng khen Con Nhóc thật đáng yêu, trông như búp

bê vậy, sau đó lại vụng trộm nói với cha Lập Nhân, nói bác có thể bị trầm cảm, cha nó liền quyết định giao Con Nhóc cho cô ta nuôi dưỡng.”

“Khi đó vì muốn cản cô ta ôm Con Nhóc đi, bác khóc đến đứt ruột đứt gan, lúc ấy, Bạch Lập Nhân tức đến phát điên rồi, vì bảo vệ mẹ con bác mà gặp ai nó cũng đánh, thậm chí còn khiến “anh cả” của Con Nhóc bị thương! Vì chuyện này mà người phụ nữ đó khóc rất dữ dội, rất tội nghiệp, cũng có cố chỉ trích bác “bệnh tình” rất nghiêm trọng mới có thể giết dây con, cha Lập Nhân thấy vậy thì vừa đau lòng, vừa tức giận vì bác không hiểu tình thế, liền phạt Lập Nhân, nhốt nó vào một căn phòng...” Vì phải nhắc lại chuyện không vui, ánh mắt mẹ Bạch dần kết lại một lớp đau thương.

“Căn phòng đó, là phòng chứa rác, vị thối bốc lên nồng nặc, tính tình Lập Nhân cứng rắn, dù cho cha nó có đánh chửi đến mức nào cũng không hiệu quả, vì vậy mới lợi dụng điểm yếu của nó, cố ý nhốt nó vào chỗ đó.”

Diệu Diệu nghe vậy khẽ nhếch miệng, cô không thể tưởng tượng được cảnh Bạch Lập Nhân bị nhốt vào phòng chứa rác sẽ như thế nào, chắc anh ta sẽ phát điên, sẽ sợ hãi.

Hơn nữa, khi đó anh ta mới chỉ bảy tuổi thôi.

Mắt mẹ Bạch đã ngấn lệ: “Nhưng con trai bác sau khi bị nhốt trong đó một đêm, thì người phụ nữ kia và cha nó bị bức đến tức điên rồi, vì gần như trong suốt mười mấy giờ đồng hồ, một câu cầu xin tha thứ nó cũng không nói!” Vì có một đứa con như vậy, bà vừa đau lòng, vừa kiêu ngạo.

“Nhưng chuyện đó vẫn ảnh hưởng đến thằng bé, nó bắt đầu trở nên sợ hãi, trở nên thật cảnh giác, nó không thích người khác chạm vào mình, chỉ những người nó thực sự tin tưởng và thân thuộc nhất mới có thể chạm vào nó, ví như bác, như Con Nhóc...” Mẹ Bạch hòa ái cười một cái, sau đó thành thật nói: “Ví như, cô bé nhà họ Đỗ mà nó từng qua lại.”

Chỉ những người nó thực sự tin tưởng và thân thuộc nhất mới có thể chạm vào nó.

Diệu Diệu sờ sờ tay mình, tâm nảy lên một cái.

Vì ngay cả mẹ Bạch cũng biết, Bạch Lập Nhân nắm tay cô, ôm lấy bả vai cô, cả thất lưng cô nữa.

Chuyện này có tính là anh rất tin tưởng cô, rất thân thuộc với cô không?

Kỳ thật, lời này cũng có thể hiểu theo một mặt khác, có lẽ bởi vì “nụ hôn” năm đó khiến anh ghi hận, ghét bỏ, ảo não, nhưng trong tiềm thức, anh cũng từ từ tiếp nhận sự tồn tại của cô.

Chuyện đó và chuyện phụ nữ bị người khác cưỡng bức, sau đó lại phải gả cho tên cưỡng bức đó làm vợ, không khác gì nhau.

Ngừng ngừng ngừng! Diệu Diệu thiếu chút nữa tự giáng ình một bạt tai.

Sao cô lại đi nghiên cứu tâm trạng Bạch Lập Nhân làm gì chứ? Lại còn xem mình là thủ phạm đi cưỡng bức con người ta.

Có lẽ, cả chuyện đó và đêm đó, cô cực lực trốn tránh cảm giác có lỗi.

Cô từng có một loại ảo giác, hoài nghi Bạch Lập Nhân thích mình, hiển nhiên thái độ lạnh lùng của anh sau này đã dẹp tan ý tưởng đó.

“Vì bác, nó bị cha ép đi xăm mình, vì da nó quá mẫn cảm nên bị viêm đỏ... Sau đó một khoảng thời gian rất dài, nó vì sinh tồn mà phải cùng bác ngủ ở đường cái, cùng nhau rửa bát kiếm sống, thậm chí ở thời điểm khó khăn nhất, còn phải ăn đồ ăn mốc, cho nên sau khi cuộc sống dần khôi phục lại sự yên ổn, yêu cầu vệ sinh của nó rất nghiêm ngặt...” Vì muốn Diệu Diệu hiểu rõ con mình hơn, mẹ Bạch mới đổ mắt kể lại chuyện này.

Diệu Diệu vốn nghĩ yêu cầu của Bạch Lập Nhân nghiêm khắc là do tính khí đại thiếu gia lớn lên trong nhung lụa, nhưng không ngờ anh lại phải chịu khổ nhiều như vậy, thì ra sâu trong nội tâm, anh vốn là một người cố chấp và kiên định.

“Con Nhóc không bám bác nhiều, vì tuy cùng sống trong một nhà, nhưng nó ở nhà lớn, cách bác khá xa, thậm chí một tháng gặp nhau không quá hai lần, lúc Con Nhóc được bốn năm tuổi, người phụ nữ kia vẫn không muốn buông tha cho nó, không để nó đi nhà trẻ, Con Nhóc không muốn ăn cơm, cô ta liền cho nó ăn sô cô la, Con Nhóc tùy hứng đập vỡ bát, cô ta liền dung túng mua rất nhiều bát về cho nó đập, lúc nó qua đời đã được năm tuổi, nhưng vì không được tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài, nên trí thông minh cũng không khác gì đứa trẻ lên ba.”

Nhắc tới chuyện này, mẹ Bạch lại đau lòng: “Người phụ nữ kia thật độc ác, cô ta nuôi con mình thành một đứa trẻ tự lập như vậy, cho dù sau này nó có tiền vẫn rất nghiêm khắc, không cho nó biến thành một kẻ ăn chơi trác táng. Nhưng ngược lại, cô ta sai người đưa đón Lập Nhân, sắp xếp người làm hầu hạ nó, khiến Lập Nhân ngày càng ngạo mạn, ngày càng tự đại, cô ta cố ý lấy “yêu chiều” ra để hủy hoại các con bác! Chuyện này còn chưa là gì, hai mẹ con bác đi chưa được bao lâu, Con Nhóc đột nhiên...” Nói đến đây, giọng mẹ Bạch nghẹn lại.

Tuy rằng cá tính Lập Nhân càng ngày càng khó chịu, nhưng vẫn phân rõ sai trái, còn Con Nhóc hoàn toàn ngược lại. Mỗi lần bà vất vả lắm mới gặp được Con Nhóc, liền không nhịn được dạy dỗ vài câu, vì vậy con bé rất ghét bà mẹ dong dài là bà.

Cho nên năm ấy, con bé không chịu đi cùng bà, tuy rằng rất đau lòng nhưng bà cũng không ép. Nhưng không ngờ lại trở nên âm dương cách biệt.

“Bác gái.” Diệu Diệu chưa sót vổ vổ bả vai bà, im lặng an ủi.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Diệu Diệu biết, cuối cùng Bạch Lập Nhân cũng đến.

“Có việc gì vậy?” Anh không thèm bước vào, vẻ mặt lạnh lùng.

Mẹ Bạch vội vàng lau nước mắt, cười gượng ra đón anh: “Lập Nhân, đây là mẹ Diệu Diệu, mau đến chào đi!”

Sao mẹ anh lại ở đây?

Bạch Lập Nhân cố nén giận, nói: “Sao cô lại mời mẹ tôi đến đây?” Giọng nói anh có hơi lạnh lùng.

Mẹ Bạch hoảng hốt, vội vàng chụp lấy tay con, ý muốn nhắc nhở: Mẹ Diệu Diệu cũng ở trong này, đừng có thất lễ.

Nhưng.

“Hôm nay, cháu mời hai mẹ con bác lại đây, là vì chuyện của Con Nhóc.”

Một câu này của Diệu Diệu, khiến Bạch Lập Nhân đen mặt.

“Tại sao cô lại nhắc đến Con Nhóc trước mặt mẹ tôi!” Bạch Lập Nhân giận dữ.

Người đầu bạc tiễn người đầu xanh vốn là chuyện cực kì tàn khốc, vì sao cô lại muốn nhắc đến?!

“Vì Con Nhóc đang ở đây!” Diệu Diệu vừa dứt lời, mẹ Bạch và Bạch Lập Nhân cùng chấn động.

“Bạch Lập Nhân, mấy buổi tối tôi qua tìm anh, có phải rất kì lạ đúng không? Đường như chẳng khác gì trẻ con?” Diệu Diệu hỏi.

Đêm qua, cô và Con Nhóc nói chuyện rất lâu.

Bao gồm cả chuyện làm thế nào nó đến được đây.

“Sau khi Con Nhóc chết, vẫn không chịu đầu thai, nó mất mười mấy năm, suy nghĩ rất nhiều cách mới có thể liên lạc với hai người. Bởi vì, nó nhớ anh hai, nhớ...” Diệu Diệu quay đầu, dùng mắt trước mặt mẹ Bạch, nói dối một câu đầy thiện ý: “Nhớ mẹ.”

“Sao có thể, sao có thể chứ?...” Mẹ Bạch đau lòng cực kì, khuôn mặt trở nên tái nhợt, ngã ngồi trên sô pha.

Con gái bà chết rồi vẫn chưa đầu thai? Không được đầu thai vào nhà người tốt sao?

Mấy năm nay bà đều ăn chay niệm phật, chỉ hy vọng có thể tích chút ân đức cho con gái, nhưng không ngờ con bà lại biến thành u hồn.

“Diệu Diệu, cô đừng ăn nói lung tung!” Bạch Lập Nhân thấy mẹ như thế, nhất thời giận đến tái mặt.

Mẹ Diệu Diệu nhú mày, hiển nhiên không hài lòng về thái độ của Bạch Lập Nhân đối với con gái mình, phải nói là cực kỳ bất mãn.

Hơn nữa con gái bà bình thường có một sở thích, đó là rảnh rỗi không có gì làm thì lôi cấp trên ra mắng để phát tiết, vì vậy, ấn tượng của mẹ Diệu Diệu với Bạch Lập Nhân cũng không tốt.

Diệu Diệu nhớ có lần Bạch Lập Nhân mắng mẹ mình là đồ lừa đảo, sợ anh lại chuyển mũi dùi sang mẹ, dù sao tính tình mẹ cô cũng không tốt như cô.

Cô vội vàng ngắt lời, hỏi mẹ Diệu: “Mẹ, có thể ẹ Bạch uống phù chú không, để bác ấy nhìn thấy Con Nhóc?” Như vậy có thể ẹ con họ đoàn viên.

Mẹ Bạch vừa nghe thấy uống phù chú vào là có thể nhìn thấy con, liền cuống quýt: “Tôi muốn uống, xin hai người, tôi muốn uống!”

“Mẹ, đừng mê tín vậy!” Bạch Lập Nhân trừng mắt nhìn Diệu Diệu, anh tuyệt đối không thể để mẹ mình uống thứ nước bần thủ đó được, ngộ nhỡ bị gì thì sao?

Nhưng mẹ Bạch lúc này vô cùng kiên quyết đẩy anh ra: “Tôi muốn uống! Tôi muốn uống!”

“Mẹ, giúp bác ấy đi!” Diệu Diệu cũng nóng, căn bản không để ý đến Bạch Lập Nhân.

Nhưng mẹ Diệu Diệu lại lắc đầu: “Không được, mẹ Bạch quá yếu, nếu để bà ấy uống phù chú, sẽ có thể nhìn thấy oan hồn ba ngày liền, như vậy khác nào bị hù chết.”

Diệu Diệu ngẩn cả người.

Mẹ nói đúng, tinh thần bác ấy không tốt, cơ thể lại yếu, không chịu được kích thích.

“Tôi không sợ! Tôi không sợ! Xin hai người...” Nhưng mẹ Bạch không chịu được, khóc đến ngã xuống đất.

Bạch Lập Nhân nhìn mẹ mình, ánh mắt lạnh lẽo: “Liêu Diệu Trăn, chẳng phải cô chỉ muốn chứng minh rằng từ trước đến nay không hề yêu tôi sao? Được! Tôi thừa nhận, là tôi hiểu lầm chuyện cô muốn tăng lương thành chuyện cô muốn hẹn hò, tôi thừa nhận là tôi tự mình đa tình, được chưa?! Cô đừng tiếp tục tra tấn mẹ tôi nữa!” Muốn người kiêu ngạo như anh chính mồm thừa nhận sai lầm, quả thật chẳng khác gì lấy mạng.

Cô yêu cầu tăng lương, anh lại hiểu lầm thành muốn hẹn hò?

Diệu Diệu ngẩn người, đến tận bây giờ mới hiểu ra mấu chốt.

Hơn nữa, sau khi “hẹn hò”, cô luôn “vụng trộm” chạy sang phòng anh, trách sao sự tình lại thành ra như vậy.

Nhưng, bây giờ anh lại đang hiểu lầm mà!

Diệu Diệu tâm hơi động.

Cuối cùng cũng hạ quyết tâm, cô quay sang mẹ Diệu, kiên định yêu cầu:

“Mẹ, nếu thân thể bác ấy không tốt, mẹ để Con Nhóc nhập vào con đi! Để mẹ con ba người họ gặp nhau, có cơ hội để trò chuyện!”

Cô thương mẹ Bạch, cô muốn làm gì đó cho bà.

Mẹ Diệu giật mình, quát: “Vớ vẩn, mày vốn đã âm hư quá độ! Không thể để nó nhập vào người được!”

Nhưng ánh mắt Diệu Diệu rất kiên định: “Mẹ, cứ coi như con làm chuyện tốt đi, dù sao bị nhập một lần cũng không chết được.”

Cái này...

Mẹ Diệu Diệu hết cách.

“Bạch Lập Nhân, đeo vòng tay vào!” Diệu Diệu không thấy mẹ mình phản đối, lập tức lấy vòng tay hắc diệu thạch ra, đeo vào cổ tay Bạch Lập Nhân.

“Cô...” Bạch Lập Nhân vốn không tin, đang định tháo vòng ra.

“Mẹ, nhanh lên!” Diệu Diệu đè tay anh lại, không để anh lộn xộn.

Mẹ Diệu Diệu thấy không thể lay chuyển được cô, đành phải niệm chú, một thân ảnh màu trắng ngà bay ra từ chậu lan dạ hương.

Trong nháy mắt, tay chân Diệu Diệu trở nên mềm nhũn, choáng váng ngã trên mặt đất.

“Này.” Theo bản năng, Bạch Lập Nhân quên cả chuyện tháo vòng tay ra, đưa tay đỡ lấy cô: “Liêu Diệu Trần!” Thấy cô đột nhiên té xỉu, Bạch Lập Nhân hết hoảng.

Một giây, hai giây, ba giây.

Cặp lông mi dài như cánh bướm của cô khẽ động.

“Diệu Diệu” chậm rãi, chậm rãi mở to mắt, vừa nhìn thấy anh thì kinh hãi nở nụ cười.

“Anh hai!” “Cô” vui vẻ, hưng phấn nhào vào lòng Bạch Lập Nhân.

Đột nhiên bị người ta ôm chầm lấy, Bạch Lập Nhân cả người cứ đờ ra.

Ngay cả anh cũng cảm thấy có điều gì đó không thích hợp.

“Con là ai?” Người hỏi những lời này không phải anh, mà là mẹ Bạch đang kích động rơi nước mắt đầy mặt.

“Con là Con Nhóc!” “Diệu Diệu” hồn nhiên trả lời, sau đó quay sang nhìn mẹ Bạch.

“Diệu Diệu” trề miệng không vui, lại chui vào cổ anh trai, cảm giác xa lạ và bất an khiến nó không ngừng vận vẹo thân mình.

Bạch Lập Nhân kinh ngạc.

Trước kia, mẹ anh rất nhớ Con Nhóc, mỗi khi anh trộm dẫn Con Nhóc đến gặp bà, cứ nhìn thấy bà là nó lại bày ra vẻ mặt không tình nguyện thể này.

“Con Nhóc!” Mẹ kích động ngồi xổm trước mặt hai anh em.

“Mẹ.” Con Nhóc tâm không cam lòng không muốn gọi một tiếng.

“Con Nhóc, làm sao lại để mình ra nông nổi này...” Mẹ Bạch khóc đến mức nói không thành tiếng.

Là hỏi nó sao lại chết à?

Con Nhóc quay đầu đi, hồi tưởng lại: “Phát sốt, đau đầu... Mẹ nhỏ và baba đi khiêu vũ, anh cả muốn tập trung ôn bài nên không để ý đến Con Nhóc... Đầu đau lắm, Con Nhóc nhớ anh hai lắm, Con Nhóc không cần Đường Đường, muốn tìm anh hai...” Tuy anh hai hay mắng nó là heo, nhưng chưa từng bỏ mặc nó lúc nó cảm thấy khó chịu.

Mà anh cả chỉ biết nói, Con Nhóc ngoan, đừng âm ỹ, ngủ một giấc bệnh sẽ khỏi.

Sau đó, thấy áo tào nhả rời đi.

Bạch Lập Nhân hóa đá.

“Con Nhóc, con có tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì nói nhanh đi!” Mẹ Diệu Diệu thúc giục.

Hồn phách của con bé còn ở trên người Diệu Diệu phút nào, thì cơ thể nó sẽ âm hóa một phần.

Con Nhóc đương nhiên biết lần này không phải tự dựa vào năng lực của mình mà có thể nhập vào người chị xinh đẹp, nhưng di ngôi trên sofa kia trông cũng thật hùng vĩ.

Tâm nguyện? Kỳ thật nó cũng không có tâm nguyện gì đâu, chỉ là nó muốn nói một câu với anh hai thôi, rất đơn giản.

“Anh hai, Con Nhóc biết sai rồi, anh đừng bỏ Con Nhóc lại một mình, anh đừng tức giận nữa!” Nó gắt gao ôm chặt cổ anh mình, nói ra câu nói đã ấp ủ suốt 15 năm ròng.

Rốt cuộc người một nhà, vẫn muốn ở bên nhau.

Con Nhóc biết sai rồi.

Trái tim Bạch Lập Nhân nhói lên một cái.

“Con gái!” Mẹ Bạch gào khóc, ôm lấy nó.

Lúc này, mẹ Diệu Diệu vội vàng niệm chú, “Diệu Diệu” tay chân mềm nhũn, lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh.

“Con gái!” Mẹ Bạch hét hoảng hô to.

“Đó là Diệu Diệu, hai người để con bé ngủ một đêm, tỉnh dương một chút.” Mẹ Diệu Diệu đứng dậy, đến bưng chậu xương rồng đi.

Diệu Diệu choáng váng nằm dưới chân Bạch Lập Nhân, mà anh vẫn cứ chờ người không nhúc nhích, đến độ không buồn phản ứng.

“Bà Bạch, Con Nhóc ở đây không thích hợp, nếu không nó sẽ hại chết Diệu Diệu, tôi phải đưa con bé đi.” Mẹ Diệu nói với hai người.

Hiện tại trên cây xương rồng đã có hai hòn phách.

“Bà Diệu, bà...” Mẹ Bạch hoảng sợ, sợ mẹ Diệu Diệu sẽ khiến con gái mình hồn phi phách tán.

“Nếu có cơ hội thích hợp, tôi sẽ sắp xếp cho con bé đi đầu thai. Bà cũng có thể thường xuyên đến chỗ tôi trò chuyện với con bé, lại một lần nữa bồi dưỡng tình cảm mẹ con hai người, cũng có thể thuận lợi giáo dục lại con bé.” Con Nhóc này không chỉ là một con quỷ nhỏ, mà rõ ràng còn là một con quỷ nhỏ không được giáo dục tử tế!

“Thật sao?” Mẹ Bạch mừng rỡ.

Mẹ Diệu gật đầu, bà rất có hảo cảm với mẹ Bạch.

“Nếu tình cảm có thể được bồi dưỡng thuận lợi, có lẽ tôi có thể nhận nó làm “con nuôi”, thay bà chăm sóc, chờ ngày gả nó đi!” Mẹ Diệu có tính toán của riêng bà, loại quỷ nhỏ như Con Nhóc, trừ phi tự tổn hại âm đức dẫn đến hồn phi phách tán, nếu không cứng rắn chắc chắn hiệu quả không mạnh, chỉ có thể từ từ cảm hóa nó, để nó giúp vài chuyện “vật vãn” trong nhà, mới có thể ngăn nó không tiếp tục nhập vào người khác.

Mẹ Diệu cười tươi, không hề nghe thấy tiếng A Vu kêu thảm trong cây xương rồng.

“Cảm ơn, cảm ơn!” Mẹ Bạch cảm kích.

“Cậu, ôm con gái tôi vào giường!” Mẹ Diệu Diệu chỉ Bạch Lập Nhân, lại chỉ chỉ vào Diệu Diệu đang nằm choáng váng trên mặt đất.

Dứt lời thì không cam lòng ngênh ngang rời đi.

Nếu nó không phải là dương nam đại lão gia, bà đã...

Aizz, con ngốc Diệu Diệu, vừa rồi hết cọ trái lại tới cọ phải, toàn bộ ngực đều dán vào người tên đó, không biết đã bị đối phương ăn biết bao nhiêu đậu hũ rồi.

“Con trai, chăm sóc Diệu Diệu cho tốt nhé!” Mẹ Bạch sau khi dặn dò, cũng vội vàng đuổi theo mẹ Diệu Diệu.

Cả không gian nhất thời chìm vào yên lặng, chỉ còn lại hai người trẻ tuổi.

61. Q.5 - Chương 1

Diệu Diệu ngủ một mạch đến 11 giờ trưa hôm sau mới tỉnh, vừa mở mắt đã thấy toàn thân mềm nhũn.

“Aii...” Cô vươn vai ngồi dậy, cả cơ thể như muốn tan ra.

Xem ra nguyên khí của cô bị tổn hại khá nghiêm trọng, tuy rằng hôm qua bị Con Nhóc nhập vào không lâu lắm.

Trong phòng dường như nơi nóng.

Diệu Diệu ngẫm nghĩ một chút, nếu trong nhà có quỷ thì làm sao lại thấy nóng? Điều này có nghĩa là hai con quỷ con đó đã bị mẹ cô mang đi, chỉ là cô không biết liệu Con Nhóc có thể bay về đây nữa không.

“Tĩnh?”

Diệu Diệu vừa đặt chân xuống sàn đã nghe thấy một giọng nói lạnh như băng vang lên sau lưng. Cô không cần quay đầu cũng biết người đó là ai.

“Bạch Lập Nhân, sao anh lại ở đây?”

Không phải là muốn chăm sóc cô nên hôm qua ngủ ở sô pha chứ?!

Diệu Diệu nhìn về phía đầu giường, trông thấy vòng tay hắc diệu thạch thì ngẩn người.

Mọi chuyện diễn ra tối hôm qua một lần nữa hiện lại trong đầu cô, vừa chân thực lại vừa mơ hồ. May mà Con Nhóc tạm thời sẽ không nhập vào người cô nữa, cũng phải, Con Nhóc không phải là một con quỷ thông minh, bằng không nó đã sớm khống chế ba hồn năm vía còn lại của cô từ lâu rồi.

Như vậy nó có thể thay thế cô, lấy tên Diệu Diệu để tiếp tục sống ở thế giới này.

Cô không biết, có phải Tiết Khiêm Quân muốn đẩy cô đến kết cục đó hay không?

Trong thoáng chốc, Diệu Diệu cảm thấy dường như mình không thực sự hiểu rõ anh.

Nếu Tiết Khiêm Quân là người tàn nhẫn thì anh đã có thể nghĩ cách, trực tiếp mời đại sư đến diệt hồn phách của Con Nhóc. Nhưng đằng này anh lại để con bé nhập vào chậu lan dạ hương, sau đó tặng cho cô, hoàn thành tâm nguyện của nó là trở lại bên người Bạch Lập Nhân.

Cô không biết mình nên định nghĩa anh là người thế nào, chỉ có thể khẳng định, anh không thích cô như biểu hiện bên ngoài.

Tiết Khiêm Quân không phải người xử trí theo cảm tính, đây là kết quả cô có thể quan sát được.

“Mẹ cô gọi điện, nói trước 11 giờ thì không cần đánh thức cô.” Bạch Lập Nhân không trả lời câu hỏi kia của cô.

Diệu Diệu đứng lên, vừa mới bước được một bước đã lão đảo, suýt chút thì ngã sấp xuống.

Bạch Lập Nhân vừa kịp đỡ lấy cô, nhưng chỉ khoác tay lên bả vai để chắc chắn cô không bị gì, sau khi xác định thì lập tức buông lỏng.

Diệu Diệu có thể cảm giác được bệnh trạng của bản thân ngày một rõ ràng.

Quả nhiên, một cọng cỏ không thể đè chết lạc đà, nhưng rất nhiều cỏ, thì chưa chắc.

May mà còn kịp dừng cương trước bờ vực.

“Mẹ cô nói, sau khi tỉnh lại khoảng một hai tiếng, cơ thể yếu đến mức không xuống giường được, nhưng bà ấy bảo tôi giúp cô.” Bạch Lập Nhân mặt nhăn mày nhú.

Diệu Diệu lại nằm lên giường, mặt mũi trắng bệch như tờ giấy.

“Cô nói đi, giúp cô kiểu gì?” Tuy anh có thể cảm giác được đây không phải chuyện tốt, nhưng thấy cô mệt mỏi như vậy, anh cũng không nỡ.

Mẹ nói Bạch Lập Nhân có thể giúp cô?

Diệu Diệu lập tức linh ngộ, không có gì ‘bổ dưỡng’ hơn một ngụm dương khí được.

“Ý mẹ tôi là, tôi vừa mới tỉnh lại chắc chắn sẽ đói bụng, cần phải ăn cái gì đó cho hồi sức, anh gọi thức ăn hộ tôi đi.” Diệu Diệu miễn cưỡng nở nụ cười.

Nếu là trước đây, cô nhất định sẽ hy sinh cái tôi mà “hút” một chút, dù gì cũng không có gì quý hơn sức khỏe.

Nhưng từ khi biết Bạch Lập Nhân có khả năng thích cô, cô lại không thể “thăng thản” hành động như vậy.

“Thật sao?” Bạch Lập Nhân hoài nghi nhưng vẫn móc đi động gọi cho quán ăn ở dưới nhà, bảo họ mang hai phần gà rán và cô ca lên.

Trong lúc chờ thức ăn, Diệu Diệu không nhịn được, hỏi: “Bạch Lập Nhân, anh không sao chứ?” Có vì chuyện của em gái mà đau lòng?

62. Q.5 - Chương 2

Nhưng ngược lại, Bạch Lập Nhân lại nói:

“Diệu Diệu, có rảnh thì đi gặp bác sĩ tâm lý đi.”

Hả.

Diệu Diệu ngẩn cả người.

“Cảm giác bản thân bị quỷ nhập cũng là một biểu hiện của bệnh thần kinh đó.” Giọng điệu anh vô cùng bình thản.

“Anh nói tôi bị bệnh tâm thần? Mọi chuyện xảy ra trong cơ thể tôi hôm qua đều là do tôi bị ảo giác sao?” Diệu Diệu chỉ có thể ngây ngốc lặp lại.

“Tôi tin vào khoa học.” Bạch Lập Nhân lại nói: “Mẹ cô đúng là thầy bói, nhưng bà ấy có thể đoán chắc được tất cả mọi chuyện sao?” Nếu đúng là vậy, đất nước này nên sớm mời bà ấy lên làm tổng thống mới phải.

“Anh, anh, anh...” Diệu Diệu hoàn toàn không nói được câu nào.

Anh ta rốt cuộc là vì quá sĩ diện hay vì không tin cô hả?!

“Bạch Lập Nhân, tôi cũng không tin tưởng vào mấy chuyện xem tướng này nọ, nhưng quả thật trên đời này có quỷ!” Số mệnh giống như một con đường có nhiều ngã rẽ, mọi biến hóa đều có thể phát sinh, cho nên dù mẹ cô nói chuyện này không tốt, cô cũng không quá tin tưởng.

Nhưng, chính mắt cô có thể nhìn thấy quỷ.

“Người đã chết cũng giống như ngọn đèn cạn dầu, căn bản không thể tồn tại hồn phách như cô nói.” Anh là người theo thuyết vô thần.

Đúng là lì hơn trâu, hai người họ quả thật không thể tìm được tiếng nói chung.

Diệu Diệu thức thối ngậm miệng.

Dưới lầu đưa cơm trưa lên, Diệu Diệu và Bạch Lập Nhân không ai nói câu nào, yên lặng ăn suất ăn của riêng mình.

“Đơn từ chức của tôi đã được phê chuẩn, tiền lương kết toán được trả cùng đợt với nhân viên, toàn bộ đều chuyển thẳng vào thẻ của tôi sao?” Diệu Diệu phá vỡ im lặng, hỏi vấn đề mà cô quan tâm nhất.

Im lặng, im lặng, im lặng.

Cuối cùng, Bạch Lập Nhân quyết định:

“Cô đừng đi, tôi chuyển cô sang phòng tài vụ, chuyên tâm quản lý khách hàng là được rồi.” Trước mắt cô không nên tiếp tục làm thư ký của anh nữa, anh sẽ thay cô sắp xếp một vị trí khác.

Chỉ cần sớm chiều không ở chung, sự kiện “hiểu lầm” cũng dần qua đi thôi.

Chờ đến khi anh có thể đối mặt với cô, nhất định sẽ đưa cô trở về, dù sao bọn họ hợp tác với nhau đã quen rồi.

Diệu Diệu ăn nốt miếng gà rán cuối cùng, thuận tiện uống thêm một ngụm Coca, rốt cuộc cô cũng có thể cảm thấy sức lực khôi phục được một ít: “Bạch Lập Nhân, tôi đã xác nhận với chỗ làm mới rồi, ngày mai sẽ bắt đầu, tôi phải đi báo danh.” Tiết Khiêm Quân yêu cầu cô sang đó thật đúng lúc, mà ý muốn giữ lại của Bạch Lập Nhân nói ra quá trễ, hơn nữa không đủ thành ý.

Cô tốt nghiệp ngành tài chính, cũng không hy vọng cả đời chỉ làm một nhân viên tài vụ.

Câu này của cô khiến Bạch Lập Nhân sững sốt.*

Tốc độ gì thế này, nhanh như vậy đã tìm được công việc mới rồi?

“Công ty gì vậy? Không phải là loại công ty mà ai cũng được nhận đấy chứ?!” Bạch Lập Nhân cười nhạt, thái độ chẳng khác gì đang khinh thường cô.

Tại sao trên đời lại tồn tại tên đáng đánh đòn như vậy?!

Diệu Diệu hất mặt, ngạo mạn đáp lễ: “Tài chính Đảng Long, lương một năm gần mười vạn, cuối năm xem biểu hiện mà thêm tiền thưởng, chắc chắn không dưới hai vạn.” Cá muối xoay người, cô cuối cùng cũng có thể được xếp vào bộ tộc lương cao rồi.

Vốn dĩ Diệu Diệu vẫn lo lắng cho đợt chuyển công tác này, nhưng sau khi bị Bạch Lập Nhân đâm ột nhát, lập tức không còn nghĩ đến chuyện đó nữa.

Bia còn có bọt huống gì là người.

Diệu Diệu giằng cái bát trong tay anh rồi giận dữ thu dọn.

Đáng ghét, muốn cô trở về mà còn không nói được câu nào hay ho hơn sao?!

Tài chính Đảng Long, bốn chữ này khiến mặt mày Bạch Lập Nhân tái mét.

Khóe môi anh giật giật: “Đi làm thư ký của chủ tịch sao? Không ai nói cho cô biết, chủ tịch rất thích đùa bốn thư ký bên mình sao?!” Thư ký của chủ tịch căn bản chỉ để ra vẻ mà thôi, người đàn bà kia trước kia cũng đến làm thư ký, mới không được mấy ngày đã leo lên giường của chủ tịch.

Hơn nữa vài năm nay, chuyện xấu về chủ tịch Đảng Long nhiều không kể hết.

“Bạch Lập Nhân, đừng có nói đến người khác, tôi làm sao biết anh có phải dạng cha nào con nấy hay không chứ?!” Diệu Diệu bật lại, nhưng vừa dứt câu lại thấy hối hận.

“Tôi đây là đi làm trợ lý tổng giám đốc chứ không phải thư ký của chủ tịch.” Cô thanh minh.

Thấy vẻ mặt áy áy của Diệu Diệu, Bạch Lập Nhân cũng đoán được mẹ mình đã kể cho cô nghe mọi chuyện.

Tại sao chứ! Anh vốn dĩ không có cha, sao mẹ anh lại nhiều chuyện như vậy chứ? Tự dưng lại đi kể cho Diệu Diệu nghe về ông ta làm gì.

“Cô yên tâm, sau này có kết hôn, tôi nhất định cũng không ly hôn!” Mặt anh đen sì, dứt lời liền lập tức đứng dậy.

Anh cũng không bao giờ lãng nhãng với chính thư ký của mình!

Anh đã đủ chán ghét bản thân rồi, vậy mà còn đối với cô....

Muốn châm chọc anh vậy sao?!

Còn nữa, cô muốn đi làm trợ lý tổng giám đốc, là đi qua đó giúp Tiết Khiêm Quân! Thật sự là chân tình, chồng tung vợ hứng mà!

Cô thích hấn đến vậy sao?!

Trong nháy mắt, thật sự là trong nháy mắt, một nỗi tức giận khó nói thành lời đột nhiên cuộn cuộn trong ngực Bạch Lập Nhân, rồi biến thành một ý nghĩ khó có thể không chế.

Nếu, nếu anh đưa được Liêu Diệu Trần trở về, Tiết Hồ Ly chắc chắn sẽ tức chết! Anh không tin mình không thể thắng được Tiết Hồ Ly!

Nhưng...

“Cô không cần quay về công ty, quên đi, những người có thể thay thế được cô còn nhiều mà!”

Diệu Diệu trừng mắt nhìn anh.

Miệng lưỡi tên này đúng là không chút lương thiện mà!

Sau khi ném những lời để Diệu Diệu không thể chống án, Bạch Lập Nhân ngạo nghễ xoay người bước đi.

Anh kiêu ngạo nên mới không thể.

- - -

Diệu Diệu hoàn thành thủ tục bên bộ phận nhân sự ở Đằng Long.

“Hoan nghênh em gia nhập “Đằng Long”, về sau xin được giúp đỡ.” Tiết Khiêm Quân mỉm cười, nói với cô.

Thật ra, có đôi khi Diệu Diệu cảm thấy hai anh em bọn họ ở một phương diện nào đó rất giống nhau.

“Xin được giúp đỡ.” Diệu Diệu mỉm cười.

Diệu Diệu vừa ngồi vào vị trí, liền giơ lên một tấm đệm dựa lưng hoàn toàn mới.

“Của ai vậy?” Là của vị trợ lý trước kia sao?

“Anh mua cho em đấy.” Tiết Khiêm Quân cười cười, hài hước nói: “Dùng một tấm đệm lưng mua tâm tân chủ lực có được không?”

Diệu Diệu khách sáo mỉm cười, vội vàng chuyển chủ đề: “Công việc thế nào? Bây giờ em phải làm gì?”

“Mấy hôm đầu cứ làm quen với công việc của phòng quản lý tư liệu đã.” Anh lại cười: “Công việc ở đây rất nhẹ nhàng, chỉ cần giúp tôi xử lý lịch làm việc với khách hàng và văn kiện hàng ngày là được.”

“Ừm.” Diệu Diệu không biết nên nói gì, lại nhìn thấy anh cười, ngực đột nhiên cảm thấy nhộn nhạo, không phải đang lo lắng, mà là như thể bị cướp đi không khí, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Hiện tại, em đặt giúp một bữa trưa tại nhà hàng, sau đó mời khách hộ anh.” Anh lại cười.

“Được.” Diệu Diệu gạt đầu, nhanh nhẹn lấy giấy bút: “Xin hỏi tổng giám đốc muốn mời ai? Số điện thoại bao nhiêu ạ?”

Tiết Khiêm Quân thoải mái nói: “Số điện thoại là 13857XXXXX, anh muốn mời trợ lý của mình đi ăn cơm.”

Diệu Diệu run lên một giây: “Tổng giám đốc, không cần...”

Điệu bộ xa cách của cô khiến ánh mắt Tiết Khiêm Quân chợt biến đổi.

“Được, nếu trợ lý đã muốn từ chối, anh cũng không ép buộc làm gì. Nhưng, bạn gái của anh chắc sẽ không muốn từ chối lời mời ăn cơm trưa với anh chứ?!” Nụ cười của anh vẫn không suy giảm.

Anh đã nói như vậy, Diệu Diệu không thể tiếp tục từ chối nữa.

Đúng lúc này, ngoài văn phòng truyền đến tiếng “cộc, cộc” của giày cao gót đi trên sàn đá cẩm thạch.

63. Q.5 - Chương 3

Một người phụ nữ mang đôi giày màu bạc cao ít nhất 8cm bước vào, quần áo trễ ngực, vừa tao nhã gợi cảm, vừa khéo léo khoe cơ thể đầy đặn, cổ áo khoét sâu đến mức có thể nhìn thấy rãnh ngực rõ mồn một.

Người như vậy, phụ nữ nhìn vào đã cảm thấy đẹp đến nín thở, nếu là đàn ông chắc sẽ xem người này là báu vật hiếm gặp.

“Giấy tờ thuế đây.” Người phụ nữ đó hơi giơ tay lên, nở một nụ cười vô cùng quyến rũ, bày ra bộ dáng phong tình mê hoặc đàn ông.

Diệu Diệu nhìn đến choáng váng, người phụ nữ đang bàn chuyện công việc với Tiết Khiêm Quân này thật xinh đẹp, so với ngôi sao điện ảnh còn đẹp hơn, nhưng sao nhìn mặt cô ấy cứ là lạ?

Còn nữa, cô ấy đẹp đến mức khiến không khí xung quanh cũng trở nên lu mờ, tuy rằng da dẻ mịn màng, hân cũng chỉ ba mấy mà thôi, nhưng phần thịt cánh tay hình như hơi lỏng?

Người phụ nữ đó quay sang nhìn Diệu Diệu: “Trợ lý mới?” Đôi mắt như đang câu hồn người khác.

“Vâng.” Tiết Khiêm Quân lễ phép trả lời, nhưng nụ cười trên mặt lại nhạt đến mức không thể nhìn thấy.

Diệu Diệu cũng cười yếu ớt.

Người này... hình như rất thân với Tiết Khiêm Quân!

Người phụ nữ đó đánh giá cô rồi đột nhiên nở nụ cười: “Thật lạ nha, mẹ còn tưởng con mình trông trí tuệ, độc lập thế này, chọn phụ nữ chắc cũng khắt khe lắm, không ngờ...”

Con? Diệu Diệu giật mình.

Thì ra người này chính là hồ ly tinh mà mẹ Bạch nhắc đến – Tiết Lệ Viện.

Sao có thể chứ? Cho dù 18 tuổi đã sinh con, nhưng hiện tại Tiết Lệ Viện đã 47 tuổi, cho dù trang điểm có kĩ đến đâu cũng không thể che dấu hết được dấu hiệu của tuổi tác!

Nhưng người phụ nữ đứng trước mặt cô bây giờ, và bốn chữ “người đẹp hết thời”, hoàn toàn khác xa.

Tiết Lệ Viện dựa sát vào người Diệu Diệu, tỉ mỉ đánh giá: “Nhìn xem, làn da mịn màng thế này đúng là khiến người khác hâm mộ mà, thật là ông trời chỉ thích chiếu cố người trẻ tuổi!”

Phụ nữ xinh đẹp cũng được chia thành ba loại, trang sức trang nhã vĩnh viễn chỉ dành cho loại xinh đẹp nhất, đó là tuổi trẻ, giống như Diệu Diệu hiện giờ.

Còn loại thứ hai, phù hợp với kiểu trang điểm nhẹ nhàng che bớt khuyết điểm, là phụ nữ tuổi 30.

Nhưng còn một loại, dù trang điểm kĩ lưỡng đến đâu cũng không thể che dấu được dấu hiệu của tuổi tác, chính là phụ nữ trung niên như bà.

“Diệu Diệu là trợ lý mới của con.” Diệu Diệu đang bị đánh giá đến nổi hết cả da gà thì Tiết Khiêm Quân bỗng nhiên đứng chắn trước mặt cô.

“À, trợ lý...” Tiết Lệ Viện kéo dài âm cuối, cười mờ ám: “Xem ra... con mẹ cũng chỉ như vậy thôi...” Ánh mắt châm chọc, đầy châm chọc, đầy nhục dục.

Sắc mặt Tiết Khiêm Quân vẫn không thay đổi: “Mẹ, chẳng phải bác sĩ căn dặn trong vòng hai tuần không được cử động cơ mặt sao?”

Nghe con mình nhắc nhở, sắc mặt Tiết Lệ Viện đại biến, nhanh chóng thu hồi lại nụ cười, một lần nữa bày ra vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Để con giới thiệu. Diệu Diệu, đây là giám đốc tài vụ của công ty chúng ta – quản lý Tiết Lệ Viện! Công ty chúng ta nếu muốn chi khoản gì đều phải được bà ấy xét duyệt.” Tiết Khiêm Quân tự nhiên giới thiệu với cô.

“Xin chào! Cháu là trợ lý mới đến, Liêu Diệu Trần.” Diệu Diệu lễ phép chào.

Tiết Lệ Viện chỉ qua loa bắt tay Diệu Diệu, sau đó không thèm để ý đến cô nữa, quay sang hỏi con trai: “Chuyện kia thế nào rồi? Nghe nói Đỗ tổng thích con lắm đúng không, ý con thế nào?”

Ánh mắt anh trầm hẳn xuống, đương nhiên anh biết mẹ mình đang nói chuyện gì, nhưng không ngờ lại đề cập ngay trước mặt Diệu Diệu, tuy không hẳn là nói trắng ra.

“Con sẽ xử lý, mẹ yên tâm.” Về mặt Tiết Khiêm Quân không biết là vui hay buồn.

Tiết Lệ Viện nhìn con, lộ rõ vẻ cảnh cáo: “Mẹ nghĩ hẳn con cũng biết thế cục hiện tại ra sao, vạn nhất có chuyện gì thay đổi, chừa inh một đường lui lúc nào cũng tốt! Con mẹ rất thông minh, đương nhiên mẹ lúc nào cũng tin tưởng, chắc chắn con biết chuyện gì đứng đắn, chuyện gì chỉ có thể “vui đùa”, đúng không?”

Tiết Khiêm Quân không nói gì, nhưng vẻ trầm mặc rõ ràng đang có ý muốn tiễn khách.

Tiết Lệ Viện bị thái độ của con trai làm cho hết cách: “Khiêm Quân, phải nhớ lúc nào cần trở nên thông minh.” Bà vỗ nhẹ bả vai Tiết Khiêm Quân trấn an.

Chỉ có bà là hiểu rõ con mình, không phải nó lúc nào cũng bình tĩnh được như vẻ ngoài.

Đến khi Tiết Lệ Viện đi xa, Tiết Khiêm Quân mới khôi phục lại nụ cười, lo lắng nhắc nhở Diệu Diệu: “Mẹ anh tuy ngoài mặt lúc nào cũng cười, nhưng tính tình như rừng mưa nhiệt đới vậy, sáng nắng chiều mưa! Hơn nữa lại hay ghen tị với mấy cô gái trẻ đẹp, Diệu Diệu, về sau nhớ cẩn thận một chút, không bắt buộc thì đừng tiếp xúc nhiều với bà ấy.”

Đưa cô về đây an bài cạnh người mình vốn là kế hoạch thứ nhất, nhưng mới ngày đầu tiên, Tiết Khiêm Quân lại cảm thấy dường như mình đã đi sai một nước cờ.

Đằng Long rất phức tạp, có lẽ không hợp với Diệu Diệu.

Đương nhiên đó là với một Diệu Diệu luôn ở cạnh anh hôm anh bị sốt cao, dù chân bị người khác gối đến tê rần cũng không than phiền nửa lời.

“Quản lý Tiết...” Diệu Diệu nghi hoặc hỏi.

“À, bà ấy đi căng da mặt, khuôn mặt đó tuy rằng trẻ ra được mấy tuổi, nhưng gần đây cơ mặt gần như đã cứng lại, không cười được, càng không thể to tiếng!” Tiết Khiêm Quân cười: “Cho nên toàn bộ người trong công ty đều nhân cơ hội này vùng lên, không thêm đưa báo cáo lên phòng tài vụ mà mọi giấy tờ lớn nhỏ đều đưa đến chỗ bà ấy.”

Diệu Diệu cảm thấy hình như anh đang cười sung sướng khi thấy người khác gặp họa.

Phải không? Hay cô gặp ảo giác?

Lúc này đây Diệu Diệu bỗng cảm thấy quyết định của mình là đúng, cô muốn gần gũi, muốn hiểu hết tường tận con người thật của người đàn ông mà mình thích.

Cô muốn biết, rốt cuộc anh là người thế nào.

Muốn biết rõ thế giới nội tâm của anh, muốn biết con người chân chính, không muốn cười sẽ không cười, còn thực sự vui vẻ mới nở nụ cười của anh là như thế nào!

Diệu Diệu không nghĩ mình sẽ dễ dàng chỉ dựa vào một chuyện, mà lập tức phủ định tính cách của một con người.

Nhưng thái độ bí hiểm vừa rồi của hai mẹ con bọn họ là sao?

Cái gì gọi là chuyện đứng đắn, cái gì gọi là chuyện vui đùa?

“Đã gần 11 giờ rồi, chúng ta đến “Xá Phường” ăn cơm đi, anh muốn chúc mừng bạn gái mình mới tìm được công việc mới.”

“Không cần phiền phức vậy đâu?!” Diệu Diệu vừa dứt lời đã bị Tiết Khiêm Quân kéo đi.

Vào nhà hàng, hai người họ tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ ngồi xuống.

Anh toàn chọn những món hải sản cao cấp, còn Diệu Diệu chỉ chọn một phần cơm đơn giản.

Món tôm nướng vừa được bưng lên, anh đã nhanh nhẹn gỡ lớp giấy bạc, cẩn thận bóc vỏ rồi bỏ vào bát Diệu Diệu.

“Không cần đâu, em ăn phần của mình là được rồi.” Diệu Diệu cúi đầu ăn phần cơm không rõ mùi vị, ngay cả chạm đũa vào món tôm kia một lần cũng không.

Tiết Khiêm Quân nhìn cô một cái, rõ ràng cảm giác được hôm nay Diệu Diệu là lạ.

Trầm mặc, anh không hỏi câu nào.

64. Q.5 - Chương 4

Hai người không ai nói tiếng nào, yên lặng dùng cơm.

Cạnh bàn bọn họ đang ngồi. Vừa vặn thuê cùng một phòng, phục vụ vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng quát: “Này, sao động tác chậm chạp như vậy?!”

“Mẹ nó. Thức ăn sao lại nguội thế này. Bộ định bụng thức ăn còn sống lên hại chết các ông sao?!” Có người còn to tiếng hơn nữa.

Sau đó lại tiếp tục mắng sa sả nhân viên phục vụ.

Đúng là tính tình cực kì xấu.

Diệu Diệu vài lần quay đầu vào nhìn tình hình ở bên trong.

Vài người đàn ông trung niên đang vừa uống bia vừa đánh bài.

Tiết Khiêm Quân thấy thế cũng nâng mắt nhìn theo Diệu Diệu.

Động tác cầm đũa của anh hơi khựng lại.

Một, hai, ba, bốn vị đang ngồi bắt chéo chân rung đùi bên trong kia, thật khéo, đều là người quen cả.

“Mời hai vị dùng cà phê.” Nhân viên phục vụ bàn lịch sự bưng cà phê đến.

“Diệu Diệu.” Tiết Khiêm Quân dịu dàng gọi tên cô. “Cà phê của em đây.” Anh đưa cốc cà phê đá cho cô, còn mình dùng cà phê nóng.

“Cảm ơn.” Diệu Diệu nhanh nhẹn tiếp lấy, không ngờ Tiết Khiêm Quân lại trượt tay.

“Xin lỗi em, xin lỗi em!” Anh vội vàng rút khăn tay nhưng vẫn không kịp. Cả cốc cà phê đá đổ ập trên bàn.

Diệu Diệu vội vàng lau bàn, nhưng cà phê tràn ra rất nhanh, còn dính cả lên quần cô.

Cô luống cuống chân tay. Chặn được đầu này nhưng lại không ngăn được đầu kia.

“Chỗ này cứ để anh lo, em đi toilet đi.” Tiết Khiêm Quân dè tay cô lại, vừa dịu dàng vừa kiên quyết nói.

Diệu Diệu cúi đầu nhìn quần mình, quả nhiên nếu không nhanh chóng lấy nước giặt sạch, thì cà phê sẽ thấm vào vải dệt, chiều nay làm sao đi làm.

Cô vội vàng đứng dậy: “Chỗ này giao cho anh vậy, cảm ơn!”

Thấy bóng Diệu Diệu đi xa, anh tiếp tục lau dọn bàn, chỉ là, hai tròng mắt đột nhiên tối sầm lại.

“A Vưu. Theo tôi thấy cha con thì không nên xa cách quá lâu, lần này ông hạ mình gọi Lập Nhân trở về đi!”

“Đúng vậy. Dù biểu hiện của Khiêm Quân có tốt đến mấy cũng vô dụng. Dù sao nó cũng không phải con ruột của ông, nói trắng ra cũng chỉ là cá sống nhờ chậu* mà thôi!

*Nguyên gốc: cá thi du bình – bạn chịu chả biết nó là gì nên...hic.

“Thế giới này vốn chẳng có chuyện công bằng hay không công bằng, cho dù Lập Nhân là một tên phá gia chỉ tử đi chẳng nữa, thì sản nghiệp vẫn nên để con mình thừa hưởng! Ai bảo chúng ta là người Trung Quốc kia chứ!”

Người thay nhau nói chuyện là một trong ba vị nguyên lão thích cày thế trong công ty.

“Thưa ngài, có cần tôi giúp gì không ạ?” Phục vụ thấy bàn này bị đổ nước, chủ động chạy lại hỏi.

“Được, cảm ơn.” Anh tao nhả mồm cười.

Người của bàn bên vẫn không chút chú ý chuyện bên ngoài.

“Khó mà làm được, tiểu tử kia là phé vật chẳng ra gì. Tôi còn định sau này già đi, phải dựa vào công ty mà có thể dưỡng lão thoải mái chút!”

Người đàn ông ngồi ở giữa, vừa mới ra bài là Bạch Long. Ông ta vừa đánh vừa nhàn nhã nói.

Ba người kia nghe vậy thì vội vàng: “Lập Nhân sao có thể là phé vật không ra gì, ông xem nó lợi hại thế nào chứ, trông vậy mà có thể tự mình thành lập công ty!”

“Nghe nói vụ việc ở Vũ Hán đột trước cũng được nó giải quyết êm đẹp!”

“Quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử!”

Hội nhóm nguyên lão lại lao nhao lên.

“Nó có tiền sao? Chẳng phải đều là tiền đi vay à?!” Bạch Long khinh thường hừ mũi.

“À không, à không, A Long, thời này không thể nói như vậy được, đầu năm nay người trẻ tuổi có thể dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng có mấy ai chứ?”

“Cũng không sai!” Vừa ra bài, Bạch Long vừa ẩn ẩn vẻ đắc ý.

“Cho nên nhất định phải gọi nó trở về!” Mọi người nhất trí.

Nói đến chuyện này Bạch Long lại tức giận: “Tôi từng gọi điện cho tiểu tử đó, nhưng vừa mới xưng tên nó đã lập tức cúp điện thoại!” Cơn tức bây giờ vẫn còn quanh quẩn ở ngực.

Thế giới này loạn hết rồi sao? Lão tử muốn đưa tiền trợ cấp cho con lại còn phải hạ mình cầu xin nó!

“Nếu không phải Lão Tử không sinh được con thì còn cần đến nó sao?!” Bạch Long tức giận.

Nói đến lại thấy kì lạ, người đàn bà kia sinh một trai một gái chẳng phải rất thuận lợi sao? Thế nhưng ông ở chung với Tiết Lệ Viện nhiều năm như vậy, ngay cả cái rắm cũng không sinh được, mấy năm nay thậm chí còn ra bên ngoài gieo giống, vẫn không thu hoạch được gì.

Đi bệnh viện kiểm tra kết quả, lại biết khả năng sinh sản của ông không còn!

Chẳng lẽ là báo ứng?!

Tiết Khiêm Quân tiếp tục dùng mười ngón tay thon dài bóc vỏ tôm, anh bóc hết toàn bộ tôm trên đĩa. Tất cả đều đặt trước mặt Diệu Diệu.

Diệu Diệu từng nói cô rất thích ăn hải sản, nhưng rất ghét phải bóc vỏ, vì sợ phiền.

Thì ra cô chỉ nói một lần, anh đã nhớ kỹ.

“Cho nên, chúng ta hiện tại cứ đổ dành Tiết Khiêm Quân, năng lực của nó không tầm thường đâu, công ty dưới sự quản lý của nó chỉ có lời chứ không có lỗ! Trước khi giao cho Lập Nhân tiếp nhận, chúng ta cứ án binh bất động đi!” Một người trong số đó tính toán.

“Chỉ sợ khó đối phó mẹ con bọn họ thôi!” Có người lo lắng.

“Nói đến Tiết Khiêm Quân, tôi sớm bị hấn chọc tức đến điên rồi!” Một người cũng thuộc cấp quản lý của hội nguyên lão nổi giận đùng đùng.

“Làm sao vậy?” Bạch Long trầm giọng hỏi.

“Tiết Khiêm Quân nhất quyết không cho bọn tôi đụng chạm này nọ...” Những từ sau chỉ dám khe khẽ nói nhỏ.

Tiết Khiêm Quân tao nhã nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt thản nhiên nhìn ra cửa sổ.

Bây giờ đến giờ làm còn một chút thời gian, có nên ra cửa hàng mua một bộ váy khác cho Diệu Diệu không nhỉ?

“Nhưng nó kinh doanh sòng bạc rất tốt nha!” Vẫn có người biết dựa vào sự thật mà nói: “Hơn nữa còn có biện pháp rửa tiền đặc biệt lợi hại! Quả thực là trò giỏi hơn thầy!”

“Nó đúng là có bản lĩnh, nhưng cứ tiếp tục thế này tôi lại càng lo lắng! Chúng ta ngày càng già đi, nhưng Tiết Khiêm Quân đã bắt đầu xây dựng thế lực, để nó ở lại, chỉ sợ về sau Lập Nhân không khống chế được nó!” Bạch Long cũng có nỗi lo của riêng mình.

Nhưng mặt nạ này vẫn chưa thể lập tức bị xé rách.

Chính là lo sợ cho tương lai mà thôi. Thành hay bại cũng chưa biết.

“Càng nói lại càng phiền, hy vọng nó có thể lấy được nha đầu nhà Đỗ gia, có thể thì vui lại càng thêm vui!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Mấy người còn lại đón ý hòa theo rầm rập.

“A Long, hay chúng ta lại tiếp tục đi học đánh Golf?!”

Một đám nhà giàu mới nổi lại bắt đầu thay đổi đề tài, ra vẻ tri thức.

“Hình như cả tuần rồi chúng ta chưa vào công ty nhỉ...” Buổi chiều không phải muốn đến công ty xem xét một chút sao?

“Ông thì sợ cái gì? Không phải nói tạm thời không chấp tên tiểu tử họ Tiết kia sao? Yên tâm đi. Công ty của Lập Nhân sẽ sớm phá sản thôi!”

“Nhưng mà...”

“Ngại quá, để anh đợi lâu rồi.” Diệu Diệu từ toilet bước ra.

Quần cô quả nhiên dính cà phê, rửa nửa ngày cũng không sạch.

“Không sao.” Anh mỉm cười: “Ăn cơm trưa trước đi, lúc này cũng không ăn được bao nhiêu.”

Tiết Khiêm Quân đưa đồng hồ đã bóc vỏ đặt trước mặt cô.

Diệu Diệu không lay chuyển được anh, đành phải ăn vài con: “Thanh toán đi, em no rồi.”

“Được.” Anh đứng dậy, giơ tay gọi phục vụ rồi lấy thẻ tín dụng ra.

“Thanh toán bàn này, còn nữa, phiền anh thanh toán hộ tôi bàn 101 nữa.”

“Trong đó là người quen của anh sao?” Diệu Diệu kinh ngạc.

Cô không ngờ anh cũng quen biết mấy người như thế.

“Ừ, người quen.” Anh cười nhẹ.

65. Q.5 - Chương 5

Tài chính Đằng Long cũng khí phách như tên của chính nó. Tập đoàn này trụ tại Ôn Châu tắc đất như tắc vàng, phải nói có thể bám trụ bền vững tại khu trung tâm thành phố như thế này quả thật rất tuyệt vời.

Diệu Diệu lần đầu tiên đến nơi này liền cảm thấy tòa nhà này rất có khí phách.

Nói gì đi chẳng nữa thì vật cực tất phản, mặt trời chói chang chỉ biết hòa tan vạn vật, không gặp khó khăn cũng gặp đau khổ.

Nhưng tài chính Đằng Long lại hoàn toàn tương phản, không những thế lại còn có thể phát triển mạnh mẽ, phát triển không ngừng.

Nguyên nhân của sự may mắn này có thể là do Tiết Khiêm Quân mang âm sát khí, ngược lại trung hòa được dương khí nồng đậm nơi đây.

Cũng giống như cô và Bạch Lập Nhân.

Diệu Diệu đến công ty Đằng Long đi làm đã dần quen việc, công việc nơi này quả thật vô cùng đơn giản, ngoại trừ mỗi ngày gõ văn bản và tư vấn khách hàng thì không còn gì khác.

Tiết Khiêm Quân vừa nhận được cuộc điện thoại cá nhân mà Diệu Diệu chuyển cho, nhú mồm.

“Tìm tôi làm gì?”

“Tiết Hồ Ly, cha tôi có gọi thì nhớ nói tôi nay chúng ta có hẹn!” Trong điện thoại truyền đến giọng nói kiêu ngạo của Đỗ San San.

Anh vừa nghe thì bật cười: “Tại sao tôi lại phải dấu diêm giúp cô?”

Rõ ràng có người đang bị cha mình làm phiền đến chịu không nổi, nhưng đây là diệu bộ nhờ người khác giúp đỡ sao? Đỗ San San này trước mặt đàn ông đều tỏ vẻ ngoan hiền, nhưng một khi đứng trước mặt anh thì ngay cả giả vờ một chút cũng lười, vì cô ta đối địch anh, khinh thường anh.

“Không phải anh đang hẹn hò với Diệu Diệu à? Tôi cũng có thể giúp anh che dấu.” Những lời này của Đỗ San San, kỳ thật cũng chỉ đang dò hỏi.

Anh nghe cô nói vậy lại càng cười dữ dội hơn: “Hình như tôi không cần ai che dấu hộ mình thì phải?!” Anh làm chuyện gì, đi nước cờ nào đều tự mình cân nhắc kỹ lưỡng.

“Nghe nói Bạch Lập Nhân và Liêu Diệu Trần cãi nhau to. Cô ta cũng đã xin từ chức rồi, không phải anh đang gỡ trò mèo đấy chứ?” Đỗ San San có phần vui sướng khi người gặp họa.

Anh cười không nổi.

Trên thực tế, mọi chuyện thuận lợi đến mức kì lạ.

Bạch Lập Nhân không đời nào vô duyên vô cớ sa thải Diệu Diệu, hơn nữa ngày đó lúc nhìn thấy anh đưa Diệu Diệu về nhà, lại còn “thân mật” trước cửa nhà, đôi mắt Bạch Lập Nhân gần như phun ra lửa.

“Đừng tưởng tôi không biết chuyện anh cho người điều tra mối quan hệ giữa Bạch Lập Nhân và Liêu Diệu Trần. Hơn nữa còn nghe vị đại sư gì đó nói Liêu Diệu Trần rất có mệnh vận phú, bất kể người đàn ông nào ở chung với cô ta, dính liền với số mệnh của cô ta đều trở nên xuôi chèo mát mái!”

“Đỗ San San, tôi cũng không phải là người quá tin vào chuyện đó.” Anh dựa vào lưng ghế, nhẹ nhàng thanh minh.

“Nhưng thà rằng tin là có còn hơn không. Liêu Diệu Trần rất có khả năng. Tách cô ta ra khỏi Bạch Lập Nhân mới có lợi đối với anh!”

“Tôi không ngờ cô lại hiểu tôi đến như vậy!” Tiết Khiêm Quân trào phúng.

“Tiết Hồ Ly, không phải tôi hiểu anh, mà là chúng ta cùng một loại người!” Đỗ San San ngọt ngào: “Tôi cũng nhìn Liêu Diệu Trăn không vừa mắt từ lâu rồi, có cơ hội đối phó với cô ta, tôi đương nhiên không thể bỏ qua!” Đỗ San San đến tận bây giờ vẫn còn mang thù!

“Cô đúng là làm thiên kim tiểu thư đến phát chán rồi, không có chuyện gì làm sao?!” Đề tài này khiến anh cảm thấy thật nhàm chán.

“Tiết Hồ Ly. Là ai khiến tôi thành ra thế này?!” Vừa nghe Tiết Khiêm Quân nói mát, cô liền kích động: “Anh đối phó Đan Thiểu Quan thì thôi, sao lại còn tiêu diệt cả tôi vậy hả?!” Vì tên bạn học kia mà hiện tại quyền hạn ở công ty của Đỗ San San cũng bị ảnh hưởng không ít.

Cho nên hiện tại nếu tiếp tục làm việc ở nơi này, cô cũng không mấy hứng thú.

Mà vừa hay... cô có ý tưởng mới.

Tiết Hồ Ly trong lúc vô ý lại giúp cô một tay.

Vừa nghĩ như vậy thì đầu Đỗ San San chợt lóe, vừa rồi giọng nói chậm rãi của cô trợ lý nghe rất quen tai, so với giọng nói lưu loát của trợ lý trước hoàn toàn khác xa.

“Tiết Hồ Ly, anh đừng nói anh đẩy Liêu Diệu Trăn đến bên người mình rồi nhá?!” Đỗ San San hô to: “Anh thực sự tin những lời vị đại sư kia nói sao? Muốn mượn vận trình của Liêu Diệu Trăn à?!”

Cô nhìn Liêu Diệu Trăn không vừa mắt từ lâu rồi, người gì mà ngoại hình đầy chất dụ dỗ thế kia, chẳng khác gì Tiết Lệ Viện.

Tiết Hồ Ly nhìn kiểu gì cũng là người tuấn tú lịch sự, để Liêu Diệu Trăn được lợi, cô thật không cam tâm.

“Tôi nói rồi, tôi không tin nhiều vào mấy chuyện đó. Nhưng tôi đánh giá cao năng lực của cô ấy.” Tuy anh không phải dạng đàn ông hay so đo, nhưng hôm nay nghe Đỗ San San nói vậy, không hiểu sao hơi giận: “Đỗ San San, cô đúng là rảnh rỗi không có gì làm, nếu thừa thời gian vậy thì đi thẩm mỹ hay Spa đi, đừng để người khác nghĩ tôi cũng như cô!”

Nói xong, cúp điện thoại.

Tiết Khiêm Quân thở dài.

Nói thật, tuy miệng nói vậy nhưng anh cũng không đủ tự tin, không biết về sau mình có “thực” giống cô ta hay không.

Tùy cơ ứng biến đi.

Anh thích đi từng bước, mỗi bước đi phải được lên kế hoạch một cách rõ ràng.

Nếu không vận mệnh không biết sẽ thay đổi ở bước nào.

Tiết Khiêm Quân suy tư một chút rồi cầm điện thoại lên, gọi một cuộc gọi nội tuyến.

“Xin chào, đây là văn phòng tổng giám đốc.” Đầu kia của điện thoại lập tức truyền đến giọng nói mềm nhẹ của Diệu Diệu.

Kỳ thật giọng nói cô rất hay, không nhanh không chậm, vừa mềm mại lại giàu kiên nhẫn.

So sánh với ngoại hình thì quả thật một trời một vực.

Anh biết ngày đó tại sao mẹ mình lại nói câu đó. Vì Diệu Diệu và bà rất giống nhau, đều sở hữu một đôi mắt hạnh phúc chuẩn, lông mi dài cong vút, rất quyến rũ, gợi cảm như mèo và đầy vẻ mỉa mai.

Thú thật lúc chưa hiểu rõ con người cô, anh nghĩ Diệu Diệu nhất định là loại người làm việc qua loa, ngả ngớn, chỉ thích hợp để Bạch Lạp Nhân dùng làm bạn nhảy mỗi lần đi xã giao.

Dù sao phụ nữ đẹp căn bản đều là bình hoa di động.

Nhưng càng tiếp xúc anh lại càng bất ngờ, Diệu Diệu tuy không quá mạnh mẽ, nhưng thái độ lúc làm việc của cô thật sự rất nghiêm túc, rất cố gắng, hiệu quả công tác cũng rất cao, bất cứ chuyện gì giao cho cô đều đạt kết quả rất tốt.

“Nếu lần sau còn nhận được điện thoại của cô tiểu thư kia, em không cần chuyển máy nữa.” Tiết Khiêm Quân cố ý.

Anh không hy vọng cô tiếp xúc nhiều với Đỗ San San.

“Xin lỗi anh, em hiểu rồi.” Diệu Diệu lễ phép trả lời.

Khiến người đang định giải thích là anh đột nhiên không biết nên mở miệng thế nào.

“Đúng rồi, tổng giám đốc, vừa rồi đồng sự Vương đến hỏi thăm, bữa trưa hôm ấy có phải anh trả tiền hay không.”

“Em trả lời thế nào?” Tiết Khiêm Quân không ngại, mục đích chính của anh là khiến mấy lão già kia giật mình chút đỉnh, cũng không có ý định dọa các lão sợ.

“Không có.”

“Em làm tốt lắm.” Anh khen ngợi.

“Em chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.” Mới đi làm mấy ngày nhưng Diệu Diệu cũng lờ mờ cảm nhận được, tình hình trong công ty có hơi phức tạp.

Tiết Khiêm Quân không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa.

“Buổi tối em có rảnh không? Hình như lâu rồi chúng ta không đi xem phim.” Anh mở lời mời, cũng cố ý nói: “Tối nay có bộ phim bom tấn của Mỹ, anh đã mua vé rồi.”

Nói là lâu, nhưng cũng chỉ mới mười ngày mà thôi, chỉ là cảm thấy sớm chiều ở chung nhưng thời gian hẹn hò rất ít.

Mua vé rồi?

Diệu Diệu cười gượng, cuối cùng cũng gật đầu: “Được.”

Cúp điện thoại, cô hơi thất thần.

Thật ra tạm thời cô không thể đối mặt với anh được.

Cô cần chút thời gian.

Diệu Diệu lắc đầu, quyết định không thêm nghĩ nữa, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Cô tiếp tục đánh văn bản, chỉ có điều mới đánh được mấy chữ đã dừng tay.

Không biết Bạch Lập Nhân đã tìm được thư kí mới chưa? Nhiều ngày nay hình như anh đi sớm về trễ, hai người căn bản không lúc nào chạm mặt.

Hai người vốn sớm chiều gặp nhau đã nhiều năm, lâu rồi không gặp, cô đúng là có hơi nhớ nhớ gương mặt của tên thối kia.

66. Q.5 - Chương 6

Từ sau khi Diệu Diệu rời công tác, Bạch Lập Nhân làm việc đến sứt đầu mẻ trán.

Chỉ trong một thời gian ngắn, anh đã sa thải tổng cộng sáu thư kí, người làm việc lâu nhất cũng chỉ có hai ngày.

Anh không chịu được mấy người phụ nữ đầu óc chậm chạp, hơn nữa còn háo sắc nhìn chăm chăm anh.

Thật sự là mất đi mới biết quý trọng, so sánh với mấy người lúc nào cũng ti toe có nhiều năm “kinh nghiệm”, thì biểu hiện của Diệu Diệu quả thật tốt hơn rất nhiều.

Trong vòng một tuần lễ đổ lại đây, những cuộc xã giao nào có thể hủy bỏ anh đều hủy, chỉ khi nào không từ chối được mới đành miễn cưỡng đi ứng phó một mình.

Vì anh cần thời gian để thích ứng với việc cùng một người phụ nữ xa lạ tham gia các bữa tiệc, bản năng của anh cho biết tật xấu nghiện sạch sẽ thế nào cũng phát huy.

Hiện tại, anh cần tìm một người có thể tin tưởng để giao chức thư kí, sau đó mới từ từ chuyển giao công việc.

Như vậy mới không cần phải đến kiểm tra sổ sách mỗi buổi chiều, đối với chuyện phòng tài vụ có trăm ngàn lỗ hổng, anh cực kì đau đầu.

“Tổng giám đốc, đã đến giờ phỏng vấn ạ.” Một cuộc điện thoại nội tuyến gọi đến

Mấy cuộc phỏng vấn ngày xưa đều do Diệu Diệu lo liệu, hiện tại sao anh phải gánh luôn thế này?!

“Được, ba người một lượt, để họ bước vào.” Anh yêu cầu tốc chiến tốc thắng, dù sao nếu có chọn được người thì khả năng mới làm được nửa ngày, anh sẽ lại nổi giận dọa đối phương sợ hãi đến mức bỏ của chạy lấy người.

Sở dĩ xếp ba người vào một lượt, ngoài tiết kiệm thời gian, cũng có thể kiểm tra mức độ bình tĩnh của đối phương.

Anh cần một thư ký có cách ăn nói cẩn trọng, khéo ứng đối, chứ không phải dạng người vừa gặp vấn đề đã luống cuống tay chân.

Tuy rằng trước kia Diệu Diệu cũng như thế, theo thời gian mới dần dần thành thục.

Có lẽ bọn họ không ngờ người phỏng vấn lại là một soái ca trẻ tuổi như anh, nên mới vòng thứ nhất đã cực kì thảm hại.

Hồ sơ của ba người đến phỏng vấn, anh đều đặt ở ngăn kéo.

Khi người tiếp theo tiến vào, anh đang tiếp điện thoại, cũng không chú ý đến gương mặt của bọn họ.

Cắt điện thoại đi, anh cầm một tập hồ sơ lên xem.

Hiện tại, ngồi trước mặt anh là một cô gái dung mạo đoan trang ngay thẳng, cực kì nữ tính.

“Cô Trương, xin hỏi hiện tại cô có đang quen bạn trai không? Sắp tới có kế hoạch kết hôn hay sinh con gì không?” Anh hỏi một vấn đề mà không ai phòng bị trước.

Cô gái thành thật trả lời: “Tôi có quen bạn trai, định sẽ kết hôn trong năm nay.”

Anh thích ánh mắt của đối phương, có vẻ ngay thẳng.

Nhưng.

“Ngại quá, tôi muốn tìm một thư ký có thể ổn định công việc từ hai đến ba năm, hơn nữa tính chất công việc yêu cầu phải đi công tác rất nhiều, thật xin lỗi, có lẽ cô không thích hợp lắm với yêu cầu này.”

Phụ nữ một khi đã lên kế hoạch kết hôn sẽ dẫn đến rất nhiều phiền toái khác nhau, nào là mang thai, rồi nghỉ hậu sản. Hơn nữa thái độ của chồng đối với việc thường xuyên đi công tác chắc chắn không thích. Chỉ cần nghĩ đến những khả năng này, anh đã không muốn tuyển.

Tiếp theo là cô B.

“Cô Trần, tại sao lại rời công ty cũ vậy?”

Bộ dạng cô B sau khi nhìn thấy anh có hơi thất thần một lát, rồi lập tức khôi phục được bình tĩnh: “Vì tôi thấy sự nỗ lực của tôi không được đền đáp một cách xứng đáng.”

“Không xứng đáng nghĩa là sao? Ý cô là tiền lương à?” Anh trực tiếp hỏi.

“Không, tiền lương chỉ là phụ, chủ yếu là khi làm việc tôi không có cơ hội để khẳng định bản thân, cũng không có cơ hội được khen ngợi, cái tôi cần là cảm giác được xem trọng!” Tài ăn nói của đối phương rất tốt, chậm rãi trả lời.

Thực đối trá.

Bạch Lập Nhân cảm thấy rất chán ghét những người nghĩ thế này nhưng lại nói thế khác.

Anh ở bên ngoài xã giao đã đủ mệt rồi, thật sự không muốn tuyển một thư ký mà bản thân phải nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, đối xử chẳng khác nào sủng vật.

Anh phát hiện, bản thân rất nhớ đến thái độ đòi tăng lương của ai kia, chỉ đọc một câu: “Anh tăng lương nghĩa là xem trọng tôi, không tăng lương nghĩa là không xem trọng tôi.” Đơn giản bao nhiêu? Chân thật bao nhiêu?!

Nhưng Diệu Diệu càng chân thật bao nhiêu, anh lại càng muốn khi dễ cô bấy nhiêu, cố ý tăng cho người khác hai trăm, còn cô chỉ một trăm, cũng chỉ muốn nhìn thấy bộ dạng chán chường của cô thôi.

Suốt tuần nay, anh thường cầm văn kiện trong tay, như thói quen đi đến cửa hô: “Diệu Diệu, xử đẹp nó đi!”

Rồi đột nhiên tỉnh ngộ, Diệu Diệu đã thôi việc rồi.

Trước kia, chỉ cần quay người lại đã có thể nhìn thấy bóng dáng cô, nhìn thấy sự hiện hữu của cô, anh vốn nghĩ đó hẳn là chuyện đương nhiên.

Ở trước mặt cô, anh vĩnh viễn không bao giờ phải che dấu chuyện gì cả.

“Tôi đã xem qua hồ sơ của cô, chỉ hai năm mà thay đổi công việc những ba lần? Công ty có thể khẳng định năng lực của cô, trông qua thành tích làm việc của cô cũng không có bao nhiêu, cái quan trọng là vấn đề về tâm tính kia. Ngại quá, tôi cảm thấy cách nói của cô rất phù phiếm, công ty tôi chắc không thể đáp ứng yêu cầu của cô được rồi.” Bạch Lập Nhân khép hồ sơ lại.

Cô B lão đạo rời đi.

“Cô Đỗ...” Tay anh vừa mở lý lịch đối phương ra thì ngẩn cả người.

Đỗ San San...

Anh cảm tấm ảnh thẻ tao nhã đơn độc trên mặt giấy lý lịch lên.

“Em, Đỗ San San, 25 tuổi, trước mắt không quen bạn trai nào cả, sắp tới cũng không có kế hoạch kết hôn hay sinh con, không có phàn nàn gì về mức lương, càng không phải loại người có tài nhưng không gặp thời.” Cô cười khê: “Yêu cầu tiền lương chỉ cần ở mức vừa phải là được, chủ yếu là muốn học thêm chút ít kinh nghiệm mà thôi!”

Bạch Lập Nhân day day trán.

“Sao cô lại đến đây? Muốn mời tôi đi ăn cơm sao?” Bạch Lập Nhân tự nhiên khép hồ sơ lại.

Cô C này, anh đang chuẩn bị hạ bút ghi ba chữ “không hợp cách.”

“Không! Em đến để phỏng vấn!” Đỗ San San chủ động vươn tay mở hồ sơ của mình ra, đặt trước mặt anh.

“Cô đang đùa gì vậy? Muốn tích lũy kinh nghiệm thì đến công ty của cha cô là được rồi!” Bạch Lập Nhân lại khép hồ sơ lại.

“Anh chưa nghe tin gì sao? Công ty nhà em có một con hổ, giống chồng khua chiêng đòi cải cách, mấy người có “gốc gác” trong công ty đều cảm thấy bất an, vì không phải bị sa thải thì cũng là chuyển công tác!” Đỗ San San rất kiên nhẫn, lại một lần nữa mở tập hồ sơ của mình ra.

“Học ngành quản lý ở nước ngoài về có khác, đúng là người nhà cũng không nhận.” Anh có nghe nói về chuyện này.

Cải cách như vậy chẳng khác gì một đòn trí mạng cho gốc rễ con cháu trong công ty, nhưng đối với Đỗ gia thì lại là chuyện tốt.

“Nhưng không phải chuyên ngành chính của anh ta không phải quản lý sao?” Anh hỏi.

Bạch Lập Nhân luôn rất có hứng thú với tin tức trong ngành, cho nên hiện tại tán gẫu với Đỗ San San vài câu cũng có vài phần thú vị.

Chủ yếu là anh muốn biết, tên dê xồm Đan Thiểu Quan kia có phải đang bị lưu đầy đến một góc sáng sửa mắt mẽ nào đó rồi không?

“Vì anh ta học thêm văn bằng quản lý, nên cha em không chỉ để anh ta làm trưởng phòng marketing, mà còn giao chức phó tổng cho anh ta nữa.” Đỗ San San tuyệt đối không ngại đem việc xấu trong nhà đi kể.

Bạch Lập Nhân nhú mày: “Vậy nếu cô còn ở lại, chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?” Không thể mù quáng tin tưởng như vậy được.

“Đúng, hiện tại em mới biết trường học không hề dạy chúng ta cách đối phó với cục diện hiện tại như thế nào! Cho nên em mới muốn ra bên ngoài làm việc để tích lũy kinh nghiệm, sau khi cứng cáp sẽ trở lại áp đảo con hổ kia!” Đỗ San San còn thật sự hưng phấn.

Bạch Lập Nhân trầm mặc.

Quả thật hiện giờ cô ấy chỉ có hai phương án để thay đổi cục diện, một là nhanh chóng tìm một ông chồng có năng lực để tiếp quản công ty, hai là không ngừng vươn lên.

“Vì vậy, em không phải đang đùa với anh, em thực sự rất chú trọng đến cơ hội này, hy vọng anh cho em một cơ hội để chứng minh, chứng minh em không phải không làm được gì!” Cô khẩn cầu.

...

Lúc xem xong phim, thấy Tiết Khiêm Quân nghe điện thoại, Diệu Diệu mới biết hôm nay anh có hẹn đi xã giao.

“Thật ra lúc nào đi xem phim cũng được mà, anh không cần...” Tuy Diệu Diệu là trợ lý của anh, nhưng cô cũng không rõ lịch trình của anh cho lắm.

Vì anh là một cấp trên rất tự lập.

“Anh nhớ em mà.” Anh không lái xe, nên hai người họ tản bộ từ rạp chiếu phim về nhà.

Đầu óc anh không lúc nào là không hoạt động, đối với chuyện công việc lúc nào cũng tính toán cẩn thận, hai người không suy nghĩ thua thiệt, cứ lẳng lặng tản bộ như vậy thật thoải mái.

Nghe bốn chữ kia xong, Diệu Diệu ngượng đến chín mặt.

“Gần đây thái độ của em đối với anh rất xa cách. Có phải anh làm sai chuyện gì không?” Tiết Khiêm Quân giả vờ vô tội hỏi.

Diệu Diệu cả kinh.

Trực giác của anh không phải tốt bình thường.

“Không có, chỉ là em thấy...” Diệu Diệu nói được một nửa thì ngưng, rốt cuộc cũng không thể nói ra.

Cô có thể nghĩ gì nói nấy, hay muốn hỏi cái gì thì hỏi đối với Bạch Lập Nhân, nhưng với Tiết Khiêm Quân thì không thể.

Cô chần chờ, đang định nói vừa một lý do nào đó thì...

“Nếu em không muốn nói thì thôi vậy.” Anh cười nhẹ.

“Chỉ là, từ nay về sau, những lúc không cười nổi anh sẽ không cố gắng cười trước mặt em nữa.”

Diệu Diệu rung động, ngưng mắt nhìn Tiết Khiêm Quân.

“Em phản đối?” Anh cố ý bày ra vẻ mặt mát mẻ.

“Không có.” Diệu Diệu cuối cùng cũng nở nụ cười đầu tiên trong đêm nay.

“Không có là tốt rồi!” Anh cũng phá lệ, cười ra tiếng.

Tiết Khiêm Quân vươn tay nắm lấy tay cô.

Mười ngón tay đan vào nhau, quăn quít.

Buổi tối 9 giờ 30, vì còn có kế hoạch khác nên sau khi nói chuyện với Tiết Khiêm Quân xong, cô lập tức muốn chấm dứt buổi hẹn.

“Đợi một chút!” Diệu Diệu nhìn cửa thang máy đang dần khép lại, hô to.

Người trong thang máy thấy cô vội vội vàng vàng chạy đến thì giơ tay nhấn nút giữ cửa.

Diệu Diệu đang định lau mồ hôi, thấy người đứng giữ cửa trong thang máy thì mừng rỡ: “Bạch Lập Nhân! Đã lâu không gặp!”

Bạch Lập Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm trả lời.

“Tôi đang định tìm anh đây!” Diệu Diệu rất vui vẻ: “Có nhận được tin nhắn của tôi không?”

“Có, tối nay mười giờ, vẫn chưa muộn.” Khuôn mặt anh vẫn rất lạnh lùng.

Chết tiệt, vừa rồi khi ở cửa, anh lại nhìn thấy cảnh bọn họ tình chàng ý thiếp chào tạm biệt nhau.

Có cần phải ngọt ngào vậy không? Thấy gớm!

67. Q.5 - Chương 7

“Bạch Lập Nhân, anh cũng vừa mới về à?” Đã lâu ngày không thấy anh, Diệu Diệu bày ra vẻ mặt nịnh bợ.

Một câu cũng đủ khiến Bạch Lập Nhân nội thương.

Vừa rồi bọn họ ở cửa anh em em buồn nôn hết sức, anh lái xe về, rồi lại mở cửa xe, lại còn đi ngang qua người hai bọn họ, còn khiến cô giật mình đến nhảy dựng lên, thiếu chút nữa ngã bổ chửng vào lòng Tiết Khiêm Quân.

Cái cô này, căn bản trong mắt cô ta không có mình.

Ngực anh tự dưng trào lên một cảm giác nặng nề, vừa buồn bực vừa khó chịu.

Loại cảm giác này, rất xa lạ.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Anh lạnh mặt hỏi.

Nhưng Diệu Diệu không hề bị đông lạnh, cửa thang máy vừa mở, cô liền kéo lấy cổ tay Bạch Lập Nhân, đi về hướng nhà anh.

Nam nữ thụ thụ bất thân.

Anh hất tay cô ra, bản mặt thối hoắc: “Đừng có dùng bàn tay đã từng chạm vào người Tiết Hồ Ly mà động vào tôi!”

Cánh tay này của cô vừa mới chạm vào tên mà mình ghét nhất.

Lời vừa nói ra, anh chỉ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Lời này, nghe qua, tại sao lại...

“Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ rất ghét hấn thôi.” Anh lại bỏ thêm một câu giải thích.

Vừa mới nói xong, Bạch Lập Nhân lại phát hiện hình như mình càng giải thích, càng giống giấu đầu lòi đuôi?

May mà Diệu Diệu không phải là người hiểu rõ mấy điều này, cô chỉ bất đắc dĩ buông tay anh ra: “Rồi rồi rồi! Đúng là quỳ sạch sẽ!”

“Anh mở cửa rồi ngồi trong nhà chờ tôi!” Diệu Diệu vui vẻ đẩy Bạch Lập Nhân vào nhà, rồi lại tung tăng tung tủy chạy về nhà mình.

Bạch Lập Nhân chẳng hiểu ra làm sao, vào nhà, cởi áo khoác rồi thay quần áo.

Đứng giữa phòng, anh hơi thất thần nhìn cánh tay vừa bị cô nắm lấy.

Thì ra, cô cầm tay anh, là cầm cổ tay, còn cầm tay Tiết Hồ Ly, là đan vào lòng bàn tay.

Nhìn bằng mắt thường cũng biết, đó là khoảng cách giữa bạn bè và người yêu.

Đột nhiên đèn trong phòng tắt phụp.

Bạch Lập Nhân hơi kinh ngạc, đang định đi xem xét có phải cầu chì hỏng rồi hay không thì...

“Happy birthday to you! Happy birthday to you! Happy birthday happy birthday! Happy birthday to you!”

Từng bước từng bước, một chiếc bánh kem thấp nền sinh nhật sáng lung linh, càng tô điểm cho ngũ quan xinh đẹp của Diệu Diệu thêm vài phần quyến rũ, tiến đến trước mặt anh.

Anh nhìn thẳng vào chiếc bánh tinh xảo đẹp đẽ, cùng với gương mặt không chút tí vết, có thể khiến toàn bộ đàn ông nhìn không chớp mắt trước mặt.

“Chúc sắp cũ kiêm bạn bè của tôi một sinh nhật thật vui vẻ!” Diệu Diệu cười tươi như một đóa hoa rực rỡ.

Bạch Lập Nhân chớp mắt, xoay mặt ra chỗ khác, lạnh lùng nói: “Sinh nhật tôi qua lâu rồi!”

Hiện tại nhớ lại, sinh nhật anh ngày đó quả thật là một buổi tối vô vắn, xấu hổ không để đâu cho hết.

“Đừng như vậy mà! Mỗi người hằng năm đều có hai sinh nhật đó, tính theo dương lịch và âm lịch, chúng ta đương nhiên phải lấy ngày âm làm chuẩn!” Cô cực lực chê trách.

“Tôi không quen dùng lịch âm, từ nhỏ đến lớn chỉ có sinh nhật dương lịch mà thôi.” Bạch Lập Nhân hừ lạnh một tiếng, mắt tự nhiên đưa lưng về phía Diệu Diệu.

Lại nhớ lại chút nữa, hôm đó, bạn trong miệng cô chẳng lẽ là Tiết Hồ Ly?!

Mình là ai chứ, bạn trai người ta sinh bệnh, đương nhiên phải ném mình qua một bên rồi.

Bây giờ, ai cần cô tổ chức sinh nhật âm lịch cho anh?!

“Thì là tổ chức sinh nhật dương lịch sớm hơn thôi!” Diệu Diệu vẫn cười toe toét, tiếp tục đem mặt nóng dán lấy móng lạnh là anh, không hề ngại ngùng.

Cô lại chìa tay ra kéo lấy cổ tay Bạch Lập Nhân.

Thấy anh nhăn mặt nhú mày, nhìn chăm chăm vào cổ tay của mình. Diệu Diệu vội vàng cười cười: “He he, tôi về nhà rửa tay rồi.” Tuy vẫn không quen với chứng nghiện sạch sẽ của anh, nhưng hôm nay, Diệu Diệu quyết định nhân nhượng anh một chút.

Lúc này Bạch Lập Nhân không hắt tay cô ra nữa, nương theo ánh nền mờ mờ mà để mặc cô kéo mình ra phòng khách.

“Bạch Lập Nhân, hứa nhanh rồi thôi nên đi! Thôi nên xong thì anh chính thức già thêm một tuổi!” Diệu Diệu hi hi ha ha nói.

Bạch Lập Nhân nghiêm mặt, mặc kệ cô.

Diệu Diệu lại dùng tay ấn gáy anh, thúc giục: “Nhanh lên, nhanh lên, tôi muốn ăn bánh!”

Anh không phải mèo, sao cô lại nắm lấy cổ anh chứ?

Bạch Lập Nhân giận không thềm thối nên mà trực tiếp cầm dao bổ về hướng chiếc bánh.

Mỗi người một nửa.

Anh không có nguyện vọng gì cả, cơ mà nếu có thì cũng chỉ có một nguyện vọng duy nhất, chính là có thể khiến bản thân quay lại trạng thái “thông thường.”

Diệu Diệu cũng không bắt ép, vui vẻ nhận bánh ngọt nhâm nhi: “Ừm, quả thật là mỹ vị nhân gian!”

Bạch Lập Nhân cũng ăn một miếng lấy lệ.

Diệu Diệu quay sang, đang định hỏi mùi vị thế nào, thấy vẻ mặt của anh lập lòe trong ánh nền thì hỏi: “Bạch Lập Nhân, sao tai anh lại đỏ thế kia? Nóng lắm à...”

Không chỉ có tai, mà nếu để ý một chút liền thấy cả mặt anh cũng hơi đỏ.

Nóng lắm à?

“A! Là lỗi của tôi!” Diệu Diệu đánh bộp một cái vào đầu, sau đó nhảy dựng lên, chạy đến phía sau sofa, thành thực mở chốt cầu dao.

Toàn bộ đèn trong phòng được thấp sáng, điều hòa cũng bắt đầu hoạt động trở lại.

“Tôi quên mất, hình như anh sợ nóng?” Diệu Diệu hơi xấu hổ.

Ngủ ngốc, ai sợ nóng chứ...

Anh, anh... cái cô này, sao lại chạm vào cổ anh làm gì chứ!

“Bánh ngọt ngon lắm, không ngọt gắt.” Bạch Lập Nhân chỉ chỉ miếng bánh trong tay, mở lời.

Anh ghét đồ ngọt, nhưng miếng bánh này khá hợp với khẩu vị của anh.

“Tất nhiên rồi, không phải bánh của Quế Hương, cũng không phải của Âu Mạch, mà là bánh đặc biệt của Nguyên Tổ đó!” Xem cô có bao nhiêu thành ý chứ, toàn bộ Ôn Châu chỉ có hai tiệm bánh ngọt của Nguyên Tổ, tối qua sau khi tan tầm, cô liền cố ý chạy đến đó đặt bánh, hơn nữa còn không đau lòng cho chiếc bánh gấp đôi giá tiền này nữa đó!

Bạch Lập Nhân không thêm để ý, hừ lạnh vài tiếng.

“Nhớ phải trả công tôi nhà!” Diệu Diệu thừa cơ vót tài sản.

“Trả công cô cái gì?” Bạch Lập Nhân liếc cô một cái.

Xem vẻ mặt cô kia, nếu không trả công chắc sẽ bị bòn rút nguyên khí mất.

Diệu Diệu không trực tiếp trả lời câu hỏi của Bạch Lập Nhân mà cười gian trá: “Anh cũng biết còn gì.”

Bạch Lập Nhân giả vờ không thêm để ý.

“Tìm được thư ký chưa?” Hai người dựa lưng vào sofa, Diệu Diệu vừa ăn bánh ngọt vừa nhàn rãi hỏi.

“Sao, muốn về à?” Bạch Lập Nhân ngừng ăn, nhẹ giọng hỏi.

“Không có, chỉ thuận miệng hỏi chút, quan tâm anh thôi!” Diệu Diệu húc húc người anh, cười gượng, cô thấy công việc hiện tại của mình cũng không tệ.

“Tìm được rồi. Là một người có năng lực, khá phù hợp với tính chất công việc.” Anh thản nhiên nói: “Hơn nữa, quan trọng là tôi có thể tin cô ấy.” Sau một ngày thử việc, anh rất hài lòng với thư ký mới.

Là người quen? Lại còn được anh đánh giá tốt như vậy?!

Diệu Diệu có hơi suy tư, nhưng cũng nhiệt tình chúc mừng: “Hy vọng hai người có thể hợp tác ăn ý.”

“Ừ.” Anh gật đầu.

Qua thời gian này, nếu San San có thể thích ứng sớm, anh sẽ cân nhắc đến chuyện giao toàn bộ công việc cho cô.

Hai người cùng nhau lớn lên, San San sao có thể hại anh chứ. Về điểm này, nếu so với người ngoài thì anh tin tưởng cô nhiều hơn.

“Bạch Lập Nhân, đi lấy bia ra cống hiến đi, chúng ta uống chúc mừng sinh nhật anh!” Diệu Diệu thúc giục.

“Nhà tôi không có bia.” Anh không thích uống rượu hay bia, ngoại trừ những lúc phải uống rượu xã giao ở bên ngoài, thì anh hầu như không động đến rượu bia, cho nên tuy rằng đang là mùa hè nhưng trong tủ lạnh nhà anh vẫn rất sạch sẽ. Không hề tìm thấy bóng dáng của lon bia nào.

“Anh gạt ai vậy, tháng trước có một vị khách tặng anh hai chai bia Scotland! Nghe nói hai chai đó giá trị không dưới một ngàn đâu!” Đừng chê cô nhớ dai, thật sự là mấy trăm nghìn một lon bia kia đã từng khiến cô cúi đầu chế giễu một hồi.

Hai chai bia kia, anh đang định tặng cho cha dượng.

“Khui một chai cho tôi nếm thử thôi! Nói thế nào thì hôm nay tôi cũng là khách!” Diêu Diêu vì cái ngon trước mặt mà không ngừng quẩn quít lấy anh.

Bạch Lập Nhân đành phải đứng dậy lấy một chai bia, chìa ra trước mặt cô: “Này!”

Đơn giản vậy thôi sao? Thừa dịp hôm nay Bạch Lập Nhân không chấp nhật, Diêu Diêu liền mừng rỡ. Vội vàng chạy đi tìm ly và đá.

Cô mở bia, đổ đầy một ly trước rồi vội vã uống trước một ngụm.

Một ngụm vừa nuốt xuống, mặt Diêu Diêu liền vắn vẹo biến dị.

Bạch Lập Nhân cũng vừa nhấp một ngụm, mặt mày liền nhăn nhú.

Vừa đắng vừa chát lại vừa nồng, khó uống muốn chết.

Quả nhiên, không hẳn đất đã là tốt.

“Bia ngon, ngon, ngon a! Chúng ta mỗi người uống ba bốn ly, uống hết đi!” Diêu Diêu mặt mày nhăn tít, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Đã lỡ mở nắp rồi, làm sao bây giờ? Bia đâu có như rượu, đâu phải cứ đóng nắp lại là xong.

“Tôi không uống đâu, cô thích thì cứ uống.” Bạch Lập Nhân đặt ly bia xuống, không thèm động vào lần nữa.

Ai tạo nghiệt, người ấy tự giải quyết.

Anh đâu có điên mà đi ngược đãi dạ dày chỉ vì tiếc của chứ?!

Bạch Lập Nhân đi mở tivi, xem tin tức.

Vốn dĩ lúc này anh nên đá cô ra khỏi nhà mới đúng. Nhưng cả tuần không gặp, tuy rằng miệng không nói nhưng anh phát hiện sâu trong nội tâm mình, kỳ thật vẫn hy vọng có thể ở bên cô lâu thêm chút nữa. (:3)

“Không cần tiếc, bia này cũng chẳng ngon lành gì.” Anh lạnh lạnh nói, cũng không hẳn rất muốn khuyên can cô.

Hé mắt thấy mặt mày cô nhăn tít lại một đóng, cố sống cố chết uống hết ly bia, bộ dạng khổ sở kia đã thành công lấy lòng anh.

“Không được, bia này rất quý đó!” Tinh thần tiết kiệm của Diêu Diêu được phát huy một cách tối đa.

“Có bao nhiêu đâu? Còn không bằng một lọ mỹ phẩm dưỡng da của các cô!” Bạch Lập Nhân hừ mũi.

“Không được, không được! Nếu được đem đi đổi lấy bia Song Lộc, có thể mua hai ba trăm lon đó!” Diêu Diêu lắc đầu, như thể đang uống thuốc bắc, từng ngụm từng ngụm giải quyết ly bia, sau đó lại rót thêm một ly khác.

Hết biết!

Bạch Lập Nhân không thèm để ý đến cô nữa, tiếp tục xem tin tức.

Sau nửa tiếng xem tivi, anh quay sang, thấy chai bia bên cạnh trống trơn, mà cô chẳng khác nào con tôm nhỏ, cuộn thành một đống bên người anh.

“Này, cô sao thế!” Anh lay mạnh người Diêu Diêu.

Diêu Diêu nâng mắt, dùng ánh mắt sáng như trăng rằm nhìn anh chăm chú, sau đó ngây ngô cười.

“Ha ha, Bạch Lập Nhân, tôi choáng váng quá.” Nói xong lại cúi đầu, tiếp tục cuộn thành một đống, rúc vào người anh.

Không thể nào! Uống bia mà cũng say?!

Bạch Lập Nhân cảm giác được điều gì đó, vội vàng chop lấy chai bia xem xét nồng nộ cồn.

32 độ!! Anh kinh ngạc, còn đọc kĩ mấy dòng chữ tiếng anh, quả nhiên có một hàng chữ nhỏ ghi rõ, không thể uống nhiều.

Trách không được Diệ Diệ vốn tửu lượng khá tốt lại say đến mức nằm rạp trên đất thế này.

“Bạch Lập Nhân, khó chịu quá, muốn đi ngủ.” Diệ Diệ nằm bẹp trên đất, mơ mơ màng màng, “con tôm” mềm mại không xương nỉ non. Sau đó trần trọc gối lên đùi người đang chăm chú xem hướng dẫn là Bạch Lập Nhân, thở dài một hơi, rồi im lặng ngủ.

Bạch Lập Nhân hóa đá.

68. Q.5 - Chương 8

Vị trí cô đang nằm, cực kì ái muội.

“Con tôm nhỏ” an phận gối đầu lên đùi Bạch Lập Nhân, khuôn mặt hồng hồng cực kỳ xinh đẹp, nhưng cái khiến anh chú ý nhất là đôi môi đỏ mọng của cô chỉ cách khóa quần anh có 5cm.

Bây giờ mà có ai bước vào, nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ nghĩ đến...

Bạch Lập Nhân hóa đá, không dám nhúc nhích.

Mười phút sau, thấy cô ngủ rất “ngoan ngoãn”, Bạch Lập Nhân mới lấy tay đẩy nhẹ đầu cô ra.

Đầu Diệ Diệ như quả bóng da, lăn qua lăn lại rồi tiếp tục chôn mặt vào đùi anh.

Bạch Lập Nhân đang định đứng dậy, bẻ cô về phòng.

Nào ngờ “rầm” một tiếng, cửa nhà anh và nhà cô vốn đang mở rộng, vậy mà cùng lúc bị gió thổi đóng sập vào.

Bạch Lập Nhân trở mắt, vội vàng lay: “Diệ Diệ!”

Làm sao bây giờ?!

“Hửm...” Diệ Diệ bị “làm phiền” thì cực kỳ không thoải mái, cô mơ mơ màng màng ngồi xuống đẩy tay anh, lại choáng váng day day thái dương.

Anh thở dài nhẹ nhõm: “Này, cô có cầm chìa khóa nhà theo không?” Thật ra hỏi cũng bằng thừa, cô đang mặc váy liền, nhìn là biết có cầm chìa khóa rồi mới ra khỏi nhà.

Không biết Diệ Diệ có nghe Bạch Lập Nhân nói gì không, ngẩn ngơ mất vài giây rồi lại lảo đảo đi về phía anh.

Anh vươn tay giữ vai cô lại.

Diệ Diệ đang vội vàng tìm chỗ ngủ, thấy thế thì khó chịu đẩy tay anh ra.

Tưởng cô có thể tự đi được, Bạch Lập Nhân vừa buông lỏng vai Diệ Diệ ra thì cô lại bổ chứng về hướng anh, không kịp chuẩn bị, Bạch Lập Nhân ngã xuống sàn.

Rốt cuộc cũng tìm được “gối” rồi.

Diệ Diệ thoải mái thay đổi tư thế, cố định trên khuôn ngực rắn chắc của Bạch Lập Nhân, tiếp tục ngủ.

Bạch Lập Nhân chấn động.

Khuôn mặt cô lúc này đỏ bừng, trông không khác gì một đóa hoa đào xinh đẹp, đẹp đến mức khiến người khác phải nín thở.

Bạch Lập Nhân muốn lay Diệ Diệ, lại kìm lòng không đậu khẽ vỗ về hai má cô, sau đó xẹt qua trán, mi, mắt, mũi, cuối cùng, ngón cái anh lưu luyến vuốt ve cánh môi đỏ mọng quyến rũ của cô.

Anh, đã từng hôn đôi môi này, hiện tại lại rất muốn đến gần cô.

Bạch Lập Nhân nghĩ nếu không gặp Diệu Diệu một thời gian thì loại cảm giác này sẽ dần dần chìm xuống, nào ngờ chỉ mới nhìn thấy cô ở ngoài cửa, anh đã biết bản thân chỉ không ngừng tự trấn an, chết lặng đè nén khát vọng được ở gần cô xuống.

Khuôn mặt đang được anh nhẹ nhàng vuốt ve đột nhiên giật giật, mơ màng mở mắt, sau đó nâng mắt nhìn anh.

Tay anh vẫn còn đặt trên môi cô.

Anh bối rối, gương mặt tuần tú đột nhiên đỏ bừng.

Đây là lần đầu tiên một kẻ kiêu ngạo như Bạch Lập Nhân vụng trộm làm chuyện gì đó mà bị người khác bắt gặp.

Anh đang định bày ra bộ dạng của một chính nhân quân tử, thuận tiện nghĩ ra một cái cớ nào đó để tự bào chữa cho bản thân.

Nào ngờ chưa kịp nói gì, Diệu Diệu đã mở to mắt, thấy người trước mặt là Bạch Lập Nhân thì chậm rãi thả lỏng cơ thể đang căng thẳng, sau đó rũ mắt xuống, tin cậy cọ cọ vài cái rồi lại tiếp tục gối đầu lên ngực anh.

Cái cô này, tửu lượng quá kém!

Bạch Lập Nhân bỗng chốc đỏ khóc đỏ cười, nhưng trong lòng lại thấy ngổn ngang vô cùng.

Thà rằng cô cứ hét chói tai đi!

Bởi vì, Bạch Lập Nhân đột nhiên ngộ ra một sự thật vô cùng phũ phàng, đó là Diệu Diệu căn bản không hề coi anh là đàn ông!

Trong tiềm thức của Diệu Diệu, anh là người mà cô có thể yên tâm đối xử như bạn bè, có khả năng hiện tại đã được thăng chức lên xấp xỉ người thân.

Ngón tay đang vuốt ve môi cô chậm rãi buông xuống.

Mặc dù cô đang nằm trong lòng anh, nhưng điều đó cũng không giúp anh cảm thấy khá hơn chút nào.

Trong nháy mắt, một chấp niệm bỗng dưng trào lên trong trái tim Bạch Lập Nhân.

Anh muốn có cô! Tuyệt đối không thể để cô rơi vào tay Tiết Hồ Ly!

Đã nhiều ngày, chỉ cần nhắm mắt là anh lại thấy cảnh tượng Tiết Hồ Ly và Diệu Diệu dịu dàng thân mật, Bạch Lập Nhân thực sự thấy khó chịu.

Anh cố tình chơi game để dời đi lực chú ý, nhưng có chơi đến mức nào, hay thậm chí còn hút tẹt mấy bao thuốc lá mà trước giờ mình chưa hề động vào cũng không có tác dụng.

Nếu, nếu hiện tại anh quyết định đập chậu cướp hoa* thì liệu có bao nhiêu phần trăm chiến thắng? Đúng! Đập chậu cướp hoa đi! Dựa vào cái gì mà để tên Tiết Hồ Ly kia được lợi chứ?!

*Nguyên gốc là “hoành đao đoạt ái” – sử dụng vũ lực để cướp lấy tình yêu.

Nhưng mà...

Bạch Lập Nhân thở dài, hơi dịch người, ngửa đầu tựa vào chân ghế sofa, anh tức giận, bởi vì, anh buồn rầu.

Rốt cuộc phải theo đuổi kiểu gì mới đúng đây? Hơn nữa, anh theo đuổi Diệu Diệu? Ý tưởng này cũng quá đáng sợ đi, rất xấu hổ!

Lỡ như thất bại, lỡ như bị từ chối thì lại càng xấu hổ? Hơn nữa, lại còn tặng không cho Tiết Hồ Ly một cơ hội đâm nát mặt anh! Tỷ lệ bị từ chối quá cao, dù sao ánh mắt lúc Diệu Diệu nhìn hắn cũng rất si mê.

Cắm đầu chạy theo một đoạn tình cảm không dám nắm chắc cơ hội, kết cục chỉ có thể từ thăm đến rất thăm.

Ánh mắt Bạch Lập Nhân cứ giãy dụa mãi.

Nhưng...

Bạch Lập Nhân nhìn lên vách tường, vì ánh sáng từ ngọn đèn chiếu vào mà bóng hai người in rõ trên đó.

Cái bóng của hai người hiện giờ đang quấn quýt lấy nhau, gần như hợp thành một thể, mỗi lần anh hít thở, “con tôm nhỏ” đang im lặng gối đầu lên ngực anh cũng nhẹ nhàng phập phồng, tất cả tạo lên một bức tranh vô cùng hài hòa.

Đêm nay, thật sự chỉ là một sự sai lầm sau khi say rượu thôi sao?

Bạch Lập Nhân muốn lại gần cô thêm chút nữa, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục duy trì một khoảng cách an toàn.

Vì anh biết, nếu bây giờ mình có bất cứ hành động nào, thì đó đều không phải quang minh chính đại.

Trừ khi...

Có thể nào để loại “sai lầm” này tiếp tục hay không?

Anh biết rõ, nếu bản thân còn tiếp tục duy trì sự kiêu ngạo, vẫn không thể nào buông bỏ tư thái ngạo mạn thì sai lầm vĩnh viễn vẫn chỉ là sai lầm, mà nếu... anh dám đánh cược.

Hơn nữa, Diệu Diệu cũng có để ý đến anh, nếu không cô cũng sẽ không chạy đến đây, sẽ không nịnh bợ, hy vọng khôi phục lại tình bạn với anh.

Có lẽ mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Cái ôm đêm nay khiến anh nhận rõ, bản thân không hy vọng khoảnh khắc này chỉ tồn tại ngắn ngủi đến như vậy.

Nhìn cô khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng hít thở, toàn tâm toàn ý ỷ lại anh...

Nếu, nếu lúc này đổi lại là Tiết Hồ Ly đang ở bên cạnh cô thì anh phải làm sao? Bạch Lập Nhân phát hiện trái tim mình như đang có hàng vạn con kiến thi nhau đục khoét.

Không được!

Bạch Lập Nhân rút cuộc cũng hạ quyết tâm, lần này, dù bất cứ giá nào, anh cũng phải có được cô!

Không biết do hai má của cô quá nóng, còn ngực anh quá lạnh hay không, mà “da thịt” của hai người đều đồng thời hơi run rẩy.

69. Q.5 - Chương 9

Chỉ mới nhận việc một ngày mà biểu hiện của Đỗ San San đã gần như xuất sắc.

) I- b r. F9 m: h(U% R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

/ Y; , r7 |0 A! p5 ~@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Vài năm nay, tuy ở nước ngoài nhưng Đỗ San San vẫn vô cùng chú ý đến sự trưởng thành của “Động Lực”, cho nên sau khi tiếp nhận chức vụ, so với người khác càng thêm thuận buồm xuôi gió.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# R! _1 E: |# V, S; [; Y8 k

% Y+ y: X# H M: l3 r4 Y; V; E@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Anh Lập Nhân, dựa vào buổi họp hôm qua, em đã sửa lại đơn đặt hàng mới rồi. Anh xem qua một chút đi, nếu không có vấn đề gì thì để em đưa đến phân xưởng.”

4 H& T/ f1 K6 K, v% c' ? I2 C@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

! w3 s- h; K+ e6] e@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Được, cảm ơn.” Bạch Lập Nhân tiếp nhận đơn hàng xem sơ qua, rồi lại nhanh chóng nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, không biểu hiện chút thái độ nào.

\$ |' N3 B) k, F' [# C: i7 p@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |\$ ^; W(F(z- n/ A' m+ h: V3 w3 h(Do not Copy, pls!!)

“Anh Lập Nhân, năm nay đã quyết định ngày đặt hàng chưa? Em có thể lập kế hoạch cho anh xem qua.” Đỗ San San hy vọng bản thân có thể tranh thủ biểu hiện, dùng thời gian chứng minh cô cũng có thể thắng được Diệu Diệu.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& y1 t4 a8]8 H# u- ‘

@Copyright of Kite |5 m0 s/]0 C' |1 r% I(Do not Copy, pls!!)

Bạch Lập Nhân trầm tư vài giây.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 V(c% V }% L; K” R* M

a) j7 q1 J4 l4 l, T, ?@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đợt đặt hàng của năm ngoái, bất kể là chỗ ở của đối tác hay địa điểm ăn cơm, toàn bộ đều do Diệu Diệu thu xếp. Nhưng cô không thích lãng phí thời gian ngồi viết kế hoạch, chỉ báo cáo bằng miệng với anh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% F% l1 ?7 k& N5 r

6 H(Q% c: s9 j, x2 [2 N# @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Được, hai ngày sau tôi sẽ định ngày, sau đó cô lập một bản kế hoạch rồi nộp cho tôi.” Anh vừa lòng gật đầu.

@Copyright of Kite |0 a- U, R! m& B(Do not Copy, pls!!)

+ |” n, { . _) ^8 F5 |9 ?@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đỗ San San trong ấn tượng của anh vẫn chỉ là một cô gái có vẻ ngoài yếu đuối, hiện tại, anh có thể nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa rồi.

/ H Y8]; s* b U/ ?@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

9 Y5 f! K% ‘ f0 Z7 Q8 e i+ T@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Sau khi hoàn tất công việc, anh vẫn tiếp tục nhìn chòng chọc vào màn hình máy tính.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 W: @6 @4 h8 _ (|7 H* V

4 e) T) Y0 T* y) M' l” q* G@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Lập Nhân, anh sao vậy?” Đỗ San San tò mò thò đầu lại nhìn.

@Copyright of Kite |# S, v! a, E; y6](Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |\$ D4 a) v3 ^8 b) \$ w: T(Do not Copy, pls!!)

Bạch Lập Nhân hoảng sợ, dù sao trước kia Diệu Diệu rất hiểu chuyện, việc công và việc tư phân biệt rõ ràng, chưa bao giờ ở văn phòng ra vẻ thân thiết với anh.

& y2 ^* m9 ?5 g1 q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh nhanh nhẹn thò tay tắt màn hình.

@Copyright of Kite |/ z0 n2 I; C# X/ z- ^ ^& M(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |& T m7 b9 [# R9 ~: ^: v& b(Do not Copy, pls!!)

Nhưng Đỗ San San, người đã kịp thời nhìn thấy nội dung bỗng dưng hóa đá.

@Copyright of Kite |) P\$ P8 x\$ t+ p5 B0 X(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* z1 S2 q1 r) r }” J8 W0 P

Cô chỉ nhìn lướt qua màn hình, nhưng cũng kịp nhìn thấy câu đầu tiên: Theo đuổi một người phụ nữ là một môn học, còn bảo vệ cho cô ấy lại là sự nghiệp hàng đầu.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 Z9 I3 q5 D\$ x2 X: d: b1 q8 [

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) ; H\$ }’ C: ^

“Khụ, cô còn chưa ra ngoài?” Quá lúng túng, Bạch Lập Nhân chỉ có thể nhắc khéo.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 I” K(V/ H\$ y3 u* _5 v9 ‘0 i

@Copyright of Kite |6 Y I9 Y5 P\$ z* q(Do not Copy, pls!!)

Khi này anh đang lên mạng tham khảo cách thức theo đuổi phụ nữ.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) k1 s2 ‘5 N8 m, t8 f! a# Y

1 o0 R& c R+ ^3 j6 V@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Anh Lập Nhân, anh... muốn theo đuổi ai vậy?” Đỗ San San bày ra vẻ mặt bình tĩnh, bây giờ cô không còn là cô nữ sinh nhỏ tuổi ngày đó nữa.

@Copyright of Kite |, e: V3 w” ‘0 A1 P# D(i, n(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |- O& t; s(B+ P3 q& ~; q# m; h/ W(Do not Copy, pls!!)

Đỗ San San cười cực kì tươi.

@Copyright of Kite |! E# Q/ |\$? : ^2 Y’ b/ o(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite | g. n1 R! C1 t% g* w(Do not Copy, pls!!)

Anh không muốn nói.

’ C0 q1 G; [1]* @. Y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 {; S*) O7 d! C+ c

Bạch Lập Nhân mở tập tài liệu, im lặng không nói gì.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 s9 o9 G- E, d’ y

* V/ j4 ~* t; q’ f7 e I3 R& M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Dù sao trước đây anh và Đỗ San San cũng từng yêu nhau, tuy rằng khi đó bọn họ đều rất ngây thơ, cơ bản cũng chỉ giúp đỡ nhau học hành, quá lắm cũng chỉ đến trình độ nắm tay nhau mà thôi, nhưng dù gì đi chăng nữa, cô cũng là bạn gái cũ của anh.

0 F. X/ ‘. m\$ Y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

. }# t7 G/ s+ x! C6 C8 t@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cho dù đã chia tay từ lâu, nhưng nếu nói cho cô nghe loại chuyện này cũng cảm thấy kì lạ.

@Copyright of Kite |& [6 b7 U9 P! X m4 r. T(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |7 f’ [(v* D: j- c0 n(Do not Copy, pls!!)

Đỗ San San thấy anh không chịu nói, đành phải cười cười: “Anh Lập Nhân, em thừa nhận mình vẫn còn cảm giác với anh, nhưng em cũng không phải loại người cầm được mà không bỏ xuống được. Hoặc là, ở trong lòng anh, em là loại người lòng dạ hẹp hòi thích đi phá hoại người khác sao?”

8 @/ V, Z& j0 o. S5 G@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

; |2 i& p) @, K* M9 V5 P(l’ c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Bạch Lập Nhân kí giấy tờ xong, đóng tập tài liệu lại giao cho cô: “Tôi không nghĩ vậy.”

- b6 l8 m2 j- r” x# @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

: W% a4 O\$ r9 g% S! x(u@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Những chuyện trước kia, anh đã quên từ lâu rồi.

@Copyright of Kite |4 v1 b* b’ l6 v- w! H/ z4 Z2 ^1 g5 B(Do not Copy, pls!!)

+ [5 y5 v; D; F1 A) b4 J, Y+ @! l! __@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Hơn nữa, lúc ấy người phá hư mọi chuyện không phải cô, mà là Diệu Diệu.

@Copyright of Kite |1 R; k+ Z” A# P. Y5 x D4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ l7 R9 A4 u+ l5 J- M0 V1 Y2 T: j0 A

Về phần tên gió chiều nào xoay chiều nấy Đan Thiểu Quan, anh căn bản không xem hấn là đàn ông.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) i(e(r3 c;) @5 V- B7 S+ h

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) m3 B6 ^6 T% u” G2 Z! c(Y6 A

“Không nghĩ vậy là được rồi!” Đỗ San San mỉm cười: “Gần đây trong nhà đang giới thiệu cho em một đối tượng, điều kiện rất thích hợp, em cũng rất thích anh ấy, còn đang chuẩn bị tiến thêm bước nữa đây!”

@Copyright of Kite |2 ” X0 v; y X/ N(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 F) n, T’ ~4 Q0 T

Bạch Lập Nhân mỉm cười thản nhiên: “Nếu thấy thích hợp thì đừng nên bỏ lỡ.” Vừa nghe xong những lời của cô, lòng anh thầm thở dài nhẹ nhõm.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), b+ d. C* [9 ~- [8 @

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), m’ y! a\$ f% t5 v3 b0 L

Xem ra, những gì đã qua đều qua cả rồi.

6 C(p(z! ?6 z\$ D@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |& W h7 J& A, e’ q) W’ a(Do not Copy, pls!!)

Thật khéo rằng San San và anh đều đã có người trong lòng.

@Copyright of Kite |6 M2 ?* ?- x0 C” b” t0 O(Do not Copy, pls!!)

! N) L- Q6 S K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Về mặt Đỗ San San thoảng cứng đờ, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường: “Hi hi, anh Lập Nhân, nếu anh muốn theo đuổi phụ nữ, sao lại nghe lời trên mạng chứ? Anh không cần đi đâu xa, cứ hỏi em là được!”

@Copyright of Kite |(Z3 a\$ L# s* ~* I& (Do not Copy, pls!!)

2 g) s: _1 }9 A2 {\$ {. V: d+ u@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đồ chết bầm, rốt cuộc là đứa chết tiệt nào dám câu dẫn anh Lập Nhân của cô!!!

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# S: z& N: h+ O0 n- ‘+ f

@Copyright of Kite |: u. w/ t6 d+ G6 F(Do not Copy, pls!!)

Đỗ San San cười dịu dàng, cốt chỉ để che dấu ánh mắt đầy ghen tị.

8 m(B. h% L) T’ G2 o* u1 q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |0 a7 b. ^: z6 l(r# _ (Do not Copy, pls!!)

“Anh Lập Nhân, anh đã chọn được món quà nào vừa ý chưa?” Đỗ San San hỏi.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). g) B- k, _ : }; H8 a” n

@Copyright of Kite |2 h, h\$ r5 s* Y/ i5 x4 M2 c# y(Do not Copy, pls!!)

Trên bàn làm việc của anh còn có danh thiếp của cửa hàng hoa, có muốn bỏ qua cũng rất khó.

! R Q5 l8 }+ T8 R; D% T/ ^@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

- D% K5 X/ r\$ F9 R” s* M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Tôi định sẽ tặng cô ấy một bó hoa hồng xanh.” Anh trả lời.

7 D(O! ^- k6 s3 x9 J@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |; B’ ?\$ H\$ _ R8 Z4 z3 Q’ O(Do not Copy, pls!!)

Loại hoa này chắc chắn không sai.

@Copyright of Kite |” L2 k) n! c4 I6 U6 U/ t(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(v3 p- g* Y2 [. p2 E& C

Tuy rằng đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho phụ nữ, nhưng cũng không đến nỗi trắng mắt đi tặng hoa cắm chướng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 w8 K+ o# Y! W% U(D; @’ K

* Z5 F4 m(i7 x. U@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Chơi sang vậy sao? Đỗ San San nghĩ nếu hiện tại có người tặng cô một bó hoa hồng xanh, hẳn định cô sẽ thích đến phát điên.

@Copyright of Kite |! B7 ?+ U5 p! D& |4 U(Do not Copy, pls!!)

0 m0 Z- |5 D, u\$ t. c8 I/ F+ U@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Vì sao lúc bọn họ yêu nhau, lại là lúc Lập Nhân không có điều kiện kinh tế chứ? Mà Bạch Lập Nhân cũng không phải cái loại nam sinh ngu ngốc đi bắt hoa dại ven đường đi tặng bạn gái!

& y5 U- L1 o6 R% p6 f\$ e6 {# F’ ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 }) A1 }5 z4 H4 k(m. K5 I

“A, anh Lập Nhân, anh không biết người ta dùng dung dịch màu để tạo thành hoa hồng xanh sao?” Cô kinh ngạc: “Đặt ở trong phòng có thể không có lợi cho sức khỏe đó!”

@Copyright of Kite |& M0 A: F; S* e# Z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |4 r. I* @’]/ w+ J0 |* w\$ s% }(G(Do not Copy, pls!!)

Là vậy sao?! Anh không hề nghĩ đến chuyện này.

@Copyright of Kite |+ E7 F: Y7 b\$ a# b0 N t/ _) c, _(Do not Copy, pls!!)

/ 1, g; W8 s3 E6 ?2 x” q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Vậy tôi nên tặng cái gì?” Bạch Lập Nhân nhú mày.

@Copyright of Kite |” d(k7 [9 D/ E’ j” f* P- R0 R- W2 w(Do not Copy, pls!!)

% S3 h8 t- @- }0 U&]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tặng hoa cúc! Rửa cho cô ta chết sớm một chút!

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). W# c& P% S(B; ~! R8 _

(z8 J) |(W% F# h% y9 [@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Hoa bách hợp, không sai! Nó tượng trưng cho sự thuần khiết, tất cả phụ nữ đều thích.” Cô mỉm cười dễ
nghị.

2 F* X- G7]: @0 [n) o@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

4 l(~, H4 |, B. T@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Hy vọng người phụ nữ đó có thể sớm cùng người đàn ông khác trăm năm hảo hợp!

B3 r; w; 2 U3 ^\$ i@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |' d" V0 t: ^ (M(u+ N({(Do not Copy, pls!!)

“Cảm ơn, tôi sẽ suy nghĩ.” Anh gật gật đầu.

@Copyright of Kite |. S! v* ^, K8 G4 Y8 S(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 k* W& x: w3 }

Đợi cho Đỗ San San ra khỏi văn phòng, anh mới cầm lấy điện thoại.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! |: ?; q9 G6 i% w

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). z# D W+ z# V" | f' V4 s

Điện thoại vừa vang lên vài tiếng đã có người trả lời.

7 t i* {6 Y) R" g@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ j! i, q* E. D" m2 W* {

“Bạch Lập Nhân, tìm tôi à?” Đầu kia di động truyền đến một giọng nói mê người, tuy rằng giọng điệu cô
tuyệt đối không ra vẻ quyến rũ.

@Copyright of Kite |\$ i O3 S' ~: n" R, F% f9 A(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 p- y3 P- m9 @* b

Vừa mới nghe giọng nói của Diệu Diệu, anh đã phát hiện ra quả thật mình rất nhớ cô.

@Copyright of Kite |5 r6 S; d4 H5 . P1 M(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 v3 n1 S [% l. W

Trước kia, chỉ cần một cuộc gọi nội tuyến đã có thể nghe thấy giọng nói của cô.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 u' ^! J* {# g" I y. Z

@Copyright of Kite |* c; p(X. A6 L6 v9 _1 j m4 I(Do not Copy, pls!!)

“Tôi muốn mời cô ăn cơm.” Bạch Lập Nhân mở miệng.

@Copyright of Kite |% R5 j) t& @8 _# R! q% J* b Y(H(Do not Copy, pls!!)

6 x1 d: E4 t u6 F@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Ày? Hôm nay tốt vậy sao?!” Giọng nói Diệu Diệu không dấu nổi sự khoái trá.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 |" P3 @& g! _

. g, l- X7 {6 J; j# f(K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Vô cùng hiển nhiên, cô đồng ý rồi.

@Copyright of Kite |% V0 o7 ?2 T4 I" w\$ x6 N2 o4 A* _(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* i2 t, @) j9 {(D3 c

“Tôi muốn ăn hải sản, nghe nói bên Dương Phủ Sơn có nhà hàng hải sản ngon lắm.” Diệu Diệu lập tức tiếp
lời.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)” P* Z2 t’ o4 r7]& y! o% {

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! @* y1 v# W- w* H7 U7 f’]

Nhà hàng hải sản ở Ôn Châu vừa đắt vừa không có phong cách, khéo môi Bạch Lập Nhân giật giật, miễn cưỡng đồng ý: “Được, cho cô chọn.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 _# s. O’ m’ R4 u

@Copyright of Kite [* M6 R; x* C; * L+ b/ m’ o+ @) O(Do not Copy, pls!!)

“OK, sáu giờ đúng, đến rồi thì nhất định phải gửi tin nhắn cho tôi đấy!” Diệu Diệu cúp máy.

+ D% m. [% g\$ h’ R3 f- c- M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |7 m4 K- I2 J([” x/ x6 M(Do not Copy, pls!!)

Bạn bè cũng chỉ đến thế thôi, hẹn mặt thì tụ tập.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* _ . ^3 z X- |+ K) x

@Copyright of Kite |4 }8 _1 Y3 u# i- J” y(Do not Copy, pls!!)

Vừa mới cúp điện thoại, lại có cuộc gọi đến, dây số hiển thị cùng một người.

N8 P3 q, z6 ?8 D6 k(e9 U- ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

7 E8 X2 6 b4 j1 |+ L@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Có phải anh nói tôi ngủ rất xấu không? Ngại quá.” Diệu Diệu giả bộ cười sang sảng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# _ : j, V1 D\$ d. ~! E

1 T* Y. E) B6 r! }* V+ a+) P@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Thật ra cô hơi ngượng...

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# i/ j5 _! {; w: O5 K1 N

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 e& l1 e) T5 o))) B

Cô cũng là phụ nữ, sáng sớm tỉnh lại lại phát hiện mình đang ngủ trên giường của đàn ông, đương nhiên là phải ngại rồi...

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# k n\$ [\$ i5 }’ Z

@Copyright of Kite | / U” R- b5 u# L& ‘ W’ g(Do not Copy, pls!!)

May mà Bạch Lập Nhân đã ra khỏi nhà từ sớm.

2 I# [9 ^2 [*]% I! v+ n@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), o# R- @\$ O1 m# w- ~” {# Z3 o

Tối hôm qua hại anh phải ngủ ở ghế sofa, cũng làm khó anh quá.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), h& M; G, |” * C

3 K1 N; S4 K6 O6 t@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Không biết mình uống rượu vào rồi có phát điên không? Cô chỉ mơ hồ nhớ đến đoạn sau khi mình tìm được một cái gối em ái, thì lập tức ngủ say như chết.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 m5 s7 w5 O& T, c+ |

@Copyright of Kite |1 J1 N9 s: j* G” s(Do not Copy, pls!!)

“Ăn cơm xong, cùng nhau đi xem phim nhé... Tôi muốn xem “Kẻ Lừa Đảo” nhưng lại không có ai đi cùng...” Bạch Lập Nhân gian nan nói.

8 ; x& ‘5 N1 B! V5 ~0 k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

[1 [9 e8 B’ i@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Chỉ một câu thôi mà thiếu chút nữa muốn cả cái mạng già của anh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 Z3 w* g! r’ 2 @: @* H

5 h/ F6 A, f* y! x@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nói đến lại khiến người ta chê cười, kỳ thật đã lâu lắm rồi anh chưa đi xem phim.

@Copyright of Kite !| W’ n! ?6 ~, x) h- A. H% t7 (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |+ b(z” R/ R3 i! d’ d(Do not Copy, pls!!)

Ấn tượng duy nhất mà anh có là cái lần bị mẹ mình bắt ép đi xem phim “Mẹ hãy yêu con thêm lần nữa”.

@Copyright of Kite |& A* U/ q2 T& M& d. F& i(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). Z7 s+ J; s! p; x5 z

“Anh muốn xem chút gì? Tôi có thể thành viên, để tôi đặt cho.” Diệu Diệu lập tức nói.

& }1 n7 i: A4 u+ i’ [@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

4 g+ u0 [8 r4 z’ b) V. R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Lần này anh mời, lần sau tôi mở hầu bao, có như vậy tình bằng hữu mới bền lâu được.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 U0 e! w6 |: A; [, g

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 N; t2 F(C0 ‘ u+ H; C’ p; @7 Z% V

Tuy rằng bộ phim anh vừa nói cô mới xem ngày hôm qua.

(P/ M8 I6 c; T% S@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 s* {- I* __) g2 H3 t’ s

Cô mời? Rất cuộc là do anh biểu đạt không rõ ràng hay là cô căn bản không thêm để ý?! Hoặc cố ý để anh hiểu vị trí của bản thân?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 k& s& N\$ o\$ _9 P” d/ H* y(s

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 p& k: O1 X, E\$ j’ E& R- D

Lòng Bạch Lập Nhân trầm hẳn xuống.

@Copyright of Kite |(g. U1 K1 k r. f(__(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# M% g& ~5 H) K/ Q* t+ D8 P

Có đôi khi, anh nghĩ gọi Liêu Diệu Trăn là ngực to não nhỏ có vẻ còn nhân đạo chán, phải nói cô là loại nguy hiểm ngầm nhưng giả ngu thì chính xác hơn.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 u(G(M: H1 C(]

@Copyright of Kite |0 Q0 ^3 {& s3 e* w8 ~(s(Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu cúp điện thoại, đang định tiếp tục làm việc thì chuông di động lại vang lên lần nữa.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): k; M\$ X3 T% a7 B

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# Q1 m! x” r1 X” h L

“Bạch Lập Nhân, còn có việc gì sao?” Diệu Diệu kì lạ hỏi.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) |; |” [# K+ n\$ y2 T# g8 n

@Copyright of Kite !| x3 R6 a7 l7 E/ R: P2 j7 o9 x(Do not Copy, pls!!)

“Không có chuyện gì đặc biệt... Chỉ là muốn nghe thấy giọng nói của em thôi.” Những lời buồn nôn như này, Bạch Lập Nhân phải bầu chặt vào đùi mới có thể thoát ra khỏi miệng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 e/]- i! r2 [! j2 i! X

@Copyright of Kite [4 [+ s9]: D(J3 N5 e(Do not Copy, pls!!)

Những lời này anh học được trên mạng, một trong 30 bí kíp của gái kinh điển.

@Copyright of Kite [\$ q) f/ o. O3 ~3 P n8 n/ m* C(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ C7 D(T* y; t7 w\$ n

Diệu Diệu sưng sốt, đột nhiên cảm thấy ngực mình như bị một con bướm đêm va chạm mạnh.

6 I(O- X: c2 P2 S- C [% [8 a! x@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

* y7 g. G0 C3 [6 n1 a@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Bạch Lập Nhân, tối qua tôi không làm chuyện gì khác người đúng không?” Diệu Diệu vô cùng cẩn thận hỏi.

@Copyright of Kite [2 Z Z/ R\$ q9 [8 b7 @(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [9 Z, ^\$ E& l2 a2 d R(Do not Copy, pls!!)

Cô hẳn là không bị quỷ nhập nữa chứ?

T; c4 T1 v#]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [6 a4 P) {/ {6 V' (Do not Copy, pls!!)

Có, cô nằm trong lòng anh ngủ một đêm.

@Copyright of Kite [; q- V2 i- q0 & K* t, P A(Do not Copy, pls!!)

, i0 r8 [5 F” o4 e@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đến gần sáng, sợ cả hai đều thấy xấu hổ nên anh mới bế cô vào phòng ngủ.

@Copyright of Kite [, H+ f d _9 R# L! Q8 J, u(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [) y& a% s: Q\$ s* G# q1]# G% q N(Do not Copy, pls!!)

“Không có.”

1 t, V8 G2 v”]; n@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [9 a+ c8 e9 Z” @ w/ G9 N(Do not Copy, pls!!)

Nghe được đáp án khẳng định từ phía anh, Diệu Diệu thở dài nhẹ nhõm, tâm tình đang căng lên mới dần được thả lỏng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)” [0 g(}’ o’ r4 P1 [. ?, p8 {5 r

@Copyright of Kite [0 L0 t W0 s/ R% B(Do not Copy, pls!!)

Cho nên mới nói, vừa rồi nhất định là ảo giác! Bạch Lập Nhân thích cô, đây quả thật là một sự hiểu lầm cực kỳ trầm trọng, là cô sai, chuyện Bạch Lập Nhân muốn theo đuổi cô quả thật là chuyện không tưởng!

@Copyright of Kite [# N9 T3 e# M% [5 K2 b(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [# M/ h6 I1 ~(V0 i)]# v(Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu cười cười, quần bách nhận tội: “Cái kia... Bạch Lập Nhân, buổi sáng tôi có lên dùng khăn mặt của anh để rửa mặt...”

5 I8 n# k2 m8 u. N! z” G(o@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& h9 m6 f- q7]\$ Q(O7 w

Sau khi phát hiện bản thân bị nhốt ngoài cửa nhà, cô liền vội vàng gọi điện ẹ Bạch đến đưa chìa khóa dự phòng cho cô.

‘ ?0 A1 W/ r7 V ‘\$ ~’ D+ w\$ l@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

\$ x9 L5 @5 y(?7 Q. w* ~@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Bởi vì cô không muốn để mẹ Bạch nhìn thấy bộ dạng quần áo không chỉnh tề của mình đứng trong nhà con trai bà, miễn cho bà lại liên tưởng lung tung.

@Copyright of Kite |/ W, K8 O3 H: E1 P& m! ?(Do not Copy, pls!!)

* N4 u\$ r8 s7 e’ r& Q. C@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô chờ anh nổi giận, chờ bị xử tử.

@Copyright of Kite |) E% }7 [; |2 D\$ }4 x(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& z+ q& o% h7 P; j(w. w6 o

Diệu Diệu căn bản không muốn trở thành một đứa trẻ thành thật, sau khi dùng qua khăn mặt của anh, cô đã giúp anh giặt sạch sẽ rồi phơi ở cửa ban công, vốn định chờ sau khi tan tầm, chuồn êm vào nhà thả nó về chỗ cũ.

4 ^4 r2 [* W7 G+ B* H3 e/ O@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

. d3 Y! g& M(g” j; g\$ c4 J@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nhưng anh lại hẹn cô cùng đi ăn cơm, xem phim, xem ra không có cơ hội che dấu hành vi phạm tội rồi.

2 C% s! e+ ‘’ O% ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ H1 d0 ?6 M3 O- A# ~5 [

“À...” Nhưng anh chỉ “à” một cái ngắn ngủn, thẳng đến khi làm cho Diệu Diệu kinh hãi tột độ, lại chậm chạp chờ anh phát tác.

6 ‘) ” ‘; w! ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

A* [; R* G” [% K) U0 Z) S@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Kỳ lạ, Bạch Lập Nhân sao lại nhần nhện cô như vậy?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). M1 c” k* S) s# t5 G0 T

@Copyright of Kite |. E(W\$ w S# E1 (Do not Copy, pls!!)

Nghi vấn này đến tận chạng vạng vẫn lan tràn hoa lệ trong lòng Diệu Diệu.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). N/ Y: f* U+ H2 h- e

9 L(s\$ M4 E& F2 c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Bởi vì trên đường có mấy chiếc xe tải tông nhau liên hoàn nên đoạn đường Diệu Diệu đang đi bị tắc nặng nề.

@Copyright of Kite |: V\$ B7]% f2 J(I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 R; A% k6 T* H! t

“Ngại quá, ngại quá!” Đến khi đến nơi, bước chân cô vừa nhanh vừa dài.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): ?0 I8 i/ ^5 ^/ @(_! }3 {

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 W! g) H2 E* Y2 t) ^ r

Tiêu rồi, khái niệm thời gian của Bạch Lập Nhân rất mạnh, cô nhất định sẽ bị mắng đến chết!

@Copyright of Kite |7 U. ^ e, J\$ {; W(s(Do not Copy, pls!!)

; a, N+ @! M\$ j@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Mà trùng khớp di động cô lại hết pin, không có cách nào liên lạc được với anh.

) ^1 2 ~* L- Z' { @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(: [6 m* ^; ~, E! F* d+ X

Nhưng mà...

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ c6 K' '% A1 Y6 a& b3 i; l

8 J M9 Q) [\$ h2 ~5 W(]; H! J@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Đừng lo, cô chỉ đến muộn một lát mà thôi.” Ngay cả chuyện cô đến muộn nửa tiếng, anh vẫn “săn sóc” như cũ.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ X2 z, Q” c) [2 f- U

@Copyright of Kite |7 [5 L' H# X: V+ 8 s9 |(Do not Copy, pls!!)

Cũng hết cách, tuy rằng anh rất muốn mắng người, nhưng mà... anh nhẫn!

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 s0 ~9 k2 ?& C

” h; N4 ^% ~/ s* H# M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đã vậy anh còn đứng dậy, giờ bó hoa bách hợp đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước đưa cho cô: “Diệu Diệu, tặng em.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(B+ t/ H” w: O% X

6 Y2 w8 @9 u' B\$ c# G, I@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Câu nói kia, dịu dàng đến mức vắt ra nước.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 q' H6 g- w) [: k4 Y. Y7 N

4 J* W9 d, f” Y7 c/ {; g@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Diệu Diệu như bị thiên lôi hỏi thăm.

70. Q.5 - Chương 10

Anh có ý gì? Sao bỗng dưng lại muốn tặng hoa?

Này này, cô đâu có nằm viện, cũng không kết hôn, tại sao lại đi tặng hoa bách hợp thế này?

Hoa này cảnh này, nhìn kiểu gì cũng thấy không được tự nhiên.

Hơn nữa, giọng nói anh sao lại “nguy hiểm” như vậy, giống hệt mỗi lần cô làm gì nên tội.

Cô chỉ đến muộn nửa giờ mà thôi, không đến mức thần kinh bất thường như vậy chứ?!

Diệu Diệu rối rắm.

Hai người họ nhất thời đứng ngồi không yên.

“Bạch Lập Nhân, đây là...” Diệu Diệu bất an hỏi.

Còn làm sao nữa, đương nhiên là muốn theo đuổi cô rồi!

“Đêm qua không phải muốn tôi đáp lễ sao? Cho nên tôi tặng cô hoa rồi mời cô ăn cơm.” Nhưng những lời thốt ra khỏi miệng lại thành ra như vậy.

Bạch Lập Nhân cũng đang thầm hỏi, chẳng lẽ anh không đủ tự tin? Không! Tuy kỹ xảo theo đuổi con gái của anh không bằng ai, nhưng tuyệt đối tự tin tràn trề.

Diệu Diệu thoáng chốc lơ lửng đề phòng.

Bạch Lập Nhân băng quơ hỏi: “Vì sao lại đến muộn?” Vừa rồi, anh như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, cứ nghĩ cô nhất thời phát hiện mục đích của mình nên không muốn đến nữa.

May mà cô vẫn đến.

Nghe Diệu Diệu giải thích, khóe môi anh hơi giương lên thành một nụ cười.

Thật khéo rằng hôm nay anh có chuẩn bị.

Bạch Lập Nhân đưa chiếc điện thoại mình mua cho cô dạo nọ ra: “Đây, vật quy nguyên chủ.”

Diệu Diệu ngạc nhiên.

Trước kia lúc chưa xin thôi việc, việc anh đưa chiếc điện thoại này cho cô khiến cô rất sợ hãi, vì vậy mới vất giò lên cổ mà chạy.

Mà đây mới mua cho anh một cái bánh sinh nhật mà thôi, anh báo đáp như thế này cũng thật dọa người đi?

Không công mà có lộc, Diệu Diệu đang định từ chối.

“Tháng sau không phải sinh nhật cô à? Lễ thượng vọng lai, cái này là quà sinh nhật sớm.” Bạch Lập Nhân đã thay cô mua cả SIM mới.

Đây là món quà đầu tiên của cô, về sau anh nhất định sẽ khiến cho từ đầu đến chân Liễu Diệu Trần đều là đồ của anh.

Tâm tình anh đang rất tốt, liền cao giọng: “Cô muốn ăn gì?”

Bình thường giọng nói anh có phần nặng nề, tuy trong trẻo nhưng rất lạnh lùng, đột nhiên đổi thành sáng sủa vang dội thế này thật khiến cô bị dọa.

Tieu rồi, tiêu rồi, cô lại bắt đầu cảm thấy bất an.

“Tùy anh, món gì cũng được...” Giọng nói Diệu Diệu vo ve như muối.

Nhưng cô đây không phải đang thẹn thùng, mà là vì tiểu tâm can run rẩy quá độ mà thôi, đại khái là cảm thấy anh đang âm mưu điều gì đó.

Hoặc là, dạo này Bạch Lập Nhân đang phải chịu kích thích gì đó?

Căn bản lý do hôm nay cô đến đây là để tàn sát một bữa, nhưng hiện tại lại bị dọa đến sợ mất mật.

Cô đã làm sai cái gì chứ? Thà anh cứ nói thẳng đi, đều là bạn già mười mấy năm rồi, tại sao lại dùng chiêu thức trên thương trường đến đối phó với cô chứ?!

Hay, anh ra đang âm mưu chinh cô? Dù sao mấy hôm nay hình như cô cũng khiến anh rất giận dữ, rất mất mặt.

“Đúng rồi, Bạch Lập Nhân, hình như hôm qua tôi làm rơi hoa tai ở nhà anh, tối nay tôi sang bên đây tìm thử.” Hôm qua vội vàng về nhà thay quần áo, rồi lập tức mở tủ lạnh lấy bánh chạy sang nhà anh, vẫn chưa kịp tháo hoa tai, sáng nay phát hiện chỉ còn mỗi một cái, tuy cô đã cẩn thận tìm ở đầu giường nhiều lần nhưng vẫn không thấy.

Bây giờ một đôi hoa tai đẹp một tý đã gần hai ba trăm, cho nên nếu mất thì thật đau lòng.

“Ừ.” Anh gạt đầu, ngồi nghiêm chỉnh, đưa tay đặt chỉnh tề lên bàn, tầm mắt lại dời đến môi cô, còn thật sự chăm chú nghe cô nói chuyện.

Hoa tai của cô hẳn là rơi ở phòng khách, hình như anh có nhìn thấy.

Trên mạng nói, muốn hấp dẫn phụ nữ thì phải vận dụng hoàn hảo giữa ánh mắt, giọng nói và cử chỉ ngôn ngữ.

Phụ nữ thích đàn ông mắt trong, cho nên anh không thể phóng tầm mắt một cách sắc bén như bình thường được.

Phụ nữ thích đàn ông có giọng nói sáng sủa, cho nên anh không thể trầm giọng như bình thường được.

Còn về phần ngôn ngữ hình thể, phải biết lắng nghe phụ nữ nói gì, phải để cô ấy cảm nhận bản thân đang được tôn trọng, tư thế ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh sẽ khiến phụ nữ nhận ra mình là một người đàn ông trầm ổn và đem lại cho họ cảm giác an toàn.

Bữa cơm này, Bạch Lập Nhân cứ cố ý thể hiện đức tính dịu dàng của bản thân, nếu bây giờ mà có một bức tường bên cạnh, Diệu Diệu sẽ lập tức đập đầu chết ngay tại chỗ.

Hơn nữa, lúc xem phim...

Bạch Lập Nhân cầm thẻ thành viên của cô, chủ động đứng xếp hàng mua vé, rồi còn dùng tiền mặt trả tiền, hơn nữa lúc đặt chỗ cũng không phải đặt hàng vé đơn bình thường, mà là...

Ghế đôi.

Bạch Lập Nhân yên vị ngồi trên ghế, trong khi Diệu Diệu còn đang cầm bó hoa, hai mắt nhìn anh trân trối.

“Ngồi a.” Bạch Lập Nhân đoan trang ngồi xịch qua, chừa một chỗ cho cô, thái độ vô cùng bình tĩnh.

Ặc.

Diệu Diệu hơi vô thố.

Vì mấy cặp đôi bên cạnh, vừa ngồi xuống đã anh anh em em vô cùng thân mật.

Bây giờ là chín giờ tối, bộ phim này gần hai tiếng rưỡi, đến lúc khuya xuống, không biết mấy cặp cách vách có biểu diễn hôn môi hay không, lần trước khi hẹn hò cùng Tiết Khiêm Quân, nhìn thấy “tứ phía tình nồng” thế nọ thì cả hai người đều xấu hổ đến không chịu nổi.

Cô tin chắc, nếu đổi lại là Bạch Lập Nhân, nhất định anh sẽ kinh tởm mà xông thẳng ra ngoài.

Cho nên, hôm nay anh làm sao vậy? Rốt cuộc có biết thế nào gọi là ghế tình nhân hay không?

Thật sự không hiểu nổi, thật sự không thể nào hiểu nổi mà!

“Bạch Lập Nhân, tôi có làm gì có lỗi với anh không? Anh cứ nói thẳng đi!” Diệu Diệu ngồi xuống bên cạnh anh, lấy âm lượng không làm quần chúng xung quanh bị quấy rầy, lạnh lẽo hỏi.

Lần này đúng là thay đổi 180 độ luôn, thật sự rất dọa người!

“Không có.” Bạch Lập Nhân chuyển tầm mắt đến màn hình.

Đèn trong rạp dần được tắt hết, nhưng cô có thể nhìn thấy rõ ràng tai của Bạch Lập Nhân đang ửng hồng.

Diệu Diệu cảnh giác đến độ thẳng cả sống lưng, rồi chậm rãi tựa lưng vào ghế ngồi.

Vốn dĩ cứ tưởng buổi xem phim này chỉ hơi khó đối phó thôi, dù gì cô cũng đã xem một lần rồi, nhưng không ngờ, hai tiếng đồng hồ này lúc nào Diệu Diệu cũng ở trong trạng thái khủng hoảng tinh thần.

“Điện thoại cô reo kìa.” Anh nhắc nhở.

“A!” Diệu Diệu vội vàng hoàn hồn, cô chỉ mới nhìn rõ số điện thoại trên màn hình thì điện thoại đã bị người khác cướp lấy.

Bạch Lập Nhân giúp cô tắt nguồn.

Mỗi tối vào giờ này, Tiết Khiêm Quân đều gọi điện thoại cho cô, sau đó bọn họ tán gẫu đôi chút rồi chúc nhau ngủ ngon.

Đây chính là sự ầm áp mà tình yêu đem lại.

Diệu Diệu đang định nói gì đó thì Bạch Lập Nhân đột nhiên giơ tay lên đặt trên môi, chỉ bảo: “Suyt, xem phim đừng có nghe điện thoại, sẽ ảnh hưởng đến người xung quanh, thật bất lịch sự.” Sau đó còn dương tự đắc giơ chiếc điện thoại đã được mình tắt nguồn lên cho cô xem.

Diệu Diệu không thể nói gì, Bạch Lập Nhân nói cũng có lý.

Vốn đang định gửi tin nhắn cho Tiết Khiêm Quân lại thành ra hơi ngại ngùng nhìn về phía chiếc điện thoại.

Đặc biệt hơn, đây lại là món quà mình vừa thu về.

Bạch Lập Nhân dứt điện thoại của Diệu Diệu vào túi, chút ý tứ muốn trả lại cũng không có.

Đến khi cô lại lần nữa dời mắt về phía màn hình, Bạch Lập Nhân mới hơi quay đầu đánh giá cô.

Bingo! Không tức giận.

Khóe môi anh hơi giương lên, nếu hiện tại không phải đang ngồi cạnh cô, lại còn ở trong rạp chiếu phim, anh nhất định sẽ vô cùng đắc ý mà cười ra tiếng.

Đúng! Anh rất đắc ý, rất vui vẻ, tâm tình cực kì cực kì khoái trá!

Tâm tình này vẫn kéo dài đến tận khi về đến cửa nhà.

Cửa nhà bọn họ.

Diệu Diệu một tay cầm hoa tươi, một tay cầm áo khoác của Bạch Lập Nhân mở cửa xe bước xuống.

Vừa rồi trời bỗng đổ mưa, không tránh khỏi việc sương mù ảnh hưởng đến tầm mắt, không khí cũng đột nhiên trở lạnh.

Sau đó, anh dường như quên mất bây giờ đang giữa tháng tám, cứ cứng rắn nói cô bị lạnh, kiên quyết đưa áo khoác của mình cô ặc.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong đêm nay thật không tài nào tưởng tượng.

Diệu Diệu chà xát hai cánh tay đang nổi da gà, cúi đầu nói: “Bạch Lập Nhân, đỗ xe được không? Tôi đi ấn cửa thang máy trước...”

Mới nói được một nửa, nháy mắt liền ngây dại.

Vì cô nhìn thấy một thân ảnh thon dài mà u tĩnh đang đứng trước cửa nhà.

“Tiết... Khiêm Quân...” Diệu Diệu cứng họng.

Anh cứ đứng đó im lặng nhìn cô, cùng với bó hoa và chiếc áo khoác trong tay cô.

Anh không nhúc nhích, đứng dưới màn đêm càng làm nổi bật gương mặt xuất chúng cùng đôi mắt đen lạnh lùng đầy âm trầm.

“Anh tìm em à?” Diệu Diệu vội vàng chạy qua.

“Ừ, thấy di động em tắt máy, điện thoại nhà cũng không tiếp, nên hơi lo lắng.” Tiết Khiêm Quân không thèm liếc mắt nhìn về phía sau Diệu Diệu, không thèm nhìn Bạch Lập Nhân sau khi đóng cửa xe rồi bước đến đây đích ý, chỉ ngưng mắt nhìn cô.

“Em, em... đi động hết pin...” Không hiểu tại sao cô lại hoảng hốt đến độ không nói thành lời.

Vì cô vô thức phát hiện, đêm nay giống hệt như một buổi hẹn hò.

“Diệu Diệu, trả di động lại cho cô.” Nhưng Bạch Lập Nhân vô cùng vô tư bước lên trả lại điện thoại.

Vẫn còn đầy pin.

Tiết Khiêm Quân nhú mồm.

Nhưng chỉ có vài giây ngắn ngủi, anh cười cười: “Đã khuya rồi, thấy em không có việc gì là anh an tâm rồi. Em nghỉ sớm một chút, anh về đây.”

Anh không chất vấn tại sao bọn họ lại cùng về nhà, không chất vấn tại sao cô nói dối?

Diệu Diệu xấu hổ, xúc động nắm lấy tay anh: “Anh muốn lên nhà uống chén trà không?” Ông trời ơi, sao cô lại cảm giác như mình đang bắt cá hai tay thế này?!

Ánh mắt Bạch Lập Nhân trầm hẳn xuống, dừng lại ở bàn tay đang nắm chặt lấy tay Tiết Khiêm Quân.

Lấy lùi để tiến.

Tiết Hồ Ly, chiều này thật lợi hại.

Cơn ghen gào thét trong ngực, Bạch Lập Nhân cũng không đứng nhìn được nữa, liền xoay người bước đi.

Nâng khóe môi, Tiết Khiêm Quân mỉm cười, đang định đồng ý.

“Diệu Diệu, không phải cô muốn qua nhà tôi tìm chiếc hoa tai tôi qua làm rút à?” Mới đi được vài bước, Bạch Lập Nhân bỗng đứng lại, nhàn nhạt hỏi.

Đã trễ thế này rồi, anh không thể để tình địch bước vào phòng cô được! Cô nam quả nữ, ai mà biết có phát sinh chuyện gì hay không!

Chỉ một câu thôi cũng đủ khiến cả Diệu Diệu lẫn Tiết Khiêm Quân dờ người.

“Bạch Lập Nhân, anh...” Diệu Diệu giật mình xoay người.

Sao anh có thể...

“Diệu Diệu, khuya rồi, anh về đây, ngày mai gặp.” Đông cứng một lúc lâu, Tiết Khiêm Quân mới phong độ lên tiếng.

Diệu Diệu nhất thời buông thông tay.

Thấy Tiết Khiêm Quân lái xe rời đi, Diệu Diệu vẫn còn đứng yên ở đó hồi lâu, trong ngực bỗng thấy hốt hoảng.

Cô biết, cô đã khiến anh bị tổn thương.

Tuy rằng anh không nói lời nào cả.

Bất tri bất giác, Diệu Diệu tức giận, cô chạy lên lầu đập cửa nhà sát vách.

Cửa lập tức được mở ra, Bạch Lập Nhân lại khôi phục bộ dáng ngạo mạn: “Có chuyện gì? Muốn đến tìm hoa tai hả?!” Anh thấy không thoải mái! Cảm giác này không thể chỉ dùng lời mà hình dung được.

“Anh quá đáng lắm!” Diệu Diệu tức giận dúi bó hoa bách hợp vào người anh làm hoa hơi nát, nhưng không thêm liếc mắt nhìn lấy một lần, tức giận nói: “Tặng tôi hoa, mời tôi ăn cơm, hẹn tôi đi xem phim là muốn khiến Tiết Khiêm Quân khó chịu đúng không? Ân oán của các người sao lại lôi tôi vào? Tôi chỉ đơn giản muốn thích một người, đơn giản chỉ muốn được yêu, có vậy cũng khiến anh chướng mắt sao?!”

Cô sớm bị anh chọc cho tức chết rồi.

Cô không ngờ, Bạch Lập Nhân lại có ý này.

“Vì sao lại muốn lợi dụng tôi? Vì sao lợi dụng tôi để tổn thương người khác?!” Cô rất khổ sở, chỉ muốn anh đặt địa vị của cô ngang bằng với mình mà quý trọng, nhưng anh căn bản không hiếm lạ tình bạn bè giữa hai người.

“Tôi không lợi dụng cô! Nếu Tiết Khiêm Quân thật sự yêu cô vì muốn kết hôn với cô, thì khi này cũng không im lặng, cái gì cũng không hỏi như vậy!”

Một câu ly gián tình yêu kia là cái gì chứ?!

Diệu Diệu như bị người ta hắt ột chậu nước lạnh.

“Hơn nữa, tôi muốn theo đuổi cô, cô thích cũng phải thích, không thích cũng phải thích!”

Tính tình đại thiếu gia của Bạch Lập Nhân cũng bùng nổ.

71. Q.5 - Chương 11

Trong toilet của công ty tài chính Đăng Long, mấy chị mấy cô lẳng lơ tán gẫu vài câu.

“Nghe nói chiều nay chủ tịch muốn đến dự hội nghị.”

“Chiều nay không phải hội nghị về doanh thu sao? Ông ta nghe hiểu chắc?”

Giọng nói mang vẻ châm chọc.

“Mấy hôm nay tâm trạng bà lão kia không tốt thì phải, rống to mà kêu cũng to, đúng là dọa người.”

“Đã vậy mắt còn trừng trừng lên, tôi còn tưởng bà ta định ăn thịt mình!”

“Nhưng mà, cơ mặt thì cứng ngắc.”

Bọn họ ai cũng che miệng cười.

“Mỗi lần chủ tịch gọi điện, giọng bà ta thật khiến người ta chịu không nổi.”

“Hôm kia tôi thấy bà ta lúc tiếp điện thoại thì cười tươi như hoa, nhưng sau khi gác máy lại giận đến run cả người, đúng là đối trá.”

“Bây giờ cả công ty đều đồn ầm lên chuyện chủ tịch có ý sắp xếp cho “thiếu gia” chân chính trở về, nghe đầu chúc vù to lắm!”

“Mọi người đều nghĩ tổng giám đốc sẽ là người nổi nghiệp, thật đáng tiếc, anh ấy làm biết bao nhiêu chuyện cho công ty vậy mà cũng chỉ thay người khác may áo cưới thôi.”

“Quả thật nếu không có anh ấy thì Đăng Long có ngày hôm nay chắc? Nếu tính tình vị “thiếu gia” kia cũng giống chủ tịch, tôi nghĩ chúng ta phải tìm đường lui sớm thôi.”

Nhắc đến hai chữ “tính tình”...

“Có tin đồn trước kia phòng tài vụ có một cô kế toán xinh đẹp, hiện tại đang được chủ tịch công khai...”

“Vậy bà già kia không phải bị chọc tức đến phát điên rồi?”

“Có cách gì chứ, xinh đẹp không phải vũ khí tốt nhất của phụ nữ sao? Đã sắp 50 tuổi rồi, cho dù bộ dạng xinh đẹp đến đâu, hay có căng da đến mức nào thì cũng không thể căng thành da của thiếu nữ hai mươi! Làm sao so với cô kế toán kia được, thanh xuân bức người nha! Tôi xem chỉ có hơn chứ không có kém, ngày nào đó cũng bị tiểu tam cười lên đầu lên cổ à xem!” Người này cười khinh bỉ một tiếng: “Bất quá, bà già kia không phải cũng là tiểu tam sao?!”

“Cô trợ lý mới của tổng giám đốc mới đúng là xinh đẹp, phong thái cũng chẳng khác gì bà già kia năm đó! Không biết người ta còn khen đến mức nào đâu!”

“Đã nhiều ngày rồi, công ty chúng ta đều có người của cửa hàng hoa đưa hoa đến, mỗi ngày mấy bó hoa tươi! Tôi nghe nói đều là do một người tặng, chính là giám đốc cũ của cô ta đó! Cô ta không phải cũng quá lợi hại đi?!”

“Lần trước tôi còn nhìn thấy cô ta leo lên xe tổng giám đốc lúc tan sở! Có chuyện mờ ám...”

Diệu Diệu từ nhà vệ sinh bước ra, mấy người phụ nữ kia thấy thế có chút ngoài ý muốn, vẻ mặt ai nấy đều méo mó nhìn cô một lượt rồi im bặt.

Ai rửa tay tiếp tục rửa tay, ai trang điểm tiếp tục trang điểm, sau đó nhất nhất xấu hổ rời đi.

Chỗ này không giống “Động lực”, cô là nhân viên mới, nhưng lại là nhân viên mới có gương mặt khiến người người đề phòng giống như người ngoài hành tinh, việc cô đến đây làm luôn bị người khác lén lút xì xầm sau lưng, rằng mình là người tham vọng.

Rất nhanh, trong toilet chỉ còn một mình Diệu Diệu lẳng lặng rửa tay.

Điện thoại trong túi vang lên, tất nhiên cô biết đó là ai.

Diệu Diệu rồi rầm.

Tại sao Bạch Lập Nhân lại muốn theo đuổi cô? Chẳng lẽ trò chơi này vui đến vậy sao?!

Cô biết, có thể anh có thích cô, nhưng nếu không phải vì Tiết Khiêm Quân, với tính cách của anh, sao có thể chủ động đi theo đuổi người ta? Nói thẳng ra, cô cũng chỉ là công cụ để anh khích Tiết Khiêm Quân mà thôi.

Trong ngực lại trào lên cảm giác đau buồn, cảm giác như không tài nào hít thở nổi.

Trở lại phòng làm việc, hôm nay chỗ ngồi của cô giống hệt như hàng lang nhà mình, ngập trong biển hoa.

Ghét! Nhưng Diệu Diệu trời sinh tiết kiệm, dù không thích cũng không thể ném tất cả vào thùng rác.

Ngày thứ nhất, Bạch Lập Nhân dặn nhân viên cửa hàng hoa đưa một bó hoa đến công ty, một bó hoa đến trước cửa nhà cô.

Cô đem chúng đến để trước hành lang nhà anh.

Ngày thứ hai, biến thành bốn bó.

Cô vẫn làm như vậy.

Ngày thứ ba, sáu bó.

Ngày thứ tư, tám bó.

Cô còn lạ gì con người đó nữa, Bạch Lập Nhân đây căn bản không phải đang “theo đuổi”, mà là giận lẫy.

Đích thị là tên nhóc giận dỗi lấy tiền xu ném người.

Cô đắc tội anh.

Là bởi vì cô chỉ trích anh lợi dụng mình? Là bởi vì cô ném bó hoa bách hợp của anh xuống đất?

Diệu Diệu thở dài.

Tiếp tục không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn.

“Diệu Diệu, đây là tài liệu cho buổi họp chiều nay, em xem qua một chút, sau đó đi photo thành 30 bản.”
Tiết Khiêm Quân nhẹ nhàng bước ra văn phòng.

“Vâng.” Diệu Diệu đứng dậy, tiếp nhận tài liệu.

Chần chờ một lúc, cô gọi anh: “Cái kia, tổng giám đốc! Khiêm Quân...”

Cô nhìn không thấu anh, cũng không có cách nào, vì hỉ - nộ - ái - ố anh đều giấu kín cho riêng mình.

Cô bối rối, đây là lần đầu tiên cô không phân biệt giữa việc công và việc tư mà gọi tên anh.

Tiết Khiêm Quân dừng bước: “Có chuyện gì?” Khi xoay người lại, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa.

Là thẻ bài cảm xúc của anh.

Thấy biểu hiện của anh như vậy, Diệu Diệu mân mê, hoàn toàn không biết nên bắt đầu từ đâu.

Từ lúc phát sinh chuyện kia đến giờ, Tiết Khiêm Quân không buồn chất vấn cô đến nửa câu.

Nhưng cô rõ ràng có thể cảm nhận được sự xa cách của anh.

Ý muốn giải thích chậm rãi tiêu tán sau khi nhìn thấy anh mỉm cười.

Từ khi Bạch Lập Nhân tự tay tạo ra cái thứ gọi là “hoài nghi”, mầm mống của nó đang dần nảy nở xung quanh họ.

Có lẽ anh chưa từng một lần tin tưởng cô.

“Tài liệu có vấn đề gì sao?” Tiết Khiêm Quân mỉm cười hỏi.

Diệu Diệu im lặng nhìn anh, đột nhiên cảm thấy ngực mình như sôi trào, cảm giác nôn nóng, bất an ngày càng nhiều.

Cô không hy vọng cục diện lại trở nên như vậy, khiến cô bất lực.

“Anh đã đồng ý rồi mà, những lúc không muốn cười, sẽ không cười nữa.” Diệu Diệu ngơ ngác nói.

Nụ cười của anh đông cứng.

Nhưng chỉ thoáng có vài giây, Tiết Khiêm Quân lại khôi phục nụ cười thản nhiên: “Con người khi còn sống, không tránh khỏi những lúc thực hư lẫn lộn, có đôi khi ngay cả anh cũng không phân biệt được ai mới là bản thân chân chính. Anh nghĩ kĩ rồi, đáng ra không nên đồng ý với em, anh làm không được.”

Mặt nạ và cuộc sống của anh đã sớm dung hợp thành một thể, tuy hai mà một.

Vì những lời đó của anh, Diệu Diệu không khỏi hoảng sợ.

Vì đột nhiên cô cảm thấy, có lẽ ngay cả trèo đèo lội suối đến bao nhiêu, cô cũng không thể hiểu được người đàn ông khóa kín linh hồn trong thể xác mình như anh.

Lòng cô hơi đau đớn.

Ánh mắt, hơi cay, hơi ướt.

Cô bình tĩnh nhìn anh, anh cũng bình tĩnh nhìn cô.

Hai người không ai chủ động tiến lại gần.

Vì kinh nghiệm cho cô biết, tình yêu nếu chỉ dựa vào một người thì vĩnh viễn không thể gắn bó lâu dài.

Anh, bảo vệ bản thân rất kĩ.

Không chất vấn, không giải quyết, đây chính là phương thức anh dùng để bảo vệ chính mình.

“Các người đang làm gì vậy?” Phía sau chợt vang lên một giọng nói thô kệch, đánh vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

Diệu Diệu lấy lại tinh thần, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, quay đầu.

“Ba.” Thấy rõ người đến, vì không khí trầm mặc nên Tiết Khiêm Quân với tay bật chiếc tivi vốn chỉ dùng để làm cảnh lên, không bộc lộ quá nhiều cảm xúc.

“Chủ tịch!” Diệu Diệu vội vàng trở lại vị trí, đứng người đứng vững.

Tiếp đón cô là một cỗ dương khí óng ánh bay đến.

Diệu Diệu hít một hơi thật sâu.

Không hổ là cha con, ánh sáng này thậm chí còn mạnh hơn cả Bạch Lập Nhân.

Nếu cô đoán không lầm, đây chính là...Thanh Long.

Thì ra dương khí mạnh mẽ của Bạch Lập Nhân là di truyền từ Thanh Long.

Diệu Diệu nâng mắt, quả nhiên nhìn thấy một con “rồng đen” uốn lượn, bắt đầu từ tóc mai, kéo dài đến tận ngực.

Cô thậm chí còn có thể nhìn thấy đám lông ngực rậm rạp đang chực chờ thoát ra khỏi chiếc áo sặc sỡ kia.

Thanh Long trọng dực, những người phụ nữ bình thường căn bản không thể chống đỡ nổi dực vọng của ông ta.

Nỗi ác cảm bỗng bùng trào lên trong ngực cô.

Năm đó mẹ Bạch cũng đã từng có một thời gian được người đàn ông này yêu thương, chỉ là phụ nữ bình thường sao có thể thỏa mãn được Thanh Long?!

Thật ra mẹ Bạch có thể có một cuộc sống bình dị như hiện tại cũng là một loại phúc khí.

“Hửm, thư kí mới?” Bạch Long chú ý đến Diệu Diệu.

Có điều chỉ mới liếc mắt một cái, ông ta lập tức lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Cô gái trước mắt cơ thể thùy mị thướt tha, da trắng như tuyết, tinh tế như nước, chỉ cần lẳng lặng đứng im một chỗ thôi mà sức quyến rũ đã bắn ra tứ phía, trời sinh gợi cảm.

Nếu so sánh với Tiết Lệ Viện năm hai mươi mấy tuổi, chỉ có hơn chứ không có kém.

“Tên là gì?” Ánh mắt đầy dự vọng của Bạch Long lưu luyến mãi trên người Diệu Diệu.

“Liêu Diệu Trần.” Diệu Diệu đoan trang trả lời.

Cái tên thật quen tai.

“Ba, có chuyện gì sao?” Tiết Khiêm Quân không mặn không nhạt đánh vỡ trầm mặc.

Lúc này Bạch Long mới dời mắt đến người con riêng: “À, ta muốn tìm con, dặn phải chuẩn bị cho hội nghị chiều nay thật tốt.”

Trước lúc họp xem qua nội dung, thì lúc họp cũng không làm ra chuyện gì đáng chê cười.

Trình độ văn hóa của Bạch Long rất thấp, điển hình cho loại người dựa vào vận khí mà phát tài, muốn ông đánh đánh giết giết, kéo bè kéo lũ đi đánh nhau còn được, nhưng chuyện quản lý công ty thì còn kém xa.

“Vâng, khi nào ba rảnh, con cho người đến đưa tài liệu cho ba xem qua?” Tiết Khiêm Quân hỏi.

“Đúng rồi, mẹ con đâu sao không thấy?” Nhưng, Bạch Long lại hỏi vặn lại.

“Bà ấy đi Hồng Kông mua đồ với mấy người bạn rồi, vài ngày nữa mới về.” Anh nghiêm túc báo cáo.

Nhưng.

“Tốt, 1 giờ trưa nay, con cho thư kí đem tài liệu lên văn phòng ta.” Bạch Long lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Nghe vậy, sống lưng Tiết Khiêm Quân đột nhiên cứng đờ, nét khác thường trong con người chậm rãi lan ra, lạnh lẽo nổi lên, lại lạnh lẽo trầm xuống.

Không ngờ, thật không thể ngờ, cha con bọn họ...lại đồng thời xem trọng một người phụ nữ.

Thật buồn cười.

Ánh mắt Tiết Khiêm Quân trầm xuống rất sâu, bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn ra cảm xúc của anh khi này.

Béo: Đề nghị bà con chuẩn bị dép và cà chua!!!! (“)

72. Q.5 - Chương 12

“Tìm tôi có chuyện gì?” Tiết Khiêm Quân ngồi đối diện Đỗ San San, giơ tay nhìn đồng hồ.

Bây giờ là 12 giờ trưa.

Thật là có ý tứ, rõ ràng hai người lúc nào cũng đối địch, vờ như không quen nhau, vậy mà hôm nay đối phương lại chủ động gọi điện quấy rầy anh, hơn nữa còn mời anh đi ăn cơm trưa.

“Anh có biết Bạch Lập Nhân đang theo đuổi Liêu Diệu Trần không?!”

Tiết Khiêm Quân vừa ngồi vào chỗ đã bị đối phương vặn hỏi.

Gương mặt tuấn tú của anh đột nhiên trầm xuống: “Biết.” Mỗi ngày đều cho người đến tặng hoa, giống trống khua chiêng như vậy, muốn không biết cũng khó.

Đỗ San San cũng vậy.

Cô vốn dĩ định ngầm điều tra một chút xem rốt cuộc là con hồ ly tinh nào dám mê hoặc Bạch Lập Nhân, nhưng bây giờ ngay cả một động tác nhỏ cũng không cần làm, chẳng cần tốn nhiều sức đã có thể biết đối phương là ai, cũng bị đả kích một phen.

Thái độ của Bạch Lập Nhân khác thường như vậy, chủ động theo đuổi, hơn nữa cách thức thực sự rất cao sang, rất ẩn tượng, hoàn toàn không hợp với tính cách của anh.

“Anh ấy ghét nhất là mấy người ngực to não nhỏ, vẻ mặt như hồ ly tinh kia mà! Sao lại có thể thích Liêu Diệu Trăn chứ? Căn bản không có khả năng!” Đỗ San San gần như phát điên.

Bởi vì giọng nói Đỗ San San khi nhắc đến Diệu Diệu mang theo vài phần khinh bỉ, khiến Tiết Khiêm Quân nhẽ nhịu mày.

“Bọn họ làm chung một chỗ sáu năm trời, tuy rằng có rất nhiều tin đồn, nhưng tuyệt đối không nảy sinh tình cảm mà! Tại sao bây giờ nói thích là thích ngay thế này?!” Đối với quan hệ giữa Bạch Lập Nhân và Liêu Diệu Trăn, Đỗ San San biết rất rõ.

Tiết Khiêm Quân không hề có hứng thú muốn nói chuyện, chỉ trầm mặc.

Phục vụ bàn đến đưa món ăn, anh cầm đũa bắt đầu dùng cơm.

Lại vô ý nhìn lướt qua đồng hồ.

“Tiết Hồ Ly, cả người anh đầy ý nghĩ xấu, mau dạy tôi, xem phải làm thế nào để anh ấy bỏ ý định đó trong đầu?” Đỗ San San là loại người một khi tuyệt vọng, chuyện gì cũng dám thử.

Cô ta nghĩ kiểu gì cũng không ra, Bạch Lập Nhân ghét nhất là phụ nữ có gương mặt xinh đẹp, lúc nào cũng tỏ ra lịch sự xa cách, không những thế còn chán ghét đến độ biến thành một loại thành kiến. Nhưng hiện tại sao đột nhiên lại muốn theo đuổi Liêu Diệu Trăn?

Mới ăn được vài miếng, Tiết Khiêm Quân đã cảm thấy mất hết vị giác, anh uống một ngụm nước lọc rồi hỏi: “Cô tìm tôi là để hỏi cái này?”

Kì lạ đến vậy sao? Lòng người không thể không chế, Bạch Lập Nhân nổi hứng muốn theo đuổi Diệu Diệu thì anh cũng chẳng thay đổi được gì!

Hơn nữa, anh có mắt, có thể nhìn ra một điểm.

“Tiết Hồ Ly! Anh nghiêm túc một chút không được sao? Liêu Diệu Trăn không phải bạn gái anh à? Lỡ như cô ta động tâm với Bạch Lập Nhân thì làm sao?! Chẳng lẽ anh định trơ mắt nhìn cô ta sà vào lòng Bạch Lập Nhân à?!” Đỗ San San không kiềm được lớn tiếng: “Rốt cuộc anh có tự tin có thể nắm giữ cô ta trong tay không vậy?” Lần này, cô ta ngửi thấy mùi nguy hiểm rất nặng.

Nắm giữ cô ấy?

Nếu Diệu Diệu là con búp bê trong tay anh, cô sẽ không đi hẹn hò với Bạch Lập Nhân, lại càng không đòi nào để quên hoa tai của mình trong phòng ngủ của đối phương.

“Lòng người còn cách nhau cái bụng, tôi không phải con giun trong bụng Bạch Lập Nhân, không thể đoán được tâm tư của bọn họ. Cho nên... bất lực thôi.” Khuôn mặt Tiết Khiêm Quân vẫn ôn hòa, nhưng lời nói lại lạnh lùng đến rùng mình.

“Tiết Hồ Ly, anh vốn không có cảm xúc sao?”

Không ghen tị, không nổi điên?

Đỗ San San không tin được.

“Xin lỗi cô, tôi vốn không biết cảm xúc gì đó là cái gì.” Anh thản nhiên trả lời.

Anh làm chuyện gì cũng rất lý trí.

Ghen tị, nổi điên, chỉ có thể dùng để biểu hiện cho sự ngây thơ.

“Bạn gái sắp bị người ta cướp đi rồi, anh còn không có cảm giác?” Đỗ San San nhìn chằm chằm Tiết Khiêm Quân.

Không có cảm giác sao?

Nếu thật sự không có cảm giác, hiện tại anh sẽ không lãng phí thời gian ngồi đây nghe cô ta lảm nhảm rằng mình không cam lòng.

“Sao tôi lại quên chuyện căn bản anh là động vật máu lạnh kia chứ, làm sao có thể động tình với Liêu Diệu Trần?!” Đỗ San San hừ mũi khinh thường.

Tiết Khiêm Quân lại nhìn lướt qua đồng hồ, tựa lưng vào ghế, từ chối cho ý kiến.

“Nhưng tôi với anh khác nhau! Bạch Lập Nhân lại càng khác anh, tôi và anh ấy vì hiểu lầm mới chia tay, đến tận bây giờ, một người bạn gái anh ấy cũng chưa từng quen, điều này chứng minh trong lòng anh ấy còn có tôi!” Đỗ San San không hiểu đang thuyết phục Tiết Khiêm Quân hay tự thuyết phục bản thân:

“Anh ấy chỉ đang tức giận, giận tôi hiểu lầm anh ấy, cho nên mới trả thù tôi, mới không chịu quay lại với tôi!”

Đúng là chuyện xưa nhảm chán.

Anh nhìn đồng hồ, tâm hơi hoảng loạn.

“Điều kiện của Bạch Lập Nhân tốt như vậy, Liêu Diệu Trần sẽ không động tâm sao? Nếu anh ấy quyết tâm theo đuổi Liêu Diệu Trần thì phải làm sao bây giờ? Nếu bọn họ ở bên nhau thì phải làm sao bây giờ? Tiết Hồ Ly, anh không để ý chút nào sao?”

Thật sự là hoảng để chưa vội, thái giám đã hoảng.

Đỗ San San cảm thấy hiện giờ mình như người đã bị knock out khỏi cuộc đấu, chỉ có thể giương mắt nhìn ba người họ tranh dành, dù sao cô cũng đã chia tay Bạch Lập Nhân lâu lắm rồi, trước mắt không thể hồ đồ nhảy bổ vào được.

“Anh nghe tôi nói, Bạch Lập Nhân không thể thích Liêu Diệu Trần! Nhất định anh ấy có âm mưu gì đó mới có thể theo đuổi cô ta! Tiết Hồ Ly, anh và tôi nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản anh ấy!”

Đỗ San San nói cả nửa ngày mới phát hiện đối phương không thèm để ý.

“Tiết Khiêm Quân!” Đỗ San San giận dữ.

Anh khôi phục tinh thần: “Cô tiếp tục đi...”

Đã 12 giờ rồi, nửa giờ tiếp theo cực kỳ quan trọng đối với anh.

Chỉ cần anh làm như không biết chuyện gì, chắc chắn cặp cha con kia sẽ vĩnh viễn biến thành kẻ thù của nhau.

Chỉ cần qua được cửa này, cả đời Bạch Lập Nhân nhất định sẽ không tha thứ cho cha hắn.

Chỉ cần qua được cửa này...

Anh tháo đồng hồ xuống, bỏ vào túi quần, khôi phục tinh thần, tiếp tục nghe vị thiên kim tiểu thư trước mặt ca bài ca oán thán.

“Anh mau giúp tôi nghĩ xem mục đích của anh ấy là gì?” Lòng Đỗ San San nóng như lửa đốt: “Anh ấy biết rõ anh và Liêu Diệu Trần đang yêu nhau, với cá tính của anh ấy nhất định phải cách cô ta xa mới đúng! Dù sao anh ấy cực kỳ ghét, cực kỳ cực kỳ ghét anh mà! Thật vô lý, anh ấy lại muốn yêu người phụ nữ của anh!”

Nhưng cho dù đã tháo đồng hồ xuống, Tiết Khiêm Quân vẫn thấy không yên lòng.

12 giờ rồi, 12 giờ rồi...

Đột nhiên, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Đỗ San San, cô ta trở mắt: “Tiết Hồ Ly, chẳng lẽ, chẳng lẽ, Bạch Lập Nhân là vì...”

Rầm một tiếng, Tiết Khiêm Quân đột nhiên đứng lên.

“Thật xin lỗi, đột nhiên nhớ ra có chuyện gấp! Bữa cơm này cô mời nhé, lần sau tôi nhất định sẽ đáp lễ.” Tiết Khiêm Quân vội vàng.

“Không được! Anh không thể đi! Vất vả lắm tôi mới nghĩ ra trọng điểm!” Đỗ San San đứng đây, kiên quyết ngăn anh lại: “Tôi đã thương lượng với anh thì không thể không có sự giúp đỡ của anh!”

Trước mặt cô, Đan Thiểu Quan chưa bao giờ dám nói một chữ không, trong mắt cô, Tiết Hồ Ly chẳng qua cũng là loại đàn ông cùng cấp bậc với Đan Thiểu Quan mà thôi.

Nhưng Tiết Khiêm Quân không chút khách khí đẩy cô ta ra: “Tránh ra!”

Đỗ San San bị đẩy ngã trên ghế, không tin nổi trợn tròn hai mắt.

Cô ta luôn xem mình là nữ thần, nhưng không ngờ lại bị người khác đối xử như vậy.

...

Không kịp rồi, không kịp rồi!

Tiết Khiêm Quân vì không lái xe đến nên đang lo lắng đứng đón xe.

Cho dù lừa mình dối người, nhưng anh không thể không thừa nhận, cho dù cố ý ra khỏi công ty, ngực anh vẫn trào lên cảm giác lo âu, như có lò lửa đang thiêu đốt toàn bộ khuôn ngực, khiến ngay cả bước đi cũng khó nhọc.

12 giờ rưỡi, căn cứ theo yêu cầu của chủ tịch và sự an bài của Tiết Khiêm Quân, Diệu Diệu đưa tư liệu của buổi hội nghị đến văn phòng chủ tịch.

“Chủ tịch, đây là tư liệu mà ngài yêu cầu.”

Cô vừa mới bước vào phòng, đã phát hiện chủ tịch đã đứng sẵn ở cửa, hơn nữa còn thuận tay khóa trái cửa phòng.

“Chủ tịch, ngài cứ từ từ xem tài liệu, tôi xin phép đi trước.” Loại tình thế bị giam cầm khiến Diệu Diệu cảm thấy bất an, nhưng ngoài mặt chỉ có thể tỏ ra bình tĩnh.

Chủ tịch ngồi trên sofa, mặt mày rạng rỡ, chỉ chỉ vị trí bên cạnh: “Trợ lý Liêu, cô qua đây ngồi một chút, để tôi xem xem, nếu có chỗ nào không biết còn có người hỏi.”

Chủ tịch đã nói như vậy, Diệu Diệu không thể không bước qua.

Chỉ là, cô yên lặng đứng một bên, còn vị trí ngay bên cạnh mà đối phương chỉ, cô chỉ nói “không cần” hoặc “cảm ơn” để từ chối.

Rất cục.

“Trợ lý Liêu, cô đây là khinh thường con người thô thiển như tôi sao? Không muốn ngồi chung một cái ghế với tôi sao?” Bạch Long giận tái mặt, trầm giọng uy hiếp.

Da đầu Diệu Diệu run lên, chần chờ một phút, phát hiện không còn cách nào khác, đành phải ngồi xuống sofa.

Ông ta chỉ vào một danh từ trong tài liệu, dịch sát vào người Diệu Diệu hỏi: “Trợ lý Liêu, cái gì gọi là bong bóng kinh tế?”

“Bong bóng kinh tế là chỉ hiện tượng thị trường tăng trưởng quá độ, liên tục tăng giá, ngày càng thoát ly nền kinh tế, là một hiện tượng kinh tế kinh doanh đầu cơ rất tích cực...” Diệu Diệu vừa nhanh chóng trả lời, vừa nhích người qua một bên nhằm giãn khoảng cách.

“Trợ lý Liêu, giọng nói của cô thật dễ nghe.” Nhưng chủ tịch lại nắm lấy tay cô.

Diệu Diệu kích động rút tay ra.

“Trợ lý Liêu, thời gian chính xác này là sao, cái gì là chu kỳ kinh tế phồn vinh, khủng hoảng?” Ông ta lại tiến thêm một bước.

Mẹ nó, mỗi lần con riêng chuẩn bị tư liệu đều ra vẻ nho nhã như vậy!

Không muốn trả lời, Diệu Diệu vội vã định đứng dậy.

Vì chủ tịch một bên hỏi, một bên lấy tay như có như không vuốt ve hông cô.

Nào ai biết, cô còn chưa kịp đứng lên thì eo thon đã bị một bàn tay mạnh mẽ khóa lại.

Trời đất đảo lộn, cô bị một thân hình to lớn đè lên sô pha.

“Trợ lý Liêu, lại tâm sự nhé! Ôi chao, cô thật đẹp...” Ông ta ồ ồ nói.

Bộ phận nào đó trên cơ thể ông ta đã sớm hưng phấn.

Giọng nói ồ ồ mang theo dục vọng, phun lên hai má xinh đẹp của Diệu Diệu.

Nhất thời một cơn buồn nôn trào lên trong ngực cô.

Đều là dương nam, tại sao lại khác nhau đến như vậy?

Bạch Lập Nhân dương khí cực thuần, cực chính, không mang theo bất cứ tạp chất nào, một khi tới gần, cô cảm thấy rất thư thái, còn Bạch Long dương khí cực nóng mà đục ngầu, khiến người ta khó có thể chịu được.

Bất luận là ai cũng chỉ thích mùa đông, thích nắng ấm, không ai lại thích mùa hè chói chang.

“Chủ tịch, mong ông tôn trọng!” Diệu Diệu dùng cả tay chân đẩy ông ta ra.

Nhưng vô dụng, người đàn ông này phải nặng khoảng 180* cân, cô căn bản không thể làm gì được.

*180 cân = 108kg (oh my god!)

“Tôn trọng? Một năm cho cô một trăm vạn, lại thêm một căn nhà, đủ tôn trọng chưa?!” Ông ta vị ý thâm trường hỏi.

“Tôi không cần! Mời ông buông ra!” Diệu Diệu tuy sở hữu gương mặt cực kì xinh đẹp, nhưng cô rất chấp nhất, rất cứng rắn, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện dùng thân thể để đổi lấy cái gì!

Gương mặt cô khi này rất nghiêm nghị.

Bạch Long kinh ngạc.

Vốn tưởng cô chỉ tùy tiện giãy dụa hai ba cái sẽ đồng ý thỏa hiệp, nhưng không ngờ...

“Ông đây thích nhất là phụ nữ rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phát!” Ông ta nở nụ cười.

Năm đó ông chỉ biết đánh nhau, làm gì cũng không ra đầu ra đuôi, lúc ấy đã gần ba mươi còn chưa có vợ làm ấm giường, khi đó, lần đầu tiên nhìn thấy người vợ thứ nhất của mình, đã bị vẻ thanh thuần của bà hấp dẫn đến ngửa ngáy.

Vì thế, một ngày nọ, ở trên bãi cỏ, đem cái ngàn vàng của một người con gái – cướp đi..

Thời đấy, đối phương cũng chỉ có thể đi theo ông mà thôi.

Chỉ là phụ nữ thôi, chỉ cần cưỡng bức cô ta, làm vài lần sẽ thành “yêu” ngay.

“Tránh ra!” Diệu Diệu rét lạnh.

Đúng lúc đó, “roẹt” một tiếng, áo cô bị bứt hết cúc.

Chưa từng gặp loại chuyện này bao giờ, cô vội vàng tóm lấy quần áo của chính mình, không để cảnh xuân lộ ra ngoài.

Hai mắt cô đỏ bừng, đôi môi run run, nhưng vẫn tập trung toàn bộ sức lực để giãy giụa, không dám tổn công vô ích mà khóc, càng không thể để bàn tay của người đàn ông bản thú này chạm vào ngực.

Nhưng, nam cường nữ nhược.

“Cứu...”

Ai sẽ đến cứu cô? Tất cả mọi người đều đã đi ăn cơm trưa cả rồi.

Diệu Diệu đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, văn phòng chủ tịch sở dĩ được đặt riêng biệt ở tầng trệt, là vì phương diện nào đó...

Mới giây dựa vài cái, Diệu Diệu rất nhanh bị mất hết sức lực, mà đối phương dường như đang đùa giỡn với một con mèo con, dè lên mình cô không chút sức mẻ.

Cô biết, ngoại hình mình rất dễ “gây chuyện thị phi”, cho nên nhiều năm như vậy, khi ở bên cạnh Bạch Lập Nhân, cô rất an tâm.

Quả nhiên, mới đổi giám đốc một lần, đã xảy ra chuyện.

“Không còn sức? Nhóc con, không còn sức thì chúng ta bắt đầu đi!” Bạch Long là người tập võ, chỉ dùng một tay đã có thể thuận thực bắt chéo tay Diệu Diệu đặt ra sau, một tay che lấy đôi môi đang kêu cứu của cô, một chân chặn cô lại, không cho giây dựa, sau đó nhanh chóng cởi áo, lộ ra khuôn ngực lông lá rậm rạp.

Đầu óc quay cuồng, Diệu Diệu thiếu chút nữa ngất xỉu.

Một nỗi tuyệt vọng chưa từng có ập lên trong lòng cô.

Một loại nhục nhã, một loại tuyệt vọng, khiến đôi mắt cô giận dữ đến lóe sáng.

Ông ta đắc ý cười: “Đừng trờng, ông đây sẽ làm em thích đến kêu không ra tiếng.”

Ông ta kéo khóa quần xuống, nhưng giây tiếp theo, cả người lão cứng đờ.

Bởi vì, bộ phận nào đó đang bồng bồng dưới khóa quần, đột ngột xù xuống.

Nhũn như bún.**

Ông ta không thể tin, chịu đả kích cực kì lớn nhím chăm chăm cái thứ mà mình vẫn thường kiêu ngạo.

Nói thì chậm, nhưng mọi chuyện xảy ra rất nhanh.

Cửa phòng bị người khác dùng sức đẩy ra.

“Chủ tịch!” Tiết Khiêm Quân cầm chìa khóa, vẻ mặt xanh mét.

Thân thể anh vốn không khỏe, vừa rồi lại chạy một mạch từ nhà hàng đến đây.

Tiết Khiêm Quân cầm một cái thảm khoác lên người Diệu Diệu quần áo không chỉnh tề, thân hình thon dài chắn trước mặt cô.

“Khiêm Quân!” Diệu Diệu như người chết vớ được cọc, từ phía sau vội vàng ôm lấy cổ anh, lúc này, cô mới dám rơi nước mắt.

“Chủ tịch, cô ấy là trợ lý của tôi, nếu lần sau ngài còn có hành vi như vậy, tôi sẽ báo cáo với quản lý Tiết, hoặc báo lên cảnh cục!”

Tiết Khiêm Quân sợ hãi ra mặt.

Nếu, nếu anh đến chậm một phút, anh không dám tưởng tượng sẽ có chuyện gì xảy ra!

Lần đầu tiên, đối với cha dượng, môi anh nhếch lên, cả người tản ra hơi thở đáng sợ, vì anh đang rất tức giận, cực kì tức giận.

Đến tận bây giờ anh đều biết rõ, người đàn ông trước mắt là áo cơm cha mẹ của anh, là người anh không thể đắc tội.

Nhưng lúc này đây, anh không muốn lại một lần nữa khuất phục lý trí.

Bạch Long khỏi phục tinh thần, lập tức bốc hỏa.

Ông và con riêng vẫn ở chung rất hòa thuận, đây là lần đầu tiên nó dám đứng trước mặt ông mà không khách khí như vậy.

“Đây cũng không phải lần đầu tiên tao đùa giỡn đàn bà? Người khác biết tao còn không sợ, có thể sợ mẹ mày sao?!” Mẹ nó, chẳng lẽ Bạch Long ông đây là kẻ sợ vợ sao?

Chỉ cần không hài lòng, ông có thể đuổi mẹ con bà ta ra khỏi nhà.

Tay Bạch Long lại muốn chạm vào Diệu Diệu.

Nhưng Tiết Khiêm Quân đứng chắn trước mặt, một bước cũng không nhường.

Lần đầu tiên hai cha con họ gằng co, mặt nạ hòa bình cuối cùng cũng bị xé rách.

Hôm nay, bởi vì nhất thời xúc động, thế cục đã dần thoát ly tầm kiểm soát của Tiết Khiêm Quân.

73. Q.5 - Chương 13

Khi hoàng hôn, Tiết Khiêm Quân cuối cùng cũng chạy xe đến nơi.

“Xuống thôi.” Anh vừa nói vừa chìa tay vào chỗ ghế phụ.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động.

Sau sự việc trưa nay, anh và cô đều không thể nào bình tĩnh đợi đến khi tan tầm.

Vì vậy anh dẫn cô đến một nơi.

Nắm tay anh, Diệu Diệu cũng xuống xe.

Ngồi xe hai ba tiếng, bọn họ cuối cùng cũng đến bãi biển được mệnh danh là Hawaii Phương Đông.

Gió biển thổi mạnh vào hai bầu má bắt an của Diệu Diệu, thổi bay mái tóc đen dài cùng chiếc váy đen nắp dưới chiếc áo sơ mi đàn ông màu trắng rộng thùng thình trên người, thổi qua hai bên tay áo vén cao của cô, thân hình xinh đẹp dưới làn gió biển đột nhiên khiến người ta cảm tưởng như một tiên nữ không lấm bụi trần.

Cô là loại phụ nữ có bề ngoài dễ gây hiểu lầm, nhưng bên dưới vỏ bọc đó thật ra là một tâm hồn thanh khiết, hàm xúc uyển chuyển mà ngọt ngào.

Tiết Khiêm Quân trầm tĩnh nhìn cô, ánh mắt bị hấp dẫn đến độ không thể dời đi.

“Khá hơn chút nào không?” Anh nhẹ nhàng khoác tay lên bả vai cô, rồi khẽ ôm cô vào lòng.

Diệu Diệu vẫn thất thần.

Từ lúc ra khỏi công ty, anh giúp cô rửa mặt sạch sẽ, đưa quần áo sạch của mình cho cô mặc vào, trong suốt quá trình đó, cô vẫn luôn duy trì vẻ mặt thất thần này.

“Không sao.” Diệu Diệu lắc đầu theo bản năng.

Người kia nói thế nào cũng là cha dưỡng anh, là cha ruột của Bạch Lập Nhân, cô không muốn khiến sự tình càng thêm phức tạp.

Không muốn khiến họ cảm thấy khó xử.

Hơn nữa, anh đến vừa kịp lúc, cô cũng không hoàn toàn bị xâm hại, cho dù khiến sự việc trở nên rối rắm thì cũng không giải quyết được gì.

Tiết Khiêm Quân nhẹ nhàng vỗ vai Diệu Diệu: “Anh đã đặt hai phòng rồi, đêm nay chúng ta ở lại đây đi.”

Anh có cách chăm sóc của anh, với tình huống trước mắt, anh không an tâm khi để cô ở nhà một mình.

“Trước kia có nghe nói nơi này mỗi sáng đều có sương mù dày đặc, cho nên còn có tên là Vụ Thành.” Biết rõ cô không nghe, nhưng Tiết Khiêm Quân vẫn dịu dàng mời: “Sáng mai dậy sớm một chút, chúng ta cùng đi ngắm mặt trời mọc.”

Anh nắm lấy tay cô, chậm rãi bước về phía bờ biển: “Hải sản nơi này rất ngon, chúng ta đến bờ biển ngồi một lát, tầm bảy, tám giờ tối, đợi du khách tản bộ, chúng ta hãy đi ăn cơm.”

Cô gật gật đầu, hai người cùng ngồi lên một tảng đá.

Trước mắt là những con thuyền ngoài xa nằm rải rác, trên bờ biển trải dài là lớp cát mịn trắng phau, từng đợt sóng nhẹ nhàng tấp vào bờ.

Trên bãi biển, những chiếc ô đầy màu sắc tạo nên một khung cảnh rất hấp dẫn, nhiều tốp trẻ con mặc quần đùi thoải mái bơi lội, vài đứa tập lướt sóng sự hướng dẫn của người lớn, bọn chúng ai cũng tự do vui đùa âm ỉ, trông rất hạnh phúc.

Bên tai Diệu Diệu là tiếng sóng biển vỗ vào bờ, xen lẫn với tiếng gió biển ầm ập bên tai, cảm giác thoải mái dần dần ngập trong lòng cô, tâm trạng thấp thỏm từ nãy đến giờ rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Mà anh, vẫn cứ ôm lấy bà vai cô, như đang khẽ an ủi, nửa bước cũng không rời.

Cứ như vậy, hai người đều im lặng ngắm nhìn cảnh mặt trời từ từ chìm vào đại dương nơi chân trời.

Ánh sáng mờ ảo kia rõ ràng thật xinh đẹp.

Hai người họ yên lặng ngồi trên tảng đá ngắm biển.

Tâm trạng họ như đang cuốn theo dòng nước, chậm rãi bình tĩnh, chậm rãi xích lại gần.

“Thật đáng tiếc không cầm theo máy ảnh.” Tiết Khiêm Quân cảm thán: “Nhưng mà khung cảnh xinh đẹp nhất phải lưu ở trong tâm trí, chứ không phải trên ảnh chụp.”

Đã lâu nội tâm không được yên tĩnh như thế này.

Cảm giác tĩnh lặng thế này cứ kéo dài mãi, cũng không phải không thể.

Chân trời góc biển, không nơi nào là tận cùng của Trái Đất, chỉ có trong lòng ta mà thôi.

Giống như anh, cho dù biết nếu tiếp tục sẽ có kết cục không tốt đẹp, nhưng, anh dứt khoát.

Có lẽ, sau khi trải qua nửa giờ kia, anh mới thực sự cảm thấy hối hận.

Tiết Khiêm Quân không nhịn được lại ôm Diệu Diệu thêm chặt, chỉ để xác định, cô an toàn.

Còn về chuyện ngày hôm nay, cả đời này anh cũng không muốn nhắc lại, cũng không muốn nhớ đến.

Nỗi đau trong lồng ngực anh cũng không nhẹ hơn Diệu Diệu bao nhiêu.

Anh hiểu, có lẽ bản thân đã lún sâu ngay từ lúc bắt đầu.

“Mỏm đá bên kia có thể bắt được cua đấy, chúng ta đi nào.” Đột nhiên, anh nổi tính trẻ con kéo tay cô đi về hướng mỏm đá.

“Không, em sợ bị cua kẹp, em nhát gan lắm!” Nỗi e sợ trong lồng ngực đã bị gió biển thổi tan phần nào, cô cuối cùng cũng chịu nở nụ cười.

“Vậy anh bắt cho em.” Tiết Khiêm Quân xắn ống quần.

Từ bé đến lớn, anh chưa bao giờ đi bắt cua, bắt nòng nọc hay hái hoa tặng con gái, vì anh vẫn biết, cho dù khi đó có gây thơ chất phác đến bao nhiêu, nhưng vẫn có người lớn bên cạnh, đó là trưởng bối của họ, trong mắt họ chỉ biết có thể tục gì đó mà thôi.

Đây là lần đầu tiên anh đơn thuần hy vọng, mình có thể làm điều gì đó vì nụ cười của một người.

“Này, không cần đâu.” Diệu Diệu theo sát anh.

Nhưng anh cứ khư khư cố chấp ngồi xổm xuống bên cạnh mỏm đá, chỉ nhanh nhẹn vung tay một cái thì một con cua nhỏ đã giãy dụa trong tay anh.

“Cẩn thận nó cắn anh đó, thả nó ra nhanh đi.” Diệu Diệu chụp lại cánh tay anh, cười càn lúc càn tươi.

“Làm sao cắn được? Chúng ta bắt nhiều một chút, tối nay nướng ăn nhé!”

“Anh tàn nhẫn quá, nhỏ như vậy mà cũng nỡ ăn?”

Tiết Khiêm Quân nhú mày.

“Anh có gì mà không ăn được? Cho dù là đem em đi nướng, anh cũng nuốt trôi.”

Biết rõ anh chỉ đang đùa mà không phải có ý đó, nhưng toàn thân Diệu Diệu vẫn nóng lên.

“Tiết Khiêm Quân, anh là đồ dê già.” Diệu Diệu ngồi xổm xuống, nắm lấy một nắm cát ném về phía anh.

Hạt cát hơi ẩm trượt theo cằn cỗi, rơi vào trong áo anh.

Anh giơ thẳng chân, không chút khách khí nắm lấy một nắm cát khác ném về hướng Diệu Diệu: “Em hiểu lầm rồi!”

Diệu Diệu sợ tới mức vội vàng né tránh.

Bỗng chốc, trên bờ biển, bầu trời chiếu rọi bóng dáng một đôi tình nhân thân mật rượt đuổi nhau.

Dưới ánh hoàng hôn, sương mù giăng giăng, trong không khí ngập mùi ẩm ướt nồng đậm của biển cả.

Anh đuổi kịp cô, cả hai người ngã nhào trên bờ cát.

Diệu Diệu đỏ mặt, mặc cho anh từ từ đứng dậy, mặc anh chậm rãi tiến lại gần, mặc anh cúi đầu xuống, đôi môi mỏng áp sát vào đôi môi đỏ mọng của cô, mặc anh đem lửa nóng dịu dàng xâm nhập đôi môi, nuốt trọn lấy hơi thở cô.

Trên bờ cát, một đôi tình nhân hôn nhau không thể tách rời, ngay cả trên mái tóc của hai người cũng mang đậm hơi thở của biển lớn.

Trong lúc đó, con cua nhỏ trong lòng bàn tay anh lặng lẽ bò đi... Thời gian như ngừng lại.

Chỉ là, cảnh này vĩnh viễn chỉ có thể ghi lại trong trí nhớ.

74. Q.5 - Chương 14

Tại sao giờ này vẫn chưa về?

Bạch Lập Nhân không thể nhớ đây là lần thứ mấy trong tối nay, mình gọi điện vào dãy số như in trong đầu, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Nhưng âm thanh đáp lại bên tai anh chỉ là giọng nữ máy móc trong điện thoại: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Anh không thể nhớ đây là lần thứ bao nhiêu trong tối nay, mình vọt đến cạnh cửa, mở cửa ra, chỉ đơn giản vì vừa nghe được tiếng mở cửa của nhà bên cạnh.

Nhưng, không phải cô.

Cô rất ít khi giống tối nay, đã hơn 12 giờ mà vẫn chưa về nhà!

Trong đầu anh đột nhiên hiện lên cảnh hai người họ ôm lấy nhau, trái tim vội vàng đập mạnh, càng lúc càng âm ỉ.

Có thể nào, có thể nào là...

Cô ở lại nhà Tiết Hồ Ly qua đêm?

Chiếc di động trong lòng bàn tay gần như bị Bạch Lập Nhân bóp nát, nỗi buồn bực trong lòng không thể nào phát tiết, khiến anh cảm thấy khó thở.

Nếu anh thích cô thì phải chấp nhận sự việc, nhưng lúc này, Bạch Lập Nhân gần như không thể khống chế cảm xúc của chính mình được nữa.

Không đâu, không thể nào, là do anh suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Không biết là giận dữ ai, Bạch Lập Nhân cứ thế đứng ngoài hành lang, gất gao trừng mắt nhìn cửa phòng đang đóng chặt nhà đối diện, ánh mắt nóng đến độ muốn trừng thành một cái lỗ trên cửa nhà người ta.

Cứ như thế nếu tiếp tục trừng như thế, người trong nhà sẽ xinh đẹp nở nụ cười ra mở cửa, cho anh biết, thật ra cô đã về nhà từ sớm.

Hàng xóm bên cạnh về nhà thấy cảnh này, đều phải quay lại nhìn anh vài lần.

Anh biết, bọn họ “quây” quá lớn, chuyện xấu của anh và cô đã sớm bị người của dãy nhà này đồn thổi tứ phía, chắc chắn cô rất tức giận.

Nhưng không hiểu sao, chỉ với cô, anh mới không thể che dấu tính tình của bản thân.

Rõ ràng năm đó khi ở nhà ga, sau buổi nói chuyện với cô, anh mới rung động, mới thức tỉnh.

Quả thật, kiêu ngạo và tự phụ chỉ có thể là chướng ngại vật, cho nên vài năm nay, anh đã học được cách che dấu tính tình, khống chế tính tự phụ của chính mình trước mặt người khác.

Một đêm này, Bạch Lập Nhân không thể nhớ mình đã trải qua như thế nào.

Cửa phòng, cứ mở rồi lại đóng.

Thẳng đến —— tám giờ sáng, trong thang máy mới có bóng dáng một nam một nữ sánh đôi bước ra.

“Anh về sớm đi, em không sao.” Tuy rằng tim cô đến hiện tại vẫn còn đập rất nhanh, nhưng Diêu Diêu không muốn khiến đối phương phải lo lắng.

Sống trên đời này, ai mà không phải chịu đau khổ, anh ở bên cạnh cô một đêm, đã đủ rồi.

“Chuyện ở công ty...” Cô ngáp ngừng.

Cô là người rất có trách nhiệm, không phải là người nói đi là đi, nhưng cô vẫn cần thời gian để điều chỉnh tâm tình.

“Em không cần xin nghỉ việc, anh sẽ cho em nghỉ phép vài ngày, cứ yên tâm chờ tin tức của anh. Những chuyện khác không cần lo, tất cả đã có anh rồi!” Tiết Khiêm Quân dịu dàng an ủi cô.

Anh nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện thật hoàn hảo, không để cha dượng gặp cô nữa.

“Vâng.” Diêu Diêu tin tưởng gật gật đầu.

“Sau khi về nhà, cứ nghỉ ngơi thật tốt, tối qua và sáng nay chắc cũng làm em mệt muốn chết rồi, cũng không ngủ được bao nhiêu...” Tiết Khiêm Quân ôm lấy bả vai cô, hướng về phía cửa nhà.

Đêm qua, hai người nghịch cát rất lâu.

Sang sớm hôm nay lại cùng nhau dậy sớm ngắm mặt trời mọc.

Tiết Khiêm Quân thừa nhận, không khí cực kì cực kì tốt.

Tốt đến mức...

Nếu không phải vì trưa hôm qua phát sinh chuyện ngoài ý muốn, khả năng bọn họ đã...

Anh không muốn làm cô sợ.

Vì đây là lần đầu tiên có một người khiến anh cảm thấy đau lòng, cảm thấy muốn yêu thương, chiều chuộng.

Hai người nhanh chóng đến cửa nhà Diệu Diệu, sau đó dừng chân.

Bởi vì họ đồng loạt cảm nhận được một ánh mắt sắc đến độ có thể đâm thủng lưng mình.

Bạch Lập Nhân đứng ở cửa nhà mình, cứ như thể trừng trừng nhìn hai người.

Trừng trừng nhìn bàn tay đang khoác trên vai Diệu Diệu, trừng trừng nhìn chiếc áo sơ mi trắng phau trên người cô.

Rất ít phụ nữ có thể đem áo sơ mi trắng mặc thành quyn rũ như vậy, đặc biệt là áo sơ mi của nam. Hơn nữa, rất ít phụ nữ lại đi mặc áo sơ mi trắng của “người qua đường.”

Vừa rồi, đoạn hội thoại mà họ nói với nhau không hề có ý lảng tránh ai, cho nên sau khi nghe tiếng thang máy mở cửa, Bạch Lập Nhân cũng có thể nghe rành mạch.

Chuyện gì nên phát sinh đều đã phát sinh cả rồi.

Bạch Lập Nhân lạnh lùng bước qua, không để người khác kịp phản ứng đã đột nhiên hung hăng tung một cú đấm.

Một đấm này, là vì anh đã nông nóng một đêm, vì bọn họ vui vẻ bên nhau mà đánh!

Tiết Khiêm Quân căn bản không kịp né tránh nên bị đánh đến văng đầu hoa mắt, gò má tê rần, còn có thể ngửi thấy mùi máu tươi tanh nồng trong khoang miệng.

Ông trời ơi!

Nhất thời, tình thế có chút hỗn loạn.

“Bạch Lập Nhân, anh làm cái gì vậy?!” Diệu Diệu vội vàng đứng trước mặt Bạch Lập Nhân, cầm cổ tay anh, giật mình kêu to.

“Tôi khó chịu anh ta, không được sao?!” Ngực đau đến nổ tung, anh không trực tiếp giết người đã là may mắn lắm rồi.

“Bạch Lập Nhân, sao đột nhiên anh lại thô lỗ như vậy?” Diệu Diệu nổi nóng.

Cô làm việc chung với anh tám năm, cho đến bây giờ vẫn chưa hề nghĩ rằng anh là loại đàn ông vô duyên vô cớ lại đi đánh người ta.

Chẳng nhẽ, anh thật sự kế thừa loại gen bất lương của cha mình?!

Diệu Diệu thừa nhận, vì Bạch Long đáng khinh nên hiện tại mới giận chó đánh mèo đến độ nhìn Bạch Lập Nhân cũng không vừa mắt.

Bạch Lập Nhân liếc qua cũng nhận thấy thái độ của cô, khác nhau rất rõ ràng.

Rõ ràng cô chỉ muốn giúp đỡ, đau lòng cho Tiết Hồ Ly, rõ ràng cô phản cảm, chán ghét anh!

Cô cứ như vậy mà yêu Tiết Hồ Ly sao? Yêu đến độ sẵn sàng trao hân cả thân và tâm mình sao? Yêu đến độ phải sạch quan hệ bạn bè của họ như vậy sao?

“Vậy còn cô? Tại sao lúc nào cũng tùy tiện như vậy? Cô cho là người khác cười cười nói nói với cô là yêu thương cô sao?! Cô là đồ ngốc si tình, người như

Tiết Hồ Ly chỉ biết đặt lợi ích của mình lên đầu tiên thôi, hắn không có khả năng tin tưởng người khác, vĩnh viễn không bao giờ vì người khác mà trả giá! Đến khi cô hết giá trị lợi dụng, chính là lúc hắn đá cô ra khỏi cuộc đời mình!” Bạch Lập Nhân cười lạnh trào phúng.

Anh rất hiểu con người Tiết Hồ Ly.

Cô cứ không có chút đầu óc nào như vậy sao? Tại sao cứ mãi tùy tiện như thế!!

Anh mắng cô tùy tiện! Không hiểu vì sao khi nghe đến hai chữ đó, Diệu Diệu giống như bị người ta châm dầu vào lửa: “Bạch Lập Nhân, anh là ai chứ? Tôi tùy tiện hay không thì liên quan gì đến anh!”

Cô tức chết mất, vì sao anh ta cứ cho rằng cô là loại phụ nữ tùy tiện không thể kiềm chế chứ?!

Là bởi vì ngoại hình của cô, nên anh ta có thể tùy tiện định nghĩa cuộc sống sinh hoạt cá nhân của cô sao? Mỗi một lần yêu, cô đều thật lòng, dựa vào cái gì mà bị anh ta chỉ trích như vậy?!

Trước kia cô không trách anh, vì mọi người không quen biết nhau nhiều, nhưng hiện tại, bọn họ ở chung lâu như vậy rồi mà anh còn nói ra mấy lời như vậy được sao? Cô căn bản không thể chấp nhận.

“Tiết Khiêm Quân là bạn trai tôi, anh tặng tôi mấy bó hoa sẽ có thể thay đổi được sự thật này sao? Anh cho rằng tôi là người tùy tiện, dễ dàng dao động như vậy sao? Tôi đã nói rồi, ân oán của các người đừng có lôi tôi vào!” Mấy ngày nay, anh hành động bốc đồng, khiến cô cảm thấy rất hoang mang, khiến cô không thể nhịn được nữa: “Bạch Lập Nhân, tôi không thích anh! Cho dù toàn bộ đàn ông trên đời này đều chết sạch, chỉ còn lại một mình anh, Liêu Diệu Trần tôi tuyệt đối sẽ không để bản thân phải chịu ủy khuất!”

Vừa dứt lời, người bị bất ngờ không chỉ có anh, mà còn có cô.

Tuy rằng những lời này trước kia cô vẫn hay nói, nhưng trước tình thế hôm nay, hoàn toàn bất đồng.

Bạch Lập Nhân, tôi không thích anh! Cho dù toàn bộ đàn ông trên đời này đều chết sạch, chỉ còn lại một mình anh, Liêu Diệu Trần tôi tuyệt đối sẽ không để bản thân phải chịu ủy khuất!

Anh nhếch môi, cả người tản mát một loại tinh mịch khiến người ta sợ hãi.

“Bạch Lập Nhân, tôi... tôi, tôi không cố ý...” Diệu Diệu hoảng loạn.

Cô cũng không hiểu tại sao mình lại phản ứng kịch liệt như vậy.

“Cô không cố ý, nhưng thật lòng.” Anh lạnh lùng nói.

Mọi sự tức giận, đột nhiên, nháy máy biến mất trong không khí.

Chỉ để lại cảm giác trống rỗng.

Anh đã quên, từ đầu đến cuối, đều là tự mình đa tình.

Buồn cười thật, tự mình đa tình.

“Bạch Lập Nhân...”

Diệu Diệu ngập ngừng.

Vì cô đột nhiên ý thức được, bọn họ xong rồi.

Tình bạn bấy lâu, hoàn toàn bị hủy diệt rồi.

“Thật xin lỗi, tôi không nên nhiều chuyện, cũng không nên nói lung tung.” Bạch Lập Nhân khôi phục bộ dạng bình thường, là thái độ bình thản mà lạnh lùng khi đối đãi với người xa lạ.

Nói xong, anh đẩy cửa nhà mình, bước vào.

Không thèm liếc mắt, cũng không bận tâm đến cô và Tiết Khiêm Quân nữa.

“Bạch Lập Nhân...” Diệu Diệu kinh ngạc hô, nhưng tên của anh chỉ có thể treo bên môi...

Cho dù có gọi anh lại, thì cô còn có thể nói cái gì?

Cô biết Bạch Lập Nhân rất kiêu ngạo, lúc này cô nhất định đã khiến tự tôn của anh bị đá kích, khiến tâm anh cũng bị thương.

Anh đàn ông như vậy, không thể chấp nhận bất luận lời an ủi hay xin lỗi nào, giờ khắc này cho dù cô có nói gì thì đối với anh đều là nhục nhã.

Còn không bằng để anh lẳng lặng rời đi.

Một hồi sau, Diệu Diệu mới nhớ phía sau cô còn có một người.

Cô vội vàng quay đầu, nâng Tiết Khiêm Quân tựa vào tường.

“Anh không sao chứ, xin lỗi...”

Nhưng mặt cô lại bị anh vùi vào cổ.

Tiết Khiêm Quân gắt gao ôm chặt Diệu Diệu.

“Anh không sao, đừng lo.” Hai má đau cũng không quan trọng, quan trọng là cô không chút do dự lựa chọn anh.

Mà không phải là Bạch Lập Nhân.

Diệu Diệu mặc anh ôm chặt lấy mình, trên mặt cô khi này lại xuất hiện vẻ yếu ớt, mờ mịt.

Vì sao giờ phút này, lòng cô giống như bị người khác đánh ột cú, vừa hoảng vừa đau, rất khó chịu...

“Khiêm Quân, em với anh đến bệnh viện kiểm tra đi!” Diệu Diệu gượng ép trấn trụ tâm trạng lại, thân thiết nói với bạn trai mình.

“Không cần, anh không muốn đi.” Tiết Khiêm Quân lắc đầu cười.

Tuy rằng mặt hơi sưng, khi cười lộ lên vẫn mang vẻ ôn hòa thường ngày, nhưng ánh mắt lại mang vẻ lo lắng.

Anh lúc nào cũng có chủ kiến của riêng mình, Diệu Diệu không thể miễn cưỡng, đành phải chuyển đề tài: “Điện thoại anh hình như cứ reo suốt.”

“Không sao, anh không muốn tiếp.”

“Có tin nhắn.” Diệu Diệu lại nhắc nhở.

“Không sao, anh không muốn xem.” Tiết Khiêm Quân lại tiếp tục tựa cằm vào bả vai cô, không muốn buông cô ra.

“À...” Diệu Diệu không biết nên nói gì.

Vì tâm cô đang rối tung lên.

Tiết Khiêm Quân khi này căn bản không ngờ, tin nhắn mình không đọc, lại là...

Tiết Hồ Ly, chúng ta quen nhau đi!

Vì tôi lại muốn nhập cuộc một lần nữa!

75. Q.5 - Chương 15

Tình yêu cho dù có ngọt ngào đến mức nào thì sự thật vẫn mang theo nhiều phiền não, giống như, người trong gương là ảnh ảo không có linh hồn, còn người bên ngoài là thực thể có tư tưởng, biết suy nghĩ.

Tiết Khiêm Quân đến công ty, nhìn thấy văn phòng hỗn độn thì nhú mày.

“Là ai đã vào văn phòng?” Anh trầm giọng hỏi.

Anh vốn là một cấp trên có tính tình khá tốt, rất ít khi tức giận, là người mà cấp dưới ít khi phải nhìn sắc mặt, nhưng không có nghĩa anh không có nguyên

tắc, không biết tức giận.

“Tổng giám đốc... là, là chủ tịch ạ...” Giám đốc marketing ấp a ấp úng thuyết minh tiền căn hậu quả: “Hôm qua, thấy tổng giám đốc vắng họp nên chủ tịch liền... mượn cơ hội nổi trận lôi đình...”

Toàn bộ tài liệu đều bị xáo tung lên, vô cùng bừa bãi, còn về lời đồn tổng giám đốc và chủ tịch bất hòa, nội trong một buổi chiều đã truyền khắp công ty.

Nghe vậy, vẻ mặt thâm trầm của Tiết Khiêm Quân thoáng hòa hoãn: “Thì ra là vậy.”

Anh cười nhẹ, nhìn về mặt bất an của cấp dưới, nhẹ nhàng nói: “Nếu là chủ tịch thì không có vấn đề gì. Đây là công ty của ông ấy, cũng không có vấn đề gì cơ mật, hẳn là chỉ muốn xem qua chút tài liệu thôi. Anh cứ ra ngoài đi.”

“Tổng giám đốc...” Giám đốc marketing muốn nói lại thôi.

“Còn có chuyện gì?” Tiết Khiêm Quân ôn hòa hỏi.

Cho dù đã đến bệnh viện bôi thuốc, nhưng hiện tại chỉ cần nói một câu hay cười một cái, hai má vẫn cảm thấy đau.

“Cái này, chủ tịch nói, tổng giám đốc thường ngày rất vất vả, cũng chưa yêu đương gì, lại chưa tìm được đối tượng...”

Anh hiểu, kế tiếp mới là trọng điểm.

“Chủ tịch bỏ trăm vạn tiền lương mỗi năm để mời CEO của một tập đoàn lại đây, vài ngày sau sẽ nhậm chức... Chủ tịch muốn giảm bớt công việc của anh, để anh có thể chuyên tâm yêu đương, ông ấy... hy vọng anh có thể toàn lực phối hợp với đối phương để làm việc.” Giám đốc bộ phận marketing gian nan trình báo.

Tiết Khiêm Quân bỗng cứng người.

Kết quả này quả thật nằm ngoài sức tưởng tượng.

Dù sao năng lực của tổng giám đốc không ai không thừa nhận, hơn nữa lại có quan hệ cha con với chủ tịch, tất cả mọi người đều không ngờ chủ tịch lại vội vã muốn tước đi quyền quản lý của giám đốc như vậy.

Nhưng, Tiết Khiêm Quân hoàn toàn không bắt ngờ.

Hoặc là, thời điểm anh lao vào phòng chủ tịch, anh đã biết, tương lai chỉ sợ không thể không thay đổi.

Chỉ là anh không ngờ, Bạch Long tức giận đến mức không kịp thuyết phục Bạch Lập Nhân đã sử dụng chiêu này.

“Tổng giám đốc, anh chuẩn bị xử lý thế nào? Chỉ cần anh nói một câu, toàn bộ nhân viên chúng tôi tình nguyện phối hợp toàn lực với anh!” Giám đốc bộ phận marketing tỏ rõ quan điểm.

Tiết Khiêm Quân trầm mặc hồi lâu cuối cùng cũng khôi phục tinh thần: “Không! Không cần! Chờ giám đốc mới nhậm chức, tôi sẽ cố gắng phối hợp thật tốt với đối phương.”

“Tổng giám đốc!” Giám đốc bộ phận marketing bất bình.

“Anh ra ngoài đi.” Tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, anh sớm đã mệt chết rồi.

Nếu đương sự đã không có ý kiến, giám đốc bộ phận marketing cũng đành thôi.

Cửa văn phòng vừa được đóng lại, Tiết Khiêm Quân liền trầm mặc.

Xem ra, kế hoạch của anh phải gia tốc thật nhanh.

Anh gõ một dãy số không nằm trong danh bạ, nhưng lại vô cùng quen thuộc, dùng tiếng Anh trao đổi với đối phương: “Jame, chuyện tôi nhờ anh đăng kí công ty ở Mỹ đến đâu rồi?”

Đối phương trả lời.

Anh gật đầu: “Tốt lắm, mấy hôm nữa tôi sẽ chuyển khoản qua bên đấy, sau đó anh giúp tôi chuyển đến công ty tài chính mà chúng ta vẫn lui tới, báo họ trong vòng ba ngày hăng chuyển đến công ty tôi chỉ định.”

Vừa cúp điện thoại, lại nhận được cuộc gọi của mẹ, Tiết Khiêm Quân vừa bắt máy, đối phương đã mắng xối xả: “Con đang làm cái quái gì thế hả? Mẹ mới đi vài ngày thôi mà đã khiến quan hệ với lão già kia căng thẳng như vậy là sao?”

“Con sẽ thu xếp, mẹ không cần lo lắng.” Anh bình tĩnh trấn an.

“Làm sao không lo được? Hiện tại chưa phải lúc để trở mặt với ông ta!” Tiết Lệ Viện giận điên.

“Công ty bên Hồng Kông của chúng ta thế nào rồi?” Nhưng anh vẫn thản nhiên chuyển chủ đề.

“Yên tâm, mọi chuyện đều ổn thỏa.”

Kể từ hai năm trước, anh và Tiết Lệ Viện đã cùng nhau thành lập công ty riêng ở Hồng Kông.

Chuyện này chỉ có hai người họ biết, chưa từng có người thứ ba nào có thể khiến họ yên tâm mà thông báo bí mật.

Ở Đằng Long, mẹ anh là tổng giám đốc phòng tài vụ, còn anh là tổng giám đốc, thuận tiện làm rất nhiều chuyện.

Hàng năm, lợi nhuận của công ty đều rất nhiều, nhưng không có nghĩa toàn bộ đều vào túi người đàn ông kia.

Anh chẳng qua chỉ lấy những gì thuộc về mình mà thôi.

“Nếu tình huống có biến, khả năng phải điều chỉnh kế hoạch một chút.”

Con kiến chuyển nhà, phương thức này chỉ sợ không còn thích hợp với tình thế hiện tại.

“Nếu không phải con bị con bé kia làm cho đầu óc u mê thì chúng ta phải chặt vật vậy sao?” Tiết Lệ Viện cười lạnh: “Con trai bảo bối của ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi, vậy mà cũng làm việc theo cảm tính, anh hùng cứu mỹ nhân cơ đấy, thực sự là rất giỏi!”

Trong công ty vốn có cơ sở ngầm của họ, chuyện tình ngày hôm qua đương nhiên sẽ có người tự động thông báo.

Ánh mắt bà lần đầu tiên nhìn thấy Liêu Diệu Trần đã không thoải mái.

Không ngờ lại thực sự xảy ra chuyện.

Hơn nữa, lần gặp “chuyện ngoài ý muốn” này căn bản không nằm trong dự kiến của bà.

“Lúc trước lúc con nói muốn cùng mẹ mở công ty bên này không hề nói qua chuyện yêu đương gì kia mà.”

Tiết Khiêm Quân lẳng lặng nghe mẹ mình châm chọc.

“Hiện tại lão già kia đã phòng bị chúng ta, con nói xem nên xử lý như thế nào?” Tiết Lệ Viện bực dọc hỏi.

Hồi lâu, anh mới thản nhiên đáp: “Yên tâm, con ắt có cách xử lý cục diện rối rắm này!”

“Xử lý, con xử lý kiểu nào?! Con có biện pháp di dời tài chính chắc?!” Tiết Lệ Viện lạnh lùng trào phúng: “Tên giám đốc mới kia một khi nhậm chức, lúc hấn quen thuộc thao tác công việc cũng chính là lúc mẹ con ta phải cuốn gói đi khỏi đó đấy biết chưa!?”

Nguyên bản mỗi một bước đi đều rất khó khăn, sự tình be bét như hiện tại lại càng không thể vãn hồi.

Cúp điện thoại, ánh mắt Tiết Khiêm Quân càng thêm thâm trầm.

76. Q.5 - Chương 16

Mẹ Bạch vội vàng chạy đến, hốt hoảng hỏi: “Diệu Diệu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Toàn bộ đồ đạc trong nhà đã được đóng gói cẩn thận, những gì cần lưu lại đều ở chỗ cũ, còn những gì cần mang đi đều đã được sắp xếp đầu vào đó trong va li của Diệu Diệu.

“Bác Bạch, đây là chìa khóa nhà.” Diệu Diệu nói: “Hôm nay chuyển đi gấp thế này mà không thông báo trước, con xin lỗi.”

Mẹ Bạch nắm chặt chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, lo lắng hỏi: “Diệu Diệu, con và Lập Nhân cãi nhau à? Nếu đúng là vậy thì mong con bỏ qua cho nó, thằng bé kia đôi khi tính tình rất xấu, sẽ không đi an ủi dỗ dành người khác, nhưng thật ra tâm địa nó không xấu chút nào!”

Đôi tình nhân cãi nhau thì bà biết phải thế nào bây giờ!'

"Bác Bạch, lần này người xấu tính là con chứ không phải anh ấy." Diệu Diệu cười khổ: "Lúc này, chắc quan hệ giữa bọn con không thể nào tiếp tục được nữa."

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Mẹ Bạch ngẩn người.

"Bác Bạch, căn nhà anh ấy đang ở có phải chỉ thuê đến cuối tháng hay không?" Đừng hỏi tại sao cô lại biết, trên thế giới này vẫn có chuyện trùng hợp như vậy, hôm qua cô đi siêu thị thì gặp chủ nhà, mới tán gẫu vài câu đã biết ngay tin này.

Nếu không phải dạo này công việc bận quá, không rảnh chuyển nhà, phỏng chừng Bạch Lập Nhân cũng sẽ không đợi đến cuối tháng.

Mẹ Bạch khó xử, nhưng vẫn thành thật nói cho cô biết: "Lập Nhân... Đúng là có nhờ bác dọn dẹp hộ một gian phòng cho nó. Nó nói muốn về nhà ở một thời gian."

Aizz... Cần gì phải vậy chứ?

Cuộc sống của cha dượng Bạch Lập Nhân rất mộc mạc, thường động một chút lại nhận những thứ người khác không cần về, tuy vẫn có thể sử dụng, nhưng về điểm ấy, người mắc chứng nghiện sạch sẽ như Bạch Lập Nhân không thể nào chịu được, lại phải hết sức nhẫn nại.

Thói quen của họ trái ngược nhau như vậy, sống chung cũng không được tự nhiên, hơn nữa còn tự làm khó chính mình, một khi đã thế sao còn miễn cưỡng?

Trước tình huống này, cho dù da mặt cô có dày đến đâu cũng không thể nào làm tu hú chiếm tổ.

"Bác Bạch, bác bảo anh ấy chuyển đến chỗ này đi, nói thế nào thì đây vẫn là căn nhà do anh ấy bỏ tiền ra mua, vả lại chỗ này cái gì cũng có, chỉ cần đem quần áo đến là ở được rồi." Lúc ấy Bạch Lập Nhân đang nổi điên mới sáng khoái ra giá với chủ nhà như vậy, may mà lúc ở sàn giao dịch cô có năn nỉ thương lượng với chủ nhà mới có thể gộp cả đồ gia dụng và điện nước trong nhà này tính vào giá tiền.

"Bác Bạch, con đi đây, bác nhớ giữ gìn sức khỏe." Diệu Diệu vẫy vẫy tay.

"Này, này, này..."

Mẹ Bạch là người thành thật, vốn dĩ không có tài ăn nói, hiện tại chỉ có thể lo lắng suông, căn bản không biết làm thế nào để giữ cô ở lại.

Thằng bé và Diệu Diệu rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Mẹ Bạch sốt ruột đi qua đi lại, hy vọng có thể đột nhiên nảy ra được một lý do giữ cô lại.

"Hoa, cái bồn hoa..." Mẹ Bạch chỉ vào bồn lan dạ hương trong phòng khách, miệng hết khấp rồi lại mở mới vất vả tìm ra được một lý do, lại không biết nên nói thế nào cho phải.

Diệu Diệu lắc đầu: "Bác Bạch, bồn hoa này... bác cứ ném đi là được." Đối với cô, nó chỉ là một đoạn quá khứ không muốn nhớ lại.

Nói xong, cô hít hít mũi, đi ra khỏi phòng.

Xách hành lý lên, cửa phòng "cạch" một tiếng đóng lại.

Diệu Diệu quay đầu.

Âm thanh thanh thúy kia không ngừng quanh quẩn trong đầu cô.

Cô sờ sờ ngực, tâm không khỏi trào lên cảm giác phiền muộn, cảm giác mất mát cứ trầm trọng dâng lên trong lòng.

Diệu Diệu dọn về nhà.

Trong nhà hiện đang có hai con quỷ nhỏ, toàn bộ căn nhà cứ âm âm lạnh lạnh. Tuy rằng đang giữa mùa hè nóng nực, nhưng cả căn nhà, thậm chí cả phòng cô cũng lạnh lẽo luôn.

“Mày không nên về nhà, ít nhất cũng phải đợi qua rằm tháng bảy đã chứ.” Mẹ cô dài mặt ra, không thích thú gì nói. Trên cổ con gái không còn bùa hộ mệnh, nơi này âm khí quá nồng, không hợp với nó.

“Mẹ, đừng có vội đuổi con đi thế chứ! Bây giờ nhà cửa khó tìm lắm đó. Cũng phải cho con thời gian để thở chứ!” Diệu Diệu thân thiết ôm lấy mẹ mình.

Mới vào nhà, mắt trái của cô đã có thể nhìn thấy bóng dáng một béo một gầy của hai đứa kia.

“Chơi với ta đi!”

Quả bóng đuổi theo cây sào.

“Không thèm! Để mỗi lần người tức giận lại giở trò lấy thịt đè người à!” A Vu chui vào gầm bàn, quả bóng nhỏ nhỏ kia có túm có kéo thế nào nó cũng không chịu ra.

Phiền muốn chết phiền muốn chết phiền muốn chết!!

“Người ra đi, ta cam đoan không bao giờ bắt nạt người nữa!” Quả bóng nhỏ đưa mặt lại gần, túm lấy móng thẳng bé.

Không được không được không được.

Quả bóng nhỏ nóng nảy, há mồm cắn một phát vào cái móng đang hồ hững di chuyển đằng trước.

“Aaaa!!!!” A Vu thảm thiết thét lên.

Lúc này cuối cùng nó cũng nổi giận, thò đầu ra khỏi cái bàn, đang định phản kháng...

Thành công!

“Vu Vu!” Quả bóng nhỏ lắc lắc cặp móng tròn trịa, dang tay thật to, ôm lấy thẳng bé.

“Tránh ra, ta ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, tiền đồ sáng láng, không cần một con béo như người lôi lôi kéo kéo!” A Vu nhất thời bị ôm đến không thở nổi, gào cha thét mẹ ăn nói lung tung.

Diệu Diệu suýt nữa cười ra tiếng.

Tình cảm tiến triển không ít nha!

“Mẹ nó mỗi ngày đều đến, bất luận có thấy hay nghe được hay không đều nói chuyện với nó một lát. Lại còn có “bạn đồng trang lứa” chơi đùa, tính cách cũng thay đổi rất nhiều, không còn lúc nào cũng tìm cách chạy đi “nhập” vào người ta như trước nữa.” Thấy đuổi con gái đi không được, mẹ Diệu cũng hòa hoãn hơn một chút, kể cho cô nghe tiến triển.

Đã gặp được anh trai, tâm nguyện của Con Nhóc cũng coi như đã hoàn thành.

“Đợi tình cảm hai đứa nó thắm hơn một chút, mẹ sẽ thay chúng an bài minh hôn.” Đến lúc đó, cho con gái uống rượu giao bôi của hai đứa nó thì hai vĩa bị mất kia cũng có hy vọng rồi.

“Tùy duyên thôi mẹ ạ.” Diệu Diệu không để ý vẫy vẫy tay.

Cô không muốn bắt ép A Vu, vì cô biết chỉ cần mẹ cô bức bách, A Vu nhất định sẽ vì cô mà “hy sinh”.

“Con vào phòng đây!” Sợ mẹ cô lại đuổi mình đi, Diệu Diệu nhanh nhẩu xách hành lý vào phòng.

Chỉ là, về mặt mẹ Diệu Diệu vẫn ngưng trọng.

“Cái này sao mà tùy duyên được. Cứ tùy duyên thì mày...” Tại góc mà con gái không thể nhìn thấy, bà khẽ thở dài.

Hy vọng có thể tìm thấy ba nguyên liệu kia sớm một chút.

Qua một thời gian, Diệu Diệu cuối cùng cũng điều tiết được tâm trạng của mình.

8 giờ rưỡi, sau khi báo cáo với phòng nhân sự về chuyện nghỉ bệnh, Diệu Diệu quét thẻ, từ từ đến cầu thang, bước lên văn phòng.

Diệu Diệu bước đi trên sàn đá cẩm thạch, nhân viên các phòng ai nấy đều ra vẻ bận rộn, lạnh lùng đến mức không ai buồn chào hỏi. Phòng khách cách một cánh cửa bằng thủy tinh cho thấy hình như họ đang trao đổi với khách hàng. Tuy không có biến cố gì, nhưng cô cứ cảm thấy có điều gì đó khác thường, vì ngay cả trong không khí cũng lan tràn cảm giác nghiêm trọng, khiến người ta sinh ra một loại ảo giác rằng tất cả mọi người đều đang gồng mình lên đối phó với chuyện gì đó.

“Đình.” Lúc này, Tiết Khiêm Quân khí độ trầm ổn mặc trang phục trắng thơm, khoe miệng treo thêm nụ cười yếu ớt đi ra khỏi thang máy.

Thấy cô, anh có hơi ngoài ý muốn, nhưng khôi phục tinh thần rất nhanh, cười cười: “Trả phép?”

“Đúng vậy.” Diệu Diệu cũng nhìn anh cười cười.

Sau đêm hôm đó, quan hệ của hai người họ đã tiến thêm một bước rất lớn, cảm giác càng lúc càng thân mật.

“Vây là tốt rồi, nếu em vẫn còn mệt, anh đang định cân nhắc đến chuyện tuyển một cô trợ lý mới thật xinh đẹp đây! May mà không cần phải buồn rầu về vấn đề này nữa.” Anh trêu chọc, giọng nói có vẻ thoải mái khoái trá.

Nhưng Diệu Diệu lại sững sốt.

Vì anh thường dùng điệu bộ này để nói chuyện với cấp dưới.

Tuy cô cũng là cấp dưới của anh, nhưng cứ thấy là lạ.

“Khiêm Quân, em chuyển nhà rồi.” Cô sợ nếu anh cứ đến nhà cũ, lại gặp chuyện gì, nên Diệu Diệu thông báo trước.

Cả tuần nay cô đều ở nhà ra dáng một cô con gái hiếu thuận, hoàn toàn xem nhẹ chuyện đã lâu không thấy hẹn gặp mình, cũng không hề gọi điện cho cô.

“Được. Nếu nhà quá xa, muốn đổi xe thì cứ báo với phòng nhân sự, xem có thể xin giúp đỡ phương tiện đi lại hay không.” Tiết Khiêm Quân vẫn cười rất tươi.

Diệu Diệu hơi sững sốt.

Vây thôi sao? Anh không hỏi cô chuyển đi đâu à?

“Cố lên, làm việc chăm chỉ nhé!” Anh ấn bả vai cô cổ vũ.

Béo: Xin lỗi vì đã chen ngang, nhưng ta khinh!

Động viên cô xong, anh cười cười xoay người rời đi, chỉ lưu lại Diệu Diệu vẻ mặt mờ mịt đứng đó.

Đến giờ cơm trưa, Diệu Diệu gọi điện thoại nội tuyến cho anh.

Dù sao cũng phải cảm ơn ơn cứu mạng cũng như để bồi dưỡng tình cảm, cô muốn mời anh ăn cơm.

“Xin chào, trợ lý Liêu.” Bắt máy, giọng nói anh vẫn ôn hòa như vậy.

Nhưng một tiếng trợ lý Liêu kia lại khiến cô không biết mở miệng như thế nào.

“Em, em muốn mời anh ăn cơm...” Cô khó khăn mở miệng.

Cứ cảm thấy có cái gì đó là lạ.

Trong điện thoại truyền đến vài giây im lặng, sau đó lại truyền đến một giọng nói ôn hòa, từ chối: “Ngại quá, trợ lý Liêu, hôm nay chắc không được rồi, tôi có hẹn ăn trưa với bạn gái.”

Hẹn ăn trưa với bạn gái.

Diệu Diệu vẻ mặt mờ mịt.

Bạn gái? Bạn gái anh không phải là cô sao?

Lúc mới đến công ty, anh mời cô ăn cơm, khi đó, anh nói: “Một khi đã như vậy, nếu trợ lý từ chối thì anh cũng không miễn cưỡng. Nhưng bạn gái anh sẽ không nỡ từ chối lời mời ăn trưa của anh chứ?” Khi đó, trợ lý trong miệng anh là cô, bạn gái cũng là cô.

Chỉ là, lúc này, trực giác của cô cho thấy, bạn gái trong miệng anh hình như là một người khác.

“Anh đang đùa gì vậy?” Diệu Diệu không kịp phản ứng, ngơ ngác nói.

Đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu.

Sau đó giọng nói điềm đạm của anh truyền qua, thông thả nói: “Trợ lý Liêu, cuối tháng này tôi sẽ đính hôn.”

Diệu Diệu ngẩn người, cứng lưỡi, sợ đến mức ống nghe điện thoại dần dần tuột khỏi tay.

77. Q.5 - Chương 17

Bạch Lập Nhân đưa văn kiện đã xem qua cho Đỗ San San, nhưng đối phương vẫn bất động, chỉ nhìn anh cười khảnh khách.

“Còn có việc?” Anh hỏi giọng kỳ quái.

“Muốn mời anh ăn cơm thôi.” Đỗ San San cười khê.

Nghe vậy, anh đang định tìm bữa một cái cớ nào đó để từ chối, dù sao dạo này anh cũng không có khẩu vị gì, nhưng còn chưa kịp cự tuyệt...

“Em muốn giới thiệu vị hôn phu của mình cho anh biết!” Đỗ San San đi trước một bước.

Vị hôn phu? Bạch Lập Nhân ngạc nhiên.

“Chưa từng nghe cô đề cập qua?” Lúc San San lại đây xin việc, chẳng phải nói trước mắt chưa có kế hoạch kết hôn sao?!

“Em và anh ấy biết nhau lâu rồi, mấy hôm trước con đi xem mắt, trưởng bối hai nhà đều rất vừa lòng.” Đỗ San San bày ra vẻ mặt thẹn thùng: “Em thấy mình cũng đến tuổi rồi, hơn nữa anh ấy cũng rất phong độ, nên...”

Bạch Lập Nhân nắm lấy trọng điểm: “Cô yêu đương được bao lâu mà đã quyết định kết hôn?”

Cũng quá nóng nảy đi?!

“Em cũng không còn nhỏ, hiện tại không lo, chẳng nhẽ đợi đến khi để người ta chọn sao?” Đỗ San San mỉm cười: “Hơn nữa, cha em thích anh ấy lắm, là phụ nữ, ai mà chẳng phải lập gia đình, có thể khiến trưởng bối vui vẻ sao lại không làm chứ?”

Bạch Lập Nhân hết nói nổi.

Gia cảnh Đỗ San San tốt, lại là con gái một, chuyện hôn nhân đại sự nhất định phải do cha mẹ định đoạt, tất nhiên không thể tùy tiện cưới một tên ngay cả cơm cũng không kiếm nổi.

Chỉ là, một khi đã như vậy, sao cô còn nhận lời vào làm trong công ty của anh? Hơn nữa, vừa mới quen với công việc được một thời gian đã chuẩn bị lập gia đình! Cái này không phải cố ý gây rối sao?!

Vì nể nang giao tình giữa hai người, anh không thể bày ra sắc mặt khó coi cho cô xem, tuy rằng dạo gần đây anh rất hay nổi nóng.

“Chúc mừng.” Bạch Lập Nhân nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tuy rằng thấy thái độ của Đỗ San San đối với hôn nhân rất “tiến bộ”, nhưng mà anh cũng không tiện nói, dù sao loại này ở Ôn Châu cũng rất bình thường.

Chỉ là, phụ nữ thật phiền toái, hết kết hôn rồi lại sinh con, đến lúc đó anh lại phải tuyển người mới.

Vẻ mặt không rõ vui buồn của Bạch Lập Nhân chỉ chợt lóe nhưng rất nhanh bị Đỗ San San thu vào trong mắt, thấy thế, trong lòng cô ta vui vẻ hẳn lên.

Đỗ San San lấy từ trong văn kiện ra một tấm thiệp “hồng” đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước, nhẹ nhàng đặt trước mặt anh: “Ngày đính hôn đã được định sẵn vào cuối tháng này, em mời toàn thể nhân viên trong công ty, anh nhớ đến nha!”

Trên thiệp mời Đỗ San San đưa hiện lên tên một nhà hàng không phải chuyên đi tổ chức tiệc cưới.

Bạch Lập Nhân cũng không để ý nhiều, dù sao với chức vị của anh, không thể tránh khỏi chuyện phải chuẩn bị phong bì mừng.

“Được, không thành vấn đề.” Anh lập tức đáp ứng, lật xem thiệp mời, đang chuẩn bị nhìn thời gian, địa điểm tổ chức lễ và tên chú rể thì Đỗ San San đột ngột dè lại, thần thần bí bí nói: “Anh gấp cái gì? Phải bất ngờ mới vui chứ! Trưa nay đi ăn cơm với em thì tự nhiên sẽ được gặp anh ấy thôi.”

Bạch Lập Nhân nâng mắt nhìn.

Ý cô là anh cũng biết anh ta?

Bạch Lập Nhân cũng không cảm thấy kì quái, dù sao Ôn Châu này cũng rất nhỏ, có gặp người quen cũng chẳng phải chuyện gì kì lạ.

“Được rồi, vậy trưa nay đi ăn cơm.” Bạch Lập Nhân tranh thủ sắp xếp lại bàn ghế.

Anh lái xe chở Đỗ San San đến nhà hàng cùng ăn trưa với vị hôn phu của cô ta.

Vừa mới vào nhà ăn, Bạch Lập Nhân liền nhìn thấy Tiết Khiêm Quân đang ngồi tựa lưng ở chỗ ngồi gần cửa sổ, không biết đang trầm tư cái gì mà vừa uống trà vừa đưa mắt nhìn ra khoảng không ngoài cửa, khuôn mặt không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, nhưng lại có phần trống vắng.

Con mẹ nó! Ôn Châu đúng là nhỏ mà!

Bạch Lập Nhân thầm mắng một câu trong lòng rồi lập tức chuyển hướng, đang định tìm một bàn bốn người nào đó ngồi xuống.

“Quân!” Nào biết, Đỗ San San tự dừng lại túm lấy anh, nhiệt tình đi về phía tên kia.

Vẻ mặt đẹp trai kia lập tức khôi phục tinh thần, cười nhẹ một cái, cũng vẫy tay với họ.

“Đến sớm vậy sao?!” Đỗ San San cười xấu hổ.

“Ừ.”

Bọn họ có vẻ rất quen thuộc, không xem ai ra gì ngồi nói chuyện phiếm, hoàn toàn bày ra bộ dạng hai người yêu nhau thắm thiết.

Ánh mắt Bạch Lập Nhân trầm hẳn xuống.

“Anh Lập Nhân chắc hẳn cũng quen Khiêm Quân nhỉ?” Đỗ San San bưng miệng cười: “Tuy rằng mọi người đều biết nhau, nhưng hẳn là em chưa chính thức giới thiệu anh ấy với anh, đây là vị hôn phu của em – Tiết Khiêm Quân!”

Vị hôn phu...

Có làm không vậy?!

Khóe môi đối phương đến tận bây giờ vẫn còn vết bầm tím do bị anh đánh, cho dù có hóa thành tro cũng không thể nào đào ra một tên trùng tên trùng họ thế này được.

Nếu hẳn ta là vị hôn phu của Đỗ San San, vậy Diệu Diệu thì tính thế nào? Quả thực là chơi người khác mà!

Năm đầu ngón tay của Bạch Lập Nhân dần tụ lại thành nắm đấm, nổi rõ cả gân xanh, nếu nơi này không phải chốn đông người, anh sớm đã tung một cú đấm vào mặt hắn.

Nghĩ đến lại càng không thể khống chế, Bạch Lập Nhân lập tức xoay người bỏ đi.

“Anh Lập Nhân!” Tim Đỗ San San đập thành thịch, vội vàng kéo anh lại: “Anh làm sao thế?”

Gương mặt cô ta hiện rõ vẻ lo lắng, nhưng khóe môi lại lộ ra nét cười đắc ý khó có thể nhìn thấy.

Tiết Khiêm Quân thu toàn bộ cử chỉ của họ vào đáy mắt, cười nhẹ, bình tĩnh ngồi yên một chỗ.

“San San, buông tay! Tôi khinh việc ngồi chung một bàn với kẻ chân đạp hai thuyền!” Bạch Lập Nhân lạnh lùng nói.

Nếu đối phương có thể vô sỉ làm ra loại chuyện này, thì cũng đừng sợ bị anh vạch trần!

Đỗ San San “ngây người” một lát, sau đó nở nụ cười như đang bừng tỉnh đại ngộ, ngây thơ nói: “Anh Lập Nhân, ý anh là bạn gái trước của anh ấy sao? Không sao, anh ấy đã nói cho em nghe rồi. Sau khi cùng em định ước, anh ấy đã chia tay với cô ta rồi, bởi vì anh ấy đối với em nhất kiến chung tình, em mới là tình yêu đích thực của anh ấy.”

Nhất kiến chung tình? Tình yêu đích thực?

Có mà gia sản nhà cô mới là tình yêu đích thực của hắn thì có!

“Diệu Diệu thì sao? Nếu không có tình cảm với cô ấy, sao còn đùa bỡn người ta?” Bạch Lập Nhân nổi nóng, hùng hổ hỏi.

Anh đoán không sai mà, Diệu Diệu thật sự đã bị tên Tiết Hồ Ly luôn đặt lợi ích lên hàng đầu vứt bỏ!

Nhớ lại những lời ngày đó cô nói với mình, người lòng dạ hẹp hòi như anh có phần vui sướng khi người gặp họa, nhưng cứ nghĩ đến chuyện cô bị người khác biến thành kẻ ngốc, tâm tình xem kịch lại biến mất tăm, ngược lại còn khó có thể kiềm nén cơn tức giận.

Khóe môi Đỗ San San đang cười bỗng dưng cứng đờ.

Cô ta không ngờ Bạch Lập Nhân lại nhắc đến người phụ nữ không quan trọng kia.

Lúc này, cô ta cũng “gấp”: “Khiêm Quân, anh nói đi, nói cho anh Lập Nhân biết, người phụ nữ kia là cái gì, em là cái gì?”

Không khí dường như ngưng tụ.

Mọi người đều chỉ đợi một câu nói của Tiết Khiêm Quân.

Thời gian từ từ trôi, một giây lại một giây, đến khi không biết Đỗ San San đã ném đến ánh mắt cảnh cáo bao nhiêu lần, Tiết Khiêm Quân mới nhấp môi, nở nụ cười nhạt nhẽo, anh cúi mắt, ngón tay nhẹ nhàng mân mê tách trà trong tay: “Ý cậu là Diệu Diệu sao?” Anh nhẹ giọng hỏi, sau đó không đợi Bạch Lập Nhân trả lời, đã nhẹ giọng trả lời: “Cô ta chỉ là một trò chơi mà thôi, dùng để giết thời gian ấy mà.”

Bạch Lập Nhân hít vào một hơi, anh không ngờ Tiết Khiêm Quân còn dám thừa nhận điều đó.

Đỗ San San thoải mái thở hắt, hưng phấn nói: “Anh xem, em đã nói rồi mà?! Đó chẳng qua chỉ là một người qua đường đối với Khiêm Quân thôi, không cần so đo làm gì! Em mới là hiện tại của anh ấy!” Bộ dạng gấp gáp, như thể chỉ muốn bênh vực bạn trai.

Mới chỉ vài ngày ngắn ngủi, Diệu Diệu đã trở thành một người qua đường, một thứ trò chơi!

Đáy mắt Bạch Lập Nhân lộ vẻ khinh bỉ: “Tôi đây cung chúc các người đính hôn vui vẻ!”

Hề là người có tai đều nghe ra, những lời này, căn bản phát ra từ kẽ răng của Bạch Lập Nhân.

Anh vừa định cất bước...

“Cảm ơn lời chúc phúc của anh.” Giọng nói đậm đặc của Tiết Khiêm Quân từ phía sau truyền đến: “Nhưng mà, vội vã đi như thế, không phải muốn chạy đến an ủi Diệu Diệu đấy chứ?”

Bạch Lập Nhân dừng bước.

Anh không có! Anh không có! Hết thấy đều do Liễu Diệu Trần ngu ngốc tự gieo gió gặt bão!

Anh còn lâu mới đi gặp cô ta! Dù có khóc đến chết anh cũng không thêm để ý!

“Thừa dịp chen vào cũng không phải hành vi của kẻ quân tử đâu.” Giọng Tiết Khiêm Quân lại càng nhạt đi. Thừa dịp chen vào cái rắm! Một chút hứng thú anh cũng không có!

“Tôi nghĩ chắc anh cũng không có hứng thú đi nhặt lại đôi giày cũ của tôi đâu nhỉ? Nói gì thì nói, về sau mọi người có chạm mặt nhau cũng khó coi lắm.” Giọng Tiết Khiêm Quân nghe chừng rất thản nhiên, nhưng lại gieo xuống một loại độc dược cực kì tàn nhẫn.

Nhìn bóng dáng tức giận của Bạch Lập Nhân rời đi, Đỗ San San chuyển mắt, bực dọc ngồi đối diện Tiết Khiêm Quân: “Vừa rồi sao tự dừng lại đi nói câu cuối thế hả?” Tuy rằng nghe rất được, nhưng chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến chính mình a!

Anh cười nhạt.

“Quên đi, dù sao tôi cũng không bị anh “dùng” qua.” Đỗ San San vẫy vẫy tay tự an ủi.

Hôm nay, nhìn bộ dạng chịu kích thích của Bạch Lập Nhân, cô ta thật vừa lòng, không cần so đo với câu cuối cùng của anh ta làm gì.

“Anh nói xem, có phải anh ấy sẽ nhanh chóng hành động không?” Đỗ San San hưng phấn hỏi.

Mấy ngày nay, anh Lập Nhân đã ngừng tặng hoa, khẳng định đã biết giữa Tiết Hồ Ly và Diệu Diệu có cái gì đó không đúng.

“Trước đây anh ấy thích nhất là cướp đồ chơi của anh, cướp sách giáo khoa của anh rồi xé bỏ, làm thế nào cũng được, chỉ cần không để cho anh vui vẻ!” Hai mắt Đỗ San San sáng rõ, như thể mình đã biến thành món đồ chơi chuẩn bị bị cướp kia.

“Tôi không biết.” Tiết Khiêm Quân lại chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt thản nhiên không mấy hứng thú.

“Có điều, anh cứ yên tâm đi, thế nào thì tôi vẫn sẽ chống đỡ đến lễ thành hôn với anh, anh và cha tôi đang bàn bạc hợp tác một hạng mục, nhất định sẽ không để nó ngấm nước nóng đâu!” Đỗ San San nghía khí cam đoan.

Tuy rằng cô ta không biết Tiết Khiêm Quân rốt cuộc là đang bàn bạc với cha mình hạng mục gì, lớn đến mức anh ta phải trở thành con rể nhà Đỗ gia thì cha mới đồng ý.

“Cô có nghĩ đến chuyện nếu Bạch Lập Nhân không làm gì thì phải làm sao không?” Tiết Khiêm Quân quay sang, lạnh lùng hỏi.

Nghe vậy, Đỗ San San cắn cắn môi, xoa cổ tay: “Nếu, vậy...”

Vậy diễn giả thành thật đi!

Ở Ôn Châu, đính hôn là chuyện lớn, giải ước cũng không khác nào ly hôn, cực kì mất mặt.

Anh ta là đàn ông, đương nhiên không sao cả, nhưng nếu cô ta không thể chiếm được những gì mình muốn, tất nhiên chỉ có thể “chịu thiệt”, dù sao cũng phải kết hôn, điều kiện của Tiết Khiêm Quân cũng không quá kém.

“Dù sao, bất luận thế nào, vụ mua bán này anh chỉ có lời chứ không có lỗ!” Đỗ San San nói thẳng.

Vụ mua bán này chỉ có lời chứ không có lỗ.

Bởi vì như thế, anh mới đáp ứng nhập cuộc.

78. Q.5 - Chương 18

Gió đêm theo cửa sổ tràn vào.

Diệu Diệu ôm đầu gối không nhúc nhích, cứ như vậy duy trì tư thế này vài giờ đồng hồ.

Trước mặt cô là tấm thiệp mời đỏ rực, rõ ràng đỏ đến rực rỡ, nhưng lại tồn tại một cơn gió lạnh dần khuếch tán đến tứ chi.

Anh muốn đính hôn.

Lịch sử lại tái diễn.

Vì sao những người đàn ông từng hẹn hò với cô, ngay cả một câu giải thích cũng không nói đã đơn phương chia tay? Rốt cuộc vấn đề từ cô, hay từ bọn họ?

Cô nghĩ Tiết Khiêm Quân sẽ khác, nhưng thì ra vẫn khiến cô thất vọng.

Ban ngày, cô phải cố gắng lắm mới có thể giữ được vẻ bình tĩnh, khi đêm xuống, cô cũng phải cố gắng lắm mới có thể không rơi nước mắt.

Tâm, đau đớn, ngay cả hô hấp cũng đình trệ.

Cô tự hỏi: Đau sao? Không cam lòng sao? Đáp án là: Phải.

Toàn bộ linh hồn dường như đang bị kìm hãm bởi thể xác, cả trái tim cũng gần như đóng băng, như thể không phải của mình nữa, dường như cô lập với thế giới bên ngoài, cô đau đớn, vì có lẽ không đủ sức để tin tưởng vào tình yêu một lần nữa.

Ngẩng mặt, ép nước mắt chảy ngược trở về, Diệu Diệu tự nhủ với mình, cứ mỗi lần thất tình lại dìm đầu vào khóc, phương thức này không còn phù hợp với người ở độ tuổi như cô nữa rồi.

Cô tiếp tục thu mình lại, cuộn lại như ốc sên, cứ như thể điều đó sẽ khiến nỗi đau đớn vơi nhẹ đi.

Hôm nay, Đỗ San San vào công ty, tự tay phát thiệp mời cho cô.

Diệu Diệu nghĩ, đối phương làm vậy là cố tình muốn khiến cô cảm thấy khó chịu, cho dù toàn bộ thành viên trong công ty ai cũng nhận được thiệp mời.

Cô không ngờ, người đó lại là Đỗ San San.

Cô một lần nữa bị người khác bắt cả hai tay, một lần nữa bị người khác cướp bạn trai, mà lại cùng một người.

Chẳng lẽ cô và Đỗ San San có thù oán gì từ kiếp trước hay sao?

Hôm nay, cả công ty đều xì xào bàn tán về lễ đính hôn của hai người họ.

Nghe nói lễ đính hôn của họ rất mới lạ, không có kẹo mừng, mỗi bao lì xì lại kèm theo một khoản nhỏ quyền vào quỹ từ thiện để chứng minh.

Tính ra, người khác đính hôn chỉ đi hồng bao một trăm, bọn họ lại đến ba trăm.

Nhưng làm gì có người như thế? Ở Ôn Châu, trước khi kết hôn nhất định phải đính hôn trước, mà hàm ý chân chính của nó chính là để chia kẹo mừng.

Hơn nữa nghe nói lễ đính hôn của họ có hai phân đoạn, buổi tối từ sáu giờ đến chín giờ là tổ chức lễ dành riêng cho các bậc trưởng bối, buổi lễ khoảng năm sáu mươi bàn, từ chín giờ đến mười hai giờ là tổ chức vũ hội để bạn bè đến chúc mừng, còn yêu cầu mọi người mặc lễ phục đến tham dự.

Ninh Ninh nghe xong chỉ khịt khịt mũi.

Lễ đính hôn như thế quả thực rất long trọng, nhưng cũng quá kiểu cách.

Không lớn không nhỏ, vừa đúng tiêu chuẩn đất Ôn Châu, lại vừa khoe mẽ thân phận bản thân.

Còn nữa, nghe nói lần đính hôn này, nhà trai đặc biệt bỏ ra tận 33 vạn tiền mặt vì cái tên “San San”, mà trưởng bối nhà gái, vậy mà lại đáp lễ bằng một căn biệt thự cộng thêm một chiếc xe thể thao đắt giá, tổng trị giá nghe đâu cũng phải 3000 vạn.

Ở Ôn Châu, nhà gái đính hôn tặng nhà hay xe sớm đã không là chuyện gì đáng ngạc nhiên, ngược lại còn là lẽ thường.

Nhưng giá trị lớn như vậy cũng không nhiều.

Dù sao, nếu là nhà Diệu Diệu gả con gái cũng không thua kém người ta, nhưng cũng chỉ có thể đáp lễ một chiếc xe giá trị khoảng mười hai mươi vạn mà thôi.

Con gái chủ tịch lớn lấy chồng quả nhiên không giống người thường.

Úp mặt vào gối, Diệu Diệu tiếp tục khó chịu.

Di động đổ chuông không ngừng.

Cô biết, không phải anh.

Cô đã hoàn tất thủ tục nghỉ việc tạm thời, dựa theo quy định của phòng nhân sự, quá trình này cũng phải mất ít nhất nửa tháng.

Đối với chuyện này anh cũng chỉ thản nhiên nói: Cô nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt.

Không hề giải thích, cũng không hề giữ lại.

Thì ra, cho dù có là người dịu dàng đến đâu, một khi dứt tình cũng khiến người khác lạnh tâm.

Cô không muốn hỏi, cũng không muốn biết lý do.

Tâm, rét lạnh, đau, khổ, lý do gì cũng không thể bù đắp được.

Cho đến bây giờ cô chỉ cho đàn ông một cơ hội duy nhất, mà cơ hội này Tiết Khiêm Quân đã sớm đánh mất.

Tiếng điều hòa vang đều đều sau lưng.

Chuông di động ngừng kêu, lập tức biến thành một tràng âm báo tin nhắn.

Cô thật sự là bị quấy rầy đến mức ngay cả thời gian để bị thương cũng không có.

Đành vậy, Diệu Diệu dụi dụi mắt rồi cầm lấy di động.

Sáu cuộc gọi nhỡ, bốn cuộc của Ninh Ninh, hai cuộc khác là của Hạ Thiên.

Mở tin nhắn, trừ một tin là do Tiểu Vỹ nhắn hợp lớp, còn lại là tin giục cô vào QQ của Ninh Ninh.

Diệu Diệu đành chần chừ lại tinh thần, mở máy tính đăng nhập QQ, trực tiếp vào phòng chat riêng của bốn người bọn họ.

: Chuyện gì mà tìm tao gấp thế?

: Hợp lớp, chúng mày nhận được tin nhắn chưa?

: Đã nhận, Chủ Nhật này thôi, chắc tao cũng đến Ôn Châu được.

: Thời gian không vấn đề gì, chỉ là... Được rồi, cả ba chúng mày đều đi, tao cũng không thành vấn đề!

: Thuận tiện dắt ông xã mày đến cho bọn tao xem mặt luôn đi!

: Được, anh ấy đang đi huấn luyện võ đạo, vừa hay ở Ôn Châu một tháng.

: Hâm mộ quá đi, gả cho biên đạo múa... Có rảnh nhờ ông xã mày dạy tao vài điệu nhảy đi.

: Mày sau khi sinh con gái xong thì nửa thân trên đã bị lực vạn vật hấp dẫn của Địa Cầu phá hư rồi, đừng có đi dọa người nữa.

: ...

Diệu Diệu có thể tưởng tượng ra cảnh bên kia máy tính, nhất định Ninh Ninh đã giận sôi lên sùng sục.

Trước khi kết hôn, dáng người Ninh Ninh đúng là rất đẹp, nhưng hiện tại quả thật có hơi mang xu hướng bác gái người Nga.

Đặc biệt, cô...

: Chúng mày nói xem, sao lần này Tiểu Vỹ nhiệt tình vậy? Nghe nói lần này phí tổ chức đều là hẩn chi nha.

: Hỏi nhiều vậy làm gì, người ta muốn tiêu tiền, mày quản được chắc?! Nói gì thì nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai ba mươi người, bỏ vài ngàn ra tổ chức cũng chỉ xem như giám đốc người ta tổ chức lòng thành mà thôi!

: Tao chỉ thắc mắc thôi, hơn nữa nghe nói cả Bạch Lập Nhân cũng đi...

: Dù sao người ta tổ chức họp lớp chắc chắn cũng không phải vì bà bầu mang thai lần hai như mày đâu.

: ...

Mọi người đều tự động liên tưởng đến một câu danh ngôn, không có việc chi mời họp lớp, chia rẽ một đôi lại một đôi...

: Tiểu Vỹ đối với Hiểu Vũ của chúng ta vẫn chưa dứt tình, muốn mượn cơ hội này ôn lại tình cũ sao?

: Điều kiện của Tiểu Vỹ cũng không tệ, nhưng điều kiện của ông xã tương lai nhà Hiểu Vũ chúng ta lại càng không tệ nha.

Hai người họ kể tung người hứng cực kì náo nhiệt, khiến Hiểu Vũ trầm mặc.

Tất nhiên, còn có một người khác trầm mặc nữa.

Cuối cùng...

: Tao không muốn đi lắm...

Vừa dứt câu, ba người kia đồng loạt ngưng chiến, cùng lúc hỏi: Tại sao?

Tâm trạng cô không tốt, hơn nữa nếu gặp lại Bạch Lập Nhân dưới tình trạng này, chắc chắn rất xấu hổ.

Bạch Lập Nhân chắc hẳn cũng đã nghe tin rồi, không biết anh có cười nhạo cô hay không?!

Trốn được thì cứ trốn đi!

: Diệu Diệu lại thất tình.

Chồng Ninh Ninh là người Ôn Châu, cho nên sau khi tốt nghiệp, trong số ba người ngày xưa chung phòng thì Ninh Ninh là người biết rõ chuyện của Diệu Diệu nhất.

: Người kia nghe nói muốn đính hôn, hơn nữa còn mời cả Diệu Diệu.

: Không thể nào?! Lớn lối vậy sao?!

Tuy rằng đang ngồi trước máy tính, không thể nào nhìn thấy biểu tình của nhau, nhưng Diệu Diệu biết, Hạ Thiên chắc chắn đang cực kì tức giận.

: Chính xác! Tao rửa hẩn sinh con không có trym. (tiểu kê kê ạ - chim nhỏ ý))

: Nhất định phải khiến bọn họ đẹp mặt!

: Đáng tiếc Diệu Diệu sẽ không khiêu vũ, bằng không nhất định phải làm cho con ranh kia xấu hổ đến chui đầu xuống đất!

: Có gì khó, quên chồng tao làm nghề gì rồi à?! Bất kể nhảy hiện đại hay Tango đều là sở trường của anh ấy!

Ba người hưng phấn thảo luận khiến Diệu Diệu dở khóc dở cười.

: Lễ đính hôn của anh ấy, tao không muốn dự...

Không được!

Ba người đồng thời phun ra hai chữ.

: Mày phải tham gia họp lớp, không thể để người ta biết mày vì thất tình mà không muốn đi gặp người.

: Mày nhất định phải tham gia lễ đính hôn, hơn nữa phải cùng một soái ca tham dự, cho hẳn biết không chọn mày là tổn thất to lớn cỡ nào!

: Diệu Diệu, đừng có để phụ nữ chúng ta mất mặt!

Ba người này đều có chung một ý, mà ý này, chính là bắt cô không thể không lộ diện.

Tuy họ nói những lời như thế, nhưng đều là bạn bè chơi cùng một “băng”, tâm tình khó chịu của Diệu Diệu cũng khá lên được một chút.

... ..

Lần họp lớp này, Tiểu Vỹ định ngày tổ chức ở Ôn Châu, tuy nhà hàng này không tính là sa hoa, nhưng bên trong đều là những món đặc sản ở Ôn Châu, rất thích hợp để mở tiệc chiêu đãi bạn bè tỉnh ngoài.

Bạch Lập Nhân ở tầng một chọn vài món đặc sản và món ăn nhẹ, sau đó bước lên tầng hai.

Hôm nay có tổng cộng 23 người đến họp lớp, cơ bản đều là bạn bè ở Chiết Giang.

Anh đẩy cửa phòng, nhìn thấy đều là bạn bè lâu ngày không gặp, bắt đầu đi phân phát danh thiếp thì không mặn không nhạt khê nhú mi.

Thật ra mỗi năm họp lớp đều rất nhạt nhẽo, không “khoe mẽ” thì cũng là “ái muội”, mấy năm trước anh đều không tham gia, không giống Diệu Diệu lúc nào cũng mềm lòng.

Năm nay...

Cô vẫn chưa đến? Hay là không đến?

Tâm, có chút nóng, có chút khó chịu, lại có chút trầm.

Anh vẫn cười cười tiếp đón vài người bạn lâu năm không gặp.

“A, đến rồi!” Tiểu Vỹ đứng phía sau đột nhiên hướng phía sau lưng anh vẫy tay.

“Diệu Diệu, Ninh Ninh, Hạ Thiên, Hiểu Vũ...” Tiểu Vỹ đẩy cửa đón bốn người họ, lại âm thầm vỗ vỗ bả vai đang xơ cứng của Bạch Lập Nhân một cái.

79. Q.5 - Chương 19

Dù sao, theo như hiểu biết của cô về Bạch Lập Nhân, hôm đó cô biến quan hệ của hai người họ trở nên căng thẳng như vậy mà hôm nay anh vẫn tham gia, quả thực là “kỳ tích”. Hoặc là, có khi nào hôm nay anh tham gia là vì cô, muốn trào phúng vài câu khiến cô xấu hổ, khiến cô mất hết mặt mũi trước mặt bạn bè không? Dù sao như vậy mới phù hợp với tính cách hẹp hòi của anh.

Nhưng Bạch Lập Nhân không có.

Cả đêm đều vô cùng trầm mặc.

Chỉ là...

“Diệu Diệu, công việc mới của cô sao rồi? Sếp mới có tốt không? Có xem trọng cô không?” Tiểu Vỹ thoải mái tán gẫu với mọi người chán chê rồi lại quay sang Diệu Diệu, ra vẻ vô tình thuận miệng hỏi.

Cả người cô bỗng cứng đờ.

Vấn đề này, cô có thể không trả lời sao?

Tiểu Vĩ đây có phải đang thông đồng với Bạch Lập Nhân, cố ý đến chọc cho cô xấu hổ không?

“Vì cô không chịu trở về công tác nên Lập Nhân còn phải luống cuống tay chân mấy ngày liền, may mà bây giờ cũng tìm được một thư ký hợp ý.” Tiểu Vĩ tiếp tục nói, cười toe toét: “Thế nào? Giám đốc mới của cô chắc không khó hầu hạ như Bạch Lập Nhân đâu nhỉ?”

Xem đi xem đi, đích thị là cố ý gây khó dễ cô!

Diệu Diệu vui đầu vào ăn.

Mấy người khác không tìm đề tài khác mà đều không chịu buông tha cho cô, trêu ghẹo.

“Diệu Diệu, giám đốc mới của cô có trẻ không? Có đẹp trai như Bạch Lập Nhân không?”

“Diệu Diệu, thì ra cô vì trai đẹp mà bỏ rơi Bạch Lập Nhân của chúng tôi nha, trách sao hôm nay cậu ta trầm mặc như vậy...”

“Diệu Diệu, cô như vậy là không được nha, cũng quá vô tình đi, điển hình là người thấy trăng quên đèn!”

Mấy người kia đúng là lũ quấy rối, trước kia cũng hay gán ghép cô và Bạch Lập Nhân để trêu ghẹo.

Ngày trước đối mặt với tình huống này, Diệu Diệu vô cùng “nhanh trí”, lúc nào cũng hài hước bày ra vẻ mặt u oán, hé lộ “tin nóng”: “Thật ra, mọi người không biết rồi, hai người Bạch Lập Nhân và Tiểu Vĩ sớm đã không còn trong sáng, cứ lấy tôi ra làm vật ngụy trang, che dấu mối tình son sắt...”

Lúc nào cũng bị cô nói nhăng nói cuội nên từ đó về sau mọi người bắt đầu tìm được đề tài mới, đem hai người đàn ông độc thân ra đùa giỡn, không bao giờ động chạm gì đến cô nữa.

Dù sao Bạch Lập Nhân cũng chẳng khi nào tham gia họp lớp, còn Tiểu Vĩ vốn là người hài hước bẩm sinh, rất dễ trêu chọc, thậm chí còn phụ họa thêm vài câu: “Bị Diệu Diệu nhìn ra rồi sao? Đúng vậy, tôi thêm nhỏ dãi Bạch Lập Nhân đã lâu, rất muốn biến cậu ta thành trai công a.”

Nhưng hôm nay Diệu Diệu chỉ biết cúi gằm mặt vào bát cơm, không chịu ngẩng đầu, càng không cần bàn đến chuyện nói đùa với đám người bọn họ.

Thấy cô có điểm kì lạ, Tiểu Vĩ sinh nghi, đang định truy vấn.

Dù sao Diệu Diệu là nhân tài hiếm gặp, nếu chỗ làm mới không được vui vẻ thì anh cực kì hoan nghênh cô quay trở lại công ty.

“Khó có dịp mọi người tụ tập lại một chỗ, hôm nay ông lại là chủ xị, không định kính mọi người một ly sao?” Nam chính bị “vứt bỏ” đột nhiên lên tiếng, chủ động phá vỡ không khí trầm mặc, lấy ly rượu nhắc nhở anh.

Tiểu Vĩ sững sốt một hồi, dù sao Bạch Lập Nhân cũng là người không thích uống rượu, nên cho dù có nhận rượu người khác mời cũng không bao giờ mời lại người ta, chỉ cần không phải tiệc xã giao thì chưa bao giờ chủ động mời ai uống rượu.

Chuyện này, thật

Thần kì

“Đúng đúng, bữa nay tôi mời! “Khó có dịp” mời! Tôi kính mọi người, tôi kính mọi người!” Tiểu Vĩ cố ý nhấn mạnh chữ “mời” - “khó có dịp”, thức thời cầm lấy ly rượu cười cười.

Về mặt Bạch Lập Nhân không chút thay đổi: “Một ly không được, mời một vòng đi.”

“Ày, huynh đệ, ngày thường ông không ra tay, vừa ra tay là muốn bức chết người á!” Tiểu Vĩ la oai oái.

“Tửu lượng ông rất tốt, có thể uống ba bốn bình rượu một lúc.” Bạch Lập Nhân nhẹ nhàng phun ra một câu hăm dọa đối phương.

“Ày! Tiểu Vĩ, Bạch Lập Nhân cũng bán đứng ông rồi, hôm nay khó mà được ông thay phiên kính rượu, kính hết một vòng nha!” Mọi người dời đi lực chú ý, ai nấy đều nhao nhao đòi kính rượu, đã sớm vứt cái chủ đề lúc nãy ra khỏi đầu.

Diệu Diệu thở dài nhẹ nhõm.

Cô cảm kích nhìn về phía Bạch Lập Nhân, anh đang trò chuyện cùng một người bạn, vẫn giữ nguyên tư thái cao ngạo, liếc mắt nhìn cô một cái cũng không thèm.

Aizz, lần này cô đắc tội anh không nhỏ rồi.

Nhưng, không hiểu sao, Diệu Diệu lại thấy tâm mình ấm lên hẳn.

Cô biết, vừa rồi anh cố ý giúp cô giải vây.

...

Chè chén một hồi, mỗi lần bạn bè tụ họp, không khí lúc nào cũng vui vẻ, khó tránh khỏi việc ai nấy cũng nhiều hơn vài chén.

Cuối cùng, một người bạn ngoại tỉnh đề nghị, đã đến đất Ôn Châu sao không lên núi Nhạn Đãng? Tức thời được rất nhiều người hưởng ứng.

Bởi vì lái xe từ đây đến đấy cũng phải mất một tiếng, nên mọi người tần tảo đi hết, cuối cùng chỉ còn lại vài người họ ở lại.

Mấy người còn ở lại không đi được, không phải muốn về nhà, mà là...

Ninh Ninh uống rượu vào thì mượn thể làm càn, cứ ôm đèo đeo cánh tay Bạch Lập Nhân, nước mắt nước mũi cũng đều lau hết vào ống tay anh: “Bạch Lập Nhân, anh không biết trước kia tôi thích anh đến mức nào đâu?!”

Biết, ai chẳng biết, trước kia theo đuổi người ta hoành tráng như vậy, hiện tại người ta thấy bụng bà thế kia mới không ghẹo nữa thôi, không ngờ vẫn còn “tịch mịch” á?

“Tốt xấu gì trước kia anh cũng làm anh hùng cứu mỹ nhân, vì sao lại không cho tôi một cơ hội?” Ninh Ninh sống chết ôm lấy tay anh, chẳng khác gì gấu tui.

Bạch Lập Nhân bị người ta bôi bôi trét trét lên người, mặt đã xanh như tàu lá, nếu không phải ngại đối phương là phụ nữ có thai thì anh đã trực tiếp xách cổ ném đi từ lâu rồi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân anh không thích tham gia họp lớp.

“Amen! Thật khó coi!” Hạ Thiên vẽ trước ngực một hình thập giá, biểu tình thông cảm, nhưng thật ra đang ngầm sung sướng khi thấy người gặp họa: “Bạch Lập Nhân, thấy Ninh Ninh thương thầm anh N năm rồi, anh để người ta mượn rượu làm càn ôm cho thỏa lòng đi.”

Mượn rượu làm càn, mượn cũng quá hay luôn, ngồi ôn chuyện cũ có thể khiến thanh xuân trở về được cũng tốt.

“Buông ra!” Có người không nhịn được rống lên.

Cái người đang ôm anh rất khủng bố, lại còn dám dùng cái bụng tròn xoe cọ cọ vào người anh.

Đến chết ngất mất!

“Không buông!” Ninh Ninh còn cố tình hưởng thụ cái ôm lần nữa.

“Ninh Ninh, mày bỏ qua cho Bạch Lập Nhân đi, đừng có giở trò bá vương ngành thượng cung a!” Hiểu Vũ thể mà còn kéo ghế ngồi xuống xem náo nhiệt.

Hiện trường còn lại năm sáu người, nhưng không ai có ý định qua giải vây cho Bạch Lập Nhân, khó có được trò hay để xem, mọi người cũng không muốn bỏ qua.

Chỉ có đại tỷ ngọc tên Diệu Diệu là không tiếp tục đứng nhìn Ninh Ninh chuẩn bị giở trò với Bạch Lập Nhân được nữa...

“Ninh Ninh, đừng xằng bậy, chú ý dưỡng thai!” Diệu diệu vội vàng đi qua kéo Ninh Ninh, dùng sức kéo lấy.

Trời ạ! Mất mặt quá!

Cô rất hiểu Bạch Lập Nhân, nếu còn bức anh, hẳn nào cũng trực tiếp ngắt cho bọn họ xem.

Ninh Ninh bị kéo ra càng khóc lợi hại hơn: “Diệu Diệu, mày nói xem tại sao Bạch Lập Nhân lại không thích tao? Nếu anh ấy thích tao, nếu anh ấy thích tao...”

Bạch Lập Nhân phiền muốn chết, vừa tìm được chút tự do đã lập tức đi tìm khăn tay.

Chịu không nổi mà! Nếu, nếu không vì... Anh còn lâu mới đến loại hộp lớp nhàm chán này!

“Diệu Diệu, khi đó nếu Bạch Lập Nhân đồng ý chấp nhận tao, hiện tại có khi anh ấy mới là cha cục cưng trong bụng tao!” Ninh Ninh say khướt, khóc đến lê hoa đái vũ.

Trán Bạch Lập Nhân lặng lẽ rớt xuống ba vạch hắc tuyến.

Giả thuyết này trực tiếp khiến anh đen mặt.

Anh thềm vào! Chỉ tưởng tượng đến cảnh Ninh Ninh khả năng đã N ngày chưa tắm rửa, động vào da anh cũng đủ chết rồi, càng miễn bàn đến chuyện thân thiết với cô ta.

Gớm muốn chết!

“Diệu Diệu, Bạch Lập Nhân nhất định sẽ là một người chồng rất tốt, nhất định là một người cha rất tốt đúng không? Không giống lỗ hồng kia của nhà tao...” Ninh Ninh giống như bị cái gì đó kích thích, hoàn toàn nói năng lung tung, vừa khóc lại vừa cười nháo loạn.

“Đúng đúng đúng, anh ta chắc chắn sẽ là người chồng tốt, người cha tốt, ai giả được cho anh ta nhất định sẽ rất hạnh phúc!” Trán Diệu Diệu cũng nổi đủ ba vạch hắc tuyến, trả lời lung tung.

Ai cũng không để ý rằng cái người đang cuống cuống tìm khăn tay nọ bỗng dừng dừng động tác lại.

“Bạch Lập Nhân, anh thích con trai hay con gái? Chúng ta sinh con gái được không?” Ninh Ninh còn thâm tình la lên.

Hiếu Vũ và Hạ Thiên bị chọc đến độ cười to không ngớt.

Chỉ có Diệu Diệu muốn cười cũng cười không nổi.

Cô ôm lấy Ninh Ninh, giúp cô đỡ lưng, dịu dàng nói: “Ninh Ninh ngoan, nghĩ cho cục cưng trong bụng một chút...”

Hiện tại, xung quanh Diệu Diệu tràn ngập hào quang mang tên tình thương của mẹ, khiến Bạch Lập Nhân đứng bên cạnh chỉ có thể bình tĩnh nhìn cô.

“Là con gái, tao không muốn!” Mắt Ninh Ninh sưng đỏ, vẫn tiếp tục vừa khóc vừa cười.

Khóe mắt Diệu Diệu cay cay.

Hiếu Vũ và Hạ Thiên không hiểu rõ tình huống, chỉ có cô là biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Hiện trường hỗn loạn.

Mà Tiểu Vĩ không thềm đếm xỉa gì đến hiện trường, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Hiếu Vũ.

Đêm nay, Hiếu Vũ cũng đã công bố tin muốn kết hôn, vốn dĩ là người yêu đã chia tay nhiều năm, hẳn là nên hào phóng cười chúc phúc đối phương.

Chỉ là, biết đối phương sắp được gả ột người tốt hơn mình, là đàn ông, lòng kiêu ngạo bị hao tổn, trong lòng cũng không thoải mái.

Đây chính là nỗi tự ti của một người đàn ông, luôn muốn trêu chọc phụ nữ, cũng hy vọng cô ấy sẽ không gặp được ai đó tốt hơn mình.

...

“Bạch Lập Nhân, nếu không tôi ly hôn, cấp theo hai đứa con gái đi theo anh nha!”

Ninh Ninh lại đột nhiên nâng ly rượu bước đến, chỉ vào bụng mình rồi bước về phía Bạch Lập Nhân.

Gương mặt tuần tú của Bạch Lập Nhân biến sắc, vội vàng tránh đi.

Trước cảnh tượng hỗn loạn này, Diệu Diệu nổi giận kéo Ninh Ninh ra ngoài.

“Làm ơn đi, mày không thấy mất mặt à?!” Cô dắt tay “Ninh Ninh” vừa đi vừa lăm bằm mắng.

Vì quá mất mặt, lại đang nổi giận nên Diệu Diệu không hề chú ý, bàn tay cô nắm ra ngoài có gì đó không thích hợp.

80. Q.5 - Chương 20

Diệu Diệu vừa kéo “Ninh Ninh” ra ngoài, vừa lăm bằm:

“Làm ơn đi, mày không thấy mất mặt sao? Tao biết mày khó chịu, nhưng mà cũng không thể cả đêm không thêm nghe khuyên bảo, cứ tiếp tục uống rượu như vậy được! Chẳng lẽ mày không cần đứa nhỏ này nữa sao?” Tuy Diệu Diệu chưa từng mang thai, nhưng tình cảm cô dành cho những sinh mệnh nhỏ bé này rất lớn, có lẽ điều này liên quan đến A Vu.

“Mà vợ chồng chúng mày thật sự không thể nào thương lượng với nhau sao? Tại sao nhất định phải sinh con trai?! Chẳng lẽ hẳn không biết cứ để mày phá thai sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe à?” Tuy Diệu Diệu biết vấn đề này có hồi hay không cũng chẳng giúp được gì, nhưng vẫn không nhịn được cáu giận.

Tại sao trên đời lại có loại đàn ông ích kỉ như thế chứ?

Thành phố Ôn Châu tuy rất phồn hoa, nhưng quan niệm về chuyện nối dõi tông đường rất nặng, thậm chí còn có nơi vẫn duy trì truyền thống nhất định phải sinh con trai mới có thể “vào cửa”.

Cho nên, sau khi Ninh Ninh và chồng sinh đứa thứ nhất, vì để có thể đặt họ khẩu nên về mặt pháp luật, hai người họ đã là vợ chồng. Tuy nhiên vẫn chưa mời tiệc rượu, cũng tương đương với việc nếu chưa sinh được con trai thì ở trước mặt tổ tông, bạn bè, gia đình nhà trai, Ninh Ninh vẫn chưa được họ thừa nhận là con dâu nhà đó.

“Mày có biết oan hồn trẻ con bình thường chỉ tìm mẹ chứ không tìm cha không hả? Trước trước sau sau gì mày cũng đã tích tặn bốn năm mạng người rồi, mày mà còn tiếp tục tổn hại âm đức kiểu này, trước sau gì bọn chúng cũng tụ thành một đoàn khí cùng nhau đến tìm mày à xem!” Diệu Diệu nói những lời này không phải chỉ để dọa Ninh Ninh.

Lần này gặp Ninh Ninh, cô thực sự bị dọa cho hết cả hồn.

Thì ra hai ba năm nay, Ninh Ninh thậm chí còn bỏ vài cái thai đã thành hình dạng.

Tại sao đàn ông lại ích kỉ như vậy chứ? Họ không thể thông cảm cho phụ nữ một chút sao?

Diệu Diệu rất tức giận, Ninh Ninh làm vậy với bản thân, nhưng cô càng biết càng thấy vọng, chuyện này đối với gia đình nhà chồng nó là chuyện rất bình thường.

Phụ nữ có cách gì chứ, gả cũng đã gả rồi, chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Hôm nay, cái thai trong bụng Ninh Ninh đã đủ 16 tuần, bèn nhờ người quen siêu âm hộ, phát hiện vẫn là con gái. Vốn dĩ nó còn muốn bỏ cái thai này đi, nhưng bị Diệu Diệu không chút khách khí mắng vài câu, lại thương tâm khóc.

Mỗi gia đình đều có quy định riêng của họ, nếu không có con trai thì hôn nhân của Ninh Ninh không có khả năng nào có thể bảo đảm.

Cả buổi chiều, Ninh Ninh khóc, cô cũng khóc.

“Mày nghe tao nói, đừng phá thai nữa, bác sĩ nói nếu mày còn tiếp tục phá thai kiểu này thì khả năng không thể sinh con được nữa đâu!” Diệu Diệu đành nhẫn tâm: “Để tao giúp mày nghĩ biện pháp...”

Người ta nói mẹ và con có cùng một trái tim, nếu không phải hôm nay tâm trạng Ninh Ninh không tốt thì cũng sẽ không thất thố như vậy.

Mỗi người đều là một nhánh cây, trên cây kết hoa hồng chính là con gái, còn hoa trắng lại là con trai. Diệu Diệu đã nhờ mẹ mình xem qua, bảo bảo mệnh của Ninh Ninh, cả đời chỉ có hoa hồng.

Diệu Diệu biết mẹ mình có một loại năng lực, có thể đi đến thế giới bên kia, đánh cắp hoa trắng về. Nhưng mẹ cô chưa bao giờ làm loại chuyện đó, bởi vì nó trái với luân lý, chắc chắn sau này sẽ gặp báo ứng. Báo ứng ở đây, chính là huyết quang tai ương.*

*Tai nạn đổ máu.

“Tao sẽ nhờ mẹ tao đổi hoa hồng lấy hoa trắng xem sao, đến lúc đó, tao đổi giúp mày!” Diệu Diệu hiểu bên mắt trái của mình có rất nhiều dị năng, chẳng qua là do bản thân không chịu khai phá mà thôi.

Mà cái người bị cô kéo ra bên ngoài lại cực kì trầm mặc.

“Cho nên mày không cần cứ mỗi lần đau lòng lại ôm Bạch Lập Nhân khóc tu tu, như thế chỉ tổ khiến người khác cảm thấy mày vô cùng ngu ngốc mà thôi!” Nói xong, Diệu Diệu hung dữ xoay người, định bụng tiếp tục xô ra vài câu mang tính cảnh cáo.

Nhưng, mới xoay người, cô lập tức ngây dại.

Miệng há thành hình chữ “O”.

Vì, cô “nắm” nhầm tay rồi, trách sao cô lại thấy tay Ninh Ninh hôm nay to thế.

Cô điếng người, chân tay luống cuống, lập tức bỏ tay anh ra.

Bạch Lập Nhân cau mày.

Thấy chân mày anh nhăn tít lại, Diệu Diệu lập tức nhận thức được hành động của mình vừa rồi thật không phải, cứ như đang động vào cái gì đó bần lăm vậy, như thế rất chán ghét anh.

“Tôi không có ý đó đâu!” Diệu Diệu dùng tốc độ sét đánh nắm lại tay anh.

Nếu chủ động xin lỗi có thể cứu vãn tình bạn, cô không ngại là người cúi đầu trước.

Vốn dĩ cứ tưởng rằng tình bạn giữa hai người cứ thế mà chấm dứt, từ nay về sau cả đời không qua lại.

Nhưng tối nay, anh chẳng những tham dự họp lớp, lại còn âm thầm giúp cô giải vây.

Nghĩa là?

Bạch Lập Nhân thần nhiên nhìn cô, nhìn cô nắm lấy tay mình.

Ngẫm lại không đúng, cô nắm tay anh kia, làm gì vậy? Rất mờ ám đó.

Diệu Diệu lại tức tốc buông tay ra: “Tôi không phải ý đó nha!”

Hổng bét, không phải ý này, không phải ý kia, ngay cả cô cũng thấy rối.

Bạch Lập Nhân mấp máy môi, phun ra bốn chữ:

“Đúng là ngu ngốc.”

A, anh ta mắng cô ngu ngốc?

Có phải anh biết cái gì hay không? Có phải thấy cô rất buồn cười không? Đúng, cô rất ngu ngốc, rất dễ động tình, rất dễ tổn thương, cũng rất dễ bị lừa!

Về mặt Diệu Diệu như bị đá kích rất nặng.

“Đầu óc bạn cùng phòng của cô có phải bị hỏng rồi không?” Dù sao cũng đã bị cô lôi ra ngoài một cách “đầy mạnh mẽ”, bên ngoài nhà hàng, lần đầu tiên anh không sợ bần mà ngồi xuống thành bồn hoa, về mặt tự nhiên cùng cô nói chuyện phiếm.

Đâu? Không phải chỉ cô à?

Thấy anh vẫn còn để ý đến cô, vẫn muốn cùng cô nói chuyện, điều này khiến Diệu Diệu cảm thấy, đây quả thật là chuyện tốt duy nhất trong vận số đen đui của cô gần đây.

Cô cảm thấy, ngực mình, vì Tiết Khiêm Quân mà trở nên tắc nghẽn, nay đã phần nào được xoa dịu.

“Anh độc miệng quá!” Diệu Diệu ngồi xuống bên cạnh anh, lấy từ ví ra một chiếc khăn tay: “Này.”

Nhiều năm qua, họ đã sớm trở nên cực kì ăn ý.

Vừa rồi, khi còn ở trong nhà hàng, cô quả thật rất muốn đưa khăn tay cho anh.

Quả nhiên, sau khi người này nhận khăn tay là bắt đầu tỉ mỉ lau chùi sạch sẽ cánh tay vừa bị Ninh Ninh chạm vào.

Nhưng, cả Bạch Lập Nhân và cô đều không chú ý đến một chuyện, rằng anh không hề lau bàn tay.

Cũng không rõ bao nhiêu năm về trước, tất cả những chỗ nào Diệu Diệu chạm qua, Bạch Lập Nhân đều lập tức chà lau sạch sẽ, dần dần thì một lúc nửa mới lau, còn bây giờ thì hoàn toàn bỏ qua chuyện đó.

“Nghe nói cô không chịu nhận phòng, cũng không lấy tiền?” Bạch Lập Nhân lau xong cánh tay thì chăm chăm nhìn về đằng trước, không hề quay đầu đối diện với Diệu Diệu, chỉ thản nhiên hỏi một câu.

Chỉ đến khi tự tay nhận chìa khóa nhà sát vách ẹ mình đưa, anh mới phát hiện.

“Căn nhà đó là do anh tự tay kiếm tiền mua lấy, đâu phải của tôi! Hơn nữa, tôi cũng không cần...” Diệu Diệu thì thầm.

“Cô cần, nhìn dáng vẻ của cô thì biết, là không lấy chồng được chứ gì.” Giọng anh vẫn rất nhẹ, nhẹ đến vân đạm phong khinh*, nhẹ đến độ như chỉ đang thảo luận về thời tiết.

*Vân đạm phong khinh: nhẹ như không.

Không phải hỏi cô thất tình à, mà là trực tiếp nói thẳng là cô không lấy chồng được, một “đao” diệt gọn phòng bị trong lòng cô.

Bạch Lập Nhân, anh đủ độc!

Tuy rằng đúng là Diệu Diệu từng rất khổ sở, đã từng nghĩ sau này tốt nhất không nên lấy chồng, nhưng thấy anh châm chọc kiểu này vẫn bị nội thương đến hộc máu.

“Bạch Lập Nhân, sao mồm miệng lại độc ác thế hả, tôi cá sau này anh cũng ế vợ à xem!” Diệu Diệu phản công.

Có đầu vô mồm như vậy, cô mới phát hiện bản thân thế mà không thấy quá khó chịu.

Bạch Lập Nhân cau mày: “Người thích tôi rất nhiều đấy.”

Tự mãn đi! Tự mãn đi! Tốt nhất thử kể một cái tên ra xem nào.

Diệu Diệu khinh bỉ.

“Nhưng chẳng thấy ai thuận mắt cả, hơn nữa nếu muốn tôi chung chăn chung gối với một người phụ nữ, phỏng chừng phải mua một cái giường rộng ba thước, để không ai động vào ai thì mới may ra.” Bạch Lập Nhân nghiêm túc nói. Sau đó lại kết luận một câu: “Cho nên, cô nói đúng, tôi đây có khi ế vợ thật.” Nếu anh kết hôn mà lại đưa ra yêu cầu này, hẳn nào cũng bị người ta đá bay biển.

Phụt.

Lần đầu tiên suốt nửa tháng nay, Diệu Diệu bị người khác chọc cho bật cười.

Tuy rằng cô khẳng định anh không hề có ý muốn tấu hài cho cô nghe.

“Tôi cũng không muốn có con, chỉ tưởng tượng đến cảnh trẻ con đái dầm thôi đã thấy ghê rồi, khó có thể chịu được.”

Đây là lần đầu tiên Bạch Lập Nhân kể cho người khác nghe những chuyện trong lòng mình.

Cảm ơn cô đã khen ngợi, nhưng anh cho rằng, tương lai mình không thể nào là một người chồng tốt, lại càng không thể nào là một người cha tốt.

“Làm ơn đi, anh nuôi chó con hay nuôi mèo con thì chúng cũng sẽ tè bậy thôi!” Diệu Diệu không đồng ý với quan điểm của anh, nếu có thể, cô hy vọng tương lai mình sẽ có hai đứa con.

“Tôi cũng không nuôi động vật, ngay cả hoa cỏ cũng quá bẩn, không nuôi.” Bạch Lập Nhân dùng ánh mắt kì quái nhìn cô một cái, anh nghĩ cô đi theo anh lâu như vậy rồi, hẳn cũng biết chứ?

“Anh mà già đi chắc sẽ đáng thương lắm.” Diệu Diệu dùng ánh mắt đồng cảm nhìn anh chăm chú.

“Không đâu, tôi cảm thấy sống một mình rất tốt.” Anh thản nhiên ngẩng trăng nói: “Một thân một mình, tự do tự tại, muốn gì làm nấy, sẽ không vì người khác mà buồn rầu, sẽ không vì người khác mà đau lòng, tôi thấy như vậy mới thật sự là tốt.”

Một thân một mình sao có thể tốt được chứ? Mẹ Bạch nhất định sẽ rất khổ sở!

Diệu Diệu đang định phản bác, đột nhiên cứng lưỡi.

Anh, anh đây là đang an ủi cô sao?

Thực chịu không nổi mà, an ủi người ta kiểu gì thế này!

Diệu Diệu cuối cùng cũng cười khế: “Đối với anh, tôi yếu đuối vậy à?”

Bạch Lập Nhân vẫn tiếp tục ngẩng trăng: “Liêu Diệu Trăn, tôi xin lỗi, ân oán của tôi và Tiết Khiêm Quân, không nên khiến cô bị liên lụy.”

Diệu Diệu suýt chút nữa rút cằm xuống đất.

Anh ta đang thừa nhận việc lúc trước theo đuổi cô là vì muốn tranh cao thấp với Tiết Khiêm Quân, đúng hệt như những gì cô đoán sao?

Nghe một người kiêu ngạo như anh xin lỗi, quả thực là một chuyện không dễ dàng gì a!

Nhưng Diệu Diệu vẫn cảm thấy có điều gì đó là lạ, nhưng không thể nào nói rõ ra được, rốt cuộc là kì lạ ở chỗ nào chứ?

“Cô yên tâm đi, tôi không hề có ý định lợi dụng thời cơ. Cho nên, khi đó nói mình muốn theo đuổi cô, cô thích cũng phải thích, không thích cũng phải thích, cũng là do quá tức giận mà thôi.”

“Khi đó anh làm tôi sợ muốn chết!” Đột nhiên bá đạo như thế, hại cô sợ muốn ngất xỉu.

“Tôi biết anh không thích tôi mà...” Diệu Diệu thở phào.

Cảm giác hai người có thể nói chuyện tự nhiên thế này thật tốt.

Xem ra, tình bạn của hai người đã trở lại như xưa.

Nhưng không ngờ Bạch Lập Nhân còn nói: “Không, tôi từng thích cô. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng tôi không phủ nhận bản thân đã từng thích cô.”

Diệu Diệu cứng lưỡi.

Hai người lại trầm mặc một lúc, Diệu Diệu cười gượng: “May mà chỉ là đã từng thôi.”

Nếu loại cảm giác đó bây giờ còn tồn tại, chắc chắn họ không thể nào tiếp tục làm bạn bè.

“Tốt lắm, từ nay về sau, chúng ta đừng ai tiến thêm bước nào nữa, cứ tiếp tục làm bạn bè đi! Nếu cô gặp nạn, tôi nhất định sẽ giúp cô.”

Nếu cô muốn khóc, tôi có thể cho cô mượn bả vai...

Những lời này, Bạch Lập Nhân không nói ra, dù gì cũng rất buồn nôn, anh nói không nên lời.

“Có điều, tôi không ngờ mình lại quen biết một người bạn ngu ngốc như cô... Loại cặn bã như thế, cô không cần nhớ đến hẳn làm gì!”

Tên này, tên này, cô ngu ngốc ở đâu chứ!

“Tốt lắm, những gì cần nói đã nói cả rồi. Tôi nhớ cô khóc rất khá, nếu khóc được thì sẽ thoải mái hơn, vậy cô bắt đầu đi.”

Bạch Lập Nhân tiếp tục ngẩng trăng, vẫn duy trì bộ dáng cao cao tại thượng đáng đánh đòn kia.

Cái gì mà cô khóc rất khá chứ!

Sao trí nhớ anh ta tốt như vậy, đến bây giờ mà vẫn còn nhớ rõ chuyện năm 18 tuổi!

Diệu Diệu dỗi: “Tôi không có nước mắt, không muốn khóc!”

Vừa mới dứt lời, đầu cô đã bị một bàn tay cứng rắn ấn lên bờ vai của anh.

“Khóc!” Anh ra lệnh.

Làm gì có người nào như vậy chứ!

“Tôi không khó chịu, tuyệt đối không khó chịu! Nếu anh ta ngay cả một lý do cũng không nói đã đi đính hôn với người khác, tại sao tôi lại phải khó chịu? Nếu tôi từ chối mà anh ta không có cảm giác gì, tại sao tôi lại phải khó chịu!” Bị anh ấn đầu như vậy, Diệu Diệu không thể nhúc nhích, đành phải giãn mặt cười cười.

Đáng ghét, khi nào mới chịu bỏ cô ra? Tư thế này thật sự rất khó chịu, cổ cô sắp gãy rồi!

“Tại sao tôi lại phải khó chịu? Chó hai chân không tìm được, nhưng chẳng lẽ không tìm được người đàn ông nào đủ hai chân sao? Giống như bọn Ninh Ninh đã nói, tôi nhất định phải tham gia lễ đính hôn của anh ta, hơn nữa còn phải dắt một anh chàng siêu đẹp trai đi cùng, cướp hết chú ý của người khác luôn!”

Cô nhất định phải để Tiết Khiêm Quân lộ ra ánh mắt giống như Tiểu Vĩ ngày hôm nay!

“Tôi không khó chịu, thật sự không khó chịu chút nào...” Diệu Diệu nhấn mạnh, nhưng lại phát hiện, càng nói, giọng cô càng nhẹ, cuối cùng, hơi run run.

Cô không khó chịu, nhưng, cô uất ức.

Bạch Lập Nhân không hề quấy rầy cô, anh không nhúc nhích, có điều bàn tay đang ấn đầu cô dần dần buông lỏng.

“Tôi không khó chịu, thật sự không khó chịu...” Diệu Diệu không ngừng nhấn mạnh, nhưng một giọt nước mắt to bằng hạt đậu đã rơi xuống vai áo Bạch Lập Nhân.

“Chỉ là cát bay vào mắt thôi.” Diệu Diệu dụi dụi mắt, nhưng không ngờ càng dụi, nước mắt càng rơi.

Cát bay vào mắt? Tốt nhất cô nên giải thích cho anh xem chỗ này đào đâu ra cát!

Bạch Lập Nhân cũng chẳng chăm chọc cô, chỉ tiếp tục giả vờ như không thấy gì.

Vì như thế anh không hề để tầm mắt rơi xuống người cô, dường như chỉ đang cho cô mượn bờ vai, chăm chú ngắm trăng.

Diệu Diệu cuối cùng cũng khóc thất thanh.

Từ lúc mọi việc phát sinh đến tận bây giờ, cô không hề khóc, nhưng hôm nay lại bị Bạch Lập Nhân bức ra những giọt nước mắt vốn bị đè nén lâu ngày.

Diệu Diệu dựa vào bờ vai của anh khóc đến phát run: “Bạch Lập Nhân, tại sao anh và tôi lại bị thảm đến như vậy?! Tôi đây mang tiếng bị người ta bắt bỏ, anh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, sao chúng ta lại đồng bệnh tương liên* như thế chứ?!”

*Đồng bệnh tương liên: Cùng cảnh ngộ.

Đôi mắt đang nhắm trợn của Bạch Lập Nhân đột nhiên giật giật.

“Có lẽ chúng ta đến già vẫn chưa có ai yêu a, nếu như vậy, tôi và anh làm bạn với nhau!” Diệu Diệu càng nghĩ càng đau khổ.

May mà về già còn có thể vào viện dưỡng lão, ít nhất vẫn có người bầu bạn.

“Khóc phần cô đi, bớt nói nhảm chút...” Rút cuộc anh không nhịn được nữa, cắn chặt răng phun ra một câu.

Đã cho cô mượn vai để khóc còn nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì!

Diệu Diệu nghe vậy, lại tủi thân rúc vào vai anh khóc rống một hồi.

81. Q.5 - Chương 21

Từ sau lần “khóc” đó, cô và Bạch Lập Nhân lại khóc ra cảm tình.

Cuộc cách mạng tình duyên lúc nửa đêm cứ thế bắt đầu bén rễ trong lòng Diệu Diệu.

Hôm nay, là ngày Tiết Khiêm Quân đính hôn.

Cũng là ngày sinh nhật của cô.

Thật là châm chọc, người phụ nữ kia lại chọn lễ đính hôn đúng vào ngày sinh nhật cô.

Ninh Ninh tô mắt màu nâu, lại điểm thêm chút màu tím bạc, tỉ mỉ đánh mắt cho Diệu Diệu, sau đó thêm chút phấn màu vàng đồng, đôi mắt vốn đã quyến rũ nay càng đẹp hơn, đến mức khiến người ta không thở nổi.

Thêm chút dầu bóng vào phần nền để trang điểm, che đầy khuôn mặt có phần trắng bệch của Diệu Diệu, Ninh Ninh lau sạch sè màu môi, đầu tiên tô viền môi ngọt ngào, quyến rũ, kết hợp với màu son thật đẹp, cuối cùng phủ thêm lớp son bóng.

“Hôm nay sắc mặt của mày không được tốt, tao phải giúp mày trang điểm thật đẹp mới được!” Ninh Ninh đối với kỹ năng trang điểm mười năm của mình vô cùng tin tưởng.

Diệu Diệu miễn cưỡng nâng nhẹ khóe môi.

Cô đương nhiên biết tại sao sắc mặt mình lại kém như thế, ngày mai cô chuẩn bị đi hiến máu, dùng máu hóa giải tai ương.

“Chờ thêm vài ngày, đi siêu âm lần nữa rồi hẵng quyết định có giữ đứa nhỏ này lại hay không nha!” Cô sờ bụng Ninh Ninh.

Nơi này, có một sinh mệnh nhỏ, là do cô trộm hoa trắng của người khác đổi lấy.

“Đúng thế, không thể qua loa được!” Ninh Ninh gật đầu.

“Diệu Diệu, mặc cái váy này đi, xinh đẹp mà không phô trương.” Hiểu Vũ lấy lễ phục mình chuẩn bị cho lễ cưới ra cho cô xem.

Nhìn vào khuôn mặt đã được trang điểm khéo léo trong gương, xa lạ mà quen thuộc, Diệu Diệu có chút thất thần.

Thực ra bản thân cô cũng không rõ mình đến đó để làm gì, nhưng ba người bạn tốt cứ khuyên nhủ nên cô cũng bị kích động.

Có lẽ, sâu trong nội tâm cô vẫn thấy không cam lòng, thế nên mới nỗ lực hết sức thế này.

Chuông cửa vang lên.

“Nam chính hôm nay của chúng ta đã đến rồi!” Ninh Ninh hưng phấn nhảy dựng lên, chủ động chạy đi mở cửa.

Cửa vừa mở, đứng ngoài là một người đàn ông cao gần mét tám, vô cùng phong độ và đẹp trai.

Đúng chín giờ tối, Bạch Lập Nhân đến khách sạn.

Cô dâu hôm nay trang điểm rất xinh đẹp, lễ phục màu đỏ, cử chỉ tao nhã động lòng người, vừa duyên dáng vừa tinh tế, còn chú rể chỉ mặc âu phục màu trắng thôi đã toát ra vẻ ôn nhã hơn người.

Bạch Lập Nhân đưa mắt tìm khắp hội trường, kể cả ban công, sau đó khẽ an tâm.

Chung quanh, vài người có quen biết đều dẫn bạn gái đến chào hỏi, tiệc mời đồng nghiệp hóa ra là thế này, hai nhân vật chính làm trung tâm của buổi tiệc, trên thiệp mời còn ghi rõ có thể mang theo bạn nhảy đến.

Anh vẫn luôn chờ Diệu Diệu mở miệng.

Đêm qua, hai người nói chuyện điện thoại rất lâu, đến khi Diệu Diệu cầm điện thoại vừa nói vừa ngủ thiếp đi cũng không thèm mở miệng mời anh câu nào.

Tối hôm nay, anh thực sự không kiên nhẫn được nữa, cuối cùng cũng chủ động hỏi cô có muốn đi đến vũ hội cùng anh không.

Thế nhưng cô lại nói không cần, cô đã có bạn nhảy.

Câu đó khiến anh suy tởm chút nữa tức đến sùi bọt mép.

Hai người đã nói sau này chỉ làm bạn bè, mà anh cũng không phải loại người đục nước béo cò, thế nhưng...

Cũng đừng cho tên đàn ông khác cơ hội chứ?

Nghĩ đến cái đó làm gì! Dù sao anh cũng thật lòng muốn làm bạn với cô! Mấy ngày này trò chuyện thân thiết như thế cũng chỉ vì anh không yên lòng với bà chị ngốc nghếch kia, sợ cô lại làm chuyện gì điên rồ.

May mà chỉ kì lạ ở chỗ ngày nào cô cũng mệt mỏi, không biết là làm cái gì mà mỗi lần nói chuyện điện thoại với anh đều vừa nói vừa ngủ, trừ chuyện đó ra thì không có gì bất thường cả.

Tối hôm đó, cô khóc đau lòng như vậy, anh vẫn lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện.

Cô dâu chú rể bên kia đang chào hỏi khách khứa thì bỗng chú ý đến Bạch Lập Nhân.

“Muốn đi qua chào một tiếng không?” Tiết Khiêm Quân vô cùng phong độ. Cho dù hôm nay cô dâu có diễn một màn bỏ trốn cùng người khác, anh cũng không thèm nhả mày.

Sáng nay, sau khi đóng mấy con dấu đó vào thì mọi chuyện đã gần như hoàn thành.

Chỉ là tiết mục đêm nay có diễn xong thì anh mới thực sự có lợi.

Đỗ San San cắn cắn môi dưới.

Cô ta vốn nghĩ Bạch Lập Nhân sẽ có hành động gì đó, thế nhưng mọi chuyện lại đi ngược hoàn toàn với kế hoạch cô ta vạch ra.

Rốt cuộc anh ấy đang suy nghĩ cái gì? Đỗ San San phát hiện bản thân không thể hiểu được.

Là năm tháng xa cách, do đó cô ta không còn hiểu rõ người mà mình vẫn xem là dễ nhìn thấu sao?

Anh rất bận rộn, mỗi ngày chỉ đến công ty rồi về nhà.

Nhiều lần cô ta cố ý khoe mẽ hạnh phúc bản thân trước mặt anh, anh cũng chỉ cau mày một cái, thể hiện không thích, nhưng chỉ ngừng ở đó mà thôi.

Đỗ San San một lần nữa tự hỏi, lần này có phải làm quá rồi không?

“Không cần chào hỏi đâu. Chúng ta khiêu vũ đi!” Âm nhạc vang lên, Đỗ San San nắm tay Tiết Khiêm Quân bước ra.

Cô ta là người sĩ diện, cho dù trong lòng buồn bực cũng không thể hiện ra mặt.

“Được, khiêu vũ.” Tiết Khiêm Quân thản nhiên mỉm cười, chỉ là, có chút không yên lòng.

Đêm nay, cô ấy hẳn là không đến.

Không đến, cũng tốt.

Mỗi khi đối mặt với ánh mắt thất vọng, khổ sở của cô, anh phải dùng sức lực rất lớn, mới có thể kìm nén nổi xúc động muốn được giải thích.

Từ trước đến nay, anh không phải là người dễ xúc động, từng bước đi anh đều rất lý trí, vô cùng tỉnh táo, như vậy mới chắc chắn không mắc một sai lầm nào.

Bây giờ cô khổ tâm thế nào, tương lai anh nhất định sẽ dùng một nghìn, một vạn lần điều tốt đẹp để đền bù.

Một cặp đẹp đôi cùng nhau khiêu vũ trong tiếng nhạc lãng mạn. Trong cuộc sống này có ai mà không đeo mặt nạ để tiếp tục tồn tại?

Trong thành phố này, những người trẻ tuổi biết khiêu vũ cũng không nhiều. Thế nhưng bọn họ đều từng là du học sinh, loại lễ nghi xã giao này đều đã được học rất thành thục.

Cô dâu chú rể mở đầu bằng một màn khiêu vũ tuyệt vời như thế, có vài đôi tình nhân cũng nắm tay bước ra sân khấu gia nhập.

Bầu không khí ở hội trường rất tốt.

Đột nhiên, ở cửa ra vào có chút hỗn loạn.

Hoặc có thể nói là, hội trường có quá nhiều người đàn ông trở nên rối loạn.

Ánh mắt Tiết Khiêm Quân thản nhiên đảo qua, sau đó, sững sờ.

Diệu Diệu khoác tay một người đàn ông vô cùng phong độ tiến vào hội trường.

Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục màu trắng bạc, cổ áo thiết kế rất gợi cảm, tản mát vẻ nữ tính theo từng bước đi, không hề đơn điệu mà cực kì phóng khoáng, cả người cô toát ra vẻ đẹp quyến rũ động lòng người.

Tiết Khiêm Quân cảm thấy hô hấp của bản thân bỗng ngừng lại trong nháy mắt, anh và gần như toàn bộ đàn ông đang khiêu vũ trong hội trường đều bất động như nhau.

Diệu Diệu khoác tay bạn nhảy đến chỗ cô dâu chú rể.

Cô vốn dĩ đã xinh đẹp, lúc này kết hợp với khuôn mặt được trang điểm lộng lẫy, cộng với bộ lễ phục để lộ cặp đùi cực kì khiêu gợi, hoàn toàn thu hút ánh nhìn của tất cả cánh đàn ông trong hội trường.

Bạn nhảy của cô đêm nay hiển nhiên là vị hôn phu của Hiển Vũ, cũng là biên đạo múa quốc gia.

Đối phương là người hóm hỉnh, sắc sảo, đồng thời là thầy dạy nhảy của cô.

Bắt đầu từ lúc cô bước vào hội trường, thế giới này dường như chỉ chú tâm vào hai người họ.

Tâm điểm của ánh nhìn đêm nay, một là cô dâu chú rể, một là bọn họ.

Cô từng bước đi đến chỗ Tiết Khiêm Quân, tận mắt nhìn thấy Đỗ San San ngay cả phần trang điểm cũng không giấu được khuôn mặt trắng bệch.

Không có cô dâu nào mong muốn trong hôn lễ của mình lại bị người khác cướp mất sự chú ý.

Diệu Diệu chưa bao giờ muốn làm những việc thiếu đạo đức thế này, thế nhưng ngày hôm nay, cô muốn đóng vai phản diện.

“Chúc mừng hai người, chúc hai người trăm năm hòa hợp.” Diệu Diệu mỉm cười, thản nhiên nhìn bọn họ chúc phúc.

Thật ra, ngày đó, sau khi dựa vào vai Bạch Lập Nhân khóc nức nở một hồi, tâm tình thống khổ của cô cũng đã chậm rãi tan đi.

Tiết Khiêm Quân vẫn bình tĩnh nhìn cô.

Diệu Diệu không phải là người dối trá cho nên rất dễ nhìn thấu.

Thế nhưng vào giờ phút này, anh nhìn được cái gì? Hai người họ ở rất gần nhau nhưng lòng lại cách xa vạn dặm.

Cho đến giờ phút này, anh chưa từng nhìn thấy một Diệu Diệu như vậy.

Diệu Diệu trời sinh có khuôn mặt rất xinh đẹp, cho nên cô luôn tự ti che đi “chỗ thiếu sót” đó.

Xúc động một lúc lâu, anh đang định mở miệng nói chuyện với cô thì bỗng một người đàn ông xa lạ tiến tới ngỏ lời mời cô khiêu vũ.

Diệu Diệu lắc đầu: “Không được, bạn nhảy của tôi đêm nay là anh ấy.”

Cô nhìn Tầm Dương, như thể đang liếc mắt đưa tình.

Trái tim Tiết Khiêm Quân nhất thời chấn động.

Kế hoạch này thành hay bại anh đều nắm trong lòng bàn tay, ngay cả việc bị Bạch Lập Nhân đâm sau lưng cũng đã phòng bị đầu vào đấy.

Nhưng có tính kỹ thế nào cũng không ngờ...

Anh lại tổn thương Diệu Diệu đến mức này.

Thật sự là không ngờ sao? Nói cho cùng là do anh ích kỷ, cố ý bỏ qua mà thôi.

“Chào hỏi xong rồi thì chúng ta khiêu vũ thôi.” Tầm Dương cười dịu dàng, vô cùng phối hợp.

Thật ra, bất kỳ ai cũng có thể nhận ra, khí chất của Tầm Dương cũng gần như Tiết Khiêm Quân.

“Được.” Diệu Diệu quay sang nở nụ cười.

Vốn dĩ cô muốn diễn cho riêng mình một vở kịch thật tráng lệ, nên mỉm cười rất rạng rỡ.

Nhưng cô đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đang nhìn mình.

Ông trời ơi, sao Bạch Lập Nhân lại dùng khuôn mặt tái mét đó nhìn cô?

“Tầm Dương, đợi chút, em sang chào hỏi bạn mình một tiếng.” Cô vội vàng thì thầm dặn dò Tầm Dương.

Đêm nay, cô cố ý khiến Tiết Khiêm Quân hiểu lầm, đồng thời cũng khiến Bạch Lập Nhân hiểu lầm.

Anh ta nhất định đang cho rằng cô là người nông nổi à xem.

Cô muốn giải thích.

“Diệu Diệu, giải quyết chuyện chính trước.” Tầm Dương kéo tay cô vì âm nhạc đã vang lên.

Vũ đạo của Tầm Dương vô cùng uyên thâm, khẽ kéo một cái, điệu nhảy liền bắt đầu.

Thực ra Diệu Diệu không hề biết khiêu vũ, tuy mấy ngày hôm nay tập luyện không ngừng nghỉ, nhưng cũng phải nhờ có cao thủ vũ đạo ở đây mới đảm bảo không xảy ra tình huống gì xấu hổ.

Nhất thời, một điệu nhảy bình thường, nhờ bên nam nhảy quá chuyên nghiệp, kỹ thuật vừa hấp dẫn vừa lãng mạn mà hai người bỗng chốc trở nên cao siêu chói mắt.

Trong vũ trường, bất kể nam hay nữ đều xem đến thất thần.

“Tiết Hồ Ly. Chúng ta cũng khiêu vũ!” Đỗ San San giậm chân giận dữ.

Cô ta thừa nhận mình cố ý mời Diệu Diệu là để khiến cô cảm thấy khó xử, thế nhưng không ngờ đối phương lại dùng đến chiêu này.

“Không được, tôi không muốn mất mặt.” Tiết Khiêm Quân nhàn nhạt từ chối.

Sự thật là do anh cảm thấy mất mát đến độ thất thần.

Anh luôn tự tin nắm chắc mọi thứ trong tay, thế nhưng đêm nay, dường mọi chuyện đã thoát ra khỏi quỹ đạo vốn có.

Anh bắt đầu hoài nghi, liệu bản thân mình có thể chịu đựng được cảnh Diệu Diệu ở trong vòng tay của một người đàn ông khác hay không?

Hội trường, không chỉ có một người thất thần.

Bạch Lập Nhân quay đầu, vẻ mặt vừa lo vừa tức, một mình bước ra ban công, quay lưng về phía hội trường.

82. Q.5 - Chương 22

Vũ hội bắt đầu.

Đến lúc này Diệu Diệu mới phát hiện, tất cả mọi người trong buổi tiệc không còn ai khiêu vũ nữa.

“Lại nhảy thêm một bài đi!” Mọi người đều vỗ tay hò hét, gần như quên mất chuyện họ không phải là hai nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay.

Trên thực tế, hai nhân vật chính đêm nay, một vị thì ảm đạm như tro bụi, một vị thì bị cô gái đang khiêu vũ hấp dẫn, thật lâu sau vẫn không thể nào dời tầm mắt.

Diệu Diệu biết, mục đích của mình đã đạt được.

“Mọi người nhiệt tình như thế, có nhảy thêm điệu nữa không?” Tầm Dương hỏi.

Anh là biên đạo gia, chỉ cần là nơi có thể nhảy, có vũ đài, lại có thêm cơ hội gặp một học trò tốt như Diệu Diệu, anh không ngại khiêu vũ thêm một lúc nữa.

“Không cần đâu.” Diệu Diệu lắc đầu.

Lắm lúc cô và đám chị em của mình còn thống nhất việc nhảy hết bản này đến bản khác, đến khi nào biến buổi lễ đính hôn này thành một buổi vũ hội, phá hỏng hoàn toàn bầu không khí mới thôi.

Đây chính là cách trả thù của hội phụ nữ lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng đến khi cô đứng ở trung tâm buổi tiệc, đón nhận biết bao nhiêu ánh mắt dán chặt trên người mình, vẫn chỉ cảm thấy trống rỗng.

Chưa bao giờ cô lại bị cảm giác cô đơn vây chặt như thế này.

Thậm chí, mỗi lần cùng Tầm Dương xoay người, ánh mắt cô vẫn luôn hướng về phía ban công.

Bạch Lập Nhân, tức giận sao?

Quan hệ của họ gần đây khá tốt, thậm chí mỗi đêm cô đều nghe tiếng anh chậm rãi đi vào giấc ngủ, sáng hôm sau mới phát hiện bản thân đang cảm điện thoại ngủ thiếp đi.

Cô biết, anh thực sự rất lo ỉn.

Có thể có một người bạn như anh, cô thấy thật hạnh phúc.

Diệu Diệu chăm chú nhìn vào bóng dáng ngoài ban công của Bạch Lập Nhân, hít sâu một hơi, đang định lấy dũng khí chủ động bước đến...

“Diệu Diệu! Chúng ta nói chuyện một lát!” Có người bắt lấy cổ tay cô.

Lòng cô nảy lên một cái, tim bỗng dưng đập nhanh thêm vài nhịp.

Là... Tiết Khiêm Quân?

Cuối cùng cô cũng hấp dẫn được anh ta? Anh ta chuẩn bị giải thích điều gì cho cô sao?

Diệu Diệu quay người, lập tức thất vọng:

“Đan Thiệu Quan, tại sao lại là anh?” Đan Thiệu Quan khi này vẫn chưa thể cử động thoải mái, vẫn phải rất cẩn thận khi di chuyển, nhưng ánh mắt lại sáng hừng hực: “Diệu Diệu, đêm nay em thật đẹp...”

Da đầu Diệu Diệu run lên.

Tầm Dương bắt đắc dĩ đã bị người khác mời nhảy, mà ánh mắt cô cũng đã lướt đến chỗ Tiết Khiêm Quân và Đỗ San San tức đến độ sắc mặt không tốt, hai người họ đang đứng tán gẫu với quan khách.

Trái tim bỗng cứng lại, vô cùng khó chịu.

Đó là gì chứ? Tất cả mọi chuyện cô làm đêm nay thật ra cũng chẳng thể thay đổi được gì.

“Tôi muốn đi vệ sinh, phiền anh tránh ra.” Diệu Diệu vì muốn tránh né nên cũng không nhiều lời với Đan Thiếu Quan, chỉ ngoảnh mặt đi thẳng.

Đột nhiên, cô cảm thấy sự tồn tại của chính mình tối nay, không phải đường hoàng, mà là buồn cười.

Còn không bằng cứ làm như Bạch Lập Nhân nói, nhắm mắt làm ngơ, còn tốt hơn bây giờ nhiều.

Diệu Diệu không đến nhà vệ sinh, mà chạy lên ban công tầng ba.

So với tầng dưới náo nhiệt, nơi này không một bóng người, có phần yên tĩnh đến đáng sợ.

Gió, nhẹ thổi...

Tóc, nhẹ bay...

Thật tịch mịch, thật yên tĩnh...

Lần đầu tiên Diệu Diệu mới phát hiện, thì ra mình là một người sợ cô đơn đến thế.

Cô cúi đầu, nhìn bàn chân đang mang đôi giày cao gót màu đỏ, thật châm chọc, thật vớ vẩn.

Mục đích cô làm vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Những điều này đều là do cô cam tâm tình nguyện chuốc lấy, hiện tại, cô đứng ở nơi này, là muốn đổi lại điều gì chứ?

Thật sự muốn vặn hỏi mọi thứ, sau đó tiếp tục tỏ ra bình thường?

Cô biết mình không làm được, tô son trát phấn một lần là đủ, cô không tài nào bắt ép bản thân tô son trát phấn thêm một lần nữa.

Tại sao cô lại biến ngày sinh nhật của mình trở nên bi thảm thế này? Thậm chí không một ai nhớ rõ, hôm nay là sinh nhật cô.

Cuộc sống, thật nhàm chán.

“Cô khiêu vũ thật đẹp...” Bỗng nhiên trong gió truyền đến một giọng nói đầy u oán.

Diệu Diệu lạnh người.

“Đôi giày cũng thật đẹp... Giống hệt đôi giày tôi đang mang này...” Giọng nói nhẹ nhàng phả bên tai.

Không nghe thấy, không nghe thấy, cô không nghe thấy gì hết!

Diệu Diệu cố gắng trấn tĩnh, cố gắng dùng hết sức lực tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

Hôm nay là sinh nhật cô, không thể nào tệ như vậy được!

Tuy rằng nhiều năm về trước, cô đã gặp loại chuyện này một lần.

Một gương mặt xinh đẹp nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Diệu Diệu, lẳng lặng đánh giá cô: “Bộ dạng cô cũng khá lắm, cũng xinh đẹp như tôi này...”

Không nghe thấy, không nghe thấy, cô không nghe thấy gì hết!

“Nhưng mà... Xinh đẹp thì có ích gì chứ? Cô và tôi giống nhau, bạn trai đều phải kết hôn, nhưng cô dâu lại không phải là chúng ta.” Gương mặt xinh đẹp kia thản nhiên cười.

Diệu Diệu nhìn đồng hồ, thấy đã gần đến giờ.

“Mình còn phải đi tìm Bạch Lập Nhân nữa, bị mắng thì bị mắng, bảo anh ta đưa về vậy!” Cô lăm bầm lâu bàu, quyết định rời khỏi nơi này ngay lập tức.

“Tâm trạng của cô cũng khổ sở như tôi vậy, tôi có thể hiểu được...” Gương mặt kia vẫn tiếp tục hỏi: “Có phải cô cũng giống tôi, cũng hiểu được thật ra có sống tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì?”

Không hay rồi! Có vài thứ có thể đặc biệt cảm nhận được đồng loại của chính mình.

Vừa rồi tâm trạng cô rất tệ nên mới có ý niệm ngu ngốc đó trong đầu.

Diệu Diệu vẻ mặt thản nhiên, muốn rời đi, nhưng vừa mới nhấc chân đã cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Cô không thể cử động!

“Cô nhìn thấy tôi, đừng giả vờ.” Một người phụ nữ cũng giày cao gót màu đỏ đứng trước mặt cô mỉm cười.

Cô không nhìn thấy, không nhìn thấy!

Cô gái trước mặt Diệu Diệu như thể được làm bằng lụa, ngũ quan cực kì xinh đẹp, cả cơ thể trong suốt, lấp lánh như châu.

Làm ơn đi, đó không phải là trọng điểm, trọng điểm ở đây là, cô ta là ma!

“Ngày này năm trước là hôn lễ của người kia, tôi cũng đứng từ nơi này nhảy xuống nè.” Nữ quỷ tiếp tục giải bày: “Nhưng mà, tôi ở dưới đó có một mình, cô đơn lắm...”

Ngay cả hít thở mạnh Diệu Diệu cũng không dám, mồ hôi lạnh từ từ tuôn ra.

Làm ơn đi, cô nào có biết cái khách sạn này lại có người từng tự tử chứ, xem ra năng lực phong tỏa tin tức của kẻ có tiền thật đáng sợ.

Hiện tại ngày càng gần rằm tháng bảy, năng lượng của đám ma quỷ càng lúc càng mạnh, mà cô và Bạch Lập Nhân lại cách nhau quá xa, một người ở tầng một, một người ở tận tầng ba, dương khí của anh không thể nào đủ thương được con ma này.

“Cô đi với tôi đi, người yêu của chúng ta đều kết hôn rồi, thế giới này không cần chúng ta nữa...” Ma nữ vươn bàn tay gầy gò tay về phía cô.

Không cần! Không cần á! Cô vẫn còn cảm thấy thế giới này vô cùng tốt đẹp a!

Bạch Lập Nhân, cứu tôi, cứu tôi với!

Diệu Diệu muốn kêu cứu, nhưng lại phát hiện cổ họng mình giống như bị đông cứng.

Đột nhiên, có cái gì đó lao về phía cô, cái miệng đầy máu há to ra...

Tiêu rồi!

Diệu Diệu cảm thấy bản thân như bị cái gì đó ép đến, đẩy đi.

Cơ thể cô mất đi thăng bằng, từ ban công bay thẳng xuống phía dưới.

Trong đầu cô bây giờ, chỉ kịp hiện ra bốn chữ: Huyết quang tai ương.

Thì ra, mẹ cô đoán đúng, âm khắc hư mệnh, tiểu quỷ xâm nhập, hồn vía không nơi nương tựa, không chết cũng khó sống.

- - -

Bạch Lập Nhân rất tức giận, tức giận vì cô không biết xấu hổ.

Chẳng lẽ cô nghĩ những hành động ấu trĩ mình làm đêm nay có thể văn hồi Tiết Hồ Ly sao?

Anh biết, Tiết Hồ Ly từ nhỏ cũng rất trầm ổn, bất luận kẻ nào muốn phá hỏng chuyện hắn đang làm, cho dù dùng thủ đoạn đến mức nào cũng không thay đổi được dù chỉ là một chút.

Lòng ngực rất buồn bực, rất khó chịu.

Sắp 12 giờ rồi, Bạch Lập Nhân cố gắng trấn tĩnh để không phải tức giận nữa, dù gì hôm nay cũng là sinh nhật Diệu Diệu.

Anh lấy từ túi ra một hộp quà, là một chiếc vòng tay bằng pha lê Swarovski*.

Nhớ khi sinh nhật anh, Diệu Diệu cũng tặng một cái vòng tay. Như vậy, anh cũng đáp lễ cô một cái.

Nhớ là “đáp lễ”.

Không phải là anh cố ý chọn đâu!

Bạch Lập Nhân đang định xoay người, chuẩn bị đi tìm cô ngốc kia, 12 giờ đúng, phải tống món quà này đi mới được.

“A!”

“A!”

“A!”

Bỗng nhiên, vài người phụ nữ tinh mắt, không khổng chế được hét thất thanh.

Một bóng người màu trắng bạc từ ban công nhảy xuống.

“Có người nhảy lầu!” Rót cuộc cũng có người lên tiếng.

Cả đám người, có người tiến đến chỗ anh, có người tiến đến hướng cửa lớn, tất cả, đều chỉ đổ về một phía.

Có người nhảy lầu.

Bạch Lập Nhân ngây ngẩn.

Anh đứng cách vị trí không xa lắm, Tiết Khiêm Quân đang đứng bắt chuyện với người khác cũng ngây ngẩn.

“Máu, nhiều máu quá!”

“A! Là cô gái xinh đẹp vừa mới khiêu vũ kia nhảy lầu tự sát!” Trong đám đông, có người sợ hãi la lên.

Chỉ trong nháy mắt, bước chân Tiết Khiêm Quân trở nên cực kì hỗn loạn chạy về phía bên này.

Bọn họ lướt qua nhau.

Bạch Lập Nhân biết Tiết Hồ Ly đã nhiều năm, đến tận bây giờ anh vẫn chưa gặp qua một Tiết Hồ Ly hoảng loạn như vậy lần nào.

Bạch Lập Nhân vẫn giữ chiếc vòng thủy tinh để “đáp lễ” cô trong tay, gương mặt mờ mịt cứng ngắc.

Bọn họ nói ai nhảy lầu tự sát?

“Trời ạ, cô ấy nhảy từ tầng ba xuống! Mau gọi cứu thương đi, máu chảy nhiều quá, có khi trở thành tai nạn chết người đó!”

Tiếng người lo lắng vang lên, là một giọng nam trẻ tuổi.

Hình như là bạn nhảy của cô.

Bọn họ đang nói ai thế?

Về mặt Bạch Lập Nhân mờ mịt, chậm rãi tiến về phía đám đông.

Anh đẩy đám người cản tầm mắt phía trước ra.

Cuối cùng, giữa đám đông, anh nhìn thấy Diệu Diệu đang nằm giữa vũng máu, đã mất đi ý thức, dần dần nhắm hai mắt lại.

Chỗ cô nằm, vừa vặn là một bãi cỏ được chăm sóc rất cẩn thận, cô cứ như vậy nằm ở nơi đó, máu, vẫn chậm rãi chảy.

Máu.

Đầy máu.

Gương mặt Tiết Khiêm Quân trắng bệch, rất dọa người, hắn đang quỳ gối bên cạnh cô: “Diệu Diệu, em tỉnh... Tỉnh lại đi.” Hắn gọi.

Nhưng, cô vẫn bất động.

“Diệu Diệu, anh không đánh hôn nữa, em tỉnh lại đi...” Hắn muốn vươn tay lay cô tỉnh lại, nhưng, chỉ dám vươn tay dừng ở giữa không trung.

“Anh không thích Đỗ San San, đều là giả cả! Em đừng làm chuyện điên rồ, tỉnh tỉnh, đừng dọa anh...”

Hắn không ngừng trò chuyện với cô, ai nấy cũng đều nhận ra, chú rể của buổi tiệc đêm nay sắp điên rồi.

“Em đừng chết, anh cưới em, anh đối với em không phải chỉ là chơi đùa...”

Tiết Khiêm Quân luống cuống cúi đầu phục ra, không thêm để ý đến thân phận chú rể mà ôm lấy cơ thể Diệu Diệu trước mặt bao người, dùng áo gấu gao che đi vết thương sau đầu cô.

Nhưng, vô dụng.

Âu phục rất nhanh bị thấm ướt.

Tí tách, tí tách.

Máu, thậm chí còn thấm cả vào ống quần của Tiết Khiêm Quân.

Rất đáng sợ.

Tiếng xe cứu thương càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Bạch Lập Nhân đứng ở nơi đó, thân mình cứng ngắc không nhúc nhích, đầu ngón tay lạnh lẽo như ngọc thạch.

Không phải cô đã khóc rồi sao?

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem.

83. Q.6 - Chương 1

“Bạch Lập Nhân! Cứu tôi, Bạch Lập Nhân!” Nhìn thấy bóng người có thể khiến mình trở nên an tâm, Diệu Diệu vội vàng liều mạng vẫy tay về hướng anh.

Trời ạ, ghét quá, sao nhiều người thế này, họ rốt cuộc đang nhìn cái gì vậy? Chẳng nhẽ ai làm rách váy à?

Cô sợ chết, đợi lát nữa, cô nhất định phải bảo Bạch Lập Nhân đưa cô về nhà mới được.

Nhưng...

Tại sao cô vậy muốn gây tay mà Bạch Lập Nhân vẫn cứ ngơ ngác nhìn về hướng đám người đang tụ tập đông nghịt thế kia?

“Bạch Lập Nhân, tôi ở đây!” Quái, vẫn không thêm để ý đến cô!

Diệu Diệu muốn nổi giận, nhưng tạm thời đang bị ma uy hiếp nên không thể không khép nép.

Đáng ghét, gọi không nghe thì tự tôi đến.

“Sinh nhật tôi đã qua rồi, chúng ta về nhà đi!” Rốt cuộc đám đông cũng giãn ra được một ít, Diệu Diệu vội vàng chạy về hướng Bạch Lập Nhân.

Nhưng chỉ còn cách Bạch Lập Nhân có ba bước chân, cô đột nhiên thấy cả người nóng bừng bừng, như thể bản thân đang bị hành hình thiêu sống như ở cổ đại.

Mẹ ơi, nóng quá nóng quá! Nóng đến chết mất!

Diệu Diệu nóng đến mức không thêm để ý đến hình tượng, đành phải giơ chân lên che chắn.

Nhưng mà quái lạ, sao cô lại sợ dương khí tỏa ra từ người BẠCH LẬP NHÂN chứ?

“Nhiều máu quá! Có người nhảy lầu!” Đằng sau truyền đến tiếng ai đó hét chói tai.

Có người nhảy lầu? Ai? Ai??

Không phải nói cô đó chứ? Lúc này đúng là cô có bị ngã xuống, nhưng cô không...

Diệu Diệu ngây dại.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy Tiết Khiêm Quân bước chân hoảng loạn chạy về hướng này.

Theo bản năng, Diệu Diệu định tránh ra.

Nhưng, anh xuyên qua thân thể của cô.

Ặc, xuyên qua? Diệu Diệu ngây ngốc, ngơ ngác giơ tay mình lên.

Xuyên qua lòng bàn tay, chính mắt cô nhìn thấy Bạch Lập Nhân đang từ từ bước lại đây.

Không được! Nóng quá.

Diệu Diệu lùi lại vài bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Lập Nhân chen vào đám người, nhìn từng người trước mắt xi xầm.

Kì lạ, Bạch Lập Nhân chưa bao giờ thích vào góp vui thế này, càng là chỗ náo nhiệt, anh trốn càng nhanh kia mà.

Đâu giống như bây giờ, lại còn chen vào đám đông thế nữa.

Kì lạ, thật sự đúng là kì lạ.

Diệu Diệu nhìn tay, vậy mà trong suốt...

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ cô bị đẩy ra khỏi cơ thể rồi? Cô biết vì mình bị Con Nhóc nhập vào trong suốt một tháng trời, suy yếu quá độ nên rất dễ...

Nhưng, sao có thể?

Tiếng xe cứu thương càng lúc càng gần.

“Tránh ra, tránh ra!” Hai nhân viên cứu thương mặc áo trắng vội vàng chạy đến chỗ cô.

“Một, hai, ba! Lên!” Cô nghe tiếng họ đồng thanh ra hiệu.

“Ai là người thân hay bạn bè của nạn nhân, lên xe cứu thương cùng đi!” Nhân viên cứu thương lớn tiếng hỏi.

“Tôi! Tôi là bạn trai cô ấy.” Trong hội trường truyền đến giọng nói kiên định, liều lĩnh, bất luận là ai cũng không thể ngăn cản của Tiết Khiêm Quân.

Oh my god! Cô nghe thấy tiếng hít sâu của đám đông, sau đó là gương mặt xanh mét của Đỗ San San.

Dù gì đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là, khi nhân viên cứu thương và Tiết Khiêm Quân một lần nữa vội vàng vàng khiêng cơ thể của cô đi ngang qua, cô nhìn thấy trên cáng là một cơ thể đầy máu.

Cơ thể đầy máu đó, lại chính là cô.

Diệu Diệu ngồi phịch xuống sàn nhà.

Cô, cô, cô, đã chết?

Cả người Tiết Khiêm Quân đều run rẩy, cô cũng run rẩy, may mà khi đặt cáng lên xe, nhân viên cứu thương còn quay sang an ủi Tiết Khiêm Quân một câu: “Anh đừng quá lo lắng, bạn gái anh vẫn còn thở, hẳn là có thể cứu!”

Từ sau khi “cô” được đưa đi, đám đông vốn dĩ vẫn tụ tập lại một chỗ dần dần tản đi.

“Không ngờ chị Diệu Diệu lại yếu đuối như thế, đều là tại tôi không tốt, tôi không nên giới thiệu chị ấy với anh họ.” Tiểu Ứng thút thít.

“Thì ra đúng là cô ấy và tổng giám đốc từng qua lại, nhưng cũng làm gì có cách nào, dù có xinh đẹp đến đâu cũng không thể dấn lại người có gia thế.” Người đang nói mát chính là đồng nghiệp của Diệu Diệu ở Đảng Long.

“Diệu Diệu đúng là ngốc, vì một người đàn ông phụ bạc mà đi nhảy lầu, có đáng giá không?!” Người đang bất bình chính là đồng nghiệp cũ ở Động Lực.

Diệu Diệu mờ mịt nghe tiếng xì xào xung quanh mình, lời bàn tán như viên tuyết, càng lăn càng lớn, không ngừng khuếch tán, không ngừng lan tràn.

Đêm nay, thực sự là một hồi ức không muốn nhớ lại, một buổi đính hôn tuyệt thế này, lại bị cô biến thành tiết mục “tự sát” âm ỉ như vậy.

Về sau, cô khó mà làm người!

Chỉ là, chuyện cô để ý là: Hiện tại mình rốt cuộc có phải người hay không?

“Tôi đã gọi điện cho hai người bạn thân và mẹ của cô ấy rồi.” Tầm Dương đến bên cạnh Bạch Lập Nhân vẫn đứng yên bất động từ nãy đến giờ, thở dài: “Tôi và Hiểu Vũ chỉ nghĩ cô ấy muốn đến xả giận, không ngờ lại nghĩ quẩn như vậy.”

Cô có nghĩ quẩn đâu! Oan uổng a! Ninh Ninh và Hiểu Vũ còn đang ở nhà chờ cô trở về để cùng nhau chúc mừng mà!

Nhưng mà, sao Bạch Lập Nhân có thể không quan tâm đến cô như vậy á? Cô sắp chết đó, sao cứ đứng bất động ở đó mãi vậy?!

Bị đá kích liên tiếp khiến Diệu Diệu đau buồn đến mức nội thương.

“Bây giờ tôi đến bệnh viện, anh có đi cùng không?” Tầm Dương lịch sự hỏi một tiếng, bởi vì ai cũng biết, giao tình giữa Bạch Lập Nhân và Diệu Diệu không phải bạn bè tầm thường.

Bạch Lập Nhân cuối cùng cũng khôi phục tinh thần: “Tôi cũng đi! Nhưng phiền anh lái xe.” Hiện tại nhiều khách khứa đổ ra bên ngoài như vậy, nếu đợi gọi được taxi chắc chắn rất khó.

Anh đưa chìa khóa xe giao cho Tầm Dương.

Khi chạm vào lòng bàn tay của anh, Tầm Dương nhíu mày.

Loại thời tiết này sao tay người này lại lạnh đến như vậy?

Diệu Diệu không hề chú ý đến chuyện đó, chỉ trầm tư.

Đối với Bạch Lập Nhân, xe chẳng khác nào vợ, từ trước đến nay, anh chưa từng để người nào ngồi vào vị trí ghế lái cả.

Kì lạ, sao anh ta không tự mình lái xe?

“Được.” Tầm Dương bỗng dừng tỏ vẻ hiểu rõ: “Hy vọng cô ấy có thể vượt qua, sau đó cân nhắc đến những người bên cạnh.”

Bạch Lập Nhân lúc này đâu còn sức đôi co với người khác, bây giờ người khác chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể hiểu thấu tâm sự của anh, hai người đàn ông rất nhanh đã chạy ra bên ngoài lấy xe.

“Đợi tôi với! Đợi tôi đi với!” Diệu Diệu cũng vội vàng đuổi theo.

Cô cũng muốn đến đó xem mình còn sống hay đã chết.

Nhưng vẫn chẳng có ai nghe được giọng nói của cô.

Diệu Diệu không biết bây giờ phải làm sao mới lên xe được, tay đưa ra là lại xuyên qua cửa kính xe, thử đi thử lại vẫn không tài nào mở được cửa.

Vả lại...

“Bỏ chết tôi!” Diệu Diệu mếu máo.

Cô chắc cũng sớm bị Bạch Lập Nhân thiêu chết thôi.

Xe lập tức được khởi động, nhanh chóng rời đi.

Chỉ để lại một “người” đang tủi thân như cô ở lại, lầm bầm: “Các người ít nhất cũng phải nói cho tôi biết, “tôi” rốt cuộc bị đưa đến bệnh viện nào chứ...”

Diệu Diệu phải mất một lúc lâu mới tìm ra bệnh viện.

May mà ba bệnh viện lớn của Ôn Châu rất gần, thế nên cô mới không phải đi bộ đến bị liệt chân.

Trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt ở Bệnh Viện Nhân Dân Hai, cô nhìn thấy tất cả mọi người.

Mẹ cô, Tiết Khiêm Quân, Bạch Lập Nhân, bốn người Ninh Ninh, còn có hơn hai ba mươi người là bạn bè đồng nghiệp, tất cả đều mang vẻ mặt rất lo lắng.

Còn có, còn có... Đỗ San San.

Quái lạ, cô ta đến đây làm gì?!

Ninh Ninh cứ khóc mãi, miệng dường như còn lẩm bẩm đều do mình không tốt, không phát hiện ra điểm khác thường của cô. Người quen của Diệu Diệu đều khuyên nó, nói nó là phụ nữ có thai, không nên ở bệnh viện lâu, không cần thận có hại cho đứa bé, Ninh Ninh cũng không thèm nghe.

Mà Hiểu Vũ cũng yên lặng đứng một bên lau nước mắt, nghe nói Hạ Thiên đang ở đường cao tốc tức tốc chạy về.

Trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt không có nhiều người lắm, đa số bọn họ đều ngồi ở hành lang, bao gồm cả Bạch Lập Nhân.

Đỗ San San lay lay người Bạch Lập Nhân, ôm cánh tay anh: “Anh Lập Nhân, em sợ lắm, tự dừng lại xảy ra chuyện thế này...”

Bạch Lập Nhân vẫn giữ vẻ mặt thần thờ.

Về mặt này, Đỗ San San đã từng thấy một lần, đó chính là lúc Bạch Lập Nhân biết Con Nhóc gặp chuyện không may.

Phải mất một lúc lâu, Bạch Lập Nhân mới nhẹ nhàng đáp: “San San, cô và Tiết Khiêm Quân đừng dính hôn nữa có được không?”

Nếu Diệu Diệu nói cho anh biết, nếu không có Tiết Khiêm Quân, cô cũng không muốn sống, tình cảm của Đỗ San San đối với anh như vậy, có lẽ anh, có lẽ anh...

Rốt cuộc là vì cô che giấu quá tốt, hay là do anh sợ ý đây?!

“Anh Lập Nhân, em không muốn hại chết ai cả!” Đỗ San San tựa đầu vào vai Bạch Lập Nhân, hai bả vai run run, cố kiềm chế không bật khóc.

Còn Bạch Lập Nhân không có biểu hiện gì, mặc cho cô ta vùi vào ngực mình.

Nhổ vào! Tình huống thế này mà họ còn ngồi đây yêu đương được á?!

Bạch Lập Nhân đáng chết!

Diệu Diệu càng xem càng tức, để khỏi phải tức đến chết, cô quyết định xoay người sang chỗ khác.

Tiết Khiêm Quân và mẹ cô vẫn đang canh giữ trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt.

“Mẹ, tình huống hiện tại là sao vậy?!” Diệu Diệu rất lo lắng, nhưng ngay cả mẹ Diệu cũng hoảng loạn đến mức không thể cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Nghe nói, “cô” đã được phẫu thuật rồi chuyển sang phòng này.

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” Thấy bác sĩ bước ra, Tiết Khiêm Quân và mẹ Diệu nhanh chóng chạy ra hỏi.

Bạn bè thân thích cũng tụ lại, Bạch Lập Nhân cũng đẩy Đỗ San San ra.

Bác sĩ bỏ khẩu trang ra: “Khi bệnh nhân ngã xuống, nơi tiếp xúc là não trước, khi đưa đến đây não xuất huyết khá nhiều, bị tổn thương nghiêm trọng, đã lâm vào hôn mê. Chúng tôi đã thực hiện phẫu thuật khẩn cấp nhằm giảm sức ép cho não bộ, tuy rằng thành công, nhưng...”

Mọi người đều vì chữ “nhưng” của bác sĩ mà căng thẳng.

“Đến bây giờ cô ấy vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, tuy đồng tử vẫn còn co giãn, nhưng lại không có bất kì phản ứng nào với ánh sáng.”

“Bác sĩ, ý ông là...” Mẹ Diệu run run hỏi.

“Nếu trong vòng 24 giờ mà bệnh nhân chưa thể tỉnh lại, rất có khả năng sẽ trở thành người thực vật.” Bác sĩ tiếc nuối đưa ra kết luận.

Mẹ Diệu xúc động, may mà người thân bên cạnh kịp thời đỡ lấy.

“Ở đây ai là thân nhân quan trọng nhất của bệnh nhân?” Bác sĩ hỏi.

“Nó là con gái bảo bối của tôi! Hai mẹ con tôi vẫn sống nương tựa vào nhau!” Mẹ Diệu khổ sở đáp.

“Vậy mỗi buổi tối bà nhớ đến trò chuyện với cô ấy, xem có thể đánh thức bệnh nhân được hay không!” Bác sĩ quyết đoán.

Mẹ Diệu gật đầu, sau đó được người thân đỡ vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Diệu Diệu cũng vội vàng đi theo.

“Để mẹ ruột đi vào, thật ra khả năng tỉnh lại cũng không quá lớn.” Bác sĩ thành thật: “Cho nên trong số mọi người còn có ai quan trọng với bệnh nhân không? Có thể vào thêm một người.” Bác sĩ ám chỉ.

Nghe nói bệnh nhân là vì tình mới tự sát.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người Tiết Khiêm Quân.

Bạch Lập Nhân phải gắng sức nắm chặt lòng bàn tay mới có thể khắc chế được mình.

Hiện tại, người có thể đánh thức được Diệu Diệu, căn bản không phải là anh.

Thực buồn cười, anh là cái gì? Anh là cái gì chứ?! Chỉ là một người bạn của cô mà thôi.

“Bác sĩ, tôi muốn vào! Tôi muốn trò chuyện với cô ấy!” Gương mặt tái nhợt của Tiết Khiêm Quân nghiêm lại, chủ động nói.

84. Q.6 - Chương 2

Diệu Diệu thấy mình đang nằm trên giường bệnh, gương mặt không có chút sức sống nào.

“Tóc của mình” Cô sốc nặng, lẩm bẩm nói.

Trời ơi! Thân thể mình nằm trên giường bệnh, đầu cuốn băng gạc kín mít, đầu tóc thì bị bác sĩ cạo trọc bóng loáng.

Cô cũng biết đây là điều đương nhiên nhưng hiện thực cũng quá tàn khốc đi.

“Diệu Diệu, con tỉnh lại đi, đừng dọa mẹ!” Người mẹ luôn “hung hãn” của cô lúc này nước mắt đầm đìa, dường như già đi vài tuổi.

“Mẹ, con sẽ tỉnh ngay mà, mẹ đừng khóc.” Diệu Diệu đau lòng muốn chết.

Diệu Diệu vội vàng trèo lên giường bệnh, nhớ tới cách trước đây mẹ giúp hồn phách người khác quay về, cô nhắm mắt, nín thở, để cơ thể của mình chìm xuống.

Thế nhưng.

“Diệu Diệu.” Có người gọi lên cô.

Cô vội vàng mở mắt, khuôn mặt Tiết Khiêm Quân trắng bệch, không ngờ anh ta lại kích động xuất hiện trước tầm mắt cô như thế.

“Em...” Hô hấp của Diệu Diệu chậm lại trong giây phút.

Bây giờ cô không biết mình rốt cuộc nên nói cái gì với anh ta, đành phải nhấn mạnh: “Tiết Khiêm Quân, anh yên tâm đi, em sẽ không vì một người đàn ông không ra gì mà đòi sống đòi chết. Đó chẳng qua chỉ là một sai lầm của ông trời mà thôi...”

“Diệu Diệu.” Anh ta cầm lấy bàn tay không sức sống của cô lên, chôn khuôn mặt khổ sở vào đó: “Thực xin lỗi! Là anh ích kỷ, anh thực sự không nghĩ rằng sẽ khiến em thương tâm đến thế...”

Trái tim của Diệu Diệu cũng đau nhói.

“Quên đi, coi như chúng ta có duyên mà không có phận!” Mẹ cô còn ở bên cạnh, cô rất xấu hổ.

Anh ta lựa chọn Đỗ San San, cô nhận thua, thế đã được chưa.

Huống hồ, sau khi tham gia bữa tiệc đính hôn đêm nay, cô mới phát hiện, có lẽ là do quá hoảng sợ mới nhận ra, bản thân cũng không khổ sở như tưởng tượng.

Chắc là vì thất tình nhiều lần rồi nên trái tim cô so với tim bò còn mạnh mẽ hơn.

“Diệu Diệu, anh không thể không có em, anh còn chưa nói chia tay với em là vì anh không muốn chia tay.” Anh ta liên tục nói chuyện với cô, trong con người dường như đang nhuộm hàng ngàn hàng vạn đau thương, khiến Diệu Diệu cũng đau theo.

Thế nhưng bọn họ đã chia tay rồi.

“Anh có quá nhiều chuyện phải xử lý, anh không cam lòng buông tay như vậy, nên mới...” Anh ta tin tưởng, chuyện của công ty, Diệu Diệu cũng đã nghe qua.

“Đừng nói nữa, tôi đồng ý tha thứ cho anh, mỗi người đều theo nên đuổi mục đích của chính mình, chúng ta chẳng qua là do không gặp đúng người đúng thời điểm mà thôi.” Diệu Diệu mỉm cười.

Cô đã buông tay, không còn tức giận nữa.

Từ nay về sau, cô cũng phải sống cho thật tốt.

Thế nhưng...

“Diệu Diệu, em tỉnh lại đi! Anh sẽ dùng cả đời để đền bù cho em, để yêu thương em.” Anh ta nắm thật chặt tay cô.

Anh sẽ không buông tay, anh nhất định sẽ không để thần chết mang cô đi!

“Nhưng, tôi đã tỉnh rồi...” Diệu Diệu ngơ ngác trả lời.

Diệu Diệu ngây ngốc ngồi xuống, anh ta đang cầm tay cô nên cô không phát hiện ra cánh tay mình đã trong suốt.

Cô quay đầu nhìn.

Đầu được băng bó trắng xóa, vẫn chưa tỉnh lại.

Hồn cô không quay về được nữa.

Cô không hồi hồn được.

...

Mẹ Diệu thấy Tiết Khiêm Quân nắm tay con gái mình thì đột nhiên ngừng khóc, vẻ mặt chau lại.

Từ khi chuyện xảy ra đến giờ, vì quá bất ngờ nên bà xúc động quá độ dẫn đến tâm thần lộn xộn.

Thế nhưng, suy nghĩ kỹ một chút, tuy đầu óc con gái bà có ngốc nghếch đi chăng nữa, thì cùng lắm cũng sẽ chỉ khóc vài ngày, chứ sao lại giống loại phụ nữ vì thất tình mà tự sát như thế này?

Bà nhìn trán cô, ở đó ô khí tương đối nặng.

Chỉ có những người từng bị ma quỷ chạm qua trán thì mới xuất hiện ô khí như thế, ngày hôm nay lúc ra ngoài, trán của con gái bà hoàn toàn không có ô khí nặng như thế.

Mẹ Diệu đưa tay chạm vào cánh tay khác của cô.

Vừa mới chạm vào, bà đã rút tay ngay, hóa đá.

Vài phút sau.

Về mặt mẹ Diệu đành lại, cố ý lạnh lùng nói với người thanh niên vẫn đang nắm tay con gái mình không chịu buông: “Ở đây giao cho cậu, tốt nhất là cậu hãy trò chuyện với nó, có lẽ chỉ cậu mới có thể khiến nó tỉnh lại! Tự suy nghĩ xem đã làm sai chuyện gì mà lại khiến con gái tôi ngay cả tính mạng cũng không cần nữa.”

Những lời này rất nặng nề, mặt Tiết Khiêm Quân theo thế lại càng trắng thêm vài phần.

Mẹ Diệu đi ra khỏi phòng theo dõi đặc biệt.

Phía sau bà là khuôn mặt uể oải của Diệu Diệu.

Bây giờ bà đã bình tĩnh lại, có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô rồi.

Mẹ Diệu vừa đẩy cửa ra ngoài, tất cả bạn bè thân thích đều đứng dậy, đồng loạt hỏi: “Sao rồi, đã tỉnh chưa?”

Mẹ Diệu ngăn cản mọi người: “Mọi người đừng đi vào.”

Diệu Diệu không biết khi nào mới tỉnh lại, cứ để người thanh niên kia đợi ở trong đó đi.

Mẹ Diệu một mình đi tới cuối hành lang, về mặt nghiêm túc khiến đám người thân cũng không dám tới gần, chỉ có thể để bà bình tĩnh một chút.

“Diệu Diệu, mày đi ra ngay.” Ở chỗ không có người, mẹ Diệu nhỏ giọng ra lệnh.

“Con vẫn luôn ở đây mà!” Diệu Diệu uể oải đáp lời.

Lần này cuối cùng mẹ Diệu cũng cảm ứng được từ trường của con gái: “Nói ẹ biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.”

Diệu Diệu kể lại từ đầu đến cuối.

Thật ra không cần con gái nói bà cũng đoán được.

“Hai hồn và năm vía của mày đã rời khỏi thân thể, trước khi đầy đủ hồn vía thì mày vẫn chưa trở lại cơ thể được đâu.” Vừa rồi khi bà sờ tay con gái liền phát hiện, thân thể của Diệu Diệu chỉ còn lại một hồn duy trì hô hấp mà thôi.

Bây giờ Diệu Diệu không phải người cũng chẳng phải quỷ.

Sự thật này thật đả kích người ta mà.

“Không muốn sống đời sống thực vật thì mày tìm cách đi theo cậu ta đi.” Mẹ Diệu chỉ chỉ vị trí ở cầu thang.

Diệu Diệu quay đầu, phát hiện vị trí mẹ chỉ chính là Bạch Lập Nhân.

Aiz, Đỗ San San kia rốt cục là quan tâm tới tình trạng của cô, hay là thừa cơ mà tới?

Nhìn cô ta vẫn ôm cánh tay của Bạch Lập Nhân, dựa sát vào người anh, Diệu Diệu có cảm giác mình tức đến lòi mắt.

“Còn nhớ mẹ từng nhắc với mày về ba món đồ cần thiết không? Nếu như mẹ đoán không lầm, một món trong đó đã không có vấn đề, còn về phần rượu mình hôn, mẹ sẽ nghĩ cách.” Sau đó bà nói với con gái: “Thế nhưng món quan trọng nhất, có lấy được hay không thì mày tự nghĩ cách đi.”

Ngay người vài giây, Diệu Diệu mới hiểu được ý tứ của mẹ, nhất thời mặt mày tái mét.

...

Một ngày một đêm trôi qua, Diệu Diệu quả nhiên không tỉnh lại.

“Tiên sinh, anh cũng nên về nghỉ ngơi đi. Cô ấy đã chính thức rơi vào trạng thái hôn mê, nếu như có chuyển biến, chúng tôi nhất định sẽ thông báo cho anh.” Lời nói không thể giấu được kết luận xấu.

Một ngày này một đêm, anh nói nhiều đến nỗi miệng khô lưỡi khô, anh đã dùng hết những lời nói ngọt ngào, dịu dàng nhất để dỗ cô, thế nhưng cô vẫn không chịu tỉnh.

Khuôn mặt của Tiết Khiêm Quân tái nhợt, dường như gầy sọp đi, anh vẫn nắm chặt bàn tay cô không chịu buông, đôi môi nhếch lên, ánh mắt không có tiêu cự, trên mặt càng không thể hiện bất cứ cảm xúc gì.

“Không, cô ấy sẽ tỉnh, tôi ở đây chờ cô ấy.” Anh cố chấp.

Nắm chặt đôi tay cô, cả người Tiết Khiêm Quân tản ra cảm giác trống rỗng.

Cô ấy sẽ tỉnh, chỉ cần thêm vài giờ nữa cô ấy nhất định sẽ tỉnh.

“Vô ích thôi.” Thế nhưng bác sỹ lại nói: “Cô Diệu chắc sẽ không tỉnh lại...”

Không đâu! Không đâu!

Cô ấy sẽ không tiếp tục thế này lâu đâu, sẽ không tiếp tục không có cảm giác, không có độ ẩm, nằm như người chết ở chỗ này lâu đâu.

“Cô ấy sẽ tỉnh lại, chúng tôi sẽ kết hôn.” Suốt một ngày một đêm, anh đã phải chịu đựng không ít đau xót và đấu tranh.

Thói đời bạc bẽo, từ lâu anh đã trải qua quá nhiều mùi vị của cuộc đời, tình yêu đối với anh vốn là thứ không mấy quan trọng, nó không phải là thứ để anh lấy làm mục tiêu theo đuổi.

Thế nhưng, hóa ra anh đã lầm.

Vô tình, cô đã sớm trở thành người quan trọng đối với anh đến vậy.

Anh hối hận.

Nghe anh nói thế, bác sỹ cũng bất đắc dĩ: “Đứng ở khía cạnh y học mà nói, không buông tay nhất định sẽ có hi vọng, có thể là ba tháng sau, có thể là sáu tháng sau cũng có thể là một năm sau, cô Liêu sẽ tỉnh lại.”

Bác sỹ an ủi vỗ vỗ bờ vai anh, thế nhưng ai cũng biết đây chỉ là một lời động viên, không hơn.

24 giờ đầu tiên là thời điểm quan trọng nhất, nếu trong thời gian đó mà bệnh nhân không có dấu hiệu tỉnh lại, thì khả năng có thể tỉnh lại sau đó là rất xa vời.

“Tiên sinh, anh ra ngoài trước đi, sau này cứ từ ba đến bốn giờ chiều sẽ được vào thăm bệnh một lần.”

Thế nhưng anh vẫn nắm chặt tay cô, không chịu buông tay.

“Tiên sinh, anh cứ đợi ở đây không giúp được gì cho bệnh nhân đâu, nếu anh muốn tốt cho cô ấy thì cứ ra ngoài đi, đừng ở đây cản trở công việc của chúng tôi.” Y tá cũng khuyên bảo.

Nhưng anh lại một lần nữa vùi mặt vào tay cô.

Tỉnh lại đi, tỉnh lại được không? Đừng tra tấn anh nữa, có được không?

Từng giọt từng giọt nước mắt dù cố nén nhưng vẫn cứ rơi xuống, rơi trên cánh tay cô, cảm giác ẩm ướt thật lâu cũng chưa tan đi.

...

Bạch Lập Nhân cũng đợi một ngày một đêm.

Lúc bác sỹ đi ra ngoài tuyên bố kết quả cuối cùng, anh cảm thấy trái tim mình hoàn toàn suy sụp.

Nơi nào cũng không có cảm giác, từ đầu ngón tay đến tận sâu trong tim, đều lạnh như băng.

Anh không đau khổ, một chút cũng không hề đau khổ.

Là người phụ nữ ngu ngốc kia tự chọn lấy con đường này.

Là bạn bè, vì cô mà thống khổ, dày vò một ngày một đêm thế là đủ rồi.

“Ngày mai mọi người hãy đến nhé, mỗi ngày có một giờ thăm bệnh, từ ba đến bốn giờ chiều, mọi người có thể xếp hàng lần lượt, từng người đi vào thăm.” Y tá nói xong thì khó chịu đuổi người.

Bạch Lập Nhân chết lặng đứng dậy, trong khi mọi người xúm lại hỏi thăm chi tiết tình trạng của bệnh nhân thì anh lại xoay người rời đi.

Để xe lại bệnh viện, anh biết với tình trạng hiện giờ của mình, không thích hợp để lái xe.

Từ từ, chậm rãi, anh từng bước từng bước đi bộ về nhà.

Đi một chút, rồi dừng một chút.

Bởi vì.

Khóe môi anh luôn trũng xuống, cúi đầu, chết lặng cười nhạo: “Đồ ngốc, thực sự thích Tiết hồ ly đến thế sao.”

“Cô cuối cùng cũng có được anh ta rồi đấy, anh ta một mực ở trong bệnh viện chăm sóc cô, cô vui rồi chứ?”

Người qua đường quay đầu nhìn anh như thể người điên, thế nhưng anh hoàn toàn không nhận ra.

Bởi vì, những lời trách mắng này dường như tự có ý thức, cứ thế tuôn ra từ miệng anh mà không rõ lý do.

Người bị mắng cũng không tự chủ được sợ run người.

“Tôi còn lâu mới biến thái như thế, đâu có điên mà khiến mọi người khó chịu như vậy!” Phía sau truyền tới một giọng nói nói uể oải.

Đáng tiếc, anh không nghe thấy.

Đương nhiên, anh cũng không biết có một u hồn người không ra người quỷ không ra quỷ đang theo đuôi mình.

“Trời ơi, Bạch Lập Nhân, tiêu rồi tiêu rồi, sao ngực tôi lại nóng thế này?” Diệu Diệu ở phía sau giậm chân.

Cô vẫn luôn duy trì khoảng cách ba thước so với anh.

Thật là kỳ lạ, vì sao sau khi từ bệnh viện đi ra, ngực cô cứ như bị thiêu đốt, hình như có cái gì đó bắt đầu lan rộng ra.

Đương nhiên, Bạch Lập Nhân không thể nghe thấy tiếng kêu cứu của cô.

“Ngu ngốc!” Không biết đang mắng ai, anh nổi giận bước đi nhanh hơn.

Diệu Diệu không để ý đến ngực đột nhiên nóng lên, cô cũng vội vàng đi nhanh hơn, sợ cách xa anh quá.

Anh dừng, cô cũng dừng.

Anh đi từ từ cô cũng đi thong thả.

Cứ như vậy, anh và cô đến khu nhà quen thuộc.

“Hôm nay đã là rằm tháng Bảy rồi.” Diệu Diệu cảm thán.

Cũng chỉ có chỗ này mới có thể sạch sẽ như vậy, ngay cả quỷ cũng không muốn đến, thật sự rất tốt.

Nhưng mà, cô đi vào kiểu gì đây?

Diệu Diệu trơ mắt nhìn Bạch Lập Nhân đi vào thang máy, đóng cửa thang máy, bản thân chỉ có thể đứng một chỗ mà lo lắng.

Mặc kệ, cô muốn “về nhà”!

Diệu Diệu ôm lấy lồng ngực vẫn đang nóng lên liên tục, kiên trì xông vào.

“Phù, phù, phù.” Cô thở phì phò, không ngờ lại phát hiện, hóa ra mọi chuyện cũng không khó khăn như cô đã nghĩ.

Đúng rồi, hôm nay là rằm tháng Bảy! Là ngày mà dương khí của Bạch Lập Nhân yếu nhất.

Trước tiên cô nên tìm một chỗ nào đó để trốn, rồi suy nghĩ lại một chút...

Aizz, thật ra, cô “tiếp cận” anh cũng là vì có “mục đích” đặc biệt, nhưng nếu hiện tại cô tay không về nhà thì thể nào cũng sẽ bị mẹ đá văng ra ngoài.

Nếu đã không có chỗ để đi, cô đương nhiên chỉ có thể đi theo người bạn tốt của mình.

Béo: Chương sau hai anh chị lại được gặp nhau...

85. Q.6 - Chương 3

Hai ngày nay, cô chỉ phải học mỗi một môn, đó chính là “đi xuyên tường”.

Sau khi “xuyên tường” để về “nhà”, Diệu Diệu phát hiện phòng này không còn giống như phòng của cô trước kia nữa.

Nơi đây giờ nhiều dương khí lên hẳn.

Bạch Lập Nhân đã chuyển qua đây rồi sao? Shit! Mấy hôm nay nói chuyện điện thoại, cô vẫn luôn khuyên nhủ, vậy mà anh toàn hừ lạnh, khiến cô làm gì cũng phải để ý đến cảm xúc của anh.

Hóa ra là cố ý nói thể cho cô nghe thôi.

Tuy Bạch Lập Nhân đang ở trong phòng ngủ, nhưng luồng dương khí vẫn cứ truyền ra từ khe cửa.

Diệu Diệu cười gượng.

Không ngờ có một ngày cô lại phải sợ luồng dương khí dồi dào mà xưa nay mình vẫn dựa vào, quả nhiên muốn có lợi cũng không phải dễ mà.

Cô không dám tới gần phòng ngủ, cũng không biết nên ở chỗ nào, chủ yếu là dường như cô đang bị “bệnh”, khắp người đều đau nhức, như đang chìm trong biển lửa.

Liệu có phải cô biến thành một con quỷ bệnh tật rồi không?

Cơ thể ngày càng nóng, Diệu Diệu vùi mình trên sofa ôm bụng, mồ hôi lạnh túa ra ẩm ẩm.

Lúc này đột nhiên có một luồng ánh sáng chiếu thẳng về phía Diệu Diệu.

Bạch Lập Nhân đã hơn ba mươi giờ chưa được nghỉ ngơi, lẽ ra phải vô cùng mệt mỏi, thế nhưng anh lại không hề buồn ngủ chút nào.

Anh cứ lăn lộn trên giường.

Do đó, dù người trần, nhưng anh vẫn xuống giường, lững thững đi tới bàn đọc sách, ngồi xuống, mở máy tính lên.

Trong ổ E có mấy file hình, đều là hình chụp trong đợt dã ngoại công ty tổ chức vào năm ngoái, lúc đó, anh bắt buộc phải tham gia, nhưng vì ngại bẩn nên cách mọi người một khoảng khá xa.

Do quá buồn chán nên anh đành nghịch máy ảnh, chụp vài tấm cho đồng nghiệp.

Bây giờ để ý mới phát hiện, trong mười tấm thì có đến tám tấm là có Diệu Diệu.

Đêm càng khuya, Bạch Lập Nhân chỉnh chế độ chuyển hình tự động.

Từng tấm từng tấm, như một thước phim quay chậm, xuất hiện trước mắt anh.

Đầu tiên là ánh mắt đen láy của Diệu Diệu, Diệu Diệu ngồi trên mặt cỏ gặm đùi gà, gương mặt lấm lét, nụ cười ngờ nghệch.

Trên đời mà thiếu đi một người ngu ngốc như thế, hẳn sẽ rất buồn chán?

Cô ấy sẽ chết sao?

Nghĩ đến từ “chết”, Bạch Lập Nhân cảm tưởng như có một mũi tên đang hung hăng đâm sâu vào tim mình.

Lúc em gái mất, anh cũng rất khó chịu, giống như hôm qua, San San ở cùng anh, sau đó dưới sự an ủi của cô, anh bắt đầu từ từ học được cách chấp nhận.

Thế nhưng, tại sao bây giờ lại không được?

Nếu đổi lại là Diệu Diệu, nếu Diệu Diệu thực sự không tỉnh lại... Có phải anh cũng phải học cách chấp nhận không?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy khó thở, anh không dám tưởng tượng thêm chút nào nữa.

Thực ra anh đã sớm không thể không thừa nhận, cảm giác với cô và người khác hoàn toàn không giống nhau.

Đã có lúc, sự tồn tại của cô tựa như không khí, có thể bị lãng quên nhưng không lúc nào không hiện diện.

Nghĩ đến đây, Bạch Lập Nhân tựa lưng vào ghế, viên mắt không tìm được lại ứng đồ.

Nhất định phải tỉnh lại!

“Hức...”

Sao lại có tiếng khóc? Trẻ con ở nhà bên cạnh à? Không phải?

“Hu hu...”

Âm thanh này vô cùng quen thuộc.

Bạch Lập Nhân mở to mắt, hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh.

Hôm nay là rằm tháng Bảy.

Anh vốn là người lớn gan, không bao giờ tin vào chuyện thần thánh ma quỷ. Vì thế, anh mở cửa phòng ngủ ra.

Nhưng tiếng khóc đột nhiên ngừng lại.

Bạch Lập Nhân đóng cửa lại.

“Hu hu hu... Bạch Lập Nhân, tôi đói bụng quá.”

Người nào nữa đêm nghe được âm thanh này chắc chắn cũng sẽ bị hù chết, vậy mà nhịp tim của anh chỉ nhanh hơn một chút mà thôi.

Bởi vì, giọng nói này thực sự quá quen thuộc.

Trước đây, mỗi buổi tối người nào đó tan làm đều gào khóc như thế.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, cô ấy đã chết? -

“Diệu Diệu, là cô sao?” Mở cửa, anh lớn tiếng hỏi.

Tiếng khóc lại ngừng lại.

Bạch Lập Nhân lắc lắc đầu, tự nói với chính mình, tất cả đều là ảo giác, chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra.

Đóng cửa lại, anh đang muốn lấy điện thoại, gọi tới bệnh viện hỏi thăm một chút, xem có phải cô ấy xảy ra chuyện gì hay không.

“Hu hu hu... Bạch Lập Nhân, anh có thể nghe thấy tôi nói chuyện đúng không? Thực sự nghe được đúng không? Bụng tôi thật là đói, đói ơi là đói.” Âm thanh như thể vừa khóc vừa cười.

Anh lại vội vàng mở cửa ra.

Thế nhưng vẫn không có gì.

Chẳng lẽ, mình nghe nhầm sao?

Bạch Lập Nhân lại đóng cửa một lần nữa.

“Hu hu hu... Bạch Lập Nhân, anh làm tôi bồng muốn chết.” Thật sự là giọng nói của con người ngu ngốc kia, cô ấy đang bắt mẫn.

Nóng? Anh làm gì mà khiến cô nóng?

Anh lại muốn mở cửa.

“Anh đừng mở cửa, mau đeo vòng tay tôi tặng anh vào đi.” Lần này, Bạch Lập Nhân xác định giọng nói này thực sự có tồn tại.

Thực ra, anh không mê tín, hoàn toàn không mê tín, cũng không tin trên đời này có quỷ, đây là vấn đề hoàn toàn vô lý.

Nghe được những âm thanh kỳ lạ là do đại não của con người, trung khu thính giác ghi nhận sai sóng điện dẫn đến kết quả sai lầm thôi, có thể vừa rồi tinh thần khẩn trương nên trung khu thính giác bị cản trở, lúc này, không thể nào là ma quỷ đang nói chuyện được.

Bạch Lập Nhân mở ngăn kéo, lấy vòng tay hắc diệu thạch ra rồi lập tức đeo vào.

Anh nhớ rõ, cô từng nói, anh là dương nam, ma quỷ không thể đến gần.

Anh cũng không biết chuyện này là thế nào, thà tin là có còn hơn không.

Đây hoàn toàn không phải là anh.

Bạch Lập Nhân lập tức mở cửa.

“Bạch Lập Nhân, Bạch Lập Nhân...” Dương khí nồng nặc biến mất, Diệu Diệu đang ở trước mặt anh đứng đơ.

Anh thấy tiếng cô? Vậy cũng có thể nhìn thấy cô chứ?

Từ lúc gặp chuyện không may đến giờ, Diệu Diệu cảm thấy vô cùng chán nản, rất yên lặng, bây giờ cuối cùng cũng có người nghe được giọng nói của cô, sao mà không hưng phấn cho được.

May mà hôm nay là ngày lễ đặc biệt, từ trường của con người và hồn phách có thể cảm ứng lẫn nhau.

Hoặc là vừa rồi Bạch Lập Nhân đang nghĩ đến cô?

Bạch Lập Nhân nghe được bên cạnh có âm thanh, nhưng không nhìn thấy gì cả.

“Cô ở chỗ nào?” Ang nồn nóng.

“Tôi ở bên tay phải anh.” Diệu Diệu vui vẻ trả lời.

Hy vọng những buổi tối thế này có thể kéo dài thêm vài ngày.

Nhưng cô biết đó là chuyện không tưởng, mỗi năm chỉ có một rằm tháng Bảy mà thôi.

Bạch Lập Nhân vươn tay ra nhưng chẳng có gì trong không khí cả.

“Rốt cục cô đang ở chỗ nào?” Anh nóng nảy: “Có gan thì đi ra ngay cho tôi!” Miệng lưỡi và tính cách đều thiếu kiên nhẫn như nhau.

Bởi vì nếu cô ấy có thể xuất hiện ở đây, thì chỉ có một khả năng, Diệu Diệu đã chết.

Anh hận người phụ nữ này muốn chết, lại có thể vì Tiết Hồ Ly mà tự sát!

Diệu Diệu nhìn thấy vẻ giãy dụa điên cuồng, xen lẫn dữ tợn trên gương mặt điển trai của Bạch Lập Nhân, gương mặt thể hiện rõ tâm trạng của người đó, điều này chứng tỏ hiện tại anh đang rất bức.

Anh ta lên cơn như thế là sao? Hơn nữa giọng nói lại còn đầy vẻ chán ghét không buồn che dấu.

Có phải Bạch Lập Nhân khinh cô là quỷ nên không muốn gặp? Sợ nhìn thấy cô rồi lại nghĩ rằng cô muốn làm phiền? Hay vì người quỷ khác biệt?

Diệu Diệu vốn dĩ đang vui vẻ, nhưng vì thân phận khác biệt, nháy mắt lại cảm thấy tự ti.

Cô im lặng tránh xa anh.

Tên đáng ghét, kiêu ngạo, không có tình người!

Diệu Diệu lại một lần nữa dò dẫm quay về “nơi ở mới”, im lặng khóc.

“Cô đang ở đâu?” Thấy bên người không còn bất kỳ âm thanh gì, Bạch Lập Nhân vội vàng hỏi.

Ở nơi nào? Rốt cuộc ở nơi nào? Anh muốn gặp cô ấy.

“Liêu Diệu Trăn!” Anh nheo mắt hét to, quả nhiên giận dữ.

Vì sao lại không lên tiếng.

Cô có thể vì người đàn ông khác mà chết, chẳng nhẽ không thể gặp anh một lần sao?

Đừng nghĩ có thể lừa anh, nói mình không có ở trong phòng, anh rõ ràng có thể cảm giác được, bên trong nhà, ở góc nào đó, có tiếng khóc nhỏ như tiếng mèo.

Anh gấp gấp đi đi lại lại trong phòng, Diệu Diệu lại cố chấp không để ý đến phản ứng của anh.

“Rầm” một tiếng, anh đóng sầm cửa phòng.

Diệu Diệu đau thương, cô chỉ biết, Bạch Lập Nhân ghét bỏ cô là ma, không vui khi nhìn thấy cô.

Ôm đầu gối, cô khóc càng thêm thảm hơn.

Người phụ nữ này, cô gái chết tiệt này, anh không muốn quan tâm đến cô nữa!

Dù sao cho tới bây giờ, trong lòng cô cũng chưa từng có anh.

Anh chỉ là một người bạn bình thường, chỉ là một người bạn bình thường! Cô đến đây mà ngay cả một câu chào hỏi cũng không thèm nói! Bây giờ nơi tiếp theo cô đến nhất định là chỗ của tên Tiết Hồ Ly yêu quý kia!

Trong lòng dâng lên nỗi chua xót, Bạch Lập Nhân giận dữ mở ngăn kéo, muốn tháo chiếc vòng ném vào trong.

Cái quái gì chứ, người phụ nữ kia muốn anh mang thì anh phải mang sao? Cô ta không là gì của anh hết!

Thế nhưng, tay anh còn chưa tháo vòng xuống, ánh mắt lại nhìn thấy một cái hộp đen.

Đây là đồ vật kỳ quái mà Liêu Diệu Trăn kia trước khi chuyển nhà có để lại cho anh.

Mở hộp ra, quả nhiên anh nhìn thấy một xấp bùa chú.

Ngày đó, cô dùng bật lửa đốt đồng bùa này hòa vào nước, sau đó còn khuyên anh uống hết bát nước bần thỉu đó.

“Bạch Lập Nhân, chỉ cần anh uống cạn chén nước này, anh có thể nhìn thấy bọn họ.”

Cô nhất định là muốn chơi anh mà, biết rõ anh hoàn toàn không có khả năng uống hết chén nước lênh phênh tro đen kinh tởm đó, nhất định là cố ý chỉnh anh, trêu đùa anh mà!

Nhất định là như vậy!

Anh không phải là “dũng sĩ”, không phải!

Anh sẽ không ngu ngốc như thế, anh sẽ không uống!

Mười phút sau.

Diệu Diệu khóc đến nổi mũi cũng đỏ bừng, và vẫn đang tiếp tục khóc.

Cửa lại mở ra .

Người đi ra khỏi cửa sắc mặt cực kém, khuôn mặt đẹp trai giờ có thể nói là xanh như tàu lá.

“Liêu Diệu Trần, rốt cuộc cô đang ở đâu?” Giọng nói vẫn là không có chút kiên nhẫn nào.

“Tôi không thèm để ý đến anh nữa.” Diệu Diệu thấp giọng lên tiếng.

Đáng ghét, cô không muốn để ý đến anh, cô không muốn bị anh “khinh thường”.

Thế nhưng, đúng lúc này, anh lại tìm đúng vị trí, đi tới phòng khách, hướng tới chậu lan dạ hương.

Chậu lan dạ hương này chính là nơi cô đang ở, vừa rồi giọng nói phát ra từ đây.

Bạch Lập Nhân nghi ngờ đẩy lá của đóa lan dạ hương ra.

Anh vốn chỉ muốn thử bậy một chút thôi.

Bạch Lập Nhân không tin được tròng to mắt, trong chậu lan dạ hương, thực sự chứa cơ thể trong suốt của Diệu Diệu, cô đang co người lại ôm đù khóc.

Đúng thật là Diệu Diệu.

Vẫn là Diệu Diệu mặc lễ phục như trước.

Bạch Lập Nhân kinh ngạc đến nỗi không thốt thành lời.

“Bạch, Bạch Lập Nhân. . . Anh, anh nhìn thấy tôi ư?”

Kinh hãi quá độ, Diệu Diệu quên cả khóc, ngửa mặt lên nghi ngờ hỏi.

Không thể nào? Thật sự nhìn thấy cô ư?

Không cần cho cô hi vọng, rồi lại khiến cô thất vọng!

Không hiểu sao cô lại do dự.

Béo: Chương sau còn ai nói Diệu Diệu là người thất tình? Rõ là rất vui vẻ chiếm tiện nghi của người khác ()

86. Q.6 - Chương 4

“Nhìn thấy được, đi ra!” Mắt thấy vẻ mặt cô vừa vui vừa buồn, anh sừng mặt lên, hừ lạnh.

Bạch Lập Nhân đi đến sofa ngồi xuống, chờ đợi.

Người phụ nữ chết tiệt, là do cô tự chọn lấy con đường này, anh không thèm thông cảm!

Tiếp đó, chậu lan dạ hương bỗng nháy lên một tia sáng nhạt, một luồng khói trắng nhẹ nhàng tụ lại dưới sàn nhà, sau đó từ từ nhưng tụ thành hình dạng.

Anh có nên nói cho cô biết, bộ dạng cô mặc lễ phục thế này đặc biệt gợi cảm, cũng rất dễ câu dẫn người khác không?!

Nhưng đây không phải vấn đề trọng điểm, trọng điểm là Diệu Diệu trước mắt là quỷ, cho dù là một con quỷ rất khiêu gợi đi chăng nữa, thì vẫn là thứ không nên tồn tại trên nhân thế.

Bạch Lập Nhân âm thầm hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng bứt rứt, đau xót, trầm mặt hỏi: “Chết lúc nào? Còn ở đây được mấy ngày?”

Diệu Diệu biết anh có thể nhìn thấy mình, vừa chạm đất lập tức mừng như điên, đang định chạy về hướng anh thì...

Chết lúc nào?

“Tôi không phải quỷ! Tôi chưa có chết!” Cô u oán trả lời.

Đáng ghét, không quan tâm đến cô chút nào.

Đồ vô tình.

“Chưa chết? Cô còn nằm ở bệnh viện à?” Bạch Lập Nhân cau mày, trái tim mừng rỡ đập thành thịch.

“Vậy nói rõ tình huống cho tôi được chứ? Cô xuất hồn à?”

Trong sách có nói, con người trong thời khắc cận kề cái chết sẽ xuất linh hồn ra. Những người sắp chết tuy đã được kết luận mất đi ý thức, thậm chí não bộ cũng đã ngừng hoạt động, nhưng vẫn còn tri giác, linh hồn thoát khỏi cơ thể, sau đó sẽ nhìn thấy thân thể của chính mình và người nhà.

Ở Âu Mỹ, thậm chí còn có một nghiên cứu đặc biệt về hiện tượng xuất hồn.

Anh vươn tay hướng về phía cô, quả thật không phải thực thể.

Quỷ cũng không có thực thể.

“Tôi có chân, tôi đi bộ đến đây chứ không phải bay bổng gì đâu nhé, anh xem, vẫn còn mang giày này!” Diệu Diệu vội vàng chỉ vào hai chân và đôi giày cao gót màu đỏ, vội thanh minh: “Cho nên tôi không phải quỷ, không cần sợ tôi, tôi sẽ không hút dương khí của anh đâu!” Trăm ngàn lần đừng đuổi cô ra khỏi đây!

Thật ra, cô bây giờ đúng là bán quỷ, nhưng cô không muốn nhìn thấy ánh mắt bị dọa cho hoảng sợ của anh.

Đúng lúc này, gà trống bên ngoài cất tiếng gáy, ánh mắt anh nhất thời căng thẳng.

May mà Diệu Diệu vẫn tự nhiên nhìn anh, cũng không bị ảnh hưởng gì.

“Vậy cô còn ở đây làm gì? Chẳng lẽ cô không biết mọi người rất lo cho cô hay sao? Mau về lại thân thể mình đi!” Bạch Lập Nhân không kiên nhẫn phát tay.

Thấy anh không kiên nhẫn, Diệu Diệu lại bi thương.

Từ sau khi trở thành quỷ, tâm hồn của cô quả nhiên yếu ớt hơn rất nhiều.

Diệu Diệu cúi đầu, thu hồi lại gương mặt tươi cười, lại thấy khó chịu.

“Cô đang làm gì vậy?” Thấy cô nửa ngày không đáp lời, Bạch Lập Nhân không nhịn được, lại hỏi.

Vẫn cúi đầu không thêm để ý.

“Cô làm sao vậy, sao mắt lại đỏ thế kia?”

Diệu Diệu cúi thấp đầu, nghiêm mặt lại, nước mắt chực chờ rơi xuống.

“Được rồi, được rồi, cô đừng khóc, đừng khóc! Cô muốn khiến Tiết Hồ Ly lo lắng khản trương một chút, tôi tùy cô, dù sao tôi cũng không thích xen vào chuyện của người khác.” Bạch Lập Nhân bối rối.

Có thể đây là tự sát hậu di chứng, vừa nhìn thấy nước mắt của cô là tâm anh đã thất lại, khó chịu muốn chết.

“Có khóc đâu, là cát bay vào mắt thôi.” Diệu Diệu tiếp tục cúi đầu nức nở.

Chẳng lẽ cô tự nguyện tiếp tục trường kì kháng chiến ở chỗ này, mặc anh ghét bỏ sao? Cũng là vì cô đâu còn cách nào khác! Nếu có thể dễ dàng tỉnh lại như anh ta nói, cô còn ở đây làm gì?!

Cát bay vào mắt.

Khóe môi Bạch Lập Nhân giật giật, thật sự rất muốn vạch trần lời nói dối kì cục của cô.

Được rồi, Diệu Diệu ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói rõ: “Tôi đây là vì âm hư quá độ, lại gặp phải quý, suýt chút nữa chết bất đắc kì tử, không phải tự sát! Còn nữa, tôi không hề có ý muốn làm ai lo lắng, tôi và Tiết Khiêm Quân đã chia tay rồi!”

Bạch Lập Nhân vẻ mặt khinh bỉ. Lại nói dối!

Cô âm hư quá độ, gặp quý? Cô nhảy lầu tự sát là vì muốn quấy rối, vì muốn quay về với Tiết Hồ Ly mà liều mạng thì có!

“Sao cô không ở tầng hai mấy ba mấy gì đó mà gặp quý, lại cố tình gặp quý ở lầu ba hội trường hôn lễ của người ta?” Khinh anh dễ bị lừa à?

Anh cực kì khinh bỉ những người phụ nữ vì đàn ông mà tự sát, vì đàn ông mà lên cơn điên!

Diệu Diệu thở dài một cái.

Người này... người này... miệng lưỡi thật ác độc! Không thèm nói lý lẽ! Hơn nữa, giọng chua loét như vậy để làm gì hả?!

Người sống dưới mái hèn không thể không cúi đầu, cô nhần!

Diệu Diệu ngậm bồ hòn làm ngọt, cũng không tiếp tục cùng anh tranh cãi nữa, nịnh bợ hỏi: “Bạch Lập Nhân, tôi muốn ở đây vài hôm, cho nên, có thể cho tôi ăn cái gì đó được không? Đã ba ngày nay tôi không được ăn gì rồi...”

Anh nghe vậy thì nhú mày.

Nha đầu thối, dám đánh trống lảng!

Nhưng, muốn ở đây vài ngày...

Được rồi, trước mắt anh không cần đề cập đến chuyện đó nữa, kéo tính tình nóng nảy của anh lại dọa cô chạy mất.

Ba ngày chưa ăn? Thật đáng thương a...

Nhưng...

“Quý cũng sợ đói?” Thật đáng ngạc nhiên!

“Tôi không phải quý!” Diệu Diệu lại thanh minh: “Hơn nữa, tôi đây thật sự cảm thấy rất đói bụng, đói muốn khóc!”

Cô mà khóc quả thực chịu không nổi, hôm đó còn khóc ướt hết cả vai áo anh.

“Mẹ tôi mua chút thực phẩm đông lạnh đặt trong tủ lạnh đó, tự mình làm đi!” Anh phát tay.

Dù sao cô cũng rất quen thuộc với bố trí trong nhà.

Diệu Diệu đứng dậy đi đến phòng bếp, chốc lát lại uể oải trở về.

“Tôi không mở được tủ lạnh, không lấy đồ ăn được, lại càng không bật bếp được.” Thật sự đả kích người ta rất lớn.

Lúc này anh mới nhớ ra, cô bây giờ không còn như lúc trước nữa.

“Để tôi đi làm cho cô ăn.” Anh đứng dậy.

Anh vốn là quân tử xa nhà bếp, ngay cả mẹ Bạch cũng chưa từng ăn qua thức ăn anh nấu, thế nhưng anh lại không chút nghĩ ngợi, liền quyết định hầu hạ cô.

Xem ra, chính mình bị bệnh không nhẹ rồi.

Hết lần này đến lần khác.

“Không cần.” Diệu Diệu lập tức phản đối.

Cô không cần?!

Bạch Lập Nhân nheo mắt, không hề che dấu lửa giận.

Cô thử nói lại một câu không cần nữa xem, anh chẻ cô ra!

Thật sự không nên đối xử với phụ nữ quá tốt, cứ thử nhìn cô ta đi, rõ là càng ngày càng đồ đốn.

“Chắc chắn anh nấu rất khó ăn.” Diệu Diệu không chút tự giác, lại còn bĩu môi.

“Chỉ là bỏ thức ăn đông lạnh vào nước nóng, có khó khăn gì đâu?” Bạch Lập Nhân nghiêng răng nghiêng lợi, cổ tình nói: “Nếu không hài lòng thì cô tự đi mà làm.”

Cô tự làm được thì giờ này còn đứng đây á?

“Bạch Lập Nhân, quán ăn dưới lầu làm cơm gạo nếp ngon lắm, tôi rất thích.”

Diệu Diệu giả vờ không hiểu câu cười nhạo của anh, nín nọt cười.

Cơm gạo nếp? Gặp phải quỷ gạo nếp rồi! Đã ghét bỏ cơm anh nấu khó ăn, không thèm ăn thử thì chớ, lại còn có mặt mũi dám yêu cầu anh đi mua cơm gạo nếp!!

“Được, tôi đi mua.” Bạch Lập Nhân nghiêng chặt răng, khó khăn phun ra bốn chữ.

Thật sự là tự sát hậu di chứng, khiến anh trở thành anh hùng hụt hơi.

“Tôi không muốn uống sữa đậu nành, muốn uống sữa tươi Nhất Minh!” Thấy anh đi lấy giày, Diệu Diệu hưng phấn theo sát, tiếp tục tóm tắt yêu cầu.

“Đi, đi, đi!” Gằn mạnh từng chữ, tuy từng chữ đều ẩn vẻ tức giận, nhưng cũng không từ chối.

“Anh nhớ dặn chủ quán làm nửa bát cơm thôi, nhưng nhiều đồ ăn, bánh quẩy nhiều một chút nha!” Diệu Diệu vẫn leo đèo theo sau.

“Nửa bát cơm nhiều đồ ăn, bánh quẩy nhiều một chút, đã biết.” Bạch Lập Nhân chuẩn bị mở cửa.

“Nhớ kỹ chưa vậy?” Diệu Diệu lo lắng.

“Đã nhớ, dong dài!” Thật muốn một cước đá bay cô ta đi.

Nhưng...

“Bạch Lập Nhân... tôi, tôi không đi cùng anh được à?” Diệu Diệu nhỏ giọng yêu cầu.

Anh xoay người, nghi hoặc: “Cô như vậy cũng ra ngoài được à?” Bên ngoài trời sắp sáng rồi.

“Không thể.” Diệu Diệu uể oải cúi đầu.

Khi còn ở bệnh viện, lúc trời sáng, cô đều phải trốn đi.

“Vậy làm sao đi cùng!” Bạch Lập Nhân tức giận.

Đây không phải yêu cầu không tưởng sao?

“Nhưng mà... một mình ở đây, tôi sợ...” Hốc mắt Diệu Diệu lại đỏ lên, có dấu hiệu chuẩn bị khóc.

Cô sợ sau khi anh mua cơm gạo nếp về, cũng không còn “nhìn” thấy cô nữa, không nghe được tiếng cô trò chuyện nữa.

Từ khi làm quỷ đến giờ, cô thật đa sầu đa cảm mà.

Nha đầu thối! Khá khen cho cô dùng nước mắt đối phó với tôi!

“Vậy rốt cuộc cô muốn thế nào?” Anh sắp phát điên lên rồi.

“Anh dẫn tôi cùng ra ngoài đi, đi đâu cũng phải đem theo tôi.” Diệu Diệu nhanh nhẩu đáp.

“Cô là quỷ, làm sao tôi mang cô ra ngoài được?” Người quỷ khác biệt, hiểu không?!

Cho nên cô mau tỉnh lại đi, đến lúc đó cô muốn đi đâu anh cũng dắt cô đi theo!

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệu Diệu xụ xuống, nhưng vẫn không quên giải thích: “Tôi không phải quý.”

“Được, cô không phải quý, chỉ cần cô nghĩ ra biện pháp, tôi sẽ đem cô cùng ra ngoài!” Bạch Lập Nhân sớm đã bị cô chọc đến tức sùi bọt mép.

Một tia sáng chiếu vào.

Sau đó...

Cô vụt một tiếng, mất tăm.

“Diệu Diệu! Diệu Diệu!” Bạch Lập Nhân vội vàng đóng cửa, hốt hoảng gọi tên cô.

“Tôi ở trong này.” Một giọng nói buồn bực phát ra từ chậu lan dạ hương.

Khi này Bạch Lập Nhân mới thở hắt ra một hơi.

Vừa rồi xem nữa là bị hù chết.

Anh rất lỗ mãng, cứ mỗi lần bực lên là lại quên suy xét hậu quả.

“Bạch Lập Nhân, anh dẫn tôi ra ngoài được không?” Từ chậu lan dạ hương truyền ra giọng cầu xin của Diệu Diệu: “Tôi sợ ở một mình lắm, tôi muốn ở bên cạnh anh.”

Tôi vẫn nghĩ sẽ ở bên cô mà.

Tuy rằng biết ý cô không phải như vậy, nhưng vẫn khiến tâm tình cứng rắn của anh tan thành nước.

“Được rồi, phải làm thế nào?” Bạch Lập Nhân không cứng miệng nữa.

“Anh thử ôm “tôi” ra ngoài xem sao?” Diệu Diệu đột nhiên nghĩ ra một cách.

Ngày đó A Vu cũng trốn trong cây lan dạ hương này để cô đem về nhà, dù gì thì hình như mặt trời cũng không chiếu đến được gốc cây.

Ôm cô?

Ánh mắt Bạch Lập Nhân dừng tại chậu lan dạ hương thì lập tức hiểu, cô nói “ôm” chính xác là “ôm”.

Còn lâu! Đàn ông con trai mà ôm khư khư một chậu hoa đi lang thang ngoài đường, rất khó coi!

“Nhanh lên, nhanh lên! Quán cơm gạo nếp chắc sắp mở cửa rồi, tôi đói sắp chết rồi!” Diệu Diệu cực kì hưng phấn.

Phụ nữ, phụ nữ! Tự sát hậu di chứng! Tự sát hậu di chứng!

Bạch Lập Nhân thay đổi sắc mặt, khẽ cắn môi, ôm chậu lan dạ hương vào lòng.

...

Cửa hàng tiện lợi.

“Chai sữa bên phải kia là sữa hôm qua, đằng kia mới là sữa hôm nay!” Cô ở trong chậu lan dạ hương khua tay múa chân.

Anh chợt dạ nhìn xung quanh.

Cái cô này thật kiêu ngạo, không thấy nhân viên bán hàng cứ nhìn chăm chăm bọn họ à? Cứ thế này, đài truyền hình mà đến phỏng vấn ba cái tiết tục kì quái thì đừng có mà trách anh không để ý đến sự sống chết của cô!

“Tôi muốn ăn khoai tây chiên, vị cà chua đó đó.”

“Câm miệng!” Bạch Lập Nhân nhỏ giọng cảnh cáo.

“Cũng đâu có tốn bao nhiêu tiền của anh, loại đó nhiều lắm, mua hai gói là được.” Hừ, cô muốn ăn!

Không phải anh nhiều tiền lắm sao? Rõ ràng là này giờ chỉ mua một chai sữa, hiện tại nhìn cái giỏ đồ xem có cái gì?!

Chộp nhanh hai gói khoai tây chiên ném vào giỏ hàng, anh lập tức đến quầy thanh toán.

“Đáng ghét, người ta còn chưa mua đủ...” Diệu Diệu oán giận.

Anh vờ như không nghe thấy.

Thật ra là anh sợ, sợ người ta nghe thấy.

Lúc tính tiền, nhân viên thu ngân cứ vừa tính tiền vừa nhìn chăm chăm vào chậu lan dạ hương Bạch Lạp Nhân ôm trong ngực.

“Nhìn cái gì?” Anh hung hãn.

Chưa nhìn thấy quý bao giờ sao? Chưa nhìn thấy người đàn ông nào cầm chậu hoa đi loạn khắp nơi sao?

Cầm chậu hoa đi loạn khắp nơi...

Không cần đối phương trả lời, mặt anh đã tái mét.

Còn cái tên diếc không sợ súng kia vẫn đang chột dạ, cực kì chột dạ, gian nan hỏi: “Bạch Lạp Nhân, tôi còn muốn... còn muốn... mua mấy thứ nữa...”

Bạch Lạp Nhân ngửa người ra sau, cắn răng hỏi nhỏ: “Còn muốn mua cái gì?” Phụ nữ đúng là phá sản!

Diệu Diệu do dự, nhưng vẫn chỉ vào một kệ đồ, đỏ mặt lắp bắp nói: “Kia... cái kia... mua... mua... Có... lo trước vẫn hơn.”

Áo mưa!*

*Bao cao su ạ))

87. Q.6 - Chương 5

“Liêu Diệu Trăn, tốt nhất là cô nói rõ ràng ra cho tôi. Tại sao tôi lại cần dùng cái thứ đó?” Vừa ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Bạch Lạp Nhân lập tức gào lên.

Trên đường vừa hay có người đang chạy bộ buổi sáng, trần trời nhìn anh.

Anh lập tức ngậm miệng nhưng vẫn bị Diệu Diệu chọc cho tức sùi bọt mép.

“Rồi, cô nói đi, tại sao tôi lại cần dùng cái thứ đó?” Giọng anh cuối cùng cũng đề thấp xuống, nhưng vẫn còn tức giận đến độ đột nhiên dùng hai tay lắc lắc chậu lan dạ hương trong tay.

Cô bị anh lắc đến mức hoa mắt chóng mặt.

“Dù sao anh cũng sẽ kết giao bạn gái, đâu thể làm xử nam cả đời như vậy được!” Diệu Diệu ôm chặt lấy lá cây để không bị anh lắc đến văng ra khỏi chậu.

Ôi trời ơi, anh ta thật hung dữ! Cô sợ muốn chết.

Cả đời làm xử nam...

Bạch Lạp Nhân trừng mắt, nếu ánh mắt có thể giết người thì từ này đến giờ cô đã xuống âm phủ gặp Diêm Vương rồi!

“Ai nói với cô tôi là xử nam?” Thăng ranh con nào dám nói anh như thế! Để anh biết là ai, anh sẽ làm thịt nó.

“Tự tôi... quan sát được.” Diệu Diệu không muốn liên lụy người nào đó. Không thể không can đảm thành thật nhận tội.

Ngay cả mẹ cũng nói như thế, chắc chắn không sai được.

“Cô biết rõ vậy sao, tự tin vậy sao? Liệu Diệu Trăn có khi nào cô trốn ở gầm giường nhà tôi không hả?”

Anh cười nhạt.

Tuy rằng đây là sự thật, nhưng để anh thừa nhận thì thà bắt anh ngay lập tức nhảy lầu cho cô xem còn hơn.

“Người khác có thể không thì tôi không biết, nhưng anh thì khác, anh căn bản là người trời sinh lạnh lùng, chắc chắn đối với phụ nữ không có nhu cầu ”thân thể” này đó.” Diệu Diệu nhẹ giọng lầu bầu.

“Cô làm sao biết tôi đối với phụ nữ không có nhu cầu?” Anh ngoài cười nhưng trong không cười.

Tốt nhất điều đó nên là sự thật! Sự thật ở đây, là có một thời gian ngắn, anh rất muốn chiếm hữu cô.

“Anh đừng giận mà, tôi cũng chỉ là” Diệu Diệu chợt dạ trả lời: “Quan tâm tới sức khỏe của anh mà thôi.”

“Cô đúng là rất quan tâm đến tôi nhỉ, quan tâm đến mức dự trữ cả áo mưa cho tôi cơ đấy.” Bạch Lập Nhân nghiêng răng kèn kẹt.

Người phụ nữ xấu xa, khinh anh không thể làm gì một hồn phách sao?

Diệu Diệu thở hổn hển, càng thêm chợt dạ: “Bạch Lập Nhân, thực ra, yêu đương là chuyện vô cùng tốt đẹp.”

Chết rồi, thấy anh tức giận như thể đang bị người khác nhục mạ, cô cũng thảm khinh bỉ bản thân.

“Cô là người thất bại, đừng có ở trước mặt tôi thuyết giáo!” Anh khinh thường.

“Bạch Lập Nhân, nghe nói ”vận động” đối với đàn ông mà nói vô cùng hưởng thụ... chỉ cần cởi hết quần áo, leo lên giường lắc mông đẩy đẩy vài cái là xong, tuyệt đối không quá một tiếng, quả thực không hề vất vả...”

Sắc mặt Bạch Lập Nhân xanh mét.

Người phụ nữ này đang khuyên anh ra ngoài gieo giống sao? Bản thân cô kinh nghiệm phong phú thì thôi đi, sao lại còn muốn làm bẩn cả anh?

“Thật sự...” Diệu Diệu nuốt nuốt nước miếng: “Sẽ không tốn bao nhiêu sức lực của anh đâu...” Cô nói quá hay!

Ông trời ơi, cầu ông khiến Bạch Lập Nhân kết thúc kiếp làm xử nam của anh ta đi!

“Liêu Diệu Trần, tôi không ngại đứng bên đường vặt sạch lá của chậu lan dạ hương này đâu.” Bạch Lập Nhân lạnh lùng uy hiếp.

Không cần á! Cô đã bị bác sĩ cạo trọc đầu rồi, không cần vặt sạch lá của cô nữa á!

“Tôi không có ác ý, chỉ cảm thấy...” Suy nghĩ đủ một vòng trong đầu, Diệu Diệu không thể làm gì ngoài việc nghĩ ra một lý do khác thật chính đáng: “Tôi chỉ cảm thấy, nếu anh đến già vẫn chưa được nếm thử mùi vị của phụ nữ đã bị tổng vào viện dưỡng lão thì thật đáng thương, tôi rất không đành lòng...” Vì sao những lời cô nói, giống hệt bà ngoại sói đang dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ thể này?!

“Cô cũng thật có tấm lòng!” Ngay cả hàm răng của Bạch Lập Nhân cũng bắt đầu tê dại.

“Nếu anh không kết hôn, mẹ Bạch sẽ rất đau lòng.” Cô không có cách nào khác, đành phải tìm một lý do thoái thác khác để đề nghị.

“Tôi thấy, anh khi về già không nên đóng đô ở viện dưỡng lão đâu, vì mẹ Bạch, anh nên đi xem mắt đi!”

Nếu anh ta đi xem mắt, hai người họ hợp nhau thì chuyện của cô cũng có hi vọng rồi.

A men, cô thật tà ác!

Cái gì cô cũng không mong, chỉ mong có thể tìm cách nhạt được cái thứ mà anh và người phụ nữ kia đã dùng qua thôi.

Tuy rằng, chỉ cần nghĩ đến chuyện phải... ăn luôn..., cô cũng cảm thấy lòng tơ dưng đứng hết cả lên, ngay tức khắc cảm thấy buồn nôn, một chút cũng không cảm thấy đói bụng.

Người bị hại, người bị hại.

Phương pháp này không biết là ai nghĩ ra nữa, thật là thiếu đạo đức!

“Nói đi, cô có mục đích gì?” Lòng Bạch Lập Nhân rét lạnh.

Cô không thích anh, đừng lo, anh cũng chưa nói muốn dây dưa không dứt với cô, nhưng tại sao lại đối xử với anh như thế?

“Bị anh nhìn ra rồi?” Diệu Diệu xấu hổ hỏi.

“Từ trước đến nay cô không phải dạng người giỏi thuyết phục người khác.” Rất hiển nhiên, anh nghĩ không ra nguyên do.

Diệu Diệu đành phải nói thật: “Thật ra, tôi muốn anh quen bạn gái cũng chỉ vì bản thân tôi thôi...” Ngẫm lại, Diệu Diệu cũng cảm thấy bản thân thật ích kỷ, anh đối xử với cô tốt như thế, mà cô lại muốn lợi dụng anh.

“Tiếp tục.” Lòng Bạch Lập Nhân lại lạnh đi vài phần.

Không sao, đau thế nào anh cũng chịu được, chỉ cần đau một lần là đủ rồi.

Dù sao, đây cũng không phải là lần đầu tiên anh bị cô cự tuyệt, bị cô ghét bỏ.

“Thực ra, chỉ khi nào anh và bạn gái quan hệ, tôi mới có thể hồi hồn.” Diệu Diệu quẩn bách nói.

Thật xấu hổ, cô thật ích kỷ.

Lý do này khiến Bạch Lập Nhân ngẩn người, nửa ngày cũng không thốt thành lời.

Anh không ngờ nguyên nhân cô muốn nói lại là điều này.

“Quên đi quên đi, tôi không ép anh!” Diệu Diệu thật sự không phải tuýp người thích cưỡng ép người khác.

Bọn họ đến cửa hàng gạo nếp.

“Chủ quán, cho hai bát cơm nếp, nửa bát thối nhưng nhiều đồ ăn và bánh quẩy nhé.” Anh dặn dò chủ quán xong, tìm một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống, sau đó đặt Diệu Diệu trên bàn.

Bình thường lúc Bạch Lập Nhân đi ra ngoài dùng cơm đều phải lau bàn sạch sẽ trước rồi mới ngồi.

Thế nhưng, hôm nay, anh lại không làm vậy.

Bạch Lập Nhân lấy túi sữa tươi mua ở cửa hàng tiện lợi, cắm ống hút rồi đưa đến trước mặt cô.

Từ đầu tới cuối, anh không hề nói với cô câu nào.

Ông chủ mang hai bát cơm nếp lên, sau đó Bạch Lập Nhân lấy chiếc thìa mình chưa dùng, xúc hết bánh quẩy và đồ ăn vào trong bát của cô.

“Bạch Lập Nhân...” Thấy anh không nói tiếng nào mà chỉ vùi đầu ăn cơm nếp, Diệu Diệu thấp thỏm bất an gọi.

Anh đột nhiên trầm mặc như thế, cô cảm thấy thật dọa người.

“Làm sao, không phải nói đói bụng sắp chết à?” Anh lạnh nhạt hỏi.

Diệu Diệu rất uể oải: “Tôi thấy được, ngủi được, nhưng lại phát hiện mình không ăn được...” Rất chi là đau buồn mà.

Càng nhìn càng ngửi, bụng càng đói.

“Tôi cũng lực bất tòng tâm.” Bạch Lập Nhân lãnh đạm trả lời.

Dù sao cô cũng chỉ là một hồn phách, cũng không chết đói, anh không cần đau lòng vì cô.

Diệu Diệu vượt bụng, ngơ ngác nhìn anh dùng bữa sáng vô cùng ngon lành, hâm mộ đến mức nước miếng cũng chảy ra.

Mẹ nói, hồn phách mà ăn cái gì, chỉ có thể ngửi mùi thơm của các món ăn thôi, nhưng những thứ bị ngửi qua rồi thì sẽ mất đi hương vị.

Thực ra cô hoàn toàn sẽ không bị đói chết, thế nhưng cô vẫn cứ kêu rên, hơn nữa, cô đã hình thành một thói quen, không ăn gì bụng sẽ đói.

“Bạch Lập Nhân, đẩy túi sữa qua chỗ tôi một chút.” Cô năn nỉ.

Bạch Lập Nhân đưa tay đẩy đẩy túi sữa.

Hút mạnh, hút, hút, hút

Đôi môi mọng đỏ chu lại, dùng toàn lực để hút sữa lên.

Thở tới thở lui, cuối cùng, Diệu Diệu uể oải cúi đầu xuống.

Không được.

Mẹ lừa cô, bà nói “mất trái” của cô có năng lực đặc biệt, có thể làm nhiều chuyện người khác không làm được, thế nhưng bây giờ, một hồn phách như cô ngay cả bài học đầu tiên là dùng đồ ăn cũng không thực hiện được.

Cho dù có lấy được đồng tử tinh* thì Diệu Diệu cũng phải nghĩ cách ăn cho bằng được.

*Nguyên liệu thứ ba ạ *tinh trùng xử nam* :v

Dựa vào khả năng hiện tại, cho dù đồng tử tinh có đặt trước mặt cô, thì đến tận lúc nó lên men cô cũng không dùng được.

Sờ sờ cái bụng no đến không thở được, Bạch Lập Nhân một người ăn hai phần, ngoài ra còn thêm một túi sữa tươi, loại thức uống mà trước kia anh không bao giờ đụng đến.

Anh ôm chận phong tử lan trong lòng.

“Bạch Lập Nhân, tôi thật đáng thương.” Diệu Diệu dựa vào anh, xúc động khóc không ra nước mắt.

Vị trí của cô bây giờ có thể nghe rõ ràng nhịp tim đang đập mạnh mẽ của anh.

“Tự làm vậy, không thể sống.” Anh không thấy cô đáng thương tí nào, ai rồi cũng phải trả giá vì hành động của mình thôi.

Diệu Diệu ngay lập tức đoán ra anh đang lạnh lùng giấu cột điều gì.

Anh ta chỉ suốt ngày chờ cơ hội để chế nhạo cô thôi!

“Tôi không có tự sát.” Thật oan uổng mà.

Cô đây là bị mưu sát, không phải tự sát!

Thế nhưng Bạch Lập Nhân hoàn toàn không muốn nghe.

Chỉ là, cuối cùng anh cũng nghĩ thông.

“Vì tôi là dương nam nên nếu tôi lên giường với người phụ nữ khác, cô có thể hồi hồn?” Cái anh cần là xác nhận lại là chuyện này.

Diệu Diệu ngậy ra một lúc, cô không ngờ anh sẽ bình tĩnh mà tiếp tục trọng tâm của câu chuyện như vậy.

“Trên nguyên tắc... Là như thế...” Chỉ cần anh dùng áo mưa, sau đó đưa nó cho cô...

Diệu Diệu bất an đưa ra câu trả lời, chỉ cảm thấy dường như lúc ăn điểm tâm, anh đã phải chọn lựa một quyết định gì đó cực kì trọng đại.

“Nhưng mà, có lẽ còn có...” Cô muốn nói, có lẽ còn có phương pháp khác.

Nhưng Bạch Lập Nhân lại cắt ngang lời cô: “Được rồi, cho tôi ít thời gian.”

Sao? Diệu Diệu thất thần.

“Sẽ không để cô đợi lâu đâu.” Anh ấn định thời gian chính xác: “Nhưng từ khi quen biết đến khi có thể dễ dàng cởi quần áo lên giường, phát sinh quan hệ thân mật, cô ... ít nhất... cũng phải cho tôi thời gian ba tháng.” Từ trước đến nay, Bạch Lập Nhân chưa bao giờ là người đàn ông muốn đi tìm tình một đêm.

Cái gì.

“Anh...” Diệu Diệu ngơ ngác, nói không nên lời.

“Có lẽ cô nói đúng, vì mẹ tôi, tôi cũng nên sống như một người bình thường, chứ không phải chờ đến già rồi vào viện dưỡng lão.” Nói xong, Bạch Lập Nhân một tay ôm lấy cô, một tay nắm lấy túi thức ăn vừa mới mua, lạnh lùng đứng dậy.

Thế nhưng, bọn họ đã từng hứa hẹn, đợi đến khi về già mà vẫn không có ai muốn lấy, thì có thể làm bạn với nhau.

Diệu Diệu không biết bây giờ mình cảm thấy thế nào, chỉ có thể tức giận nói: “Thật ra, tôi cũng không gấp như thế...”

Thời gian hai ba tháng, chắc cũng đủ để cô học cách dùng đồ ăn rồi.

Nhưng...

Cô ngược mắt lên nhìn Bạch Lập Nhân, bỗng cảm thấy, anh khi này thật xa cách.

“...Cám ơn...” Cô bật ra câu cảm tạ không rõ cảm xúc.

88. Q.6 - Chương 6

“Tôi chán quá, chơi với tôi đi!” Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu Diệu Diệu nói câu này trong ngày.

Bạch Lập Nhân vẫn vui đầu vào công việc, ngay cả liếc mắt nhìn cô một cái cũng không thêm.

Vẫn không thêm để ý đến cô sao?

Diệu Diệu nằm trong chậu lạn dạ hương, chán đến mức chỉ biết lẩn ra ngủ.

Tính cô trời sinh hiếu động, lỡ mà để cô buồn chán rồi lên cơn lải nhải thì đúng là chịu đủ.

“Bạch Lập Nhân, uống trà sữa trân châu đi.”

Làm quái gì có cái văn phòng nào có trà sữa trân châu?!

Diệu Diệu đúng là chán đến độ không biết làm gì.

Cuối cùng anh cũng nâng mắt, Diệu Diệu tưởng anh định mắng cô, nhưng không ngờ anh lại cầm điện thoại lên.

Bên kia lập tức có một giọng nói trong trẻo đáp lời: “Anh Lập Nhân, có chuyện gì vậy?”

Anh lập nhân? Diệu diệu làm động tác giả vờ nôn mửa.

Dù sao cô nhìn Đỗ San San cũng không vừa mắt! Điều này cũng rất bình thường, không ai lại đi có hảo cảm với người đã hai lần cướp bạn trai của mình.

“San San, giúp tôi ra ngoài mua một ly trà sữa trân châu được chứ?” Anh hỏi.

Diệu Diệu tròn tròn mắt.

Diệu bộ này đúng là khách khí có lẽ, so với lúc cô còn làm việc ở đây thì thái độ anh ta đối với cô đúng là vênh vác tự đắc.

Quả nhiên là từng có “gian tình”, đích thị là vẫn còn tình cảm a.

“Anh Lập Nhân, anh có khách sao?” Đỗ San San nghi ngờ hỏi.

“Không, muốn uống thôi.” Bạch Lập Nhân tự nhiên đáp.

Dù sao sáng nay, lúc anh ôm chậu lan dạ hương đến công ty, đã đón nhận ánh mắt nghi ngờ của rất nhiều người, khiến họ quên cả làm việc.

Hắn là mọi người nghĩ anh đột nhiên đổi tính.

Nghe Bạch Lập Nhân nói thế, Đỗ San San cũng không hỏi nhiều: “Vâng, em sẽ đi ngay!”

Gác điện thoại, anh lại tiếp tục làm việc.

“Tình cảm của anh và Đỗ San San cũng tốt quá nhỉ?” Diệu Diệu còn hỏi.

Cô vẫn nhớ rõ, hai ba tháng trước, lúc anh gặp lại Đỗ San San, rõ ràng vẫn còn biểu hiện chú ý.

“Trước kia thì thế, hiện tại cũng không ghét.” Bạch Lập Nhân trả lời, đơn giản rõ ràng, chặn chỗ hiểm yếu.

Không ghét à, không ghét...

Không hiểu vì sao những lời này lọt vào tai cô lại cực kì chói tai.

“Mà chuyện của tôi, cô đừng quan tâm.” Anh không muốn tiếp tục bàn về đề tài này nữa.

Cái này không phải do cô chán quá nên mới hỏi thăm sao?!

Diệu Diệu đang định nói gì đó, Đỗ San San đã gõ cửa bước vào.

“Trà sữa trân châu.” Đỗ San San đặt ly trà sữa trước mặt anh.

Bạch Lập Nhân mặt không đổi sắc đổ ly trà vào chậu lan dạ hương.

Trà sữa nóng hổi a! Diệu Diệu hưng phấn.

Phù, phù, phù, cô cực kì chăm chú, hai mắt không chuyển động, lại bắt đầu học thuật hấp thu đại pháp.

“Anh ngủ không ngon sao?” Đỗ San San vẫn chưa đi, ngồi xuống trước mặt anh, quan tâm hỏi.

“Ừ.” Thực tế thì đã hơn 48 giờ anh chưa được chợp mắt.

“Mấy hôm nay Khiêm Quân cũng như thế, vẫn không chịu rời bệnh viện!” Mỗi lần nhắc đến chuyện này, mọi người lại thấy bất lực.

Ý! Viên trân châu rung rung rồi!

Diệu Diệu hưng phấn, cổ tình không nghe bọn họ nói chuyện.

Cô một khi đã làm chuyện gì đều rất chăm chú, cực kì chăm chỉ, tinh thần nghiên cứu cái mới rất chi là cao...

“Vậy cô định làm thế nào?” Bạch Lập Nhân hạ bút, chuyên chú nghe Đỗ San San nói chuyện.

“Có thể làm sao bây giờ? Dù sao sắp tới bọn em cũng không kết hôn.” Đỗ San San ra vẻ khổ sở đáp.

Nghe câu đó, Bạch Lập Nhân cũng thoáng an tâm.

“Liêu Diệu Trần cũng thật ngốc...”

Cổ tình phớt lờ tâm trạng buồn bực đến sắp nội thương, Diệu Diệu tiếp tục nhìn chòng chọc trà sữa trân châu của mình.

Không phải cô ta đang nói bậy sao? Không nghe cũng thế.

Đúng vậy, rất ngu ngốc, mà người khẳng khẳng làm đồ ngốc như tôi thì có sao.

Bạch Lập Nhân đưa tay qua, búng một cái vào đám sương mù màu trắng nhạt kia.

“Ái da...” Quả nhiên là nghe được tiếng kêu thảm thiết của ai đó.

Mỗi lần bắt nạt cô, anh cảm thấy thật thoải mái, khoe môi vì thế cũng hơi cong lên thành một nụ cười.

Đỗ San San nhìn mà ngây ngốc.

Từ lúc gia đình xảy ra chuyện, Bạch Lập Nhân chưa từng ở trước mặt cô cười như vậy bao giờ.

Tuy bề ngoài Bạch Lập Nhân rất lạnh lùng, nhưng nói cho cùng cô là người cũng lớn lên với anh, cũng biết con người anh ngang bướng, cứng đầu đến thế nào, có phải là vì anh nghe cô nói mình sẽ không kết hôn nữa, nên mới thoải mái nở nụ cười như vậy?

Đỗ San San hít một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí: “Anh Lập Nhân, em nghe lời anh, chia tay với Tiết Khiêm Quân.”

Quyết định của Đỗ San San khiến anh ngẩn ra, lập tức đáp: “Hôm đó suy nghĩ của tôi có chút hỗn loạn, nên mới đưa ra lời đề nghị vô lý đó, thật ra cô cũng không cần để tâm...”

Anh không hy vọng cô ta chia tay với Tiết Hồ Ly, bởi vì...

Như vậy không phải quá tiện nghi cho Liêu Diệu Trần sao?!

“Không, em đã nghĩ kỹ rồi, lễ đính hôn mà đã phát sinh tai nạn đổ máu như vậy, có thể là do ông trời có ý khuyên bảo mà thôi.” Đỗ San San lắc đầu.

“Khuyên bảo?” Bạch Lập Nhân khó hiểu.

Đỗ San San mỉm cười, thoát nhìn rất động lòng người: “Vâng, sợ dĩ em đồng ý đính hôn là vì muốn quên đi một người, muốn bắt đầu lại từ đầu! Chuyện này đã khiến em nhận ra, em không thể vì nỗi tuyệt vọng của chính mình mà xúc phạm đến người khác.”

Bạch Lập Nhân lại ngây ra một lúc.

Anh không ngốc, đương nhiên hiểu ý Đỗ San San.

Hạ mắt, anh vô thức dùng đầu ngón tay vỗ về lá của cây lan dạ hương.

Tại sao lại là lúc này?

Anh nghĩ mọi chuyện đều đã trôi qua cả rồi.

Nhưng hiện tại, anh cực kì cần một người để lên giường cùng.

Nếu người này là San San...

Hiện tại đang là giữa trưa, hình thể của Diệu Diệu vẫn chưa thể xuất hiện.

“Bạch Lập Nhân, đừng có vuốt nữa!” Đám sương mù kia cứ bay tới bay lui, thân là đám sương mù đó, Diệu Diệu quả thực xấu hổ đến không chịu nổi nữa, mới phải hô to.

Vuốt tới vuốt lui đã cả tiếng rồi, người cô gần như bị anh ta sờ hết lượt rồi!

Cô cũng có nghe lời Đỗ San San vừa nói, cho nên vẫn cứ cố gắng tránh đầu ngón tay của anh ra, không dám quấy rầy anh.

Nhưng không ngờ anh lại ngẩn người, không ngừng tiếp tục sờ mó.

Anh không biết, vừa rồi nhất thời tránh không kịp, anh ta... anh ta... anh ta không chỉ chạm phải ngực cô, mà còn chạm vào mông cô nữa...

Quấy nhiễu tình dục? Một chậu lan dạ hương?

“Hồn ma, cô đang lảm nhảm gì vậy?” Bạch Lập Nhân khôi phục tinh thần, cười nhạt.

Bực mình, không chấp.

“Dù sao cũng không cho anh sờ lung tung!” Cô thở phì phò.

Cô bây giờ đang phải tá túc trong lá cây, anh sờ lá cây có khác nào đang sờ cô?

Bạch Lập Nhân lại với tay lấy bình xịt, “xịt, xịt” vài cái lên lá cây.

“A! Cả người đều ướt đầm hết rồi...” Tiếng kêu thảm thiết của Diệu Diệu lại truyền đến.

Nghe vậy, anh khoái trá nở nụ cười: “Cho nên, hiện tại cô đang rất là ”ẩm ướt“?”

Anh không suy tính nhiều như vậy, chỉ cần có thể nghe được giọng nói của cô, biết cô vẫn luôn ở bên cạnh là đã thỏa mãn rồi.

“Anh vất vả rồi, không cần phải tắm cho tôi như thế!” Diệu Diệu bị khi dễ đến độ khóc không ra nước mắt: “Anh mà còn phun nữa, tôi cởi quần áo cho anh xem!” Cô cũng muốn làm lưu manh!

“Cô cứ cởi a, tôi cũng muốn xem hồn phách cởi quần áo kiểu gì lắm.” Bạch Lập Nhân thông thả đợi, lại nhàn nhạt nói.

Vậy cũng không dọa được anh? Diệu Diệu trực tiếp học máu.

Tại sao cô không học hấp thu đại pháp trong nháy mắt được chứ? Nếu thế thì nhất định hiện tại cô đã đáp lễ anh bằng mấy viên trân châu rồi.

Về sau, cô tuyệt đối không nói anh đi quấy nhiễu tình dục một chậu lan dạ hương nữa!

Béo: Anh già đi xem mắt!

89. Q.6 - Chương 7

Lại đến tối, Diệu Diệu vẫn tiếp tục ngồi trên sàn nhà, ép đôi môi đầy đặn quyến rũ của mình thành hình chữ O, cực kì khắc khổ luyện tập “hấp” công.

Bạch Lập Nhân ngồi trên sofa, nhìn như đang chuyên tâm đọc báo, nhưng chính xác lực chú ý lại nằm cả trên người cô.

Cô hy vọng anh đồng ý phá thân.

Anh chưa từng kể với ai, bao gồm cả cô, thật ra anh vẫn hay nhớ đến cảm giác hôn lên đôi môi xinh đẹp kia, càng nhớ đến cảm giác khi vuốt ve cơ thể trắng mịn như ngọc nào đó.

Diệu Diệu sở hữu một cặp đùi rất đẹp, có thể dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của cánh đàn ông, cũng không khó để gọi lên trí tưởng tượng của họ, anh cũng đã từng tưởng tượng đến cảnh cặp đùi quyến rũ kia vòng qua người mình, tưởng tượng đến cảnh cô nằm dưới thân mình run run rên rỉ, cũng đã từng tưởng tượng đến cảnh dục vọng của chính mình chôn sâu vào cơ thể mềm mại của cô.

Suy cho cùng anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi.

Mà cô, bộ dạng rất “chín”, hơn nữa loại hình xinh đẹp như cô, chín đến độ thời thời khắc khắc đều muốn câu dẫn đàn ông, cả người chỗ nào cũng toát lên vẻ quyến rũ, thậm chí là diễm tục.

Tố chất gợi cảm này là trời sinh, không phải cô ý giả vờ.

Lúc này, Diệu Diệu vẫn đang mặc bộ lễ phục khiêu gợi màu trắng bạc dài phết đất, ý mình là hồn phách nên khinh thường đến độ không thèm để ý đến chuyện bộ ngực đầy đặn sắp nhảy ra khỏi cổ áo, giống như đang dụ dỗ đàn ông: Mau đến hôn tôi đi, mau đến thượng* tôi đi!

*Chắc ai cũng biết từ này rồi nhỉ, nôm na là “đến chà đạp chị đi” đó

90. Q.6 - Chương 8

Bạch Lập Nhân dùng tốc độ nhanh nhất có thể để hoàn thành mọi việc, chỉ mới 10 giờ tối, anh đã tra chìa khóa vào nhà.

Diệu Diệu vẫn lẳng lặng nằm trên giường, vẫn giữ nguyên tư thế khi anh ra khỏi nhà.

Anh liếc mắt nhìn sàn nhà, đó là chỗ khiến anh cả tối hôm nay đứng ngồi không yên, lúc này nó rất sạch sẽ, một giọt nước cũng không thấy đâu.

Có lẽ lúc này là anh nhìn nhầm thôi.

“Diệu Diệu.” Bạch Lập Nhân kéo ghế ngồi ở đầu giường, khẽ gọi tên cô.

Kì lạ, hồn phách cũng buồn ngủ? Xem bộ dạng của cô, dường như đang ngủ rất ngon.

Nhưng, bọt nước toát ra từ trán cô là gì vậy?

Nghe thấy giọng anh, Diệu Diệu mở hai mắt, lập tức đáp lời: “Bạch Lập Nhân, anh về rồi à?”

Anh nhú mày, phát hiện ra giường chỗ cô nằm xuống cũng ướt một mảng.

Nương theo ánh mắt anh, Diệu Diệu bỗng thấy căng thẳng, lập tức nói: “Không có gì, là mồ hôi của tôi thôi...”

Không xong rồi, anh sợ bẩn mà.

“Chút nữa là khô thôi, không có việc gì!”

Thấy chân mày Bạch Lập Nhân vẫn nhăn tít lại, Diệu Diệu vội vàng chủ động xin đi giặt giặc: “Nếu không, anh còn ra dự phòng không? Tôi giúp...” Giúp anh thay, những lời này đều bị cô nuốt ngược trở lại.

Hiện tại, những thứ đơn giản như vậy cô chỉ có thể nói suông mà thôi.

Thật đau lòng.

Cô ở nơi này, cứ có cảm giác làm cái gì cũng không được, thật khiến người ta uể oải.

“Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy? Bị cảm sao?” Anh cau mày.

Nếu sớm biết cô không khỏe thì anh đã không ra ngoài.

“Tại tôi không đúng, không nên vào đây lúc anh đang thay quần áo.” Vì hai người họ đều đã trưởng thành, cô lại còn mặt dày muốn đến sờ con rồng kia nên mới bị dương khí làm bị thương.

Bạch Lập Nhân hơi sững sốt: “Không phải tôi có đeo vòng tay sao?” Vì sợ làm cô bị thương nên ngay cả khi ngủ hay khi tắm, anh đều không gỡ nó ra.

“Trên vai anh xăm một con rồng, tôi tò mò, nên...” Động tay động chân chút.

“Vậy về sau cô đừng chạm vào nữa, tôi cũng sẽ không cởi trần trước mặt cô nữa.” Thời tiết dạo này cực nóng, cho dù bật điều hòa thấp thì lúc ngủ anh cũng gần như cởi sạch.

Không ngờ, chỉ mới cởi áo thôi mà sự tỉnh đã nghiêm trọng như vậy rồi.

Xem ra, lại phải thay đổi thêm một thói quen nữa.

Dạo này anh đối xử với Diệu Diệu tốt đến mức đáng phải kinh ngạc.

Diệu Diệu khó khăn nặn ra một nụ cười.

Vì hôm nay đi xem mắt nên Bạch Lập Nhân mặc sơ mi đen, trông rất lịch lãm, càng làm nổi bật gương mặt đẹp trai của anh.

Diệu Diệu bỗng phát hiện, mình hơi ngẩn người.

Đây là lần đầu tiên cô để ý, thì ra mình cũng có một người bạn đẹp trai như thế.

“Khai thật đi, buổi xem mắt tối nay thế nào?” Diệu Diệu hỏi vấn đề mà mình vốn rất quan tâm: “Mấy cô ấy có hợp với tiêu chuẩn của anh không?”

“Người thứ nhất làm ở cục thuế, 25 tuổi, ngoại hình tạm ổn.” Bạch Lập Nhân không muốn giấu cô điều gì nên thành thật trả lời.

“Công việc cũng tốt, chẳng khác gì đang cầm một cái bát bằng vàng. Nếu anh và cô ấy qua lại, vậy mấy vấn đề liên quan đến thuế ở công ty cũng có thể được giúp đỡ rồi!” Diệu Diệu lập tức nghĩ đến chuyện này.

“Không được, cô ta xem mình chẳng khác gì nữ vương, khi nói chuyện ánh mắt rất cao ngạo!”

Bạch Lập Nhân lắc lắc tay.

Nếu để anh và loại phụ nữ như vậy lên giường, hẳn nào cũng dùng ánh mắt đông chết đối phương trước cái đã.

Loại người này mà có hẹn hò, chắc cả năm rưỡi cũng không nở ra tí cảm xúc nào, cho nên anh lập tức loại trừ.

“Chẳng phải anh cũng thế à, còn không biết xấu hổ đi phê bình người khác!” Diệu Diệu trách.

Bị anh trừng mắt một cái thì lập tức cười cười: “Vậy người thứ hai thì sao?”

“Người thứ hai là người mẫu nổi tiếng, hình như đang tham gia chương trình nào đó trên tivi.”

“Lợi hại vậy sao?” Diệu Diệu sợ hãi than: “Chắc đáng người đẹp lắm!”

Bạch Lập Nhân nhìn cô một cái, thú thực, anh chẳng thấy đáng người đối phương đẹp hơn cô chút nào, nếu Diệu Diệu mà tham gia chương trình gì đó, có khi còn áp đảo cô ta cũng nên.

“Quên đi. Tôi vừa nhìn thấy mấy cô ngực to đã không có chút cảm tình nào rồi!” Cả buổi tối, đối phương hết hỏi anh cái này đến cái kia, khiến anh cảm thấy rất phản cảm, còn ước phải chi mình đừng đồng ý đi gặp mặt cô ta.

“Người này... Người ta ngực to thì làm phiền anh chắc?!” Diệu Diệu tức giận bắt bình.

Không có.

Người khác ngực to thì anh không ngại, nhưng mà, cô thì khác, rất phiền mắt anh.

Bạch Lập Nhân không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô, ánh sáng trong đôi mắt không ngừng lóe ra.

Anh nhìn cô như thế lại khiến cô ngượng, lấy hai tay che đi bộ ngực kiêu ngạo ít nhất cũng phải 34D, lúng túng lảng sang chuyện khác: “Vậy, người thứ ba?”

Bạch Lập Nhân trầm mặc một lát mới chậm rãi nói: “Là giáo viên, ngoại hình bình thường nhưng trông rất thoải mái, rất ưa nhìn.”

Diệu Diệu ngẩn ra, cô cứ nghĩ anh sẽ tiếp tục phê bình.

Không ngờ, hình như ấn tượng của anh với cái cô thứ ba này rất tốt.

“Tôi bị cô người mẫu kia quần lấy nên đến muộn vài phút, nhưng cô ấy rất kiên nhẫn, cũng không tỏ ra giận dữ.” Lúc đó mới ngồi được mười mấy phút, anh đã vội vã trở về, lấy lý do có chuyện quan trọng rồi vội vàng chấm dứt buổi hẹn, đối phương cũng rất rộng lượng, khiến anh ấn tượng khắc sâu.

“Là một người phụ nữ hiền lành thành thật, rất giống mẹ tôi.” Bạch Lập Nhân cười nhẹ, nói ra quyết định mà trên đường về mình đã suy nghĩ kỹ càng: “Tôi nghĩ, cưới vợ thì nên cưới một người phụ nữ bình thường một chút, nên định sẽ thử hẹn hò với cô ấy.” Nếu mọi chuyện thuận lợi, anh định sẽ đốc thúc chuyện chung thân đại sự của mình luôn, sau đó “đưa” cho cô thứ cô cần.

Ngoài ý muốn, Diệu Diệu ngơ ngác mở miệng, nhưng lại chẳng nói nên lời, chỉ chậm chậm buông ra một câu: “Bạch Lập Nhân, tôi muốn ngủ.” Đầu cô vẫn còn rất choáng váng.

Quan trọng là, trái tim đột nhiên thấy không thoải mái.

“Làm sao vậy, lại thấy khó chịu à?”

Anh thấy cô vẫn còn đỏ mặt không ngừng, như thể sắp hóa thành một vũng nước.

“Nếu không thử đi...” Bạch Lập Nhân định nói nếu không thử đi bác sĩ xem thế nào, nhưng bỗng nhớ ra, cô thế này thì làm sao xem bệnh được?!

“Số điện thoại nhà cô bao nhiêu, để tôi gọi hỏi mẹ cô xem tình huống này nên xử lý thế nào!” Vừa dứt câu, anh đã móc điện thoại ra.

“Không cần đâu, tôi biết thế này không chết được, chỉ yếu đi vài ngày thôi.” Diệ Diệ chậm rãi nhắm hai mắt lại: “Bạch Lập Nhân, có thể cho tôi tiếp tục mượn giường ngủ một giấc không?”

Trên giường có mùi hương rất tươi mát, rất dễ chịu, khiến cô vô cùng an tâm.

“Không về lại chậu hoa cũng được sao?” Bạch Lập Nhân hỏi xác nhận.

“Không sao. Chỉ cần về đó trước khi trời sáng là được...” Giọng cô càng lúc càng nhẹ.

Anh đứng dậy, vì để phòng vụn nhắt nên buông toàn bộ màn cửa xuống, cho dù cô có ngủ quên thì trong phòng cũng không quá sáng, sẽ không ảnh hưởng đến hồn phách của cô.

“Tốt rồi, ngủ ngon! Tôi ra xô pha ngoài phòng khách ngủ, có việc thì cứ gọi.” Bạch Lập Nhân nói xong thì xoay người mở cửa đi ra, sao hôm nay anh ta nói chuyện dễ nghe vậy?

Vì quá buồn ngủ nên Diệ Diệ hơi mơ hồ, có phần dại ra, nhưng cũng biết dáng người anh cao như thế, làm sao nhét vừa xô pha? Cho dù đêm nay có chịu thiết nằm ngủ ở đó, sáng mai thế nào cũng bị đau lưng à xem.

“Anh có muốn cùng ngủ không, giường rộng thế này, ngủ hai người cũng không sao mà...” Cô mơ màng hỏi. Nhưng Bạch Lập Nhân lại nghe rất rõ ràng.

“Nam nữ thụ thụ bất thân...” Anh khó xử.

“Đừng đùa, tôi là bán quý đó, đàn ông muốn chạm còn chạm không được, bày đặt nam nữ thụ thụ bất thân...” Diệ Diệ nhắm mắt lại, khóe môi cười tự giễu.

Thế nhưng ngủ chung một giường, cũng không tiện thật.

“Mà thôi quên đi, cái giường này cũng chỉ còn trống một nửa, làm sao anh ngủ được...” Diệ Diệ nhẹ giọng lầm bầm.

“Tôi đi tắm trước, tí nữa mới ngủ.” Bạch Lập Nhân vẫn tiếp tục mở cửa phòng.

Ý của anh là từ chối hay đồng ý vậy? Quên đi, cô chỉ lo cho anh thôi, có phải muốn “ngủ” với anh đâu.

Cơn buồn ngủ ập đến khiến Diệ Diệ không suy nghĩ được nữa, lại lần nữa nặng nề mê man.

Tắm rửa xong, Bạch Lập Nhân xác định lại lần nữa, chỉ khi đã chắc chắn cổ áo ngủ đủ cao, che khuất được hoàn toàn con rồng trên vai mới an tâm.

Anh biết mình hồ đồ, biết thừa Diệ Diệ vì con rồng trên vai mình nên mới bị thương, hiện tại tốt nhất phải cách xa cô một chút mới là đối sách.

Nhưng...

Anh bước ra khỏi phòng tắm.

Trước kia anh vẫn không tin, hiện tại mới hiểu, thích một người là luôn muốn được đến gần người ấy, khát vọng này căn bản không thể áp chế.

Nếu, cô đã chủ động mở miệng...

Chờ đến khi cô “tỉnh” lại, có lẽ cô sẽ vô cùng hạnh phúc mà trở thành vợ người khác.

Giường hơi lạnh, Bạch Lập Nhân căng thẳng nằm xuống.

Thật là, cũng đâu phải lần đầu tiên ở chung một chỗ với cô!

Hơn nữa, hiện tại cô ngủ rất say, cần bản làm gì có chuyện gì xảy ra. Anh luôn thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân, rằng cô không phải là một con người đầy đủ.

Dựa vào khoảng cách rất gần giữa hai người, anh có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài trên gương mặt trong suốt đang ngủ say đối diện.

Bạch Lập Nhân giơ cánh tay lên giữa không trung, thoát nhìn như thể Diệu Diệu đang say ngủ trong lòng mình.

Anh tìm lòng không dẫu lên lút đưa môi lại gần cánh môi gợi cảm kia, cô ngủ hơi hé miệng, nếu không phải không có cảm xúc thực tế, đây chẳng khác gì một nụ hôn vô cùng dịu dàng.

Anh lùi lại, đem chăn cuộn lại thành một lỗ hổng hình tròn, như thể đang đắp lên người Diệu Diệu.

“Ngủ ngon.” Biết rõ cô không nghe thấy, nhưng anh vẫn dịu dàng chúc cô ngủ ngon.

Nhắm mắt lại, Bạch Lập Nhân lại lo lắng mở mắt ra.

Xác định cô vẫn nằm đây, anh mới an tâm nhắm mắt lại.

Có đôi khi anh rất lo lắng, lo lắng việc hôn phách của cô ở bên cạnh mình, thật ra chỉ là một giấc mơ, còn sự thật lại là việc Diệu Diệu vẫn đang mất đi tri giác nằm ở bệnh viện, sống chết chưa rõ.

Không hiểu vì sao, anh vẫn luôn lo lắng như vậy.

Không biết đã trần trọc bao lâu, Bạch Lập Nhân lại giật giật cơ thể, mở mắt ra một lần nữa.

Lại khê liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Cô vẫn đang ngủ rất ngọt ngào.

Anh tham lam ngắm nhìn gương mặt điềm nhiên say ngủ của cô, đang định dời tầm mắt đã lâu không thể thu về...

Đột nhiên, anh hoảng hốt, cơ thể của cô không ngừng lóe sáng.

“Diệu Diệu!” Bạch Lập Nhân hoảng sợ đưa tay ra.

Nhưng, trước mắt anh, Diệu Diệu bỗng dưng biến mất.

91. Q.6 - Chương 9

Bạch Lập Nhân cuống cuống.

“Diệu Diệu!”

“Diệu Diệu!”

“Diệu Diệu!”

Thế nhưng cho dù anh có hô to đến đâu thì cũng không nghe thấy bất cứ tiếng trả lời nào.

Lẽ nào cô quay về bệnh viện rồi? Bạch Lập Nhân nhanh chóng mở cửa phòng xông ra ngoài.

Cấp tốc chạy đến bệnh viện.

Tiết Khiêm Quân về mặt mệt mỏi dựa lưng vào ghế dành cho người thăm bệnh ở lại qua đêm, khi nhìn thấy Bạch Lập Nhân thì ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bạch Lập Nhân vốn là người rất xem trọng bề ngoài, nếu không phải hai người họ đã quá quen thuộc thì khi Tiết Khiêm Quân nhìn thấy người đàn ông nửa đêm mặc áo ngủ, đi dép lê chạy đến bệnh viện, anh đã nghĩ chỉ là người giống người mà thôi.

Bạch Lập Nhân ngay cả việc liếc mắt nhìn Tiết Khiêm Quân cũng tiếc, bước lên ấn mạnh chuông cửa phòng theo dõi đặc biệt.

“Có chuyện gì vậy?” Y tá mở cửa, vẻ mặt không hề dễ chịu, cũng hỏi câu tương tự.

“Liệu Diệu Trần tỉnh rồi ư?” Bạch Lập Nhân xông tới hỏi.

Y tá cau mày, giọng nói vô cùng bức mình, “Không có! Không phải đã nói rồi sao? Nếu như cô ấy tỉnh lại, chúng tôi sẽ thông báo cho các anh trước tiên.” Theo như quy định, trong phòng theo dõi đặc biệt nhất định lúc nào cũng phải có người, nguyên nhân là vì nếu có chuyện khẩn cấp, phải lập tức thông báo cho người nhà bệnh nhân.

“Không có khả năng, cô ấy nhất định đã tỉnh!” Giọng Bạch Lập Nhân rất chắc chắn, Tiết Khiêm Quân hơi cau mày, vẻ mặt cũng trở nên căng thẳng.

“Anh nghe không hiểu tiếng người sao?! Tôi đã nói rồi, cô ấy chưa tỉnh!” Vì Bạch Lập Nhân quá cố chấp nên thái độ của y tá cũng thô lỗ hơn: “Bây giờ không phải thời gian thăm bệnh, mời anh ngày mai lại đến!”

Sau đó không chút khách khí đóng cửa lại.

Thế nhưng Bạch Lập Nhân lại dùng sức đẩy mạnh cửa ra, y tá không kịp cản, suýt chút nữa va vào tường.

Bạch Lập Nhân không để ý được nhiều chuyện như vậy, chỉ chăm chăm bước nhanh vào phòng.

Tiết Khiêm Quân cũng ngẩn ra, yên lặng đi theo phía sau.

Bạch Lập Nhân hoàn toàn không biết Diệu Diệu nằm ở giường nào, nhưng phòng theo dõi đặc biệt không quá mười bệnh nhân, rất dễ tìm.

Các bác sĩ phụ trách cũng nghe thấy tiếng chuông mà chạy đến: “Tiên sinh, phiền anh nhanh chóng ra ngoài, thể này không đúng theo quy định!” Nhưng khí thế của Bạch Lập Nhân khi này rất mãnh liệt, không ai có đủ can đảm để ngăn anh lại.

“Bác sĩ, tim của bệnh nhân giường số năm đột nhiên ngừng đập!” Y tá khẩn cấp thông báo, bác sĩ cũng không doái hoài đến bọn họ nữa, đi thẳng đến giường bệnh số năm.

Số năm?

Bạch Lập Nhân đặt tay lên tim, nó đang đập rất dữ dội trong lồng ngực, anh theo bước chân bác sĩ bước thẳng đến giường bệnh số năm.

Thấy bác sĩ đang cố gắng cứu sống một bệnh nhân nam trẻ tuổi, thân thể cao to thì thở phào một hơi.

“Tít. Tít” Tiếng máy đo nhịp tim vang lên đều đều, cùng với khuôn mặt trắng bệch của ...

Chính là Diệu Diệu.

Đầu cô vẫn cuốn băng dày đặc, mắt nhắm chặt, trên người cắm đầy dây, màn hình theo dõi hiển thị huyết áp rất thấp, mạch đập thông thả.

Không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

“Không thể nào, tại sao có thể như vậy?” Bạch Lập Nhân bị đá kích rất lớn.

Tại sao có thể như vậy? Anh cứ nghĩ...

“Cô ấy chưa tỉnh, nếu cô ấy tỉnh, tôi sẽ biết.” Tiết Khiêm Quân vẫn giữ yên lặng ở phía sau đột nhiên lên tiếng.

“Không thể nào, cô ấy không thể nào chưa tỉnh!” Bạch Lập Nhân vẫn chưa chấp nhận được chuyện này.

Nếu cô ấy chưa tỉnh lại, nếu như cô chưa trở về, như vậy, cô đã đi đâu?

Một hồn phách đang yên đang lành, sao có thể tự nhiên biến mất không thấy tăm hơi chứ?

Tiết Khiêm Quân nhìn tình cảnh xung quanh một chút, hai bên giường của bệnh nhân giường số năm, bác sỹ đã thông báo cho người nhà đến nhận tin tử vong.

Người vợ trẻ tuổi cùng đứa con chưa đến mười tuổi khóc thét lên, khiến người khác không khỏi đau lòng.

“Bạch Lập Nhân, đã khuya rồi, nhân viên y tế cũng phải làm việc, chúng ta ra ngoài thôi.” Tiết Khiêm Quân kéo tay anh.

Tình huống này không thích hợp để ở lại.

“Buông ra!” Nhưng Bạch Lập Nhân lại lạnh lùng hất tay Tiết Khiêm Quân ra, cố chấp đứng một bên: “Trước khi trời sáng, cô ấy nhất định sẽ tỉnh lại.”

Hồn phách ngu ngốc kia chắc còn đang trên đường tới bệnh viện. (

Một câu, chỉ một câu thôi đã đủ khiến mặt mày hai người họ xám ngoét.

Quá mất mặt.

Đáng ghét.

Anh chạy vào toilet, còn cô đỏ mặt, tiếp tục quay về làm tổ trong chăn.

Ham hố ngồi xem bóng đá nên dự định tung hàng sớm bị đổ bể :v

Cả nhà đọc truyện vui nhé, ta lại lọ mọ đi viết bài để mai nộp đây :v

92. Q.6 - Chương 10

Diệu diệu phát hiện, cảm giác của mình đối với ai đó đang lặng lẽ thay đổi.

“Anh về rồi!” Nghe thấy tiếng mở cửa, cô vội vàng bay từ chậu lan dạ hương ra.

Liên tục bị bệnh năm ngày, cuối cùng cô cũng khôi phục được nguyên khí.

“Trước mắt đừng tập uống trà sữa trân châu nữa, rất tốn sức! Tôi mua chè sago cho cô đây.” Bạch Lập Nhân đặt một ly chè sago nhiều màu trước mặt cô, sau đó đi thẳng về phòng.

*Sago: Là cái hạt trong trong nhỏ nhỏ người ta hay bỏ vào chè đậu xanh á.

Diệu Diệu buồn bã định mở miệng nói chuyện, nhưng anh lại bảo: “Tôi đi tắm đã.” Sau đó cầm quần áo sạch sẽ bước vào nhà tắm.

Bạch Lập Nhân có thói quen khi về nhà sẽ lập tức đi tắm.

Vì vài ngày nay sức khỏe cô rất yếu nên anh không dắt Diệu Diệu cùng ra ngoài nữa, hại cô chỉ có thể chán nản nằm nhà chờ anh về.

Cô muốn trò chuyện với anh, rất muốn a.

Nhưng cô đâu thể nào chỉ vì muốn nói chuyện với anh mà xông vào phòng tắm? Hơn nữa, cô rất sợ con rồng trên vai trái của Bạch Lập Nhân.

Đã nhiều ngày, bọn họ đều ngủ chung giường.

Cô có thói quen nằm nghiêng về bên phải khi ngủ, còn anh vì con rồng trên vai nên mỗi đêm đều phải nghiêng người về bên trái, cho nên hai người họ đều mặt đối mặt nằm ngủ.

Nhiều lần cô tỉnh lại lúc nửa đêm, đều phát hiện anh đang mở mắt, yên lặng chăm chú nhìn mình, ánh mắt lo lắng kia dường như đang sợ hãi, sợ chỉ cần mình chớp mắt, cô sẽ lại biến mất.

Thì ra hôm đó, người bị dọa không chỉ có cô, mà còn có anh.

Buổi tối hôm kia, đến khi gần hết công dụng, Bạch Lập Nhân lại uống bùa chú.

Về mặt thẩm thiết như tráng sĩ ra trận của anh khiến Diệu Diệu âm thầm tiếc rẻ, phải chi mà lấy máy ảnh chụp lại cảnh đó làm lưu niệm thì quá tuyệt vời a!

Diệu Diệu đứng canh trước cửa phòng tắm, khi Bạch Lập Nhân bước ra đã thay quần áo chỉnh chu.

“Anh muốn đi đâu?” Diệu Diệu ngơ ngác hỏi.

Hay là anh muốn ra ngoài? Áo sơ mi tao nhã, phóng khoáng lại rất có cá tính, Bạch Lập Nhân vuốt mái tóc ngắn, lộ ra cái trán cao sáng sủa cùng ngũ quan cân đối.

Thật ra cô thích bộ dạng anh khi mặc quần áo ở nhà hơn, đặc biệt thoải mái, đặc biệt – mê người.

Vài ngày gần đây, cô không biết mình bị làm sao, lúc nào cũng vụng trộm đánh giá anh, mà càng đánh giá lại càng cảm thấy, vì sao bất luận là nhìn thẳng hay nhìn nghiêng, đều cảm thấy anh rất mê người, sống mũi cao thẳng, đôi môi kiên nghị với độ cong đẹp đẽ – mỗi lần nhìn, cô đều cảm thấy tim mình đập rất nhanh. (là yêu đó)

Tự nhận thấy dạo này sao mình chăm chỉ thế :v

93. Q.6 - Chương 11

Để xóa hình xăm bằng tia laser, điều khiến Bạch Lập Nhân khó chịu nhất chính là việc ba ngày trước khi tiến hành giải phẫu không thể để hình xăm động vào nước.

“Anh không đi tắm sao? Xác định hôm nay vẫn không đi tắm sao?” Diệu Diệu và anh nằm trên cùng một cái giường, cô nghiêng mặt, nghi ngờ hỏi.

Rất kì lạ! Anh ta không phải chịu kích thích gì đó chứ?

Ngày hè tháng tám rất oi bức, vậy mà đã ba ngày anh không tắm rửa!

“Mùi lấm à?” Bạch Lập Nhân xấu hổ nghĩ người mình.

Có mùi sao? Có mùi sao? Rõ ràng ngày nào anh cũng lau người mà.

Ông trời ơi, anh cũng muốn chết lấm.

Đặc biệt là...

Xốc chăn lên: “Tôi ra xô pha ngủ!” Kiên quyết không để hình tượng bản thân bị hủy!

Tuy rằng anh và cô sẽ không tiến triển đến loại quan hệ đó, nhưng cũng không muốn cô nhớ đến hình tượng lồi thối lệch thếch của mình.

Anh thà rằng để cô nghĩ mình là một con rùa rụt cổ, còn hơn là một người đàn ông lồi thối!

“Không có, không có mùi!” Diệu Diệu cũng ngồi dậy, vội vàng nói rõ.

Không phải có mùi, chỉ là cảm giác rất kì lạ, thật không tài nào tưởng tượng.

Cô là hồn phách, cô không tắm được, chẳng lẽ anh đang muốn trải nghiệm cuộc sống của một hồn phách sao?

Nhưng Bạch Lập Nhân đã quyết: “Không ược, chúng ta không thể tiếp tục ngủ chung được nữa!” Dù sao sau khi phẫu thuật, để tránh bị cô phát hiện, anh cũng định phân giường một vài ngày.

“Này, tôi hay nói đùa mà!” Diệu Diệu luống cuống tay chân.

“Mấy hôm nay tôi không muốn ngủ cùng cô nữa!” Bạch Lập Nhân ném lại một câu rồi vội vàng chạy khỏi phòng, dường như sợ mình mà còn ở lại đó thêm 1 phút, sẽ khiến cô nghĩ thấy cái mùi gì đó kì lạ trên cơ thể.

Lúc ấy, anh chỉ lo vội vã rời giường, không để ý thấy lời nói của mình quá vô tình.

Không muốn ngủ cùng cô nữa...

Diệu Diệu kinh ngạc nhìn theo bóng dáng không chút lưu tình của anh, tâm tình đột nhiên ê ẩm.

Phải rồi, người ta có bạn gái rồi, sao có thể ngủ chung một chỗ với cô nữa chứ.

Cô là ai chứ?

Bất quá chỉ là một hồn phách, chỉ là một hồn phách chuyên gây rối anh mà thôi.

Diệu Diệu nằm lại trên giường, khóe mắt đột nhiên cay cay.

...

Sau khi giải phẫu - lại là một chuỗi ba ngày liền không được tắm rửa.

Người vốn mắc bệnh nghiện sạch sẽ như Bạch Lập Nhân quả thật thấy đây chẳng khác nào tra tấn.

Nhưng ở trước mặt Diệu Diệu, có đánh chết anh, anh cũng không chịu thừa nhận bản thân đã gần sáu ngày chưa tắm rửa.

Cho nên, trước đó hai ngày, vì vấn đề mặt mũi, anh vẫn cố gắng thực hiện rất nhiều “động tác giả.”

Trong phòng tắm, sau khi đã mở nước ào ào, Bạch Lập Nhân mới cởi áo.

Vị trí được phẫu thuật bằng tia laser trên vai trái có rất nhiều bọt máu li ti, trông vô cùng thê thảm, đến độ máu thịt lẫn lộn.

Chỗ này rất khó bôi thuốc.

Trước đó hai ngày, anh đều phải lắc cổ bôi thuốc lung tung nên mới biến mình thành bộ dạng thê thảm như vậy.

Nếu có người hỏi tẩy hình xăm có đau không? Anh nhất định sẽ trả lời: Cực kì cực kì đau, đặc biệt lại còn kèm theo yêu cầu biến thái là ký “giấy sinh tử”, Bạch Lập Nhân muốn một lần xóa cho sạch sẽ, quả thật đau đến mức muốn giết người.

Sáng nay, Tiểu Vĩ vô tình vỗ vai anh một cái, làm anh đau đến độ suýt chút nữa mắng sả vào mặt cậu ta.

Cởi sạch quần áo, anh bước vào phòng tắm, dùng nước lạnh táp vào người cũng như miệng vết thương.

Thật thoải mái.

Bạch Lập Nhân ngẩng mặt, vô cùng hưởng thụ loại cảm giác này, không còn để ý đến vết thương trên vai nữa.

“Bạch Lập Nhân, anh còn chưa tắm xong à?” Thấy anh vào đã lâu mà còn chưa ra, Diệu Diệu đứng ở cửa gọi.

Không thèm để ý đến cô, tiếp tục hưởng thụ.

Nhân sinh thật đẹp...

“Nếu anh còn chưa chịu ra, tôi vào á!” Diệu Diệu đe dọa.

Dựa vào, đáng chết!

Bạch Lập Nhân tắt nước, vội vàng lấy khăn mặt lau người, nhanh chóng mặc quần áo trong nhà vào, uy hiếp: “Liều Diệu Trăn, cô mà dám xông vào, tôi đá cô ra khỏi nhà đấy!”

“Rồi rồi, tôi đây còn chưa muốn rửa mặt!” Sao mồm miệng tên này lại ác độc thế hả?

Cô không nhỏ mọn như vậy, không so đo chuyện ngày xưa anh hay bắt bẻ mình, lại càng không muốn so đo chuyện mấy hôm nay, cho dù thất lạng mỗi như anh cũng không chịu về phòng ngủ.

Bọn họ là bạn bè già lâu năm, hẳn là nên khoái trá trên ghẹo nhau, chứ không nên so đo hẹp hòi.

Diệu Diệu giả vờ không quan tâm đến cảm giác bị người ghét bỏ.

Bạch Lập Nhân mở cửa phòng tắm: “Còn lâu cô mới có cơ hội rửa mắt.”

Anh đâu có điên mà biểu diễn múa thoát y trước mặt cô.

Diệu Diệu đang định cãi lại vài câu.

“Ding Dong.” Chuông cửa vang lên.

Diệu Diệu và anh, hai mặt nhìn nhau.

“Mau chui vào chậu lan dạ hương đi!” Anh ra lệnh.

“Thật ra tôi bay tới bay lui cũng có làm sao đâu, người khác cũng đâu thấy được!”

Diệu Diệu kháng nghị, nhưng anh chỉ mới trừng mắt nhìn cô một cái, cô đã dùng dằng xoay người bay về chậu lan dạ hương.

Bạch Lập Nhân thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là cô Ngô đang mỉm cười nhẹ nhàng, cô giơ giỏ hoa quả trong tay lên nói: “Bác gái bảo tôi hôm nào đến nhà anh chơi, nên tôi đến.”

Cái này...

Không ai đánh kẻ đang cười, tuy Bạch Lập Nhân không thích người khác đến nhà mình, nhưng cũng không phải dạng người qua cầu rút ván.

Huống chi, hiện tại cô đang là đối tượng xem mắt của anh, bạn gái đến nhà bạn trai vốn là một chuyện hết sức bình thường.

Diệu Diệu biết là không đúng, nhưng cô rất tò mò, vì thế im lặng thò đầu ra khỏi chậu lan dạ hương để nhìn lên.

Hóa ra đây là cô Ngô, bộ dạng đúng là rất bình thường, bình thường giống như người qua đường vậy.

Nhưng nhìn kĩ một chút, thanh thanh tú tú, trắng trẻo sạch sẽ, quả thật rất thuận mắt.

Thì ra Bạch Lập Nhân thích loại hình nữ sinh như vậy.

Cảm giác rầu rĩ trong ngực mấy hôm nay lại lần nữa trỗi dậy.

May mà Bạch Lập Nhân và cái cô họ Ngô kia ngồi trên sofa cách nhau cả gần một thước.

Hai người nói chuyện rất khách khí, chẳng khác nào đang tiếp khách.

Như vậy cũng được tính là người yêu sao?

Diệu Diệu nhìn đến bức mình, tính cách hai người họ đều thuộc loại chậm nóng, lý trí như thế có khi phải mất ba tháng mới có thể tiến triển đến mức độ nắm tay, một năm rưỡi mới có thể hôn môi á.

Cô không nên vui vẻ! Chuyện này đối với cô không có lợi, nếu cái cô họ Ngô này không phù hợp, Bạch Lập Nhân chẳng phải sẽ đi tìm đối tượng mới sao? Như thế đúng là rất “từ từ”.

Cô không nên vui vẻ!

Nhưng vì sao khi sờ sờ khoe môi, lại thấy nó đang giương lên thật cao?

Không biết cái cô Ngô kia nhẹ nhàng nói điều gì mà lại khiến Bạch Lập Nhân lúng túng đáp: “Cái đó, cũng khá hơn rồi.”

Ánh mắt anh vẫn luôn hướng đến chậu lan dạ hương nọ.

Bởi vì vấn đề mà đối phương đang đề cập vừa hay lại là chuyện anh không muốn cô biết.

“A, trên vai anh có vết máu kia.” Cô Ngô thấp giọng.

Bạch Lập Nhân giật mình, may mà giọng đối phương rất nhẹ, nha đầu thối trong chậu lan dạ hương kia chắc không nghe thấy đâu.

“Tôi muốn nó nhanh khỏi nên hay dùng tay nặn máu...” Anh cười khổ.

Không thể không thừa nhận bản thân rất nóng vội, anh muốn khôi phục sớm một chút, anh muốn... ngủ chung với Diệu Diệu.

Khụ khụ khụ! Ngủ cái gì mà ngủ.

“Anh chưa bôi thuốc mỡ đúng không?” Cô Ngô sợ hãi hỏi.

“Có bôi, nhưng mà tự bôi khó quá.” Vị trí này rất khó để tự bôi thuốc.

“Anh cởi áo ra đi, tôi giúp anh.” Cô Ngô nói.

Cởi áo?

Mấy câu trước Diệu Diệu chỉ lo cười ngây ngô nên không nghe rõ, nhưng câu này cô nghe rất rõ ràng.

Tại sao lại phải cởi áo?

Chẳng lẽ?

A a a! Không cần! Cô còn chưa luyện xong hấp công đại pháp mà!

Bạch Lập Nhân lúng túng.

“Không cần ngưng, chuyện này có gì đâu.” Cô Ngô hào phóng, khẽ cười.

Chỉ là nhắc tay giúp đỡ thôi mà, trong lòng không nghĩ gì là được rồi.

Không thể nào, cô giúp anh bôi thuốc, vậy chẳng phải phải tiếp xúc cơ thể sao? Chỉ nghĩ đến đây anh đã thấy lạnh người.

Nhưng anh cũng hiểu, nếu muốn qua lại lâu dài thì đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Bạch Lập Nhân khẽ cắn môi, ánh mắt lại lướt qua chậu lan dạ hương, sau đó quyết định:

“Vào vào phòng nhé!”

Được rồi, tới thôi!

Diệu Diệu há hốc mồm nhìn Bạch Lập Nhân dẫn cô Ngô vào phòng, đóng cửa.

Một lát sau, trong phòng đột nhiên truyền ra âm thanh ngâm nga quỷ dị.

Diệu Diệu vốn dĩ đang không biết phản ứng kiểu gì, đột nhiên đầu óc trống rỗng.

94. Q.6 - Chương 12

Da đầu Bạch Lập Nhân run lên, toàn thân đều nổi da gà, nhưng vẫn cố nén sự lạ lẫm, cứng ngắc trấn an bản thân nâng cao tinh thần, rồi cởi áo ra.

Anh xoay lưng về phía cô Ngô, toàn bộ cơ bắp căng cứng như muốn gồng thành khối.

Nếu ngay cả chuyện như vậy còn làm không được thì sao có thể hoàn thành chuyện mà cô ấy nhờ?

Thấy miệng vết thương trên vai Bạch Lập Nhân, cô Ngô kinh ngạc: “Sao anh lại biến mình thành thế này?”

Sau khi bắn laser xóa hình xăm, vốn đã bị thương, hơn nữa anh còn quá nóng nội muốn xóa hết cả con rồng, lúc ấy khi vừa mới làm xong, gần như toàn bộ vết thương đều đầm đìa máu.

Đúng là bây giờ hơn phân nửa vết thương đã đóng vảy, phân nửa còn lại vẫn còn đang rỉ máu.

Vết thương chỗ nặng chỗ nhẹ này thật khiến cô Ngô choáng váng.

“Để tôi giúp anh bôi thuốc.” Vết thương nặng thế này nếu không để ý, sớm hay muộn cũng mưng mủ.

Bạch Lập Nhân do dự, hơi chần chừ.

Không phải anh sợ chảy máu, vết thương ngoài da như vậy cũng không là gì, nhưng mà...

“Đây, cô làm đi!” Bạch Lập Nhân bất động nằm úp sấp.

Cô Ngô cẩn thận dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa lên miệng vết thương, anh phải hít sâu mấy lần mới có thể nhin được nổi xúc động muốn đá bay cô đi.

Nếu so với chuyện về sau, đây chỉ là một bước cực kì nhỏ.

Nhẫn, nhẫn, nhẫn! Anh dùng toàn lực nhẫn nhịn, tay nắm thành quyền đến mức lưng nổi gân xanh.

“Phù...” May mà trên lưng truyền đến một cơn đau buốt, thì ra cô đã bắt đầu bôi thuốc, thành công dời đi lực chú ý của Bạch Lập Nhân.

“Chắc sẽ rất đau, anh nhin một chút.” Cô Ngô dịu dàng nói.

...

Diệu Diệu đã sớm bay ra khỏi chậu lan dạ hương, còn cái sàn nhà sắp bị một hồn ma như cô bay tới bay lui đến độ xuất hiện dấu vết.

Không nên vào! Không thể vào!

Bạch Lập Nhân khóa cửa phòng là vì không muốn cô vào đó.

Cô hẳn là nên thức thơi một chút, nếu bây giờ cô bay vào rồi lỡ phát hiện hai người họ đã cởi sạch quần áo thì chẳng phải rất xấu hổ sao? Nếu thế nhất định sẽ chọc tức Bạch Lập Nhân à xem!

Không nên vào! Không thể vào!

Không thể! Không thể!

Nhưng...

Bất chấp! Diệu Diệu “tông” mình vào: “Không cần! Không được! Bạch Lập Nhân, tôi còn chưa học được hấp công đại pháp!” Diệu Diệu xúc động, nào cô nóng lên, vừa xông vào vừa luống cuống hô to.

Vừa mới dứt câu, cô liền ngáy ngẩn.

“Ai cho cô vào?” Nghe thấy giọng nói quen thuộc của cô, Bạch Lập Nhân theo bản năng lấy chân quần chặt nửa người trên đang ở trần của mình, nổi giận.

“Bạch Lập Nhân...” Diệu Diệu bị cảnh vừa rồi đập vào mắt, sợ đến mức ngay cả gọi tên anh cũng không đủ sức.

Anh, anh, trên lưng anh bị làm sao vậy?

Tuy rằng chỉ mới liếc mắt một cái, nhưng cô vẫn kịp nhìn thấy vết thương máu me ghê người kia.

Khi đó, anh chỉ nghiêng người lộ ra một bả vai, còn cô Ngô thì đang cầm bông trong tay, giúp anh thấm máu.

Nghe cô nói thế, Bạch Lập Nhân mạnh mẽ xoay người, mặt đối mặt với Diệu Diệu, không thềm để ý đến cô Ngô đang ngáy người nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Tôi làm đau anh à?” Nhưng anh không hề nghe thấy.

Từ đầu đến chân Bạch Lập Nhân chỉ cảm nhận được một cảm xúc duy nhất.

“Liêu Diệu Trăn, cô ra ngoài ngay cho tôi!” Bạch Lập Nhân nổi trận lôi đình, to tiếng với cô, vừa thẹn quá hóa giận cuốn lấy chân, che đi bả vai của mình.

Hả...

Diệu Diệu ngơ ngác.

Cô vốn tưởng nếu mình xuyên tường vào sẽ có thể nhìn thấy một màn thật hương sắc, không ngờ lại gặp phải tình cảnh quỷ dị như vậy.

“Vai anh...”

Thấy cô chưa đi, ngược lại còn hỏi vấn đề mà mình không muốn nhắc đến nhất, Bạch Lập Nhân càng thêm tức giận: “Liêu Diệu Trăn, tôi không ngờ da mặt cô lại dày như vậy, cũng không tôn trọng người khác như vậy! Cô ra ngoài ngay cho tôi!” Lời nói rất lạnh lùng.

Anh và cô làm việc với nhau đã nhiều năm, cũng biết cô là người để ý đến phép tắc, nhưng không ngờ lần này lại đoán sai.

Chẳng lẽ lệ phụ nữ đúng là sinh vật không thể chiều chuộng, nhìn cô càng ngày càng không có phép tắc thì biết!

Anh không muốn cô nhìn thấy bả vai mình.

Ít nhất là cho đến lúc vết thương lành lặn.

Anh vốn là người kì cục như vậy đấy!

“Vai anh...” Diệu Diệu lại hỏi lần nữa.

“Cút!” Bạch Lập Nhân rống lên.

Một luồng dương khí tỏa ra khi anh hét lên, ngay cả dây đeo hắc diệu thạch ở tay cũng xuất hiện vài vết nứt.

Anh không chú ý, nhưng Diệu Diệu thì có.

Tình huống không khỏi khó khăn, Diệu Diệu vội vàng xuyên tường bỏ chạy.

Cuối cùng cũng đuổi được cô đi! Bạch Lập Nhân thở hắt ra một hơi, nhưng đột nhiên sực nhớ đến cô Ngô vẫn đang run run dõi theo anh.

“Anh, anh... Vừa rồi, trong phòng có người?” Bông băng rơi xuống đất, trong mắt cô hiện rõ vẻ kinh hoàng.

Bạch Lập Nhân sững sốt một chút, lập tức trả lời: “Không có!”

Nhưng do anh trả lời quá nhanh, ngược lại khiến người ta có cảm giác giấu đầu hở đuôi.

“Anh, anh nói chuyện với...” Quý?

Vừa rồi anh đáp trả như vậy, rõ ràng là đang nói chuyện với người khác!

Mà cô cũng xác định rằng người đàn ông này bình thường nói chuyện rất từ tốn, tinh thần cực kì bình thường!

Không sai được!

Ngay cả hô hấp cô cũng thấy khó khăn.

“Không có, cô đừng nói lung tung!” Bạch Lập Nhân bắt mắt cường điệu.

Chuyện này cho dù có đánh chết anh cũng không thừa nhận, vì nó có liên quan đến sự an toàn của Diệu Diệu.

Anh giải thích rõ ràng: “Vừa rồi tôi Nói cô cút đi!” Đành phải nói dối thôi.

Với tình cảnh hiện tại thì Bạch Lập Nhân chỉ còn nước chọn cách này, thà rằng đoạn tuyệt quan hệ với cô Ngô còn hơn gây thêm rắc rối.

“A!” Nhưng cô Ngô vẫn không chịu nổi kích thích, hoảng loạn chạy khỏi phòng.

Sự tình rõ ràng không phải vậy, rõ ràng cô nghe thấy anh gọi tên một người.

Không có người phụ nữ nào lại muốn ở chung với một người đàn ông có khả năng nhìn thấy người côi âm cả.

Thấy cô Ngô chạy trời chết, Bạch Lập Nhân thở phào.

May mà giao tình giữa anh và cô còn chưa sâu đến mức cô phải vì anh mà giả vờ gì đó.

Anh không hy vọng có người bước vào nhà mình.

Bạch Lập Nhân xoay người lại, buồn bực nằm trên giường.

Sau đó bất giác cân nhắc, có phải vừa rồi anh rất nặng lời không?

Mà cái cô kia nữa, sao không nói không rằng chạy vào phòng làm gì?!

Nằm một lúc, đầu óc cũng thanh tỉnh rất nhiều, ngược lại bắt đầu lo lắng, có khi nào vừa rồi mình nóng tính quá không? Lỡ như Diệu Diệu tức giận thì làm sao bây giờ? Lỡ như cô tức giận rồi...

Đi tìm Tiết Hồ Ly...

Ngoài trời bắt đầu mưa, tiếng mưa róc rách khiến tâm trạng Bạch Lập Nhân càng thêm hỗn loạn.

“Đáng chết!” Bỗng nhiên anh xoay người đứng lên, thay quần áo, cố gắng dẹp mặt mũi qua một bên rồi vội vàng chạy ra bên ngoài.

Phòng khách, rất im ắng.

“Liêu Diệu Trăn!” Anh hô to: “Cô ra đây cho tôi!”

Nhưng không có ai trả lời.

Bạch Lập Nhân kinh hãi bước lại chậm lan dạ hương.

Nói đó không còn sương mù vờn quanh nữa, cũng không có thân hình trong suốt nào đang buồn chán đến mức ngủ gật nữa.

Cô...

“Cút” thật sao?

Nhất thời, Bạch Lập Nhân rơi vào hoảng loạn.

Vừa rồi anh chỉ phát tiết thôi mà, tính tình anh vốn nóng nảy, cô làm thư kí bao năm, cũng đâu phải lần đầu tiên cô thấy anh nổi nóng?!

Anh chạy xuống dưới, giữa màn mưa, Bạch Lập Nhân chạy như điên về hướng bệnh viện.

Không được! Không thể để cô gặp mặt Tiết Khiêm Quân được, lỡ như bọn họ gặp nhau, cô đi theo hắn thì phải làm sao?

Chạy vội đến bệnh viện, toàn thân Bạch Lập Nhân ướt đẫm, chẳng khác nào vừa được vớt lên từ đầm nước.

Bởi vì, anh quên lái xe.

Diệu Diệu bây giờ đã được chuyển ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt.

Bạch Lập Nhân đẩy mạnh cửa phòng bệnh ra, Tiết Khiêm Quân đang nằm trên sofa nắm mắt nghỉ ngơi, nhìn thấy anh thì khẽ nhúm mày.

“Tiên sinh, anh tìm bệnh nhân phòng mấy?” Y tá chăm sóc đặc biệt nhanh nhẹn hỏi.

Bạch Lập Nhân liếc mắt nhìn một lượt phòng bệnh, Diệu Diệu không có ở đây.

Anh thoáng an tâm, lập tức rời khỏi phòng bệnh.

Nhưng hiện tại anh nên đi đâu tìm cô đây?

Lần này, Bạch Lập Nhân tìm liên tục bốn năm giờ liền.

Phải đến gần sáng, anh mới mệt mỏi trở về nhà.

Sớm biết thế này thì anh đã cố gắng không chế tính tình rồi!

Tìm một hồn ma trốn nhà đi thật sự là chuyện không hề đơn giản.

Nhưng, vừa mới mở cửa.

Trong phòng khách tối như mực đột nhiên truyền đến một giọng nói đầy lo lắng: “Bạch Lập Nhân, anh đi đâu vậy?... Tôi xin lỗi...”

Lòng Bạch Lập Nhân chợt cảm thấy mừng như điên.

Anh vội vàng bật đèn, lập tức nhìn thấy cô im lặng ngồi ở chỗ kia.

“Cô đi đâu vậy?” Anh bước đến, đầu thềm để ý đến việc toàn thân đang ướt đầm, vị trí xóa xăm hiện ra rõ mồn một.

“Bạch Lập Nhân... Anh, có phải vì tôi mà đi xóa, xóa hình xăm không?” Diệu Diệu không trả lời, ngược lại vặn hỏi.

Vừa rồi, cô ra khỏi nhà là vì muốn để bản thân suy nghĩ thông suốt một lần.

Ví như, tại sao cô lại không chịu được cảnh anh và cô Ngô ở chung một phòng.

Ví như, tại sao khi nhìn thấy cảnh máu me trên bả vai anh, tim cô lại đau nhói, như thể vết thương đó là của mình.

Bạch Lập Nhân yêu sạch sẽ đến mức nào, Diệu Diệu hiểu rõ hơn ai hết, cô căn bản không thể tưởng tượng một người mắc chứng nghiện sạch sẽ như anh sao có thể đi làm loại chuyện này.

Tại sao anh lại đi xóa hình xăm đó?

“Vớ vẩn! Cô bị thần kinh à! Tôi đây ghét bỏ nó quá xấu xí nên mới đi xóa!” Anh lập tức phủ nhận.

Giấu đầu lòi đuôi.

Diệu Diệu cúi đầu, không dám nâng mắt.

Anh xăm hình là vì mẹ Bạch, sao lại đi xóa? Anh đứng ra không hề có lý do nào để làm vậy! Con rồng kia thoát nhìn cũng không tệ, thậm chí còn rất uy phong lẫm lẫm.

Có phải là vì ngày đó nó làm cô bị thương không?

Anh, anh, anh...

Diệu Diệu không cách nào tự thuyết phục bản thân rằng Bạch Lập Nhân đối với cô chỉ là bạn bè thuần túy.

Bạch Lập Nhân căn bản không phải dạng người nghĩa khí đến độ tự thương tổn chính mình.

Anh, anh, anh, có khi nào...

Diệu Diệu nhớ đến khi Bạch Lập Nhân tuyên bố muốn theo đuổi mình, lúc đó anh còn bị cô không chút khách khí mắng cho vài câu.

Tôi muốn theo đuổi cô, cô thích cũng phải thích, không thích cũng phải thích!

Hiện tại nhớ lại, hai gò má liền nóng lên.

Nhưng bây giờ anh đã có cô Ngô, nếu cô nói mình đối với anh cũng có “cảm tình”... có khi nào sẽ bị cười nhạo, bị cự tuyệt không?

Hơn nữa, hiện tại cô chỉ là một hồn phách, làm sao có thể đáp lại tình cảm của anh?

Chỉ cần nghĩ đến đó, Diệu Diệu liền cảm thấy tự ti, buồn rầu.

95. Q.6 - Chương 13

Trời vừa tờ mờ sáng, Diệu Diệu đã bay ra khỏi phòng ngủ để chuẩn bị trở về chậu lan dạ hương.

Nhưng bước chân cô lại bị một người hấp dẫn.

Cô kìm lòng không đậu bước lại gần, vẻ mặt buồn rầu ngồi xổm trước mặt người đang ngủ say.

“Tôi nên làm gì bây giờ?” Cô vừa lăm bầm vừa ngắm Bạch Lập Nhân.

Mũi anh rất thẳng, như thể được điêu khắc vậy.

Diệu Diệu vươn tay muốn chạm vào anh, nhưng chỉ còn cách vài centimet, cô lại hốt hoảng rút tay về.

Trước kia, khi còn là đồng nghiệp, dường như chẳng có gì là không dám. Anh là cấp trên, nịnh bợ, nịnh nọt, lợi dụng anh là điều đương nhiên, hiện tại, dường như mỗi lần nhìn thấy anh, cô lại cảm thấy xấu hổ, có phần thẹn thùng...

Nhưng.

Vẫn kìm lòng không được muốn lại gần.

Diệu Diệu ôm đầu gối ngồi xuống sàn, vì như vậy có thể dựa lại gần anh hơn một chút.

Bạch Lập Nhân thật sự thích cô sao? Cô có cảm giác như vậy, nhưng lại không dám xác nhận.

Dù sao hôm qua anh cũng không tự mình thừa nhận.

Còn cô, đã động lòng, có nên nói cho anh biết không??? Nhưng, lỡ như sự thực không như cô nghĩ, về sau bọn họ đối mặt không phải sẽ rất xấu hổ sao?

Bất tri bất giác ngồi một lúc lâu, không biết vì sao Bạch Lập Nhân còn chưa tỉnh lại, vẫn ngủ rất say.

Giờ này đáng lẽ anh đã rời giường từ lâu.

Chẳng lẽ vì hôm qua dầm mưa, hiện tại toàn bộ ngôi nhà đều dùng rèm cửa che hết ánh sáng nên anh tưởng trời chưa sáng? Nhớ lại tình cảnh đêm qua, hình như là anh ra ngoài tìm cô.

Đối xử hung dữ, thiếu kiên nhẫn với cô như vậy, bộ dạng như bị làm phiền của anh khiến cô cảm thấy khó chịu, nhưng vừa mới quay đầu lại khẩn trương đi tìm cô như thế.

Ai dza, rốt cuộc là thích hay không thích?!

Diệu Diệu quay đầu, vạn phần buồn rầu ai oán liếc nhìn anh.

Nhưng vừa mới liếc mắt đã phát hiện ra có điều gì đó không đúng.

“Bạch Lập Nhân, anh không thoải mái à?” Hai gò má anh đỏ bừng, trên trán cũng đổ rất nhiều mồ hôi.

Đêm qua lúc anh về nhà, hình như trời đang mưa.

Hiện tại lại kì lạ thế này.

Hình như anh sốt rồi.

Diệu Diệu lo lắng nghiêng đầu, xem xét vết thương trên vai anh, vừa nhìn đã hoảng sợ.

Hôm qua anh dầm mưa cả đêm, miệng vết thương toàn bộ đều sưng lên, khắp cả vai sưng mủ rất đáng sợ.

Tại sao lại thế này? Làm sao bây giờ?!

“Bạch Lập Nhân, anh tỉnh, tỉnh!”

Bất luận cô liều mạng gọi như thế nào anh cũng không hề hay biết.

Hiển nhiên, anh hôn mê rồi.

Diệu Diệu cố đặt tay lên trán anh hết lần này đến lần khác nhưng đều vô dụng, hờn phách không có thực thể, không thể chạm vào anh, càng không thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể.

Cô gấp đến độ giơ thẳng chân.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Diệu Diệu lo lắng chạy vào nhà nhà tắm, muốn đi vắt khăn mặt hạ sốt cho anh.

Nhưng chỉ một động tác đơn giản như thế cũng đủ để làm khó cô.

Bất luận có lo lắng đến mức nào thì tay cô chỉ có thể xuyên qua khăn mặt mà không thể bắt lấy.

“Bạch Lập Nhân, tỉnh, tỉnh, anh phát sốt rồi! Chúng ta đến bệnh viện thôi!” Tình huống của anh thế này nhất định phải đến bệnh viện mới được!

Quay lại phòng khách, cô lại dùng hai tay lay anh tỉnh.

Nhưng vẫn vô dụng.

Tay cô thậm chí còn không thể chạm được vào vai anh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì Bạch Lập Nhân nguy mất!

Diệu Diệu gấp đến phát khóc, nhưng vẫn vô dụng, cho dù cô có cố gắng đến mấy thì vẫn chỉ là một hồn phách.

Cô không thể lay anh tỉnh, cũng không thể chăm sóc cho anh.

“Bạch Lập Nhân, tỉnh lại đi! Tỉnh, tỉnh!...”

Tất cả những gì cô làm chỉ có thể hô to như vậy thôi, gọi đến mức giọng khàn cả đi, nhưng vẫn không làm nên chuyện gì.

Cái gì cô cũng không làm được!

Diệu Diệu đành phải dùng cách cuối cùng, bay ra khỏi phòng, lập tức nhìn thấy nhìn thấy cặp vợ chồng nhiệt tình sống ở nhà bên cạnh đang đi đến thang máy, hình như định ra ngoài.

“Đợi một chút, xin hai người! Giúp tôi với...”

Nhưng họ không thể nghe thấy.

Bảo vệ khu nhà vừa hay đi ngang qua.

“Phiền anh gọi cấp cứu hộ tôi, chủ nhà này đang hôn mê!” Diệu Diệu gấp đến độ chạy vòng vòng bên người bảo vệ.

Nhưng cô chẳng qua chỉ là một hồn phách, so với không khí cũng không khác là bao.

Diệu Diệu chạy tới chạy lui ngoài hành lang, cuối cùng một người gần như sắp hôn mê, cảm thấy không khỏe như cô cũng chỉ có thể quay về nhà, lo lắng nhìn chằm chằm Bạch Lập Nhân đang sốt cao.

Cô không thể làm gì được cho anh cả.

Đang lúc Diệu Diệu cảm thấy rất rầu rĩ, thì điện thoại của Bạch Lập Nhân không ngừng đổ chuông.

Trên màn hình hiển thị cái tên: Đỗ San San.

Bạch Lập Nhân đầu đau như muốn nứt ra, chậm chậm mở mắt.

“Bạch Lập Nhân!” Diệu Diệu hưng phấn nhào đến.

Nhưng anh chỉ nhìn cô một cái, như thể đang xác định cô vẫn còn ở đây, rồi lại an tâm nhắm mắt lại.

“Bạch Lập Nhân, anh đừng ngủ, nghe điện thoại đi! Nghe điện thoại đi!!” Diệu Diệu không ngừng lắc nhai bên tai anh, so với một bà lão còn dài dòng hơn.

Anh bị làm phiền, không chịu được nữa, đành phải tiếp điện thoại: “Alo?”

Người anh bây giờ nóng đến mức không thể chịu được.

“Anh Lập Nhân, khi nào anh mới đến công ty? Đến kì hạn thanh toán nợ, ngân hàng họ đã gọi điện báo, nội trong ngày hôm nay chúng ta phải chuyển tiền qua đó.”

Nhiều ngày nay, lực chú ý của anh đều đặt hết lên người Diệu Diệu, gần như quên mất chuyện kì hạn cho vay này.

“Nói cho cô ấy, ở gần kéo dưới cùng có ống đựng bút, bên trong có chìa khóa nhà!” Thấy được một tia hy vọng, Diệu Diệu lập tức lo lắng nói.

Kể từ đêm sinh nhật anh, sau khi cô xấu hổ nhờ mẹ Bạch đến đưa chìa khóa nhà mình xong thì lập tức giấu nó ở văn phòng, kết quả lại quên nói cho anh biết, mà cũng do cô giấu kĩ quá nên nhất thời quên mất.

Hy vọng Đỗ San San không ôm bụng thuốc nổ mà dọn dẹp gần kéo.

Bạch Lập Nhân mơ hồ lập lại lời Diệu Diệu cho Đỗ San San nghe, sau đó cúp điện thoại.

Hiện tại anh chỉ muốn ngủ thôi.

Đến lúc tỉnh lại, Bạch Lập Nhân cảm giác trên trán có đắp cái gì đó thì giật mình.

“Đừng cử động, anh sốt tận 40 độ, tuy bác sĩ đã kê thuốc hạ sốt nhưng bây giờ vẫn còn sốt nhẹ.” Bàn tay mềm nhẹ phủ lên trán anh, Đỗ San San vừa thay khăn mặt mới, vừa dịu giọng nói.

Anh theo bản năng quay đầu nhìn về phía chậu lan dạ hương.

Trong chậu sương mù vờn quanh.

Diệu Diệu vẫn còn.

Bạch Lập Nhân nhẹ nhàng thở ra, hơi dịch người: “Sao cô lại ở đây?”

Đầu vẫn rất đau.

“Là em phải hỏi anh câu đó mới đúng, sao lại biến mình thành thế này?!” Đỗ San San tức giận nói: “May mà em gọi điện thoại cho anh, anh còn chỉ rõ vị trí để chìa khóa, nếu không, anh có chết ở nhà cũng không ai biết!”

Vừa rồi lúc mở cửa ra, suýt chút nữa là bị anh hù chết.

“Bác sĩ nói vai anh bị nhiễm trùng nặng, vài ngày tới không được động đến nước!” Đỗ San San thật sự không hiểu nổi, cái hình xăm đó đã theo anh bao nhiêu năm rồi, tại sao tự dưng lại đi xóa, thế này chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Bạch Lập Nhân có thể cảm giác được, hiện tại bà vai mình mát lạnh, không còn nóng hầm hập như lúc này nữa, chắc là đã được bôi thuốc tử tế.

Anh nhớ đến chuyện công ty, cố nén cảm giác không khỏe: “Chuyện hoàn vay thế nào rồi?”

“Tài khoản công ty còn bốn trăm vạn, hôm qua Tiểu Vĩ đã lấy danh nghĩa cá nhân mượn thêm ba trăm vạn, chỉ còn chờ ba trăm vạn từ phía anh nữa là có thể hoàn vay.” Đỗ San San nghĩ nghĩ, lại tỏ vẻ: “Anh lo liệu được chứ? Nếu không tiện thì em có thể cho anh mượn trước.”

Bạch Lập Nhân lắc đầu.

Anh không muốn vay tiền của cô, nhưng vẫn hỏi: “Ngân hàng có nói mười triệu này nếu hoàn vay thì khi nào mới có thể vay ngược trở lại không? Bọn họ có đưa thời gian cụ thể không?”

“Gần đây, vì chính sách mới nên ngân hàng không tiếp tục cho vay ngạch độ nữa, mười triệu này nếu đã hoàn vay, chắc cũng phải đợi đến sau Tết Nguyên Đán mới có thể vay tiếp.” Chuyện này Đỗ San San đã liên hệ với ngân hàng đầu vào đó.

Sau Tết Nguyên Đán, cam kết hoàn vay đã thực hiện, thời gian vay vốn trên cơ bản không có vấn đề gì.

Lúc đó Diệu Diệu cũng rất xảo quyết khi chuyển thời gian vay vốn qua Tết Nguyên Đán, như vậy ngạch độ đầu năm vừa được đưa ra thì việc xem xét cho vay không mang tính chất mạo hiểm.

“Đi.” Bạch Lập Nhân động mình một chút liền phát hiện đầu mình rất choáng váng.

“Trong ngăn kéo bàn học có một cuốn sổ tiết kiệm, cô lấy hộ tôi.” Đỗ San San vội vàng đứng dậy đi tìm sổ tiết kiệm.

Anh đã chuẩn bị ba trăm vạn xong xuôi.

Bạch Lập Nhân đưa mật mã cho cô ta: “Phiền cô đến ngân hàng lấy tiền hộ tôi nhé, sau đó chuyển vào tài khoản công ty rồi chuyển tiền vay cho ngân hàng.”

Đỗ San San sửng sốt: “Anh tin em?”

“Sao tôi lại không tin cô?!” Anh thấy rất kì lạ.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, mà nhà cô cũng không thiếu tiền, căn bản không thể xảy ra chuyện ôm tiền bỏ trốn.

Nhưng Đỗ San San lại cười ngọt ngào: “Cảm ơn anh!” Sau đó cực kì cẩn thận, như đang cầm vật gì đó cực kì quý hiếm, bỏ sổ tiết kiệm vào túi xách.

Cái này...

Bạch Lập Nhân cảm thấy là lạ.

“Anh Lập Nhân, nghe nói dạo này anh đang đi xem mắt?” Đỗ San San làm như vô tình hỏi.

“Ừ.” Đầu anh đau như muốn nổ tung, thật sự không có tâm trạng đi kể với người khác chuyện mình và cô Ngô kia không còn cơ hội nữa.

“Anh nghỉ ngơi đi, để em dìu anh vào phòng.” Hôm nay, Đỗ San San đặc biệt dịu dàng.

Bạch Lập Nhân gật gật đầu, xác định đúng là bây giờ mình vào giường nằm thì có vẻ thoải mái hơn.

Đỗ San San dìu lấy anh, bọn họ bước vào phòng, chỉ là...

Khi gần đến giường, cô ta đột nhiên trượt chân, không cẩn thận đẩy ngã anh, sau sự cố không khống chế được thì lập tức phục hồi tinh thần.

Anh và cô ta vừa vịn ngã cùng một chỗ, là trên giường...

Bạch Lập Nhân không thích dựa vào người khác ở khoảng cách gần như vậy, đang định đứng dậy thì không ngờ Đỗ San San lại xấu hổ nhìn anh rồi nhắm mắt lại, chủ động đưa môi đến.

Môi và môi, có cảm giác ẩm áp.

Bạch Lập Nhân bị hôn đến mức toàn thân đều nổi da gà (

96. Q.6 - Chương 14

“Anh không đẩy cô ta ra.” Bạch Lập Nhân vừa khép hai mắt lại thì nghe được giọng nói đậm chất lên án của ai kia.

Anh mở mắt, lập tức nhìn thấy gương mặt không rõ cảm xúc của Diêu Diêu.

Anh miễn cưỡng ngồi dậy.

May mà Đỗ San San đã đến ngân hàng.

“Ban ngày ban mặt, cô ra đây làm gì? Dọa một mình cô Ngô còn chưa đủ, muốn dọa tất cả mọi người chạy trốn chết mới cam tâm sao?!” Khóe môi anh cong lên thành một nụ cười yếu ớt, nhìn thấy cô, tâm tình lại thấy khoái trá.

Chỉ là...

Anh đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, may mà ánh sáng trong phòng cũng không mạnh lắm.

Thật ra, buổi sáng khi Diệu Diệu hốt hoảng gọi tên anh, tuy ý thức rất mơ hồ, nhưng anh vẫn mơ màng nhận biết được một chút.

Anh đổ bệnh, dường như khiến cô rất lo lắng.

“Trước kia tôi hôn anh có một cái đã bị anh đồn ngã đến độ xương cốt cũng bị gãy luôn, tại sao đến lúc cô ta hôn anh lại bình yên vô sự như vậy?” Giọng nói Diệu Diệu có phần trầm xuống, vì cô đang mạo hiểm tính mạng mà đứng đây.

“Khi đó chúng ta đâu có quen nhau.” Bạch Lập Nhân thấy kì lạ, tự dừng lại đảo chuyện của tám kiếp trước ra nói để làm gì.

Chuyện khi đó anh vật ngã cô, đến giờ vẫn còn nhớ a! Vậy bây giờ anh cho cô vật anh một lần, coi như bồi thường là được chứ gì!

“Anh và Đỗ San San rất thân thuộc sao?” Diệu Diệu trừng mắt nhìn anh, tôi đây không phục!

“Từ lúc tôi có kí ức đến nay đã biết San San rồi, làm sao nói không quen được?” Bạch Lập Nhân càng thấy kì lạ, chuyện này đâu phải cô không biết.

“Thì ra là thanh mai trúc mã!” Ngay cả hàm răng của Diệu Diệu cũng cảm nhận được vị chua lèm: “Trách sao ngay cả mật mã sổ tiết kiệm cũng yên tâm khai cho người ta biết.”

Không những thế còn không chút do dự đưa mật mã ra, đã vậy bị cưỡng hôn xong cũng không nói gì.

Bạch Lập Nhân căn bản là một quốc gia - hai chế độ, vẫn chưa dứt tình!

Tại sao tất cả tiện nghi đều cho Đỗ San San chiếm? Bề ngoài xinh đẹp, gia thế hiển hách, du học sinh! Còn là...

Một con người rất trọn vẹn...*

* Ý Diệu Diệu là Đỗ San San là người có thực thể, còn chị thì không.

Bạch Lập Nhân cau mày, cô hỏi mấy cái này làm gì?

Trời ạ, khi không nói mấy lời khó hiểu đó là sao?

“Liều Diệu Trăn, cô cũng biết mật mã sổ tiết kiệm của tôi còn gì?” Anh ăn ngay nói thật.

Điều này không giống nhau!

Diệu Diệu định phản bác, nhưng đột nhiên không biết nói cái gì, đành phải tức giận đáp: “Dù sao tôi cũng không tin đó là nụ hôn đầu của Đỗ San San!”

Mới thân mật một chút đã gọi là nụ hôn đầu tiên? Cũng quá ra vẻ đơn thuần đi!

“Cô quản chuyện người ta nhiều vậy làm gì?!” Lời vừa thốt ra, Bạch Lập Nhân đã thấy có gì đó không đúng.

Giọng điệu của cô, rõ ràng là đã rình xem trộm.

Cô lại nhìn trộm? Có biết cái gì gọi là quyền riêng tư cá nhân không hả?

Thói quen từ khi trở thành hồn phách của cô đúng là không tốt mà!

“Cô yên tâm, thứ cần đưa cho cô tôi sẽ đưa, không cần phải nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của tôi như vậy.” Anh bắt đầu không vui, giọng nói cũng dần lạnh đi.

Không ai muốn sau lưng mình lúc nào cũng có một con mắt nhìn chằm chằm, ngay cả chút riêng tư cũng không có.

Thứ cần đưa...

Giọng điệu anh hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn, sau đó lại nghe đến chuyện theo dõi, ngực Diệu Diệu bỗng cảm thấy như có cái gì đó đang tàn phá.

Anh đã chọn được đối tượng? Là cô Ngô, hay Đỗ San San?

Nhất định là Đỗ San San!

“Bạch Lập Nhân, sao anh lại muốn giúp tôi như vậy?” Diệu Diệu cố nén bi thương, dò hỏi.

Đồng ý thất thân, chịu đựng việc xóa hình xăm, tại sao lại khiến cô cảm động, tại sao lại trêu chọc cảm xúc của cô như vậy?

Nếu anh thừa nhận thích cô...

Cô liền, cô liền...

Bạch Lập Nhân mạnh mẽ hất chần lên, tiếp tục nằm trên giường, không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một lần: “Đừng tưởng tôi không biết chuyện lúc muốn thôi việc đã khắp nơi rêu rao, nói tôi đối xử với cô không tốt, lại hay có tật xấu không muốn ai biết. Hiện tại, khó khi tôi nổi lòng từ bi làm chuyện tốt cho cô, cô lại méo méo mó mó, phụ nữ đúng là phiền ooái!”

Nổi lòng từ bi...

Diệu Diệu bị bốn chữ này bắn thẳng vào tâm.

Méo méo mó mó, thực phiền toái!

Mũi tên rút ra rồi lại hung hăng đâm thêm vài cái áu chảy đầm đìa.

Ảo não, khó chịu, cô xoay người chạy trở về chậu lan dạ hương.

Quý đáng ghét! Nhất định là xem trọng “nụ hôn đầu” của Đỗ San San mà!

Càng nghĩ càng giận, càng giận càng khát!

Grừ! Cô muốn luyện hấp công! Để tên đàn ông thổi đó cho người khác chà đạp đi, sau đó cô chỉ cần hút xong rồi té thẳng!

Trong chậu lan dạ hương, Diệu Diệu ra sức nện lá cây, toàn bộ lá của chậu lan dạ hương đều bị cô đánh đến độ lác lác trong gió.

Thấy trong phòng thoáng chốc trở nên yên ắng, Bạch Lập Nhân mở mắt ra, quả nhiên cô không còn ở đây nữa.

“May quá, không còn ai lải nhải không ngừng nữa.” Khóe môi anh thản nhiên nở một nụ cười tự giễu.

Người độc mồm độc miệng quả nhiên lúc nào cũng cô đơn.

Lần sau, thật sự muốn sửa tật xấu nói năng không suy nghĩ này của mình.

Không thích cô lải nhải? Cũng không phải, ít nhất anh không có ý đó, chỉ là hơi thiếu kiên nhẫn mà thôi.

Thậm chí khi nhìn thấy cô, anh còn muốn bắt cô lại.

Chỉ là, ban ngày ban mặt, cô lại bay tới bay lui, thật khiến người ta lo lắng.

Đầu cũng không còn đau như khi nãy nữa.

Bạch Lập Nhân đang ngủ thì bị tiếng bụng sôi lên của mình đánh thức, anh mở mắt, thấy trời đã gần tối.

Anh xuống giường đến phòng khách thì nhìn thấy Diệu Diệu đang chuyên chú ngồi trên sàn nhà luyện hấp công với một ly nước lạnh.

“Chăm chỉ vậy sao?” Bạch Lập Nhân cười yếu ớt.

Mỗi lần tỉnh ngủ có thể nhìn thấy cô thế này, anh đặc biệt có cảm giác an toàn.

Không biết cô lại bực dọc cái gì, không thèm để ý đến anh.

Anh cầm ly nước lạnh đi, đổi thành một ly nước ấm đặt trước mặt cô.

“Đói rồi à?” Anh lại hỏi.

Câu này không phải vô nghĩa sao? Đã bao lâu rồi cô chưa được ăn cái gì!

Không thèm để ý đến anh, tiếp tục luyện, luyện thành công rồi thì mới có thể ăn được cái thứ đồng tử tinh chết tiệt kia!

Cô hút, cô hút, hút, hút, hút!

Thấy ánh mắt chuyên chú của Diệu Diệu, lòng Bạch Lập Nhân lại thấy xôn xao, rục rịch, muốn chạm vào cô.

Quả nhiên anh vẫn vươn tay ra, khẽ khàng lướt qua gáy, cần cổ xinh đẹp, cái lưng với đường cong duyên dáng, và...

Bộ môn mê người.

Anh háo sắc! Bạch Lập Nhân xấu hổ thu ngón tay, cố nén nổi xúc động muốn chạm vào cô một lần nữa.

Chỉ là, kì lạ, nước trong ly có phải vừa mới với đi một chút không?

“Anh còn chưa đi ăn cơm? Cả ngày nay chưa ăn gì rồi.” Diệu Diệu đưa lưng về phía anh, rầu rĩ nói.

Đáng ghét, rõ ràng nói không thèm để ý đến anh ta nữa sao, nói thế để làm gì?

“Trong nhà không có gì ăn, tôi xuống lầu đây.” Anh chỉ chỉ vào chậu lan dạ hương: “Cô vào đó đi, tôi đưa cô ra ngoài.” Đưa cô đi cùng, nếu cô muốn ăn cái gì thì tiện đường mua luôn.

“Anh còn chưa hạ sốt, không cần ra ngoài!” Diệu Diệu phát biểu ý kiến.

Bạch Lập Nhân bỗng thấy kì lạ: “Vẫn còn giận?” Chứ không thì sao không thèm quay đầu nói chuyện với anh.

Giận? Đương nhiên là giận!

“Không có.” Diệu Diệu một mực phủ nhận.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Anh chưa đuổi cô ra khỏi nhà đã là khách khí lắm rồi, cô dựa vào cái gì mà đòi “được sủng thì kiêu”?!

Cô đáng bị mắng, đáng bị ghét bỏ!

Bạch Lập Nhân định nói gì đó thì chuông cửa vang lên.

Là ai?

Anh đang tìm chìa khóa nhà thì cửa đã được mở.

Thấy người đến là ai, Diệu Diệu biến sắc.

Đỗ San San lại đến làm cái gì?

“Anh Lập Nhân, tỉnh rồi?!” Thấy anh ngồi trên sofa ngoài phòng khách, Đỗ San San ngạc nhiên, bước lên thân thiết hỏi: “Sao không ngủ thêm một lát nữa?”

Nhìn kìa nhìn kìa, giọng điệu này giống hệt như cô dâu mới về nhà chồng a!

Diệu Diệu tiếp tục ngồi trên sàn nhà, mạnh mẽ hút một ngụm nước, tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt.

“Xin lỗi, em cứ nghĩ anh còn đang ngủ nên mới mở cửa vào.” Đỗ San San xin lỗi, nhưng không có chút thành ý nào.

Vì tuy miệng nói vậy, nhưng khi Bạch Lập Nhân đưa tay định nhận lại chìa khóa, cô ta vẫn cắt nó vào túi xách của mình: “Chờ anh khỏi ốm rồi em sẽ trả lại.”

Diệu Diệu tức.

Tức chết tôi rồi tức chết tôi rồi!!!! Không uống nước để bình tĩnh chắc cô điên mất!

Vì cô có thể nhìn ra, Đỗ San San vĩnh viễn sẽ không bao giờ trả lại chìa khóa, cô ta muốn trở thành nữ chủ nhân của nhà này.

Hơn nữa, Bạch Lập Nhân còn đồng ý!

Thấy San San nói vậy, Bạch Lập Nhân cũng thấy không có vấn đề gì.

Vài ngày nữa, anh cũng lấy lại chìa khóa thôi.

Chỉ là, kì lạ! Anh lại nháy mắt mấy cái.

Cái ly nước trên sàn kia... thế nào lại?!

“Để em xem xem anh còn sốt không.” Đỗ San San giơ tay lên định sờ trán anh.

Bạch Lập Nhân đứng lúc tránh đi, ánh mắt vẫn còn kinh ngạc nhìn chằm chằm ly nước trên sàn.

Là anh nhìn nhầm sao? Nhưng ly nước kia rõ ràng anh mới đi đổi mà.

Thật ra mấy ngày trước đây anh đã phát hiện, chè sago cũng dao động vài cái.

Chẳng lẽ cái cô kia luyện hấp công đại pháp thành công rồi sao? Nhanh vậy sao?!...

Vậy, anh... chẳng phải

Đã đến lúc lên giường với người khác rồi?!

Diệu Diệu ở đối diện vẫn luôn chăm chú theo dõi anh.

“Tôi khá hơn nhiều rồi.” Bạch Lập Nhân khôi phục tinh thần, nhàn nhạt hỏi: “Chuyện ở ngân hàng thế nào rồi?”

“Cũng không có vấn đề gì.” Bàn tay đột nhiên dừng lại trên không trung khiến Đỗ San San rất xấu hổ, nhưng cũng may năng lực kiềm chế của cô ta rất mạnh. (mặt dày thì có!!!!)

“Anh ăn chút gì đi, chuyện ở ngân hàng vừa sắp xếp xong là em về nhà làm thức ăn cho anh đó.” Đỗ San San cười khanh khách: “Anh mới sốt cao, nên ăn thức ăn nhà làm cho vệ sinh.”

Diệu Diệu nhìn thấy thì hô hào: “Cái gì chứ, đây rõ ràng là thức ăn của khách sạn năm sao làm! Còn bày đặt nói thức ăn nhà làm!” Khi dễ cô không có mắt à! Nhìn thức ăn được trang trí sao kia, nhìn tay nghề kia, thức ăn nhà làm mà tinh xảo được thế này á?!

Bạch Lập Nhân đã dùng ánh mắt cảnh cáo Diệu Diệu không chỉ một lần.

Không cho phép cô lên tiếng! Ngoan ngoãn ngồi yên trong chậu lan dạ hương đi!

Có người ngoài ở đây, cô lộ diện thế này cũng khiến anh cảm thấy bất an.

“Không cần! Anh kêu cô ta mang thêm một bộ bát đĩa đến đây, tôi cũng muốn ăn ”thức ăn nhà làm!“” Diệu Diệu không phục, ngồi xuống trước mặt hai người bọn họ.

Lấy thêm một bộ bát đĩa? Cô nói giỡn à?

“Tôi cũng chỉ giúp anh xem xét xem trình độ của Đỗ San San thế nào thôi? Thuận tiện giúp anh đánh giá xem có nên qua lại với cô ta không! Đúng rồi, cô ta còn nói mình vẫn còn là xử nữ, rất phù hợp với yêu cầu kén vợ của anh!” Câu này Diệu Diệu không cần suy nghĩ liền bật ra khỏi miệng.

Nói thật, cô thấy Đỗ San San rất giả tạo, đây là giác quan của phụ nữ!

“Ăn oán của các người đừng có lôi tôi vào!”

Bạch Lập Nhân nghiêng răng nghiêng lợi không chút tiếng động trả lại cô những lời này.

Đỗ San San lấy bát đĩa xong thì ngồi đề lên người Diệu Diệu.

Tâm Bạch Lập Nhân thoáng tê dại.

May mà hôn phách sẽ không bị thương, cô chỉ biết ngửa đầu, không ngừng lải nhải: “Tôi nhất định phải ăn thức ăn do cô ta nấu, nhất định!” Cô nhất định phải vạch trần lời nói dối của người phụ nữ này.

“Anh Lập Nhân, ném thử tay nghề của em xem.” Đỗ San San bày ra bộ dạng tiêu chuẩn của một người bạn gái, vô cùng thân thiết ngồi bên cạnh anh.

97. Q.6 - Chương 15

Diệu Diệu rất muốn rất muốn tách hai người họ ra, may mà Bạch Lập Nhân cũng không có thói quen ngồi gần, luôn giữ khoảng cách nhất định với đối phương.

Đỗ San San dù mặt dày thế nào cũng không thể phản đối, vội vàng bày đồ ăn tinh xảo, xếp từng món từng món trước mặt anh.

“Lập Nhân, em nhớ hồi còn đi học, mỗi lần người nào tan học trước đều ra quán nước gần trường chờ người còn lại.” Đỗ San San đột nhiên cảm thán nhớ lại chuyện cũ.

Động tác chuẩn bị cầm đũa của Bạch Lập Nhân đột nhiên khựng lại.

“Lập Nhân, em nhớ khi đó anh đối xử với em rất tốt, có khi anh chờ em những hai tiếng, cũng không hề tức giận, đúng không?”

Đúng vậy, tốt lắm.

Diệu Diệu trề môi lắm bầm.

Khi đó, chính mắt cô còn nhìn thấy cảnh họ thân mật hẹn nhau ở cổng trường.

Thật đáng ghét, già rồi còn nhắc lại chuyện đã qua làm gì.

Thật là buồn cười, trong cái vở kịch đã qua này, bản thân Diệu Diệu ngay cả một người qua đường Giáp cũng không phải.

Là chuyện tình ngọt ngào, là chuyện tình ngọt ngào của bọn họ! Hừ!

“Cũng không có gì, cô cũng thường xuyên chờ tôi mà.” Anh lạnh lùng đáp.

Bạch Lập Nhân không nhìn thấy vẻ mặt Diệu Diệu đang giận dữ ngồi chồm hổm một bên.

Hiện tại, bên cạnh anh, một trái một phải, một là người yêu cũ, một là người phụ nữ anh thích.

Thời niên thiếu, giờ lên lớp của anh tương đối nhẹ nhàng, đúng là thường xuyên vừa chờ San San, vừa học bài.

Tính tình anh không tốt, thế nhưng đối với bạn gái vẫn luôn cố gắng nhẫn nại.

Khi đó, mỗi khóa khác nhau nên giờ học mỗi ngày cũng không thể giống nhau, thời còn đi học, đơn thuần như thế, làm gì nghĩ đến chuyện hẹn hò buổi tối gì đó, lúc nào cũng hẹn nhau cùng tan học, anh cho rằng giúp đỡ San San một chút trong chuyện học hành đã là điều đặc biệt dành cho người mình yêu.

“Quên đi những chuyện không vui, chỉ nhớ đến những hồi ức tốt đẹp thôi, được không anh?” Đỗ San San cầu xin.

“Chuyện đã qua, tôi cũng không còn nhớ nữa.” Bạch Lập Nhân mỉm cười, vẻ mặt khách khí, có chút lạnh lùng.

Thành thật mà nói, anh không có thói quen giao tiếp với phụ nữ, đối với phụ nữ, bình thường anh chỉ có hai nét mặt, một là dùng vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo để đối mặt với đối phương, khiến họ khó chịu, thứ hai là vẻ mặt vừa không thể xé rách mối quan hệ, vừa cố gắng càng xa cách càng tốt.

Đối với Đỗ San San, bây giờ anh chỉ có thể dùng khuôn mặt thứ hai.

Đây không phải là lần đầu anh từ chối San San, nhưng không ngờ đối phương lại có ý chí kiên định như thế.

“Khi đó, không phải là không tin, chỉ vì quá thích anh, thích đến nỗi không đủ bình tĩnh để phân tích sự việc!” Đỗ San San cuống cuống giải thích.

Nhưng Bạch Lập Nhân chỉ lắc đầu, “Không, nếu cô đã chấp nhận tin tưởng một người thì sẽ không cần đến thứ gọi là năng lực phân tích.”

Tuy rằng có thể do anh là người quá cố chấp, nhưng quả thực bọn họ không thể tiếp tục được nữa.

Hai người đã cách nhau quá xa, nếu cô nói những lời này vào năm đầu tiên hoặc năm thứ hai xa cách, thì có lẽ bây giờ bọn họ cũng không chia tay như vậy.

Anh không phải là người đàn ông hay thay đổi.

Thế nhưng.

“Lập Nhân, lẽ nào chúng ta ngay cả một cơ hội để tiến triển cũng không có?” Đỗ San San nóng nảy: “Chúng ta đã từng thích nhau như thế, chẳng lẽ bây giờ một cơ hội quay lại quá khứ cũng không được?!”

Không thể nào!

Bạch Lập Nhân theo bản năng muốn thoát ra câu từ chối.

Nhưng...

Có lẽ ở phương diện khác, thật ra vẫn còn tốt hơn việc hẹn hò với một người phụ nữ xa lạ, thay vì phải làm quen từ đầu, không bằng cùng với người mình quen thuộc, như vậy việc tiến thêm bước nữa cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Bây giờ không có gì quan trọng hơn chuyện giúp Diệu Diệu hồi hồn.

Anh trầm mặc .

Bạch Lập Nhân không cự tuyệt!

Diệu Diệu thấp thỏm nhìn anh.

Sự trầm mặc của Bạch Lập Nhân khiến Diệu Diệu bi thương, đổi lại, người phụ nữ kia lại vui như mở cờ trong bụng.

Vì anh không từ chối nên Đỗ San San nghĩ mình có cơ hội, cười cười: “Lập Nhân, đói bụng chưa, mau ăn cơm tối đi.”

Cô ta vội đưa đôi đũa đến trước mặt anh.

Diệu Diệu nhìn chằm chằm vào đôi đũa, dường như muốn dùng ánh mắt bẻ đôi nó ra, miệng lẩm bẩm tức giận: “Không được hẹn hò với cô ta, cô ta đang lừa gạt anh đó!” Trái tim cô bây giờ đang rất hoảng loạn, sợ rằng anh cứ thế mà gạt đầu.

Biết rõ Đỗ San San không thể nghe được giọng Diệu Diệu, thế nhưng cô vừa dứt câu, Bạch Lập Nhân không hiểu sao lại thấy khẩn trương.

“Làm ơn dẹp sự quan tâm của cô qua một bên đi, lập tức rút về chỗ cho tôi!” Anh dùng tay đẩy đầu cô ra, môi khẽ mấp máy cảnh cáo.

Cái cô này sao vẫn ngồi ì ở đây không chịu đi? Ánh mắt cô nhìn Đỗ San San rõ ràng có địch ý muốn đề phòng, chẳng lẽ bị cô ta tổn thương tới mức này?

Được rồi, anh sẽ nhanh chóng tìm cách đuổi Đỗ San San đi.

“Anh Lập Nhân, anh đang làm gì thế?” Đỗ San San nghi ngờ hỏi.

“Không có gì.” Bạch Lập Nhân lập tức thu tay về.

Tay của anh chỉ có thể xuyên qua cơ thể Diệu Diệu, cô không muốn đi thì chẳng ai có thể đuổi cô được.

Aiz, da mặt thật dày, chẳng giống cô chút nào?!

“Ném thử tay nghề của em đi!” Thấy ánh mắt Đỗ San San tràn ngập chờ mong, Bạch Lập Nhân đành miễn cưỡng nhận lấy đôi dưa.

Thật ra anh thích xuống tầng ăn cơm hơn... ít nhất cũng dễ nuốt hơn...

“Tôi cũng muốn ăn!” Giọng nói đầy bất mãn của ai đó đang trề môi ra truyền đến tai anh.

Không thèm để ý đến cô, Bạch Lập Nhân chỉ muốn nhanh chóng kết thúc bữa cơm này, anh đưa dưa gắp món cá kho cà, không ngờ hồn phách trong suốt kia nhào qua rất nhanh, ngậm lấy món ăn trên đĩa.

Bàn tay đang cầm dưa của Bạch Lập Nhân khựng lại giữa không trung.

Cô ăn được?

Anh không tin, cứ chờ nghe cái cô này uể oải kêu than xem.

Diệu Diệu lau lau miệng, có chút đắc ý: “Đây rõ ràng là vị cá ở trong khách sạn, còn lừa anh nói là tự mình làm!” Hừ, xem cô vạch trần lời nói dối của Đỗ San San này!

Cô đây muốn gây rối đó! Dù sao Đỗ San San cũng hai lần cướp bạn trai của cô, bây giờ cô phá rối cô ta, ăn miếng trả miếng cũng tuyệt không quá đáng! Hừ!

“Anh ăn thử xem, rất nhiều bột ngọt! Rõ ràng cô ta xem anh là thằng ngốc mà đùa giỡn mà!” Cô hét chỉ món bên trái rồi trở món bên phải... xong lại liếm sạch đôi dưa, dốc sức dèm pha đối phương.

Cô là hồn phách, cô không thể tự tay gắp đồ ăn, đương nhiên phải mượn sức lực của Bạch Lập Nhân rồi.

E he he, không ngờ mình cũng có ngày lòi ra được cái đuôi của Đỗ San San!

Cô biết nấu ăn nên đương nhiên có thể phân biệt được đâu là vị của món ăn khách sạn làm, đâu là vị của món ăn tự nấu.

Ghét nhất là loại người giả bộ hiền lành, nói tự mình nấu để lừa dối người khác.

Nếu Đỗ San San thích chơi trò giả vờ hiền lành, cô đây sẵn sàng trở thành nhân vật phản diện mà nói với Bạch Lập Nhân, rằng đối phương đang đùa giỡn anh.

E he he, tuy Liễu Diệu Trần cô trước giờ chưa làm chuyện gì xấu, nhưng vẻ ngoài lại chẳng giống người lương thiện, không bằng làm chuyện xấu một lần luôn đi.

Bạch Lập Nhân nhìn chiếc dưa, sững sờ nhìn miếng cà dường như không hề hao tổn tí nào.

Cô thực sự ăn được sao? Hay chỉ đang giả vờ để lừa anh.

“Lập Nhân, anh ăn đi, ném thử tay nghề của em đi, em cố ý đi học vì anh đấy!” Đỗ San San nói dối trắng trợn.

Diệu Diệu khinh thường: “Mười ngón tay của cô ta cũng không phải đẹp bình thường đâu nhỉ.”

Đây rốt cuộc là loại tình huống gì vậy? Thật quỷ dị.

Luôn cảm thấy thật kỳ lạ, như thể một người một hồn phách đang ngậm đầu đá.

Bạch Lập Nhân vẫn giữ vẻ mặt bình thường, chậm rãi ăn một miếng.

Bây giờ có người ngoài ở đây, anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến người ta hoài nghi.

Do đó, thức ăn vẫn ăn được, chẳng qua là có chút nhạt.

“A, này... anh ăn nước miếng của tôi...” Diệu Diệu kinh ngạc.

Vừa rồi, vừa rồi, anh vậy mà không đi đổi đôi dưa khác.

Ông trời ơi!

Bạch Lập Nhân nhú mày, vẻ mặt kiêu ngạo như đang nói: Quý cũng có nước bọt?

Không đùa đâu! Anh hoàn toàn không tin cô thực sự có thể ăn được, cho rằng trong đầu cô đang tính toán chuyện xấu.

Thế nhưng.

Diệu Diệu sờ sờ hai má nóng đến nỗi có thể luộc chín trứng gà của mình.

Bọn họ thế này có được xem là hôn gián tiếp không?

Cô giống như mèo cắn trúng lưỡi, ngoan ngoãn ngồi im bên cạnh anh.

Chỉ vậy thôi đã bị thuần phục? Bạch Lập Nhân phát hiện bản thân càng ngày càng thích cảm giác được cô ngoan ngoãn phục tùng thế này.

He he...

Người phụ nữ này hình như đang xấu hổ.

Thật ra, hôn phách không hề có nước bọt! Anh có thể thề!

Bạch Lập Nhân lại gấp một đĩa rau.

“Tôi cũng muốn...” Diệu Diệu đỏ mặt, lí nhí lên tiếng, không quên bản thân đang muốn làm những chuyện của một người phụ nữ hư hỏng.

Bạch Lập Nhân nghe thế thì đưa đôi đĩa đến trước mặt cô.

Diệu Diệu vội vàng ăn một miếng.

A a thật sự đã học được cách ăn rồi sao? Tiến bộ thần tốc nha!

Cuối cùng cũng có thể khẳng định, cái cô này có thể tốt nghiệp khóa đào tạo hấp công đại pháp rồi.

Anh cắn cắn đĩa, không nhịn được phì cười.

Hóa ra, chuyện quỷ sau khi học được cách uống nước là có thể học ăn cái gì đó là có thật.

Trong mắt anh, hoàn toàn không có sự tồn tại của Đỗ San San.

Gấp cho cô một miếng để cô thưởng thức hương vị, sau đó anh phụ trách giải quyết hậu quả.

Hai người phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn.

Hai người dùng chung một đôi đĩa, cô vẫn ngồi bên cạnh để anh đút đồ ăn.

Trong lòng bọn họ chưa bao giờ tồn tại cảm giác ngọt ngào thế này.

“Được rồi, no rồi, không thể ăn thêm được nữa!” Anh để đĩa xuống, tuyên bố.

Anh không biết chăm sóc quỷ như thế nào, nhưng dựa theo lý luận của con người, người lâu rồi không ăn gì không thể ăn nhiều đồ một lúc..

Dù sao cô ấy cũng đã học được cách ăn cái gì đó, sau này muốn ăn gì còn nhiều thời gian, rất là tiện.

“Ăn một chút như thế đã no rồi sao?” Đỗ San San khá bất ngờ.

“Anh về phòng nghỉ ngơi trước đi, để em dọn dẹp.” Đỗ San San bày ra dáng vẻ tiêu chuẩn của một người bạn gái, tranh thủ làm những việc nên làm, đưa tay ra dọn dẹp.

“Có thể mời cô ta ra khỏi đây chưa? !” Diệu Diệu không nhịn được nữa, tỉ tê: “Tôi không thích cô ta, tôi ghét cô ta!”

Trong giọng nói mềm mại của cô rõ ràng có pha lẫn chút bướng bỉnh và ghét bỏ.

Bạch Lập Nhân không hiểu nổi.

Sao cô lại ghét Đỗ San San như thế? Dù gì cô ta cũng đã hủy bỏ hôn ước với Tiết hồ ly rồi, cô không nên có thái độ như thế nha!

Cảm giác quái dị trong lòng Bạch Lập Nhân lại càng nặng thêm.

Thật ra, ngày hôm qua, lúc Liêu Diệu Trần chạy vào trong phòng ngăn cản Anh và cô Ngô, anh đã cảm thấy rất kỳ lạ.

Chẳng qua lúc đó anh sợ bị cô Ngô phát hiện nên quên mất chuyện suy nghĩ đến ý tưởng kì quái này.

Bạch Lập Nhân chăm chú nhìn khuôn mặt ngang bướng của cô, đột nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu.

Chẳng lẽ...

Không phải chứ?

Không thể nào...

Sau khi suy nghĩ đó chợt lóe lên trong đầu, Bạch Lập Nhân đứng ngồi không yên.

Tập trung tinh thần, can đảm đưa ra giả thuyết, cẩn thận đi tìm chứng cứ.

98. Q.6 - Chương 16

Trong đầu Bạch Lập Nhân không ngừng suy tưởng đến mức khả thi của ý nghĩ này.

Đỗ San San đã dọn dẹp xong xuôi, dù sao đồng bát đĩa cô ta vừa xếp vào túi, sau khi ra khỏi nhà của Bạch Lập Nhân cũng đem vứt nó vào thùng rác.

Trên thế giới này, ở đâu mà chả có máy rửa bát hay người giúp việc, cô ta căn bản không cần nhúng tay vào.

Đỗ San San đã suy tính đầu vào đó, nếu sau khi kết hôn, Bạch Lập Nhân không đồng ý thuê người giúp việc, cô ta nhất định sẽ lên giường ở sau lưng anh mỗi ngày.

Dù sao nếu mỗi ngày dùng một bộ bát đĩa khác nhau, xét về thực lực kinh tế nhà mẹ đẻ cô ta, cũng không có vấn đề gì.

Về phần căn nhà nhỏ này, một đại tiểu thư chỉ ở biệt thự như Đỗ San San khó có thể chịu được.

Hôm sau cô ta phải nghĩ cách thuyết phục anh rời khỏi nơi này mới được.

“Lập Nhân, miệng vết thương trên vai anh nhất định phải xử lý thật tốt, để em giúp anh bôi thuốc.” Đỗ San San dịu dàng nói.

Về mặt thanh thuần động lòng người, dường như không mang chút tà niệm nào.

Dù sao nếu có thể ở trong căn phòng này lâu hơn một phút, cô ta sẽ có thêm 1 phần thắng.

“Vậy chẳng phải phải cời đồ sao?” Diệu Diệu trầm tư.

Đúng là việc bôi thuốc đối với Bạch Lập Nhân rất quan trọng, cô là hồn phách nên không thể giúp được.

Nhưng bôi thuốc sẽ phải tiếp xúc cơ thể á! Như thế không phải quá tiện nghi cho Đỗ San San sao?

Diệu Diệu mâu thuẫn không thôi, cực kì hy vọng Bạch Lập Nhân từ chối, nhưng suy đi tính lại lại thấy mình quá ích kỷ.

Thật là kì lạ, cô vốn không phải loại phụ nữ hay ăn dấm chua, cố tình gây sự, nhưng lần này... làm sao vậy?

Nghe được giọng nói bất mãn của Diệu Diệu, Bạch Lập Nhân càng thêm xác định: Phải thật kiên định!

Lần trước là do anh quá nóng nảy, tự tình thông minh nên mới ăn dấm bỏ, nghĩ cô thích mình.

Lần này nhất định không phạm sai lầm nữa.

Dù sao nếu chẳng may thất bại, nói thẳng ra như lần trước, anh sợ... xấu hổ, xấu hổ và giận dữ, sợ cô cứ như vậy mà đi, không tiếp tục ở bên cạnh mình nữa.

Anh rất thích cuộc sống ở chung của hai người, cho dù có đôi khi nhìn thấy cô, trong niềm hạnh phúc luôn tồn tại một nỗi khổ không nói thành lời, đó là cảm giác muốn mà không được. Hiện tại vất vả lắm mới nhìn được một tia sáng nhỏ, nói gì thì nói, anh cũng phải thử.

Nếu mấy ngày nay cô ý lại vào anh có thể nảy sinh tình cảm, nếu cô thật sự có cảm giác với anh, anh nhất định phải tranh thủ cướp Diệu Diệu trước khi cô tỉnh lại, tránh đến khi tỉnh lại lại bị Tiết Hồ Ly nâng tay trên.

Trái tim ần ần hưng phấn, lại không xua được cảm giác bất an, nhưng mặt ngoài Bạch Lập Nhân vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Tốt, có em xử lý miệng vết thương hộ, tôi cũng yên tâm.” Khóe môi anh khẽ mỉm cười.

“Thật sao?!” Đỗ San San lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Xin lỗi, thật sự xin lỗi.

Trong đầu Bạch Lập Nhân không ngừng vang lên hai từ xin lỗi, nhưng cảm giác có lỗi này không thể ngăn cản quyết tâm theo đuổi chân tướng của anh.

Nói cho cùng, dù không phải San San, cũng sẽ là một người khác.

Đỗ San San bước lên, sẵn sàng đỡ lấy Bạch Lập Nhân.

“Cảm ơn em.” Anh nở một nụ cười hiền lành.

Có cần phải ngọt ngào như vậy không? Rõ ràng trước lúc anh đi ra, tuy rằng sắc mặt rất kém, nhưng bước chân yếu ớt như này không phải hơi thái quá sao?

Chỉ một bữa cơm thôi mà, rốt cuộc đối phương hạ được gì trong đó mà có thể biến anh thành người đàn ông mong manh như thủy tinh sắp vỡ thế này?

Diệu Diệu choáng váng.

Cô ngơ ngác ngồi yên tại chỗ, trơ mắt nhìn hai người họ thân thân mật mật trở về phòng.

Hơn nữa.

“Cạch”. Cửa phòng lưu loát khóa trái.

Lại khóa trái??? Tại sao phải khóa? Quang minh chính đại, tại sao phải khóa???

Không phải chỉ là bôi thuốc thôi sao?!!

Diệu Diệu cắn răng, mặt dày xuyên tường đi vào.

“Bạch Lập Nhân, hai người...” Cô đang định kháng nghị thì im bật, lời đang định nói treo lơ lửng trên môi.

Anh làm như không thấy, đang cởi áo, tháo dây lưng.

“Bạch Lập Nhân, anh, anh, hai người muốn làm sao?” Diệu Diệu lắp bắp.

Bôi thuốc thôi mà, chỉ cần vén áo lên là được rồi, cần gì phải biểu diễn thoát y như này?!

Hơn nữa.

OMG.

Lúc này, Diệu Diệu cực kì tỉ mỉ đánh giá Bạch Lập Nhân.

Sau khi cởi áo, dáng người anh hoàn toàn lộ ra, rất rắn chắc, cơ thể thon dài cân xứng, hoàn toàn không có cơ bắp khoa trương như phượng vai u thịt bắp.

Bình thường đâu thấy anh ta vận động gì, tại sao dáng người lại cân xứng như vậy á? Thiên ý ở đâu a!!!!

Còn nữa, anh ta thoát y không khỏi quá hăng hái đi?!

“Bạch Lập Nhân, anh, anh, anh...” Diệu Diệu chỉ rồi lại chỉ, chỉ sợ anh đặt tay lên lưng quần, làm một phát cởi sạch ra luôn.

May mà không có.

Anh xoay người, nghiêng người tựa vào đầu giường: “San San, phiền em, có thể bắt đầu được rồi.”

Giọng nói Bạch Lập Nhân hiếm khi nào dịu dàng như vậy, khiến người ta nảy sinh ra một loại hiểu lầm.

“Vâng.” Đỗ San San cũng cười.

Sau đó, cô ta động thủ.

Nhưng mà, động thủ kiểu của cô ta là cởi áo khoác của mình ra.

A a a a a.

Cô ta muốn làm sao?

“Anh Lập Nhân, em có thể cởi áo khoác ra được không? Em sợ dính thuốc rồi không giặt sạch được.” Đỗ San San ngại ngùng hỏi.

A a a a a!

Sao không nói quách ra rằng cô ta muốn quyến rũ người khác đi!!!

Bộ dạng ngây thơ thánh thiện tốt vậy đó, cho dù trong đầu có suy nghĩ xấu xa thì ngoài mặt cũng rất có vẻ ngây thơ vô tội!

Không được, không được, không được!

Hai người đều đã cởi thành ra thế này, không phải sẽ dễ dàng bắt lửa sao?

Cô cá Bạch Lập Nhân sẽ từ chối, cô dám cá!

Nhưng...

“Được, tùy em.” Bạch Lập Nhân cũng không quay đầu lại mà trả lời, bộ dáng trông rất tùy tiện.

Diệu Diệu hoàn toàn choáng váng.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự vẫn chưa dứt tình sao?

Nhưng mà, nhưng mà, vừa rồi lúc Bạch Lập Nhân cho cô ăn, không khí ấm áp như vậy, khiến cô có ảo giác rằng ánh mắt anh nhìn cô quá dịu dàng, dường như đang nhìn vật gì đó rất quý giá.

Ánh mắt đó, rõ ràng là anh dùng để nhìn cô, không phải Đỗ San San á!!!!

Chẳng lẽ, Bạch Lập Nhân cũng học được thói trăng hoa rồi, muốn chơi trò mờ ám?

Ngực Diệu Diệu bỗng bùng lên lửa giận.

Nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Đỗ San San tháo dây lưng, cởi áo khoác, để lộ ra một chiếc váy liền màu tím ôm sát cơ thể.

Hơn nữa, điểm khiến người khác càng thêm không phục, đó là Đỗ San San mặc như vậy nhưng trông chẳng khác gì một đóa hoa xinh đẹp, cả người thướt tha mềm mại như không xương.

“Các người đây là bôi thuốc sao? Tôi đây thấy chẳng khác gì đang biểu diễn phim người lớn!” Diệu Diệu ngồi xổm trước mặt Bạch Lập Nhân, tức giận lắc tay anh.

Nhưng Bạch Lập Nhân làm như không thấy.

A? Lý nào lại như vậy?

Diệu Diệu nhìn năm ngón tay trong suốt của chính mình, hươ hươ trước mặt anh, lo lắng hỏi: “Bạch Lập Nhân, có phải anh lại không nhìn thấy tôi nữa rồi không?” Sao lại thế này? Không phải hôm qua anh mới uống linh phù sao? Lần này thời gian ngắn như vậy thôi sao? Không thể nào!

Bạch Lập Nhân tựa người vào giường, hai mắt chăm chú nhìn về phía trước, ánh mắt dường như đã tách ra khỏi từ trường của Diệu Diệu, như thể Liêu Diệu Trần cô không hề rơi vào trong mắt, trong đầu óc, hay trong lòng anh nữa.

“Sưng hết lên rồi, anh chẳng chịu chăm sóc bản thân gì cả! Thế nên mới phát sốt như vậy!” Đỗ San San nhẹ giọng oán.

Ngón trở cô ta nhẹ nhàng quẹt một chút thuốc mỡ, khẽ bôi lên miệng vết thương trên vai Bạch Lập Nhân.

Diệu Diệu hoảng, vì cô lại biến thành không khí nữa rồi.

Đặc biệt là lúc đôi nam nữ này ái ái muội muội, cô vậy mà ngay cả cơ hội cùng nói chuyện với anh cũng không có.

“Bạch Lập Nhân, rốt cuộc là anh có nhìn thấy tôi hay không hả?” Diệu Diệu vừa tức vừa vội.

Cảm giác mát lạnh trên vai khiến anh thấy rất thoải mái, Bạch Lập Nhân khép mắt.

1 phút trôi qua, 2 phút, 3 phút.

Suốt 10 phút, đôi nam nữ này vẫn còn bôi thuốc.

Đây là cái tốc độ quái quỷ gì a???

Diệu Diệu cứng lưỡi.

Cô không nên tiếp tục ở lại đây, dù sao bất luận cô có gọi Bạch Lập Nhân to như thế nào, anh đều không nghe được.

Cô ở lại đây không còn ý nghĩa gì nữa cả.

Nhưng, chân cô như thể đã bị hóa đá, không thể nào điều khiển.

“Anh Lập Nhân, anh ngủ đi, em giúp anh mát xa một chút.” Nếu còn tiếp tục bôi thuốc cũng không có ý nghĩa gì cả, Đỗ San San với khăn lau khô tay, dịu dàng nói.

Bạch Lập Nhân vẫn không mở mắt, nhưng không ngờ...

“Được.”

Một tiếng “được” này của anh, khiến lòng Diệu Diệu nóng như lửa đốt.

“Tôi hiểu rồi, bôi thuốc gì chứ, hai người căn bản chính là đang sờ tới sờ lui!” Diệu Diệu bừng tỉnh đại ngộ.

Trách không được, bảo sao bôi thuốc lại lâu như vậy.

Hai người kia căn bản là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người tình nguyện đánh, một người tình nguyện bị đánh mà thôi!*

*Trong “Tam Quốc diễn nghĩa”, Hoàng Cái và Chu Du dùng khổ nhục kế, cố ý giả vờ đánh nhau để lừa Tào Tháo. (Wiki)

Gian tình bắn ra bốn phía!

Đỗ San San tiếp tục ẩn ẩn, từ vai lướt xuống lưng, rồi dừng lại ở thắt lưng hoàn mỹ không sút sọc gì của Bạch Lập Nhân, lưu luyến không dời tay.

“Dừng, tôi sợ ngứa.” Bạch Lập Nhân nhắc nhở.

Nhưng giọng điệu vô cùng ôn hòa.

Sợ ngứa? Có phải bộ phận nào đó của cơ thể anh nổi phản ứng rồi không?

Diệu Diệu chỉ biết, dưới tình huống này, không có người đàn ông nào có thể không chế được!

Cô cắn môi, lòng nhất thời cảm thấy ê ẩm, rất muốn khóc.

Dường như, điều gì đó vô cùng quan trọng đối với bản thân đang bị Đỗ San San cướp đi.

Rõ ràng đã nghe anh nói, nhưng tay Đỗ San San vẫn dừng lại trên thắt lưng Bạch Lập Nhân, chỉ là cô ta bắt đầu dời lực chú ý sang chuyện khác: “Anh Lập Nhân, bác trai đã nhiều ngày gọi điện đến tìm anh, anh thực sự không thềm để ý đến bác ấy sao?”

“Ông ta tìm tôi có chuyện gì?” Anh mở mắt, trong ánh mắt chợt lóe lên tia lạnh lùng.

Người bị dời đi lực chú ý là anh, không còn tâm trí đâu mà đi so đo với đôi bàn tay đang chuẩn bị dời xuống hông.

“Nghe nói gần đây Khiêm Quân không để ý đến công việc nên bác trai mời một vị CEO đến xử lý chuyện công ty, bác ấy mong anh có thể nắm bắt được thời cơ này mà quay về công ty.” Hiện tại là cơ hội ngàn năm có một của Bạch Lập Nhân.

Tuy rằng thế lực của Đỗ gia và Bạch gia ngang ngửa nhau, nhưng sâu tận đáy lòng Đỗ San San vẫn hy vọng xa vời, mong Bạch Lập Nhân có thể một lần nữa quay về với phú quý, có như vậy, trước mặt bạn bè, cô ta cũng giữ được mặt mũi.

Bạch Lập Nhân cười lạnh: “Em bảo ông ta dẹp ý định này đi! Nếu không cam lòng để Tiết Hồ Ly hưởng hết tài sản thì đi mà cô gắng, cố sinh cho bằng được một thằng con trai đi!” Anh chỉ theo mẹ, chỉ trừ chuyện không đối họ thì anh và người đàn ông đó không còn bất cứ quan hệ nào cả.

Cho dù người đàn ông kia có chết, anh cũng không thềm đứng ra tổ chức ma chay!

“Đúng vậy, Bạch Lập Nhân, nơi đó rất phức tạp, anh đừng về!” Diệu Diệu ghét Bạch Long muốn chết.

Hơn nữa cô có cảm giác, hình như Tiết Khiêm Quân đã sớm gài người vào công ty, nếu Bạch Lập Nhân sang đó không phải phúc, mà chắc chắn là họa!

Đỗ San San cười ngọt ngào, lộ ra hai lúm đồng tiền mê người.

Chỉ là, cô ta đột nhiên cúi người, hôn xuống bả vai của Bạch Lập Nhân: “Bất luận anh quyết định thế nào, em đều nghe lời anh.”

Diệu Diệu cứng người.

Này, này, này? Muốn bắt đầu bùng nổ gian tình sao? Muốn lấy tinh* à?

*Khụ, tinh là tinh trong tinh ***** đó cả nhà ==

Cô rất muốn hét chói tai.

Diệu Diệu kìm nén cắn cắn môi, cắn đến mức suýt nữa thì xị cả máu.

Nụ hôn bất ngờ cũng khiến Bạch Lập Nhân sững sốt, anh xoay người lại, cùng Đỗ San San bốn mắt nhìn nhau.

Hiện tại Đỗ San San trong vắt mà trầm tĩnh, gương mặt khẽ cúi xuống, vừa ngây thơ mà không mất đi vẻ quyến rũ mê người.

Cô ta nhắm mắt lại, thẹn thùng rướn môi lại gần.

Bạch Lập Nhân ngạc nhiên, giãy dụa, do dự...

Sau đó, cuối cùng cũng anh dừng hy sinh, quyết định nhắm mắt lại.

Môi hai người, dần dần, dần dần đến gần...

“A! Bạch Lập Nhân, sắc lang*! Anh và cha anh cũng giống nhau, căn bản đều là đại sắc lang thích đùa bỡn phụ nữ!”

*Là dê xồm

99. Q.6 - Chương 17: Chương 17

Diệu Diệu khóc đến vầng cả đầu.

Sau khi tiễn Đỗ San San ra về, Bạch Lập Nhân lập tức bước vào nhà tắm.

Nửa tiếng sau, anh tắm xong thì khoan khoái bước ra ngoài.

Bạch Lập Nhân giả mù sa mưa đi một vòng tìm Diệu Diệu, sau đó ra về cực kì rối loạn mà gọi tên cô mấy lần.

Không nghe tiếng trả lời, anh lại giả vờ hoang mang: “Kì lạ, sao lại không thấy?”

Rồi lại lầm bầm đi vào bếp rót nước sôi, trở về phòng.

Phỏng chừng là đang chuẩn bị đốt bùa chú.

Đáng đời anh!

“Hu hu hu.”

“Oa hu hu hu hu.”

Diệu Diệu không thềm để ý đến anh nữa, tiếp tục chuyên tâm khóc lóc thảm thiết.

Cô rất khổ sở đó, trước kia thất tình còn có người ượn bả vai để tựa vào, bây giờ cô biết tựa vào ai nữa đây!

2 phút sau, Bạch Lập Nhân trở ra, nghe thấy giọng cô thì “bình tĩnh đại ngộ” nói: “Quả thực là linh phù mất hiệu nghiệm!”

Anh bước đến chậu lan dạ hương, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Cô khóc cái gì?”

Không ổn rồi, khóe miệng anh lại tự động giương lên nữa rồi.

Bạch Lập Nhân vội vàng đề lại khóe môi đang nhấp nháy, nghiêm túc nói: “Đêm hôm khuya khoắt, muốn hù chết hàng xóm nhà người ta à?”

Đã thấy cô khóc vô số lần, mỗi lần đều là vì những người đàn ông khác nhau, nước mắt của cô từng khiến anh xem thường, từng khiến anh phiền lòng, cũng đã từng khiến anh đau lòng.

Nhưng, lúc này đây, anh chỉ có thể dùng một từ để hình dung tâm tình.

Thích.

Được rồi, có lẽ có thể dùng ba từ để hình dung.

Cực kì thích.

“Sắc lang. Không thềm để ý đến anh!” Diệu Diệu oán hận nói.

Cái thứ gọi là ghen này... thực đáng sợ.

“Tôi sắc thế nào? Vừa rồi để cô nghe thấy tiếng gì đó à?” Bạch Lập Nhân khẽ cau mày.

Không có!

Từ sau khi chạy ra khỏi phòng, bên trong đó cũng rất im ắng, sau đó anh đã đưa Đỗ San San về rồi.

Chẳng lẽ, chỉ phút chốc đó thôi mà họ đã làm xong chuyện “đại sự” rồi sao?

Diệu Diệu biến sắc.

“Tưởng tượng cái gì vậy? Đừng có mà tưởng tượng lung tung!” Bạch Lập Nhân khoái trá dùng đầu ngón tay dí dí vào lá cây.

“Sờ cái gì đó! Cẩn thận tôi tố cáo anh tội quấy nhiễu tình dục đấy!” Diệu Diệu bắt mãn lấy tay che ngực, giận dỗi gào to.

Sờ? Quấy nhiễu tình dục? Tốt nhất anh đây có gan sờ thì cô cũng có gan đi tố cáo nhé!

Tay Bạch Lập Nhân lại cố ý sờ khắp lượt lá cây của chậu lan dạ hương.

Mỗi lần bị mắng, anh thật sự rất vô tội, không bằng dứt khoát làm chuyện xấu luôn đi.

Dù sao bây giờ tâm trạng anh đang rất tốt, chỉ muốn khi dễ cô không thôi.

Làn khói trắng không thể nhìn được nữa, mơ hồ chạy ra khỏi chậu lan dạ hương rồi ngưng tụ thành hình người, nước mắt trên gương mặt cô vẫn chưa kịp khô.

Diệu Diệu quệt tay lung tung để làm tan sương mù trên mặt, cảm giận nói: “Anh đừng có sờ lung tung, cho dù là bạn bè tôi cũng không nể nang đâu!”

Vừa rồi cô lại bị anh ta sờ hết!

Bạn bè? Hai chữ này khiến gương mặt tươi cười của Bạch Lập Nhân cứng đờ.

Thu lại nụ cười, anh khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống, hỏi Diệu Diệu: “Liêu Diệu Trần, nói, vừa rồi tại sao lại khóc?”

Anh nhất định phải bức cô thừa nhận!

Tính cách anh là vậy, anh không thích suốt ngày cứ mờ mờ ám ám, không thích thế nào cũng được.

Trước kia vì tính cách này mà anh phải chịu nhiều thua thiệt, hiện tại nhất định sẽ không đi vào vết xe đổ nữa.

Thấy bộ dạng lẩn lút đó của Bạch Lập Nhân, không hiểu sao Diệu Diệu lại thấy tức giận: “Tại sao tôi khóc? Bởi vì tôi xem anh là bạn tốt, bạn tốt của mình suy đồi đạo đức như thế, tôi không nên khóc sao?!”

Bạn tốt? Đạo đức suy đồi?

Hai câu này khiến lòng Bạch Lập Nhân lại như rơi vào đáy cốc.

Chẳng lẽ kết quả của ngày hôm nay không hoàn hảo như mình nghĩ sao?

Trước kia anh cũng sai lầm cho rằng cô thích anh, kết quả thì sao? Không phải chỉ xem anh là bạn thôi sao?

“Tôi suy đồi đạo đức như thế nào?” Anh không thể tức giận, anh muốn bức cô nói thật suy nghĩ của mình.

Nếu, không phải hiểu lầm...

“Một cô Ngô, lại một Đỗ San San, ở bên hai người cùng một lúc là chuyện có thể tự hào à?” Biết rõ anh không phải loại đàn ông đó, nhưng tâm tình khó chịu khiến cô không thể điều khiển được lời nói.

Bạch Lập Nhân ghét nhất là bị người khác nghi ngờ.

Tuy anh khiêm khuyết rất nhiều mặt, nhưng ít nhất không phải là người chân đứng hai thuyền.

Cho dù có đau khổ đến mấy, anh cũng không muốn mình trở thành thằng ngốc, để mặc cho người khác bài bố.

Trước kia, anh có thể tuyệt tình kháng nghị Đỗ San San, nhưng tại sao đối với Liêu Diệu Trần chỉ có cảm giác bất lực?

Anh ngồi trên sofa trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc cũng chậm rãi mở miệng giải thích.

“Tôi và cô Ngô không có gì cả, hiện tại và tương lai đều không có gì cả.”

Hả? Cho nên nói, cô Ngô đã bị knockout từ đời tám hoánh nào rồi? Chỉ tại cô không hiểu tình hình thôi?

Diệu Diệu bị bất ngờ nên không biết nói gì.

“Còn về San San, tôi không thể không thừa nhận, ở trong lòng tôi, cô ấy không phải người qua đường bình thường.” Bạch Lập Nhân nói câu này không phải để khích Diệu Diệu ghen, mà là sự thật.

“Cô ấy là bạn gái cũ của tôi, cũng là người bạn gái duy nhất mà tôi có, đúng là tôi từng thích cô ấy, cũng từng vì cô ấy mà đau khổ.”

Tâm Diệu Diệu, không hiểu sao lại nhói lên.

“Đến khi gặp lại nhau, vì sự cố gắng của cô ấy mà tôi đã từng nghĩ, không bằng buông tha cho tất cả, lại một lần nữa làm lại từ đầu...” Chỉ là, ý niệm này vừa mới lóe lên trong đầu đã bị anh gạt phăng đi.

Bởi vì không biết từ bao giờ, anh lại lặng lẽ động tâm vì một người con gái khác.

“Nhưng về sau tôi lại cự tuyệt cô ấy, bởi vì, bất tri bất giác, tôi đã thích một người khác.” Bạch Lập Nhân thẳng thắn.

Xét về bề ngoài, cô hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của anh, nhưng thì ra, nếu ghét một người, cần rất nhiều nguyên nhân, nhưng thích một ai đó lại không cần lý do gì cả.

Nghe anh nói vậy, tâm Diệu Diệu lại dậy sóng.

Anh, anh, anh nói thích một người khác, là cô???

“Bởi vì tôi và cô ấy không có cùng cảm giác, rất khô hạn, bởi vì theo đuổi cô ấy rất khó khăn, cũng bởi vì thích cô ấy mà rất đau lòng...” Anh lẳng lặng thú nhận.

Ngay cả hô hấp Diệu Diệu cũng thấy khó khăn.

Anh thích cô thật sao?!!!

“Về sau cũng có thể hiểu ra, nếu cứ tan tan hợp hợp, cả đời không qua lại với nhau, không bằng hai người cứ làm bạn bè còn hơn...” Bạch Lập Nhân ý vị thâm thường.

Diệu Diệu bỗng cứng đờ.

Không bằng làm bạn bè còn hơn.

Thật ra những lời này vẫn luôn vang lên trong lòng cô, nhưng tại sao chính miệng anh nói ra lại khiến cô khó chịu như vậy?

Diệu Diệu không tỏ thái độ gì.

Anh nhìn cô chăm chú, đợi thật lâu, thật lâu, cũng không đợi được câu nói mà mình muốn nghe.

“Tôi muốn xuống dưới nhà mua đồ ăn, có muốn đi cùng không?” Bạch Lập Nhân đột nhiên đứng dậy.

Thì ra cho dù đã quen với việc bị cự tuyệt, cảm giác vẫn rất đau.

Chỉ là, vì sao anh còn muốn, muốn thử...

Muốn thử lần cuối cùng.

A? Anh phản ứng quá nhanh, Diệu Diệu cơ bản không thể theo kịp.

Nhưng, cô lập tức đuổi theo bước chân anh.

Một trước một sau, một người, một hồn phách.

Vào thang máy, ra khỏi cửa khu nhà, Bạch Lập Nhân đi về phía cửa hàng tiện lợi.

“Muốn ăn gì thì cứ nói cho tôi biết.” Trong lúc bước đi, anh nhẹ nhàng nói.

“Được! Tôi muốn uống nước chanh.” Khó có dịp được tự do ra khỏi nhà, Diệu Diệu nhắm mắt đi theo Bạch Lập Nhân.

Vừa rồi không khí không hiểu sao lại trở nên xấu hổ như vậy, hiện tại thế này cũng tốt, có thể giúp cô lãng sang chuyện khác.

Cô còn nhớ ngày đầu tiên mình gặp anh dưới thân phận là hồn phách, nơi đầu tiên bọn họ đặt chân đến cũng là cửa hàng này.

Dưới sự chỉ dẫn của Diệu Diệu, Bạch Lập Nhân nhanh chóng mua một chai nước chanh.

“Tôi muốn ăn trà xanh hạt dưa!” Thấy đồ ăn vặt là miệng Diệu Diệu lại liên tưởng, dù sao cũng chưa ăn được, mua trước đã rồi tính.

Một khi đã làm nhân viên của anh, ai cũng hình thành một thói quen, là chỗ nào có thể chiếm tiện nghi thì nhất định sẽ chiếm, tuyệt đối không buông tha.

Giỏ hàng rất nhanh đã đầy, hai người lại lững thững ra quầy tính tiền.

“Đúng rồi, anh muốn mua cái gì?” Diệu Diệu hỏi, kì lạ, vừa rồi đều là cô mua.

Ngay nơi công cộng, anh không thể nào lại “lầm bầm lầu bầu” để bị người khác xì xào, chỉ đến khi đến lượt mình tính tiền, Bạch Lập Nhân mới vươn tay với lấy một thứ.

Diệu Diệu cứng họng, há hốc mồm: “Anh, anh, anh...”

Bởi vì, bởi vì, cái thứ anh mới lấy, rồi đem đi tính tiền, là... là... bao cao su.

Sau khi tính tiền, Bạch Lập Nhân bỏ hộp đồ vào túi quần, cầm theo hai túi ăn vặt to đùng bước ra khỏi cửa hàng.

“Anh, anh, anh mua áo mưa làm gì?” Diệu Diệu lần này hoảng hốt, chỉ biết chăm chăm chạy theo anh.

“Không phải lo trước vẫn hơn sao?” Anh xoay người, hỏi ngược lại cô.

Đừng nói anh ngoan độc, đối với cái cô này thì đành phải dùng chiêu cuối thôi, đó chính là đánh vào chỗ hiểm.

Nếu lần này thành công, cho dù cô có tính lại hay không, cô cũng vẫn là người phụ nữ của Bạch Lập Nhân anh đây.

Còn nếu thất bại, xem như anh hoàn toàn chết tâm, cả đời chỉ có thể dừng lại ở mức bạn bè mà thôi.

“Không cần, không cần đâu! Tôi, tôi không muốn miễn cưỡng anh...” Diệu Diệu nóng nảy đứng chắn trước mặt anh, dường như chỉ sợ buông lỏng tay thì anh sẽ lập tức chạy đi tìm người khác “lo trước vẫn hơn.”

“Không miễn cưỡng, tuyệt đối không.” Bạch Lập Nhân mỉm cười.

Thật ra, rất nhiều lần Tiết Hồ Ly đã nói với anh, rằng người thiếu kiên nhẫn không bao giờ có thể chiếm được những thứ mình muốn.

Vài năm lẫn lộn ngoài xã hội đã khiến anh nhận rõ đạo lý này.

Anh chỉ không ngờ, có một ngày, mình phải dùng thứ đạo lý này để áp dụng lên người phụ nữ mình yêu.

“Không cần, không cần vì tôi mà hy sinh nhiều như vậy...” Diệu Diệu rơm rớm nước mắt.

“Tôi cũng đâu thể để cô hôn mê mãi như vậy, là bạn bè, tôi cũng xót chứ. Tuy rằng cô lại vì một người đàn ông mà ngu ngốc đi nhảy lầu tự sát, tự làm tự chịu, nhưng vì cô có lòng hối cải, là bạn bè, tôi vẫn hy vọng cô có thể có một cuộc sống bình thường.” Nhắc đến bốn chữ tự làm tự chịu, anh lại âm thầm khẽ cắn môi, bất quá rất nhanh khôi phục lại bộ dạng nhẹ nhàng: “Thật ra, cô tốt như vậy, đối với đàn ông thì tìm được một người như cô không phải đơn giản đâu!”

Thật ra không chỉ có Tiết Hồ Ly, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, nếu có hai sự lựa chọn, một là sau khi tỉnh dậy, Diệu Diệu tiếp tục trở lại bên cạnh Tiết Hồ Ly, hai là ở bên cạnh anh, vĩnh viễn là một hồn phách, Bạch Lập Nhân tha chọn về sau.

Cho dù cả đời không bao giờ được chạm vào cô.

Cho dù cả đời chỉ có thể yêu một hồn phách.

Nếu cô thật sự thích anh, anh cũng sẽ không nhận định bất kì người phụ nữ nào khác nữa, nên anh mới quyết tâm dùng đến chiêu bài này.

“Hơn nữa, tôi đã nghĩ kĩ rồi, tôi và San San có vẻ thân thuộc, có thể phương diện đó... cũng khá dễ dàng...”

Bạch Lập Nhân dừng một lát: “Hiện tại cô đã học được cách ăn thức ăn rồi, không thể kéo dài được nữa...” Dù sao, trước sau gì cô cũng phải ăn, bây giờ nếu có nhắc đến món đồ cuối cùng trong truyền thuyết này, anh cũng không thấy xấu hổ nữa.

“Có vẻ thân thuộc nên sẽ dễ dàng sao? Anh đừng có hồ đồ!!!” Hai chuyện này có liên quan với nhau sao? Cho dù anh và Đỗ San San chàng có ý, thiếp có tình thì cũng chưa thể nào tiến tới bước cuối cùng này mà!

Diệu Diệu vội muốn chết.

Bạch Lập Nhân lại ra vẻ như tráng sĩ ra trận: “San San vẫn là xử nữ, có tiếp nhận cũng dễ...”

Thật ra anh vẫn còn để ý đến chuyện cô và Tiết Hồ Ly từng qua đêm với nhau.

“Bạch Lập Nhân, anh, anh...” Cái gọi là xử nữ cũng quá đáng sợ đi!

Diệu Diệu chỉ vào anh, không biết nên nói cái gì.

Lý do quan trọng nhất anh chọn Đỗ San San, ngoài chuyện hai người họ thân thiết ra, lại là chuyện cô ta vẫn còn là xử nữ!

“Tôi và cô ấy đã hẹn nhau rồi, ngày mai cô ấy sẽ qua nhà tôi, đến lúc đó, cô tránh mặt đi một lát là được!” Bạch Lập Nhân sắp xếp.

Tránh mặt? Tại sao cô phải tránh mặt?

Ngực Diệu Diệu như bị vật gì đó đập mạnh vào.

Bạch Lập Nhân mỉm cười: “Chờ bọn tôi xong việc, cô bay ra ăn ”cái đó” là được rồi!” Anh quyết định ra chiều cuối.

Thành hay bại, đều quyết định ở đây!

Béo: Rồi, chương sau ĐSS hạ sà.

100. Q.6 - Chương 18

“Bạch Lập Nhân, tôi có chuyện muốn nói với anh!” Giọng nói trầm trọng của Diệu Diệu truyền ra từ chậu lan dạ hương.

“Tôi rất bận, có gì tối nói sau đi.” Bạch Lập Nhân giả vờ bận rộn, chỉ chỉ một bàn đầy rẫy giấy tờ.

Buổi tối? Không phải anh bảo cô tối nay tránh mặt đi sao? Chờ cô tránh xong rồi mới về nói thì đã quá muộn!

“Đỗ San San không thể nào vẫn là xử nữ, tôi nghi ngờ lúc cô ta ở Australia với Đan Thiểu Quan, hai người bọn họ đã làm chuyện mờ ám rồi!” Diệu Diệu không cần biết anh có nghe hay không, chỉ tập trung nói kết quả mình điều tra được.

Bạch Lập Nhân cười cười, hơi ra chiều suy ngẫm nhìn chậu lan dạ hương: “Sao cô biết?”

“Tôi...” Diệu Diệu túng quẫn, không thể trả lời.

Cô đâu thể nào nói cho anh biết mình đã làm chuyện xấu gì chứ.

“Từ khi nào mà cô lại trở nên xấu tính như vậy?! Bạch Lập Nhân không mặn không nhạt nghiêm khắc nói: “Danh dự đối với phụ nữ mà nói là rất quan trọng, đừng vì cô không thích đối phương mà đi nói xấu người ta!”

Tuy anh muốn làm cô ghen, nhưng không hy vọng cô trở nên xấu tính như vậy.

Kết quả mà anh mong muốn không phải thế này.

Bạch Lập Nhân chỉ nói mấy câu đã khiến mặt Diệu Diệu hết xanh rồi lại trắng.

Không phải thế.

Cô chỉ hy vọng anh không bị người khác lừa mà thôi.

Nhưng Diệu Diệu không ngờ anh không thèm nghe lời cô nói, như thể cô đây đang xen vào chuyện của người khác.

Bọn họ chàng có tình, thiếp có ý, chuẩn bị phát triển quan hệ thì liên quan gì đến cô? Suy cho cùng cô cũng chỉ là một hồn phách bất lực trước mọi chuyện mà thôi.

Lòng Diệu Diệu bỗng trống rỗng, cô hạ mắt, trầm mặc, trầm mặc...

“Liêu Diệu Trần, cô do dự cái gì? Sợ cái gì?” Bạch Lập Nhân không nhịn được nữa, hỏi.

Đã sắp đến giờ tan tầm, anh đợi một ngày trời, cực kì vất vả, vậy mà vẫn chỉ có thể đợi được một câu không liên quan này của cô.

Cô có thời gian đi quản chuyện của người khác, sao lại không có thời gian đi suy nghĩ xem có nên cho anh một câu trả lời thẳng thắn không chứ?

Nói thật, anh rất muốn nổi giận, muốn rút hộp áo mưa trong túi ra nện thẳng vào đầu cô.

Diệu Diệu nghe anh nói, nhưng không dám lên tiếng trả lời.

Cô biết, cô không có dũng khí, nhưng sao không thể do dự chứ? Hiện tại, cô chỉ là một hồn phách, đã là một hồn phách thì sao có đủ tư cách để đi tranh giành? Làm sao có thể ích kỉ đến mức không cố kị gì mà chỉ chăm chăm hưởng thụ tình yêu?

Cho dù có lấy được tam bảo* đi chăng nữa, thì mẹ cũng không thể khẳng định cô có thể khỏe mạnh mà tỉnh lại, không những thế, khả năng gặp chuyện không may là rất có thể.

*Tam bảo: 3 món giúp DD hồi hồn

101. Q.6 - Chương 19: Chương 19

Ôm cô trong lòng một lúc, tuy rằng tay chân cứng ngắc nhưng anh cũng không để ý, chỉ cảm thấy vô cùng mỹ mãn, nhẹ giọng cảm thán: “Nếu như có thể ôm thật thì tốt rồi”

Diệu Diệu ngồi cứng đờ trong vòng ôm của Bạch Lập Nhân, vừa nghe giọng nói oán giận của anh thì thấy vô cùng chói tai, cô bực mình nhẹ giọng lầm bầm: “Em đã bảo là không cần ôm rồi mà...” Sau đó chui ra khỏi ngực anh.

Đây chính là nguyên nhân, cô không muốn mối thế đã khiến họ trở thành đôi vợ chồng bất hòa.

Anh liếc cô một cái, trong lòng không thoải mái: “Em vì người đàn ông khác làm chuyện điên rồ, anh lại là người chịu tội!”

Sau này, trong lòng cô chỉ có thể có anh, cô là bạn gái của anh anh, tính mạng của cô cũng là của anh, muốn sống muốn chết cũng chỉ vì anh mà thôi!

Anh lại chế nhạo cô nữa rồi!

Sự ngọt ngào biến mất trong nháy mắt, Diệu Diệu cứ hờ hững là lại bị châm chọc, nhất thời cảm thấy buồn bực: “Em đã nói bao nhiêu lần rồi, em không có tự sát!”

Thế nhưng anh chỉ nói cho có lệ: “Ồ, coi như em không tự sát vì Tiết Hồ Ly.” Anh cũng không muốn đề cập đến chuyện này nữa, để khỏi nói một lần lại không thoải mái một lần.

Thái độ kiêu gì vậy?

Nghe anh nói xong, Diệu Diệu thiếu chút nữa ngã quy.

Bạch Lập Nhân xoay người ngồi trên sô pha, sau đó vẫy tay với cô, bộ dáng y hệt quan lớn có điều muốn nói.

“Chi tiết của quy tắc kết giao...ít nhất...có khoảng ba mươi điều.” Anh mỉm cười.

Ít nhất ba mươi điều? Hẹn hò với quý có nhiều phiền phức như vậy sao?!

Nhìn thấy cô lộ ra vẻ mặt sống không bằng chết, Bạch Lập Nhân không nhanh không chậm mở miệng.

“Đương nhiên, dựa vào giao tình của chúng ta thì đơn giản hơn chút, ba điều căn bản thôi là được rồi.”

Lời anh kịp thời cắt đứt suy nghĩ muốn rút lui của cô.

Ba điều thì có thể chấp nhận được.

“Căn cứ vào chuyện có người muốn sống muốn chết nói thích anh, lại kiên quyết yêu cầu đăng ký làm bạn gái của anh, cho nên, anh là bên bị theo đuổi, mà em, đương nhiên là bên theo đuổi.” Bạch Lập Nhân ra sức bảo vệ quyền lợi của bản thân.

Diệu Diệu không dám gạt bừa, nhưng cũng không phản đối được gì.

Anh véo mũi cô, kiêu ngạo hỏi: “Em có thừa nhận, mới vừa nãy là em theo đuổi anh không?”

Cái này

Cô miễn cưỡng gật đầu, xem như thừa nhận.

Quên đi quên đi, anh ấy rất sĩ diện, coi như ban cho chút tiện nghi đi.

“Cho nên, quan hệ của bên A và bên B cả đời này không được thay đổi!”

Về mặt anh như tiểu nhân đắc ý, kéo cao giọng, “Điều đầu tiên anh muốn nói...”

Bạch Lập Nhân ngồi trên sô pha, còn Diệu Diệu thuận tiện quỳ trước mặt anh, anh ở vị trí cao hơn, vừa vặn có thể thấy triệt để cảnh xuân vô hạn lấp ló dưới bộ lễ phục.

Ông trời ơi, vì sao mới chính thức hẹn hò chưa đến mười phút mà anh đã thấy khí huyết sôi trào thế này?!

Bạch Lập Nhân cố đè nén nội tâm đang dậy sóng, dời mắt ra chỗ khác, anh kiên quyết không bị sắc dụ, phải làm xong chuyện đứng đắn cái đã: “Liêu Diệu Trăn, em phải nhớ kỹ, trừ khi bên A chủ động, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, bên B vĩnh viễn không có tư cách chủ động nói lời chia tay.

Không có tư cách chủ động nói chia tay?

Thấy khuôn mặt cô lộ vẻ khó tin, đang định phản kháng thì Bạch Lập Nhân ngay tức khắc nhíu mày, lên tiếng trách móc: “Chẳng lẽ vừa rồi nói thích anh, nói muốn làm bạn gái của anh chỉ là thuận miệng? Không cần chịu trách nhiệm sao?”

Chuyện này

“Người chủ động theo đuổi là em, đương nhiên quyền quyết định có chia tay hay không, quyền lợi chia tay ra sao phải thuộc về anh, như thế mới công bằng chứ!”

Vậy cũng được hả?!

Diệu Diệu nghe xong thì muốn mở miệng nói gì đó, nhưng nhất thời chưa tìm được từ nào để phản bác.

Cô chỉ có thể nhỏ giọng hỏi: “Nếu như chúng ta không hợp thì phải làm sao?”

Sau khi nghe anh nói những điều trên, cô biết, chỉ cần cô gật đầu một cái, nhất định sẽ vĩnh viễn ở thế yếu.

Sao vừa mới xác định quan hệ, cô đã có cảm giác đang bị ép duyên như thời cổ đại thế này?

Nghe thấy giả thiết không hợp thời của cô, Bạch Lập Nhân cả giận: “Chúng ta từ bạn bè học chung cấp ba mà phát triển đến quan hệ thân mật như bây giờ, đã bao nhiêu năm rồi? Tính cách của anh, tính cách của em, chúng ta đều hiểu rõ, gặp chuyện gì không thống nhất ý kiến thì mỗi bên nhường nhịn một chút là được, sao có thể không hợp?!”

Cô đã biết rõ tính tình anh như nào mà còn chưa xác định được có hợp hay không sao?!

Diệu Diệu cảm giác như bị điện giật, cuộc sống vốn đòi hỏi sự cảm thụ, làm sao cô biết bọn họ có thích hợp ở cùng một chỗ hay không chứ!

“Được rồi, được rồi, nếu sau này chúng ta có bất đồng về thói quen thì mỗi người một không gian riêng là được, anh sẽ cố gắng không bắt bẻ em, không cần lo lắng vấn đề hợp hay không hợp.”

Bạch Lập Nhân phát tay một cái, không để cô nói nhiều.

Thấy anh lộ vẻ không hài lòng, Diệu Diệu cũng không dám hó hé gì nữa, vả lại cô nghĩ sau này anh nói gì thì cô nhường nhịn một chút là được, ừm, có lý đó.

Vì vậy, Diệu Diệu đành gật gật đầu, dằn dò lần nữa: “Nếu chúng ta thực sự không hợp, bên A nhớ không nên miễn cưỡng chính mình nhé!” Từ trước đến nay, cô đều bị đối phương bỏ rơi, không chủ động thì không chủ động đi.

Rốt cuộc anh cũng hài lòng gật đầu.

“Điều hai, bắt đầu từ khi hẹn hò, bên B phải đoạn tuyệt quan hệ với toàn bộ đàn ông khác, cho dù là gặp gỡ bình thường, chỉ cần bên A vắng mặt, bên B không được lên đi trước.

Hả?

Chuyện này thật vô lý!

“Nếu anh không đặt ra quy định này, em vốn là người ý chí không kiên định, chẳng phải anh sẽ bị người ta cảm sừng sao? Vậy phải làm thế nào?” Bạch Lập Nhân hừ lạnh: “Người muốn hẹn hò là em, đến lúc đó chạy theo người khác cũng là em, anh không phải thành trò cười của thiên hạ sao? Còn mặt mũi gặp người à!”

Phải phong tỏa hết tất cả các khả năng!

Cô ngây ngẩn.

Cứ cảm thấy lời của anh nói có cái đúng, mà hình như cũng có cái sai.

“Em sẽ không chạy theo người khác.” Cô là người có phẩm hạnh đó có được không? Nếu tình cảm giữa hai người mà có vấn đề thì cũng phải chia tay rồi cô mới quen người khác.

Chờ một chút? Cô không có quyền chủ động nói lời chia tay với chuyện cô có phẩm hạnh tốt, hình như hơi mâu thuẫn.

“Chuyện này, này, này, anh sao dám đặt điều em như thế hả!” Cuối cùng Diệu Diệu cũng biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

Anh cau mày, giọng nói là lạ: “Tối hôm qua là ai chạy đến phòng người đàn ông khác hả? Lại còn “quỷ đề” nữa chứ!” Khi nghe được hai từ đó ở công ty, mặt anh tái mét.

Nếu không vì cô “chủ động”, anh đã sớm đánh cho cái tên Đan Thiếu Quan kia gãy thêm mấy cái xương sườn.

“Nói đi, bạn gái, sao lại đi đề người đàn ông khác? Dùng chân trái hay dùng chân phải hử?” Lời nói của anh ngập mũi dấm chua.

Cô bồng vờ lẽ, vội vàng giải thích: “Không phải em, không phải em, là A Vu đề, không phải em đề!”

Cô chỉ chịu trách nhiệm giả quỷ thôi.

“Thật? Không gạt anh?” Bạch Lập Nhân sờ sờ đầu cô, giọng nói vẫn nghiêm khắc như trước.

Thật là một người bạn trai uy phong lẫm lẫm.

Cô dùng sức gật đầu, lúc này anh mới hết giận, nói: “Bạn gái, ngừng đầu lên”.

Cô vội vàng ngoan ngoãn ngừng đầu.

Thấy thế, anh mới thỏa mãn, đưa tay ôm lấy mặt cô, cảnh cáo: “Đừng tìm bất cứ người đàn ông nào làm chuyện mờ ám, đừng khiến anh khó chịu!” Gương mặt Diệu Diệu lớn lên tương đối “đẹp”, cho nên anh phải tốn nhiều tâm tư, ra sức chà bằng sạch đồng hoa đào bên cạnh cô mới được.

Khát vọng chiếm hữu trong mắt anh vô cùng rõ ràng, khiến trái tim Diệu Diệu run lên, có chút ngọt ngào, lại có chút bất đắc dĩ: “Được rồi, được rồi, em đồng ý với anh, sau này đi đâu cũng đi cùng anh!” Diệu Diệu có thể tưởng tượng được tương lai của mình hẳn sẽ rất thê lương.

Dù sao, luôn có cảm giác bị anh điều khiển.

Không công bằng, đúng là không công bằng!

Sớm biết thế, lúc này cô đã không chủ động đi đăng ký làm bạn gái của anh.

Lần sau, không bao giờ... chủ động theo đuổi đàn ông nữa! Không không, phi phi phi, không có lần sau đâu!

Bạch Lập Nhân hài lòng cười.

“Điều thứ ba, xây dựng tình cảm lâu dài, chỉ thích thôi là không đủ, em phải học yêu anh, đương nhiên...” Anh liếc cô một cái, chậm rãi nói “Anh cũng thế, sẽ học cách yêu em”.

Điểm ấy, cô đồng ý.

Cô thích, chờ mong anh yêu cô.

“Còn nữa, anh tìm bạn gái, chứ không phải tìm thư ký, em không cần quá độc lập, không cần quá chăm chỉ, mọi chuyện cứ ỷ lại vào anh là được rồi.”

Nghe được câu này, cô nhẹ mím cười, không ngờ anh lại nói thêm: “Đương nhiên, chúng ta ở cùng một chỗ, chuyện lớn hay chuyện nhỏ gì thì em cũng phải nghe lời anh, anh chỉ hướng Đông, em nhất định sẽ không đi hướng Tây.”

Bạch Lập Nhân mới nhậm chức làm bạn trai cô, tất nhiên dục vọng chiếm hữu của anh rất mạnh.

Chỉ hướng Đông, không được đi hướng Tây.

Diệu Diệu biến sắc.

Nếu bây giờ cô là thư ký, ông chủ nói, Diệu Diệu đương nhiên không ý kiến, thế nhưng nếu là bạn gái thì được coi là cái gì chứ? Cô còn tôn nghiêm sao?

“Quên đi, anh yêu cầu nhiều như vậy, thiết nghĩ ta không nên kết giao đâu!” Cô không vui, không làm, đình công.

Nụ cười của Bạch Lập Nhân bỗng chốc đông cứng.

“Em có ý gì?” Bạch Lập Nhân sắc bén hỏi.

Không phải vừa mới đồng ý sẽ không bỏ rơi anh sao?!

“Quên đi, chúng ta không hợp, không nên miễn cưỡng.” Cô khoát tay.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, cô không sống như mẹ Bạch được.

“Nội dung chi tiết chúng ta có thể bàn lại.” Anh khề cần môi.

“Không cần, cũng chẳng có gì để nói cả.” Cô đứng dậy: “Yêu đương như thế, biến bản thân thành một người không giống với mình, cái gì cũng phải nghe theo đối phương, rất khó chịu.”

Rõ ràng anh muốn bắt nạt cô mà.

Quên đi, phiền muốn chết, phiền muốn chết, không nên yêu đương gì hết là được rồi.

“Chuyện lớn nghe anh, chuyện nhỏ nghe em, như vậy được chứ!” Bạch Lập Nhân hạ giọng, cắn răng nhượng bộ.

“Không cần, em không làm được, cho dù đúng hay sai anh đều là người quyết định, dù gì thì em cũng chẳng được phản bác!” Diệu Diệu buồn bực: “Anh chưa nghe thấy em nói muốn hẹn hò đúng không!”

Cô không muốn vì yêu đương mà biến bản thân mình thành búp bê không có chính kiến.

“Em nói theo đuổi thì theo đuổi, nói không theo đuổi nữa thì không theo đuổi nữa, em coi anh là cái gì?!” Bạch Lập Nhân tức giận.

Quả thật nếu nhìn kĩ một chút, sẽ dễ dàng phát hiện anh không còn bình tĩnh như trước nữa.

“Trừ phi anh đồng ý với em, không thể vì em chủ động theo đuổi mà khinh thường em, sau đó có chuyện gì thì chúng ta cùng bình đẳng đưa ra ý kiến, chuyện gì cũng phải trao đổi với nhau.” Cô buồn bực: “Không thì quên đi”.

“Được, quyết định vậy đi!” Anh lập tức đồng ý.

Ngược lại, Diệu Diệu thấy anh đồng ý nhanh như thế thì có chút khó hiểu.

Đơn giản vậy thôi sao?

Cô xoay người, nhìn anh nghi ngờ.

Sao cô lại thấy, hình như mình cũng tranh thủ được một chút vậy nhỉ?

“Lại đây, ngồi lên đùi.” Bạch Lập Nhân vỗ vỗ chân mình.

Vừa nãy anh bị cô hù suýt chết, thật là mất hết hình tượng.

Dù sao nếu mọi chuyện mà kết thúc như thế, tối nay anh nhất định tức chết.

Vốn dĩ lúc đầu còn muốn tuyên bố chút quy tắc của bạn gái, sau đó bạn trai sẽ nói ra suy nghĩ của mình. Hiện tại, anh nên dừng lại thôi, kéo dola cho vị bạn gái là quỷ mới nhậm chức của mình bỏ chạy.

Chờ sau này tình cảm sâu rồi, xác định nếu thiếu anh cô sẽ không sống nổi, đến lúc đó sẽ từ từ bắt nạt cô sau.

Sau khi Bạch Lập Nhân nói xong, Diệu Diệu từ từ bò qua, nghe lời ngồi lên đùi anh.

Tim Bạch Lập Nhân nháy mắt được hạnh phúc lấp đầy.

Sinh nhật đêm hôm đó, vì Diệu Diệu say rượu nên mới nằm lên đùi anh.

Còn hôm nay, cô đã danh chính ngôn thuận thuộc về anh.

Nhưng con người vốn là loài động vật có lòng tham không đáy, được voi đòi tiên, cô đang trên đùi anh, dù dễ như thế, khiến anh bắt đầu vô cùng mong mỏi có thể thực sự chạm được vào cô.

Đôi tay vạm vỡ? (Ý ở đây có nghĩa là đôi tay có thể dùng làm nhiều việc, có thể tự...)

Bạch Lập Nhân đưa tay sờ cằm, nghiêm túc suy tư.

Con đường “sờ soạng” này có bao nhiêu khả thi đây?

Béo: Sau khi lướt qua H và lắng nghe ý kiến từ pác nơ huongntd

102. Q.6 - Chương 20: Chương 20

Yêu đương cũng ngọt ngào như kẹo vậy.

Diệu Diệu cho rằng, cho dù hai người có cải biến được quan hệ thì về phương diện cảm giác sẽ không mấy thay đổi, không cần cố gắng mà trực tiếp thăng thành trạng thái tẻ nhạt của đôi vợ chồng già luôn!

Dù sao họ đã quá quen thuộc rồi.

Nhưng thì ra không phải vậy.

Vì đêm qua, anh kiên quyết bắt cô dựa vào đùi mình, đang trong giai đoạn bồi dưỡng tình cảm nên cô cũng ngoan ngoãn dựa vào rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Một đêm này, mùi hương nam tính tươi mát như có như không vẫn quấy nhiễu Diệu Diệu không thôi.

Nhưng chỉ khi có thể cảm nhận được hơi thở bên tai, cô mới phát hiện bản thân thật ra rất hoài niệm, hoặc là, cô thích cảm giác hai người họ một lần nữa được ở cạnh nhau.

Chỉ mới mấy đêm thôi đã tạo nên một thói quen...

Vài ngày trước, anh không làm rõ mọi chuyện, khiến cô đau lòng như thế.

Con một quả nhiên lúc nào cũng thấy cô đơn, ngay cả việc làm bạn với người khác cũng thấy khó khăn.

Sáng sớm, vừa mở mắt, Diệu Diệu ngay lập tức nhìn thấy gương mặt ưa nhìn của Bạch Lập Nhân.

Anh dựa mình vào ghế sofa mà ngủ, ngũ quan cực kì cân đối, sau một đêm, quần áo hơi xốc xệch, mấy chiếc cúc áo tuột ra, để lộ một mảng cơ ngực trắng nõn.

Ngực anh theo nhịp hít thở mà an ổn phập phồng, trên mặt tuy hơi xanh xao, cánh tay phải rắn chắc gác trên sofa, nhưng vẫn duy trì hình tượng kiêu ngạo mà cao quý.

Còn cô lại giống như một đứa trẻ nhẹ nhàng cuộn mình, gối đầu lên hai chân anh, bóng dáng hai người gắt gao dính vào một chỗ, vô cùng thân thiết và ngọt ngào.

Anh vẫn chưa tỉnh nên Diệu Diệu cũng không dám lay anh tỉnh, chỉ tiếp tục gối đầu lên chân anh không nhúc nhích.

Đây là thói quen của “con người”.

Vì vậy, trong lúc nhàm chán, Diệu Diệu bắt đầu hồi tưởng đến những lời nói, thái độ của anh tối qua.

Bất tri bất giác lại cười thành tiếng.

Cảm giác hạnh phúc trong lòng bỗng tràn đầy.

Thật ra, trong nhiều phương diện, cô rất ngốc nghếch, nhưng điều đó cũng không có nghĩa rằng cô sẽ không thất mắc.

Người đàn ông này nhất quyết muốn xác định quan hệ, lại còn liều mạng tranh thủ chủ quyền nữa.

Thật ra, tính tình cô rất dễ nói chuyện, chỉ cần sau này anh không làm chuyện gì quá phận, muốn cô làm gì hay muốn cô chiều anh thế nào đều không có vấn đề.

Nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, Diệu Diệu nhất thời có cảm giác không thực, dường như tất cả chỉ là một giấc mơ.

Đã là bạn bè bao năm rồi, vậy mà có thể phát triển quan hệ đến mức này.

Thật sự rất khó tin.

Bạch Lập Nhân vừa vận tĩnh lại, chống lại ánh nhìn của Diệu Diệu.

Một nam một nữ ngủ bên cạnh nhau cả đêm, hiện tại mới bắt đầu cảm thấy xấu hổ.

Sắc mặt của cả anh và cô đều trở nên mất tự nhiên.

“Chào buổi sáng.” Anh mở miệng chào.

“Vâng!” Diệu Diệu vội vàng đứng lên, một ý nghĩa chột lóe lên trong đầu, chỉ hận không thể nhanh chóng chạy đến toilet xem xem tóc mình có bị rối như ổ gà hay không, chỉ muốn vĩnh viễn giữ lại hình ảnh đẹp nhất của bản thân trong mắt đối phương.

Thì ra sau khi xác định quan hệ, thứ cảm xúc đơn giản thế này cũng không hoàn toàn vì họ là bạn bè lâu năm mà biến mất.

Nhưng lo được một nửa, Diệu Diệu mới sực nhớ ra, hôn phách vĩnh viễn không bao giờ có bộ dạng lồi thối.

Chuyện này thật khiến con người ta chán nản.

Nếu có thể lờ thôi một chút, thật tốt biết bao...

Bạch Lập Nhân tao nhã đi xuyên qua người cô để đi rửa mặt, đến lúc đi ra thì đã ăn mặc chỉnh tề, râu cũng được cạo sạch sẽ.

“Chào buổi sáng.” Vô duyên vô cớ, anh lại chào cô lần nữa.

Diệu Diệu ngẩng mặt muốn đáp lại.

Không ngờ anh lại nâng mặt cô lên rồi cúi người xuống.

Hiện tại, không khí tươi mát, rất thích hợp để làm một việc.

Làm việc mà bất kì đôi tình nhân nào cũng làm.

Lông mi của anh chạm vào mặt cô, chiếc mũi thẳng tắp của anh cũng đang chạm vào mũi cô, nhưng những chuyện đó đều không quan trọng, chúng đều không thể nào ngăn cản chuyện anh đang muốn làm...

Bạch Lập Nhân nhẹ nhàng hôn lên môi Diệu Diệu, động tác có chút trúc trắc, sau đó môi anh nhẹ nhàng thử dò xét đường viền bên môi cô.

Toàn bộ quá trình, anh đều nhắm mắt lại, còn cô, khi mới bắt đầu, cứ mở mắt ra nhìn chăm chăm, sau đó cũng chậm rãi, chậm rãi khép mắt.

Không cảm giác được, không thể cảm giác được, nhưng không hiểu sao, cái hôn nóng bỏng của anh vẫn khiến hai chân Diệu Diệu run mãi không thôi, như thể sắp tan thành nước.

Nụ hôn này giằng co tận vài phút, sau đó Bạch Lập Nhân thở mạnh, lặng lẽ lùi lại.

Anh có cảm giác như mình không phải vừa mới hôn không khí.

Chỉ cần trong lòng có cảm giác, chỉ cần nghĩ đến lúc hôn lên đôi môi cô, răng cô, lưỡi cô, thì độ ấm trên môi như thể vẫn luôn tồn tại.

Anh biết, đây là cảm giác được sinh ra từ tâm, nhưng anh không quan tâm.

Diệu Diệu ngơ ngác chạm vào môi mình.

Cô muốn ôm anh, rất muốn, rất muốn.

Cô muốn hôn anh, rất muốn, rất muốn.

Cô rất muốn... tùy anh muốn làm gì thì làm.

Không phải chỉ mới thích anh một chút thôi sao? Vậy vì sao khi anh hôn lên đôi môi mình, cảm giác đó lại khiến toàn bộ trái tim cô rung động?

Tiến độ tình yêu của họ không phải cũng quá nhanh đi?

“Xin lỗi anh.” Diệu Diệu đột nhiên cúi đầu, chán nản xin lỗi.

Cô không xứng là bạn gái, những gì người phụ nữ khác có thể cho anh cô đều không làm được. Diệu Diệu bắt đầu lên quyết tâm luyện tập hấp công đại pháp thật chăm chỉ, ít nhất cũng phải cho anh một nụ hôn chân thật!

Nhìn biểu hiện của cô, Bạch Lập Nhân lập tức biết cô không vui vì chuyện gì, lại nhớ đến chuyện tối qua chưa kịp thảo luận, vì vậy, sắc mặt anh lộ vẻ xấu hổ, hỏi: “Khụ, tối qua em nói...”

Thấy bạn trai mình đang phát biểu, Diệu Diệu khó hiểu nhìn anh.

Tối qua cô nói nhiều lắm, không biết anh muốn nhắc đến chuyện gì?

Xét một số phương diện, cô không thể được xem là bạn gái hợp cách, đành phải cố gắng nghe lời để bù lại.

“Em nói, không cần trực tiếp... hai người... Cũng có thể sao?” Thật ra, Bạch Lập Nhân tuyệt đối không muốn thảo luận vấn đề này.

Quan hệ giữ nam và nữ hẳn là nên thuận theo tự nhiên, ai lại đem ra mà bàn luận, rất xấu hổ!

Nhưng tình huống hiện tại của bọn họ khá đặc thù, đây không phải là vấn đề không nhất thiết phải đối mặt.

Ngay cả chiếc váy xinh đẹp của Diệu Diệu cũng từ từ phỉếm hồng.

Tuy trước kia ở công ty cô đã từng bàn luận vấn đề này với hội chị em, nhưng đến lúc nó xảy ra thật thì một người thiếu kinh nghiệm như cô cảm thấy cực kì quẫn bách.

Nhớ đến người mẹ hay nói năng lung tung của mình, Diệu Diệu chắc hẳn bà sẽ liên tưởng tình thế hiện tại với...

Cuộc sống hương diễm ướt át a.

“Chắc là... đúng.” Cô cúi đầu, xấu hổ muốn chết.

Sao cô tự dung lại nhớ đến cảnh anh cởi đồ ngày hôm đó chứ, hơn nữa còn cảm thấy nó... tú sắc khả cơm* á!

*Tú sắc khả cơm: Đẹp tới mức không cần ăn cơm luôn))

“Nói thực, anh chưa từng làm loại chuyện này bao giờ, nên cũng không biết phải bắt đầu từ đâu...” Bạch Lập Nhân ấp úng, chỉ có thể tiếp tục thẳng thắn.

Diệu Diệu suy nghĩ một hồi cũng đoán ra.

Cô không tài nào tưởng tượng đến cảnh một người đàn ông lạnh lùng như Bạch Lập Nhân đang một mình “lao động”...

Hơn nữa...

“Người khác đều nói... Lần đầu tiên của đàn ông... Không phải dâng hiến cho tay trái thì cũng là tay phải sao?... Em nghĩ, hẳn cũng dễ thôi...” Phải vất vả lắm Diệu Diệu mới phun ra được một câu vừa mang tính nghi vấn, vừa thể hiện sự an ủi ra khỏi miệng.

Cũng vì trước đây nghi ngờ như vậy, nên mới nghĩ “đồng tử tinh” hẳn là phải nam nữ hoan ái mới có thể lấy được.

Nói cách khác, đàn ông quả thật có rất nhiều khả năng “bỏ lỡ” lần đầu tiên của mình mà.

Cô vừa dứt câu thì sắc mặt Bạch Lập Nhân lập tức thay đổi.

Xanh một hồi lại trắng một hồi, cảm giác như lời nói của cô khiến người ta phải chịu đựng cảm giác gì đó rất đáng khinh.

“Anh đừng nói mình... ờ à...” Diệu Diệu chớp mắt: “Di...di...?” Cô không dám nói chữ còn lại.

Di tinh.*

*Quý vị đừng hỏi, google từ em nhé .=

Trong sách giáo khoa có nói, đây là hiện tượng rất bình thường.

Tuy rằng cô mới chỉ “di” một chữ, nhưng sắc mặt Bạch Lập Nhân đã xấu hổ đến độ xanh như tàu lá: “Chúng ta có nhất thiết phải thảo luận đề tài này không?!”

Sau đó xoay người, không để ý đến cô nữa.

Dù sao, anh cũng đã bắt đầu cảm thấy hối hận khi nhắc đến chuyện này.

“Bạch Lập Nhân, anh đừng làm em sợ, anh rốt cuộc có được không?” Nếu “không được”, không phải cũng quá là thuần khiết đi?

Quả nhiên, con rùa này là của hiem á, ngay cả mộng xuân cũng bị đạo đức khống chế?

Bạch Lập Nhân quay đầu, híp mắt lại cảnh cáo.

Không công hiến lần đầu tiên cho hai tay hoặc cho ra giường là chuyện bất bình thường sao? Một trăm người có cả một trăm cách sống, chỉ thế thôi mà đã trở thành người ngoài hành tinh à?

Đã vậy còn hỏi anh, hỏi anh rốt cuộc có được không? Con mẹ nó, anh bị vũ nhục!

Diệu Diệu bị anh lườm thì chột dạ, đành ngậm ngừng: “Anh đừng như vậy, người ta chỉ suy đoán theo lẽ thường thôi mà...”

Suy đoán theo lẽ thường? Theo lẽ thường thì anh bị ED sao?! (bắt lực :v)

Cảm giác hạnh phúc mới nhen nhóm sáng nay đột nhiên bị cô quét sạch, Bạch Lập Nhân không nhin được nữa, quát: “Anh là người bình thường, buổi sáng mỗi ngày đều chào cờ!”

Chào cờ?

Diệu Diệu phải mất một lúc lâu mới hiểu được thuật ngữ chuyên ngành này, chỉ là, theo bản năng, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn mặt Bạch Lập Nhân, sau đó lại cúi đầu nhìn vị trí trung ương trên người anh.

A, đúng là phình ra thật.

Bạch Lập Nhân đúng lúc che đi chỗ riêng tư, thở hổn hển: “Liêu Diệu Trần, vứt trông mắt của em ra chỗ khác ngay!”

Sáng sớm mới mở mắt đã thấy cô nằm trên đùi mình, làm sao lại không có phản ứng?

Nhưng, loại cảm giác bị vạch trần này khiến người ta thấy rất xấu hổ và giận dữ.

Bị anh quát một câu, Diệu Diệu lại đỏ mặt.

Vừa rồi nhất định là do cô chưa tỉnh ngủ mà, tự dừng lại nghĩ đến cơ bụng hoàn mỹ rắn chắc của anh, rồi lại xuống dưới...

Không được nghĩ nữa!

Hiện tại bọn họ là người yêu, tương lai chắc chắn anh cũng không giấu được, Diệu Diệu càng nghĩ lại càng quá trốn, đến mức sắp sung huyết não đến nơi.

Cô đây cũng chỉ giả bộ thực nữ thôi a, từ trước đến nay cũng chưa nhìn thấy “thân thể” đàn ông, thực sự là khó xử mà.

Đương lúc trong trạng thái sung huyết não, Diệu Diệu không nghĩ ngợi gì đã phun ra ba chữ: “Em giúp anh!” Cô nhất định phải phụ trách vị bạn trai này, nên phải nhanh chóng tỉnh lại mới được, nếu đồng tử tình quan trọng như thế, cô cũng không thể cứ ngồi không để anh một mình giãy dụa.

Bọn họ phải cùng chung hoạn nạn mới đúng.

Bạch Lập Nhân ngẩng phát đầu lên.

Cô giúp anh??

Anh hít sâu một cái, đương nhiên rất hưởng thụ nghĩ đến chuyện phụ nữ có thể dùng rất nhiều cách để giúp đàn ông, dùng tay, dùng miệng! Dùng bản năng...

Cô... thật cởi mở a!

Nhưng nếu cẩn thận ngẫm lại, xét về phương diện này thì cô nhiều kinh nghiệm hơn anh, chuyện này đối với cô mà nói... hẳn không phải là vấn đề chứ?!

“Được rồi.” Bạch Lập Nhân đồng ý.

Thấy anh đồng ý, Diệu Diệu hưng phấn: “Anh thích loại phim nào? Đặc sắc chút hay thuần AV*? Hoặc là, anh có thích diễn viên phim cấp 3 nào không?” Những tin này đều rất quan trọng, phải biết thì cô mới giúp anh đi tìm cách nào mãnh liệt nhất chứ.

Phim? AV? Diễn viên phim cấp 3?

Cơ mặt Bạch Lập Nhân co lại, anh biết mà, nha đầu kia làm chi mà tốt được như vậy!

Hơn nữa, hiện tại cô làm sao có thể “chạm vào” anh chứ!

Chỉ mới bắt đầu yêu thôi mà Bạch Lập Nhân đã nếm trải được mùi vị từ thiên đàng rớt xuống địa ngục rồi.

*AV: Adult Video - phim cấp 3, hiểu mà ha cả nhà.

Định bụng beta chương 20 luôn mà kiệt sức quá =.=

103. Q.6 - Chương 21: Chương 21

Sáng sớm, Bạch Lập Nhân có chút ngầy ngốc.

Thứ Hai có cuộc họp quản lý. Trong lúc quản lý của từng bộ phận tiêu thụ báo cáo, anh chỉ nghĩ đến chuyện để một mình cái cô kia trong văn phòng liệu có tịch mịch lắm không? Nhớ đến vẻ mặt lúc học hành chăm chỉ của cô, lúc mệt đến nỗi ngoạc miệng ngáp mắt hết cả hình tượng, nghĩ đến đủ loại bộ dạng của cô, anh lại mỉm cười.

Sau đó nhớ đến cảnh mỗi đêm phải đối mặt với chương trình học “a”, “ư”, “ưm” kinh khủng kia, chân mày anh lại nhăn tít lại.

Bạch Lập Nhân không biết rằng bản thân khi thì phiền não, khi thì mỉm cười, đã rơi vào mắt người khác từ lâu.

Anh cũng chẳng biết, sự khác thường gần đây của mình đã hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của đồng nghiệp.

Cũng phải thôi, ngày nào cũng chăm chăm ôm một chậu lan dạ hương đi làm, một ngày không nói làm gì, nhưng thường xuyên như vậy, người khác không muốn chú ý cũng hơi khó.

“Lập Nhân, gần đây có chuyện gì tốt sao?” Lúc tan họp, Tiểu Vĩ đến mon men lại gần, đại diện toàn bộ đồng nghiệp có tinh thần bất quái hỏi thăm tin tức.

Mấy ngày gần đây, số lần khoe môi anh nhếch lên dường như bằng cả năm cộng lại, có vẻ như đang lên hưởng thụ chuyện gì vui vẻ lắm, đáng vẻ như thế, không khiến ai nghi ngờ cũng khó!

Đỗ San San lập tức vênh tai lên nghe.

“Không có gì đặc biệt hết.” Bạch Lập Nhân nhún vai một cái không thừa nhận.

“Điều!” Tiểu Vĩ cười mờ ám: “Cá là có chuyện tốt, có cần tôi đem hết ”chân truyền” của mình cho ông mượn không?”

Người anh em này hiểu chuyện tương đối muộn, vậy mà vừa hiểu ra điểm mấu chốt đã vô cùng lợi hại, bộ nào cũng xem, nhìn đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ kia thì biết, chẳng lẽ làm chuyện đó chăm chỉ vậy sao?

Thật tốt quá, rốt cuộc đã luyện đến cấp nào rồi? Học được bao nhiêu động tác có độ khó cao rồi?

“Đã nói rồi, không có chuyện gì là không có chuyện gì.” Bạch Lập Nhân không muốn nói nhiều.

Anh cũng không phải loại đàn ông thích để lộ chuyện riêng tư của mình ra bên ngoài, muốn moi tin bất quái từ miệng anh còn khó hơn lên trời.

“Khi nào thì dẫn vị ở nhà kia ra ngoài ọi người làm quen chút?” Tiểu Vĩ đuổi sát không buông.

“Không tiện.” Sợ dọa bọn họ chết khiếp.

Hai chữ này khiến Tiểu Vĩ nhíu mày.

Bạch Lập Nhân thừa nhận là có người, nhưng lại không muốn công khai.

“Không tiện cái gì, ông dẫn bạn gái ra mặt, vừa náo nhiệt, vừa xóa được lời đồn thì càng tốt chứ sao?” Tiểu Vĩ trời sinh hoạt bát, anh nghĩ bất cứ chuyện gì chỉ cần mọi người cùng nhau ra ngoài ca hát một chút đều có thể giải quyết.

“Lời đồn?” Bạch Lập Nhân cau mày.

“Mọi người đều nói, khả năng gần đây ông bị ám, dính phải thứ gì đó không sạch sẽ!” Tiểu Vĩ hoàn toàn xem đó là chuyện cười, bây giờ vẫn nghĩ thế, chỉ nói: “Mấy hôm trước không phải ông có đi gặp cô giáo viên vài lần sao? Nghe đâu cô ta nói chuyện với chị họ Tiểu Ngô, Tiểu Ngô hỏi tại sao hai người không tiếp tục qua lại, đối phương lại còn nói cậu có mắt âm dương, có quỷ theo bên người.”

Vừa nói xong, Tiểu Vĩ cười khằng khặc.

Những chuyện như thế này, người nói vô ý, người nghe cố tình, luôn luôn truyền đi cực kỳ nhanh chóng.

Mặt Bạch Lập Nhân cứng đờ.

Thành phố này đúng thật là nhỏ, đâu đâu cũng gặp người quen.

Bạch Lập Nhân xem như không nghe thấy, nhanh chóng thu dọn giấy tờ rồi xoay người rời đi.

Anh không chú ý rằng Đỗ San San vẫn luôn để ý đến nhất cử nhất động trên gương mặt mình.

Trở lại văn phòng, anh mới bình tĩnh lại.

“Bạch Lập Nhân, Bạch Lập Nhân!”

Bạn gái anh đang cực kì hứng phấn gọi tên anh.

“Chuyện gì?” Bạch Lập Nhân lạnh lùng hỏi.

Không nên quá cứng chiều phụ nữ.

“Bạch Lập Nhân, anh xem cái bút trên bàn kia...” Diệu Diệu rất hưng phấn, nóng lòng muốn chỉ cho anh thấy.

Bây giờ cô đã học được rất nhiều thứ mà người ta cho rằng chỉ có thiên tài hoặc người có đạo hạnh cao sâu mới làm được.

Dưới sự điều khiển của Diệu Diệu, cây bút trên bàn bay qua bay lại trước mặt Bạch Lập Nhân.

Anh nhìn mà choáng váng.

“Em phát hiện, chỉ cần cố gắng tập trung tinh thần, nhìn chăm chăm vào một đồ vật nào đó, nó sẽ nghe theo suy nghĩ của em.” Phát hiện này khiến cô vô cùng háng hái.

Mẹ nói đúng, mắt trái của cô quả nhiên là vô địch.

Kỳ thực lúc trước học hấp công đại pháp nhanh như thế, công lao không thể không kể đến mắt trái của cô.

“Bạch Lập Nhân, anh xem, em còn có thể mở máy tính của anh này!” Cô hò reo vui vẻ.

Vài giây sau, laptop Bạch Lập Nhân đặt trên bàn thực sự truyền đến tiếng khởi động.

“Nói đi nói đi, mật khẩu máy tính của anh là gì!” Diệu Diệu phấn kích hỏi.

Đã tìm được đồ chơi mới thì phải thử một chút, xem có thể dùng ý chí của bản thân để gõ bàn phím không.

Mấy hôm nay anh rất vất vả, không chỉ phải tăng ca làm việc cực khổ, còn phải tự mình quản lý sổ sách kế toán, còn cô chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Nếu như mắt trái của cô có thể luyện thành thần công, biết đâu không cần tiếp tục làm kẻ ăn bám nữa.

“Không cần!” Bạch Lập Nhân theo bản năng lập tức cự tuyệt.

“Hừ, anh nghĩ em không biết mình có thói quen lấy sinh nhật làm mật khẩu chắc?!”

Diệu Diệu không thèm để ý đến anh mà bắt đầu cố gắng giải mã.

Đợi nửa ngày cũng không thấy cô nhảy nhót hoan hô. Bạch Lập Nhân biết cái cô này chắc chắn còn đang luyện cách di chuyển, nén khí, vô cùng nỗ lực.

“Mất em có mối không?” Anh tức giận hỏi, lo lắng mắt cô sẽ bị lác.

Bạch Lập Nhân xoa xoa lá cây của chậu lan dạ hương, không muốn cô tiếp tục nghịch máy tính của mình nữa.

Thế nhưng vừa mới sờ một cái, anh liền đứng bật dậy, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, chợt nổi trận lôi đình: “Người nào tưới nước?”

Trong chậu hoa, đất ẩm ướt như bị tưới nước vậy, tay chỉ mới chạm vào lá cây đã thấy ướt.

Mùa hoa lan dạ hương đã qua, năm sau có thể ra nụ hay không còn cần phải chăm chút cẩn thận, mùa này nếu tưới nước quá nhiều, có thể dẫn đến chuyện thân cây thối rữa.

Ai mà biết được đến mùa xuân sang năm Diệu Diệu có thể rời khỏi chậu lan dạ hương này chưa, cho nên anh không dám mạo hiểm bất cứ chuyện gì, cho dù lúc cần tưới nước, anh cũng phải cẩn thận.

Bạch Lập Nhân tách lá cây ra nhìn, đám sương mù bên trong quả nhiên đã bị ướt.

“Bạch Lập Nhân, em không sao mà...” Diệu Diệu vội vàng trấn an, không muốn nói thêm.

Bạch Lập Nhân phát hiện một tờ giấy màu vàng bên trong chậu.

Nhắc tờ giấy màu vàng lên, anh vừa nhìn vừa hỏi: “Đây là cái gì?”

Tờ giấy có đường kẻ màu vàng, phía trên có những dòng chữ uốn lượn, trông rất giống tấm bùa anh hay uống.

Nhưng anh dám khẳng định, chữ trên tấm bùa này hoàn toàn khác.

Diệu Diệu thở dài, lúng túng trả lời: “Dùng để trừ tà.” Xem ra trong công ty có người rất quan tâm đến anh.

Trừ tà? Trừ tà!

Sắc mặt Bạch Lập Nhân đột nhiên thay đổi: “Là ai?”

Là ai muốn cô phải chết?

Diệu Diệu im lặng.

Không chờ cô trả lời, sắc mặt Bạch Lập Nhân đã tái mét, sau đó vút tấm bùa xuống đất rồi quay ra giật mạnh cánh cửa làm việc, quát to: “Ai vừa vào phòng làm việc của tôi? Là ai động vào chậu lan dạ hương của tôi hả?!”

Nhân viên đồng loạt nhìn sang.

Bác gái lau dọn vệ sinh mặt mũi trắng bệch, chợt dạ xoay người quay lưng về phía anh.

“Bà, có phải bà không?” Anh tức giận chỉ vào đối phương, không thèm nghe ai giải thích: “Lập tức đến phòng nhân sự kết toán tiền lương ngay cho tôi, ngày mai bà không cần đến công ty nữa.”

Đúng là bà ấy! Chẳng trách Diệu Diệu lại thở dài, bà Trương trước kia là công nhân, hoàn cảnh gia đình rất khó khăn nên rất cần công việc này, nhưng lại không chăm chỉ làm việc, ngày thường quét dọn văn phòng cũng rất qua loa.

Nếu bà ta lười biếng không thôi thì anh còn có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng đừng có “chọc tức” anh như thế.

Anh bị quỷ ám là do anh cam tâm tình nguyện, liên quan quái gì tới bà cô nhiều chuyện đó?

“Ông chủ...” Bà Trương bị dọa đến nỗi giọng run lẩy bẩy, mặt mày tái mét, không ngừng đưa mắt về phía Đỗ San San.

Không chỉ bà Trương mà toàn bộ nhân viên cũng sợ hãi.

Từ trước đến nay, tuy Bạch Lập Nhân không phải dạng cấp trên dễ ở chung như Tiểu Vĩ, nhưng bình thường vẫn vô cùng kiềm chế, ít khi quát tháo công nhân viên như thế.

“Lập Nhân, sao lại tức giận vậy?” Đỗ San San vội vàng kéo anh vào phòng làm việc, đóng cửa lại, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Cô Trương có làm sai chuyện gì thì để em đi nhắc nhở một chút là được rồi, đừng làm lớn chuyện!”

Anh đập mạnh tay xuống bàn, rất tức giận: “Bình thường tùy bà ta sao cũng được, nhưng tuyệt đối không được động đến chậu lan dạ hương của tôi!” Bọn họ không có mắt à? Ngày nào anh cũng ôm chậu lan dạ hương như ôm bảo bối, chưa bao giờ để ai đụng nhẹ vào nó, thậm chí liếc mắt một cái cũng không được.

Hôm nay không những tưới nước vào chậu hoa, còn dùng cái gì mà bừa trừ tà nữa!

Lỡ như làm tổn thương đến bạn gái anh thì làm sao? Lỡ như cô bị thương thì làm thế nào bây giờ?!

Bạch Lập Nhân gọi một cuộc gọi nội tuyến đến phòng tài vụ: “Vừa rồi có nghe thấy tôi nói gì không? Lập tức để bà ta cút đi! Đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai!”

Điện thoại tự động bị ngắt.

Bạch Lập Nhân trừng mắt nhìn điện thoại, không thể tin được, bộ phận tài vụ lại dám treo điện thoại của anh.

“Là em ngắt.” Một giọng nói vô cùng buồn bực vang lên.

Có người ở đây mà cô dám lên tiếng?

Bạch Lập Nhân tiếp tục trừng mắt nhìn điện thoại, sợ bị người khác phát hiện nên không dám quay đầu đi.

“Cô Trương tuy hơi tham lam một chút, nhưng chồng cô ấy chết sớm, hai con vẫn còn đi học, nếu anh đuổi việc cô ấy sẽ hại cả một gia đình đấy.”

Bạch Lập Nhân tức giận quay về chỗ ngồi, mím môi không lên tiếng, rõ ràng vẫn còn rất tức giận.

Diệu Diệu biết, một khi anh đã cố chấp thì vô cùng ngoan cố.

Chậu lan dạ hương trống rỗng, Diệu Diệu dần dần hiện hình.

“A!” Bạch Lập Nhân theo phản xạ hô to một tiếng, sau đó vội vàng lao về phía cửa sổ.

Lúc này mới nhận ra, mỗi lần mang cô đến công ty, anh đều cố gắng khiến văn phòng trở nên tối một chút.

Đỗ San San sững sờ nhìn Bạch Lập Nhân không hiểu sao lại đột nhiên hoảng hốt.

Một cảm giác quái dị dần len lỏi vào tim cô ta.

“Bạch Lập Nhân, em không sợ ánh sáng đến mức đó đâu.” Cô an ủi người bạn trai vẫn đang lo lắng đề phòng: “Còn nữa, anh xem, tấm bùa kia đâu ảnh hưởng gì đến em đâu.”

Có lẽ cô không được tính là “tà” đi, từ nãy đến giờ, lá bùa kia đối với cô không có chút tác dụng nào cả.

Diệu Diệu sợ nói không thì không thể thuyết phục được anh nên mới hiện hình.

Bạch Lập Nhân trừng mắt nhìn cô, cẩn thận quan sát, chỉ sợ có cái gì đó không bình thường.

May là ngoại trừ bề ngoài bị ướt một chút thì những cái khác đều bình thường.

“Anh xem, em ổn mà, bỏ qua cho cô Trương nhé.” Lần này anh tức giận thế, chắc chắn sau này không có ai dám vào phòng làm việc của anh nữa.

Bạch Lập Nhân vẫn lạnh lùng như cũ.

“Bạn trai, bỏ qua đi mà, được không?” Diệu Diệu giật giật ống tay áo anh.

Nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của cô, cơn giận của Bạch Lập Nhân không còn sót lại chút nào.

“Cô ra ngoài đi!” Anh xoay người đuổi Đỗ San San đi.

Bây giờ là lúc bạn trai bạn gái người ta thân thiết, người ngoài không nên ở lại.

Nhưng về mặt Bạch Lập Nhân lại cổ cổ quái quái, muốn nói lại thôi.

“Được, anh làm việc đi.” Cô ta cuối cùng cũng gật đầu.

Chỉ là sau khi đi ra khỏi phòng làm việc, cô ta lập tức ngẩn ngơ ngồi im một chỗ.

Mới đầu, cô ta chỉ nghĩ thà tin còn hơn không tin, nhưng bây giờ lại thực sự tin tưởng.

Cẩn thận nghĩ lại, cẩn thận suy nghĩ.

Quý...

Diệu Diệu bám lấy tôi.

Lời của Đan Thiểu Quan đột nhiên vang lên trong đầu cô ta.

Cô ta giật mình

Không thể nào!

Do dự hồi lâu, Đỗ San San ấn số điện thoại đã lâu rồi không liên lạc: “Tiết hồ ly, chúng ta gặp nhau một lát được không?!”

104. Q.6 - Chương 22: Chương 22

Hôm nay, sáu giờ tối ngày chủ nhật.

“Bạch tiên sinh, anh lại đến à?” Y tá chăm sóc đứng bên giường, vừa mát xa vừa chào hỏi Bạch Lập Nhân.

Anh lịch sự gật đầu chào đáp lễ.

“Cô Liêu vẫn vậy.” Không đợi anh hỏi, y tá đã chủ động mở miệng, lo lắng nói: “Nhưng tôi sẽ năng xoa bóp chân cho cô ấy, hình như chỗ đó bắt đầu có hiện tượng co rút rồi.”

Mỗi ngày vệ sinh, mát xa cho bệnh nhân là nhiệm vụ của họ, nên vị y tá này rất rõ tình hình của Diệu Diệu.

“Để tôi.” Bạch Lập Nhân bước lên.

Y tá đã hình thành thói quen, tránh ra nhường chỗ.

Bạch Lập Nhân ngồi trên giường, y tá đã xốc chăn lên, anh quen thuộc đặt tay lên chân cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Bạch Lập Nhân trầm mặc nhìn người đang nằm trên giường bệnh.

Là bạn gái của anh.

Mỗi lần bước vào bệnh viện, tâm trạng anh đều không được tốt.

Cơ thể cô đã nằm trên giường bệnh suốt ba tháng trời, mỗi ngày chỉ có thể nhờ tiêm chất dinh dưỡng mà duy trì, nhưng cơ thể cô ngày càng gầy yếu, da thịt trong suốt đến độ không còn chút máu, ngay cả gò má cũng lõm hẳn xuống, bộ dáng cực kì tiêu tụy, đào đâu ra chút phong thái xinh đẹp ngày xưa.

Anh không biết liệu khi Diệu Diệu tỉnh lại, cơ thể mỏng manh, thậm chí không thể di chuyển này có thể chống đỡ được bao lâu.

Bạch Lập Nhân đặt MP3 lên đầu giường, mở một bài hát, chỉnh âm lượng vừa vặn rồi nhét tai nghe vào tai cô.

Hy vọng ca khúc gần đây cô thích nhất có thể khiến cơ thể này thoải mái lên, nếu thoải mái thì hy vọng có thể bớt tiêu tụy đi một chút.

Anh đợi, rồi lại đợi.

Anh muốn cố gắng hơn nữa, muốn nhanh chóng lấy được “cái đó” để đưa cho cô.

Bạch Lập Nhân vừa để cô nghe nhạc, vừa lấy tay xoa bóp chân cho cô.

Nửa tiếng sau.

“Tiết tiên sinh hình như đã trở lại.” Dưới lầu thấp thoáng bóng người, y tá nhắc nhở anh.

Bạch tiên sinh và Tiết tiên sinh là hai người hoàn toàn trái ngược, một người lạnh lùng, hơi trầm mặc, một người dịu dàng, đối xử với mọi người rất khách sáo. Bọn họ đều là bạn của cô Liêu, nhưng thật kì lạ, hai người này hình như rất đối địch nhau, chưa bao giờ gặp mặt, người này đến thì người kia đi.

Dĩ nhiên, khác với Tiết tiên sinh ngày nào cũng đến thăm, Bạch tiên sinh một tuần cơ bản chỉ đến khoảng một, hai ngày.

Nghe vậy, Bạch Lập Nhân bình tĩnh nhưng lạnh lùng đứng dậy.

Mỗi tuần anh đều đến gặp “Liêu Diệu Trăn”, sở dĩ chọn lúc Tiết Hồ Ly đi ăn cơm mới đến là vì không muốn cãi nhau với người khác trong phòng bệnh.

Nếu Tiết Hồ Ly cũng ở trong này, nhìn thấy hẳn quan tâm đến “Liêu Diệu Trăn”, anh sợ mình không chịu được kích thích.

Bạch Lập Nhân đang định bước ra khỏi phòng bệnh, hai người đàn ông vừa vặn đối mặt nhau.

Cũng chẳng có gì hay ho mà nói, anh lập tức bước qua.

Tiết Khiêm Quân cũng vậy.

Gần đây, Đỗ San San tự dưng đến tìm Tiết Khiêm Quân nói mấy điều kì lạ, anh cũng chẳng có tâm tình đầu mà đi tìm cô ta.

Bạch Lập Nhân xoay người, Tiết Khiêm Quân bỗng nhìn thấy thứ Bạch Lập Nhân để lại.

Anh đem tai nghe nhét vào tai mình nghe thử.

Vì Diệu Diệu, nếu có bất cứ cách gì để cô tỉnh lại, anh nhất định sẽ không bỏ qua.

Không có gì đặc biệt, một bài hát rất bình thường, giai điệu nhẹ nhàng.

“Bạch tiên sinh nói cô Liêu rất thích bài hát này, nếu không hôn mê nhất định sẽ vui vẻ hát theo vài câu đó!” Y tá cười nói.

“Vâng.” Anh gật gật đầu, bỏ tai nghe ra.

Chuyện này cũng bình thường thôi, rất bình thường.

Chỉ là.

Tiết Khiêm Quân đột nhiên cứng đờ, sau đó vội vàng nhét lại tai nghe vào tai.

Anh nghe lại thật cẩn thận, sau đó dần dần đông cứng.

Bài hát này hình như mới phát hành chưa đến một tháng.

...

Lúc về nhà, tinh thần Bạch Lập Nhân cũng khá hơn một chút, anh nâng mắt, đèn trong nhà quả nhiên đang sáng.

Cả người anh vẫn phảng phất mùi ở bệnh viện, vừa mới ở đó về nên tâm tình anh cũng không thoải mái lắm.

Cầm theo đồ ăn, Bạch Lập Nhân đi thang máy lên nhà, móc chìa khóa ra.

“Ư”, “A”, “Ừm” ...

Âm thanh khiến con người ta ngứa ngáy tâm hồn như có như không truyền ra từ nhà anh.

Nha đầu này sao canh đúng thời gian anh về nhà vậy, cũng quá lợi hại đi!

Bạch Lập Nhân thầm tức giận.

Anh mở cửa, vội vàng bước vào.

Trong phòng khách, tiếng phụ nữ vừa thõng khở vừa sung sướng yêu kiều vang lên, càng lúc càng rõ ràng, thậm chí còn kêu to đến mức núi lở nhà sập, sông cạn đá mòn.

Anh đau đầu.

“Bạch Lập Nhân, cuối cùng anh cũng về rồi!” Thấy anh về, Diệu Diệu nhanh nhẹn bay đến.

“Em cố ý!” Anh chỉ vào cảnh cao trào trong màn hình, vẻ mặt của người phụ nữ trong đó đang xoắn lại thành một nhúm, bộ ngực không ngừng rung lắc hệt như mô-tơ, cắn tức lên án.

Biết rõ anh ghét cái gì nhất, vậy mà vẫn cố ý dùng phương thức này để khiêu khích anh.

Mỗi tuần hai lần, anh đều biến mất vài tiếng đồng hồ, đã thế còn không chịu nói cho cô biết rằng mình đi đâu, khiến cô rất cô đơn, rất khó chịu.

Anh không quan tâm đến cô nữa.

Dù sao thì tâm tình một người có không tốt mấy đi chăng nữa, thì cũng không nên kéo thêm một người khác xuống nước chung với mình.

Ngoại trừ việc ở bệnh viện có rất nhiều thứ “bẩn thỉu”, đây cũng là nguyên nhân Bạch Lập Nhân không muốn đem cô đi cùng mình.

Anh tắt TV, loại bỏ tạp âm rồi sau đó xuống bếp chuẩn bị bữa tối.

Vừa mới dọn xong bát đĩa...

“Ưm a..” “Ưm a...” Loại thanh âm ái muội đến mức tận cùng lại một lần nữa truyền ra từ TV.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn lại là “con quỷ” kia dùng kĩ năng cực kì phi thường của mình mở TV lên.

Nếu bây giờ mà có trộm vào nhà, dám cá cô sẽ dọa cho tên trộm kia tè cả ra quần.

Mỗi lần anh biến mất khoảng mấy tiếng đồng hồ rồi mới trở về, tâm tình nha đầu này lúc nào cũng tệ, nên lúc nào cũng thích chọc tức anh.

Từ lúc chính thức qua lại đến giờ đã gần hai tháng, cho đến bây giờ, ngay cả việc cản cô lại anh cũng chưa từng làm.

Mỗi người một bát cơm, vẻ mặt Bạch Lập Nhân không chút thay đổi.

Nhưng...

“Em muốn cùng ăn cơm với anh.” Cô ngồi bên cạnh anh.

Bạch Lập Nhân vẫn yên lặng, nhưng động tác rõ ràng đã thông thả hơn trước.

Cũng vì anh đang ăn cơm thôi.

Đây là thói quen của hai người, cô ăn trước, sau đó anh mới dùng sau.

Ti vi vẫn còn vang lên tiếng “A”, “U”, “Ưm”, càng lúc càng lớn, càng nghe càng mất hồn.

Diệu Diệu không hề bị ảnh hưởng, vẫn ăn rất ngon miệng.

Nếu cô còn chút trong sáng thì hai tháng nay đã sớm bị mấy bộ phim này đục khoét bằng sạch.

Hai tháng đầu, cô còn đỏ mặt đôi chút, sau đó giả vờ bình tĩnh, cực kì mất tự nhiên lôi đủ loại đề tài trên trời dưới đất ra nói, nhằm làm dịu bớt bầu không khí.

Nhưng, bây giờ...

Lòng hổ thẹn xem chừng cũng có thể chết lặng.

“Cái này có đúng là phim nghệ thuật không vậy?” Nhưng, Bạch Lập Nhân không như thế, anh nhin không nổi nữa, đành phải mở miệng hỏi.

Hơn nữa, bọn họ vẫn còn đang ăn cơm, không thể cho người ta chút khẩu vị sao?

Hai tháng nay, ước chừng anh phải gầy đi tận 5kg, chủ yếu là do bị cái thứ âm thành này oanh tạc màng nhĩ, đến độ mất cả ngủ.

Đi kèm với tình yêu ngọt ngào, đích thị là áp lực mà.

Anh phải chịu áp lực rất lớn đó, vì... Chết tiệt, suốt hai tháng nay, anh không lần nào “lấy” được “cái thứ đó” cả.

Tất nhiên loại phiền não này anh không thể nói ra miệng được, cũng may Diệu Diệu gốc vẫn chưa phát hiện.

“Không phải anh bảo Thư Kỳ là ngôi sao nữ duy nhất có thể khiến anh có cảm giác à? Anh nói môi cô ấy nhìn rất được mà...” Diệu Diệu thắc mắc.

Có người bạn gái “săn sóc” như vậy, anh còn bất mãn cái quái gì nữa?

Quả nhiên, đồng tử tình không dễ đến tay như mình tưởng.

Hai tháng trước, bọn họ bắt đầu bước vào con đường tìm kiếm đồng tử tình vô cùng gian nan và cực khổ.

Một ngày nọ, hai người cùng nhau xem một bộ phim cấp ba.

Mấy bộ phim này nghe nói cực kì nổi tiếng, Tiểu Vĩ nhiệt liệt đề cử, cũng không tiếc dâng tặng vật báu của mình cho Bạch Lập Nhân mượn.

Kể gốc trên tàu điện ngầm.

Lúc nhìn thấy cái tên này, cô và Bạch Lập Nhân có vẻ khá hài lòng, vốn tưởng nó nói về một người đàn ông chung tình theo đuổi giai nhân trên tàu điện ngầm, sau đó mới oanh oanh liệt liệt XXOO.

Diệu Diệu còn cẩn thận thay anh chuẩn bị một chậu rửa mặt lớn, chuẩn bị nghênh đón đồng tử tình.

Vừa mới cho đĩa vào, sắc mặt Bạch Lập Nhân và cô lập tức thay đổi.

Cái gì mà kể gốc trên tàu điện ngầm? Có mà biến thái trên tàu điện ngầm thì có!

Trong phim, bất kể đang ở chỗ nào trên tàu điện, tên biến thái đó cũng hành sự không chút lưu tình, lại còn dùng cách thức cực kì biến thái, cực kì vô sỉ mà thâm nhập vào váy của nữ hành khách, làm nhục phụ nữ độc thân, kể cả nữ sinh cũng không tha.

Lúc ấy, Bạch Lập Nhân đúng là nhiệt huyết sôi trào, nhưng sôi trào ở đây là vì ghê tởm đến mức không thể chịu đựng được nên nổi giận.

Không quá mấy ngày, lại là một ngày nào đó.

Chờ anh nguôi giận, có thể bình tĩnh trở lại, hai bọn họ lại chọn một bộ AV khác, giữa phim, ba nữ nhân viên bán hàng vì muốn đẩy mạnh mức tiêu thụ, bắt đầu cùng đàn ông lạ mặt lên sàn với sự trợ giúp của đủ loại đồ dùng tình thú.

Sắc mặt Bạch Lập Nhân lại xanh mét, trên gương mặt bày ra đủ loại thống khổ.

Đương nhiên cô biết cái vẻ mặt thống khổ của anh không phải loại mà bọn họ đang mong đợi, mà là thống hận.

“Anh chỉ thấy mỗi nước miếng của cô ta thôi!” Bạch Lập Nhân oán hận gầm nhẹ.

MD, cho dù chỉ là cảnh trong ti vi nhưng anh vẫn thấy ghê tởm muốn chết.

Lại nhìn xuống, ngay cả năng lực mỗi sáng chào cờ anh cũng không có!

Bên kia còn một chồng phim AV cao ngất ngưỡng, đây chẳng qua chỉ là một con muỗi.

Vì thế, có một ngày...

“Anh có muốn xem phim của Asakawa Ran không?” Diệu Diệu giả vờ bình tĩnh.

Hôm đó, cô “trốn” trong lòng anh nên nghe thấy Tiểu Vĩ vừa cười dâm dăng vừa nhiệt liệt đề cử: Xem AV mà chưa xem phim của Asakawa Ran thì coi như uống công.

Tiểu Vĩ nói, cô này kêu rên rất chi là chuyên nghiệp, như dòng nước tưới mát cuộc đời chết lạng của cánh đàn ông, giúp họ hùng phong tái khởi*.

*Gió lớn lại nổi, kiểu như cứu vớt cuộc đời ấy

Anh cực kì bi tráng động thủ, đóng sập cửa phòng tắm lại.

105. Q.6 - Chương 23: Chương 23

Bạch Lập Nhân từ từ tháo thắt lưng da, cởi quần, nhưng lại giật mình ngồi ngây ngốc trên nắp bồn cầu, ngây ngẩn một hồi mới miễn cưỡng ngược mắt nhìn sang tấm ảnh Thư Kỳ lưng trần đang quay mặt mỉm cười.

Anh không thể không thừa nhận, mắt của Diệu Diệu lại tiến bộ nữa rồi.

Tấm hình này, chọn tương đối tốt, ... ít nhất cũng không khiến anh phản cảm.

Định đưa tay cởi quần áo, thế nhưng tận ba phút sau Bạch Lập Nhân mới nhớ ra, anh đây chỉ dùng tay chứ không phải làm thật.

Nhưng mà mặc quần áo thì cứ thấy có cái gì đó không thích hợp.

Quả nhiên, anh đúng là kẻ kì lạ.

Nhưng không thể tiếp tục kéo dài tình trạng này được nữa.

Sau khi tự cổ vũ tinh thần, Bạch Lập Nhân bắt đầu cởi quần áo và đồ lót ra.

Anh không phải dạng đàn ông cơ bắp khoa trương, vì không thích cởi trần nên da thịt có phần trắng nõn, trên người anh không có lông tơ, trước ngực thậm chí còn sạch sẽ như phụ nữ, nhưng mỗi khối cơ bắp đều rất rắn chắc.

Bạch Lập Nhân đứng trước gương nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Kỳ thực, vóc dáng anh rất đẹp, chân dài, eo thon, “người anh em” phía dưới lại sạch sẽ.

Khi còn đại học, lúc ở kí túc xá, đám nam sinh trong lúc nhàn rỗi thường thích rủ nhau vào phòng tắm so “cậu nhỏ”.

Đen, lớn, ngắn, đủ loại chim chóc.

Hiển nhiên, “người anh em” của anh có vẻ đặc biệt sạch sẽ và gọn gàng, không phải phiền não về chuyện đi cắt bao quy đầu* như nhiều người khác.

Bạch Lập Nhân từ từ đem tấm ảnh của Thư kỳ dúi vào gương.

Anh ngược mắt nhìn, sau đó thở dài một cái.

Không ngờ Bạch Lập Nhân anh một đời sáng suốt, lại bị hủy ở chỗ này.

“Lên đi”! Anh cúi đầu, nghiêm khắc cảnh cáo “cậu nhỏ” của mình.

Bạn gái anh vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

“Người anh em” bên dưới vẫn ủ rũ như cũ, không lên được dù chỉ là một chút.

“Đứng lên!” Bạch Lập Nhân nâng “cậu nhỏ” của mình lên, cố sức lay.

Giọng điệu vô cùng nghiêm khắc, nếu nó cứ không chịu đứng lên thì có khi Bạch Lập Nhân sẽ phế nó đi trong cơn tức giận cũng nên.

Vậy mà cho dù có lắc thêm vài cái nữa, “cậu nhỏ” cũng không chịu khuất phục, một chút cũng không phản ứng.

Cũng đúng thôi, tay trái sờ tay phải thì làm sao mà có cảm giác?

Bạch Lập Nhân đột nhiên ngược mắt, nhìn chằm chằm tấm ảnh.

Vẻ mặt anh bây giờ trông cực kì nghiêm túc, hệt như đang nghiên cứu khoa học.

“A” “Ừ”, “Ừm...”

Tiếng ti vi ngoài phòng khách vô cùng phối hợp với tình hình, liên tục vang lên âm thanh “thống khổ” của Thư Kỳ, rất chân thật, dường như chỉ cần anh mở cửa, sẽ thấy màn biểu diễn tươi mát bên ngoài.

Bạch Lập Nhân chấn chỉnh lại tâm tình, tiếp tục nhìn chằm chằm Thư Kỳ trong tấm hình, chăm chú nhìn vào đôi môi chỉ cần hé mở cũng có thể khiến tâm tình đàn ông nhộn nhạo.

Thật sự là một đôi môi xinh đẹp.

Bạch Lập Nhân xóc lại tinh thần, bắt đầu vừa nhìn vừa vuốt “người anh em”.

Anh cố gắng nhớ lại cảnh trong phim tối hôm qua, dùng một ít cách trong đó.

Ngẩng mặt, cố gắng tập trung.

Nghĩ đến môi Thư Kỳ, nghĩ đến môi Thư Kỳ.

Tưởng tượng thêm một chút, nghĩ đến cảnh “cậu nhỏ” của mình ở trong đôi môi xinh đẹp đang hé mở kia.

Thế nhưng...

Chỉ là ảo tưởng mà thôi, trong đầu anh không cách nào có thể đưa “cậu nhỏ” của mình vào đó.

Khoang miệng chẳng khác nào một cái ổ đầy vi khuẩn, con người sau khi ăn cơm, trong miệng còn lại ít thức ăn, có thể tạo ra vi khuẩn, sau đó bắt đầu ở trong khoang miệng, lợi... phát triển với tốc độ chóng mặt.

Chỉ cần nghĩ đến đó thôi là thấy buồn nôn rồi.

Vậy thì nghĩ đến bộ phận bên dưới của phụ nữ đi? Tưởng tượng đến cảnh làm tình mãnh liệt sôi trào đi.

Bạch Lập Nhân tựa lưng vào gương, mặc cho cái lạnh giá của tấm gương thấm vào cơ thể.

“Cậu nhỏ” vẫn ủ rũ trong bàn tay như cũ, hầu như sắp bị chính bản thân anh bóp nát.

Không được, anh thực sự không được.

Cổ Bạch Lập Nhân lạnh buốt, anh đứng hồi lâu, lâu đến nỗi sốt ruột muốn một cước đá bay cái chậu rửa bên cạnh.

Anh đứng thẳng dậy, lạnh lùng rửa tay.

Mười ngón tay được anh rửa sạch sẽ, đặc biệt là đầu ngón tay, Bạch Lập Nhân kì không được, phải lấy bàn chải chà đi chà lại nhiều lần.

Rửa tay xong, anh vẫn chưa vội vàng mặc quần áo để ra khỏi nhà tắm.

Anh biết, ai đang đợi anh ngoài cửa.

Anh không muốn phải đối mặt với ánh mắt thất vọng của cô.

“Không sao, lần sau lại cố gắng”. Anh biết, cô nhất định sẽ an ủi mình như thế.

Nhưng cô nào biết, sự an ủi đó càng khiến anh thêm phiền não.

Bạch Lập Nhân lau khô tay, lại hít sâu một hơi.

Làm lại lần nữa.

Bạch Lập Nhân đưa tay chạm vào “cậu nhỏ” của mình.

“Người anh em” bị bàn tay lạnh buốt của anh chạm vào, rút lại thêm một chút.

Cố gắng nhìn Thư Kỳ lần nữa.

Anh thừa nhận, lời nói của y tá ngày hôm qua quả thật đã kích thích anh.

Chân Diệu Diệu đã bắt đầu co rút, anh không thể tiếp tục đợi thêm được nữa.

Bạch Lập Nhân thở dài, chăm chú quan sát, nhìn chăm chăm vào đôi mắt lấp lánh của Thư Kỳ.

Nhìn môi cô ấy, nhìn môi cô ấy, không nghĩ đến vi khuẩn nữa.

Tập trung, tập trung.

Không hiểu vì sao, một đôi môi xinh đẹp khác lại hiện ra trong đầu Bạch Lập Nhân.

Đôi môi đó, vừa nhìn đã thấy mê người, chỉ cần khẽ hé nhẹ, không cần tô son, cũng đã vô cùng quyến rũ, chỉ cần như thế đã có thể gọi lên ham muốn, khiến người ta lưu luyến quên đi tất cả.

Trong đầu không nhận được lại hiện lên hình ảnh đôi môi anh vừa lấy cái miệng nhỏ nhắn của Diệu Diệu, sau đó cái lưỡi nóng hổi luồn vào miệng cô, dùng sức ôm trọn lấy hơi thở của cô.

Thật ra, anh chưa lần nào thực sự hôn cô cả.

Không biết có phải do bàn tay mình kéo lên kéo xuống khiến “cậu nhỏ” đau đến không chịu được hay không, nó cuối cùng cũng cứng lên, từ từ căng phồng ngẩng đầu.

Anh nhắm mắt, bắt đầu nghĩ đến cơ thể của Diệu Diệu, cảm giác mềm mềm, mịn màng lúc tiếp xúc trên đầu ngón tay.

Nếu hôm đó, anh không để ý đến chuyện cô đang hôn mê mà thô bạo chiếm lấy cô.

“Bạn thân” bên dưới bắt đầu uy phong lẫm lẫm.

Thân thể cô giống như một con rắn nước mềm mại, đôi chân mê người đang cuốn lấy hông anh, rên rỉ thống khổ, muốn anh chiếm đoạt cô mạnh hơn nữa.

Trong lòng bàn tay, máu đang chuyển động với tốc độ nhanh hơn, anh vuốt “người anh em” của mình ngày một nhanh, nhanh đến độ đôi tai dần ửng đỏ.

“Bạn trai...” Diệu Diệu dùng giọng nói êm dịu của mình ôm lấy anh, nhìn chăm chú vào mắt anh, sau đó hôn anh.

Ánh mắt Bạch Lập Nhân không còn tiêu cự, chỉ có sao sáng đầy trời, cảm giác sung sướng chưa bao giờ có xông lên đầu.

Anh ngồi xổm xuống, dùng tay kia với lấy chậu rửa.

Bởi vì anh biết, có cái gì đó, sắp đi ra.

Thật tốt quá.

“Bạn trai...” Diệu Diệu dặt tiếng gọi.

Anh tiếp tục ngẩng mặt, cố gắng duy trì cảm xúc đang dâng trào, “tiếp tục” bước tiếp theo.

“Bạn trai...” Tiếng gọi ngoài cửa lại càng lớn hơn.

Đừng để ý đến cô!

“Bạn trai, không được cũng không sao! Đừng miễn cưỡng bản thân mình!” Anh vào trong đó lâu quá, Diệu Diệu lo lắng nói tiếp: “Tắm rồi đi ngủ thôi, sáng mai anh còn phải đi làm mà.”

Thật sự không được.

Đừng miễn cưỡng chính mình.

Ngày mai còn phải đi làm.

Mấy câu trên y hệt như một chậu nước lạnh hắt thẳng vào người Bạch Lập Nhân, lửa nóng hừng hực vừa mới khơi mào bị dập tắt không chút thương tình.

Bạch Lập Nhân khẽ cắn môi mặc quần vào, kéo khóa, sắc mặt tái mét mở cửa phòng tắm ra.

“Liêu Diệu Trần, em, em em!” Thành sự thì ít mà bại sự có thừa, tức chết anh rồi!!!

Dù gì thì cuối cùng cũng tìm được phương pháp, so với Thư Kỳ, anh càng có hứng thú với cô hơn.

“Bạch Lập Nhân, anh đừng vì em mà ủy khuất bản thân...” Diệu Diệu cúi đầu, tâm trạng xuống dốc.

Cô đã tắt ti vi, trong phòng không hề bị âm thanh mập mờ quấy rầy nữa.

Thật ra mấy ngày nay, cô chỉ cố gắng giả vờ không quan tâm mà thôi.

Cô có thể nhìn thấy sự nỗ lực của anh, cũng rất đau lòng, nhưng cô không muốn khiến anh thêm phiền muộn, chỉ có thể cười đùa che giấu, tích cực phối hợp với anh.

Vừa rồi cô vẫn đứng ngoài cửa, không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc mấy ngày nay cô đang làm cái gì vậy?

Anh vì cô mà đi xóa hình xăm, sao cô còn muốn tiếp tục tổn thương anh nữa chứ? Cứ thế này thì chính tay cô sẽ khiến người đàn ông bình thường như anh trở nên lãnh cảm mất.

Bạch Lập Nhân không biết Diệu Diệu đang nghĩ gì, chỉ biết cô vừa mới phá hỏng chuyện tốt của mình.

Không không, là “Chuyện xấu” .

Nhìn thấy cô, nhớ tới vừa rồi bản thân có suy nghĩ hèn hạ với cô, Bạch Lập Nhân có chút thẹn quá hóa giận, lập tức chạy về phòng, đóng sầm cửa lại.

Sau đó tức giận tung người lên giường.

Dù sao mỗi lần xấu hổ, tính tình đại thiếu gia của anh sẽ phát tác, không cần để ý đến anh, không cần làm phiền anh!

Nhưng Diệu Diệu vẫn mặt dày đi theo.

Tuy trên giường không lồm xồm, nhưng Diệu Diệu đã nằm đầu vào đấy.

Cô ôm anh từ phía sau.

“Đừng giận, được không? Đều là lỗi của em.” Diệu Diệu dịu dàng an ủi.

Lưng Bạch Lập Nhân cứng đờ, không hề mở miệng.

“Thật ra, chúng ta cứ sống thế này cũng tốt.” Cô nhẹ nhàng nói.

Anh vẫn không thèm để ý tới cô.

“Còn nữa, em gọi anh ra là có chuyện.” Diệu Diệu ngượng ngùng thừa nhận.

Vừa rồi, cô ngơ ngác đứng trước cửa nhà tắm, không hiểu sao lại to gan ý ra một cách.

“Chuyện gì?” Rốt cuộc Bạch Lập Nhân cũng quay đầu, nghiêm túc hỏi.

Người bạn trai này của cô tuy tính tình không tốt, nhưng những lúc anh không hài lòng, chỉ cần cho anh một bậc thang, anh sẽ lập tức bước xuống.

Bạch Lập Nhân sẽ không thực sự bỏ rơi cô, để tránh làm gãy bậc thang giữa hai người.

Anh không thích cãi nhau, càng không thích xảy ra chiến tranh lạnh.

“Em muốn...”

“Em muốn...”

Cô ập a ập úng.

“Em muốn cái gì? Côca hay khoai tây chiên?” Thường những lúc cô lấp bắp thì không có chuyện gì tốt cả. Nha đầu này hay có thói quen ăn vặt trên giường.

Tuy Bạch Lập Nhân hơi khó chịu, nhưng vẫn hỏi.

Từ sau khi nuôi quý, nhất là khi cô học được hấp công đại pháp, cuộc sống của anh càng ngày càng thêm phiền phức, vì anh phải cực kỳ đau khổ mà ăn hết mấy món ăn đó vào bụng.

“Em muốn... muốn anh” Diệu Diệu lấy hai tay che mặt mình, cuối cùng lấy can đảm, nói một hơi với tốc độ nhanh: “Anh cởi quần áo ra đi!”

Ếc? Uống Côca, ăn khoai tây chiên cũng phải bắt anh cởi quần áo nữa hả?

Bạch Lập Nhân kinh ngạc .

Vì hình như anh nhận thấy được điểm không đúng.

“Em, em” Ý nghĩ này, thực sự quá táo bạo, Diệu Diệu xấu hổ muốn chết.

Hóa ra, cho dù xem rất nhiều phim cấp ba, cô vẫn không thể xem bản thân là người có nhiều kinh nghiệm. Nhưng mà...

Cô không muốn trong chuyện này, chỉ có anh là người phải cố gắng.

“Nếu, anh đồng ý làm... em... em dùng miệng... giúp... giúp anh...” Anh hiểu mà, anh phải hiểu, vì Diệu Diệu không còn mặt mũi đâu mà nói thêm.

Suy nghĩ táo bạo kia luôn quanh quẩn trong đầu cô, nếu cô có thể dùng miệng hút thực ăn, có thể dùng môi cắn đũa, vậy tại sao không thử một chút, học theo mấy động tác trong phim.

Tuy rằng cô không biết có thành công được không.

“Anh... anh... anh không đồng ý sao?” Diệu Diệu vùi cả gương mặt đang đỏ hồng vào ngực anh, cả phòng yên ắng, cô còn có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập thành thịch.

Cô chờ nghe đáp án của anh.

Béo: Chắc chết

*Khụ, tiết học giới tính bắt đầu.

Bình thường đầu dương vật (quy đầu) được bao phủ bởi lớp da được gọi là bao quy đầu. Bao quy đầu dính vào dương vật ở nơi tiếp giáp giữa thân và đầu dương vật. Bao quy đầu không dính với đầu dương vật, và có thể kéo da quy đầu lên để bộc lộ đầu dương vật.

Hầu hết trẻ khi mới sinh ra có hiện tượng dính bao quy đầu vào quy đầu và chúng ta không thể kéo bao quy đầu lên được. Điều này là bình thường. Khi trẻ lớn bao quy đầu sẽ tách dần khỏi quy đầu và chúng ta có thể dễ dàng kéo bao quy đầu lên, thông thường quá trình tách này sẽ hoàn chỉnh khi trẻ được 5 tuổi.

Hẹp bao quy đầu là tình trạng lỗ mở của bao quy đầu hẹp không thể kéo lên để bộc lộ đầu dương vật và gây hẹp lỗ tiểu vì thế cản trở dòng nước tiểu.

106. Q.6 - Chương 24: Chương 24

Cô, cô, cô...

Cũng quá phóng túng đi...

Đầu óc Bạch Lập Nhân trống rỗng, nên khi phục hồi tinh thần mới phát hiện bản thân đã vô thức trả lời: “Được.”

“Vậy, chúng ta bắt đầu?...” Diệu Diệu đầu tranh, lén liếc nhìn anh.

Vì vậy, anh đã hiểu ý.

Bạch Lập Nhân bắt đầu cởi quần áo, tay chân hơi run rẩy.

Nhưng anh biết, sự khấn trương này hầu hết là do kích động mà thành.

Trước đây ba tháng, anh còn âm thầm ảo não vận khí của mình quá kém, tại sao phải làm cái gì mà dương nam, còn quyết tâm quen bạn gái, cũng đã nghĩ đến chuyện lên giường với người khác, thậm chí còn bức Liêu Diệu Trần nói ra lời thật lòng, sự có ai ngờ rằng, cuối cùng mình lại đem phim cấp ba thành ngày ba bữa mà thường.

Nhưng, anh ngàn tính vạn tính cũng không thể ngờ, Liêu Diệu Trần “gấp” như thế, “gấp” đến độ cấp lực như vậy!

“Sao anh lại dùng ánh mắt như nhìn kẻ giết cha ấy để nhìn em?” Diệu Diệu không yên tâm hỏi.

Có sao?

Bạch Lập Nhân sờ sờ mặt mình: “Xin lỗi em, anh khấn trương quá.” Đến độ mặt mũi cứng ngắc luôn.

“Không sao.” Cô lại chui vào ngực anh, chỉ là, lúc này anh đã cởi áo, lồng ngực trơn bóng như gương, giữa hai người không có lấy một tầng ngăn cách.

Tim cô đập thành thịch, chưa bắt đầu mà Diệu Diệu đã muốn xịt máu ngất ngay tại chỗ.

Ngoại trừ việc gần đây có xem qua “nghệ thuật người lớn” có sử dụng “đạo cụ”, thì cô còn chưa hề nhìn thấy thân thể đàn ông bao giờ, càng miễn nói đến chuyện làm ra loại chuyện to gan như này.

Mấy lần quen bạn trai trước đây, không phải cô không muốn, mà là chưa kịp phát triển đến mức đó đã OVER rồi, cho nên, hiện tại có thể nhìn thấy trai đẹp hàng thật giá thật thế này, làm sao không khấn trương cho được?

“Em cũng không biết... có thể không...” Diệu Diệu hơi muốn lùi bước.

Nghe vậy, Bạch Lập Nhân cắn răng: “Cố gắng một chút... là tốt rồi...”

Vừa trêu chọc anh xong đã muốn lùi bước, đây không phải là đang đùa giỡn người ta sao? Không được, anh không phải loại người dễ bắt nạt như vậy đâu!

Hơn nữa, đề nghị của cô đích thị là một phương pháp rất tốt!

Như thể sợ cô hối hận, Bạch Lập Nhân vội vàng ra lệnh: “Em, trước mắt cứ nhắm mắt lại đi.”

Diệu Diệu lập tức ý thức được chuyện gì sắp xảy ra, cô vội vàng quay gương mặt đang đỏ bừng sang một bên, nhắm mắt lại.

Quả nhiên bên tai lập tức nghe được tiếng quần áo rơi xuống đất.

“Có thể rồi.” Bạch Lập Nhân bình tĩnh lên tiếng.

Khi Diệu Diệu mở mắt ra, anh đã nằm gọn trong chăn, hơn nữa còn cuộn chặt chăn trên người.

Miền cương lấm cô mới có thể nhìn thấy xương quai xanh cường tráng của anh.

Dưới lớp chăn kia, chắc hẳn là cơ thể trần như nhộng của Bạch Lập Nhân.

Chỉ là...

Diệu Diệu nhìn chăm chăm...

“Anh thế này...” Cuộn mình chẳng khác nào con dâu nhỏ mới về nhà chồng, làm sao bắt đầu đây?

Người đàn ông này, đúng thật vừa buồn cười, vừa đáng yêu.

Bạch Lập Nhân suy tư một chút, chứng thực quả thật độ khó rất cao, cố gắng lắm mới hé chần ra một chút, sau đó vươn tay, nhanh chóng đắp chăn lên người cô luôn.

Diệu Diệu là một hồn phách không biết lạnh, cũng không biết nóng, nhưng khi anh đem chăn ôm lấy cô, sâu trong tâm hồn Diệu Diệu lại có thể cảm nhận được một luồng nhiệt nóng bỏng đang thổi đến một cách rõ ràng.

Cô có thể cảm nhận được, hai người đang dựa sát vào nhau.

Ở chung ba tháng, kết giao hai tháng, ngoại trừ việc thỉnh thoảng hôn nhau ra, bọn họ rất ít khi thân thiết, những hành động phát sinh khi hai người yêu nhau, đối với họ mà nói là cực kì xa xỉ.

Bây giờ...

Diệu Diệu học theo trong phim, bắt đầu cắn từ cổ anh đi xuống.

Cơ thể Bạch Lập Nhân cương cứng trong nháy mắt.

“Anh có cảm giác?” Diệu Diệu vừa mừng vừa sợ.

Chuyện này nên nói thế nào đây? Cảm giác hôn lên cổ anh vừa chân thật lại vừa như mộng ảo, giống như có thể cảm nhận, cũng giống như hư không.

Bạch Lập Nhân không thể dùng lời để miêu tả cảm giác này, chỉ có thể miễn cưỡng gật gật đầu.

Anh sẽ không nói cho cô biết, cho dù bây giờ không có cảm xúc chân thật, anh vẫn sẽ gật đầu.

Thấy anh gật đầu, Diệu Diệu như được cổ vũ.

Cô cố nén cảm giác xấu hổ, tiếp tục ra sức hôn anh.

Hấp, hấp, hấp, tựa như bình thường cô đang uống nước.

“Ừ...” Bạch Lập Nhân bỗng mất tự nhiên nuốt cổ họng.

Cái này, anh có thể cảm nhận được rõ ràng, tựa như con bướm đang nhảy múa trước cổ, trước ngực anh.

Diệu Diệu không có kinh nghiệm, lung tung học theo phim, tưởng tượng ra tiếng trống xốc lại tinh thần, tiếp tục cắn loạn xạ.

Hôn đến bả vai Bạch Lập Nhân thì cô dừng lại.

Nơi đó, mơ hồ vẫn còn dấu vết màu xanh.

Nhưng chỉ còn lại hình ảnh mơ hồ, không hề có ánh mắt sinh động, không hề có con rồng hung dữ nào cả.

Nó không thể nào gây tổn hại đến cô được nữa.

Diệu Diệu hôn lên bả vai anh, không hiểu sao lại thấy khóe mắt cay cay.

Chị Lưu trong văn phòng từng đi xăm chân mày, sau khi xăm về còn la oai oái nói trán trũng đến độ hai tháng không dám ra ngoài gặp người.

Hiện tại, anh đi xóa hình xăm lớn như vậy, chắc là rất đau?

Diệu Diệu nghĩ, cả đời này chắc chắn cô sẽ nhớ rõ, từng có một người đàn ông, vì cô mà khiến cả bả vai máu thịt mơ hồ gần một tháng.

“Diệu Diệu, dừng...” Cảm nhận được bả vai hơi ngứa, Bạch Lập Nhân cau mày, mở mắt ra, quả nhiên cả người cô đang dựa vào người anh.

Anh sợ vết thương đó làm cô bị thương.

Nhưng, Diệu Diệu lại ôm anh, nhẹ nhàng mơn trớn nơi đó mãi không rời.

Anh cúi đầu thì thấy cả người Diệu Diệu gần như đang cười lên người anh.

Trời ạ, loại tư thế này...

Nhận thức này khiến máu của toàn thân đều vọt đến bộ phận nào đó.

Bộ phận kia lập tức đứng thẳng.

Cả người Bạch Lập Nhân đều vô cùng mất tự nhiên, mất tự nhiên đến độ muốn đẩy cô ra, nhưng, anh lưu luyến.

“Em...”

“Anh...”

Hai người đồng loạt mở miệng, sau đó đồng loạt im bặt.

Ổ chần càng lúc càng nóng, cơ thể Bạch Lập Nhân càng lúc càng hồng, hết như đang ở trong lò lửa, trong thoáng chốc, Diệu Diệu cũng có thể cảm nhận được.

Hai người ai nấy đều cứng đờ, anh không biết nên làm cái gì, cô cũng vậy.

“Muốn, tiếp, tiếp tục sao?” Diệu Diệu nuốt nuốt cổ họng.

Trong tivi, có hai loại động tác đơn giản nhất, nếu không phải đàn ông ngồi xuống, thì cô quỳ.

Loại tư thế này, rất vũ nhục.

Nhưng, hiện tại cô chọn một tư thế rất bình thường mà, tại sao thoát nhìn cô như quỷ háo sắc thế? Như thể đang đi chà đạp xử nam vậy?

Thực oan ức, kỳ thật cô cũng là người không có kinh nghiệm có được không?!

“Tiếp... tiếp tục...” Bạch Lập Nhân khẽ cắn môi, đồng thời bộ phận nào đó càng trở nên cứng rắn hơn.

Dục vọng cuộn cuộn trong cơ thể khiến anh cảm thấy khó chịu.

Nhưng anh cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Bạn gái anh chỉ là một hồn phách, nếu, nếu cô là người, anh nhất định sẽ không nhẫn nhịn nữa.

Anh muốn cô, muốn cô!

Diệu Diệu cũng khẽ cắn môi.

Cô nhớ rõ, khi phát hiện bản thân có thể điều khiển vật, mình hưng phấn biết bao nhiêu.

Cô nhớ rõ, khi cố gắng hết sức giúp anh bôi thuốc thành công, tâm trạng mình sung sướng đến nhường nào.

Cô không muốn để một mình anh cố gắng, cô cũng muốn san sẻ bớt gánh nặng cho anh.

Cô biết, tình cảm của mình đối với Bạch Lập Nhân, so với thích, còn hơn một bậc.

Diệu Diệu tiếp tục trức trắc hôn anh, từ ngực trượt xuống dưới, cảm giác được sự cứng ngắc của anh, cảm giác được nỗi khẫn trương của chính mình.

Đến khi hôn xuống rốn...

“Em, em đến đâu rồi?” Bạch Lập Nhân vì quá khẫn trương nên hai bàn tay nắm chặt đến mức hằn rõ gân xanh, rốt cuộc không chịu được nữa mới mở miệng hỏi.

Anh có thể cảm giác được, đó chính là... ngứa, cũng rất dịu dàng.

Nhưng, anh không dám xác định.

“Em, em sắp đến... chỗ... chỗ đó của anh...” Diệu Diệu lắp bắp, vừa dứt câu thì ngây ngẩn.

Vì có cái gì đó đang đánh vào mặt cô.

Vật đó, sống động, vừa to lớn, vừa cứng rắn ngạo nghễ đứng thẳng.

Hai bàn tay đặt bên người của Bạch Lập Nhân đang nắm chặt ra giường, dùng sức đến mức sắp xé rách cả cái ra.

“Em, em nhanh bắt đầu đi!” Anh cứng rắn nói.

Nhưng cô vẫn còn đang ngơ ngác.

Thì ra, đây chính là cái đó của đàn ông.

Thật đáng sợ, thô như vậy, cứng như vậy, nếu tiến vào cơ thể của phụ nữ, chẳng phải sẽ đau đến chết mất sao?

Bạch Lập Nhân cảm nhận được sự ngập ngừng của cô, ngẩn người.

Vì hiện tại, anh chẳng khác nào một con cá bị người câu lơ lửng trên không trung...

Không biết phải làm sao.

“Liêu Diệu Trăn!” Bạch Lập Nhân tức giận thúc giục.

Nếu cô không hành động, anh đến chết mất!

Tra tấn người ta như vậy, nhân đạo ở đâu?!!

Diệu Diệu bình tĩnh, sắc mặt y hệt như bệnh nhân bị trúng gió.

May mà cô đang ở trong chăn, anh không thể nhìn thấy bộ dạng quẫn bách của cô.

Diệu Diệu chậm rãi, vươn đầu lưỡi.

Chỉ là một động tác nhỏ như vậy thôi đã khiến cô cảm thấy cực kì nóng.

Nóng đến mức muốn bốc khói, nóng đến mức mồ hôi thấm ướt cả lễ phục.

Diệu Diệu bị nóng, rút lại nhanh như tia chớp, cô không dám đụng vào chỗ đó của anh nữa.

“Liêu Diệu Trăn, em liếm nhanh lên!” Bạch Lập Nhân gầm nhẹ.

Về mặt anh cũng chẳng khác gì người đang bị trúng gió, bởi vì...

Bộ phận cứng rắn của anh hệt như có ý thức, vì cô lại gần nó mà run rẩy, nhốn nháo.

Anh biết, hiện tại bản thân đang rất mất cảm, mất cảm đến mức, chỉ cần một chút động lực.

Chỉ cần một chút...

Trong đầu anh ngập tràn hình ảnh cơ thể mê người của Diệu Diệu.

Nghe anh ra lệnh, Diệu Diệu run run một chút, sau đó vẫn quyết tâm nhắm mắt lại, kiên trì liếm xuống.

Môi cô dừng lại tại nơi cứng rắn của anh.

Cả người Bạch Lập Nhân chấn động.

Nha đầu này, luyện hấp công đại pháp cũng quá thành công rồi.

Thậm chí anh còn có thể cảm nhận được độ ẩm của khoang miệng cô.

Anh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên một điểm bất định, tự hỏi...

Anh rất thông khổ, nhưng không hiểu sao cũng rất khoái lạc.

Thì ra, đây chính là dục vọng.

Diệu Diệu chịu đựng cơn choáng váng, cô phủ lấy anh, vụng về học theo động tác trên ti vi.

Lên lên, xuống xuống.

Lên lên, xuống xuống.

Bạch Lập Nhân cắn răng chịu đựng.

Loại cảm giác như có như không này thật sự rất thống khổ.

Diệu Diệu liếm rồi lại liếm, hấp rồi lại hấp, toàn bộ quá trình cực kì trúc trắc.

Dù sao, cái thứ gọi là kỹ thuật này, thấy rồi chưa chắc đã học được.

Diệu Diệu nuốt lấy cái cứng rắn của anh, loạn chiến, toàn bộ cơ miệng bỏng rẫy.

“Diệu... Diệu... Em mạnh lên một chút...” Nhưng Bạch Lập Nhân vẫn chưa thấy đủ, hơi nôn nóng yêu cầu.

Thật sự, chỉ cần một chút lực nữa thôi.

Không được, cô nóng quá, miệng môi quá.

Cô chỉ có thể làm đến mức này thôi.

Dù sao, cô cũng không phải là “người”,

Nhưng, Diệu Diệu vẫn cố gắng, cứng rắn mở lớn miệng, bao phủ lấy cái cứng rắn của anh.

Bộ phận nào đó của anh, gần như chĩa thẳng vào cổ họng của Diệu Diệu.

Cô có thể cảm giác được.

Anh cũng thế.

Một màn hầu hạ “này đó” cực kì kích động, cực kì hưng phấn, cực kì hỗn loạn.

Đột nhiên, Diệu Diệu mở lớn mắt, vì lưỡi cô có thể cảm nhận được vị mặn.

Đó là...

Gân xanh trên cổ Bạch Lập Nhân hằn rõ lên.

“Diệu Diệu, em...em...” Vì cố kiềm chế, anh không thể nói trọn một câu.

Cái đó, muốn đi ra...

Vì vậy, anh mặc kệ! Lần này anh không thể chịu đựng được nữa.

Bạch Lập Nhân một lần lại một lần đưa thứ cứng rắn của mình vào trong miệng Diệu Diệu, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Diệu Diệu suýt chút nữa không thể hít thở.

Bước kế tiếp, rất quan trọng, rất quan trọng...

Sẽ... sẽ...

...

“Ding dong, ding dong”.

Giữa đêm yên tĩnh, chuông cửa đột ngột vang lên.

Hết lần này đến lần khác.

Không chịu ngừng.

Béo: Trời ơi, tâm hồn trong sáng non nớt của ta, lần sau ta muốn edit thanh thủy văn a a a a

Spoil: Tra nam tra nữ tái xuất giang hồ

107. Q.6 - Chương 25: Chương 25

Diệu Diệu nghe thấy tiếng chuông cửa thì khẽ hoảng hốt nâng tay, Bạch Lập Nhân thấy thế vội vàng nói: “Đừng để ý đến bên ngoài, chuyên tâm chút!”

Thời khắc mấu chốt sao có thể phân tâm được?!

Nhưng tiếng chuông cửa cứ vang lên từng hồi, tuyệt đối không chịu buông tha.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng bắt lấy cảm xúc một lần nữa.

Nhưng hiển nhiên, anh cũng phân tâm do bị làm phiền.

Đặc biệt là...

“Cạch.” Ngoài cửa vậy mà lại truyền đến tiếng mở cửa.

“Diệu Diệu, ngồi dậy!” Bạch Lập Nhân cuống quýt đứng dậy mặc quần áo, không ngừng thúc giục Diệu Diệu vẫn ngồi im chưa kịp phản ứng.

Chết tiệt, vương bát đần!

Người giữ chìa khóa nhà anh chỉ có hai người, một là mẹ Bạch, hai là Đỗ San San.

Mẹ Bạch biết anh thích yên tĩnh nên chưa gọi điện trước sẽ không đến.

Như vậy, khả năng chỉ còn một người.

Anh muốn lấy lại chìa khóa, đối phương cứ mãi giả vờ không hiểu.

Bạch Lập Nhân chưa bao giờ nghĩ chuyện này có gì to tát, nhưng hiện tại lại thấy cực kỳ hối hận.

“Anh Lập Nhân, anh ở đâu?” Quả nhiên là cô ta đang gõ cửa phòng ngủ.

Diệu Diệu cũng biết đây là giọng của ai.

Cô ta chỉ thiếu điều phá cửa mà vào nữa thôi, chuyện tốt bị phá hỏng, Diệu Diệu vừa lúng túng, vừa xấu hổ nhìn đống quần vẫn còn hơi gồ lên của Bạch Lập Nhân.

“Anh đi mở cửa, em quay về chậu lan dạ hương đi!” Anh ra lệnh.

Về mặt Diệu Diệu cực kỳ miễn cưỡng.

Tại sao người phụ nữ kia đến thì cô lại phải trốn?

“Ngoan.” Hiếm khi Bạch Lập Nhân dịu dàng hôn lên trán cô như vậy.

Cảnh triền miên vừa rồi cũng khiến quan hệ của hai người họ xích lại gần hơn.

Cảm giác chia sẻ thân thể dường như khiến họ cảm nhận được thế nào gọi là cảm giác tuy hai mà một.

Đột nhiên bị anh nhìn bằng ánh mắt dịu dàng như vậy, Diệu Diệu bỗng thấy mất tự nhiên, cô vội vàng gật đầu đồng ý, rồi xuyên qua tường.

Anh yên tâm mở cửa phòng ra.

Quả nhiên...

“Anh Lập Nhân, vừa rồi anh ở trong phòng nói chuyện với ai vậy?” Đỗ San San bày ra vẻ mặt rất thân thiết.

Bạch Lập Nhân rất muốn rất muốn nổi giận, rất muốn rất muốn hỏi xem có phải cô ta cố ý không.

Anh cũng không nén nổi cơn tức: “Cô tùy tiện vào nhà người khác như vậy, có phải rất bất lịch sự không?”

Cho dù bọn họ là người quen biết, lại từng là người yêu, nhưng như vậy cũng quá quá phận rồi.

“Anh Lập Nhân, em vội quá nên mới như vậy!” Đỗ San San lo lắng giải thích.

Lúc này, cô ta rất thông minh mà dùng từ “anh”*, muốn dùng thân phận thanh mai trúc mã mà nhắc nhở quan hệ thân thiết của họ.

*Thực ra chỗ này là từ “Lập Nhân ca” - nhưng mình nghĩ đây là truyện hiện đại nên để thế không hay lắm, ý Đỗ San San ở đây là gọi Bạch Lập Nhân như anh trai.

Bạch Lập Nhân định nói gì đó, bỗng cứng đờ.

Vì anh phát hiện, trong nhà mình không chỉ thừa ra một người.

Tiết Hồ Ly đang đứng ở phòng khách, dùng ánh mắt thâm trầm mà nhìn chằm chằm vào anh.

Đứng bên cạnh hẳn còn có một vị khách trung niên thần bí đang đứng neho mắt lại, cổ đeo vòng phật, mặc một chiếc áo Tôn Trung Sơn màu xám.

Lòng anh lập tức lạnh hẳn đi.

Bởi vì, ánh mắt của người đàn ông trung niên đó đang nhìn thẳng về hướng Diệu Diệu.

Chẳng lẽ?...

Bạch Lập Nhân cố ép bản thân bình tĩnh lại, chỉ có thể giận dữ quát: “Ai cho phép các người tự ý xông vào nhà người khác? Các người ra ngoài hết cho tôi, nếu không tôi báo cảnh sát đó!”

Ánh mắt âm trầm của Tiết Khiêm Quân đứng đối diện vẫn vô cùng bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì.

Hắn ta chỉ lạnh lùng nói: “Thật ra cũng không có gì, San San nói gần đây vận trình của cậu không được tốt lắm, vừa hay tôi có quen một vị đại sư nên mời ông ấy lại đây xem phong thủy hộ cậu.”

Bạch Lập Nhân cười lạnh: “Tiết Hồ Ly, phong thủy nhà tôi thì anh cần quái gì phải quan tâm?”

Giọng nói của anh còn lạnh hơn cả sàn đá cẩm thạch.

Nhưng, Tiết Khiêm Quân vẫn không hề để ý, ngược lại còn quay sang phía vị đại sư, cung kính nói: “Đại sư, phiền ngài cảm ứng một chút, nơi này có người mà tôi muốn tìm hay không.”

Đại sư không vội trả lời, ánh mắt sáng như đuốc vẫn thẳng tắp nhìn về một hướng.

Mà Diệu Diệu chưa kịp bay trở lại chầu lan dạ hương lại bị ánh mắt này trừng đến mức hốt hoảng.

Cô không khỏi sợ hãi mà lùi về phía sau.

Nhưng, cô lùi một bước thì đại sư tiến một bước, ánh mắt như thể đang nhìn xem rốt cuộc cô là yêu nghiệt phương nào.

Người đó có thể nhìn thấy Diệu Diệu?

Bạch Lập Nhân nháy mắt trở nên hoảng loạn.

Đột nhiên, đại sư hướng về phía Diệu Diệu, chậm rãi mở miệng: “Cô không nên ở trong này, theo ta đi đi.”

Ánh mắt Diệu Diệu lộ rõ vẻ sợ hãi.

Đi? Bọn họ muốn dẫn cô đi đâu?

Tiết Khiêm Quân dường như rất kích động: “Đại sư, nơi này quả thật có thứ gì đó không nên tồn tại sao?”

Là cô sao? Nếu đúng là như thế, chẳng trách sao Diệu Diệu vẫn chưa tỉnh lại.

“Các người đừng dẫn tôi đi, đừng thu tôi!” Diệu Diệu vô cùng sợ hãi.

Cô sợ đến mức hai chân như sắp nhũn ra.

Đại sư cúi đầu, cầm vòng phật, môi bắt đầu mấp máy, niệm ra từng chuỗi từng chuỗi phù ngữ.

Đột nhiên, Diệu Diệu cảm thấy xung quanh mình như đang nổi gió, tay chân cô trở nên nhẹ bẫng, thậm chí sắp bay lên.

Bạch Lập Nhân cũng không thể nào bình tĩnh được nữa.

“Các người cút ra ngoài hết cho tôi!” Anh quát to, thậm chí còn không chút khách khí lôi vị đại sư kia ra ngoài.

Phù ngữ bị đánh gãy.

“Bạch Lập Nhân, bọn tôi không có ác ý!” Tiết Khiêm Quân sợ anh thương tổn đến đại sư, bước lên ngăn cản anh.

Sức lực của Bạch Lập Nhân quá lớn, cả Tiết Khiêm Quân lẫn đại sư đều bị anh ném lên sô pha.

“Anh Lập Nhân, bọn em chỉ muốn giúp anh thôi!” Thấy anh nổi giận, Đỗ San San vội vàng ôm lấy anh, lo lắng nói: “Em cũng lo lắng anh bị quỷ nhập thôi! Anh không biết sao, gần đây anh rất kì lạ! Em không thể để con quỷ kia tổn thương anh được!”

Cô ấy không phải quỷ!

Diệu Diệu nhân lúc hỗn loạn, định trốn về chậu lan dạ hương, nghe vậy thì vừa buồn vừa giận.

“Chuyện này liên quan gì đến cô?” Bạch Lập Nhân tức giận hất tay cô ta ra, chất vấn, cả cơn tức của ngày hôm nay cũng xả hết ra ngoài: “Đỗ San San, ai cho cô quyền can thiệp vào cuộc sống của tôi?”

Đều tại cô ta, cô ta dám mở cửa!

Giọng nói của anh lộ rõ vẻ tàn nhẫn, khiến người bị chất vấn là Đỗ San San cả người cứng đờ.

“Cô cho cô là ai? Cô nghĩ mình có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng tư của tôi à?” Anh sáng giọng.

“Sao em lại không có quyền? Chúng ta... chúng ta... chúng ta từng là người yêu mà!” Đỗ San San vừa tức vừa thẹn, não bộ không thể suy nghĩ được lý do nào khác.

“Cô nói đã từng, chúng chia tay cả tám trăm trước rồi, tôi nợ cô cái gì?” Bạch Lập Nhân tức giận, lời nói càng ngày càng lạnh lùng: “Mời cô làm thư kí là nể tình chúng ta trước đây, tôi đối với cô cũng có thể xem là có cảm tình hơn so với người khác, tôi không hy vọng quan hệ mọi người trở nên quá khó xem! Nhưng, tôi cho cô mặt mũi, còn cô có nể mặt tôi không?”

Những lời anh nói không chút quanh co lòng vòng, rất không có nghệ thuật, khiến sắc mặt Đỗ San San hết xanh rồi lại trắng.

“Đỗ San San, cô không cần phí sức đặt tình cảm lên người tôi, cho dù tôi không có người trong lòng đi chăng nữa, thì tôi và cô vĩnh viễn cũng không có khả năng!” Bạch Lập Nhân tuyệt tình nói thẳng.

Người trong lòng của anh?

Sự khó chịu khiến anh mắt của thiên kim tiểu thư lúc nào cũng phải là hạng nhất như Đỗ San San lộ rõ vẻ oán hận.

“Cho dù tôi nuôi quỷ thì thế nào? Ảnh hưởng gì đến các người à? Tôi vui là được rồi, ai cần các người chạy đến nhà tôi thu quỷ?” Bạch Lập Nhân quát thẳng vào mặt ba người.

Đỗ San San rốt cuộc cũng không chịu được nữa, cô ta dậm chân một cái rồi chạy đi.

“Đứng lại!” Anh lớn tiếng.

Đỗ San San dừng bước, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi lóe lên một tia hy vọng.

“Đưa chìa khóa cho tôi!” Bạch Lập Nhân giật lấy chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay đối phương.

Sự tình hôm nay không thể phát sinh lần nữa.

Tâm, hoàn toàn tan nát.

“Bạch Lập Nhân, tôi hận anh!” Đỗ San San ôm nỗi hận nhìn anh lần nữa, sau đó tức tốc chạy ra ngoài.

Cô ta nhất định sẽ bắt anh phải trả giá!

Nhưng Bạch Lập Nhân không đời nào kiêng dè cô ta, anh dùng ngón tay nghiêm khắc chỉ vào Tiết Hồ Ly, sau đó chỉ vào mặt đại sư, giải quyết việc đau đầu trước mắt: “Anh ta trả ông bao nhiêu tiền? Tôi trả ông gấp mười lần, các người đi ra ngoài ngay cho tôi!”

Ví tiền của anh vừa vắn đặt ngay trên bàn trà, Bạch Lập Nhân cầm lấy ví, nện lên người đại sư: “Cầm hết đi! Tiền mặt, chi phiếu!” Anh mắt không chể, vì anh sợ hãi...

Con người có tốt có xấu, đại sư cũng vậy.

Làm sao anh biết rõ cuộc Tiết Hồ Ly dắt loại người gì đến đây? Ai mà biết được ông ta có thẳng tay tiêu diệt Diệu Diệu hay không?

Nếu Tiết Hồ Ly bỏ tiền ra là có thể mời đôi phương đến đây, dù Bạch Lập Nhân có phải trả gấp bao nhiêu lần cũng không sợ!

“Bạch Lập Nhân, anh bình tĩnh một chút!” Diệu Diệu đứng phía sau bỗng nhiên thấy cay mắt.

Đáng ghét, Đỗ San San bị anh ép phải chạy đi, lẽ ra cô nên vui mới phải.

Đương lúc hốt hoảng đến mức hít thở không thông thế này, cô còn cảm động đến rối tinh rối mù.

Vừa rồi, sự mất tự nhiên, hốt hoảng lẫn lưu tâm của Tiết Khiêm Quân đều bị tình cảm của Bạch Lập Nhân làm nhạt đi không ít.

“Bạch Lập Nhân, bọn tôi không có ác ý, nếu chú thật sự giấu Diệu Diệu thì phải nghĩ cách để cô ấy đi, chứ không phải cứ để mặc cô ấy nửa sống nửa chết nằm ở bệnh viện như vậy!” Tiết Khiêm Quân bị anh đẩy ngã, tức giận chống thắt lưng đứng lên.

Đúng là ngang ngược.

Trước đây cũng giống thế này, mặt ngoài thì lạnh như băng, chẳng khác gì vương tử kiêu ngạo, nhưng thật ra tính tình lại cực kỳ xấu, hơi tý đã nổi giận, chỉ biết dùng vũ lực để giải quyết mọi chuyện.

Tiết Khiêm Quân cứ nghĩ Bạch Lập Nhân đã trưởng thành, đâu ngờ vẫn y hệt như lúc trước!

Bạch Lập Nhân căm tức nhìn Tiết Khiêm Quân.

Tiết Hồ Ly dựa vào cái gì mà lên án anh? Chẳng phải anh vẫn luôn nghĩ cách để giúp nha đầu kia sao? Là ai dính hôn với người khác, hại cô biến thành bộ dạng như bây giờ?!

“Quay về!” Bạch Lập Nhân trừng mắt nhìn Tiết Hồ Ly, nhưng vẫn không quên ra lệnh cho người phụ nữ đang đứng phía sau mình.

Anh sẽ không để bất cứ kẻ nào động đến cô.

“Được.” Có anh đứng đó, Diệu Diệu thoáng an tâm, vội vàng quay về chậu lan dạ hương.

Nhưng...

Đại sư híp mắt, môi lại tiếp tục mấp máy.

Đầu Diệu Diệu bỗng chốc choáng váng, hai chân như không thể trụ vững.

Chậu lan dạ hương chỉ ngay trước mặt cô mà thôi...

Cô muốn ở lại bên cạnh Bạch Lập Nhân, cô muốn được an toàn.

Có thể tìm được người trong lòng, có thể tìm được một đoạn tình cảm an an ổn ổn, cho dù có vĩnh viễn là quỷ, cô cũng không muốn rời khỏi nơi này.

Cô muốn vĩnh viễn được ở bên anh.

“Mẹ nó, ông niệm cái gì mà niệm!” Bạch Lập Nhân nôn nóng, túm lấy cổ áo của đại sư.

Âm thanh ảnh hưởng đến hồn Diệu Diệu lại lần nữa bị đánh gãy.

Diệu Diệu khó khăn nhắc bước, thành công biến thành một làn khói trắng, chui vào trong chậu lan dạ hương.

Cô phải tin tưởng anh, Bạch Lập Nhân nhất định sẽ bảo vệ cô.

Tiết Khiêm Quân nhắc tay ngăn cản.

Nhưng sức lực của hắn sao có thể so với Bạch Lập Nhân.

Nếu không phải hắn không muốn khiến mọi việc trở nên phức tạp làm người ngoài chú ý, phỏng chừng hiện tại hắn và đại sư đã ở trong bệnh viện.

Đại sư bị tóm cổ áo, tuy khó thở nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Tiết tiên sinh, anh ôm chậu hoa lan dạ hương kia... vào trong ngực.” Đêm nay, ông ta nhất định phải đưa hồn phách đó đi.

Tiết Khiêm Quân kinh ngạc, ánh mắt bắn thẳng về phía chậu lan dạ hương.

Diệu Diệu, ở trong đó?

Hắn tìm lòng không đậu đứng dậy, bước từng bước đến gần chậu hoa, sau đó nâng nó lên.

“Không được chạm vào cô ấy!” Bạch Lập Nhân dù chỉ một giây cũng không thể chịu đựng được, anh buông đại sư ra, vội vàng bước lại.

Nhưng Tiết Khiêm Quân khi này lại kiên quyết không buông tay.

Hiện trường hỗn loạn.

Đúng lúc này.

“Đại sư.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói một người.

Cả ba người đều ngẩn ra.

Chỉ thấy, mẹ Diệu vẫn còn mặc áo ngủ, bộ dạng xốc xếch bước vào nhà.

Hôm con gái bà gặp chuyện không may, bà không kịp ngăn cản.

May mà hôm nay đã đến kịp.

“Đại sư, ông còn nhớ tôi không?” Mẹ Diệu không để ý đến đầu tóc mình vẫn còn lộn xộn, chỉ chấp tay, cung kính hỏi.

Đại sư ngẩn ra: “Nhớ rõ.” Lúc ấy, đối phương cũng chỉ là một người hết sức bình thường, nhưng chuyện mà bà ấy muốn hỏi lại cực kỳ đặc biệt, nên ông có ấn tượng khá sâu.

“Người trong chậu lan dạ hương kia là người mà hôm đó tôi đã nhắc đến, là đứa con gái bị lệ quỷ nuốt mất hai vía.” Mẹ Diệu vội vàng bước qua, vươn tay về phía Tiết Khiêm Quân.

Bạch Lập Nhân cũng buông Tiết Khiêm Quân ra.

Trước tình huống này, Tiết Khiêm Quân không thể không buông tay.

Mẹ Diệu ôm “con gái” vào trong ngực, sau đó quay người, khách khí nói: “Hiện tại tôi cũng không ngừng nghĩ cách để lấy ba món bảo bối mà đại sư đã nhắc đến.”

Nghe vậy, đại sư trầm tư: “Đưa con gái bà cho ta xem xem.”

Ông đồng ý đến nơi này không phải là để thu quỹ, mà là để giúp người ta hồi hồn.

Mẹ Diệu đưa chậu lan dạ hương lại gần, đại sư vươn tay sờ vào lá cây.

Bạch Lập Nhân căng thẳng, định bước lên, nhưng lại bị ánh mắt của mẹ Diệu Diệu cảnh cáo.

Không mẹ nào lại đi hại con mình, Bạch Lập Nhân đành phải bình tĩnh lại.

“Con bé đã thu được một nửa bảo vật rồi?!” Đại sư ngạc nhiên.

Cái gì mà một nửa bảo vật? Một nửa đó là cái gì? Đồng tử tinh? Làm sao có thể thu được một nửa? Hai đứa chúng nó cù cựa cả ba tháng trời mà không tranh thủ lấy nốt nửa còn lại?!

Thật đau đầu.

Đại sư cũng là đàn ông, hiểu nhưng không tiện mở miệng.

Vừa rồi, hẳn là bọn họ phá hỏng chuyện gì đó.

Tiết Khiêm Quân nghe không hiểu, chỉ quan tâm đến một chuyện: “Đại sư, ông có thể giúp cô ấy hồi hồn sao?”

Nghe nói loại chuyện này đối với vị đại sư này chỉ là chuyện nhỏ.

Nên khi vừa mới hoài nghi, hắn đã bắt đầu điều tra Bạch Lập Nhân.

Từ miệng người khác biết được rất nhiều chuyện quỷ dị, hắn mới dẫn đại sư đến đây.

Ánh mắt mẹ Diệu Diệu cũng lộ rõ vẻ trông chờ: “Tôi cũng đã chuẩn bị rồi, khi con bé lấy được bảo vật thứ hai sẽ lập tức cho nó hồi hồn, nhưng tôi không dám chắc.”

Thời gian không sai biệt lắm, Diệu Diệu không thể tiếp tục ngủ như vậy được.

Bạch Lập Nhân căng thẳng, anh không biết nên vui hay nên buồn...

Nói thật, anh không dám chắc sau khi Diệu Diệu tỉnh lại, cô có tiếp tục cùng Tiết Hồ Ly dây dưa không rõ hay không.

“Ta thử xem.” Đại sư cúi đầu, thay đổi phù ngữ, môi lại không ngừng nhấp máy: “Chúng ta đến bệnh viện, bà ôm con bé đi theo ta.”

108. Q.6 - Chương 26

Phù ngữ dày đặc bên thân liên tục bảo vệ Diệu Diệu, cô cảm thấy cả người như không còn hơi sức, mắt trọng tâm tựa đầu vào cây lan dạ hương.

Cảnh sắc chung quanh cứ mơ mơ màng màng xoẹt qua tầm mắt.

Cô không biết mình đang bị đưa đến nơi nào, giọng nói khiến chân tay cô tê liệt cứ vang mãi không ngừng.

Cô nghĩ, có khi nào mình đang được đưa đến thế giới cực lạc không?

Diệu Diệu rất sợ thứ cảm giác khó chịu bất định này, nó khiến người ta e ngại không nói nên lời.

“Bác gái, để cháu ôm cô ấy.” Sau đó, cô nghe thấy tiếng Bạch Lập Nhân.

Vì vậy, Diệu Diệu bị chuyển giao không chút chần chừ, cô được ôm vào lồng ngực quen thuộc.

Phù ngữ lại tiếp tục được niệm, không biết muốn đưa cô đến chỗ nào.

“Mọi người đang đưa em đến bệnh viện, có lẽ em sẽ sớm tỉnh lại thôi.” Sau đó, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, giải thích nghi hoặc của Diệu Diệu.

Một ngón tay khẽ chạm vào cơ thể đang xụi lơ của cô.

Nhẹ như vậy, dịu dàng như vậy, khiến lòng cô thoáng bình tĩnh lại.

Đúng vậy, cô muốn tỉnh lại, cô mới hai mươi sáu tuổi, nhân sinh của cô còn rất dài, cần phải trải qua.

Đi một đoạn đường rất dài, Diệu Diệu trần trọc, ý thức như nát vụn, khiến cô khó chịu đến mức muốn nôn mửa.

“Giáp mình tử ngọc cữu, ắt canh xấu vị bát, bính tân dần thân thất...” Giọng nói kia vẫn không ngừng vang lên.

Cả cơ thể trong chậu lan dạ hương của Diệu Diệu liên tục nóng lên.

Một tiếng hét uy nghiêm vọng đến.

“Thiên tả hoàn, hữu toàn, thiên địa ái ân, vạn vật hồi thể...”

Cơ thể Diệu Diệu mất cân bằng, trời thẳng lên khỏi cây lan dạ hương, như thể muốn bay lên trời.

Sau đó, ý thức Diệu Diệu dần trở nên mờ lung, dường như cực kì chênh vênh mà rơi vào một “vật” mềm nhũn, có cái gì đó như những sợi gai nhỏ li ti, tuần đến từ bốn phía quấn lấy toàn bộ hồn phách của Diệu Diệu, sau đó nhanh chóng lan ra, cuốn cô vào một cơ thể.

“Hồn quay về rồi, hồn quay về rồi!” Diệu Diệu nghe thấy giọng nói đầy kích động của mẹ mình.

Còn có... hơi thở khản trương của Tiết Khiêm Quân, cùng với...

Tiếng tim đập loạn nhịp của Bạch Lập Nhân.

Cô?...

Diệu Diệu hơi thả lỏng, muốn nở nụ cười.

Nếu có thể hồi hồn, người đầu tiên cô muốn nở nụ cười, là...

“Rắc.” Âm thanh vật gì đó đang gãy vụn truyền đến.

Chú văn niệm càng lúc càng vang, càng lúc càng nhanh.

Nhưng những sợi gai đang cuốn lấy cơ thể Diệu Diệu đột nhiên giãn ra, sau đó từng sợi, từng sợi rời khỏi người cô.

Tất cả trôi buộc dường như được buông lỏng, cả người Diệu Diệu lại lơ lửng trên không trung.

Sau đó, cô đưa mắt nhìn, sắc mặt vui mừng của cả mẹ cô và Bạch Lập Nhân đột nhiên trầm xuống.

“Hồi!” Cô không thể nghe được âm thanh bên người mình, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay to của đại sư khấn cấp vung lên, toàn bộ dây gai quấn lấy người cô cũng không thấy đâu.

...

Bệnh nhân trong phòng bệnh vẫn không nhúc nhích.

“Thực xin lỗi, thất bại rồi.” Đại sư xin lỗi ba người.

“Ông đưa cô ấy đi đâu rồi?!” Bạch Lập Nhân cực kì hoảng loạn.

Trong chậu lan dạ hương cũng không thấy bóng dáng Diệu Diệu đâu.

Cô sẽ không cứ như vậy mà tan thành mây khói chứ?

“Tôi biết con bé ở chỗ nào.” Mẹ Diệu vội vàng ngăn Bạch Lập Nhân lại.

Trước biến cố này, cả người Tiết Khiêm Quân đều cứng đờ.

Đại sư xoay người, giải thích với bọn họ, cô ấy thiếu mất hai vía, hồn phách rất yếu, trước mắt không có cách nào để cô ấy hồi hồn.

Mẹ Diệu trầm trọng gật đầu, bà có thể thấy rõ tình huống vừa rồi.

Nếu cao nhân đã không có cách nào, bà càng không có lòng tin.

“Xem ra, các người vẫn nên lấy nốt nửa bảo vật còn lại đi! Nhưng, cho dù con bé có nhặt được đủ hồn phách thì vẫn thiếu mất một vía, giờ Dần ngày mai là thời điểm tốt hiếm gặp, các người hãy cố nắm chắc thời cơ này.”

Toàn bộ những lời đại sư nói, đều là những điều bấy lâu mẹ Diệu vẫn lo.

Nếu lần này bỏ lỡ thời cơ, quả thật bà cũng không dám nắm chắc.

Nhưng...

Mẹ Diệu oán hận nhìn thoáng qua người đàn ông này giờ vẫn chăm chú lắng nghe.

Tên nhóc không chịu thua kém này!

“Đi, bà dẫn đường đi.” Một khi đã nhập cuộc, đại sư nhất định sẽ phụ trách đến cùng.

Mẹ Diệu lộ rõ vẻ vui mừng, dù sao vị đại sư này cũng là cao nhân.

Mọi người nhanh chóng rời đi, Bạch Lập Nhân vẫn còn ôm chậu lan dạ hương trong tay, Tiết Khiêm Quân cũng định đuổi theo.

Nhưng.

Đại sư quay đầu nói với hắn: “Tiết tiên sinh, anh cũng đi e rằng sẽ xảy ra chuyện xấu, không bằng ở đây chờ kết quả đi.”

Tình cảnh của Tiết Khiêm Quân đã rất sâu nặng, nhưng mà...

Nếu muốn hồi hồn thì phải thu được nửa bảo vật còn lại, ông nghĩ Tiết Khiêm Quân hẳn không muốn biết tường tận quá trình.

Có một số chuyện, không biết mới là may mắn.

Tiết Khiêm Quân thu ánh mắt kiên quyết của đại sư vào mắt, để nó đâm thẳng vào ngực mình.

Hắn nhìn Bạch Lập Nhân, lại nhìn chậu lan dạ hương trong tay anh.

Thật ra, hắn cũng nghe nói...

“Vậy được rồi, tôi ở chỗ này chờ Diệu Diệu tỉnh lại.” Tiết Khiêm Quân cười cười.

Con người vốn là một loài động vật kì lạ, có đôi khi họ tình nguyện lựa chọn trốn tránh, cũng như sợ hãi phải đối mặt với tương lai không thể đoán trước.

...

Ba người nhanh chóng đến nhà Diệu Diệu.

“Diệu Diệu!” Bước chân Bạch Lập Nhân rất vội vàng, chưa được sự đồng ý của chủ nhà đã lập tức đẩy cửa phòng Diệu Diệu ra.

Chỉ đến khi nhìn thấy cô nằm trên giường thở hồng hộc, anh mới thoáng yên tâm.

Thấy anh, Diệu Diệu thở hắt ra một hơi, không khỏi lo lắng, chủ động mở miệng: “Yên tâm, em rất khỏe.”

Còn nói rất khỏe? Rõ ràng anh nhìn thấy trán cô đầy mồ hôi, dưới ánh đèn nổi bật lên như thế.

Nhưng, vẻ mặt cười dịu dàng của Diệu Diệu không hề mang dáng vẻ miễn cưỡng, ngược lại còn quyến rũ mê người.

Bạch Lập Nhân kìm lòng không được, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, tuy rằng cô vẫn còn là hư thể.

Còn cô, khoe miệng ngập ỷ cười, ánh mắt sâu lắng nhìn anh.

Cô nghĩ, dường như, bản thân thực sự thích người nào đó.

Không chỉ thích, mà là yêu, vì khi anh vỗ về mình, cô chỉ hận không thể bày ra dáng vẻ tốt đẹp nhất của mình trước mắt anh.

Đây, chính là cảm giác yêu.

Cô vậy mà lại yêu anh, trước đây cô đã từng tuyên bố, cho dù đàn ông trên thế giới này có chết sạch, chỉ còn lại một mình anh, cô cũng tuyệt đối không ủy khuất chính mình.

Cuộc đời, thật sự là một cuộc hành trình có ý tứ.

Đột nhiên, tiếng nhạc cổ phá vỡ ánh mắt chăm chú của hai người họ.

“Có người đưa tang à?” Diệu Diệu tò mò hỏi.

“Không biết.” Anh lắc đầu.

Nghe tiếng nhạc này, dường như còn có vẻ vui mừng, không giống như có người đưa tang, ngược lại giống...

“Là từ phòng khách truyền đến.” Diệu Diệu kinh hãi.

Hai người mờ mịt.

Vì vậy, bọn họ cùng nhau ra khỏi phòng.

Chỉ thấy, nhóm trợ lý của mẹ cô, người đánh trống, người cầm giấy, người thổi kèn, long phượng thiếp đặt trên bàn, hai cái bài vị, hai chén rượu nhỏ đặt

song song nhau, còn có giấy vàng, bạc và quần áo đặt một bên, trên cổ kiệu giữa phòng khách là mẹ Diệu và đại sư đang ngồi ở vị trí trưởng bối.

“Nhất bái thiên địa...”

Diệu Diệu và Bạch Lập Nhân choáng váng.

“Hừ hừ, nếu không phải vì chị Diệu Diệu, ta còn lâu mới đi ủy khuất chính mình!” Trong hai bóng người một gầy một béo, người mặc quần áo tân lang đang dùng mũi hừ lạnh.

Còn cô béo kia thì đang cười ngây ngô, nhưng có thể thấy tính cách hiếu động thường ngày của con bé đã ít đi vài phần.

“Nhị bái cao đường...”

“Vu Vu, tay cậu mềm quá, mềm như đậu hũ vậy!” Cô béo lại cười ngây ngô.

Vị tân lang đang bị đùa giỡn vội vàng giật tay lại, ôm đầu thống hận, cụng vào cái đầu tròn ung ủng của tân nương.

Vợ chồng bất hòa á! Vợ chồng bất hòa á!

Ép duyên đại bi kịch a!

Ngay cả đại sư cũng bị thằng bé đáng yêu này chọc cười, ông đột nhiên mở miệng hỏi: “Chà, nhóc muốn đầu thai làm người à?”

A Vu đang phiền não liên tưởng đến cuộc sống hôn nhân bi thảm của mình sau này, nghe vậy mắt lập tức sáng lên.

Nếu nó có thể đầu thai làm người, không phải có thể thoát khỏi con béo kia sao?

“Vâng!” Nó gật đầu thật mạnh.

Nếu có cơ hội làm người, nó nhất định sẽ chạy theo trào lưu, nhất định không kết hôn! Dù sao chắc chắn phải dứt khỏi con béo này!

“Vậy nhóc chuyển thế, làm một tiểu Thanh Long lợi hại đi.”* Đại sư mỉm cười ngắt lời.

*hic, bạn chịu không hiểu câu này nghĩa là gì =.=

Ông có thể thấy được trên người A Vu có bạch quang, quả là rất ngạc nhiên.

Vốn dĩ âm linh khó có thể đầu thai, nhưng sao trên người thằng bé này lại có bạch quang?

Hơn nữa, ông có thể nhìn thấy được tương lai của thằng bé...

“Con gái tôi đột trước đi trộm hoa trắng của người khác, tôi phải đem một đóa hoa khác đến trả lại.” Mẹ Diệu Diệu thích nghi hoặc của đại sư.

Huyết quang tai ương lần này quả thực là một lời nhắc nhở.

Mẹ Diệu Diệu không thể để sai lầm này tiếp tục tái diễn, nên phải mất sức chín trâu hai hổ mới có thể xoay chuyển tình hình.

Hy vọng, chuyện này có thể giúp con gái bà hồi hồn.

“VẬY, HOA HỒNG CÒN DƯ RA KIA ĐÂU RỒI? TRẢ LẠI CHO KHỔ CHỦ À?” ĐẠI SƯ TÒ MÒ.

“CÁI NÀY...” MỆ DIỆU LIẾC NHÌN ĐÔI NAM NỮ ĐANG ĐỨNG MỘT GÓC, BẮT ĐẮC DĨ LẮC ĐẦU.

Còn cách nào khác chứ, chỉ có thể...

TỰ LÀM TỰ CHỊU.

“BÂY GIỜ NHANH UỐNG RƯỢU GIAO BÔI RỒI KẾT THÚC BUỔI LỄ ĐI.” ĐẠI SƯ NHẮC NHỞ.

Về sau, lại chọn một ngày lành tháng tốt để đôi “vợ chồng” này hợp táng chung là được rồi.

“ĐÚNG, NHANH LÊN!” MỆ DIỆU CŨNG MỈM CƯỜI.

Hôm nay là ngày lành, trước mắt phải đối phó với vảo vật đầu tiên đã.

Hai đứa trẻ vâng lời, đồng loạt bước đến trước bàn, cái miệng nhỏ nhắn vừa định uống rượu...

Đúng lúc này, bạch quang trên người A Vu đột nhiên bùng sáng.

“VỤT” MỘT TIẾNG, A VU ĐỘT NHIÊN KHÔNG THẤY ĐÂU.

Đại sư bấm tay tính toán, đột nhiên há hốc mồm: “NGUY RỒI, ĐẾN GIỜ NÓ ĐẦU THAI RỒI.”

Nụ cười của mọi người đông cứng lại.

Sự việc diễn biến như vậy khiến mọi người ai cũng choáng váng.

“CHÚNG TA KHÔNG TÍNH ĐẾN CHUYỆN A VU LẠI ĐI TRƯỚC THỜI GIAN DỰ ĐỊNH NHỈ.” DIỆU DIỆU CƯỜI CƯỜI, THẬT LÒNG THẤY VUI CHO A VU.

Tuy rằng nó sinh non, nhưng cô tin tưởng sau này nó sẽ rất khỏe mạnh.

Nhưng Bạch Lập Nhân lại không hề bị cảm xúc của cô ảnh hưởng đến.

Anh ngồi thẳng trong phòng, sắc mặt cực kì trầm trọng.

Vì cô đã uống qua rượu minh hôn, nhưng không biết có phải do Nữ Nữu và A Vu vẫn chưa hoàn thành buổi lễ hay không, mà đại sư nói cơ thể cô vẫn không có chút chuyển biến nào.

“ANH CÓ MUỐN NÓI CHUYỆN VỚI EM GÁI MỘT CHÚT KHÔNG?”

Anh lắc đầu, lòng trầm xuống: “KHÔNG CẦN, BÁC GÁI NÓI NÓ KIỂM CHẾ KÉM, SỢ NÓ GÂY CHUYỆN, KHIẾN ANH KHÔNG NHÌN THẤY.”

“BẠCH LẬP NHÂN, TUY HIỆN TẠI EM VẪN CHƯA THỂ TỈNH LẠI, NHƯNG VỀ SAU VẪN CÒN CƠ HỘI MÀ!” BÂY GIỜ, DIỆU DIỆU LẠI LÀ NGƯỜI ĐI AN ỦI ANH.

Bạch Lập Nhân đứng lên: “ĐỂ ANH ĐI HỎI BỌN HỌ XEM CÒN CÁCH NÀO KHÔNG!”

Diệu Diệu vội vàng đuổi theo.

“TÔI CŨNG RẤT MUỐN ẠI SAO RƯỢU MINH HÔN LẠI KHÔNG CÓ TÁC DỤNG.” MỆ DIỆU CŨNG RẤT HỒT HOẢNG.

Chuẩn bị lâu như thế, để hai đứa trẻ bồi dưỡng tình cảm lâu như thế, vậy mà lại uống công.

“TA CŨNG ĐANG SUY NGHĨ VỀ CHUYỆN NÀY, TẠI SAO LẠI KHÔNG ĐƯỢC...” THEO LÝ MÀ NÓI, ĐỀU ĐÃ BÁI THIÊN ĐỊA RỒI, HẸN ĐÃ ĐƯỢC XEM LÀ MINH HÔN, CŨNG ĐÂU THỂ NÀO TRÔNG CẬY VÀO CHUYỆN HAI ĐỨA CHÚNG NÓ VÀO ĐỘNG PHÒNG CHỨ?!

Đại sư nhìn thoáng qua hồn phách đang thò đầu, bám lấy người Bạch Lập Nhân.

Trên người hồn phách kia có hồng quang? Chẳng lẽ...

Người sáng suốt vừa nhìn đã biết, tình cảm của hồn phách và người đàn ông này không phải bình thường.

“BÀ CÓ TÍNH ĐẾN CHUYỆN HỒNG LOAN TÌNH ĐỘNG* CHƯA, HẸN LÀ NGHE RỒI CHỨ?” ĐẠI SƯ RỒT CUỘC CŨNG MỞ MIỆNG.

*Hồng Loan tình động (sao Hồng Loan chuyển động): Hình dung tới một cuộc tình duyên tốt đẹp nào đó sẽ tiến tới hôn nhân.

Ông chỉ có trách nhiệm giúp Diệ Diệ hoàn hồn, còn chuyện khác thì ông mặc kệ.

Hơn nữa chuyện này không thể miễn cưỡng, chủ yếu vẫn phải xem tâm ý của hai người kia thế nào.

“Có, nhân duyên của con gái tôi rất chậm, ít nhất đợi lát nữa...”

Mẹ Diệ đang định nói tiếp, đại sư lại nhắc nhở bà: “Bà xem thân thể con bé đi.” Hồng quang rực rỡ như vậy, còn có thể là giả sao?

Mẹ Diệ nhìn thoáng qua, ngây ngốc.

Nhưng... rõ ràng không đúng mà!

Nhưng... chẳng lẽ?...

Mặc kệ, ngựa chết xem như ngựa sống đi! Bà nhanh chóng quyết định, kéo một người một ma vào trong góc, đưa ra đề nghị.

Minh hôn?

“Bọn con?”

Cầm hai người họ gần như rút xuống.

“Con đã chết đâu!” Diệ Diệ là người đầu tiên phản đối.

“Nhưng mà, bây giờ mày là hồn phách á!” Mẹ Diệ lập tức phản bác.

Hồn phách chính là quỷ, cấm có nói nhiều!

“Hai đứa chúng mày xem như giả vờ kết hôn không được à?” Bà buồn bực.

Làm ơn đi, tốt xấu gì cũng nên thử một chút chứ.

Tìm cách để uống rượu minh hôn đã lâu như vậy lại thành công dã tràng, bà cũng phiền não lắm chứ.

Diệ Diệ bị mẹ nói vậy, không cãi lại được: “Hôn nhân đại sự, làm sao có thể...”

Nhưng bên cạnh lại truyền đến giọng nói nói đánh gãy lời cô.

“Được, vậy minh hôn đi.” Bạch Lập Nhân lập tức đồng ý.

Chỉ cần có biện pháp giúp cô hồi hồn, cách gì anh đều đồng ý thử.

Mẹ Diệ mừng rỡ, không cần biết con gái nghĩ gì, vội vàng đi chuẩn bị.

Bây giờ chỉ còn lại hai canh giờ, sao lại không vội!

“Anh...” Mẹ cô đã chạy biến, Diệ Diệ vẫn chỉ tay trên không trung, chưa kịp định thần.

Anh dựa vào tường một hồi lâu mới nói: “Không phải kết hôn giả sao?”

Sao có thể là giả chứ? Đó là mẹ cô lừa anh thôi! Minh hôn mặc dù không được pháp luật thừa nhận, nhưng xét ở âm giới thì bọn họ sẽ thành vợ chồng chính thức á!

“Tuy rằng chỉ là kết hôn giả, nhưng sau khi tỉnh lại, cấm em hồng hạnh vượt tường, nhớ chừa chút mặt mũi cho anh.” Bạch Lập Nhân kiêu ngạo cảnh cáo, sau đó bước về phía mẹ Diệ.

Cô nào có hồng hạnh vượt tường!

Rõ ràng Diệ Diệ tức giận, nhưng lại cảm thấy dở khóc dở cười.

Đi được nửa đường, Bạch Lập Nhân bỗng dừng lại, quay người ra sau liếc cô một cái: “Em có muốn thay quần áo không?” Mặc lễ phục kiểu này để kết hôn rất kì dị, hơn nữa, bộ này là cô mặc để đi dự lễ đính hôn của người ta.

Kết hôn giả thôi mà lắm chuyện thế?

Diệu Diệu mỉm cười: “Được, để em bảo mẹ nghĩ cách.”

Vì vậy, cô vội vàng chạy đến trước mặt mẹ mình.

...

Diệu Diệu mặc gả y đỏ thẫm.

Không có cách nào khác, mẹ cô chỉ có mỗi kiểu này thôi, vì vậy đành phải “đóng gói” thiêu cho cô.

Mỗi người một chén rượu.

Tay hai người đan vào nhau, cô và anh nhẹ nhàng trao nhau chén rượu.

Kết hôn giả, là kết hôn giả...

Nhưng lòng Diệu Diệu không hiểu sao lại thấy rất ngọt ngào.

Rượu mới vào bụng mà cơ thể Diệu Diệu đã bắt đầu nóng lên.

“Diệu Diệu, em sao vậy?” Thấy cô không thoải mái, bộ dạng lại gần như muốn ngất xỉu, Bạch Lập Nhân gấp đến mức ném cả chén rượu không xuống đất.

Nhưng, không ngờ anh cũng thấy choáng váng.

Quái lạ, đây là rượu gì vậy?

Bạch Lập Nhân tỉnh lại, định day trán thì phát hiện trán mình mát lạnh.

“Bạch Lập Nhân, anh tỉnh rồi?” Diệu Diệu còn mặc quần áo tân nương vội vàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó oán giận: “Sao tửu lượng anh kém thế! Mới uống một chén đã hôn mê rồi!”

Vậy sao? Mất mặt thật.

“Rượu rất nặng!” Anh trừng mắt nhìn cô một cái, không muốn để khí khái nam nhi của mình đổ bể trước mặt cô.

Làm ơn đi, bình thường anh cũng đâu đến nỗi mất mặt như vậy, hôm nay sao lại thành ra thế này!

“Còn khó chịu à?” Diệu Diệu cẩn thận hỏi, vừa dùng khăn ướt lau mặt cho anh.

“Không sao.” Bạch Lập Nhân cầm khăn mặt, đồng thời cầm cả tay cô.

Chỉ mới như vậy, anh đã ngây ngẩn.

Anh...

Có thể chạm vào cô!

Bạch Lập Nhân thử chạm vào hai má của Diệu Diệu, thấy có hơi ấm, hơn nữa cảm giác rất chân thực, không hề giả dối.

“Sao có thể...” Anh ngây ngốc.

Cô hồi hồn rồi?

“Sao anh chạm vào em được?” Anh không thể tin vào mắt mình, lần này lại sờ xuống cổ Diệu Diệu.

Là thật?

Bạch Lập Nhân dựa sát vào, ngây ngốc ôm lấy cô, hơi ấm trong lòng cực kì sống động.

Vì vậy, anh không tin, cúi đầu hôn cô.

Môi cô, lưỡi cô, hơi ấm này cực kì chân thật.

Bạch Lập Nhân kinh ngạc buông cô ra, Diệu Diệu đỏ mặt.

“Bạch Lập Nhân, thật ra... thật ra... hiện tại anh đang ở...” Cô muốn nói cho anh, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

Bạch Lập Nhân ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh.

Cả phòng đổ rục, hết như phòng tân hôn thời cổ đại.

Diệu Diệu rất hồi hộp, cực kì hồi hộp, không nhịn được nuốt nuốt cổ họng.

Nhưng, cô vẫn đứng lên...

Tay, nhẹ nhàng đặt lên gả y đổ rục của chính mình.

“Bây giờ, tình hình rốt cuộc là...” Bạch Lập Nhân quay sang, định nói gì đó, đột nhiên ngậy dại.

Gả y đổ thẫm rơi xuống đất, Diệu Diệu then thùng ôm lấy cơ thể gần như trần như nhộng của mình.

“Bọn họ... Nói muốn... muốn...” Cô quẫn bách đến mức không nói thành lời.

Đây là biện pháp nhanh nhất mà mẹ cô có thể nghĩ ra.

Dù gì thời gian cũng không còn nhiều.

Nhưng, quả thật...

Trong ti vi thường thấy người ta diễn như vậy, Diệu Diệu bây giờ xấu hổ muốn chết.

Còn Bạch Lập Nhân thì đông cứng.

“Em...” Chấn động, thật sự hoàn toàn chấn động.

Ông trời ơi, cảnh anh đang nhìn thấy thật sự quá đẹp! Cánh tay hoàn mỹ của cô không thể che hết được cảnh xuân trước ngực, quần lót cạp trễ gần như không ôm trọn được hết cặp mông xinh đẹp của cô.

Người con gái này...

Anh biết cô rất đẹp, dáng người cũng rất quyến rũ, nhưng biết là một chuyện, còn tận mắt chứng kiến lại là chuyện khác.

Đàn ông đều là động vật yêu bằng mắt, mà cô của hiện tại, có dùng từ đẹp cũng không thể nào diễn tả hết được.

“Em... bọn họ nói... bọn họ nói... muốn động... động phòng... toàn bộ...” Nói xong, Diệu Diệu đã muốn chui đầu xuống đất, không dám đi gặp người nữa.

Ánh mắt Bạch Lập Nhân thẫm lại.

Anh hiểu cô muốn nói gì.

Bạch Lập Nhân vươn tay, kéo cô vào trong lòng.

Có thể chạm được vào cô thể này, anh đã thỏa mãn đến mức rên rỉ thành tiếng.

Gần như không cần đến một giây, bộ phận nào đó của anh đã đứng thẳng.

Diệu Diệu chờ người, một cử động nhỏ cũng không dám thực hiện.

Ngón tay của anh, một tắc lại một tắc sờ lên từng thớ thịt của cô.

Anh quả thật có thể chạm vào cô! Thật sự!

Cảm giác rất không thực...

Bạch Lập Nhân chạm vào trước ngực Diệu Diệu, ngón tay nghe theo dục vọng đàn ông, áp lên quả anh đào đỏ mọng.

Diệu Diệu hoảng hốt, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ.

Cô muốn lấy tay che lại, nhưng không biết nên che kiểu gì, rõ ràng bản thân mất tự nhiên đến mức muốn ra tay ngăn cản, lời ra khỏi miệng và lời tận trong thâm tâm lại hoàn toàn tương phản.

“Em... em... có phải ngực em quá lớn không? Em... em... có nên đi làm cho nó bé lại không?” Cô nhớ rõ anh khinh bỉ bộ ngực của mình nhiều đến mức nào.

“Không cần, rất đẹp.” Bạch Lập Nhân khẽ vỗ về cơ thể tuyệt đẹp của Diệu Diệu, anh có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp đập mãnh liệt trên từng cơ thịt của mình.

Cô nghĩ anh lừa cô.

Nhưng, khi Diệu Diệu mở to mắt, nhìn thấy ánh mắt lưu luyến không rời của anh, còn có một tia khao khát không chút che giấu trong đó.

Thì ra trong mắt Bạch Lập Nhân, cô là người xinh đẹp đến vậy.

Thì ra, anh thích cô như vậy.

“Không cần làm gì cả, như vậy là được.”

Kìm lòng không đậu, anh cúi người xuống, miệng đắng lưỡi khô ngậm lấy thứ “xinh đẹp” đó vào miệng.

Diệu Diệu run rẩy, cả người lập tức nóng lên.

Loại cảm giác này khiến người ta thẹn thùng, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy thật... kỳ diệu.

Bạch Lập Nhân kích động đề cô xuống giường.

“Bạch Lập Nhân...” Diệu Diệu bất an vặn vẹo.

Vì anh quá xúc động.

Quần lót đã bị anh kéo xuống từ lâu, Bạch Lập Nhân bắt đầu xoa nắn thân dưới đã ẩm ướt của Diệu Diệu.

Động tác của anh vừa xa lạ, vừa kịch liệt.

Diệu Diệu không nhận được kẹp chặt chân, nhưng anh nhanh chóng tách cô ra.

“Em... không phải em muốn cái đó sao?...” Anh thở hổn hển, gian nan hỏi.

“Phải, nhưng mà, em...”

Vừa dứt lời thì thấy có cái gì đó cứng rắn, mạnh mẽ khấn cấp tiến vào cơ thể cô, động tác vừa nhanh vừa vội.

“A!” Diệu Diệu không kịp thích ứng kêu lên.

Ông trời ơi, phía dưới của cô rất kỳ diệu, giống như một cái bao tay nhỏ nhắn với những vách thịt non mịn hơi hơi co rút, bao vây lấy thứ nóng rực của anh.

“Anh cam tâm... bị em lợi dụng.” Bạch Lập Nhân cắn răng, nói ra lo lắng của Diệu Diệu.

Không phải cô lo lắng vì có cảm giác đang lợi dụng anh sao? Là anh cam tâm tình nguyện.

Diệu Diệu mỉm cười.

Vì cô lại bị người bạn lâu năm này của mình làm cho cảm động.

Dứt lời, Bạch Lập Nhân không nhận được nữa, dùng sức đưa bản thân hết lần này đến lần khác vào sâu trong cơ thể cô.

Mông cô, khi nâng lên lại mê người đến vậy.

Diệu Diệu dựa vào người anh, ngắm nhìn anh trầm luân, khom lưng, run rẩy, thở dốc...

Người đàn ông này thấy cô xinh đẹp!

Người đàn ông này, vì cô mà mê muội, vì cô mà điên cuồng.

Thì ra, cô cũng chỉ là một người phụ nữ dung tục.

Diệu Diệu ngẩng đầu, để yên cho tình cảm mãnh liệt bao phủ lấy cơ thể, trên da thịt phần hồng dần xuất hiện một tầng mồ hôi, trên gương mặt xinh đẹp của cô là nụ cười, hòa lẫn với từng giọt nước mắt hạnh phúc.

Thứ cảm giác gọi là “yêu” này tuy then thừng, tuy đau đớn.

Nhưng...

Lại khiến người ta không muốn vượt mất.

Hiện tại, có thể yêu, có thể si mê, thực sự rất hạnh phúc.

Cô rất thích.

Anh ở trên người cô, vì cô mà điên, vì cô mà cuồng.

Anh khiến cô cảm thấy tình cảm của bọn họ thật bền vững, bọn họ sẽ không bao giờ tách ra...

Cô thích loại cảm giác này.

Chờ cô, chờ cô tỉnh lại, cô nhất định sẽ ra sức quyến rũ người đàn ông này!

Diệu Diệu hạ quyết tâm, vì vậy, cô chủ động ôm lấy anh, nhẹ nhàng nghênh hợp.

Chỉ cần một động tác nhỏ như vậy, Bạch Lập Nhân đã hoàn toàn trầm luân, khoái cảm như cơn lũ xông thẳng lên tận trời.

Bạch quang lóe lên trong đầu anh, dự vọng cứ thế tuôn trào.

Mâm móng nóng bỏng mạnh mẽ bắn thẳng ra ngoài.

...

Béo: Xin lỗi mọi người, từ đầu ta để tên Con Nhóc bị sai --

Đúng ra nó tên là Nữu Nữu (nghĩa là bé gái) – dùng QT sẽ thành Con Nhóc Con Nhóc ạ --

P/s: Chương này dài kinh dị

109. Q.7 - Chương 1: Chương 1

Mới sáng sớm mà điện thoại đã đổ chuông liên tục, quấy rầy giấc ngủ của anh một cách nghiêm trọng.

Tiếng chuông cuối cùng cũng ngừng nhưng Bạch Lập Nhân đã bị đánh thức, anh mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Đầu đau quá, rõ ràng là hôm qua anh bị say rượu.

Nhưng đây là đâu?

Nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, đầu óc Bạch Lập Nhân nháy mắt trở nên trống rỗng.

Phải mất vài giây suy nghĩ, anh mới khó chịu đứng lên, đây là phòng của Diệu Diệu.

Đúng rồi, Diệu Diệu đâu?

Bạch Lập Nhân vội vàng vén chăn lên, nhưng chỉ mới vén lên một chút đã vội vàng đắp lại.

Sắc mặt anh lúc đỏ lúc trắng.

Vì dưới chăn, lại là

Đêm qua...

Bạch Lập Nhân vén chăn lên một lần nữa, nhìn cơ thể trong chăn của mình mà ngẩn người.

Anh đưa tay rút mấy tờ khăn giấy bên cạnh, sau đó lau sạch sẽ chút dấu vết còn sót lại trên bắp đùi.

Là mơ sao?

Nhưng nếu là mơ thì tại sao lại chân thực đến vậy? Thậm chí anh còn nhớ rõ cảm giác lúc đôi môi mình cuốn lấy chiếc lưỡi mê người đó, lúc đôi tay nóng bỏng chạm lên từng tắc da thịt, cả đôi mắt ngập nước của cô, tiếp nhận anh, nghênh đón anh, thở gấp rên rỉ ở dưới thân anh kia mà.

Hơi nóng thiêu đốt từng bộ phận đều chân thực đến thế.

Cảm giác chân thực khiến cả cơ thể trở nên nóng rẫy còn khiến người anh em của anh căng phồng mà.

Nhưng nếu không phải là mơ thì tại sao bây giờ chỉ có một mình anh tỉnh lại?

Rõ ràng anh nhớ ký ức cuối cùng của mình là sau khi ân ái, hai người ôm chìm vào giấc ngủ.

Chậu lan dạ hương đặt trên đầu giường, quần áo sạch sẽ đã được xếp gọn gàng một bên.

Nhưng trong phòng không có hơi thở của cô.

Bạch Lập Nhân mặc quần áo rồi ra khỏi phòng.

Lúc này hẳn là mẹ Diệu đang xem bói cho người ta, nhưng anh mặc kệ, anh cũng có chuyện muốn hỏi bà.

Tuy nhiên, phòng khách không có lấy một bóng người.

Chỉ còn mỗi tấm thiệp long phượng đặt trên bàn.

Bạch Lập Nhân bước lên, cầm tấm thiệp long phượng ghi ngày sinh tháng đẻ của mình và cô gấp lại rồi cẩn thận nhét vào túi.

Ngoài cửa thấp thoáng tiếng người.

Anh loáng thoáng nghe được tiếng thông báo: “Hôm nay tiên cô không chia số, nghe nói có chuyện quan trọng, ngày mai mời mọi người đến sớm!”

Có chuyện quan trọng?

Tim anh bỗng đập nhanh hơn.

Đúng lúc này, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa.

Anh lấy ra, là Tiểu Vĩ.

Vừa mới nhấn nút đã nghe thấy tiếng Tiểu Vĩ gào thét: “Lập Nhân, ông nghe gì chưa? Bốn giờ sáng nay, Diệu Diệu tỉnh lại rồi!”

Cô tỉnh rồi?

Tim anh đập rộn ràng, đôi mắt lạnh lùng nháy mắt trở nên sáng rõ.

Bạch Lập Nhân dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bệnh viện, sau đó đẩy cửa phòng bệnh bước vào.

Trong phòng bệnh, có người anh đã gặp qua, có người không biết, toàn bộ đều tới thăm bệnh, chủ yếu là thân thích.

Còn cô, khuôn mặt trắng bệch, vô cùng yếu ớt nằm trên giường.

“Diệu Diệu, bác sỹ nói thân thể con vô cùng suy nhược, mấy tháng này phải điều dưỡng thật tốt vào!” Người đang thân thiết dặn dò hình như là dì hai của cô.

Diệu Diệu khẽ gật đầu với trưởng bối, nhưng dường như chỉ một động tác nhỏ vậy thôi đã phải dùng đến toàn bộ sức lực.

Bạch Lập Nhân kích động bước đến.

Đầu cô trước đó vốn cuốn băng gạc, giờ đã tháo ra, để lộ ra mái tóc trông vô cùng buồn cười, con ngắn hơn cả tóc của đàn ông, khuôn mặt xinh đẹp trước kia bây giờ gầy trơ xương, không còn nhìn ra bất cứ điểm nào gọi là quyến rũ.

Cô thật sự... quá xấu.

Bạch Lập Nhân rất muốn cười, tâm tình vui vẻ nên rất muốn cười.

Rất muốn rất muốn ôm cô vào ngực, lớn tiếng cười nhạo.

“Thấy đôi sao?” Một giọng nói êm ái nhẹ nhàng vang lên.

Tiếp đó là khuôn mặt hòa nhã của một người.

Ánh mắt Diệu Diệu rút lại một chút, nhưng vẫn mỉm cười lịch sự, cô gắng duy trì chút khoảng cách.

Thấy thế, Tiết Khiêm Quân vội vàng bưng bát cháo loãng vừa đủ ấm, cẩn thận múc một thìa nhỏ: “Bác sĩ nói em nên ăn đồ ăn loãng một chút.”

Người thân Diệu Diệu cũng vội vàng bước đến cạnh giường, khẽ nâng người cô dậy.

“Diệu Diệu, bạn trai con thật giỏi săn sóc! Lúc con hôn mê, ngày nào cậu ta cũng canh giữ bên giường, đàn ông có tình nghĩa như vậy không dễ tìm đâu, bây giờ con tỉnh lại rồi, thì đừng phụ bạc người ta nhé!” Có người còn pha trò trêu chọc.

Diệu Diệu lộ vẻ xấu hổ.

Còn Tiết Khiêm Quân làm như không nghe thấy, chỉ ngồi bên giường, chuẩn bị đỡ cô dựa vào trong lòng mình.

Mẹ Diệu ngồi bên cạnh cũng không nhúc nhích, chờ xem trò vui.

“Để tôi!” Quả nhiên Bạch Lập Nhân không thể kiên nhẫn thêm được nữa, nhanh chóng bước lên ngăn cản.

Không khí lập tức có điểm quỷ dị.

Trong phòng có thêm một giọng nói, Diệu Diệu cũng ngược mắt lên nhìn.

Hai người không ai chớp mắt, chỉ nhìn chằm chằm đối phương.

Sau đó...

Cô không ăn, vùi người vào trong chăn, chỉ để lộ đôi mắt đầy ngập ngừng.

Thật lâu sau, thật lâu sau.

“Anh... anh là ai?” Đôi môi xinh đẹp ở trong chăn khẽ lên tiếng, khiến cả phòng chấn động.

Bạch Lập Nhân cứng đờ.

Nghe vậy, mẹ Diệu nhú mày, Tiết Khiêm Quân cũng ngẩn ngơ.

Chỉ có một người kích động nhào tới.

“Diệu Diệu con bị mất trí nhớ ư? Không phải đâu” Người đó không cần chờ đáp án đã vội vàng gào thét.

“Tìm bác sĩ, tìm bác sĩ nhanh lên!” Lại có người lo lắng.

Bạch Lập Nhân gần như bị người khác xô đẩy mà bước đến giường bệnh.

Diệu Diệu nằm trên giường chỉ khẽ nhấc môi, không nói câu nào.

Ánh mắt cô vẫn chăm chú dõi theo anh.

Vì bị tai nạn mà biến thành kẻ ngốc, Bạch Lập Nhân kinh ngạc nhìn cô chằm chằm.

Một lát sau, bác sĩ vội vàng bước vào: “Nghe nói bệnh nhân mất trí nhớ? Tình huống thế nào?!”

“Bác sĩ, cứu cháu gái của tôi đi, lớn như vậy mà còn bị mất trí nhớ thì phải làm sao? Ông trời ơi, sao mà nó đáng thương thế này!” Người liên tục gào khóc là bà nội đã hơn 70 tuổi của Diệu Diệu.

“Diệu Diệu của tôi, nếu con mà mất trí nhớ, nhiều năm đèn sách chẳng phải công cốc sao, về sau làm sao tìm việc a!” Lão nhân gia lớn tiếng khóc gào thảm thiết.

“Bà, bà nội...” Cô nuốt nuốt cổ họng, nhẹ nhàng gọi.

Bà lão còn đang định khóc tiếp thì bị một tiếng bà nội của cô mà dừng lại, kinh hãi hỏi: “Diệu Diệu, con vẫn còn nhớ bà nội?”

Cô chần chờ một lúc rồi gật đầu.

Chỉ là, cô cứ lấy chăn quấn chặt người, không chịu lộ mặt.

Họ hàng thân thích lập tức tiến đến vây quanh.

“Còn chúng ta? Chúng ta thì sao?” Mọi người ai cũng lo lắng hỏi.

“Bác hai, chú út, dì ba...” Cô chậm chậm gọi từng người.

Những người được điểm tên đều thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ Diệu nhủ mày: “Họ hàng đều nhận ra, chắc cũng không quên mẹ mày chứ?”

Diệu Diệu gật đầu.

“Trong phòng có mấy người cô không nhận ra?” Bác sĩ thấy thế thì hỏi.

Diệu Diệu ngáp ngừng một lát, sau đó nhìn phía trước, rồi lại rúc đầu mình vào trong chăn.

“Chỉ không biết một mình anh ta?” Bác sĩ buồn bực.

Diệu Diệu suy nghĩ một lát, chần chờ rồi lại chần chờ: “Không, không chắc lắm, nhưng mà... tôi không biết anh ta...”

Câu nói lấp bắp của cô hết như một con dao, cắm thẳng vào lòng Bạch Lập Nhân, khiến tâm trạng vui sướng thoáng chốc biến mất không còn lại gì.

Người thân xung quanh cũng ngạc nhiên, mọi người ánh nhìn tôi tôi nhìn anh, ai cũng không hiểu tại sao Bạch Lập Nhân lại xui xẻo đến như vậy.

“Não bệnh nhân bị va đập mạnh, lại bị ảnh hưởng bởi quá trình phẫu thuật, nếu như xuất hiện tình trạng mất ít trí nhớ tạm thời thì cũng không phải chuyện kì lạ.” Bác sĩ giải thích để mọi người an tâm: “Nhưng tôi tin rằng đây chỉ là tình trạng tạm thời, cơ thể cô ấy vẫn còn trẻ, khả năng khôi phục cũng tốt, tôi tin rằng không bao lâu nữa cô ấy có thể đi lại bình thường, cũng có thể nhớ hết tất cả mọi người.”

Diệu Diệu gượng ép mấp máy môi.

Còn Bạch Lập Nhân vẫn đứng đờ một chỗ, không thể tin được.

Phim dài tập chiếu hàng trăm lần, tiểu thuyết xuất bản hàng nghìn bộ, tình huống cũ rích này lại có thể tàn khóc xảy ra với hai người?

Anh trừng mắt nhìn cô, không cam lòng trừng mắt nhìn cô.

Vậy Tiết Khiêm Quân thì sao? Cô cũng quên hẳn ta chứ? Bạch Lập Nhân vừa lăm bằm vừa đưa tay bôn chảo, nhưng động tác dù thành thực thế nào cũng không còn tự nhiên được nữa.

Ánh mắt của anh rất dọa người, Diệu Diệu rúc đầu, lại vùi mình vào chăn thêm chút nữa.

Mẹ Diệu là người đứng lên đầu tiên, vỗ vỗ vai Bạch Lập Nhân.

“Bạch Lập Nhân, nếu Diệu Diệu chưa nhận ra cậu thì cậu về trước đi.” Con gái bây giờ còn rất yếu ớt, cần phải nghỉ ngơi, nên mẹ Diệu mới chủ động đuổi người.

Nhưng anh mặc kệ.

Bạch Lập Nhân bước dài về phía trước, ánh mắt sắc bén, lớn tiếng hỏi: “Liêu Diêu Trần, em không biết tôi?”

Cô thở cũng không dám thở mạnh, chỉ liếm liếm đôi môi khô khốc, khẽ cự mình, mở to mắt nói: “Tôi... tôi không biết anh mà...”

“Em thực sự không biết?!” Anh lớn tiếng hơn, ép hỏi.

“Thật.. thật mà!” Ánh mắt cô khẽ chuyển động.

“Chuyện trước khi hôn mê, sau khi hôn mê, một chút cũng không nhớ?” Trái tim Bạch Lập Nhân dần lạnh đi, vẫn ép hỏi.

“Tôi... tôi... Bác sỹ nói, tôi, tôi cần thời gian nhớ lại...” Diêu Diêu bị bắt ép nên vô cùng hoảng sợ.

Anh trừng mắt nhìn cô, vô cùng tức giận, vô cùng nghiêm khắc.

“Nếu... nếu không... anh... anh một hai tháng nữa hãy trở lại, khi đó... tôi... tôi có thể nhớ...” Cô lắp bắp, để lộ khuôn mặt chỉ to bằng bàn tay, vì khẩn trương nên đôi mắt xinh đẹp không ngừng chuyển động, hơn nữa, vì cô bọc toàn bộ gương mặt của mình vào chăn nên nhìn sơ qua có chút dữ tợn, hết như xác ướp.

“Liêu Diêu Trần, em được lắm.” Bạch Lập Nhân vỗ mạnh vào thành giường, chiếc giường dưới cơn giận dữ của anh khẽ rung rung.

Diêu Diêu hoảng sợ.

Mọi người đều cú đánh của anh dọa.

Tiết Khiêm Quân cau mày, đang muốn đứng dậy ngăn cản.

Nhưng Bạch Lập Nhân lại đưa tay, khẽ chỉ vào đôi nam nữ xứng đôi vừa lứa trước mặt: “Liêu Diêu Trần, thủ đoạn trêu đùa của cô thật tầm thường.”

Khá lâu giường mới ngừng rung, Diêu Diêu vừa mới ổn định thân thể, muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại không thể phản bác.

“Đây không phải là qua cầu rút ván sao?” Bạch Lập Nhân lạnh lùng nở nụ cười.

“Tôi...” Diêu Diêu căng thẳng, đang muốn mở miệng nói cái gì đó.

“Quên thì quên, có gì hiếm lạ chứ!”

Nói xong, anh kiêu ngạo xoay người lạnh lùng rời đi.

Béo: Đời không như mơ

110. Q.7 - Chương 2: Chương 2

Hạ Thiên và Hiểu Vũ lại đến thăm Diêu Diêu, lần này các cô ấy cố tình chọn một bộ tóc giả thật quyến rũ.

Hiểu Vũ khéo tay nhưng vẫn mất rất nhiều thời gian mới có thể miễn cưỡng cố định bộ tóc giả lên đầu Diêu Diêu.

Vừa xong, ai thấy cũng đều mỉm cười.

Thật buồn cười, chẳng khác nào khi con ốm yếu đang đội mũ của con người.

Hiện tại da dẻ cả người Diêu Diêu đều nhợt nhạt, bộ dạng chưa già đã yếu, làm sao còn nửa điểm bóng dáng của một mỹ nữ. Phải truyền dịch để duy trì dinh dưỡng, lại phụ thuộc vào máy thở để duy trì hô hấp suốt ba tháng ròng, quả thật đã hủy hoại hoàn toàn vẻ xinh đẹp của một mỹ nhân.

Diêu Diêu vẫn đang cầm gương ngơ ngác, đau lòng nhìn vào hình ảnh xa lạ phản chiếu trong gương.

“Không sao, sẽ mập lên nhanh thôi.” Hiểu Vũ đỡ lấy khuỷu tay gần như khô héo của cô an ủi.

“Ừm.” Diệu Diệu gật gật đầu.

Hôm nay, cô không thèm để ý đến lời khuyên can của bác sĩ, đã bắt đầu nếm thử canh thịt.

“Diệu Diệu, tao không thể tin được, ngực mày bây giờ còn phẳng hơn tao á!” Hạ Thiên không tìm không phổi chỉ vào dáng người của Diệu Diệu, cười thành tiếng.

Thật là, bình thường Diệu Diệu chỉ cần đứng im thôi đã đủ chói lọi rồi, đâu giống với hiện tại, ngực còn phẳng hơn cả ván cửa, quả thực khô như cây củi.

Hiểu Vũ tức giận đánh lên người Hạ Thiên, ngăn đối phương đổ thêm dầu vào lửa: “Bây giờ nó còn chưa đến 40kg, đương nhiên phải vậy rồi!” Lúc Diệu Diệu vừa mới tỉnh lại còn kinh khủng hơn, may mà mấy ngày hôm nay cơ thể đã khá hơn được chút ít.

Hạ Thiên sau khi nhìn thấy gương mặt uể oải của bạn tốt, vội vàng cúi đầu, cười gượng an ủi: “Yên tâm đi, hai ba tháng sau đảm bảo khôi phục lại vẻ thanh xuân ngay ấy mà.”

“Diệu Diệu, mày phải nhanh khỏe lại, rồi đi thăm cục cưng nhà Ninh Ninh. Là con trai đó, nặng 3.3kg, tuy là sinh non nhưng mi thanh mục tú, rất đáng yêu á!” Hiểu Vũ nói xong, sau đó suy nghĩ một lát, bất an hỏi một câu: “Hắn mày vẫn nhớ Ninh Ninh là ai nhỉ?” Ninh Ninh vừa mới sinh xong, không thể đến thăm Diệu Diệu, nhưng nếu nó biết mình bị Diệu Diệu quên, khẳng định sẽ khóc đến chết a.

Diệu diệu gật đầu.

“Kỳ lạ, cơ bản mọi người đều nhớ rõ, chuyện lúc chúng ta học đại học mày cũng còn nhớ, sao lại chỉ quên mỗi một mình Bạch Lập Nhân? Tốt xấu gì bọn mày cũng là đồng nghiệp bao nhiêu năm mà?” Hạ Thiên nhanh mồm nhanh miệng.

Diệu Diệu cứng đờ.

Ánh mắt cô không tìm được, lại nhìn ra ngoài cửa.

Một tuần, người kia vẫn chưa xuất hiện.

Cô hy vọng anh không xuất hiện, nhưng khi biết anh thực sự không đến, lòng lại thấy mất mát.

Ngoài cửa xuất hiện bóng người, trên mặt người đó vênh vênh là một nụ cười mê người: “Diệu Diệu, đến giờ tập luyện rồi.” Nói xong, Tiết Khiêm Quân đẩy một xe lăn vào phòng, không thể không làm gián đoạn cuộc trò chuyện của ba người.

Anh ta bước lên, khom người định ôm cô.

Diệu Diệu nhất thời cảm thấy xấu hổ.

Mấy ngày nay, cô vô số lần muốn giải thích tình huống ngày đó, thậm chí không tiếc đem năng lực ra làm loạn, nhưng sau khi nghe xong, Tiết Khiêm Quân chỉ nhợt nhạt mỉm cười.

Không sao, bất luận tình huống có thế nào, đều không ảnh hưởng đến chuyện chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.

Đáp án của anh ta luôn chỉ có một.

Ngay lúc Tiết Khiêm Quân vươn tay định ôm lấy Diệu Diệu, cô vội vàng quay về phía hai người bạn thân của mình xin giúp đỡ: “Hiểu Vũ, Hạ Thiên, bọn mày giúp tao đi.”

Nghe vậy, hai người họ một trái một phải vội vàng nâng Diệu Diệu lên, ôm cơ thể vô lực của cô ngồi lên xe lăn.

Tiết Khiêm Quân chỉ có thể im lặng bước lên, cố định xe lăn để bọn họ tiện làm việc.

Đợi Hiểu Vũ tỉ mỉ đặt hai chân Diệu Diệu đâu vào đấy, Tiết Khiêm Quân mới đẩy cô đến phòng luyện tập.

Hai cô gái lại một trái một phải, đẩy xe lăn ra, rồi dẫn cô đến chỗ tay vịn, đợi cô chống tay đâu vào đấy rồi mới buông tay.

Chỉ là, mới hơi buông lỏng tay thì Diệu Diệu đã ngã.

Đau quá, đau quá, cảm giác hai chân đứng trên mặt đất giống như có hàng ngàn hàng vạn mũi dao hung hăng đâm vào lòng bàn chân vậy.

Diệu Diệu đau đến chảy cả nước mắt.

“Diệu Diệu...” Hiểu Vũ và Hạ Thiên thấy cô vẫn vẹo, vẻ mặt đau khổ thì đều bị dọa đến choáng váng.

Tiết Khiêm Quân im lặng nhìn, rốt cuộc không nhịn được nữa, đành phải mở miệng:

“Có muốn vài hôm nữa rồi đến không?” Hiện tại cơ thể cô quá yếu, anh ta sợ cô chịu đau không nổi.

Tiết Khiêm Quân nhớ rõ vợ của bạn mình vì giữ thai nên trước khi sinh nằm im những ba tháng, sau khi sinh con xong cũng khóc lóc, nói thà cả đời nằm trên giường đại tiểu tiện còn hơn.

Huống chi, tình hình của Diệu Diệu còn nghiêm trọng hơn vậy nhiều.

Nhưng cô lại kiên quyết lắc đầu.

Diệu Diệu khế cắn môi, lại vịn lấy tay cầm, cố gắng chống người dậy.

Cho dù chỉ là một động tác rất đơn giản, nhưng cũng khiến cô đau đến khó thở.

“Để tao giúp mày.” Hạ Thiên đau lòng, muốn bước lên đỡ Diệu Diệu dậy, nhưng cô vẫn lắc đầu.

Mồ hôi cả Diệu Diệu túa ra, từng chút từng chút một chống người dậy, mỗi một lần đều đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, hết lần này đến lần khác ngã sấp xuống, đau đến tận xương.

“Được rồi, đừng cố sức quá.” Ngay cả Hiểu Vũ cũng không nhìn được nữa.

“Ngày mai lại đến.” Tiết Khiêm Quân bước lên, muốn ôm Diệu Diệu ngồi lại xe lăn.

Nhưng...

“Không cần.” Diệu Diệu lắc đầu.

Cô có thể nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục.

Ba người định mở miệng nói gì đó.

Nhưng Diệu Diệu ngẩng đầu: “Xin mọi người đó, quay về phòng bệnh trước đi, tôi muốn một mình luyện tập thêm chút nữa, được không?”

Hiện tại cô rất chật vật, cô không muốn ai nhìn thấy bộ dạng này của mình hết.

Giống như khi cô mới tỉnh lại, phát hiện hộ công đang xử lý sản phẩm đại tiện lúc cô không khống chế được, cũng thay cô đi đổ nước tiểu, bây giờ nghỉ lại, thì ra mình cũng có lúc mất mặt như vậy, mất mặt đến mức không còn chút tôn nghiêm.

Thật ra, nếu có thể, cô không muốn để bất kì ai nhìn thấy.

Tiết Khiêm Quân nhìn Diệu Diệu thật lâu, thật lâu.

Sau đó anh ta thở dài: “Được rồi, em ở lại đây một lát đi, nửa tiếng sau bọn anh sẽ đến đưa em về.” Tiết Khiêm Quân thân thiết bảo toàn tôn nghiêm cho cô.

Tiết Khiêm Quân và hai người kia đành dặn dò y tá nhớ để ý đến cô, sau đó rời đi.

Thấy bọn họ đã đi xa, Diệu Diệu ngồi nghỉ ngơi một lúc, sau đó hít sâu một hơi, sau đó cắn răng chống tay vào tay vịn, tiếp tục học cách đứng lên.

Lại đau đến ngã sấp xuống.

Lại đứng.

Lại ngã.

Diệu Diệu đau đến mức nước mắt chảy dài trên mặt, cô lau nước mắt, sau đó lại đứng dậy lần nữa.

Lại thất bại.

Liệu sau này cô có biến thành người què hay không? Ý nghĩa này vừa lóe lên trong đầu, Diệu Diệu đỏ trán, suýt chút nữa khóc thành tiếng.

Cảm ơn bọn họ đã rời đi, có như vậy thì cô mới dám biểu lộ cảm xúc thật của mình.

Từng giọt nước mắt to như hạt châu dần rơi xuống.

Tầm mắt dần trở nên mơ hồ.

Sau đó, một đôi giày da quen thuộc xuất hiện trước mắt Diệu Diệu.

Những giọt nước mắt mất mát, yếu đuối đột nhiên ngừng lại.

Cô ngơ ngác ngẩng đầu.

Trước mặt là gương mặt lạnh lùng của “người xa lạ”.

Diệu Diệu vội vàng cúi đầu, thấp đến mức như hận không thể đem đầu mình vùi xuống đất.

“Khóc cái gì mà khóc, chân em có thành người què thì chẳng phải đã có một cái đuôi khăng khăng đăng kí nuôi em à?!”

“Người xa lạ” giấu cợt.

Anh, anh, anh...

Sao người này lại độc mồm độc miệng như vậy!

Nhưng “người xa lạ” vẫn lạnh mặt, tâm không cam, lòng không muốn ngồi xổm xuống, mạnh tay xoa nắn đôi chân vẫn luôn co rút đau đớn của Diệu Diệu.

Cô lẳng lặng, ngoan ngoãn để mặc anh nhào nặn.

Lực tay của anh rất lớn, xoa bóp cũng rất mạnh, chả khác nào đang chà ra điện, hình như là muốn trả thù.

Nhưng đôi chân co rút đau đớn của Diệu Diệu, dưới sự xoa nắn của anh đã thả lỏng hơn rất nhiều.

“Anh...” Diệu Diệu cúi đầu, không dám nhìn vị cả tuần chưa gặp trước mặt.

“Được rồi, thử lại đi.” Bất kể cô có phản đối hay không, hai tay Bạch Lập Nhân vẫn đỡ lấy eo Diệu Diệu, kéo cô lên.

Cảm nhận được vòng eo không chịu nổi cảnh bị người siết chặt dưới tay, Bạch Lập Nhân khẽ cau mày.

Anh kéo cô lên, sau khi đặt tay cô lên lan tay cầm thì buông ra.

Diệu Diệu vội vàng cắn răng chống đỡ.

Đau quá, đau quá.

Cơn đau này tuyệt đối sẽ cho người ta biết cảm giác đau đớn khi mỹ nhân ngư đồng ý đổi lấy đôi chân khi nhìn thấy hoàng tử.

Chỉ mới vài giây mà Diệu Diệu đã muốn ngã sấp xuống.

Nhưng khi này, cô lại ngã lên đùi một người.

Bạch Lập Nhân khụy người tựa lại gần, một chân vững giữ thăng bằng.

Bàn tay mạnh mẽ nắm lấy thắt lưng Diệu Diệu, không để cô ngã sấp xuống.

“Đứng tẩn là điều cơ bản nhất, tôi có thể đứng được một hai tiếng đồng hồ.” Bạch Lập Nhân nhắm mắt lại, lạnh lùng dựa vào tường, ra lệnh: “Cứ xem tôi là xe lăn, ngồi một lát đi, em mệt rồi, tởm nữa học tiếp.”

Còn mấy chuyện khác, anh không muốn nhiều lời với cô.

Diệu Diệu cứng đờ ngồi trên đùi Bạch Lập Nhân.

Nhưng lúc này, cô không còn khóc khi thất bại nữa.

Đó là cảm giác gần bó không rời...

Diệu Diệu đưa lưng về phía anh, khoe môi thấp thoáng nụ cười, trong lòng ngọt ngào như muốn nở hoa.

Ngồi một lúc, cô lại với tay vịn vào lan can.

Đứng, rồi ngã, lại đứng, rồi lại ngã.

Chỉ là lúc này luôn luôn có một người đứng phía sau, vòng đôi tay rắn chắc ôm lấy Diệu Diệu.

Nửa tiếng sau.

“Được rồi, về phòng!” Không đợi cô lên tiếng, Bạch Lập Nhân đã ôm lấy cơ thể đang gắng gượng chống đỡ của Diệu Diệu lên xe lăn.

Cô vội vàng lấy tay ôm mặt và ngực mình lại.

Sau đó, vụng trộm mở tay quan sát gương mặt lạnh lùng của “người xa lạ”.

Thấy Diệu Diệu hoàn toàn mang bộ dạng “lợi dụng xong không hẹn ngày đáp trả”, Bạch Lập Nhân lại thấy chán nản.

Còn nữa, cái quái gì ở trên đầu cô thế kia? Chẳng khác gì mớ cỏ khô trên đầu, xấu tệ!

“Liêu Diệu Trăn, em thực sự không biết tôi?” Lời nói nhanh gọn, sắc mặt nghiêm nghị, anh vẫn không chịu từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

Diệu Diệu bịt mắt, vội vàng lắc đầu.

Anh sắp tức chết rồi.

Bạch Lập Nhân không nhịn nổi cơn tức nhìn Diệu Diệu, sau đó cúi mặt, mạnh mẽ gỡ tay cô ta, kéo gáy cô lại gần, nhanh như chớp áp môi mình lên môi cô.

Diệu Diệu ngây ngốc.

Nhưng anh mặc kệ, sống chết hôn lấy cô, kỹ xảo không thuần thực, dường như không phải đang hôn mà là đang giận lấy, muốn sống mái ép chết cô.

Đến khi Diệu Diệu cảm thấy khó thở, sắp bị anh ép chết, Bạch Lập Nhân mới buông cô ra.

Sau đó lạnh lùng hỏi: “Vậy thì thế nào, có nhớ không?”

Cả gương mặt khô héo của Diệu Diệu đều bở bưng.

Cô có thể cảm nhận được lời chết giểu và ánh mắt như đang xem kịch hay của đám người trong phòng luyện tập.

Diệu Diệu vội vàng cúi đầu, che hai mắt lại.

“Tôi không biết anh!” Cô kiên quyết không chịu thừa nhận.

Tức chết anh, thực sự là tức chết anh mà.

Thật ra, càng tức giận hơn là chính mình vậy mà không chịu thua kém.

“Hừ, Liêu Diệu Trăn, tôi cũng không hiếm lạ gì cô!” Lửa giận bốc lên đầu, Bạch Lập Nhân đẩy cô ra, đi khỏi phòng luyện tập.

“Ê ê ê!” Giọng nói lo lắng của Diệu Diệu đột nhiên vang lên từ đằng sau.

Anh dừng bước, không xoay người mà miễn cưỡng hỏi: “Không phải không biết tôi sao? Kêu cái gì?”

Không chịu thua kém a, bản thân thực sự không chịu thua kém cô a.

“Anh, anh, để tôi trở về phòng cẩn thận suy nghĩ, cố gắng ngấm lại, không chừng hai ba tháng nữa sẽ có thể nhớ ra đó!” Diệu Diệu vẫn còn lấy tay che mặt, nín thở nói.

“Hừ.”

Bạch Lập Nhân không muốn nghe lời vô nghĩa, lại bước đi.

“Nếu không, nếu anh thực sự muốn gặp tôi, hai ba tuần sau hẵng đến, tôi nhất định sẽ nhớ ra anh tên gì!”
Diệu Diệu lại gọi.

“Hừ.”

Đồ quái dị, anh còn lâu mới muốn gặp cô!

Béo: Giải trí nhân dịp cá mập cắn cấp tí

111. Q.7 - Chương 3

“Diệu Diệu, cầm lấy, son mày nhờ tao mua đây.” Vì yêu cầu này của cô, Hiểu Vũ còn cố ý chạy đến cửa hàng mỹ phẩm một chuyến.

Diệu Diệu vội vàng dịch người, Hiểu Vũ lập tức lấy gương, đem son môi cẩn thận thoa cho cô.

Đôi môi vốn dĩ khô khốc, tái nhợt, bong tróc lung tung, sau khi bôi một lớp son mỏng lập tức trở nên mềm mại đầy đặn.

“Đau ốm thành như vậy rồi còn muốn đẹp cho ai xem nữa!” Hạ Thiên chịu không nổi, trợn trắng mắt: “Hương bạc hà không được, lại còn phải là hương mật đào mới chịu, thật sự là hết nói mà!” Khi nào thì đại tỷ ngốc của chúng ta lại trở nên trọng vẻ ngoài thế này?!

“Bởi vì anh ấy ghét mùi bạc hà, miễn cưỡng lắm mới chịu được mùi mật mà.” Diệu Diệu trả lời theo “bản năng”.

Người kia khá kén ăn, nói hương bạc hà chẳng qua chỉ là chất bảo quản, hơn nữa, tuy anh nói mình không thích ăn hoa quả, nhưng cô quan sát thấy khi đi siêu thị mua đồ ăn vặt, thỉnh thoảng anh sẽ mua mật ong.

“Anh ấy...?” Hạ Thiên hí hóp mắt lại.

Hiểu Vũ bày ra vẻ mặt hứng thú, vì người nào đó vừa nói xong thì chợt dạ che môi, ngậm miệng.

“A~~ Diệu Diệu nhà chúng ta đang yêu.” Hiểu Vũ cười.

Rõ rồi, có người nào mua son vì mục đích thuần khiết đâu.

Hơn nữa, mấy hôm nay, người nào đó không biết là cố ý hay vô ý, lúc nào cũng làm một động tác là mân mê môi, sau đó cười ngây ngô.

Chẳng lẽ...

“Hôm nay Tiết tiên sinh vẫn chưa đến à?” Hạ Thiên nhìn bốn phía, phát hiện hôm nay thiếu mất một người.

“Làm ơn đi, người ta còn phải làm việc, hơn nữa với thân phận bạn bè mà làm càn đây chuyện đã là quá nhiều rồi.” Hiểu Vũ không nghĩ chút bù đắp đó đã có thể xóa sạch được những tổn thương của trước đây.

Có vài thứ, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Khi Hiểu Vũ nói những lời này, cô lên quan sát sắc mặt Diệu Diệu, phát hiện đúng như những gì mình đoán, con bé căn bản không có bất kì phản ứng gì.

Hoặc là phản ứng hiện tại của Diệu Diệu đối với Tiết Khiêm Quân chỉ có mất tự nhiên và khó chịu.

Y tá nhắc đã đến giờ luyện tập, ánh mắt Diệu Diệu lập tức sáng rõ.

Hiểu Vũ và Hạ Thiên bước lên đẩy xe lăn, đưa cô đến cửa phòng luyện tập.

“Chúng mày về đi, khi nào tao đứng lên được thì sẽ đến tìm bọn mày.” Hiện tại đã qua hai tuần, Hiểu Vũ và Hạ Thiên cũng đến đây đủ lâu rồi, mọi người đều có công việc riêng của mình, không thể nào cứ xin nghỉ phép dài hạn mãi được.

“Không để bọn tao giúp mày một lần à?” Hiểu Vũ cười hỏi.

Kì lạ nha, lúc này cô đến bệnh viện đúng lúc nhìn thấy Bạch Lập Nhân đang đậu xe.

Vốn tưởng rằng anh đến thăm Diệu Diệu, nhưng chờ mãi cũng chẳng thấy đâu.

Diệu Diệu lắc đầu cười.

“Mày đừng vội, cứ từ từ thôi, nhớ uống thuốc đau dạ dày đấy.” Hiểu Vũ dặn dò.

Diệu Diệu rất nỗ lực, nhưng mọi người ai cũng biết chuyện này rất khó khăn, Hiểu Vũ vì vậy mà cũng rất đau lòng.

Bất quá sự vất vả này cực kì đáng giá, chỉ mới có hai tuần ngắn ngủi mà Diệu Diệu đã có thể ăn uống bình thường, lên được tận 4kg, tuy rằng bây giờ vẫn còn gầy trơ xương, nhưng.. ít nhất... cũng không đến nỗi khủng bố như lúc đầu.

Sau khi tạm biệt hai người bạn thân, Diệu Diệu một mình đẩy xe lăn đến chỗ tay vịn, sau đó cô hít sâu một hơi, từ chối sự giúp đỡ của y tá mà tự mình đứng lên.

Bây giờ cô đã có thể đứng nửa tiếng đồng hồ, thậm chí còn có thể chống tay vịn mà lắc lư đi được vài bước.

So sánh với những người khác, tiến bộ của cô thật sự vượt mức, ngay cả bác sĩ cũng khen ý chí của cô còn kiên cường hơn cả đàn ông.

Diệu Diệu vịn hai tay vào lan can, cổ chịu đau, thở hồng hộc điều khiển đôi chân gần như vô lực bước lên phía trước.

Cho dù lòng bàn chân có truyền đến cơn đau, đau đến mức tái mặt, thì ánh mắt cô vẫn như đang tìm kiếm cái gì đó trong phòng luyện tập.

Sau đó, ánh mắt cô bị bóng dáng lạnh lùng của một người đứng ngoài cửa hấp dẫn.

Đối phương cũng đang lạnh lùng nhìn cô.

Diệu Diệu lập tức lùi về sau, ánh mắt lại bắt đầu đảo liên hồi.

Ngày nào anh cũng đến, nhưng ngoại trừ ngày đầu tiên bước đến giúp cô, còn lại chỉ đứng yên một chỗ, cũng không đến gần, chỉ như vậy mà lạnh lùng nhìn cô.

Quả thật khiến cô vừa sợ...

Vừa mong đợi.

“A.” Diệu Diệu suy nghĩ đến thất thần, vì chống tay không chắc nên cơn đau từ lòng bàn chân càng thêm dữ dội, cô đau đến ngã ngồi trên mặt đất.

Anh vẫn chỉ đứng nhìn, suốt hai tuần này, anh đều như thế.

Chỉ đến khi không nhìn được nữa, anh mới bước đến gần.

Quả nhiên lần này cô vẫn có thể thuận lợi đứng lên, một lần nữa chống tay vào lan can.

Ngoại trừ lần đầu tiên vì quá chán nản nên mới khóc ra, về sau Diệu Diệu chưa bao giờ lãng phí nước mắt thêm một lần nào.

Nửa tiếng đồng hồ đã qua từ lâu, Diệu Diệu mồ hôi đầm đìa vẫn tiếp tục kiên trì tập luyện.

“Cô Liêu, cô nên về nghỉ ngơi đi.” Y tá thấy cô quá mệt mỏi nên chủ động khuyên nhủ.

“Không sao, tôi tập thêm một lát nữa.” Cô lắc đầu.

“Tập luyện quá độ sẽ bị chuột rút đấy.” Y tá nhắc nhở.

Nhưng Diệu Diệu không muốn mỗi ngày ngay cả việc đại tiểu tiện cũng phải nhờ người khác dìu, cô muốn nhanh khỏe lại!

Cô còn có một nguyên nhân cấp bách khác nữa!

Y tá khuyên thêm vài câu, thấy không thể lay chuyển được cô, đành phải tránh ra.

Một lát sau, quả nhiên Diệu Diệu bị chuột rút, ngồi phịch xuống sàn nhà.

Lần này, thử vài lần đều không thể tự đứng dậy được.

Chỉ là, đang định thử lần nữa thì hô hấp của cô đột nhiên gấp gáp, mở to mắt.

Bởi vì...

Diệu Diệu bỗng dưng cảm nhận được cơ thể mình có cái gì đó nóng nóng đột nhiên bùng lên, không phải là...

Cô hoảng hốt.

Dù sao cơ thể cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nên ngồi như vậy cũng không khiến y tá quá chú ý, Diệu Diệu cố gắng muốn với lấy xe lăn trở về phòng bệnh ngay. Nhưng chân cô càng ngày càng co rút dữ dội, ngày càng đau đớn.

Diệu Diệu cau mày đỡ lấy bắp đùi, khuôn mặt tái nhợt dần lại, trước mắt chỉ có thể ngồi im như vậy thôi.

Bạch Lập Nhân không muốn đến gần, thật sự không muốn quan tâm đến sự sống chết của nha đầu đó.

Cô có đau thì cũng không liên quan gì đến anh!

Nhưng thật sự không nhịn được nữa, Bạch Lập Nhân nhanh chóng rảo bước đến chỗ cô: “Báo ứng à? Ai bảo vừa rồi điếc không sợ súng, không nghe người ta bảo cô về phòng à?” Cô muốn hồi phục nhanh vậy sao? Chẳng lẽ tưởng nếu sớm hồi phục thì cuối năm có thể đi lấy chồng à?

Diệu Diệu vẫn không ngẩng đầu, cô thấy Bạch Lập Nhân nói chuyện với mình thì khẩn trương đến mức chỉ biết nhìn chằm chằm sàn nhà.

Cặp lông mi cực dài chớp rồi lại chớp, rõ ràng đang hốt hoảng.

Thấy cô như vậy, anh lại tức.

Dám xem anh là người xa lạ, một câu cũng không muốn nói.

Bị cô “quên” sạch sẽ như vậy, anh không phục, anh rất tức giận.

Nhưng có cách sao? Trưa nào anh cũng không chịu được phải đến đây.

“Hôm nay lạ thật, con chó săn khiến cô yêu đến chết đi sống lại, hai khóc ba nháo đòi thất cổ như thể bị trùng ăn não không đi theo nữa à?!” Bạch Lập Nhân châm biếm.

Từ ngữ hình dung cũng thật đặc biệt.

Con chó săn theo đuổi? Lại còn dùng từ đó để miêu tả, anh còn bao nhiêu từ để chửi bới Tiết Khiêm Quân nữa chứ?

Diệu Diệu cảm thấy dở khóc dở cười.

Nhưng cô lại cố tình không biết anh độc miệng cỡ nào, đáng ghét bao nhiêu, chỉ cảm thấy tính trẻ con của anh thật đáng yêu!

“Sao hử, chợt dạ đến mức không dám nhìn thẳng vào tôi?” Bạch Lập Nhân lại cười.

Vẫn để mặc anh nói chuyện với một đồng cỏ khô, thật sự quá nhàm chán.

Diệu Diệu vẫn không dám ngẩng đầu, chỉ biết quay mặt đi chỗ khác, nhưng vẫn nhỏ giọng biện minh: “Tiết Khiêm Quân không phải chó săn.”

Nghe vậy, Bạch Lập Nhân trừng mắt nhìn cô, ra sức dùng sức trừng, trừng đến mức tròng mắt muốn lòi cả ra ngoài.

Về mặt như thể chỉ cần cô nói đỡ cho đối phương thêm một câu nữa thôi, anh sẽ bóp chết cô.

So với hiện tại, anh thực sự ích kỉ đến mức hy vọng cô vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại, cho dù chỉ là một hồn phách, nhưng ít nhất cũng vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình anh.

Đâu giống như bây giờ, nói quên thì lập tức quên, khiến anh sinh ra loại tà niệm không muốn để ý đến cô nữa, nhưng “có lẽ” không thể bỏ xuống được.

Bạch Lập Nhân rất kiêu ngạo, nhưng thì ra khi đối mặt với tình yêu, sự kiêu ngạo đó của anh thật buồn cười.

Dù sao, nếu sớm biết chuyện sẽ thế này, anh nhất định sẽ không để cô “lợi dụng”!

“Tôi cũng đâu có yêu anh ta đến mức chết đi sống lại.” Diệu Diệu lại thấp giọng, bỏ thêm một câu.

Chỉ một câu thôi đã khiến tâm tình mù mịt của anh lập tức giảm bớt.

“Muốn tôi đưa cô về phòng không?” Bạch Lập Nhân nghiêm mặt, giọng điệu cứng rắn hỏi.

Anh cũng không không định hỏi.

Nhưng thấy sắc mặt cô đột nhiên còn khó coi hơn cả quỷ, thật khiến người ta muốn xem nhẹ cũng không được.

Hơn nữa, hình như hôm nay nhân viên trong phòng luyện tập rất bận, “chó săn” lại không có ở đây, anh cũng không thể không miễn cưỡng quan tâm cô một chút.

“Được...” Diệu Diệu đáng ra nên lắc đầu, nhưng cô lại hạ mắt, trong đôi mắt khê lóe lên điều gì đó.

Cô biết như vậy không tốt, bây giờ cô vừa xấu vừa yếu, hẳn nên cách anh càng xa càng tốt.

Nhưng vì sao hành động và suy nghĩ luôn mâu thuẫn như vậy?

Diệu Diệu khom lưng, muốn ngồi lên xe lăn, nhưng không ngờ...

“A!” Diệu Diệu bị Bạch Lập Nhân ôm lấy thất lưng bẽ bối lên.

“Không cần đâu!” Diệu Diệu khẩn trương, tay chân bủn rủn, cuống quýt che mặt.

Thấy cô vắn vẹo, giãy dụa rất khó thể, dường như có điều gì đó khó nói, anh hừ lạnh: “Lại muốn nói chúng ta không quen nhau?”

Hừ, thế thì anh càng muốn ôm cô!

Bạch Lập Nhân thuận thế ôm cô vào lòng.

Diệu Diệu bị ôm đến khó thở.

“Đừng, đừng...” Diệu Diệu cứng người, không dám tiếp tục phản kháng nữa, nhưng cũng không biết nên làm gì cho phải.

Chủ yếu là, cô sợ nếu mình còn giãy nữa, càng động thì...

Bạch Lập Nhân ôm cô, không đợi thang máy mà đi thang bộ một cách dễ dàng, lại đi thêm qua một đoạn hành lang thật dài, sau đó đẩy cửa phòng bệnh ra.

Vào phòng, động tác của anh coi như mềm nhẹ, đặt cô xuống giường.

“Sao lại gầy thành như vậy?” Anh thô lỗ, mắt tự nhiên đắp chăn cho cô.

Ôm cô khi một lúc lâu như vậy mà chẳng thấy tổn tý sức nào, không phải anh khỏe, mà là do cô quá nhẹ.

Bạch Lập Nhân định nói gì đó, nhưng lại đỡ người ra.

Tay áo khoác của anh, lại... lại...

Diệu Diệu ôm chần, mặt mũi không biết để đâu cho hết.

Bình tĩnh, bình tĩnh, Bạch Lập Nhân cố ép bản thân mình bình tĩnh lại.

Anh hít sâu vài hơi, sau đó tỉnh táo lại, cởi áo khoác đặt sang một bên: “Tôi đi mua băng vệ sinh” (

112. Q.7 - Chương 4

Trong nhà có mẹ là phụ nữ, đương nhiên anh cũng biết cái kia tròn méo thế nào, có điều đi mua băng vệ sinh thì đúng là lần đầu tiên trong đời.

Bạch Lập Nhân đến cửa hàng tiện lợi, thấy loại nào đắt nhất, dày nhất thì nhặt, anh đâu biết loại nào tốt, càng không biết cái gì gọi là lưới, cái gì gọi là bông, anh vốn là đàn ông, làm gì có kinh nghiệm mà nhận biết.

Túi bóng của cửa hàng là loại trong suốt, Bạch Lập Nhân đành phải mua thật nhiều tạp chí để che đậy đồ khiến người khác xấu hổ lại.

Dọc theo đường đến bệnh viện, hai cánh tay anh cứng ngắc, cứng nhắc bước đến trước cửa bệnh viện, cứng ngắc nhấn thang máy.

Người khác không nhìn anh, thực sự không có nhìn! Nhưng vì sao anh cứ cảm thấy có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình? Lần đầu tiên trong cuộc đời, Bạch Lập Nhân miễn cưỡng.

Đi hết hành lang thật dài, Bạch Lập Nhân không nói không rằng đẩy cửa phòng bệnh, bước vào.

Từ lúc Diệu Diệu tỉnh lại thì đây là lần thứ ba anh bước vào đây.

Cũng chỉ vì quá tức giận.

Mặc dù rất muốn chăm sóc cô, nhìn thấy cô, ôm cô vào lòng.

Bạch Lập Nhân vừa bước vào đã nhìn thấy trong này thừa ra một người, đã vậy hai người họ hình như đang trò chuyện rất vui vẻ.

Nam cười, nữ cũng cười.

Xấu xí, xấu xa!

Bạch Lập Nhân rất muốn nhắc nhở Liêu Diệu Trần đừng tưởng mình rất quyến rũ, bây giờ, cứ mỗi khi cô cười thì mặt mày đều nhăn thành một nhúm, xấu tệ!

Được rồi, anh thừa nhận bản thân mình rất cực đoan, đôi nam nữ trong phòng, một người đang hỏi han ân cần, còn người kia chỉ đang lịch sự đáp lại mà thôi.

“Bác sĩ nói ngày mai em có thể xuất viện, về sau chỉ cần đến kiểm tra đúng kì là được. Sáng mai anh sẽ qua đây giúp em làm thủ tục xuất viện.” Tiết Khiêm Quân cẩn thận sắp xếp: “Nhưng nhớ, sau khi xuất viện phải ngoan ngoãn một chút, tuy rằng phải ăn nhiều thì mới bồi bổ được, nhưng ăn đến mức đau dạ dày thì hơi quá mức, không phải chuyện tốt.”

Ai cần anh ta quan tâm! Anh ta xem mình là bác sĩ hay bạn trai cô vậy? Cả hai vị trí đều không đủ tư cách á!

Bạch Lập Nhân im lặng tiêu sái bước lại gần, sắc mặt đen khỏi phải bàn.

“Mẹ Diệu nói hiện tại em không nên về nhà. Hôm nay anh vừa đi xem một căn nhà gần bệnh viện, diện tích khoảng 100 mét vuông, trang trí rất ổn, đồ dùng đều đầy đủ, chỉ cần lắp thêm tay vịn để luyện tập thì sẽ rất thích hợp để em ở lại.” Tiết Khiêm Quân cười dịu dàng.

Tiết Khiêm Quân là người một khi đã làm chuyện gì thì sẽ rất chu đáo, đúng là một người đàn ông hoàn hảo.

Diệu Diệu gượng gạo gật đầu: “Cảm ơn... tiền thuê nhà bao nhiêu một tháng?” Mấy ngày nay, Tiết Khiêm Quân vì cô mà làm rất nhiều chuyện, nhiều đến mức cô không biết phải làm sao.

Cơ thể của cô cần phải được tĩnh dưỡng, quả thật không cần tiếp tục ở lại bệnh viện, nhưng mẹ cô từng nói, hiện tại cơ thể cô rất suy yếu, âm khí quá nặng, nếu lúc này mà về nhà, chỉ sợ càng khiến tình hình thêm phức tạp.

Chỉ có thể tạm thời tìm một nơi “sạch sẽ” mà ở. Nhưng với điều kiện ngôi nhà mà đối phương nói, với tình hình của cô hiện giờ chỉ sợ hơi khó khăn.

“Một ngàn tư một tháng.” Anh ta cười cười, trả lời.

Hả?

“Gần bệnh viện?” Điều kiện như vậy mà có giá đó, Tiết Khiêm Quân xác định căn nhà đó không phải ở ngoại thành chứ?

“Đúng vậy.” Tiết Khiêm Quân kiên nhẫn cười cười.

Thấy vẻ mặt cô lộ rõ sự hoài nghi, anh mới cười giải thích: “Đây là giá ở ghép.”

Ở ghép?

Diệu Diệu ngây ngốc.

Nghe thế, sắc mặt Bạch Lập Nhân thối hoắc, thối đến mức đáng sợ.

“Tiết Hồ Ly, anh đừng nói người ở ghép đó là anh đấy chứ?” Bạch Lập Nhân đặt túi đồ xuống đất, lạnh lùng cười.

Tính toán cũng quá khéo đi, đánh đẹp đánh nhanh a.

Nếu hôm nay anh không đến phòng bệnh, nhất định tên Tiết Hồ Ly chết tiệt này sẽ bắt cóc bạn gái anh đi mất!

Bạch Lập Nhân đột nhiên lên tiếng, dọa hai người trong phòng giật mình.

Vừa nhìn thấy anh, nụ cười yếu ớt của Liêu Diệu Trần lập tức đông cứng, sau đó nhanh chóng vùi mặt vào chăn, chỉ để lộ một đôi mắt đẹp chớp lia lịa.

Bây giờ cả người chỉ còn mỗi đôi mắt này là lạnh lẽo.

Còn Bạch Lập Nhân nháy mắt cảm thấy giận dữ.

Cô làm vậy là sao? Ghét anh phá hư bọn họ à?! Bằng không sao lại bày ra bộ dạng ám muội như vậy?!

Vì Bạch Lập Nhân đột nhiên xuất hiện, Tiết Khiêm Quân cũng sợ run một chút, nhưng chỉ vài giây sau đã khôi phục thái độ tự nhiên: “Đúng, người ở ghép với cô ấy là tôi.” Anh ta thẳng thắn thừa nhận.

Eh?

Diệu Diệu sửng sốt.

“Cô nam quả nữ ở chung! Tiết Hồ Ly, anh đúng là xấu xa, loại tình huống này mà cũng nghĩ ra cho được!” Bạch Lập Nhân chặc lưỡi, vẻ mặt khinh bỉ.

Bị Bạch Lập Nhân châm chọc nên Tiết Khiêm Quân trầm mặt xuống: “Tôi xấu xa thế nào? Với tình hình hiện tại của Diệu Diệu, cậu nghĩ tôi có thể làm gì cô ấy?!” Có khi chỉ cần hơi dùng sức “vân vân” một chút cũng có thể làm cô gãy xương.

“Anh dựa vào đâu mà yêu cầu cô ấy ở chung với anh? Dựa vào đâu mà nghĩ mình có thể làm gì cô ấy?” Bạch Lập Nhân khoanh tay trước ngực, mở miệng bắt bẻ.

Một câu “dựa vào đâu” này khiến Tiết Khiêm Quân không thể phản bác.

“Đúng vậy, tôi từng phạm sai lầm nên không có tư cách. Nhưng tôi vẫn luôn chờ đến ngày cô ấy chịu tha thứ ỉn, tôi tin tưởng bọn tôi nhất định sẽ lại vui vẻ như xưa.” Tiết Khiêm Quân nghiêm mặt.

Những lời này không chỉ đang nói cho Bạch Lập Nhân nghe, mà còn như đang thổ lộ với Diệu Diệu.

Nghe xong lời thổ lộ này, Bạch Lập Nhân buồn nôn.

Tiết Khiêm Quân xoay người, chậm rãi ngồi xổm xuống, đối diện với gương mặt ngạc nhiên của Diệu Diệu: “Diệu Diệu, em có thể tha thứ cho anh không?” Rốt cuộc anh ta cũng đem vấn đề này bật ra khỏi miệng, một góc nhỏ trong lòng, cho dù có lạnh lùng đến đâu cũng đang bắt an hồi hộp.

Những vần hạ dừng khí nói ra.

Anh ta muốn nhận được câu trả lời.

Diệu Diệu khó xử.

Vì vấn đề này mang tính kỹ thuật quá cao.

Nếu Tiết Khiêm Quân chỉ đơn thuần hỏi cô có tha thứ cho anh ta hay không, thì cô còn trả lời có thể, vì tình yêu trong lòng đã sớm được người khác lấp đầy, nếu đã như vậy, làm sao còn hận, làm sao còn giận?

Có điều, nếu bây giờ cô hạ đầu xuống, chẳng khác gì đang hứa hẹn.

Đặc biệt, sắc mặt của Bạch Lập Nhân đã kém đến mức gần như muốn giết người, cô thật sự không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng mà...

Hiện tại bọn họ không thảo luận vấn đề này không được sao? Hiện tại cô không tiện a.

“Anh không cần hỏi, cô ấy vẫn chưa tha thứ cho anh đâu! Vì anh không có tư cách được tha thứ!” Bạch Lập Nhân kiên quyết phá bình bọn họ.

Thánh nhân cũng có cảm xúc, Tiết Khiêm Quân cố kìm cơn giận lại, xoay người, bình tĩnh hỏi: “Bạch Lập Nhân, cho dù tôi có tư cách được tha thứ hay không thì cậu lấy tư cách gì để nói những lời này?”

Một kẻ bị người ta quên bằng sạch thì có tư cách gì đứng đây nổi nhảm.

Một câu, chỉ một câu thôi đã khiến Bạch Lập Nhân xanh mặt.

“Hai người, hai người có thể ra ngoài một chút không?...” Mắt Diệu Diệu từ nãy đến giờ cứ nhìn chằm chằm một nơi, căn bản không hề nghe bọn họ đang nói gì.

Làm ơn đi, hai người họ không thể ra ngoài cãi nhau được sao?

“Em câm miệng lại cho tôi!” Bạch Lập Nhân thẹn quá hóa giận, trừng mắt nhìn Diệu Diệu.

Đều tại cô hết, đang yên đang lành tự nhiên lại quên anh đi làm gì, xem bây giờ anh chật vật chưa?!

Diệu Diệu bị quát, lập tức không dám hó hé gì nữa.

Nhưng thấy thái độ của Bạch Lập Nhân như vậy, Tiết Khiêm Quân lại càng giận.

Anh ta nheo mắt lại: “Bạch Lập Nhân, cậu dựa vào đâu mà hung dữ với cô ấy?” Mấy hôm nay, ngay cả nói chuyện anh ta cũng phải nhỏ nhẹ, không dám nặng lời với Diệu Diệu, hiện tại Bạch Lập Nhân dựa vào đâu mà dám lờ đi cảm xúc của Diệu Diệu, hung dữ với cô?!

Dựa vào đâu? Con mẹ nó, lại là ba chữ “dựa vào đâu”!

Con bà nó, anh không cam tâm!

“Dựa vào việc tôi đây là chồng hợp pháp của cô ấy!”

Một câu, chẳng khác gì sét giữa trời quang, đánh cho Tiết Khiêm Quân xanh mặt, đánh cho Diệu Diệu nhếch miệng.

Hợp pháp, ông trời ơi...

Từ này nghe thế nào cũng không được tự nhiên, trán Diệu Diệu lập tức chảy xuống ba dòng hắc tuyến.

Bạch Lập Nhân cũng không thêm quần, vì để khiến câu nói của mình có thêm sức thuyết phục, anh đi về phía sofa, cầm áo khoác dính máu của mình lên lấy ra một tấm thiếp màu đỏ, ném thật mạnh xuống mặt đôi nam nữ trước mặt.

“Các người tự mình xem đi!” Anh cam tâm bị lợi dụng, nhưng không phải cái kiểu lợi dụng xong thì vứt đi như giẻ rách.

Nha đầu này anh chấm rồi, không ai được quyền tranh với anh!

Tiết Khiêm Quân chờ người, nhưng vẫn cầm lấy tấm thiệp đỏ thắm nổi bật trên ra giường màu trắng.

Trên tấm thiệp có viết tên họ người đính hôn, ngày tháng năm sinh, ngày lành tháng tốt, cùng tên chủ hôn và bà mối.

Mặt Tiết Khiêm Quân nháy mắt trắng bệch.

Vì, ngày ghi trên tấm thiệp...

“Hai người, hai người ra ngoài thảo luận tiếp được không? Tôi, tôi có việc gấp...” Diệu Diệu vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục lí nhí yêu cầu.

“Câm miệng.” Bạch Lập Nhân quát.

Không thèm để ý đến cô nữa, hiện tại phải đánh lui tình địch cái đã.

“Cho dù nha đầu chết tiết này có quên tôi hay không thì cũng là chuyện của vợ chồng bọn tôi! Không đến lượt người thứ ba như anh xen vào! Bọn tôi đã uống rượu giao bôi, đã bái thiên địa, đã lạy Bồ Tát, cho dù có xuống âm phủ thì cô ấy vẫn là vợ tôi!” Bạch Lập Nhân tức giận chỉ vào nha đầu luôn khiến người ta tức giận, khẳng định chủ quyền.

Tiết Khiêm Quân vẫn cứng ngắc đứng im, tấm thiệp cưới đỏ thắm kia gần như bị anh ta vò nát.

Phải mất một lúc lâu sau, anh ta mới phun ra được vài chữ: “Vậy thì sao?” Rốt cuộc anh ta cũng biết vì sao đại sư không ỉnh đi.

Nhưng Tiết Khiêm Quân không thể không thừa nhận, khi đó nếu anh ta đi theo bọn họ, không biết có giữ nổi bình tĩnh hay không.

“Tấm thiệp này chỉ là bằng chứng kết hôn của nam nữ thời cổ đại, ở hiện tại, dù tên có ghi lên thiệp thì chưa chắc đã được thừa nhận!” Tiết Khiêm Quân quyết không buông tay.

Anh ta mặc kệ, mặc kệ!

“Có thể gọi y tá vào dìu tôi đi toilet được không?” Diệu Diệu suýt nữa khóc thành tiếng.

Ông trời ơi, ai dìu cô với.

...

Một câu chưa chắc đã được thừa nhận thật sự rất chói tai.

Bạch Lập Nhân bước nhanh lên phía trước, giật lại tấm thiệp rồi gỡ chân Diệu Diệu lên.

Eh?

Anh muốn ôm cô đi toilet? Không cần á, điều cô không muốn gặp nhất, điều cô không muốn gặp nhất là loại chuyện này á!

Ông trời ơi, ông cho tình yêu của con thêm chút thắm mỹ đi!

Diệu Diệu cố sống cố chết ôm lấy thành giường, nhưng Bạch Lập Nhân không hề để ý đến sự phản kháng của cô, chỉ hơi dùng lực đã có thể bế bổng cô lên.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, anh đông cứng.

Cái này...

Cảm giác ấm nóng ướt sũng trên mông cô - hay còn nói là dưới tay anh...

Trời ạ, anh xui tám kiếp rồi.

Nhưng mà... kệ đi!

Bạch Lập Nhân cố nhịn ý muốn đi rửa tay, bây giờ cướp người có vẻ quan trọng hơn, nghĩ nghĩ rồi anh lại cuốn chăn lên, cuộn chặt cô rồi cố gắng đẩy Tiết Khiêm Quân ra: “Cô ấy đã gả cho tôi nên phải ở cùng tôi, tôi nhất định không cho phép cô ấy không tuân thủ nữ tắc mà đi thuê nhà chung với người đàn ông khác!”

Sắc mặt Tiết Khiêm Quân trầm xuống, nhìn không ra bất kì cảm xúc gì.

“Người phụ nữ của tôi phải do tôi định đoạt! Hôm nay cô ấy xuất viện!” Nói xong, Bạch Lập Nhân mạnh mẽ ôm Diệu Diệu, không chờ cô mở miệng đã phăm phăm lao ra ngoài.

Tiết Khiêm Quân muốn ngăn, nhưng ngăn không được, đôi mắt thâm trầm thoáng chốc trở nên nguy hiểm, nhưng lại không biết phải phát tiết bằng cách nào.

Anh ta không biết phải làm gì, cũng không có lý do để làm gì cả.

“Bạch, Bạch Lập Nhân...” Diệu Diệu bị ôm ra khỏi phòng bệnh nên kinh hoảng thốt lên ba chữ này.

Bạch Lập Nhân trừng mắt: “Nha đầu, em nhớ được cái gì?”

Aiz da...

Đối diện với vẻ mặt đen thui của anh, Diệu Diệu đành phải cười cười: “Tôi nói rồi mà, khoảng hai, ba tuần sau, tôi có thể cố gắng nhớ được tên anh a! Hơn nữa, hơn nữa, vừa rồi tôi cũng nhìn thấy tấm thiệp kia mà...” Buồn cười thật, anh vậy mà lại cầm theo tấm thiệp đó.

Cô cười gượng vài tiếng, sau đó lại lải nhải mấy lời vô nghĩa: “Ha ha, thì ra tên anh đúng là Bạch Lập Nhân! Vừa rồi tôi cũng không chắc nữa...”

“Em, im, miệng, lại, cho, tôi!” Bạch Lập Nhân không muốn nghe thêm bất kì lời nào nữa.

Không xong rồi! Diệu Diệu nhanh chóng trốn vào chăn bông, không để anh trừng mắt nhìn cô thêm nữa.

Còn nữa...

Cô ai oán nhìn cái túi trên sàn nhà.

Có thể dùng bá đạo như vậy không? Dù gì cũng phải để cô giải quyết chứ!

Cô muốn đi toilet, cô muốn đổi băng vệ sinh a!

113. Q.7 - Chương 5

Động tác phải nhanh, xuống tay phải độc.

Nếu Tiết Hồ Ly am hiểu dùng não thì Bạch Lập Nhân là người thiên về sử dụng vũ lực để giải quyết vấn đề hơn.

Đừng hỏi đến chuyện anh có cần bình tĩnh lại hay không, hay dùng xúc động mạnh như thế, anh chỉ đang khó chịu khi nhìn thấy cảnh nha đầu này rơi vào tay Tiết Hồ Ly mà thôi.

Diệu Diệu vẫn giữ im lặng suốt đường đi, có điều rất hay đưa mắt nhìn trộm anh.

Ánh mắt cô trước kia muốn quyến rũ bao nhiêu thì có bấy nhiêu, bây giờ đôi mắt sáng rực này ngược lại lại khiến Bạch Lập Nhân cảm thấy thật đoạn trang xinh đẹp.

Được rồi, anh thừa nhận, tình nhân trong mắt hóa tây thi. Anh cảm thấy cô không xấu, ít nhất những lúc cô không cười với Tiết Hồ Ly thì anh cảm thấy cô tuyệt đối không xấu.

Xe chạy đến chợ rau trước cửa khu nhà, mẹ Bạch vừa mới mua xong thức ăn, đã đứng ở ven đường chờ con trai từ lâu.

“Lập Nhân, sao hôm nay lại muốn mẹ qua nhà nấu cơm?” Mẹ Bạch vừa nói xong thì nhìn thấy Diệu Diệu bị bọc chần như bọc bánh chưng ngồi ở ghế phụ ngẩn người.

“Dượng tự giải quyết bữa tối được chứ ạ?” Bạch Lập Nhân không đáp mà hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là có thể.” Mẹ Bạch mở cửa ghế sau ngồi vào rồi lập tức trả lời.

“Tốt lắm, mẹ, phiền mẹ vất vả một chút, để mắt đến Diệu Diệu hộ con.”

Đối mặt với câu nói đầy ẩn ý của Bạch Lập Nhân, mẹ Bạch ngẩn người một lát rồi hí hửng cười: “Được.”

Đứa nhỏ này sao không nói sớm chứ? Nếu nói sớm một chút thì bà đâu có giới thiệu đối tượng cho nó trong lúc Diệu Diệu đang hôn mê. Hơn nữa, nếu biết lòng con mình nghĩ gì thì bà đâu chỉ đi thăm Diệu Diệu một hai lần chứ.

“Em vẫn còn nhớ mẹ anh chứ?” Bạch Lập Nhân quay đầu hỏi Diệu Diệu.

“Nhớ, nhớ rõ...” Cô quần bách gật đầu.

“Vây thì tốt.” Anh hừ hừ.

Hừ, toàn thế giới đều nhớ, chỉ quên mỗi mình anh!

Nhưng dù gì mẹ mình vẫn còn đang ở trên xe, anh cũng không so đo với cô nữa.

Bạch Lập Nhân chạy xe về nhà, không thèm để ý đến thái độ lúng túng của Diệu Diệu, cũng không thèm để ý đến gương mặt cười tươi như gió xuân của mẹ mình, chỉ mở cửa xe ôm cả chần bông và Diệu Diệu vào lòng, không quên nhắc nhở...

“Mẹ, mẹ đến cửa hàng tiện lợi mua hộ Diệu Diệu gói băng vệ sinh, hình như cô ấy đến kì rồi.” Cái túi kia bị anh vứt lại trong bệnh viện rồi.

Băng vệ sinh?

“Được được được!” Mẹ Bạch càng cười tươi hơn nữa.

Thật tốt quá, không biết từ khi nào mà hai đứa chúng nó đã lặng lẽ phát triển đến bước có thể nhờ nhau đi mua “đồ dùng” hàng ngày thế này.

Thấy Diệu Diệu lúng túng, mẹ Bạch lập tức nhận định tin đồn cô vì người đàn ông nào đó mà tự tử là hoàn toàn vô căn cứ.

Phỏng chừng sang năm có thể tổ chức đám cưới cho con trai rồi. Hi hi.

“Diệu Diệu, con cần cái gì nữa không?” Bà cẩn thận hỏi.

Diệu Diệu vội vàng định nói không cần, dù sao trên đời này cũng có thứ gọi là chợ online, cần cái gì thì cô lên mạng mua là được.

Nhưng...

“Cô ấy tạm thời ở nhà con một thời gian, tiện thì mẹ mua hộ cô ấy bàn chải đánh răng và khăn mặt nhé, còn nữa, quần áo trước kia chắc bây giờ mặc không vừa nữa, mẹ mua thêm vài bộ quần áo và quần áo lót luôn nhé.” Không đợi Diệu Diệu lên tiếng, Bạch Lập Nhân nghĩ nghĩ một lúc rồi sắp xếp.

“Được được được!” Mẹ Bạch gật đầu lia lịa.

Ngay cả đồ lót cũng mua hộ, mờ ám a.

Dưới ánh mắt khoái trá như đang nhìn con dâu của mẹ Bạch, một màu hồng khả nghi từ cổ Diệu Diệu chậm rãi lan lên trên, lan lan lan, lan hết cả khuôn mặt, ngay cả lỗ tai cũng không tha.

Ông trời ơi, quá mất mặt, nếu về sau cô không lấy anh làm chồng thì chắc chắn không còn mặt mũi nào gặp mẹ Bạch nữa!

Bạch Lập Nhân đâu đủ sức để quần xem cô đang nghĩ gì, chỉ chăm chăm ôm cô rồi đi.

Về sau, nha đầu này sẽ do anh tiếp quản, anh sẽ không cho cô cơ hội nói từ không.

Sau khi về nhà, Bạch Lập Nhân ném cô lên giường: “Như vậy đi, anh nhờ mẹ anh rửa ráy sơ cho em.”

Cả người cô toàn là máu, đầu tiên phải thay quần áo đã.

Nhưng họ vẫn còn chưa phát triển đến trình độ giúp nhau thay quần áo.

Mặc kệ cô, dù sao anh cũng không phải dạng đàn ông quá cẩn thận, anh phải vào phòng tắm tắm sạch sẽ cái đã. Lúc Bạch Lập Nhân đi ra đã thấy mẹ mình thay quần áo cho Diệu Diệu đâu vào đấy.

“Lập Nhân, áo ngủ mới mua phải giặt qua mới mặc được, mẹ để Diệu Diệu mặc tạm quần áo của con nhé.”

Bà tìm một hồi mới phát hiện ngoài bộ quần áo mặc ngoài thì trên người Diệu Diệu một cọng chỉ cũng không có, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại xuất viện gấp như vậy?!

Hơn nữa, con bà vừa tắm xong đã lập tức gọi điện xuống phòng bảo vệ.

“Các anh nhớ rõ đừng để ai tùy tiện lên nhà tôi, từ hôm nay trở đi nhà tôi không tiếp khách!” Bạch Lập Nhân trầm đĩnh tiết thiết, cực kì nghiêm khắc tuyên bố.

Khi hai người phụ nữ trong nhà vẫn còn đang giặt mình thì anh đã xoay người lại.

Bạch Lập Nhân nhìn nhìn Diệu Diệu vẫn bị bọc kín mít trong chăn, trên tay cổ sống cổ chết ôm bộ quần áo bẩn, anh hơi nhú mày bước lên: “Đưa anh.”

Diệu Diệu biết anh có ý gì, liều mạng lắc đầu.

“Trước kia em hay giúp anh giặt quần áo, hiện tại anh giặt quần áo cho em thì làm sao?” Anh không mặn không nhạt hỏi.

Phân biệt rạch ròi vậy sao?!

“Không được, không được, quần áo, quần áo của tôi...” Máu me be bét a, làm sao đưa anh giặt được!

Người anh em à, anh mắc chứng nghiện sạch sẽ đó!

“Chẳng lẽ cái dạng này của em còn có thể tự giặt quần áo được à?” Bạch Lập Nhân dùng ánh mắt kì quái nhìn cô.

Anh nhin được thì cô còn mất tự nhiên làm cái gì?

Hơn nữa, chẳng nhẽ cô muốn tự giặt? Nói anh nghe xem tự giặt kiểu gì!

“Nhưng mà... nhưng mà... không được!” Diệu Diệu hô to.

Ở bệnh viện còn có ý tá nói giúp, bây giờ làm sao đây?

“Liêu Diệu Trăn, anh không dễ thay người khác giặt quần áo đâu, nếu em khỏe mạnh thì cho dù có quỳ xuống xin anh giặt hộ, anh cũng không giặt đâu.” Bạch Lập Nhân lạnh lùng cười.

Thấy biết ơn đi nha đầu thối!

Anh là đàn ông, ngoài cơ hội này ra thì không còn cơ hội khác đâu!

Mẹ Bạch thấy bọn họ giằng co thì lên tiếng: “Lập Nhân, quần áo của Diệu Diệu cứ để mẹ giặt là được rồi.” Đúng là kì lạ, con bà mà lại đồng ý giặt quần áo cho người khác.

Tuy rằng nó vốn là một đứa tự lập, nhưng cũng không phải người thích bị người khác sai sử.

“Mẹ, không cần đâu, mẹ chỉ cần giúp bọn con nấu cơm tối là được.” Anh khoát tay.

Hiện tại cái Diệu Diệu cần là dinh dưỡng, thức ăn nhanh dưới lầu chắc chắn sẽ không có lợi, mà anh vào bếp thì không chừng đốt cháy nó mất.

Tuy anh muốn nhờ mẹ đến giúp đỡ, nhưng không thể để mẹ mình hầu hạ Liêu Diệu Trăn được.

Đây là đạo làm con.

Bạch Lập Nhân bước lên, thô lỗ vươn tay về phía Diệu Diệu, dùng sức giật bộ quần áo cô đang ôm.

Với nha đầu này thì phải sử dụng bạo lực.

Diệu Diệu sao có thể buông tay.

Hai người vừa lôi vừa kéo, mẹ Bạch nhìn mà há hốc cả mồm, đột nhiên...

Bạch Lập Nhân vùng mạnh tay lên, tay nện hất tóc giả của cô xuống.

Quả đầu lư thừa tóc của Diệu Diệu lập tức lộ ra.

Bây giờ mặt cô vừa gầy vừa yếu, lại kết hợp với mái tóc như vậy nên trông chẳng khác gì Avatar phiên bản héo rũ.

Biểu tình nghiêm túc của Bạch Lập Nhân thành công nở nụ cười.

Đang lúc khoe môi định giương lên thì...

“A!” Diệu Diệu thét chói tai ôm lấy đầu, nhanh nhẹn chui thẳng vào trong chăn.

Rất nhanh sau đó, trong chăn truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế.

“Hu hu hu...” Tiếng khóc thê thảm y hệt như ngày tận thế.

Bạch Lập Nhân choáng váng nhú mày.

Nha đầu này mỗi khi thất tình đều khóc thê thảm như vậy, nhưng mà bây giờ có ai thất tình sao?

Anh đây chẳng qua chỉ nhìn kiểu tóc buồn cười của cô một chút thôi mà.

“Hu hu hu...”

Người trong ổ chăn khẽ run lên, biểu hiện chủ nhân của nó đang bị đả kích cực kì nghiêm trọng, khó lòng kìm nổi cảm xúc.

Mẹ Bạch cũng choáng váng.

Làm sao mà từ chuyện giật quần áo lại thành ra thế này vậy?

“Ha ha, mẹ đi nấu cơm.” Bà vỗ vỗ vai con trai, chuyện an ủi bạn gái thì để cho con vậy.

“Hu hu hu...”

“Em khóc cái gì?” Bạch Lập Nhân thở dài, lôi cô ra khỏi ổ chăn.

Đương nhiên chỉ có thể lôi ra được một cục chăn tròn vo, chỉ lộ mỗi đôi mắt hồng hồng như mắt thỏ.

“Hu hu hu... tôi muốn về nhà!” Nước mắt Diệu Diệu không ngừng tuôn ra.

Cho dù có bị quỷ nhập thì cô vẫn muốn về nhà!

Da đầu Bạch Lập Nhân run lên. Vừa rồi anh làm sai cái gì vậy? Nha đầu này từ lúc bị cưỡng ép rời khỏi bệnh viện vẫn luôn im lặng, dường như rất cam chịu, không ngờ chỉ mới “đánh” cô một cái đã tức giận thế này rồi.

“Anh không cố ý đánh mà.” Đành phải nhẫn nại giải thích thôi.

Diệu Diệu cúi thấp đầu, nước mắt vẫn từng giọt rơi xuống, có thể nhìn ra cô đang rất khó chịu.

Diệu Diệu không ngừng kiên trì: “Tôi muốn về nhà, tôi không muốn ở chỗ này.” Lúc này, cô vì bị khát vọng mê hoặc, bây giờ rốt cuộc cũng thấy rõ sự thật vốn tàn nhẫn đến mức nào.

Cô không muốn ở chung với anh, không muốn ngày ngày bắt anh đối diện với một cái đầu lâu không có tóc.

“Anh làm sai cái gì thì em phải nói chứ, anh xin lỗi là được rồi.” Chỉ cần cô không nháo nhào đòi đi nữa là được.

Tiết Hồ Ly chết tiệt, anh không muốn cho hắn ta chút cơ hội nào hết.

May mà mẹ Bạch đang ở phòng bếp, bằng không với thái độ mềm mỏng thế này mà có người thứ ba chứng kiến, chắc anh chịu không nổi.

“Không phải anh sai, là, là tôi sai.” Diệu Diệu vẫn nức nở.

Là cô không đủ cố gắng, tóc tai ngắn ngủn, không ngực không hông không mặt mũi, ngay cả thịt trên người cũng không có.

Thấy cô như vậy, cơ thể cứng ngắc của Bạch Lập Nhân mới được thả lỏng.

“Em làm sao vậy?!” Anh “mắc” cục chặn tròn vo trước mặt, sau đó ôm cô vào lòng, cứ có cảm giác Diệu Diệu của anh cuối cùng cũng trở lại.

Nha đầu này sẽ khiến anh đau lòng, lại còn dùng nước mắt khiến anh đau hàng nữa.

“Rốt cuộc là em có nhớ anh hay không đây!” Bạch Lập Nhân nhin không được lại buồn bực hỏi.

Không phải anh lòng dạ hẹp hòi, là tại nha đầu này hành động quá mức đáng ghét.

Nghe vậy, cô gái trong lòng anh cứng đờ, sau đó giãy dụa, nhích bên này rồi nhích bên kia, cố gắng kéo dài khoảng cách giữa hai người ra xa.

Sau đó, cô cảnh giác quay đầu nói: “Tôi, tôi chỉ... nhiều lắm chỉ nhớ được tên anh là Bạch Lập Nhân.”

Lại chơi trò mất trí nhớ?

Bạch Lập Nhân chán nản, hung hăng trừng mắt nhìn Diệu Diệu: “Cho nên, anh là người xa lạ?”

Diệu Diệu nghe vậy thì chần chờ một chút, sau đó do dự nói: “Tôi... chúng ta... anh... không phải anh nói chúng ta đã báỉ thiên địa, lạy Bồ Tát rồi sao?” Không cần tức giận a...

Bạch Lập Nhân cười lạnh: “Đúng vậy!” Cho nên cô phải nhớ cho kĩ, không nên để anh bị cấm sừng, không nên trèo tường!

“Nhưng mà, tôi, tôi không nhớ rõ anh, chúng ta không quen... Tôi, tôi không cần phải động phòng với anh!” Nói xong, Diệu Diệu lại kéo chăn lên che mắt, chỉ chừa lại một cái lỗ nhỏ tí.

Xin anh đó, đừng có bụng đói ăn quàng.

Cô nhớ rõ, đêm hôm đó có người ánh mắt hùng hực như lửa, như thể bị thiêu mấy trăm lần, vừa đau đớn vừa thống khổ.

Hay ột câu không quen!

Còn nữa, động phòng?

Khóe môi Bạch Lập Nhân co quắp, khẩu vị của anh tốt như vậy sao?!

Rốt cuộc là trong đầu cô chứa cái khỉ gì vậy?!

Còn nữa, cái tình tiết mất trí nhớ máu chó này là để trốn tránh nghĩa vụ đó à? Mẹ nó, tương lai phải diễn thật tốt cho anh xem đó!

114. Q.7 - Chương 6

Edit: huongntd

Beta: Béo

Nhoáng một cái đã họp đến tận ba giờ hơn, Bạch Lập Nhân trở lại văn phòng, vừa mới ngồi xuống đã lao vào làm việc như điên.

Nhiều ngày nay, công việc của anh bận đến tối tăm mặt mũi, ngay cả thời gian uống ly nước ngay trong phòng làm việc cũng được xem là xa xỉ.

Vì sao anh lại phải sút đầu mẻ trán như này? Bởi vì anh có một kế hoạch.

Điện thoại trên bàn liên tục vang, Bạch Lập Nhân liếc mắt nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình, sau đó quyết định sẽ không vì những người không quan trọng mà lãng phí từng giây từng phút.

Điện thoại vang lên rất lâu, chuông ngắt không được bao lâu lại tiếp tục reo lên.

Đều hiện cùng một dãy số, Bạch Lập Nhân kiên quyết không để ý tới.

Anh không có thời gian, không có thời gian.

Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng người ở đầu dây bên kia đang nổi trận lôi đình.

Thời gian rất nhanh đã đến buổi chiều, Bạch Lập Nhân bắt đầu kiểm tra lại số liệu báo cáo.

“Tổng giám đốc, anh có điện thoại.” Điện thoại nội bộ truyền đến giọng nói lạnh lùng của thư ký.

Bạch Lập Nhân nhăn mày, đang định hỏi rõ thì không ngờ thư ký của mình đã tự động chuyển điện thoại.

“Thằng mất dạy, sao không nghe điện thoại của ông đây hả?” Trong điện thoại truyền đến tiếng quát rất to.

Anh cau mày.

Quả nhiên.

“Có việc?” Giọng điệu của Bạch Lập Nhân khá thờ ơ.

Có vẻ như người ở đầu dây bên kia muốn tính toán với anh nhưng không khỏi lo lắng: “Mày đã xem tin tức chưa?”

“Đã xem.” Câu trả lời rất đơn giản rõ ràng, nhưng không hề có ý ân cần hỏi thăm dù chỉ một câu.

“Ông đây gần đây rất xui xẻo, không biết tại sao bang lại xảy ra chuyện, các sòng bạc ngầm đều bị người khác tổ cáo, lão Mã không may bị bắt rồi!” Đám thuộc hạ nhất định sẽ không gánh nổi chuyện này, tất cả các chứng cứ đều chỉ ra chuyện ông ta là người thao túng tất cả.

Nhưng vấn đề là ông ta đã lui về nhiều năm rồi.

Thật không hiểu nổi tại sao lại trùng hợp thế này, chuyện trong bang hội tại sao lại bị Tiết Khiêm Quân biến thành như vậy?

Bạch Long vội vàng nói với con trai: “Đằng Long bắt đầu bị người ta điều tra rồi, nghe nói toàn bộ nguồn tiền đều bị sờ đến. Hiện tại có rất nhiều chuyện tao phải giao cho Tiết Khiêm Quân làm, tao chuẩn bị ra nước ngoài tránh một thời gian! Nhưng cần phải tìm một người có thể tin tưởng để dời toàn bộ tiền sang bên đó!” Nghĩ đi nghĩ lại, người ông ta tin tưởng nhất chỉ có con trai ruột mà thôi.

“Vậy thì sao?” Bạch Lập Nhân cười khẩy.

“Đưa cho tao số tài khoản của mày, tao chuyển hết tiền sang bên đó!” Nếu thực sự xảy ra chuyện, chẳng may ông ta bị bắt thì số tiền cố gắng cả đời để kiếm coi như mất sạch.

“Cảm ơn, nhưng tôi không có hứng thú với tiền của ông.” Bạch Lập Nhân không chờ đối phương nói thêm câu nào đã cúp điện thoại, hơn nữa còn để máy kên, như vậy thì không ai có thể làm phiền được nữa rồi.

Nào có ai chê tiền, nhưng tiền của Bạch Long thì anh không cần.

Bạch Lập Nhân cúi đầu tiếp tục tập trung vào tài liệu trong tay, ngồi một lát đã đến giờ về, cuối cùng cũng làm xong.

“Hai tháng tới cậu muốn nghỉ ngơi?” Quyết định này khiến Tiểu Vĩ muốn rút cả cằm.

Cái quái gì đang xảy ra vậy?

“Cũng không hoàn toàn gọi là nghỉ ngơi, chỉ là tôi không thể đến công ty thôi, tất cả mọi chuyện đều xử lý ở nhà.” Đây chính là kế hoạch của Bạch Lập Nhân.

“Vậy sao được, không tiện á!” Tiểu Vĩ la oai oái.

Bạch Lập Nhân cau mày: “Thực sự rất xin lỗi, nhưng tôi cần ở nhà chăm sóc một người.” Diệu Diệu bây giờ đi vệ sinh cũng cần người đỡ, mẹ cũng phải chăm sóc gia đình của mình, anh đâu thể nhờ bà giúp mãi được.

Nhưng nếu đi thuê người khác thì anh sợ gián điệp của Tiết Khiêm Quân sẽ trà trộn vào.

Anh không hy vọng ngày nào đó bạn gái mình sẽ bị người ta lừa đi mất.

Biện pháp thì có nhiều nhưng chung quy hữu hiệu nhất chỉ có thể là theo sát, một bước cũng không rời.

“Ông đang yêu?” Tiểu Vĩ hỏi.

Mấy tháng nay Bạch Lập Nhân rất không bình thường, từ việc khó khăn lắm mới không ôm chậu lan dạ hương đi làm, đến đầu giờ chiều nào cũng biến mất không rõ tung tích một hai tiếng, bây giờ lại lấy lý do chăm bạn gái, dứt khoát đòi làm việc ở nhà.

“Đúng vậy.” Lúc này, Bạch Lập Nhân vui vẻ thừa nhận: “Hơn nữa, ông cũng biết cô ấy.”

Tiểu Vĩ choáng váng: “Là, là...”

Diệu Diệu? ! !

Ông trời ơi, hai người nước sông không phạm nước giếng này phát triển gian tình từ lúc nào á???

Bạch Lập Nhân không có thời gian ngồi nói nhảm nên nhanh chóng đuổi Tiểu Vĩ đi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ.

Bạch Lập Nhân đang thu dọn tài liệu chuẩn bị mang về nhà xử lý thì dừng động tác: “Mời vào.”

Cửa phòng bị mở ra, là Đỗ San San với vẻ mặt lạnh lùng.

“Tổng giám đốc, đây là đơn từ chức của tôi, xin anh ký tên.” Đỗ San San kiêu ngạo đứng thẳng, lạnh lùng đưa tờ đơn cho anh.

Từ lúc xảy ra chuyện bắt quấy, tính tình kiêu ngạo của cô ta vốn không thể nào chịu nổi cảnh bị người khác xem thường, ngay ngày thứ hai sau khi sự việc xảy ra, cô ta đã xin từ chức.

Bây giờ mọi việc đều bàn giao đầu vào đấy.

Cô ta đang chờ, cho anh một cơ hội cuối cùng.

Chỉ cần anh mở miệng, chỉ cần anh nói xin lỗi, chỉ cần anh ăn năn...

huongtnd: Mẹ ơi chả hiểu con điên này nó lấy đầu ra tự tin như thế, tớ mà là Bạch Lập Nhân tớ đã oánh cho con này mấy trận rồi.

...

Thành thật mà nói, anh và Đỗ San San đã quen biết nhau hơn hai mươi năm nay, lần chia tay trước cũng không đến nỗi âm ỉ như bây giờ.

Bạch Lập Nhân thản nhiên cúi đầu, lấy bút ký tên.

Có vài người, gặp lại không bằng hoài niệm, đó cũng là lý do tại sao anh lại cảm thấy hối hận khi mời Đỗ San San về đây làm việc.

Nếu đó là sai lầm, anh không muốn khiến mọi chuyện càng thêm phức tạp, chỉ hy vọng bình yên nhanh chóng trở lại.

Ngay lúc Bạch Lập Nhân không chút do dự ký tên, vẻ kiêu ngạo trên mặt Đỗ San San trong nháy mắt rách toạc.

Cô ta thua, cô ta vậy mà thua!

Bạch Lập Nhân đưa tờ đơn đã có chữ ký cho cô ta, lạnh nhạt nói: “Tôi sẽ thông báo để phòng tài vụ lập tức tính tiền lương cho cô.”

Tiền lương?

Tiền lương một năm ở đây còn không đủ cho cô mua một cái túi, anh cho rằng cô cần chút tiền lẻ này sao?

Cô ta không cam lòng, cô ta không cam lòng!

Đỗ San San cứng ngắc đi ra khỏi phòng làm việc, cố gắng bước thật chậm, nhưng phía sau vẫn không hề có tiếng giữ lại.

Bạch Lập Nhân, xem như anh lợi hại!

Đỗ San San nhanh chóng thu dọn đồ dùng cá nhân, người của phòng nhân sự đến tiếp nhận bàn giao, lấy lại ít đồ dùng.

Đáng giận!

Bạch Lập Nhân ngay cả chút mặt mũi cũng không để lại cho cô ta.

Vốn dĩ chỉ là thủ tục bình thường, lại khiến trái tim cô ta hoàn toàn băng giá.

Cô ta sẽ không buông tha cho Bạch Lập Nhân đơn giản như thế này đâu! Cô ta muốn người đàn ông này phải quỳ xuống cầu xin cô ta trở về!

Yêu và hận, chỉ cách nhau một lần ranh.

“Hình ảnh của trang phục mùa xuân sắp tung ra thị trường đâu?” Một nhân viên cẩn thận hỏi.

“Toàn bộ tài liệu đều ở trong này.” Đỗ San San lạnh lùng giao tài liệu.

...

Bạch Lập Nhân ôm một đồng văn kiện lớn, lái xe vòng qua chỗ mẹ Bạch lấy cơm nước rồi mới về nhà.

Trong nhà hoàn toàn yên tĩnh.

Lòng anh đột nhiên căng thẳng, vội vàng chạy vào phòng.

Thật may, người nào đó đang nằm trên giường ngủ say.

Ngoài ban công là quần áo của cô và anh đang phơi cạnh nhau, cùng nhau bay theo gió.

Thân mật, ấm áp như thế.

Bạch Lập Nhân buông lỏng tinh thần, nhẹ nhàng bước lại gần.

Cô bây giờ đang mặc một bộ áo ngủ sạch sẽ rất bảo thủ, hai tay quy củ đặt trước ngực, vẻ mặt trầm tĩnh.

Anh ngồi bên giường, chăm chú nhìn vào đôi mắt được che kín bởi hàng mi rất dày, hơi thở đều đều, ánh mắt thật lâu không thể dời đi.

Mấy hôm nay, lúc nào cô cũng tìm cách che kín mặt mình lại, khiến anh không thể nhìn kĩ, bây giờ được nhìn thấy cô ở khoảng cách gần thế này, lòng anh bỗng đứng lại thấy thương xót.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp như vậy, nay lại vô cùng tái nhợt.

Bạch Lập Nhân đau lòng không nở rời mắt, anh từ từ cúi thấp người xuống, dùng đôi môi mỏng của mình ngậm lấy môi Diệu Diệu, dịu dàng an ủi.

Diệu Diệu bị đánh thức.

Vì cô có thể cảm giác được trên mũi mình có luồng hơi thở nóng bỏng đang phả vào, đôi môi khô khốc của mình đang bị... một đôi môi ẩm ướt khác nhẹ nhàng mút mát.

Cô mở to mắt, ngây ngốc nhìn gương mặt tuần tú trước mắt.

Thấy cô tỉnh lại, mắt đối mắt, mũi chạm mũi, lòng Bạch Lập Nhân bỗng có cảm giác rung động không thể tránh được.

Vì vậy, anh khẽ vươn đầu lưỡi, mạnh mẽ dùng lưỡi tách môi cô ra.

Diệu Diệu bỗng cảm thấy hoa mắt.

Bọn họ không quen a, không quen a, không phải cô đã nhiều lần nhấn mạnh rồi sao?!

Thấy cô hoảng hốt, anh không để cô có cơ hội phản ứng mà càng dùng thêm sức.

Diệu Diệu mới khỏe lại, không hề xinh đẹp, nhưng đối với người đói khát lâu ngày như anh mà nói, so với ốc ảo trên sa mạc còn hấp dẫn hơn.

Mấy ngày nay, đều như vậy.

Cô ở ngay trong phòng, nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể nào chạm vào.

Anh không thể kìm lòng, chỉ muốn thân mật với cô một chút mà thôi.

Nhưng không hiểu sao, bây giờ cả người đều khô nóng, khiến anh không nhịn được đè cô xuống.

Một lúc sau, không biết có phải do hai người thân thiết lâu nên tình cảm sôi trào hay không, mà cảnh ướt át trước kia hiện rõ mồn một trong đầu anh, thật lâu không xua đi được, cảnh thân mật đó khiến lý trí của anh vỡ vụn, rơi tung tóe.

Bạch Lập Nhân đè lên người Diệu Diệu, càng hôn càng nóng bỏng càng đói khát, hơi nóng của anh bao quanh người Diệu Diệu, đôi môi không quên hút lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Còn cô, không biết từ lúc nào đã mơ mơ màng màng, ý loạn mê tình đưa tay ôm lấy cổ anh.

Bọn họ ở cùng nhau, cùng ăn cùng ngủ, cô chính là người phụ nữ của anh.

Càng hôn càng không khống chế được, bàn tay nóng rực của Bạch Lập Nhân thậm chí còn tìm được cúc áo ngủ của cô, anh khó khăn gỡ nó ra, bàn tay mò lên trên vị trí nào đó, đang định dùng lực vôn về thì...

Diệu Diệu đột nhiên giật mình tỉnh lại, cô kinh hoàng nhìn anh, bất thành linh cố sức đẩy anh ra để rời đi.

Hai người đều giật mình bừng tỉnh.

Cô là vì kinh hoàng còn anh là vì

“Chúng ta không quen, chúng ta không quen! Anh, anh đừng đụng vào tôi...” Diệu Diệu hoảng hốt nhắc lại, tự thôi miên bản thân mình.

Không được, bây giờ cô không ngực không hông, cả người toàn xương chằng khác nào người chết.

Anh gạt người, để khiến cô có thể yên tâm ở lại, anh đã nói bọn họ sẽ không động phòng.

Nhiều ngày nay anh đều làm được, nhưng hôm qua kinh nguyệt của cô vừa hết, hôm nay anh đã suýt chút nữa không khống chế được dục vọng.

Không nên, không được!

Lần này Bạch Lập Nhân không hề tức giận, chỉ không nói không rằng kinh ngạc xoay người rời đi.

Cả người anh như đang run lên hoảng hốt.

“Anh đi dọn bát đĩa.” Rốt cuộc Bạch Lập Nhân cũng khôi phục tinh thần, vội vội vàng vàng chạy đến phòng bếp.

Trong phòng bếp, Bạch Lập Nhân vừa dựa vào tường lạnh như băng vừa lén thở dốc.

Tại sao lại thế này?

Lúc này đúng là anh không bằng cảm thú, nhưng mà...

Bạch Lập Nhân kinh ngạc cúi đầu, ngây ngốc nhìn bụng dưới của mình.

Mời vừa rồi, nơi này rõ ràng nóng hừng hực như bị lửa đốt cơ mà...

Cô chỉ vừa mới đẩy anh ra đã như bị hất ột gáo nước lạnh.

Tốc độ cực nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng được.

Béo: ss Hường có vẻ mạnh động

115. Q.7 - Chương 7

“Vẫn còn đang tức giận à? Cho anh một cơ hội giải thích được không?”

“Thực sự không thể cho anh một cơ hội sao? Không sao, anh có thể chờ.”

“Xin lỗi vì tất cả những chuyện đã làm với em, anh cho rằng mình có thể không có em, nhưng hóa ra anh đã đánh giá thấp tình cảm của mình dành cho em.”

“Tắm bồn hộ mệnh em tặng vẫn luôn phập phồng theo nhịp trái tim anh, nhớ lúc anh gối đầu lên đùi em đến nỗi khiến chân em tê rần, lúc này, khi bị cảm bỗng thấy đau lòng, bởi vì anh muốn gặp một người.”

“Em đã nói, khi nào không vui thì không cần cười, Diệu Diệu, bây giờ anh không muốn cười với bất kỳ ai cả.”

Lúc Diệu Diệu nhận được mấy tin nhắn này trời mới chập choạng tối, Ôn Châu vừa đón Tết Nguyên Đán xong, thời tiết càng lúc càng lạnh.

Có một người luôn kiên cường theo đuổi, vừa dịu dàng vừa kiên nhẫn, mỗi ngày... ít nhất... phải đến vài mẫu tin nhắn ngắn, vài cuộc điện thoại, mỗi lần đều nhỏ nhẹ mặc cho tâm đối phương có sắt đá đến mấy.

Diệu Diệu thừa nhận, lúc mới đầu cô không để ý lắm, nhưng dần dần cũng có chút cảm động.

Đặc biệt là...

“Anh đã hoàn tất thủ tục cư trú ở Hồng Kông nhưng vẫn chưa đi. Diệu Diệu, anh đang đợi đáp án của em, hy vọng em sẽ không làm anh thất vọng.”

Không phải là cô không trả lời, mà là nếu đối phương đã không muốn chấp nhận nó thì có khác gì không trả lời?

“Anh sẽ không để Bạch Lập Nhân giam giữ em, anh sẽ nghĩ cách đưa em ra ngoài.”

Diệu Diệu tựa người vào cửa sổ, im lặng nhìn bóng dáng cô tịch đứng ở đầu ngõ, người đó vẫn luôn ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ.

Cô muốn cùng anh nói chuyện rõ ràng một lần.

Không ai giam giữ cô cả, là cô cam tâm tình nguyện.

Ý nghĩ này vừa lóe ra trong đầu, Diệu Diệu đã cẩn thận bám vào tường, từng bước từng bước đi về hướng phòng ngủ.

Đúng lúc này, cô nghe thấy động tĩnh bên trong, sau đó cửa phòng lập tức được mở ra.

“Em muốn cái gì? Uống nước sao?” Bạch Lập Nhân cau mày hỏi.

Đã nói với nha đầu này rồi, muốn cái gì cứ kêu một tiếng, hết lần này đến lần khác không chịu nghe lời, cứ thích bám tường khi lung tung khắp nơi.

Chân cô không đau sao? Tốt nhất là như vậy! Không biết tối qua là lòng bàn chân ai đau đến mức im ỉm ngồi rơi nước mắt.

Nhưng thành thực mà nói, mới chỉ một tháng mà cô đã tiến bộ rất nhiều.

Ngay cả bác sỹ cũng nói cô không cần tới bệnh viện luyện tập nữa, cứ ở nhà cố gắng là được rồi.

Diệu Diệu mím môi, nhìn sang phía cửa sổ, không biết phải mở miệng với anh thế nào.

Bạch Lập Nhân cũng đã chú ý đến chiếc điện thoại cô đang cầm trong tay.

Anh bước nhanh về phía trước, đến trước cửa sổ rồi nhìn theo hướng của đôi mắt cô.

Bạch Lập Nhân vừa nhìn thấy đã biến sắc.

Một giây sau, anh đóng cửa sổ rầm một cái rồi ngay lập tức kéo rèm cửa lại.

“Anh đừng như vậy.” Diệu Diệu cười khổ.

Hơn một tháng nay, cô bất trí bất giác nhận thấy hành động của anh đúng thật như đang giam lỏng mình.

“Di động.” Bạch Lập Nhân chìa tay.

Diệu Diệu thở dài, ngoan ngoãn giao ra.

Bạn cùng phòng này thật quá bá đạo.

Bạch Lập Nhân mở tin nhắn, nhìn lướt qua mấy cái rồi nói: “Thật sự là tình ý kéo dài hết như Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài.”

Anh nhếch môi, trong giọng nói nồng nặc mùi dấm.

“Anh để em gặp anh ta đi.” Diệu Diệu không hề để ý tới lời châm chọc của anh, anh cứ giam giữ cô thế này cũng đâu phải cách.

Cô có gửi tin nhắn, nhưng đối phương không tin, luôn cảm thấy hình như cô bị ép buộc.

Đều là do Bạch Lập Nhân, ai bảo khoa trương như thế làm gì.

“Không được.” Anh từ chối thẳng thừng.

Diệu Diệu tiếp tục thở dài, tiếp tục bám tường đi như “vận động viên paragame”.

*Paragame: Đại hội thể thao dành cho người khuyết tật.

Vì chưa hoàn toàn bình phục nên dáng cô đi vô cùng quái dị, còn buồn cười hơn cả vịt Donald.

Aizz, cô cũng muốn giữ hình tượng lắm chứ.

Trong một tháng nay, đồ lót của cô đều do người đàn ông này giặt, ngay cả đi WC cũng là do anh ôm đi, nhân sinh rất cuộc còn cái gì tươi đẹp nữa đây...

Nhưng suốt một tháng này, Diệu Diệu cũng không chịu kém cạnh, cô đã tích thêm được một ít thịt, hiện tại đã được 43kg rồi, tuy vẫn còn rất gầy, nhưng... ít nhất... cũng đã mang hình dáng con người.

Quả nhiên không quen nhìn cô bước đi vất vả như vậy, Bạch Lập Nhân khom người bế bổng cô lên.

Diệu Diệu vòng tay ôm cổ anh, chỉ có thể dựa vào lồng ngực của anh thở dài.

Nhưng vì sao lại có cảm giác hạnh phúc như thế?

Thật ra Diệu Diệu muốn gặp Tiết Khiêm Quân không phải vì muốn làm chuyện gì ái muội, cô vốn cảm thấy hạnh phúc bây giờ không dễ gì có được, cô nhất định sẽ quý trọng nó.

Vì thế cô cũng mong đối phương có thể buông tay.

Bạch Lập Nhân để cô ở phòng khách, sau đó tiếp tục đến phòng bếp chuẩn bị cơm chiều.

Ngày nào mẹ Bạch cũng mang thức ăn qua đây, nhưng chỉ riêng chuyện hâm nóng, rửa chén, dọn dẹp nhà cửa cũng đủ khiến cho anh cau mày.

Bạch Lập Nhân rất ghét rửa chén, cảm giác dầu mỡ khiến anh phát điên.

Nhưng mà...

“Em giúp anh? Hừ, thôi đi, bây giờ em cứ việc yên tâm hưởng thụ, sau này sẽ được làm bảo mẫu không công thôi!” Vài chục năm kế tiếp, anh nhất định sẽ sử dụng cô triệt để, vắt kiệt “sức lực còn lại” của cô, để cô làm trâu làm ngựa.

Hôm nay, Bạch Lập Nhân đặc biệt yên lặng.

Anh chống hai tay trên bàn, không biết là đang nghĩ gì.

Có phải vì chuyện vừa rồi mà giận không? Không phải, Diệu Diệu biết.

Bạch Lập Nhân kỳ thật là một người rất đơn giản, mỗi lần khó chịu hay muốn châm chọc, đả kích, cho dù có thể nào thì anh cũng sẽ nói thẳng ra. Đối với những người bên cạnh, Bạch Lập Nhân không hề cố kị mà bộc phát cơn giận, vì vậy rất dễ để nhìn thấu anh, anh không phải là người hay giữ bí mật.

“Bạch Lập Nhân, Bạch Long... Thật sự bị bắt sao.” Diệu diệu dò hỏi.

Sáng nay cô đọc được tin này trên báo.

Tin tức vừa mới phát ra đã khiến cả thành phố chấn động.

Vốn dĩ cha anh mở rất nhiều sòng bài, mỗi nơi đều đặc biệt chọn người tin tưởng, thậm chí còn xây dựng hầm bí mật, đi vào chỉ có một đường, nhưng đi ra lại có nhiều đường nhỏ.

Nhiều năm như thế, đều từ đó sinh lời, tiền bạc ùn ùn kéo tới, bình yên vô sự.

Gần đây, không hiểu sao chỗ ngầm sinh lợi này được phơi bày ra ánh sáng, hành vi vợ vét tài sản đến mức điên cuồng, thậm chí còn có nhiều tài xế taxi nói với khách hàng: Chỉ cần ngài muốn, ắt sẽ có nơi cho ngài đánh bạc.

Lộ liễu như thế thì làm sao mà không có chuyện?

Vì vậy tất cả các sòng bạc ngầm, ngân hàng tư nhân ngầm, vòng tuần hoàn rửa tiền tạo ra tài sản phi lợi nhuận khổng lồ, ngay cả mạch tài chính ngầm hùng mạnh cũng bắt đầu sụp đổ.

Nghe nói bây giờ ngày nào ở Đằng Long cũng có cảnh sát đến điều tra.

“Ừ, nghe nói sẽ bị giam.” Thật buồn cười, cái gì cũng đội lên đầu cha ruột của anh, còn Tiết Khiêm Quân lại bình an vô sự.

Cảnh sát điều tra, tất cả tiền đổ về tài khoản của Tiết Khiêm Quân đều trong sạch.

Thật là buồn cười, mấy năm nay Tiết Khiêm Quân ở sòng bạc là “head salary”... ít nhất... cũng phải có cả nghìn vạn, vậy mà tài đồng tiền này đều lặng lẽ bốc hơi.

*Head salary có thể dịch là người nắm quỹ.

Chỉ có thể nói, anh ta đủ lợi hại.

“Trên báo nói, Đằng Long còn có hơn một tỷ không rõ tung tích.” Diệu Diệu ôm đầu gối ngồi trên sofa, chủ động gợi chuyện.

Gần đây cảnh sát liên tục điều tra xem một tỷ này rốt cuộc đã đi đâu.

“Diệu Diệu, không hiểu sao tài khoản của anh có hơn ba tỷ.” Bạch Lập Nhân nghiêm túc nói.

Diệu Diệu giật mình.

Mí mắt của cô không hiểu sao lại giật giật.

116. Q.7 - Chương 8

“Bạch Lập Nhân, anh mau mang tiền trả lại đi!” Diệu Diệu kinh hãi.

Cứ tưởng Bạch Lập Nhân sẽ đồng ý ngay tức khắc, không ngờ anh vẫn chống tay trên bàn như cũ, tiếp tục trầm mặc.

“Không cần biết tiền đó có sạch sẽ hay không, sao anh có thể giữ chúng được?” Diệu Diệu cuống cuống, hoảng loạn, muốn đứng lên đi đến chỗ anh.

Bạch Lập Nhân thấy thế, vì không muốn để cô vất vả, càng không muốn để cô bị ngã sắp xuống, anh lập tức cho thức ăn vào lò vi sóng rồi bước đến chỗ cô.

Diệu Diệu cố hết sức đứng lên, đang định bước đi thì Bạch Lập Nhân đã ngồi xuống sô pha rồi với tay ôm cô vào lòng.

Diệu Diệu cứng đờ, vì hiện tại cô đang ngồi trên đùi anh.

Bây giờ ngực cô đã nở ra được hai vòng, khuôn mặt tuy gầy nhưng vẫn lộ ra vẻ quyến rũ.

Chỉ là yếu thế như này đúng là rất mất tự nhiên.

Diệu Diệu giãy giụa hai cái, ý muốn ngồi dịch sang một bên.

“Đừng nhúc nhích, tâm trạng anh đang không tốt.” Bạch Lập Nhân vòng tay ôm lấy hông cô, cầm tựa vào vai cô thì thầm.

Hử.

Anh đang làm nũng? Anh đang làm nũng???

Diệu Diệu cứng ngắc như người máy.

Tuy hai người ở chung một mái nhà, nhưng có lẽ vì thân thể cô không tốt nên sau lần hù dọa đêm đó, anh vẫn ôm cô, đỡ cô nhưng không hề có hành động nào khác.

Kỳ thực...

Đáng ghét, ngực cô chỉ mới nở ra được một chút đã thấy hơi mong đợi rồi.

“Không phải anh không muốn trả lại tiền, nhưng biết phải đem đi đâu trả đây?” Cả ngày hôm nay, tâm trạng của Bạch Lập Nhân đều không tốt.

Anh vốn cho rằng người đàn ông kia sống hay chết đều không liên quan gì tới mình, nhưng nói gì thì nói, hai người họ vẫn có quan hệ huyết thống.

“Trên báo nói ông ta sẽ phải ở tù hơn ba năm, cộng thêm mười năm án treo nữa, nếu số tiền này đúng là không sạch sẽ, mà anh lại đem nộp cho cảnh sát...” Nếu là như vậy, khả năng ông ta sẽ phải ở trong tù cả đời.

Lần đầu tiên trong đời, Bạch Lập Nhân do dự.

Diệu Diệu hiểu tâm trạng của anh.

Lòng cô bỗng nhiên mềm xuống, cả cơ thể cũng vì vậy mà thả lỏng hơn.

Diệu Diệu xoay người ôm lấy anh.

Bạch Lập Nhân cứ như vậy dựa vào cô, hai mắt anh từ từ nhắm nghiền, thoát nhìn có phần mệt mỏi rồi.

“Bạch Lập Nhân, anh định xử lý thế nào?” Tuy rằng không đành lòng, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng hỏi.

Cô rất lo lắng cho anh, trong lòng không hiểu sao luôn có dự cảm xấu.

“Trước mắt anh sẽ không dùng đến tài khoản nhận được số tiền kia, coi như không biết.” Bạch Lập Nhân trầm giọng đưa ra quyết định: “Cùng lắm khi có chuyện thì người ta sẽ điều tra tài khoản đó thôi.” Anh không làm gì, anh không sợ.

Đây có thể xem là một biện pháp sáng suốt.

Diệu Diệu thở phào: “Nhưng số tiền lớn như vậy đặt ở trước mặt, anh có động tâm hay đấu tranh chút nào không?”

Đây mới chính là điều mà cô lo lắng.

Con người thường không vượt qua được khảo nghiệm, vì nhân tính vốn có rất nhiều nhược điểm.

Cho dù anh thực sự có tâm tư với số tiền kia, Diệu Diệu cũng không cảm thấy lạ, nhưng may mà người đàn ông cô thích không phải là người hồ đồ.

Bạch Lập Nhân nhìn cô, nhìn thật lâu.

Cô hỏi anh có động tâm, có cân nhắc chưa?

Bạch Lập Nhân cười nhạt, cuối cùng cũng nở nụ cười đầu tiên trong ngày: “Gần đây, chuyện khiến anh động tâm và kiểm chế không phải là chuyện này...”

Hả, vậy là chuyện gì?

Diệu Diệu ngơ ngác nhìn anh, sau đó phát hiện

Trong mắt anh có lửa.

“Nhưng mà chúng ta không quen, vả lại anh cũng không có người phụ nữ nào khác, nên là không thể phát tiết.” Bạch Lập Nhân buông hông cô ra, miễn cưỡng tựa vào ghế, cố gắng quên đi chuyện không vui vừa rồi.

Rõ ràng là mang thù, đang giận dữ đây mà, nhưng Diệu Diệu lại có thể cảm giác được lòng mình đang bị cái gì đó cứng rắn chọc vào.

Anh muốn.

Đây là chuyện có thể dễ dàng nhận ra.

Đúng là đồ nghĩ một đằng nói một nẻo.

Mặt Diệu Diệu đỏ bừng, cô không muốn dẫm vào đuôi chó, vì vậy định tụt khỏi đùi Bạch Lập Nhân, nhưng cuối cùng lại bị đôi tay dài của anh giữ lại.

“Bạn gái à, anh nhìn rất khổ cực.” Bạch Lập Nhân miệng thì nói thế nhưng vẻ mặt lại cực kì bình tĩnh.

Tuy nhiên, lời này tuyệt đối không thể khiến người ta bình tĩnh được.

Thấy anh nói trắng ra như thế, Diệu Diệu cảm thấy không chỉ khuôn mặt mà thân thể mình cũng nóng lên, chỉ có thể ấp a ấp úng nói: “Chúng ta mới hẹn hò không bao lâu mà...”

“Bốn tháng rồi.” Bạch Lập Nhân tức giận.

Là do anh nóng vội hay do cô vô tâm đây?

“Chuyện trước kia, em, em...” Diệu Diệu vẫn muốn nói dối, nhưng khi bị ánh mắt lạnh lùng của Bạch Lập Nhân nhìn chằm chằm thì chậm rãi ngậm miệng.

Cô đã có ngực, tuy rằng không được như trước kia nhưng miễn cưỡng mà nói thì chắc cũng được cúp B.

Khuôn mặt cô cũng không khó coi, đôi mắt không còn bị hõm sâu vào như trước, cũng không tiêu tụy như bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối nữa.

Cho nên, có nên nói thật không?

Diệu Diệu còn đang do dự, còn đang phân vân, mà Bạch Lập Nhân thì không nhịn được nữa.

“Liêu Diệu Trăn, đêm hồi hồn đó, em thực sự không làm chuyện gì xấu với anh sao?” Anh ép hỏi, nhất định phải khiến cô “khôi phục” ký ức.

Một tháng trước không “đổi phỏ” với cô là vì cơ thể cô chưa hồi phục, anh mới cố nhịn.

Bây giờ còn lâu anh mới dễ dàng bỏ qua như thế.

Chuyện xấu, chuyện xấu gì?

Mắt Diệu Diệu đảo tới rồi lại đảo lui.

Vào giấc mơ của anh, cùng anh xxoo, lừa lấy đồng tử tinh thì có tính là làm chuyện xấu không?

“Liêu Diệu Trần, em có thể giúp anh giải đáp nghi vấn không? Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Lập Nhân hùng hổ.

Hừ, giải thích rõ ràng cho anh!

Ăn xong chùi mép rồi giả vờ mất trí chạy lấy người sao?

Diệu Diệu vốn đã xấu hổ, lại gặp thêm Bạch Lập Nhân ép buộc nên không thể không trả lời: “Em không có nhớ cái gì hết...”

Cô còn chưa dứt lời, Bạch Lập Nhân đã đỡ lấy đầu cô rồi ép môi hôn xuống.

Kỳ thực, anh không biết cái gì gọi là kỹ xảo hôn môi cả, vẫn chỉ là mạnh mẽ ép môi xuống rồi dùng lực cắn mút mà thôi.

Nụ hôn này so với lúc trước cũng chẳng khác hơn là bao.

So với anh, kinh nghiệm hôn môi của Diệu Diệu dày dặn hơn hẳn.

Tuy rằng Bạch Lập Nhân đang rất giận dữ, nhưng người không có chút kỹ xảo hôn môi nào như anh vẫn có thể khiến cô mê luyến, chân như nhũn ra.

Diệu Diệu dần chìm vào nụ hôn, bắt đầu vòng tay ôm lấy cổ anh.

Vốn dĩ muốn trừng phạt cô, không ngờ cô lại chủ động nghênh đón.

Vì thế, Bạch Lập Nhân mất kiểm soát, mất kiểm soát, liên tục mất kiểm soát.

Dần dần lửa tình lan ra cả cánh đồng.

Tuổi trẻ máu nóng, một khi đã mất kiểm soát thì nụ hôn càng thêm sâu.

Bạch Lập Nhân đẩy ngã Diệu Diệu lên sô pha.

Đàn ông là loại động vật không thể trêu chọc.

Đặc biệt là anh, người đã từng xem qua rất nhiều phim người lớn.

Bốn tháng trước, ở trên chiếc sô pha này, Diệu Diệu và anh còn đang chăm chỉ nghiên cứu phim A.

Thậm chí cô còn tò mò thảo luận, cơ thể của phụ nữ và đàn ông làm sao có thể cuộn lại quấn quít như bánh quai chèo được? (loại bánh xoắn lại với nhau ấy)

117. Q.7 - Chương 9: Chương 9

Đã nhiều ngày, Diệu Diệu cứ cảm thấy Bạch Lập Nhân bắt đầu trở nên là lạ.

Từ hôm đó trở về sau, kỳ thật bọn họ đã thử thêm một lần, không biết có phải do gánh nặng tâm lý của hai người họ quá nặng hay không mà dù đã đứng trước cửa vẫn không thể nào tiến vào.

Vì vậy, Bạch Lập Nhân bắt đầu không thích nói chuyện, im lặng đến đáng sợ.

Lúc ăn sáng cũng chỉ đến gõ cửa phòng cô, không giống như lúc trước, trực tiếp bá đạo đi vào khiêng cô ra.

Anh chỉ trầm mặc nhìn Diệu Diệu, nhìn cô bám tường thông thả ra khỏi phòng, chỉ khi nào không có chỗ nào cho cô bầu vào, anh mới bước lên đỡ, nhưng đỡ xong thì ngay lập tức buông tay.

Dường như đang chạm vào cái gì đó không nên chạm.

Ngay cả ăn bữa cơm cũng rất im lặng, bình thường anh hết nói Đông rồi lại nói Tây, bầu không khí trầm mặc thế này ngược lại khiến Diệu Diệu rất lo lắng.

Vì vậy...

“Có, có thể là do áp lực gần đây của chúng ta quá lớn, hoặc là, do chúng ta quá khẩn trương thôi...” Diệu Diệu rất muốn an ủi anh, nhưng không biết phải dùng ngôn ngữ biểu đạt như thế nào để không khiến anh dễ tâm.

Kết quả, cô mới mở miệng nói câu đầu tiên, mặt Bạch Lập Nhân đã trắng bệch.

“Anh đi rửa bát!” Anh đột nhiên đứng phắt dậy.

Diệu Diệu ngơ ngác há mồm: “Nhưng mà...” Nhưng mà, anh mới ăn có mấy miếng a.

Khi Bạch Lập Nhân rửa bát, bình thường thì hết hừ hừ đằng Đông rồi lại hừ hừ đằng Tây, chứ không im lặng như bây giờ.

Diệu Diệu nhìn là hiểu.

Vì vậy, cô khó khăn đứng dậy, chậm rãi bám vào tường đi vào bếp.

Cô có thể cảm giác được, chỉ cần mình đến gần thì lưng anh lập tức căng cứng.

“Bạch Lập Nhân, chúng ta cứ bình thường thôi, không cần quá để ý làm gì, chỉ cần anh và em thấy vui là được rồi...”

Diệu Diệu còn chưa nói xong, Bạch Lập Nhân đã thả cái bát đang rửa dở trong tay vào chậu, nhàn nhạt nói: “Ăn xong rồi? Ăn xong rồi thì về phòng nghỉ ngơi đi.” Anh không muốn nghe.

Dứt câu, Bạch Lập Nhân lại cầm cái bát lúc nãy lên rửa tiếp.

“Bạch Lập Nhân, em...”

“Em đi ngủ trưa đi, tinh thần thoải mái thì cơ thể mới nhanh hồi phục.” Anh lại đánh gãy lời cô: “Chờ sức khỏe của em hồi phục tốt một chút, anh sẽ đưa em về nhà.”

Đưa cô về nhà?

Bạch Lập Nhân bình tĩnh như vậy khiến Diệu Diệu cảm thấy thật khủng hoảng.

“Bạch Lập Nhân, em, em...” Cô hoảng đến mức không biết phải mở miệng thế nào.

Anh đây là muốn bỏ cô sao?

Điện thoại Bạch Lập Nhân đúng lúc vang lên, anh với tay qua người cô lấy khăn lau, sau đó lau tay rồi bước ra phòng khách nhận điện thoại.

Chỉ mới nghe vài câu, anh lập tức cau mày: “Sao có thể? Thật vô lý, cho dù có làm nhái thì cũng không thể nào nhái sản phẩm trong bộ sưu tập mùa xuân được!”

Ngay cả công ty của bọn họ, sau khi kì nghỉ lễ Nguyên Đán kết thúc mới tung sản phẩm trong bộ sưu tập mùa xuân tại các chi nhánh chính là Thượng Hải và Bắc Kinh.

“Nhái lại giống nhau như đúc? Chất lượng nguyên liệu còn tốt hơn cả chúng ta? Mà giá chỉ bằng một phần ba?” Càng nghe, sắc mặt Bạch Lập Nhân càng nghiêm trọng.

Anh vừa nghe điện thoại vừa căn cứ theo những gì đối phương vừa nói, bấm điều khiển mở ti vi, bật kênh thời sự thành phố.

Ti vi quả nhiên đang đưa tin về việc này.

Bạch Lập Nhân cúp điện thoại, tim lạnh cóng.

Diệu Diệu khôi phục tinh thần, cũng đã xem tin tức, vẻ mặt kinh hãi không thôi: “Tại sao lại như vậy?”

Trên ti vi lẫn báo chí đều viết, trên thị trường hiện nay lan tràn sản phẩm nhái theo sản phẩm của Động Lực, các chuyên gia thậm chí còn so sánh hai sản phẩm với nhau, đưa ra kết luận đúng là hàng nhái giống đến 90%, hơn nữa chất lượng còn tốt hơn cả sản phẩm gốc.

Phóng viên thậm chí còn nói ngành công nghiệp dệt may địa phương mang đến một nguồn lợi nhuận khổng lồ, nhưng chất lượng thì còn thua cả hàng nhái.

“Bọn họ thì biết cái gì? Hiện tại tiền lương cho công nhân cao như vậy, thêm cả chi phí hành chính, chi phí văn phòng, thêm cả nguy cơ gánh hàng tồn hàng năm, bọn họ là người ngoài ngành làm sao mà biết!” Diệu Diệu bất mãn.

Đúng là Động Lực kinh doanh rất tốt, lợi nhuận của công ty mấy năm nay cũng rất nhiều, nhưng đâu đến mức như bọn họ nói chứ.

Cái gì mà mười đồng một thước vải đem may thành ba bốn trăm bộ trang phục?!

Bạch Lập Nhân cũng nhanh chóng nhắc điện thoại lên gọi điện, nhưng lại gọi ẹ mình: “Mẹ, mẹ sang đây chăm sóc Diệu Diệu giúp con, con có chuyện gấp phải đến công ty!”

Từ lúc công ty thành lập đến giờ, tuy rằng trên thị trường vẫn xuất hiện tốp ba tốp năm hàng nhái theo, nhưng đây là lần đầu tiên nghiêm trọng như vậy.

Có lẽ trong giới thời trang, cũng chỉ có công ty bọn họ gặp phải tình huống thế này.

Hơn nữa, công ty còn bị giới truyền thông đánh hội đồng, lại còn đối trắng thay đen làm lung lay suy nghĩ của người tiêu dùng, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt.

“Bạch Lập Nhân, em cũng phải đến công ty.” Diệu Diệu yêu cầu.

“Không được, anh rất bận.” Bạch Lập Nhân lập tức từ chối.

Vài ngày tới có lẽ anh phải giải quyết rất nhiều chuyện, không cách nào có thể phân thân đi chăm sóc cho cô được.

Anh tin mẹ mình có thể chăm sóc cô chu đáo.

Vừa mới dứt câu, cũng không để cô mở miệng nói thêm yêu cầu gì nữa, Bạch Lập Nhân đã cầm chìa khóa xe vội vàng ra ngoài.

Anh không ngừng bẻ tay lái, cắt đường chạy, dùng tốc độ nhanh nhất đến công ty.

Quả nhiên, cú đánh lớn như vậy đã khiến toàn bộ công ty từ trên xuống dưới lâm vào khủng hoảng.

“Rốt cuộc tình huống là thế nào?” Bạch Lập Nhân lập tức triệu tập tập nhân viên điều tra thị trường.

“Nghe nói...” Người của bộ phận điều tra thị trường hơi do dự, nhưng vẫn nói: “Mẫu thiết kế trang phục mùa xuân của chúng ta, thậm chí cả mẫu thiết kế chưa hoàn thành của trang phục hè, toàn bộ đều bị rở rỉ ra bên ngoài.”

“Là phòng khai thác có nội gián sao?” Anh đưa ra nghi vấn.

Mẫu quần áo của quý mới luôn luôn là văn kiện cơ mật, số người được chạm tay vào nó rất ít.

Người đối diện lập tức lộ vẻ khó xử.

“Phòng khai thác sao có thể có gián điệp được? Mẫu thiết kế sản phẩm mới, trừ ông và tôi ra thì chỉ còn mỗi anh rồi.” Tiểu Vĩ cũng bước vào văn phòng, giọng nói không mặn không nhạt hỏi: “Anh rể tôi ở công ty chúng ta bao nhiêu năm rồi? Trừ Diệu Diệu ra thì anh ấy là nhân viên lâu năm nhất ở đây!”

“Xin lỗi, tôi không có ý đó.” Bạch Lập Nhân giải thích.

Ngay thời điểm mấu chốt này, anh không muốn công ty có xung đột nội bộ.

Nhưng dù sao phòng khai thác cũng có nhân viên khác, làm việc trên thương trường vốn có vô vàn khả năng.

Chỉ là khi nhắc đến Diệu Diệu, vẻ mặt của Bạch Lập Nhân lập tức đanh lại.

Tiểu Vĩ nhìn thấy biểu hiện của Bạch Lập Nhân thì hiểu: “Đồ San San rất nhiều tiền, tôi nghĩ cô ta sẽ không vì lợi ích nhỏ này mà đi sinh sự, nên khi cô ta tiếp nhận vị trí của Diệu Diệu, chúng ta đều xem nhẹ, hơn nữa lúc cô ta tiếp nhận công tác giao tiếp, chúng ta cũng không mấy để ý, có khả năng đối phương đã sờ đến mẫu thiết kế cơ mật.” Bọn họ đều xem nhẹ đã tâm muốn trả thù của phụ nữ.

Bạch Lập Nhân hóa đá, vì anh biết Tiểu Vĩ không hề có ý muốn nói xấu người khác.

Là cô ta sao?

“Nếu hiện tại để nhà xưởng ngừng sản xuất mẫu sản phẩm mùa xuân, sắp xếp nhân viên kiểm kê hàng tồn kho rồi lập tức bắt tay vào việc thiết kế sản phẩm mới, sau khi dự toán thì phỏng chừng tổn thất bao nhiêu?” Trước mắt, anh phải giải quyết vấn đề này đã.

Hiện tại không sợ bỏ thêm tiền, cho dù có phải tốn thêm bao nhiêu tiền cũng phải vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Tấm bảng của Động Lực đang có nguy cơ phải gỡ xuống!

“Lập Nhân, sự tình có khi không đơn giản như ông nghĩ đâu!” Tiểu Vĩ thu lại bộ dạng thoải mái thường ngày, trầm trọng lắc đầu: “Vừa rồi ngân hàng điện báo, nói năm nay chỉ tiêu cho vay bị thu hẹp, không cách nào cho chúng ta vay thêm được nữa.”

Bạch Lập Nhân nhú mày, cả kinh.

Sao có thể? Làm sao có thể!

“Sau lưng e là có cao nhân muốn chì chiết chúng ta, hơn nữa, nếu đối phương chưa thể khiến chúng ta phá sản, hẳn sẽ chưa từ bỏ ý đồ.” Tiểu Vĩ bình tĩnh nói.

Béo: gửi cả nhà bài báo đọc cho bớt không khí căng thẳng, không cười k ăn tiền

baothegioi.net/bi-quyet-giu-chong-doc-cuoi-rach-ca-mieng/

118. Q.7 - Chương 10

Bạch Lập Nhân và Tiểu vĩ đang ở phòng hội nghị nghiên cứu chất lượng hàng nhái.

“Chất vải thật sự không tồi, đối phương quả thực không đơn giản.” Bạch Lập Nhân vuốt vuốt mặt vải, không thể không cảm thán.

“Ông có tự tin chúng ta có thể thắng trận này không?” Tiểu Vĩ khẩn cấp hỏi.

Dù sao đối với chuyện trong công ty thì Bạch Lập Nhân nắm rõ hơn anh rất nhiều.

Thật sự là nước đến chân mới nhảy, Tiểu Vĩ cực kì hối hận, hối hận vì bình thường mình không hề lưu tâm đến chuyện của công ty.

Bạch Lập Nhân nghiêm túc, nhưng vẫn không thể cho Tiểu Vĩ một lời hứa hẹn nào cả.

Anh chưa bao giờ cam đoan chuyện gì chưa dám nắm chắc.

Thấy vẻ mặt của bạn tốt trầm xuống, lòng Tiểu Vĩ lại lạnh đi vài phần.

Không kể đến chuyện hiện tại công ty đang trong thời kì khó khăn, Bạch Lập Nhân đến công ty chưa được hai tiếng đồng hồ đã thu được bốn tờ đơn từ chức.

“Cho tôi một lý do.” Anh không giận, chỉ thản nhiên hỏi.

Tiểu Trương là trưởng phòng bộ phận tiêu thụ, làm việc ở công ty đã được ba năm, là một trong những đối tượng Bạch Lập Nhân tập trung bồi dưỡng.

“Tôi... tôi có kế hoạch khác.” Mắt anh ta lóe lên.

“Ngay cả thời gian để chuyển giao công việc cũng không có?” Gấp vậy sao? Nếu anh ta đi ngay thì sao anh có thể lập tức tìm được nhân viên thay thế nắm rõ tình hình để thế chỗ? Cho dù đi thì cũng phải có ít nhất hai tháng để chuyển giao công việc chứ?

Về mặt đối phương lộ rõ vẻ xấu hổ.

“Anh tìm được chỗ làm mới rồi đúng không?” Bạch Lập Nhân nói thẳng.

“Không, không có...” Tiểu Trương kích động phủ nhận.

“Vậy thì ở lại đi, nếu công việc có vấn đề gì phức tạp, anh có thể đề xuất để mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết.” Bạch Lập Nhân lập tức nói.

“Không được, tôi... Dù sao, tôi đã quyết định từ chức rồi.” Tiểu Trương nhắm mắt, cực lực phản đối.

Độ ẩm trong mắt Bạch Lập Nhân lập tức giảm xuống.

“Có người cho các anh một khoản tiền, yêu cầu các anh nhanh chóng từ chức, cho dù có bị khấu trừ tiền lương và tiền thưởng cuối năm cũng không sao? Không những thế, người đó còn nói tương lai của các anh có thể dựa vào đối phương đúng không?!” Bạch Lập Nhân không muốn đoán như vậy, nhưng anh không thể không đối mặt với sự thật được.

Quả nhiên, Tiểu Trương biến sắc.

Không cần nhiều lời, anh hiểu.

“Tốt, vậy tôi chúc anh và bọn người Tiểu Hoàng có thể vui vẻ làm việc ở chỗ mới.” Bạch Lập Nhân lạnh lùng cười, anh cúi đầu, lưu loát ký tên vào đơn từ chức, sau đó đẩy đến trước mặt đối phương.

Anh đã hỏi qua vài người, xem ai là người chủ chốt lén gây sóng gió sau lưng anh, nhưng mồm miệng người nào cũng rất kín.

Hiện tại, anh lười phải tốn nước miếng nói thêm.

“Tổng giám đốc, vô cùng xin lỗi anh...” Tiểu Trương cúi đầu, gương mặt lộ vẻ khó khăn, nặng nề bước ra khỏi phòng họp.

Bạch Lập Nhân thu mắt lại, quay sang đối diện với vẻ mặt cứng đờ của Tiểu Vĩ: “Tôi đến ngân hàng tìm quản lý bộ phận cho vay một chuyện.”

Kết toán cuối năm có đến hàng trăm công nhân chờ lĩnh tiền lương và tiền thưởng cuối năm, mấy chục đại lý chờ kết toán tiền hàng, đây là một số tiền khổng lồ, nếu không lập tức giải quyết lỗ hổng tài chính, hoặc không vay được tiền thì đúng là bức tử mọi người.

Áp lực của Bạch Lập Nhân hiện giờ rất lớn.

Anh và Tiểu Vĩ chẳng khác nào dân cờ bạc, trong tay bọn họ không có nhiều lợi thế, chỉ dùng cách đi vay mà thành lập công ty, mấy năm nay vận khí của họ tốt đến mức luôn xuôi chèo mát mái, nhưng vận may đâu thể lúc nào cũng đến.

Nói cho cùng, anh không phải là con nhà giàu, mà “động lực” này cũng quá yếu.

Nhân viên đại khái đều hiểu rõ tình huống hiện tại nên mới náo động đến mức này.

Dù sao, tiền thưởng cuối năm cũng là động lực để mọi người ngóng trông, nếu con vịt đã chín rồi còn bay mất thì làm sao mà chịu nổi.

“Được, ông vất vả rồi.” Liên tiếp chịu đả kích đã khiến Tiểu Vĩ toàn thân vô lực, đối với tương lai của công ty đã bắt đầu có chút không tin tưởng.

Bạch Lập Nhân vừa mở cửa phòng ra thì phát hiện bên ngoài cực kỳ náo nhiệt.

Hoàn toàn bất đồng với không khí ủ rũ lúc trước.

“Diệu Diệu, chị gầy đi nhiều quá!”

“Diệu Diệu, hiện tại thân thể có khỏe không?”

Rất nhiều nhân viên đang tụ lại một chỗ, ai nấy đều ríu rít không ngừng.

Còn cái người đáng lý ra nên ngoan ngoãn ngồi nhà, lúc này lại đang ngồi trên xe lăn cười trả lời từng câu hỏi của bọn họ.

Bạch Lập Nhân nhíu mày, sải bước nhanh qua: “Sao em lại đến đây?” Người đang nghiêm túc đỡ xe lăn của cô là mẹ Bạch.

Sức khỏe của cô không tốt, mẹ anh đáng lẽ không nên đưa cô đến đây mới phải!

Mẹ Bạch bắt an xin lỗi con, tính tình bà yếu đuối, thật sự không thể lay chuyển được Diệu Diệu.

“Là em nhất quyết muốn bác gái đưa mình đến công ty! Em đến thăm mọi người, thuận tiện nhìn xem có chỗ nào cần mình giúp không?” Diệu Diệu sợ Bạch Lập Nhân trách mẹ Bạch nên vội vàng giải thích.

“Về nhà đi.” Anh cứng rắn ra lệnh.

Tình huống của công ty quá tệ, sức khỏe cô vẫn chưa hồi phục, anh không muốn khiến cô thêm lo lắng.

Tất cả nhân viên công ty đều tò mò nhìn hai người họ.

Dù sao Diệu Diệu lâu lắm mới xuất hiện, phải vất vả lắm mới đến công ty thăm mọi người một chuyến, cho dù không chào đón thì Bạch Lập Nhân cũng không nên bày ra vẻ mặt này chứ.

Nhưng, chuyện kì quái như vậy lại xảy ra.

“Có phải tình hình công ty rất khó giải quyết hay không?” Diệu Diệu lo lắng hỏi.

Vừa rồi vài nhân viên lâu năm có nói cho cô nghe rằng việc cho vay xảy ra vấn đề, rất nhiều nhân viên muốn từ chức.

“Không có gì quan trọng hơn sức khỏe của em cả, chuyện công ty anh lo liệu được!” Vừa dứt lời, Bạch Lập Nhân đã muốn đẩy xe lăn của Diệu Diệu đi.

Nhưng cô đề tay anh lại.

Anh định nói gì đó, nhưng tiếp tục bị Diệu Diệu đi trước một bước.

“Bạn trai, chúng ta cùng nhau kề vai sát cánh, được không?” Cô dịu dàng hỏi.

Hai chữ bạn trai vừa thoát ra, tất cả mọi người đều ngoài ý muốn hít lạnh một hơi.

Cô nhớ? Không mất trí?

Bạch Lập Nhân đang định trào phúng vài câu, nhưng chỉ mới liếc mắt đã bị ánh mắt kiên định nhưng nhu tình của cô hút lấy.

Nha đầu này sao lại trưng ra vẻ mặt dù có gặp bất cứ chuyện gì cũng không rời đi vậy chứ?!

Anh không cần cô phải chịu khổ cùng mình!

Nhưng không hiểu sao, từ “không” này nói sao cũng không nên lời.

Vì vậy, Diệu Diệu mỉm cười, chủ động nắm lấy tay anh, mười ngón đan xen.

“Chỉ cần chúng ta có lòng tin thì nhất định cửa ải khó khăn nào cũng sẽ vượt qua.” Cô nhẹ nhàng nói.

Một câu hai ý nghĩa.

Trước kia, lúc cô gặp tai nạn, là anh cùng cô bước đi, bây giờ đổi lại là cô cùng anh chống đỡ Động Lực.

Nhất thời tất cả nhân viên chung quanh đều khôi phục lại tinh thần, bắt đầu nháo nhào.

“Ông trời ơi, hai người hẹn hò từ khi nào? Thành thật khai mau!”

“Hai người giữ bí mật cũng quá giỏi đi!”

“Mời khách đi, mời khách đi!”

Gương mặt gầy yếu của Diệu Diệu bỗng chốc lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Trông đặc biệt quyến rũ.

Cô đảo mắt qua đám người.

Một, hai, ba, ở đây có ba người có quan hệ rất tốt với cô, cô có thể nắm chắc tình cảm và cách thức để thuyết phục bọn họ ở lại ngay thời khắc mấu chốt này, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn.

Bạch Lập Nhân dù gì cũng là đàn ông, tính tình của anh quá cứng cỏi, xét về phương diện này thì có vẻ cô nắm rõ hơn rất nhiều.

Nhưng, việc cấp bách nhất bây giờ là...

“Anh muốn đi ngân hàng sao? Em cũng đi!” Diệu Diệu ngẩng đầu đề nghị.

Lại còn thể nữa? Bạch Lập Nhân đang định từ chối.

“Bạn trai, cứ tin ở em, việc nhờ cậy người khác thì anh tuyệt đối không am hiểu!” Diệu Diệu siết chặt năm ngón tay của anh.

Người đời có câu, đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn. Tuy rằng bọn họ chỉ mới bái đường mà thôi.

“Được, cùng đi!” Vì có cô động viên nên lòng Bạch Lập Nhân nháy mắt như có thêm động lực, khiến anh càng thêm tin tưởng, cửa ải này bọn họ nhất định sẽ thành công vượt qua.

Đang lúc Diệu Diệu mỉm cười trấn an thì bỗng nhiên chú ý, trong đám đông, có người rụt rụt bả vai, chột dạ rời đi.

Nếu cô không nhìn lầm, thì người đó, là Tiểu Ứng.

Béo: Ở chương mở đầu mình edit là công ty của BLN là công ty nữ trang, nhưng thực sự là công ty thời trang ạ. = Thành thật xin lỗi cả nhà.

119. Q.7 - Chương 11

“Anh Bạch, cô Liêu, không phải chúng tôi không muốn cho hai người vay vốn, mà là phía người đảm bảo của hai người có vấn đề!” Quản lý ngân hàng vừa dứt lời đã khiến hai người họ kinh ngạc.

“Chúng tôi có người đảm bảo?” Bạch Lập Nhân cau mày.

Lúc trước “Động Lực” không có gì cả, là quản lý của một ngân hàng mới thành lập chủ động tìm tới cửa, gợi ý họ có thể lấy thiết bị và thương hiệu đến để vay vốn ngân hàng.

Đối với “Động Lực” khi đó mà nói, cơ hội đó không khác gì một miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Vì vậy, “Động Lực” có khoản vay đầu tiên, sau đó dựa vào khoản tiền này mà bắt đầu phát triển, rồi chậm rãi gây dựng độ tín nhiệm của cả hai phía, ngạch độ cho vay cũng tăng dần từ mười triệu lên ba mươi triệu.

Lúc ấy, Bạch Lập Nhân chỉ chăm chăm muốn chớp lấy thời cơ tốt, thì ra suy cho cùng, tên trẻ tuổi lông bông như anh vẫn còn rất ngây thơ.

“Vài năm này, tập đoàn tài chính Đằng Long vẫn là đơn vị đảm bảo cho “Động Lực”, sở dĩ không nói cho hai người biết là vì đó là ý của ông Bạch.” Quản lý ngân hàng tiếc nuối nói: “Hiện tại Đằng Long đã khó tự thân bảo toàn, chúng tôi thật sự không dám mạo hiểm cho hai người vay vốn.”

Không ngờ đây lại là chân tướng.

Bạch Lập Nhân đứng phắt dậy, bàn tay nắm chặt hiện rõ cả khớp.

Diệu Diệu không nhìn được muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, Bạch Lập Nhân cất bước đi ra khỏi ngân hàng.

Trong công ty, đèn huỳnh quang bật sáng trưng, tất cả các nhân viên đều chong đèn làm việc.

Bạch Lập Nhân xem từng bản từng bản thiết kế mới, muốn sửa chữa đôi chút nhưng cứ cảm thấy thấp thỏm.

Anh tựa mạnh người vào lưng ghế, thở ra một hơi thật dài.

Bạch Lập Nhân nhìn đồng hồ rồi lại cau mày.

Cho dù anh không nghĩ ngợi thì cũng không thể để nha đầu kia vất vả!

Bạch Lập Nhân với áo khoác mặc vào, quyết định đưa Diệu Diệu về nhà trước rồi lại chạy về công ty tiếp tục tăng ca.

Vừa đẩy cửa ra đã thấy bạn gái mình đang che môi nói chuyện điện thoại: “Quản lý Ngô, ông nhận được quà rồi sao?... Có gì đâu mà, ngài đừng khách sáo, sắp đến năm mới rồi, đây là chút tâm ý nho nhỏ của tổng giám đốc chúng tôi.”

Anh nghe vậy thì cau mày.

Lúc này trên đường về, Diệu Diệu bảo anh dừng xe trước cửa ngân hàng, thì ra cô mua quà là vì mục đích này.

“Quản lý Ngô, hẳn là ngài cũng rõ, “Động Lực” của chúng tôi có thể đi đến bây giờ, hoàn toàn không có chút quan hệ nào với Đằng Long... Chúng ta hợp tác với nhau lâu như vậy rồi, thực lực kinh tế, chiến lược kinh doanh và năng lực của chủ tịch và tổng giám đốc ông đều hiểu rõ mà! Hiện tại chỉ là chút phong ba mà thôi, Động Lực bọn tôi nhất định sẽ nhanh chóng đưa ra phương án giải quyết, sao ngài lại không tin tưởng bọn tôi thế?”

Không biết đối phương nói cái gì mà cô lại mỉm cười trấn định: “Quản lý Ngô, “Động Lực” của bọn tôi gần đây đang lên kế hoạch mua một miếng đất, sang năm sẽ xây thêm một nhà xưởng nên tài chính mới có chút vấn đề, nhưng chỉ cần qua được giai đoạn này thì tương lai của “Động Lực” không có bất kì khó khăn gì nữa. Bọn tôi có nhà xưởng, ngài nói xem, bọn tôi còn cần Đằng Long đứng ra làm người bảo đảm nữa hay không?...”

Chân mày anh khẽ nhếch lên.

Nhà xưởng mới? Đất đai ở Ôn Châu phải mất cả tỉ bạc mới mua được một mẫu đất. Lần trước Tiểu Vĩ uống say, không biết trời cao đất dày mới xổ ra vài câu, không ngờ bạn gái anh lại đem chuyện đó ra nói một cách nghiêm túc như vậy, thành khẩn đến mức khiến ngay cả anh cũng suýt chút nữa nghĩ công ty thật sự có kế hoạch lớn như vậy.

Lời của Diệu Diệu dường như cũng có chút tác dụng, dù sao mấy năm nay uy tín của “Động Lực” cũng khá tốt.

Đối phương hình như bắt đầu do dự.

Nhưng suy cho cùng thì bây giờ là thời đại thương mại, ngân hàng cũng vậy thôi.

“Quản lý Ngô, chúng ta không vội, mong ngài suy nghĩ lại chuyện cho vay.” Nói xong, cô lịch sự gác máy.

Cúp xong thì thở hắt ra một hơi.

Không sao, nếu biện pháp này không dùng được, cô vẫn còn biện pháp khác, bất luận thế nào, cho dù phải cầu xin người ta, cô cũng phải vay được vốn.

“Để anh đưa em về.” Bạch Lập Nhân đứng sau lưng cô lên tiếng.

Diệu Diệu vừa nhìn thấy anh thì cười: “Không sao, em chờ anh cùng nhau tan tầm.”

Bạch Lập Nhân lắc đầu: “Chắc phải làm việc cả đêm mất.” Anh không thể rời công ty trong lúc này được.

Anh biết, ngay trong thời điểm mọi người ai cũng nước mắt doanh tròng, tại sao cô lại mỉm cười với mình. Nhưng, lòng anh vẫn không thể thoải mái lên được.

Thật ra, Bạch Lập Nhân không ngừng tự hỏi, anh có thể làm gì được cho cô? Trong một thoáng, sự kiêu ngạo của anh đột nhiên bị tổn thương sâu sắc.

“Em ở lại với anh.” Trên mặt cô vẫn là nụ cười không giảm.

Nhưng anh lại kiên quyết: “Không được, em về nhà ngay cho anh!”

Diệu Diệu vòng tay ôm thắt lưng, đem mặt mình dựa vào người anh: “Bạn trai à, thật ra em không dừng cảm như anh tưởng đâu.”

“...”

Mặt Diệu Diệu vô cùng thân thiết dán lên thắt lưng Bạch Lập Nhân, khiến anh không thể động đậy.

“Em sợ bóng tối, anh không ở nhà, em không dám ngủ.”

“...”

“Em ở đây nhìn anh làm việc được không? Em cam đoan sẽ không ầm ỹ, không náo loạn, nếu mệt, em sẽ ngoan ngoãn đi ngủ mà.” Trong văn phòng anh có phòng nhỏ, nếu mệt, cô có thể vào đó ngủ.

Đương nhiên, anh... cũng có thể cùng cô nghỉ ngơi.

Diệu Diệu đã từng gọi điện hỏi qua người có kinh nghiệm yêu đương đây mình là Ninh Ninh, xem lúc này cô cần phải làm gì để có thể được ở lại bên cạnh anh?

Cô không muốn bị anh đẩy ra.

Ninh Ninh lập tức phun ra ba chữ: Chết không buông.

Nhưng Diệu Diệu lại càng tin tưởng bốn chữ khác hơn: Lạt mềm buộc chặt.

Chỉ cần cô thành tâm, cô tin mình có thể khiến anh cảm động, không nên lời những chuyện không hay giữa bọn họ ra làm gì.

Bản thân cô còn không thể ngờ mình có thể dịu dàng đến mức buồn nôn như này.

Nhưng hết cách rồi, trái tim cô vẫn luôn tự nói với chính mình, rằng bản thân muốn được ở bên cạnh người đàn ông này.

Đây là yêu sao? Đây là cảm giác khi đang yêu sao? Bạch Lập Nhân không thể xác định, anh chỉ biết mình không thích bị bạn gái bám lấy, vậy mà lại bị cô ôm đến mức chân tay mềm nhũn.

“Được rồi.” Bạch Lập Nhân xấu hổ gỡ bàn tay đang ôm cứng thắt lưng anh của Diệu Diệu ra.

Cô không thấy chung quanh có nhiều ánh mắt đang nhìn họ xem trò thế à? Giữa văn phòng mà ôm ôm ấp ấp như vậy còn ra thể thống gì nữa!

“Thật nhỏ mọn, cho người ta ôm một cái cũng không được!” Diệu Diệu nhẹ giọng oán giận.

Biết anh ngược, cô cũng không ôm nữa, chỉ cười dài buông tay ra, dù sao hai mục đích cô muốn cũng đã đạt được rồi.

Mọi người đều đang hứng thú xem kịch, như vậy cô sẽ để bọn họ xem cho sướng.

Hiện tại, phải để bọn họ biết tình cảm của hai người rất vững chắc, đối với việc ổn định công ty mới có lợi.

“Em đuổi việc Tiểu Ứng rồi?” Bạch Lập Nhân nhìn trái nhìn phải một lượt, phát hiện thiếu mất một người.

Trưởng phòng bộ phận tiêu thụ là Tiểu Trương đã quyết định ở lại, ngay cả Tiểu Hoàng phòng kế hoạch cũng quyết định không đi nữa.

Nha đầu này thật to gan, nghe nói cô nói với bọn họ, nếu công ty không phát tiền lương và tiền thưởng, thì số tiền đó sẽ do cô đứng ra chịu trách nhiệm.

Cô lấy đầu ra tiền chứ, nếu để mẹ Diệu biết con gái mình dùng thanh danh bà cốt của mình ra để cam đoan với người khác, hẳn nào cũng bị chọc cho tức chết.

Thật sự là con gái gả rồi như bát nước hắt đi!

“Vâng.” Diệu Diệu gật đầu: “Xin lỗi anh, là em tự quyết định.”

Lúc sáng, cô có nói chuyện với Tiểu Ứng một chút, hỏi qua mấy vấn đề, đối phương vô cùng chột dạ trả lời từng câu một.

Nếu cô nghĩ đúng, thì Tiểu Ứng ngoại hình sáng sủa, linh động, tính tình tốt chính là quân cờ do Tiết Khiêm Quân cài vào Động Lực.

Vốn dĩ cô không hoài nghi điều này, nhưng khi còn làm việc ở Đằng Long, trong lúc vô ý đã biết cha mẹ Tiết Lệ Viên chết sớm, bà ta vốn là người phụ nữ cơ cực sống dựa vào đàn ông, căn bản không có anh chị em nào.

Vì vậy, làm gì có chuyện anh em họ gì ở đây?

Đuổi việc Tiểu Ứng là một quyết định rất khó khăn, Diệu Diệu biết con bé không xấu, nhưng hiện tại, cô có người cần phải bảo vệ.

Diệu Diệu không sợ mình và Tiết Hồ Ly xảy ra xích mích? Không sợ vì một chiêu này mà khiến Tiết Hồ Ly bị tổn thương?

Bạch Lập Nhân theo thói quen định mĩa mai vài câu, nhưng chỉ nhếch môi mà không nói.

Hiện tại anh không biết liệu mình và Diệu Diệu có tương lai hay không, vì vậy anh không nên nhúng tay vào chuyện của cô làm gì.

“Không sao, em là nhân viên lâu năm của công ty, chuyện nhỏ thế này em làm chủ là được.” Bạch Lập Nhân cũng chỉ có thể thản nhiên tỏ vẻ như vậy mà thôi.

Nhưng vài nhân viên ngồi bên cạnh đều cười: “Diệu Diệu của chúng ta ngày càng ra dáng giám đốc phụ nhân nha!”

Diệu Diệu nhất thời lúng túng, nhưng không biết phải phản bác lại thế nào.

Kiểu cười này rất mờ ám, Bạch Lập Nhân thật sự đầu không nổi nữa.

Anh xoay người, bước nhanh vài bước nhưng không thấy Diệu Diệu đuổi theo, đành phải dừng chân lại.

“Em không vào văn phòng à?!” Giọng điệu như đang dò hỏi.

Anh sợ chân cô chưa khỏe, ngồi một chỗ mãi thế kia sẽ không tốt.

Hơn nữa...

“Không cần đâu, em còn chưa mệt!” Diệu Diệu vẫy vẫy tay.

Cô rất bận, không rảnh để nghỉ ngơi.

Cô là người quen thuộc với công việc của công ty nhất, hiện tại có vài người đã thôi việc, cô đều phải thay họ bổ sung công việc.

Bạch Lập Nhân không nhin được nữa, đành phụng phịu giật vắn kiện trong tay cô đi.

“Không phải lúc này nói muốn ôm một cái à? Không đến văn phòng thì sao anh để em ôm được?!” Anh sĩ diện, lời nói hầu như chỉ được phát ra từ kẽ răng, cho dù người khác có vênh tai cao đến mức nào cũng không thể nghe thấy.

Vào văn phòng, cô ôm anh, còn anh tiếp tục làm việc!

Chỉ cần nha đầu này không làm sức khỏe của mình bị ảnh hưởng thì anh không sao cả, hy sinh chút sắc đẹp đi.

Diệu Diệu lại bị thái độ của Bạch Lập Nhân chọc cười.

Ngay giữa tình huống khó khăn thế này mà không hiểu sao lòng cô lại như nở hoa.

...

Sáng sớm, bọn họ cùng nhau tỉnh lại trên một chiếc giường.

Tối qua, Diệu Diệu mệt nên đi ngủ trước, còn anh thì không biết đến mấy giờ mới vào giường nghỉ ngơi.

Cô chỉ biết khi tỉnh lại thì phát hiện mặt mình đang dán vào ngực Bạch Lập Nhân, im lặng nằm ngủ trong lòng anh.

Từ sau khi hồi hồn, đây là lần đầu tiên bọn họ ngủ chung một chỗ.

Chỉ là, cô bây giờ không cách nào có tâm trạng đi nghe nhịp tim như sấm đập của mình, cũng không có thời gian hưởng thụ khoảnh khắc này.

Diệu Diệu chưa kịp rửa mặt đã vội vàng với tay lấy di động đặt trên đầu giường gọi điện thoại cho quản lý Ngô.

Nhưng không ngờ câu trả lời của đối phương vẫn là bốn chữ “thành thật xin lỗi”.

“Ngài thật sự không thể cân nhắc sao?” Mới sáng tinh mơ, tâm trạng của Diệu Diệu đã rơi vào đáy cốc.

Kể thấp cổ bé họng dễ bị bắt chẹt, sau một đêm suy nghĩ kỹ càng, quản lý Ngô quyết định nói thẳng tình hình thực tế cho Diệu Diệu biết.

“Ông nói thiên kim của tập đoàn Mông Âu bảo các ông không được cho chúng tôi vay vốn? Nếu không bọn họ sẽ dùng quan hệ của mình chèn ép ngân hàng của các ông sao?!” Diệu Diệu trợn mắt.

Quản lý Ngô thở dài một tiếng xin lỗi: “Xin lỗi cô, sức ảnh hưởng của tập đoàn Mông Âu trên thị trường quá lớn, giao thiệp lại rộng, chúng tôi không thể vì công ty của các cô mà chuốc họa vào thân được.”

Cúp điện thoại, Diệu Diệu vẫn chưa hết bàng hoàng.

Người trên giường cũng lẳng lặng mở mắt.

Âm lượng điện thoại của cô rất lớn, cuộc nói chuyện vừa rồi anh nghe được hết.

“Bạch Lập Nhân, chúng ta nên làm gì bây giờ? Còn mười triệu tiền vay, ba ngày sau là đến kỳ hạn rồi!” Diệu Diệu luống cuống chân tay.

Bọn họ đã trả hai chục triệu cho ngân hàng, bây giờ không vay được thì mười triệu kia thì làm sao bây giờ?

Còn nữa, tiền lương, tiền thưởng cho nhân viên, thêm hơn mười triệu tiền vải phải kết toán trong vòng nửa tháng nữa!

Bọn họ nên làm cái gì bây giờ?

“Cô khuyên Bạch Lập Nhân nên hạ mình đi cầu xin thiên kim tiểu thư nhà họ đi, đối đầu với tập đoàn Mông Âu thì các cô đâu không lại đâu.”

Câu nói cuối cùng của quản lý Ngô vẫn còn quanh quẩn trong đầu bọn họ rất lâu.

Béo: Tra nữ lại bò lên sàn ()

Lại dính chính thêm một chút, trong tài khoản của Bạch Lập Nhân dư ra 3 trăm triệu, chứ không phải 3 tỉ. Lại thành thật xin lỗi mọi người

Đạo này lắm lỗi sai quá, chắc phải tự kiểm điểm ==

120. Q.7 - Chương 12

Bạch Lập Nhân ở quán cà phê chờ người.

Ngay khi anh mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ lần thứ 13, cuối cùng Đỗ San San mặc quần áo trắng tinh, áo khoác lông xù, cao quý như một đóa hoa xinh đẹp được trưng bày trong tủ kính - đến muộn nửa tiếng cũng đã bước vào.

“Thật xin lỗi, kẹt xe!” Cô ta ngồi xuống, câu giải thích này nghe thế nào cũng không hề có chút thành ý.

Bạch Lập Nhân hôm nay không giống với ngày thường, thấy thế thì không chút vội vàng, đáp: “Không sao, tôi chỉ muốn nói chuyện tử tế với cô một chút.”

“Có chuyện gì? Tôi rất bận.” Đỗ San San giả vờ bày ra bộ dạng thiếu kiên nhẫn.

“Tôi chỉ muốn hỏi cô, trong vụ việc này, cô đóng vai gì?” Thái độ của Bạch Lập Nhân càng lúc càng lạnh nhạt: “Bản thiết kế có phải do cô trộm hay không?”

“Bản thiết kế? Bản thiết kế gì?” Đỗ San San giả vờ vô tội: “Công ty của các người bị mất bản thiết kế sao?”

Quả nhiên đúng như anh đoán, đối phương sẽ không dễ dàng chịu thừa nhận, con đường chứng minh bản thiết kế bị ăn cắp xem ra rất khó khăn.

Kỳ thật, chuyện cũng không cần thiết phải đi đến bước này.

“Mục đích cô làm vậy là gì?” Đây mới là điều mà anh muốn biết.

“Không có gì, phụ nữ ấy mà, ai mà chẳng tùy hứng, nếu như không chiếm được thứ mình thích thì chi bằng cứ đập đổ còn hơn.” Cô ta trả lời với vẻ mặt rất ngây thơ.

Bạch Lập Nhân nghe xong thì đột nhiên muốn cười.

Bọn họ biết nhau đã hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên anh nhận ra, San San thật sự là một thiên kim tiểu thư.

Thì ra trước kia cô ta luôn đem bộ mặt giả nhân giả nghĩa ra để gạt anh.

Đúng là rất vất vả.

“Cô quyết định muốn phá hoại tôi?” Anh phát hiện bản thân mình đã lầm, đáng lẽ anh không nên ôm chút hy vọng cuối cùng mà hẹn cô ta ra đây.

Anh hối hận rồi, anh đã từng nghĩ, người bạn này của mình thật ra không cố ý làm vậy.

Anh nghĩ, Đỗ San San cũng chỉ hơi tùy hứng một chút, nếu một tiếng xin lỗi của anh có thể giải quyết được vấn đề, anh không hy vọng vì chuyện của mình mà khiến Diệu Diệu vất vả.

“Hắn anh cũng biết, tôi có tiền, chỉ cần tôi bỏ chút tâm tư muốn đấu với anh thì chuyện đó cực kì đơn giản.” Đỗ San San cúi người lại gần, lộ ra nụ cười đắc ý: “Anh Lập Nhân, ai bảo anh có một ông bố có tiền mà lại không muốn dựa vào? Bây giờ thì ngay cả một đường để lui cũng chẳng có đâu!”

Bạch Lập Nhân không nói tiếng nào mà đứng phắt dậy.

Tính tình anh vốn cứng rắn, cho dù có hạ mình đến mấy thì vẫn không thể nào đi cầu cạnh phụ nữ được.

Coi như hôm nay đi không công vậy.

Vì anh phát hiện, hai người bọn họ cùng nhau lớn lên là một sai lầm.

Trong lòng anh vốn nghĩ, nếu không có tình yêu thì vẫn còn tình nghĩa, nhưng hiển nhiên đối phương không nghĩ vậy.

Ngay lúc Bạch Lập Nhân xoay người bước đi, Đỗ San San với tay giữ anh lại.

“Anh Lập Nhân, anh không cầu xin tôi à?” Cô ta lại cười ha hả.

Khóe môi Bạch Lập Nhân mím chặt, anh lười phải mở miệng nói thêm câu nào, chỉ hất tay định rời đi.

“Động Lực do anh tự tay thành lập, bây giờ đột nhiên suy sụp như vậy, anh không cần sao?” Đỗ San San truy vấn.

Không cần? Nếu không cần thì anh còn đến chỗ này làm gì?!

Bạch Lập Nhân quay sang, lạnh lùng nhìn thẳng vào Đỗ San San.

“Anh Lập Nhân, nghe nói sức khỏe mẹ Bạch không được tốt, kết quả kiểm tra sức khỏe mấy năm gần đây cho thấy creatinin trong máu cao hơn bình thường thì phải.”

Ngay cả chuyện này mà cô ta cũng biết?

“Nếu anh suy sụp, mẹ Bạch bị sốc, lượng creatinin không khống chế được tăng cao, biến thành suy thận, phải đi lọc thận, anh không có tiền thì sao làm người con hiếu thảo được?!”

Cô con mẹ nó bị suy thận thì có!

“Phải cảm ơn cô rất biết thay tôi lo lắng nhỉ?” Bạch Lập Nhân cười lạnh.

“Liêu Diệu Trần có biết không?” Về mặt cô ta đột nhiên trở nên đồng tình: “Cô ta có biết anh kì thật không phải kẻ có tiền không? Nếu gả cho anh, không chỉ một căn nhà tân hôn không có, lại còn có thêm một bà mẹ chồng bệnh tật, hiện tại ngay cả công ty cũng sắp phá sản, tương lai còn có hy vọng gì sao?! Đối với một người phụ nữ mà nói, loại tương lai này thật sự rất đáng sợ!”

Cô biết, cô đều biết hết!

Bạch Lập Nhân cuộn chặt tay.

Nguyên nhân là vì Liêu Diệu Trần đều biết rõ, chính điều đó mới khiến anh mất đi tự tôn!

“Anh Lập Nhân, bây giờ ngoài chuyện cho cô ta một cơ thể cường tráng, anh còn có cái gì nữa?” Đỗ San San cười hỏi.

Lời nói này như mũi tên bắn xuyên qua tim anh.

“Nói xong chưa?”

Nói xong rồi, thì anh có thể đi được rồi chứ?!

Nhưng Đỗ San San vẫn nắm chặt tay anh không buông.

Lòng bàn tay Bạch Lập Nhân bỗng có cái gì cứng cứng đặt vào, anh vừa cúi đầu thì thấy...

Là chìa khóa.

Chìa khóa khách sạn.

“Anh Lập Nhân, không bằng anh đem cơ thể cường tráng của mình cho tôi mượn một đêm, sau khi dùng xong, tôi cam đoan sáng mai anh sẽ nhận được điện thoại của ngân hàng! Như vậy, cả tình cảm lẫn tiền tài của các người đều được bảo toàn, không phải sao?!” Đỗ San San đưa ra giao dịch, cười quyến rũ: “Dù sao đối với đàn ông các anh mà nói, vụ mua bán này chỉ có lời, chứ không có lỗ!”

Liêu Diệu Trần cướp bạn trai của cô ta, cô ta nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng vậy đâu!

Chỉ cần Bạch Lập Nhân cần câu...

Đối với đoạn tình cảm này, từ yêu đến hận, Đỗ San San vốn chỉ có dự định phá hủy, hơn nữa cô ta muốn có được anh, sau đó ra sức sỉ nhục anh!

Nếu, nếu anh đồng ý...

Đêm nay, cô ta nhất định sẽ không khách khí!

Bạch Lập Nhân nhìn gương mặt đơn thuần trước mắt, đột nhiên không rét mà run.

Bọn họ thật sự từng biết nhau sao?

Từng ngón từng ngón, trước vẻ mặt ngày càng cứng đờ của đối phương, Bạch Lập Nhân gỡ tay cô ta ra.

“Bạch Lập Nhân! Anh!” Không biết tốt xấu?

Bạch Lập Nhân quay người ngồi lại lần nữa, ngay lúc Đỗ San San kinh hãi ra mặt, tưởng anh đổi ý.

Chỉ thấy, anh lạnh lùng xé túi khăn ướt đặt trên bàn, khó có thể chịu được đem nắm ngón tay vừa bị người khác chạm vào lau sạch sẽ.

Sau đó, lịch sự vứt vào thùng rác.

Trước vẻ mặt tái mét của Đỗ San San, Bạch Lập Nhân mở miệng: “Tạm biệt.”

Sau đó không thèm quay đầu lại mà ngoảnh mặt đi thẳng.

Vì vừa có người đem chút tình nghĩa còn sót lại của bọn họ đập đổ.

Bỗng dưng...

“Bạch Lập Nhân, anh chờ đi, tôi sẽ mua đứt công ty của anh, từng bước từng bước phá hủy nó!” Đỗ San San ở phía sau điên cuồng gào thét.

Anh ta dám sỉ nhục cô!

Trước tình hình này, anh ta dám không quỳ xuống đất cầu xin cô, mà lại dám sỉ nhục cô!

Bạch Lập Nhân bước ra khỏi quán cà phê.

Đột nhiên anh cảm thấy, thật ra nếu nhìn kỹ thì bầu trời cho dù có bị ô nhiễm đến mấy vẫn luôn luôn là màu xanh.

Anh lấy điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc.

“Đang ở đâu?” Bạch Lập Nhân hỏi hận, tự dưng giữa trưa lại chạy đi hẹn Đỗ San San ra ngoài, không bằng đưa cô đi ăn cái gì đó bồi bổ hơn.

Gần đây, cô vì anh mà phải ngồi xe lăn hết chạy hướng Đông rồi lại chạy hướng Tây, rất vất vả.

“Em đang ở...” Diệu Diệu ở đầu dãy bên kia cứ ấp a ấp úng mãi.

“Em ở đâu?” Bạch Lập Nhân lập tức cảnh giác.

“Em mời quản lý ngân hàng đi ăn cơm, xem có nhờ họ giúp đỡ được không.” Diệu Diệu ngập ngừng một hồi rồi mới trả lời.

Phải không?

Anh cau mày.

“Hai người đang ở chỗ nào? Anh cũng qua.” Bạch Lập Nhân lập tức yêu cầu.

“Không cần, anh không thể đến!” Cô hốt hoảng.

Anh không thể đến?

“Liêu Diệu Trần, em nghe đây, bất luận em đi gặp ai cũng không được đồng ý bất kì điều gì mình không làm được!” Anh lo lắng Bạch Lập Nhân lo lắng nói.

[iBéo: Tiếp đến là tra nam tái xuất giang hồ ()

121. Q.7 - Chương 13

Là cô chủ động hẹn Tiết Khiêm Quân đúng lúc Bạch Lập Nhân có hẹn.

“Anh không ngờ với sức khỏe như vậy mà em còn đi làm được.” Vừa gặp mặt, ánh mắt Tiết Khiêm Quân đã lộ rõ vẻ trách cứ.

“Không sao, tôi hồi phục rất nhanh, ra ngoài làm việc trái lại rất có tinh thần.” Vì để chứng minh lời mình nói là thật, Diệu Diệu còn chống tay đứng lên, lúc la lúc lắc đi một đoạn.

Gần đây cô rất cố gắng để có thể phục hồi sức khỏe, hai chân cũng đã khá hơn rất nhiều, mấy hôm nay, Diệu Diệu đã có thể bước được vài bước mà không cần vật gì đỡ.

Tuy rằng tư thế đi của cô khó coi đến mức thê thảm.

Nhưng cũng không sao, dù gì anh ta cũng chỉ là bạn bè bình thường, cho dù có ngã sấp xuống cũng không sợ bị mất mặt.

“Được rồi, được rồi, tin em rồi.” Tiết Khiêm Quân ngăn cô lại, sợ cô vất vả nên vội vàng đỡ cô ngồi xuống.

“Gần đây sao rồi, dạ dày còn đau không?” Đợi Diệu Diệu ngồi xuống rồi Tiết Khiêm Quân mới thân thiết hỏi.

Vì tính độc đoán của Bạch Lập Nhân mà lâu rồi anh ta chưa được gặp cô.

“Tiết Khiêm Quân, tôi tìm anh là vì chuyện khác.” Diệu Diệu hít sâu một hơi, cô không muốn lãng phí thời gian để ngồi đây hàn huyên.

Trước thái độ nghiêm túc của Diệu Diệu, mắt anh ta bỗng tối sầm lại.

“Dạ dày của em không tốt, gọi món trước đi, chuyện khác từ từ nói.” Tiết Khiêm Quân tự nhiên mỉm cười, vẫn sẵn sàng như cũ.

Vì vậy Diệu Diệu chỉ có thể nhẫn nại chờ anh ta gọi món.

“Tiết Khiêm Quân, anh và Đỗ San San gần đây có gặp nhau không?” Diệu Diệu vội vàng hỏi.

Lúc trước khi còn làm việc ở Đằng Long, cô chỉ biết có một khoảng thời gian, Tiết Khiêm Quân và chủ tịch tập đoàn Mông Âu rất hay gặp nhau, đối phương dường như còn đánh giá anh ta rất cao.

“Sao em lại hỏi vậy?” Tiết Khiêm Quân nhướng mày, đã biết còn có chuyện gì.

“Tôi nghĩ chắc anh cũng biết Đỗ San San gần đây muốn làm chuyện gì, hiện tại cô ta không tiếc dùng một lượng lớn nhân lực và tài lực để đối phó với chúng tôi, liệu cha cô ta có biết chuyện này không?!”

Điều duy nhất mà Diệu Diệu có thể nghĩ đến chính là chủ tịch tập đoàn Mông Âu có nhúng tay vào chuyện này, dù sao nếu không có cha mình giúp sức, Đỗ San San cũng sẽ không có bản lĩnh như vậy.

“Từ sau khi hủy hôn, anh và bác Đỗ cũng rất ít khi gặp mặt, hơn nữa anh nghĩ ông ấy cũng không muốn gặp mình đâu.” Tiết Khiêm Quân không để ý đến vẻ mặt đang thay đổi của Diệu Diệu, chỉ ôn hòa hỏi gì đáp nấy.

Tuy việc hủy hôn là do Đỗ San San đề nghị, nhưng mọi người đều biết rốt cuộc đã có chuyện gì đã xảy ra.

Chủ tịch Đỗ lúc đó địa vị rất cao, đâu thể chịu được việc mất mặt như vậy, nên rất tức Tiết Khiêm Quân và Diệu Diệu.

Đỗ San San sở dĩ có thể thuyết phục được cha cô ta, lại bảo toàn được bản kế hoạch của Tiết Khiêm Quân, có thể tưởng tượng được, cô ta đã thành công biến Diệu Diệu thành một người phụ nữ tâm cơ, giỏi dụ dỗ đàn ông đến mức nào.

“Anh có thể hẹn gặp chủ tịch Đỗ hộ tôi được không? Tôi có thể giải thích, lúc đó tôi không cố ý phá buổi lễ của hai người, nhảy lầu cũng chỉ là tai nạn ngoài ý muốn mà thôi!” Diệu Diệu lo lắng nói.

Sắc mặt Tiết Khiêm Quân hơi biến hóa.

Nhảy lầu chỉ là tai nạn ngoài ý muốn.

Từ lúc tỉnh lại trong bệnh viện đến giờ, Diệu Diệu đã lặp lại lời này vô số lần.

“Từ sau khi chia tay với anh, trước khi nhảy lầu, tôi và Bạch Lập Nhân đã bắt đầu yêu nhau, tình cảm của hai chúng tôi rất tốt, làm gì có tâm tư đi phá hoại hôn lễ của các người?!” Nếu biết sẽ đắc tội với chủ tịch Đồ, cô còn lâu mới ngu ngốc mà đi tham gia buổi lễ đó.

Tiết Khiêm Quân trầm mặc một lúc lâu, rất lâu, sau đó mới hẽ thở dài: “Diệu Diệu, em không biết nói dối.”

Diệu Diệu nháy mắt bị vạch trần nên sắc mặt có chút xấu hổ.

Quả thật, cô và Bạch Lập Nhân không bắt đầu sớm như vậy.

“Nếu anh đã biết tôi không biết nói dối, vậy tại sao không tin tôi? Tôi thật sự không ngốc đến mức đi nhảy lầu tự sát để phá buổi lễ đính hôn đó của anh!” Cô phản ứng cũng rất nhanh.

Một câu này khiến sắc mặt Tiết Khiêm Quân cứng đờ.

Từ sau khi cô tỉnh lại đã hết lần này đến lần khác nói rõ, lần thứ nhất, lần thứ hai, Tiết Khiêm Quân còn có thể giả vờ không thừa nhận, nhưng những lần sau, anh ta làm sao có thể tự thôi miên bản thân đừng nghe, đừng để ý?

Diệu Diệu tiếp tục kiên quyết nói: “Tôi và Bạch Lập Nhân tuy không bắt đầu sớm như vậy, nhưng tôi nghĩ khi đó mình quả thật đã có tình cảm với anh ấy.” Diệu Diệu cắn cắn môi, quyết định nói hết những lời trong lòng: “Tôi thừa nhận, bản thân thật sự từng thích anh, nhưng lúc anh quyết định đính hôn thì cảm giác đó đối với tôi mà nói, đã hoàn toàn chấm dứt rồi.” Lý trí và tình cảm của Diệu Diệu vốn rất mâu thuẫn, quan niệm về đạo đức của cô rất nặng, khi đó, cô xác định bản thân không thể tiếp tục yêu một người sẽ trở thành chồng của người khác được.

Mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Vì những lời Diệu Diệu vừa nói mà Tiết Khiêm Quân cứng đờ.

“Tôi cũng không biết cảm giác của mình dành cho Bạch Lập Nhân khi nào thì bắt đầu, có lẽ là vì bị anh tổn thương nên thay đổi tình cảm? Phụ nữ chẳng phải thường như vậy sao? Bị một người đàn ông tổn thương, sẽ rất dễ dàng yêu một người khác sẵn sàng đi an ủi mình?” Tuy rằng Diệu Diệu chỉ xem đây là giả thiết, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không dám xác định: “Hoặc là, thật ra tôi đã thích anh ấy từ lâu, chỉ là không phát giác mà thôi?”

Cô không thể xác định, cũng không dám chắc chắn, tình yêu thường là vậy, không hề rõ ràng, một khi nó đến thì rất kì diệu, Diệu Diệu chỉ biết, tình cảm cô dành cho Bạch Lập Nhân đến rất nhanh, cũng rất đột ngột.

“Tôi nhớ khi mình thất tình là lúc họp lớp, là tôi kéo nhầm anh ấy ra ngoài.” Khi nhớ lại ngày đó, tâm trạng Diệu Diệu không hề đau khổ, ngược lại lại thấy lo lắng: “Cách anh ấy an ủi tôi rất đặc biệt, sau đó, khi anh ấy thừa nhận mình đã từng động tâm với tôi, tim tôi đã đập rất nhanh. Anh ấy ép nước mắt tôi chảy ra, cuối cùng lúc tôi tựa vào vai anh ấy khóc đến phát run, tôi đã nghĩ: Có anh ấy ở đây thật tốt.”

“Khi đó tôi thậm chí còn nghĩ, nếu là anh ấy, nhất định sẽ không tổn thương tôi đến vậy.” Sở dĩ Diệu Diệu nói vậy, cũng không phải cố ý muốn chỉ trích Tiết Khiêm Quân, mà chỉ muốn đem tâm trạng của mình ngày đó thành thật nói ra.

Nhưng những lời này đối với Tiết Khiêm Quân còn nặng nề, tàn nhẫn hơn bất cứ điều gì, khiến gương mặt anh ta dần trở nên trắng bệch.

“Tuy tình tình anh ấy không tốt, nhưng cách đối nhân xử thế thực sự rất chân thành, thích là thích, ghét là ghét, sẽ không cố gắng ngụy trang khiến những người bên cạnh hoang mang.” Diệu Diệu cũng là người đơn giản, cô vốn nghĩ đoạn nhân duyên này thực sự rất tốt.

Mỗi người đều có cách sống riêng của mình, Tiết Khiêm Quân vĩnh viễn không thể thắng thắn được như Bạch Lập Nhân.

“Còn nữa, không sợ anh cười chứ... tôi là người thổ lộ với anh ấy trước đó.” Cô thành thật thừa nhận.

Đây là lần đầu tiên bị người ta chụp mũ cho cái danh là người theo đuổi đó!

“Có điều tôi rất tự tin tình cảm của chúng tôi là tình cảm hai phía, tuyệt đối không phải tình đơn phương.” Khi còn bị cách hôn, Bạch Lập Nhân vì cô mà làm rất nhiều chuyện, cũng chính vì vậy mà cô mới đủ tự tin để nói thế.

Tâm trạng Tiết Khiêm Quân càng ngày lúc càng chìm xuống, vì giờ phút này, trên mặt Diệu Diệu có một loại biểu cảm gọi là hạnh phúc.

Rõ ràng đến thế, khiến người khác không thể không thừa nhận.

“Từ sau khi linh hồn bị tách ra khỏi cơ thể, tôi lập tức đi theo anh ấy mà không cần suy nghĩ. Vì chỉ nơi nào có Bạch Lập Nhân, tôi mới cảm thấy không sợ hãi, không cô đơn. Về sau, khi có người phụ nữ khác lại gần anh ấy, tôi khó chịu, tôi giận dữ, khi đó tôi mới biết bản thân thực sự thích anh ấy, loại cảm giác đó đến rất nhanh, cũng rất mãnh liệt...” Nhiều lúc cô từng nghĩ, có phải vì mình như vậy nên mới đắc tội Đỗ San San, gây phiền phức cho Bạch Lập Nhân?

Nhưng cô không muốn buông tay.

“Xin lỗi, anh không muốn nghe nữa!” Tiết Khiêm Quân lên tiếng ngắt lời Diệu Diệu.

Cô ngẩn người, thu vẻ mặt hơi có phần đau khổ của người ngồi đối diện vào mắt.

“Tôi... không có ý khoe khoang gì đâu...” Diệu Diệu bất an giải thích.

“Anh biết.” Chính vì biết nên mới thấy đau.

Nếu con người có thể vĩnh viễn sống trong thế giới huyền hoặc của mình thì tốt biết mấy? Nhưng éo le là lý trí và năng lực phân tích của Tiết Khiêm Quân rất tốt.

Tình cảm của anh ta không muốn thừa nhận, nhưng lý trí lại nói rằng mỗi một câu, mỗi một biểu tình của Diệu Diệu đều là sự thật.

“Không thể cho anh một cơ hội nữa sao?” Tiết Khiêm Quân chỉ có thể cố chấp với vấn đề này. “Con người ai cũng có khi phạm phải sai lầm, chẳng lẽ sai một lần thì vĩnh viễn không thể nào quay lại sao?” Anh ta chỉ hy vọng cô in một cơ hội cạnh tranh công bằng.

Diệu Diệu trầm mặc vài giây rồi lắc đầu: “Không thể, không có cơ hội.”

Lòng của cô rất nhỏ, không thể cùng lúc chứa hai người đàn ông.

Cô biết, cô thẳng thừng như vậy thì có phần tàn nhẫn, nhưng cô không thể không dùng dao sắc chặt dây rối, nếu cứ tiếp tục dây dưa thì chắc chắn ai cũng sẽ bị tổn thương.

“Thật ra, tôi đã cho anh một cơ hội.” Diệu Diệu nói thẳng: “Tôi không thể vì một lần sai lầm mà hoàn toàn phủ nhận một người, nhưng tôi cũng sẽ không để người khác có cơ hội tổn thương mình lần thứ hai.”

Về mặt Tiết Khiêm Quân đành lại.

Diệu Diệu thẳng thừng: “Nữ Nữ.”

Cô nói ra hai chữ này lập tức khiến Tiết Khiêm Quân tái mặt.

Bàn tay cầm ly nước thủy tinh của anh ta run lên nhẹ nhẹ.

“Thật ra, linh hồn của tôi bị tách ra khỏi cơ thể có quan hệ rất lớn với chuyện bị Nữ Nữ nhập vào người để đi tìm anh trai.” Chuyện gì cũng có nhân có quả, tất cả dường như đã được định trước.

Tiết Khiêm Quân buông ly, cúi đầu nói: “Xin lỗi em, anh không biết em thiếu mất hai vía, anh chỉ nghĩ đưa Nữ Nữ về bên cạnh anh trai nó là kết quả tốt nhất đối với con bé.” Bị quỳ dây dưa nên sợ hãi, một mối, quyết định lúc đó của anh ta đã thể hiện lựa chọn ích kỷ nhất của bản thân.

Chỉ là, anh ta không ngờ Diệu Diệu biết rõ mình thiếu mất hai vía mà vẫn còn đưa lá bùa hộ mệnh quan trọng như thế ỉn.

Trên cổ Tiết Khiêm Quân vẫn còn đang đeo lá bùa đó.

Không phải vì anh ta sợ lại bị quỳ làm phiền, mà là vì muốn nhớ lại đoạn tình cảm mà mình từng có.

Hiện tại, Diệu Diệu không muốn nhắc đến những điều này nữa.

“Tiết Khiêm Quân, thật ra nguyên nhân chủ yếu mà hôm nay tôi tìm anh, là muốn hỏi cho rõ ràng chuyện tài khoản của Bạch Lập Nhân thừa ra ba trăm triệu không rõ lý do, điều này có phải do anh nhúng tay vào hay không?” Nếu không hỏi rõ vấn đề này, cô ngủ không ngon.

Nét mặt cô nồn nóng như vậy, dường như mạng của mình và người đàn ông kia đã thống nhất thành một thể.

Tiết Khiêm Quân vẫn hạ mắt, hàng lông mi thật dài chậm rãi chớp rồi lại chớp.

Thật lâu, thật lâu sau, anh ta mới chậm rãi hỏi: “Trong lòng em, anh là loại người ti bỉ như vậy sao?”

Diệu Diệu cứng người.

“Xin lỗi, tôi...” Cô cũng không muốn nghi ngờ anh, nên mới đến để hỏi cho rõ ràng.

“Đằng Long hiện tại ngày nào cũng có người tìm đến cửa, đánh đánh giết giết cũng có, ngày nào cũng náo loạn, vì Đằng Long có một khoản tiền do dân lập đã bị người ta đánh cắp.” Tiết Khiêm Quân nói.

Anh ta đã chuyển đi rất nhiều tiền, nhưng chỉ chuyển những khoản có thể chuyển, và chuyển ột số ít khách hàng bắt buộc phải chuyển.

Còn người nào đó chỉ việc vỗ mông bước đi, vì để chờ ờ một con đường sống sau khi ra tù mà đem Đằng Long vét sạch, ngay cả tài khoản do người dân lập cũng dám động vào.

Nhưng những chuyện đó đều không ảnh hưởng gì đến anh ta.

Anh ta chỉ là một quản lý nhỏ nhỏ, đối diện với pháp luật, anh ta không cần phải gánh vác trách nhiệm gì cả.

Không giống người nào đó, là một người rất thiếu kiến thức về pháp luật.

“Anh đối với đồng tiền đó không quan tâm, nếu không trả lại cho người dân thì vẫn là khoản tiền phi pháp, mà nếu cảnh sát có tra ra được khoản tiền đó hay không cũng không phải là chuyện anh cần quan tâm.” Tiết Khiêm Quân nhất định sẽ không để bản thân dính vào chuyện này.

Những lời cô nói hôm nay, anh ta sẽ xem như chưa từng nghe qua.

“Nhưng thật ra em không cần thay Bạch Lập Nhân khẩn trương như vậy, cho dù không động vào số tiền kia thì cậu ta cũng phải giải quyết vấn đề trước mắt đã.” Tiết Khiêm Quân uống một ngụm nước, thông thả nói: “Em cũng không cần phải đi tìm chủ tịch Đỗ, vì người khác cũng sẽ không thèm để ý đến em, suy cho cùng thì đây vẫn là ân oán giữa Bạch Lập Nhân và Đỗ San San thôi.”

Diệu Diệu sững sốt, hiểu rõ đối phương muốn nói gì.

“Trưa hôm nay, cậu ta hẹn Đỗ San San nói chuyện.” Tiết Khiêm Quân thẳng thắn cho Diệu Diệu biết.

Cô biến sắc.

“Anh nghĩ, Đỗ San San sẽ thừa cơ yêu cầu một số thứ, nếu cậu ta đồng ý thì trận này hẳn sẽ không gặp khó khăn gì, dù sao kế hoạch của Đỗ San San cũng chẳng lấy gì làm vững chắc.”

Tiết Khiêm Quân nói nghe rất thoải mái, nhưng Diệu Diệu nghe xong thì tái mặt.

Đỗ San San kia thì có thể có yêu cầu gì chứ, ngoài quay lại thì cũng chỉ có quay lại mà thôi!

Bạch Lập Nhân sẽ không...

“Anh nghe nói Đỗ San San đã đặt sẵn phòng ở khách sạn rồi.” Tiết Khiêm Quân nói hết tất cả những gì mình biết cho Diệu Diệu nghe.

Anh ta thừa nhận bản thân cố ý.

“Ngày mai hẳn là em sẽ có thể nhìn thấy ít tin về giao dịch của bọn họ, có thể là video hoặc ảnh giường chiếu chẳng hạn.”

Hai chân Diệu Diệu run rẩy.

“Đỗ San San nhất định sẽ lấy chuyện này ra để đả kích hai người, phá hư chuyện của hai người! Hơn nữa, cô ta còn muốn chen chân vào... Diệu Diệu, em muốn lại lần nữa bị người khác bỏ rơi sao?” Tiết Khiêm Quân không muốn nhìn thấy bộ dạng chật vật của Diệu Diệu nên đem tất cả kế hoạch của đối phương ra nói cho cô nghe.

“Không được, tôi không thể để anh ấy mắc mưu được!” Cô vội vàng lộn ngược túi xách, nhưng cổ thể nào cũng không cầm nổi điện thoại lên.

Tiết Khiêm Quân giơ tay ngăn cản.

“Nếu cậu ta tự nguyện thì làm sao em ngăn lại được?” Anh ta dè tay Diệu Diệu lại, tàn nhẫn nói: “Nếu chuyện đã xảy ra, em sẽ cho Bạch Lập Nhân cơ hội sao?”

Diệu Diệu vẫn run run, vẫn run run.

Không được, nếu... nếu Bạch Lập Nhân lên giường với Đỗ San San, ngay cả ý định tự tử cô cũng có.

“Không, không đâu.” Diệu Diệu vắt vẻo cố gắng nhếch môi tự thuyết phục bản thân.

Bạch Lập Nhân và cô đã thử rồi, phương diện đó, anh không làm được đâu!

Nhưng, thật sự là anh “không được” sao?

Thật ra, Diệu Diệu từng hoài nghi vấn đề là do mình, bằng không sao lại khéo như vậy?

“Nếu anh là cậu ta, anh sẽ.” Tiết Khiêm Quân lại nói: “Đối với đàn ông mà nói, sự nghiệp quan trọng hơn tất cả.”

Đối phương chỉ muốn có một đêm, cũng không phải là chuyện giết người phóng hỏa gì.

“Không đâu, anh ấy không làm vậy đâu!” Diệu Diệu kiên quyết tin tưởng.

Cô không xui xẻo như vậy đâu, sẽ không bị tất cả bạn trai bán đứng như vậy đâu!

“Vây, anh gọi điện hỏi kết quả xem sao.” Tiết Khiêm Quân cầm đi động bấm một dãy số.

Tim Diệu Diệu đập cực nhanh.

Điện thoại vừa mới kết nối, Tiết Khiêm Quân còn chưa kịp mở miệng hỏi đã bị đầu dây bên kia tức giận gào thét.

Chỉ nghe vài câu, anh ta đã ngắt máy để tránh việc đối phương biết việc mà chạy lại đây.

“Được rồi, em thắng, cậu ta không đồng ý.” Tiết Khiêm Quân nhàn nhạt thừa nhận.

Bạch Lập Nhân, người này quả nhiên mắc chứng nghiện sạch sẽ cấp độ vô địch thế giới!

Diệu Diệu nghe được đáp án thì thở phào: “Tôi đã nói mà, anh ấy sẽ không đồng ý!”

Hai mắt cay cay, cô cố gắng dùng tay lau sạch.

Tiết Khiêm Quân ngây người, vì Diệu Diệu đang vừa cười vừa khóc lau nước mắt.

Lúc này, những giọt nước mắt hạnh phúc của cô như đang tích thành một dòng sông trong lòng anh ta, khiến khoảng cách của hai người càng lúc càng xa.

Anh ta ngơ ngác.

Không thể không thừa nhận, hôm nay bản thân phải chịu rất nhiều cú sốc.

Ngay lúc này, điện thoại của Diệu Diệu vang lên.

Nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, cô cuống quýt nghe máy.

“Ở đâu?” Đối phương vừa mở miệng đã lập tức hỏi.

“Em ở...” Cô ấp úng, nhìn nhìn Tiết Khiêm Quân, không dám nói thẳng, đành phải nói dối: “Em mời quản lý ngân hàng đi ăn, xem có nhờ vả được gì không.” Nói dối xong, cô thậm chí còn không quên khịt khịt mũi, lau nước mắt.

Cô rất nhớ anh nha.

Nhưng mà...

“Không được, anh không thể đến!” Cô hốt hoảng.

Diệu Diệu buông đi động, hoảng sợ: “Tiết Khiêm Quân, chúng ta đi tính tiền thôi.”

Cô cử động khó khăn, đến đây cũng phải nhờ đồng nghiệp đưa đến, nói vậy Bạch Lập Nhân chỉ cần về công ty là biết cô đang ở đâu ngay.

“Nhanh vậy sao?” Tiết Khiêm Quân nhìn mấy món ăn vừa được dọn lên.

Sao cô lại bày ra bộ dạng như đang sợ chồng đến bắt gian vậy?

Lòng anh ta lại thấy như có cái gì đó đang tàn phá.

“Hôm nay em tìm anh còn có chuyện gì?” Tiết Khiêm Quân cố ý thông thả, chậm rãi tiếp tục ăn cơm.

Diệu Diệu do dự một chút, nhớ đến mục đích rồi đáp: “Tôi biết anh giao thiệp rất rộng, vị quản lý ngân hàng này cũng quen biết anh! Có lẽ... tôi biết anh mới thành lập công ty ở Hongkong, cũng hoạt động trong lĩnh vực tài chính, không biết liệu anh có thể...” Cô biết, Tiết Khiêm Quân tuy ngoài mặt hợp tác với chủ tịch Đỗ, thật ra là để di dời tài chính và khách hàng để thành lập công ty mới.

Diệu Diệu sốt ruột, cẩn thận hỏi: “Coi như giúp tôi?!”

Tiết Khiêm Quân dừng lại động tác cầm đũa, người duy nhất anh ta không đề phòng chỉ có Diệu Diệu.

Anh ta không ngờ, Diệu Diệu cái gì cũng không nói nhưng đều thu mọi chuyện vào trong mắt.

Anh ta xem nhẹ cô, nghĩ cô ngốc nghếch, nhưng thật ra xét về phương diện này, cô rất thông minh.

Hoàn toàn tương phản với chuyện tình cảm.

“Anh đồng ý với em, từ giờ trở đi sẽ không nhúng tay vào chuyện của Bạch Lập Nhân và Đỗ San San nữa, còn chuyện khác, xin lỗi, anh không hào phóng như vậy.” Tiết Khiêm Quân cười, khẽ lắc đầu.

Thiếu một quân sư tốt, Đỗ San San rốt cuộc cũng chỉ là một con nhóc bốc đồng mà thôi.

Không giúp đỡ, cũng không đánh tiếp, đây là điều duy nhất mà Tiết Khiêm Quân có thể đáp ứng.

Diệu Diệu thất vọng.

Chẳng lẽ tia hy vọng cuối cùng này cũng tan biến sao?

“Trừ phi...” Anh ta trầm ngâm.

“Trừ phi cái gì?” Ánh mắt Diệu Diệu lập tức sáng rõ.

Có chuyển biến.

“Trừ phi em theo anh đến Hongkong làm việc ở công ty mới, anh sẽ cho em vay số tiền này để giúp Bạch Lập Nhân.”

Tiết Khiêm Quân cười nẹ.

Anh ta rất ích kỷ, hiện tại, anh ta không thể chấp nhận được chuyện người mình thích ở cùng một chỗ với người khác.

Anh ta cần thời gian.

Nên nếu chưa đợi đoạn tình cảm kia phai nhạt, anh ta không muốn chúc phúc cho cô.

Anh ta sẽ cho cô cơ hội để lựa chọn có ở lại hay không.

Đây cũng là đòn phản kích mạnh nhất mà Tiết Khiêm Quân dùng để đánh trả Bạch Lập Nhân.

Hí hí, được treo banner rồi, chân thành cảm ơn cả nhà đã chăm chỉ ment để giúp truyện nhà iem có cơ hội được xuất hiện trên trang bìa

122. Q.7 - Chương 14

Diệu Diệu ở sau lưng Bạch Lập Nhân, không biết đang nói chuyện điện thoại với ai mà cứ do do dự dự mãi: “Anh để tôi suy nghĩ một chút... Mấy ngày nữa tôi sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục...”

Suy nghĩ? Cô suy nghĩ điều gì?

“Diệu Diệu, Tiểu Vĩ gọi chúng ta vào họp.” Bạch Lập Nhân lên tiếng, quả nhiên trông thấy vẻ hốt hoảng của cô.

Diệu Diệu bám tay vào tường, hơi mất tự nhiên mỉm cười rồi bước từng bước về phía anh.

Bạch Lập Nhân định đưa tay đỡ lấy cô.

“Không cần, không cần.” Diệu Diệu đột nhiên khẩn trương đến mức vội vàng cắt điện thoại vào túi, dường như đang giấu bí mật gì đó rất lớn, không muốn cho anh biết.

Hai hôm nay, trông cô lúc nào cũng hoảng hốt, cứ đến nửa đêm lại ngơ ngác ngồi dậy nhìn anh.

Ánh mắt đó trông như đang lưu luyến nhìn vật gì mà mình không nỡ dứt bỏ vậy.

Bạch Lập Nhân có cảm giác, hình như...

Hai người đẩy cửa bước vào văn phòng của Tiểu Vĩ, ba người họ muốn họp kín để bàn bạc một chuyện.

“Sao sắc mặt ông lại kém như vậy?” Bạch Lập Nhân vờ như tiện mồm hỏi.

Thật ra không riêng gì Tiểu Vĩ, sắc mặt mọi người gần đây đều không khá chút nào.

Trận chiến này quả thật khiến bọn họ cực kì mệt mỏi.

“Mấy ngày nay tôi đem nhà đi bán gấp, tiền kiếm được mấy năm nay đều vét sạch, chỗ nào có thể mượn tiền đều đã đi mượn cả rồi, vất vả lắm mới có thể gom được mười triệu tiền mặt.” Tiểu Vĩ xoa xoa trán.

Anh là người đại diện pháp lý cho công ty, nếu khoản nợ ngân hàng này không trả, ắt sẽ phải ngồi tù.

Trong thời gian ngắn hoàn trả ba chục triệu tiền nợ ngân hàng, ai nấy cũng phải chi tiêu dè sẻn đến mức sút đầu mẻ trán.

“Vốn dĩ định lên kế hoạch ổn định cuộc sống, sang năm tranh thủ dành tiền lo chuyện chung thân đại sự, bây giờ thì quên đi, làm gì có người phụ nữ nào đồng ý đi theo tôi chịu khổ chứ? Tốt nhất vẫn không nên làm người ta chậm trễ thì hơn!” Tiểu Vĩ khổ sở cười cười.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Bạch Lập Nhân đột nhiên rung mình.

Nhân duyên của Tiểu Vĩ rất tốt, nhưng từ sau khi công ty xảy ra vấn đề, mấy cô bạn có khả năng phát triển quan hệ đều trở nên thiếu kiên nhẫn với chuyện hẹn hò, thậm chí còn tìm cớ để từ chối.

Diệu Diệu hồi phục rất nhanh, càng ngày càng trở nên quyến rũ như trước đây, điều kiện của cô tốt như vậy...

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Lập Nhân biết mùi vị lo được lo mất trong tình yêu là như thế nào.

Đột nhiên một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay anh, Bạch Lập Nhân nâng mắt thì thấy Diệu Diệu đang cười cổ vũ mình.

Anh nhàn nhạt quay mặt sang chỗ khác.

Lòng anh, rất kiêu ngạo.

“Tiền lương, tiền thưởng của nhân viên và tiền vãi tôi sẽ nghĩ cách xử lý.” Trước ánh mắt ngạc nhiên của Diệu Diệu, Bạch Lập Nhân hạ quyết tâm gánh trách nhiệm.

Tuy người đứng tên công ty là Tiểu Vĩ, nhưng anh cũng góp một nửa cổ phần vào đó, không thể cứ để Tiểu Vĩ đứng ra lo liệu mọi chuyện khi công ty gặp khó khăn được.

Hơn nữa, chuyện này là do anh mà thành, anh có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm.

“Xử lý thế nào đây? Trước mắt còn cả nghìn, cả vạn lỗ hổng!” Tiểu Vĩ không thể lạc quan như Bạch Lập Nhân được.

Cho dù có xoay sở được lỗ hổng tài chính thì danh tiếng của công ty cũng đã bị ảnh hưởng.

Thói đời là thế, chuyện tốt không hay, chuyện xấu cả làng biết.

Không chỉ mỗi bên cung cấp vải dệt gọi điện giục tiền hàng mà rất nhiều chỗ cung cấp các vật liệu khác cũng gọi điện đến, từ trước đến nay, danh dự của công ty và bộ phận quản lý đều chưa từng bị nghi ngờ, nhưng kể từ sau khi sự kiện hàng nhái xảy ra, đa số đại lý đều không đồng ý nhập đợt hàng mùa xuân về nữa, hơn nữa còn yêu cầu công ty bồi thường, thậm chí có đại lý còn chấm dứt hợp đồng hợp tác.

Thị trường mua bán của “Động lực” hiện nay gần như lâm vào khủng hoảng, trận này tuy không có khói thuốc chiến hỏa, nhưng tổn thất kinh tế thì không thể nào đo lường được.

Nếu ba vị cổ đông là bọn họ đã đến đông đủ, Tiểu Vĩ quyết định sẽ nói thẳng: “Hôm nay tôi tìm hai người đến là có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Bạch Lập Nhân và Diệu Diệu cực kì nghiêm túc, bọn họ cứ cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.

“Tôi muốn thương lượng với hai người chuyện đem công ty bán đi.” Tiểu Vĩ cố gắng giữ giọng nói ở mức thoải mái nhất: “Đương nhiên nếu hai người không muốn, tôi chỉ bán riêng cổ phần của mình thôi.”

Quả nhiên, lời vừa nói ra, hai người họ đều ngạc nhiên.

Bán công ty?

Diệu Diệu hoảng hốt, lo lắng hỏi: “Sao có thể bán công ty được? Động Lực chỉ đang gặp chút khó khăn, chúng ta có thể đem nó đi bán dễ dàng vậy sao?”

Bạch Lập Nhân so với cô thì bình tĩnh hơn hẳn, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc: “Sao đột nhiên ông lại có ý này?”

“Trên thực tế, hai ngày nay luôn có người tìm gặp tôi, hứng thú bừng bừng muốn tiếp nhận công ty của chúng ta, hơn nữa họ ra giá không tồi!” Tiểu Vĩ buông thông tay, ra vẻ thoải mái: “Xét cục diện trước mắt, ông nói đối phương có ngốc không?”

Ngốc, tuyệt đối ngốc!

“Tôi nghĩ, nếu đối phương muốn đốt tiền, liều mạng muốn tranh củ khoai bở rẫy này thì cứ cho người ta cơ hội, cho cô ta như ý đi!” Tiểu Vĩ giả vờ cười rất nhẹ nhàng.

“Đối phương là ai?” Thái độ của Bạch Lập Nhân rất lạnh lùng.

Tiểu Vĩ nhẹ nhàng cười: “Dù tôi không nói rõ tên ra nhưng chắc ông cũng đoán được rồi!?”

Cái này, ai cũng hiểu.

“Ông quyết định?” Bạch Lập Nhân hỏi.

“Đúng vậy, tôi quyết định, tôi không muốn ở lại chỗ này! Bán công ty không chỉ có thể giải quyết được nguy cơ trước mắt, hơn nữa, nói thế nào thì nói, cũng có thể còn ít nhất mấy triệu tiền nguyên liệu, bây giờ có thể tìm được đường thoát ỳnh, có sao không làm?”

“Tiểu Vĩ, cậu suy nghĩ kĩ hơn được không?!” Diệu Diệu không nghe được nữa, hai mắt cô đỏ hoe: “Cứ như vậy buông tha công ty, vậy công sức bấy lâu nay của chúng ta thì sao?!”

Công ty này chẳng khác gì đứa con của ba người họ, làm sao có thể buông tha như vậy được? Chuyện này so với chuyện cắt thịt, rút máu của chính mình thì có khác gì? Đều rất đau đớn!

“Diệu Diệu, tôi biết, thực sự rất xin lỗi hai người.” Tiểu Vĩ thành khẩn nói, có thể thấy, trong lòng anh cũng không thoải mái gì.

“Nhưng cơ hội giải quyết vấn đề trong chốn thương trường này thực sự rất khó tìm!”

Diệu Diệu biết cơ hội này rất khó kiếm, nếu bây giờ “Động Lực” để giám đốc mới tiếp nhận, chẳng khác gì cho nó tái sinh một lần nữa.

Nhưng vấn đề ở đây... người kia là Đỗ San San!

Nếu Động Lực rơi vào tay Đỗ San San, cho dù cô ta có bỏ tiền ra mua một nửa cổ phần thì tương lai công ty liệu sẽ biến thành cái dạng gì? Nếu nội bộ một công ty không đoàn kết, mọi chuyện đều lấy hận thù cá nhân ra để suy xét thì làm sao có thể tồn tại?!

Hiện tại, chẳng lẽ bọn họ phải chịu thua như vậy sao? Chẳng lẽ, tương lai phải làm đồng nghiệp với Đỗ San San sao?!

“Tôi biết hai người không muốn bán cổ phần của công ty, không chỉ riêng hai người, mà ngay cả tôi khi quyết định chuyện này cũng cảm thấy rất khó khăn, cảm thấy mình không đáng mặt đàn ông!” Tiểu Vĩ thở dài: “Đã làm đồng nghiệp bao nhiêu năm nay, hy vọng hai người không trách tôi.”

Vấn đề ở đây không phải là trách hay không trách, mà đây chẳng khác nào sét giữa trời quang!

Bọn họ không ngờ Tiểu Vĩ sẽ bỏ cuộc.

“Đương nhiên tôi không phải loại người thấy tiền sẽ sáng mắt.” Tiểu Vĩ giải thích: “Nếu hai người có khả năng, tôi sẽ bán cổ phần của mình với giá thấp cho hai người.”

Khả năng? Bọn họ đào đâu ra cần đấy tiền?!

Lòng hai người họ đều như rơi vào đáy cốc.

...

Trong phòng nghỉ, sổ sách tuy chồng đống nhưng Bạch Lập Nhân nào có tâm tình đi kiểm tra, anh ngồi tựa người vào giường.

Chẳng lẽ cứ như vậy mà nhận thua? Anh không cam tâm!

Trong tay anh là thẻ ngân hàng, ánh bạc trên tấm thẻ trông thật dụ hoặc.

Trong này, có ba trăm triệu.

Tâm trạng sốt ruột khiến anh lần đầu tiên có ý nghĩ này trong đầu.

Chỉ cần bỏ ra một phần sáu số tiền này thôi, thì mọi vấn đề của công ty đều sẽ được giải quyết.

Đứa con tên “Động Lực” này sẽ không cần phải chuyển qua tay người khác, sẽ không bị mẹ kế ngược đãi đến mức tan thành tro bụi.

Nhưng...

Bạch Lập Nhân nhắm mắt, phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, chỉ cần nghĩ đến nha đầu ngốc kia đang ở bên trong tắm, đôi mắt đầy lo lắng của anh lại càng thêm đau lòng.

Anh không muốn khiến cô thất vọng.

Bây giờ anh mới hiểu, vì sao khi cô mở mắt ra lại nói đã quên anh rồi.

Sự nghiệp của đàn ông và ngoại hình của phụ nữ đều quan trọng như nhau, đều đại diện cho sự kiêu ngạo, đều đại diện cho tài sản duy nhất của họ.

Hiện tại anh thậm chí còn có mong muốn đẩy cô càng xa càng tốt, anh không muốn chính mắt cô nhìn thấy anh suy sụp.

Anh đấu tranh, anh giãy giụa, đó là những cảm giác mà trước nay Bạch Lập Nhân chưa từng nếm trải.

Đúng lúc này, điện thoại đặt ở đầu giường của Diệu Diệu vang lên.

Bạch Lập Nhân tiện mắt lướt qua màn hình chính, sau đó cứng người.

Tiết Khiêm Quân.

Gần như không cần suy nghĩ, Bạch Lập Nhân tiếp điện thoại.

...

Thế này cũng được chứ?

Trong phòng tắm, Diệu Diệu nhìn vào chính mình.

Cô kéo kéo bộ váy ngủ gợi cảm của mình xuống.

Sau khi mặc váy ngủ lộ ra dáng người quyến rũ, tuy rằng không khiến người khác lửa cháy hừng hực như trước kia, nhưng dù sao cũng có thể xem là điện nước đầy đủ, mê hoặc lòng người.

Mặc thế này để đi quyến rũ Bạch Lập Nhân, sẽ khiến anh nổi lên ham muốn sao?

Gần đây chuyện xấu đến rất nhiều, cô biết anh phải chịu nhiều áp lực nên không lấy làm vui vẻ gì, Diệu Diệu không biết liệu cơ thể mình có khiến anh vui lên chút nào hay không?

Cô cũng muốn tìm một địa điểm thật đẹp, dù sao đêm nay có thể sẽ là đêm đầu tiên của cô.

Nhưng Bạch Lập Nhân không hiểu phong tình lại xem văn phòng là nhà thế này, Diệu Diệu đành phải hành quyết tại chỗ vậy.

Chân cô còn chưa linh hoạt lắm, vì vậy lúc bước ra khỏi phòng tắm, Diệu Diệu phải miễn cưỡng lắm mới có thể thẳng ngực, bước chân thướt tha một tí.

Diệu Diệu cẩn thận bước từng bước, cô hy vọng đêm nay mọi chuyện sẽ thuận lợi.

Nhưng vừa mới đến bên giường, Diệu Diệu lập tức xanh mặt.

Trong tay Bạch Lập Nhân là điện thoại của cô.

“Anh sao thế?” Cô sờ sờ mặt anh, cả kinh.

Sao lại lạnh thế này?

Bạch Lập Nhân ngược mắt, trong mắt anh khi này, có lửa.

“Em chuẩn bị đi Hongkong cùng anh ta?”

Anh không ngờ cô và Tiết Hồ Ly vẫn còn liên lạc, thậm chí còn định đá anh sang một bên để cao chạy xa bay với Tiết Hồ Ly!

Diệu Diệu ngạc nhiên.

“Anh ta gọi điện đến đây nói đã giúp em làm xong thủ tục tạm trú bên đó rồi!” Vậy Bạch Lập Nhân anh bây giờ là cái gì? Đích thị chính là một thằng ngốc mà!

Tiết Khiêm Quân hành động nhanh vậy sao?

Diệu Diệu giương môi, đang định mở miệng thì bị anh tức giận đánh gãy: “Em nói với anh ta em thích anh là vì em bị anh ta tổn thương, vậy nên mới dễ dàng đi thích người đàn ông khác để an ủi lòng mình?” Bạch Lập Nhân nổi giận chất vấn.

Anh bị sỉ nhục!

Diệu Diệu sửng sốt: “Em, em đúng là có nói như vậy...”

Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng câu đó do chính miệng cô nói ra, nhưng tại sao khi bị người khác truyền lời, lại như mang ý nghĩa khác?

Cô thừa nhận, cô còn dám thừa nhận!

Cơn giận của Bạch Lập Nhân lại bộc phát.

“Vì vậy em cũng hiểu, thứ tình cảm như vậy rất dễ dấy lên, đồng thời cũng sẽ nguội đi rất nhanh chóng?!” Tim Bạch Lập Nhân đông cứng, anh đau đớn hỏi.

Cuối cùng Diệu Diệu cũng hiểu người kia đã nói gì với anh, đàn ông thật là... không biết bọn họ tâm cơ hay là ấu trĩ đây?

Cô thở dài: “Em không có nói như vậy.” Người khác nghĩ thế nào cô không có quyền thay đổi, nhưng cô biết tình cảm của bản thân mình dành cho anh không dễ nguội lạnh.

“Em không nghĩ như vậy sao còn đi gặp anh ta? Còn nói dối anh rằng đi gặp... cái gì mà quản lí ngân hàng!” Bạch Lập Nhân thật sự không chịu nổi, chỉ cần người khác liếc nhìn cô một cái, anh đã muốn quật ngã người ta rồi.

Vậy mà cô còn dám vụng trộm nói dối anh để đi gặp Tiết Hồ Ly?!

“Em...” Diệu Diệu nhất thời cứng lưỡi.

Cô không thể nói cho anh mục đích mình đi gặp Tiết Khiêm Quân được, cô sợ làm tổn thương đến sự tự tôn của anh.

“Không phản đối? Lúc ở bệnh viện các người ngày ngày ở bên nhau, vì vậy cô phát hiện tôi chỉ là người khiến cô nhất thời thoải mái, là người cô không nên động tâm, người cô yêu nhất, vĩnh viễn cũng chỉ có hắt ta, nên các người muốn tái hợp chứ gì?!” Bạch Lập Nhân tức giận ngắt lời.

“Em...” Aizz, không phải thế.

Lần đầu tiên Diệu Diệu phát hiện, trí tưởng tượng của đàn ông thật ra cũng rất phong phú.

Tình huống hiện tại đúng là rất hỗn loạn.

“Cô thậm chí còn chưa nói một câu cô yêu tôi!” Bạch Lập Nhân gào lên.

Ông trời ơi, cái này cũng thành tội?

Những lời đó rất buồn nôn, anh muốn nghe à?

Nói cho cùng, anh luôn nghĩ cô và Tiết Hồ Ly đã từng quen nhau nên không có chút cảm giác an toàn nào, cô có cách gì chứ?

“Lúc cô chủ động theo đuổi tôi, chúng ta đã thống nhất rồi, bên B chủ động theo đuổi nên cho dù tương lai có phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không bao giờ có tư cách đề nghị chia tay bên A!”

Lúc ấy, cô gạt đầu! Cô vĩnh viễn không có tư cách chia tay anh!

“Sao anh lại bá đạo như vậy, thật không phân rõ phải trái...” Diệu Diệu bắt đầu thở dài.

Nói anh bá đạo? Nói anh không phân phải trái? Cũng không xem xem là ai nói không giữ lời?!

Anh nhịn đủ rồi!

Diệu Diệu mới chỉ nói được nửa câu, bỗng nhiên một bóng đen đột nhiên đổ ập đến.

“Anh, anh, anh...anh muốn làm gì?” Diệu Diệu nuốt nuốt cổ họng, nhìn thẳng vào đôi mắt hùng hực lửa giận của người đàn ông đối diện, sợ sệt hỏi.

“Không làm gì cả.” Bạch Lập Nhân lạnh lùng trả lời, ngay lúc cô định thở phào thì lại cứng rần phun ra một câu: “Không làm gì cả, chỉ là bá vương ngạnh thượng cung thôi.” Trong sách không phải đã nói, phụ nữ chỉ cần giao cơ thể mình ột người đàn ông thì cũng giao cả tâm hồn sao? Không được, anh nhất định phải thượng* cô, có như thế cô mới không nghĩ đến người đàn ông nào khác!

*Là ăn thịt chị Diệu :v

Bá vương ngạnh thượng cung?!

Này... này... này...cũng quá kích thích đi? Cô muốn phun máu mũi!

Một nụ hôn không hề báo trước cứ thế ập tới, Bạch Lập Nhân nắm cằm Diệu Diệu khiến cô khẽ nhếch môi lên, sau đó đầu lưỡi của anh mạnh mẽ luồn vào miệng cô, điên cuồng mút lấy lưỡi cô, hút hết hương thơm nơi đó, chỉ có thể, anh mới cảm nhận được bọn họ đang tồn tại.

Cơ thể hai người nháy mắt trở nên căng thẳng, nóng hừng hực.

Này này này, đừng có vội nhanh vậy chứ!

Diệu Diệu tử mĩ chọn lựa một bộ váy ngủ thật gợi cảm, kết hợp với nội y quyến rũ bên trong, vậy mà người nào đó lại không thèm liếc mắt lấy một cái đã lập tức cởi ra rồi vứt xuống sàn nhà.

Toàn bộ cảnh tượng đều khiến người ta huyết mạch sôi trào.

Bây giờ Bạch Lập Nhân chỉ muốn đoạt lấy thân thể Diệu Diệu, quả thực giống hệt một tên ác bá.

Nhưng vì sao cô vừa sợ hãi, lại vừa mong chờ?

A? Ngay cả màn dạo đầu cũng không cần?

Bạch Lập Nhân đã nâng mông cô lên.

Diệu Diệu chờ mong mở một con mắt, lại sợ hãi nhắm một con mắt, dùng mắt trái lạng lẽ nhìn dục vọng đang trương phồng của anh.

Ai da, ai da, lớn như vậy mà đi vào thì chả đau đến chết à?!

Nhưng mà...

Chỉ mới trong nháy mắt thôi, gương mặt Bạch Lập Nhân bỗng trở nên u ám, cơ thể đột nhiên cương cứng, đầu ngón tay lạnh lẽo như ngọc thạch.

Còn Diệu Diệu đến cả hô hấp cũng trì trệ.

Anh buông lỏng cô ra, trở mình nằm lên giường, mân mê.

“Bạn... bạn trai...” Diệu Diệu kéo chăn che đi cơ thể trần trụi của mình, lắp bắp lên tiếng.

Không khí vừa rồi rõ ràng cuồng nhiệt như vậy, nhưng mà sao cái kia... nói “xuống” là “xuống” liền vậy.

Ông trời ơi, tại sao ngay thời khắc quan trọng như vậy mà ông lại dội ba gáo nước lạnh thế?

Anh trầm mặc hồi lâu, rất lâu, ánh mắt không hề di chuyển, khiến cô rất sợ hãi.

“Không, không sao đâu, chúng ta lần sau có thể lại...” Diệu Diệu lắp bắp.

Nhưng...

“Bên B.” Bạch Lập Nhân đột nhiên mở miệng, dùng hai chữ đánh gãy lời an ủi của cô.

“A.” Cô ngây ngốc lên tiếng trả lời.

“Bên B, tự do.” Lần này, anh nói ra bốn chữ.

Anh tuyên bố, cô tự do.

Đến khi tỉnh táo lại, lòng anh cũng suy sụp.

Diệu Diệu ngây người.

“Em muốn lựa chọn Tiết Hồ Ly hay người nào khác đều là quyền của em.” Bạch Lập Nhân ngồi dậy.

Quyết định đưa ra lựa chọn này, anh là người đau đớn hơn ai hết.

Chịu khổ, chịu khổ, chịu khổ...

Sao anh có thể để cô đi theo mình chịu khổ được kia chứ? Nợ nhiều tiền như vậy...

Hai chữ Tiểu Vĩ nói thật ra vẫn như một bóng ma vô hình vây quanh tâm trí anh.

Hơn nữa anh không được.

Đỗ San San nói sai rồi, ngay cả một cơ thể cường tráng anh cũng không thể cho cô.

Cho nên anh còn chậm trễ cô cái gì?

Bạch Lập Nhân đưa lưng về phía Diệu Diệu, bóng lưng lạnh như băng có phần quyết tuyệt.

Con rồng ẩm đậm trên lưng anh không hiểu sao như đang phản xạ ánh sáng từ đầu chiếu đến, khiến mũi cô cay nồng.

“Đừng bắt em chia tay, em xin anh! Em xin anh!” Diệu Diệu ôm lấy anh từ phía sau, khóc nức: “Bạch Lập Nhân, em yêu anh! Nếu anh muốn nghe ba từ này, em có thể nói một trăm lần, một ngàn lần mà!” Cô không muốn chia tay!

Đàn ông không giống như phụ nữ, họ sẽ không dễ dàng nói ra hai từ chia tay, nhưng chỉ cần bọn họ nói ra, thì nhất định đã hạ quyết tâm.

Không muốn! Cô không thể thiếu anh được.

Bạch Lập Nhân nghe thấy ba từ kia thì cứng người để mặc cho cô ôm.

Anh biết mình nên đẩy cô ra, nhưng vẫn bị cái ôm của cô vây hãm không nhúc nhích, chỉ có thể để mặc cho nước mắt của cô như những giọt mưa chảy xuống bả vai trần trụi của mình.

Bỗng đứng nơi đó ngửa ngửa.

Diệu Diệu liếm, dùng nụ hôn ngọt ngào khiến người ta không thở nổi kéo dài trên bờ vai của Bạch Lập Nhân.

Anh cứng đờ.

Cơ thể và nụ hôn của cô chậm rãi đi đến trước ngực anh.

Cảm giác này, rất thơm, rất ngọt.

Diệu Diệu nằm sấp trên người Bạch Lập Nhân, dùng chiếc lưỡi ẩm áp mềm mại phủ lên người anh.

Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Bạch Lập Nhân kinh ngạc, thấy cô cố gắng học theo bộ dạng của diễn viên phim A, uốn chuyển hôn lên khuôn ngực trơn bóng, bàn tay vuốt lên vân da, cảm nhận từng nhịp đập mạnh mẽ của anh.

Thủ đoạn câu dẫn này vừa đẹp dễ kiều mị, vừa quyến rũ đến tận xương, lại mang phần trúc trắc.

Nụ hôn của Diệu Diệu dần trượt xuống phía dưới.

Đầu óc Bạch Lập Nhân trống rỗng.

Anh chỉ có thể tiếp tục run run nhìn cô nuốt lấy thứ nam tính của mình.

Diệu Diệu nhắm mắt chuyên tâm, vẻ mặt đầy tình cảm khiêu khích dục vọng của anh trông vừa dịu dàng vừa quyến rũ.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của lưỡi Diệu Diệu, người anh em không hiểu sao đột nhiên “nguội” xuống của Bạch Lập Nhân lại dần dần ngốc đầu dậy.

Động tác của Diệu Diệu dần trở nên khó khăn, nhưng cô vẫn không dám mở mắt ra.

Cô sợ mình một khi mở mắt sẽ không còn dũng khí tiếp tục dùng phương thức này để khiêu khích anh nữa.

Lửa tình hừng hực bốc lên trong người Bạch Lập Nhân, rồi dần lan tỏa không chút khống chế.

Nếu cứ tiếp tục thế này, anh chỉ sợ chính mình sẽ thiêu cháy tòa nhà này.

Bạch Lập Nhân hét lớn một tiếng, rốt cuộc không thể khống chế được nữa, gần như hung bạo đẩy ngã Diệu Diệu, tách chân cô ra.

Anh nhấn người một cái.

Đúng vị trí rồi.

Diệu Diệu còn chưa kịp trợn mắt kinh hô thì một vật nóng rực đã xé toạc cô ra, phá tan nơi mỏng manh nhất trong cơ thể.

Nơi phòng ngự hoàn toàn tan rã.

“Đau quá, Bạch Lập Nhân, đau quá!” Cơn đau này giống như bị người khác xé rách cơ thể vậy.

Cô cắn vai anh rơi nước mắt, khóc thành tiếng.

Bạch Lập Nhân đang ở bên trong cơ thể cô.

Anh gần như không thể tin được mình lại may mắn như thế.

Nhưng.

Sao lại đau? Bạch Lập Nhân thấy kì lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Vì không biết ai đã từng nói, phụ nữ nếu quá lâu không làm cũng sẽ rất đau.

Hiện tại, cô bao bọc lấy toàn bộ nơi nam tính của anh, chặt đến mức khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải đắm chìm.

Hiện tại, anh chỉ muốn ăn sạch cô ngay lập tức, một khắc cũng không muốn chờ thêm.

Bạch Lập Nhân dùng lực, một lần nữa khiến Diệu Diệu kêu lên thảm thiết.

Anh không có kinh nghiệm, năng lực khổng lồ phải học thêm rất nhiều, vì vậy, Diệu Diệu càng kêu thì càng khiến Bạch Lập Nhân thêm hưng phấn mà mất kiểm soát.

Cô có ý sao? Cô có kinh nghiệm, tất nhiên biết làm cách nào để câu dẫn đàn ông?

Cứ nghĩ đến kĩ xảo vừa rồi của Diệu Diệu, anh lại thấy khó chịu.

Cô đã từng làm vậy với người đàn ông nào khác chưa?

Nha đầu hại nước hại dân này, anh nhất định phải mạnh mẽ hơn những người đàn ông khác!

Ghen tị, căm tức khiến Bạch Lập Nhân không muốn khách khí nữa.

Anh công thành đoạt đất, càng lúc càng thêm hưng phấn, hai cánh tay chống lên giường vừa rắn chắc vừa hung hãn.

“Bạch Lập Nhân... anh nhẹ... nhẹ chút!” Diệu Diệu khóc không ngừng, nước mắt rơi đầy cả gương mặt, liên tục cầu xin.

Nhưng cô nào biết, cô càng như vậy, đối với đàn ông mà nói, lại càng mê hoặc.

Đặc biệt là người đã cầm dục hai mươi mấy năm qua, lúc này đây, anh hết như một con dã thú đói khát.

Bạch Lập Nhân chống người lướt động trên cơ thể cô, càng ngày càng mạnh, trong phòng, ngoài tiếng khóc của Diệu Diệu và âm thanh thở gấp của anh, chỉ còn tiếng hai cơ thể gắt gao dựa vào nhau, mạnh mẽ sát nhập.

Cảnh sắc hương diễm dưới sức mạnh của Bạch Lập Nhân cuộn cuộn không dứt, liên tục kéo dài, kéo dài...

Trên ra giường, màu đỏ tươi dần dần lan tỏa.

Béo: Thím Đản, thím không thể cho hai anh chị một cái H bình thường sao ?

Spoil: Chương sau anh Bạch buồn cười lắm ()

123. Q.7 - Chương 15

Diệu Diệu cảm thấy mình suýt chút nữa đã bị anh giết chết.

Nếu có người hỏi cô xem cảm giác của đêm đầu tiên là gì, lời duy nhất cô thốt ra khỏi miệng chỉ có một từ. Đau.

Hoặc hai từ.

Rất đau.

Hoặc là ba từ.

Cực kì đau.

Bạch Lập Nhân căn bản không có kĩ xảo gì, chỉ biết cậy mạnh, khiến cô nghĩ có khi mình không còn cơ hội thấy bình minh ngày mai cũng nên.

Nhưng cô yêu anh, nên cô nhẫn.

Toàn bộ quá trình, cho dù rất đau, cô cũng nhẫn.

Có điều, sau khi trải qua cơn đau như phanh thây vừa rồi, Diệu Diệu tuyệt đối không nghi ngờ gì chuyện báo chí từng viết XXX bị YYY giết chết trên giường, trước kia cô còn cảm thấy chuyện này thật khoa trương, không ngờ lại có thật!

Anh không thể dịu dàng một chút sao? Đang cùng ai phân cao thấp vậy?!

Fuck! Là ai nói lần đầu tiên của phụ nữ cũng sẽ có khoái cảm? Tiểu thuyết vốn gạt người mà, cô đau muốn chết!

Diệu Diệu khóc đến khàn cả giọng, kể cả giấy dựa cũng không đủ sức.

Rốt cục, Bạch Lập Nhân thét lớn một tiếng, toàn bộ cơ thể cảm nhận một cơn khoái cảm không thể dùng lời để hình dung, khiến anh cuối cùng cũng phóng ra.

Bạch Lập Nhân mồ hôi đầm đìa nằm úp sấp trên người cô, người vừa được nếm thử mùi vị hoan ái là anh ngực vẫn còn nóng bừng, kích tình chưa dứt.

Diệu Diệu nằm bên dưới vẫn khóc thút thít, rất đáng thương.

Càng nghe, anh càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Vừa rồi anh quá kích động, cứ nghĩ cô dùng chiêu “khóc” để kích thích anh, dù sao trong phim cũng có người như vậy.

Nhưng bây giờ nghe kĩ một chút, sao lại cảm thấy cô khóc đến mức hết cả hơi thế này?

Bạch Lập Nhân dùng tay nâng cằm cô lên, dịu dàng hôn lên đôi mắt khóc đến sưng đỏ.

“Em không thoải mái à?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Anh rất cố gắng đó, vì để có thể khiến cô mỹ mãn tính phúc nên rất cố gắng đó!

Anh tin biểu hiện của mình nhất định không hề thua kém những người đàn ông khác của cô!

Thoải mái cái rắm!

“Bạch Lập Nhân, em là người, không phải hình nộm!” Diệu Diệu tủi thân khóc lớn.

Tan thành, tan thành rồi!

Nếu sớm biết anh kích động như vậy, cô còn lâu mới đi câu dẫn anh!

Bạch Lập Nhân ngạc nhiên.

Không hài lòng? Không hài lòng? Cô có ý gì? Anh không hiểu!

Anh giật mình rút ra khỏi người cô.

“A.” Diệu Diệu lại đau đến trào máu mắt.

NND*, anh không thể nhẹ một chút sao!

*Nghĩa là bà nội nó.

Dám làm một thực nữ như cô phải văng tục, chấp nhận được không?!

“Rất đau sao?” Cho dù anh có sơ ý thì cũng không thể nhìn về mặt nhăn nhúm thành một cục của cô ra vui vẻ hòa ái được.

Sao không đau cho được!

Cô ngay cả hơi sức để nói chuyện cũng không có, chỉ có thể phát tay bảo anh không cần để ý đến mình, cứ để cô nghỉ ngơi một lát là được rồi.

Bạch Lập Nhân đang định hỏi cho rõ ràng, nhưng lời đến môi rồi bỗng cứng lại.

Vì...

Anh nhìn thấy trên giường có máu.

Bạch Lập Nhân máy móc, vô cùng máy móc cúi đầu nhìn “người anh em” nhà mình.

Lúc này, sau khi được thỏa mãn, nó đang từ từ chuẩn bị ngủ say.

Nhưng.

Máu dính trên này là chuyện gì đây?

“Vừa... vừa rồi... rất... rất đau sao?” Đây là lần đầu tiên Bạch Lập Nhân nói chuyện lắp bắp.

“Ừ.” Diệu Diệu gật gật đầu, hoàn toàn không có sức đi tiếp chuyện.

“Vậy... vậy bây giờ thế nào?” Anh lại hỏi.

“Vẫn rất đau.”

Vô nghĩa, làm gì hết đau nhanh như vậy? Dù sao cũng phải chờ một lát chứ!

Bạch Lập Nhân đột nhiên nhảy dựng lên, dùng tốc độ nhanh như cơn lốc mặc quần áo vào, sau đó mở tủ lấy đồ của Diệu Diệu rồi mạnh mẽ kéo cô ngồi dậy.

“Bạn trai, xin anh đó, anh muốn đi tắm thì đi đi, để em nghỉ ngơi một chút.” Cô cầu xin.

Cô không mắc bệnh nghiện sạch sẽ, cả người vừa đau vừa mệt muốn chết, chỉ muốn đi ngủ.

Nhưng anh cũng không thèm để ý đến cô mà chỉ chăm chăm giúp cô mặc quần áo, đồng thời hai tay vẫn đang run rẩy, đến nỗi cài cúc áo cũng phải mấy lần mới cài được.

Mặc quần áo cho cô xong, anh lập tức ôm cô xông ra ngoài.

Anh đưa cô đi đâu vậy?

Mặc kệ mặc kệ! Chỉ cần không phải muốn làm thêm lần nữa thì muốn làm gì cũng được.

Diệu Diệu cảm thấy choáng váng muốn xỉu, mặc kệ anh, cô thở phò nhắm mắt lặng lẽ nghỉ ngơi.

Bạch Lập Nhân ôm cô vào xe, đồng thời hoảng hốt sờ trán cô vô số lần.

Anh đang làm gì vậy?

Không để ý, cô mệt lắm.

Diệu Diệu mơ hồ cảm giác hình như anh đang khởi động xe, sau đó không lâu lại mơ hồ cảm giác mình được anh ôm xuống.

Bạch Lập Nhân chạy thẳng một mạch, tim đập như trống.

Gió táp vào mặt cô rất mạnh, nhưng cô không hề cảm thấy lạnh.

Vì nhiệt độ cơ thể của người nào đó nóng quá.

Hình như anh đang rất cấp bách.

“Bác sĩ, anh xem xem, cô ấy giống như âm đạo bị rách, chảy rất nhiều máu!” Bạch Lập Nhân chỉ có thể nghĩ đến khả năng duy nhất này.

Chỉ đến khi Diệu Diệu bị đặt lên giường bệnh, ngửi thấy mùi thuốc khử trùng gay mũi, cô mới dụi dụi mắt, giật mình tỉnh lại.

Âm đạo bị rách? Ai?

Diệu Diệu chịu đựng thân dưới đau nhức, ngồi xuống mới phát hiện mình đang nằm trên bàn kiểm tra phụ khoa.

“Hai người vừa rồi dùng lực rất mạnh sao?” Bác sĩ nam mặc áo blouse trắng, vừa hỏi vừa bước nhanh đến.

“Hình như, hình như là... cô ấy liên tục than đau, nhưng tôi không ngừng...” Anh không biết mình bạo lực đến mức nào, anh chỉ... hơi giận dữ...

Bác sĩ nam đi đến trước mặt Diệu Diệu, lạnh lùng nói: “Cô à, mời cởi quần và quần lót ra.”

Cởi, cởi quần và quần lót?

Diệu Diệu ngây người: “Tại sao phải cởi?” Cô không muốn cởi quần cho người đàn ông khác nhìn!

“Không có bác sĩ nữ sao?” Bạch Lập Nhân cũng lập tức hỏi.

Vị bác sĩ nam mất kiên nhẫn: “Tôi nay chỉ có tôi trực thôi, nếu âm đạo của cô đây bị tê liệt thì tôi phải tiến hành tiểu phẫu khâu nó lại.” Làm bộ làm tịch cái gì? Đã có gan làm với người ta đến mức này mà còn làm cái vẻ mặt không biết gì thế này cho ai xem?

“Diệu Diệu, em để bác sĩ nhìn xem.” Bạch Lập Nhân nhăn mày, nhịn đau quyết định.

Bây giờ anh phải nhịn nổi xúc động muốn đánh chết bác sĩ lại, tuyệt đối không được cảm thấy bản thân đang chịu thiệt.

“Không muốn!” Diệu Diệu cố gắng bảo vệ bản thân, thái độ cực kì kích động.

Bạch Lập Nhân đáng ghét, tại sao lại muốn ép cô? Bây giờ cô không đau nữa, chỉ cảm thấy mệt muốn chết, cô cần nghỉ ngơi!

“Tại sao lại không cần? Em chảy máu!” Bạch Lập Nhân giận dữ.

Thật ra, anh đang giận bản thân vừa rồi quá mức xằng bậy.

Anh rất kích động, anh không có kinh nghiệm, anh cứ nghĩ cô khóc vì thích thú giống trong phim, anh không biết vì đau nên cô mới khóc, nếu anh biết cô đau, anh sẽ không dùng sức nhiều như vậy.

“Màng trinh bị rách, chảy máu rất kì lạ sao?” Diệu Diệu thấy rất kì quái, không thể nhịn được nữa.

Một câu thôi đã khiến Bạch Lập Nhân ngây ngốc.

Hai con chim ngu ngốc.

Bác sĩ đảo đảo mắt, đi ra khỏi phòng bệnh.

Màng trinh bị rách.

Màng trinh bị rách.

Màng trinh bị rách.

Cho nên...

Nhưng mà...

“Em quen rất nhiều bạn trai, duyệt qua vô số người, anh thậm chí còn bắt gặp cảnh em và Đan Thiều Quan làm bữa ở hoa viên trường, em sao có thể còn là xử nữ?!” Lúc đó, quần áo cô không chỉnh tề, trên cổ lại có dấu hôn, đó chính là bằng chứng tốt nhất.

Bốp!

Một dấu tay hồng hồng hiện lên mặt Bạch Lập Nhân, là bằng chứng tốt nhất để đánh dấu buổi tối nghiệm chứng của cặp đôi bọn họ. ()

Béo: Chương sau chương cuối rồi, cả nhà yên tâm, tư duy của anh chị không giống người thường nên không có ngược gì đâu nhé.

124. Q.7 - Chương 16

Quá đáng, quá đáng, quá đáng! Đúng là hiếp người quá đáng!

Bạch Lập Nhân tuyệt đối có bản lĩnh khiến người ta tức chết mà!

Bị anh nghi ngờ như vậy, Diệu Diệu vừa đau lòng vừa tức giận, là bởi vì cô chủ động theo đuổi anh, là bởi vì đêm nay cô chủ động câu dẫn anh, nên anh mới nghi cô sinh hoạt bữa bãi như vậy à?

Bởi vì cô quen nhiều bạn trai nên chẳng khác nào con heo bị ngâm nước sao? Đây là loại thành kiến gì chứ!

Hơn nữa, anh còn dám nhắc đến chuyện năm đó ở hoa viên trường học! Rốt cuộc anh nghĩ cô dâm dăng đến mức nào?

Tức chết cô rồi!

Diệu Diệu đẩy Bạch Lập Nhân ra, nổi giận ùng ùng bước ra khỏi bệnh viện, khiến vị bác sĩ nam kia không khỏi liếc mắt nhìn cô một cái.

Thái độ gì vậy? Về sau cô không bao giờ đến bệnh viện này nữa, đúng là mất hết mặt mũi!

Cô đi chưa được mấy bước, vì chân còn chưa hồi phục hoàn toàn, hơn nữa lại vừa bị đau nên suýt chút nữa đã ngã sấp xuống đất.

May mà Bạch Lập Nhân kịp thời đỡ cô từ phía sau.

Diệu Diệu hằm hằm nâng mắt, sau đó đập vào mặt là gương mặt tươi cười của ai kia.

Còn cười? Nhặt được vàng à? Trúng số à?!

Từ lúc ở phòng khám đến giờ, sau khi bị cô tát một phát đến mức hằn rõ năm ngón tay lên mặt, Bạch Lập Nhân cứ như thể bị đánh đến mất trí.

Cô tức giận đẩy anh ra, hùng hùng hổ hổ đi về phía trước, nhưng chưa được mấy bước lại ngã.

Quay lại vẫn nhìn thấy vẻ mặt tươi cười vui sướng như khi người gặp họa của ai kia, vì vậy cô rất khó chịu, rất tức giận, hỏi: “Anh cười cái gì?”

Bất nạt cô vui vậy sao?

“Không có, anh đang cười à?” Bạch Lập Nhân sờ sờ khóe môi, nghiêm mặt hỏi lại.

Có.

Rõ ràng có!

Cười đến mức mắt sắp thành một đường chỉ rồi kia, thoát nhìn thật ngu ngốc, hoàn toàn không thấy bóng dáng lạnh lùng thường ngày đâu cả!

Còn nữa, Diệu Diệu nhìn dấu tay hồng hồng trên mặt anh thì càng thêm chột dạ.

Lúc này hình như cô đánh rất mạnh?

Anh không giận sao?

Đối với hiểu biết của cô về Bạch Lập Nhân, đừng nói đến chuyện bị người khác đánh, phỏng chừng chạm vào một chút cũng không được.

Chỉ nghĩ đến đó thôi thì cơn giận của Diệu Diệu liền vơi đi.

“Lúc này... em... em... không kịp suy nghĩ đã...” Cô cố gắng giải thích.

Cô tức giận, tủi thân, rất giận rất giận nên mới tiện tay...

Bây giờ ngẫm lại, cô tức cái gì chứ? Bạch Lập Nhân vốn là người thẳng thắn như vậy, cũng đâu phải cô mới biết anh ngày một ngày hai?

Quên đi quên đi, đều tại cô không tốt, kích động như vậy làm gì.

“Em cam đoan, từ nay về sau sẽ không bao giờ bạo lực như vậy nữa.” Nên anh đừng đánh lại nha, cảm giác bị anh quật ngã khi ở đại học vẫn còn để lại bóng ma tâm lý trong lòng Diệu Diệu. (

“Không sao.” Anh cười cười.

Vì tâm trạng anh đang rất tốt.

“Nhưng mà, về sau anh không được hiểu lầm em kiểu đó nữa!” Diệu Diệu âm u nheo mắt lại, trong lòng vẫn thấy rất khó chịu.

“Tất nhiên rồi.” Bạch Lập Nhân lập tức đồng ý.

Nếu anh còn hiểu lầm cô, anh chính là đầu heo.

Nếu... hiểu lầm được xóa bỏ rồi, chuyện vừa rồi mới trải qua... Mạnh bạo như vậy, mà chân cô đi lại rất khó khăn, vì vậy, Bạch Lập Nhân bước lên ôm cô vào lòng.

Diệu Diệu tức giận muốn nói lại thôi, sống mũi lại thấy cay cay.

Người này nhất định là đang trả thù chuyện cô giả vờ mất trí nhớ mà!

Lần này Bạch Lập Nhân ôm thế nào cũng không chịu buông.

Mặc kệ anh vậy, Diệu Diệu không thể làm gì khác ngoài thỏa hiệp, đành choàng tay qua vai anh, mặc cho anh ôm mình ra ngoài.

Về tới công ty, sau khi thay chiếc ra bị dính máu xong xuôi, Bạch Lập Nhân lại ôm cô lên giường.

Cả đêm bị ép buộc, mí mắt của Diệu Diệu sắp sụp xuống rồi, nhưng vẫn không được tự nhiên: “Em...đi tắm trước...”

Anh nghiêng sạch sẽ, bọn họ lại vừa đi bệnh viện, chắc chắn kéo theo rất nhiều vi khuẩn, cô sợ anh thấy cô mất vệ sinh.

“Sáng mai hãy tắm.” Bạch Lập Nhân giúp cô đắp chăn cẩn thận, anh cho phép cô ở hẳn một đêm.

Anh đứng dậy gấp cái ra bẩn lại, sau đó chỉnh tề bỏ nó vào một cái túi nhựa sạch sẽ.

Diệu Diệu không muốn đứng lên, chỉ lải nhải: “Anh định vứt nó đi à? Cái ra đó vừa mới mua, đừng lãng phí, ngày mai để em cầm về nhà giặt sạch là được rồi.” Đàn ông chẳng ai thêm làm việc nhà, ra giường giặt không sạch thì hãy đem vứt chứ.

Bạch Lập Nhân lúng túng: “Anh biết rồi.” Sau đó không để cô lải nhải nữa, nhanh chóng cầm túi mở cửa ra ngoài.

Kỳ kỳ quái quái.

Diệu Diệu lười quản xem anh đang làm gì, mệt mỏi đến mức đầu dính lên gối thì lập tức chìm vào giấc ngủ.

Bạch Lập Nhân khi nào thì về phòng, khi nào thì tắm xong, khi nào nằm xuống bên cạnh cô, tất cả những chuyện đó Diệu Diệu đều mơ mơ màng màng.

Anh vừa dựa vào đã ôm cô vào lòng, ôm rất chặt, khiến Diệu Diệu tỉnh giấc, suýt chút không thở nổi.

Giống như vừa có chuyện gì đó khiến anh rất xúc động.

Cái gì mà chung chăn chung gối, còn mua chiếc giường rộng ba thước để không ai động vào ai.

Những lời này là ai nói???

“Anh lại làm cái gì vậy?” Không ngoan ngoãn ngủ được à?

Mỗi lần ngủ đều bị người khác đánh thức, trước sau gì Diệu Diệu cũng sẽ bị suy nhược thần kinh thôi.

“Bên dưới còn đau không?” Bạch Lập Nhân ôm lấy Diệu Diệu, sờ sờ đầu cô, hình như chuyện vừa rồi khiến anh cảm thấy rất có lỗi.

Người đàn ông này sao mà ngốc thế? Xin lỗi hay quan tâm, lúc nào cũng làm trẻ hơn người khác.

Nhưng Diệu Diệu cũng không để bụng, cô rúc đầu vào lòng anh, chút tức giận còn sót lại sau khi bị anh vuốt tóc an ủi đã biến mất không còn tăm tích.

Thật đúng là khắc tinh của cô mà.

Có đôi khi cô thấy chuyện rõ là kỳ lạ, bọn họ quen nhau lâu như vậy mà sao không bắt được chút tín hiệu nào hết? Rõ ràng người trong định mệnh ở ngay bên cạnh, vậy mà còn lãng phí biết bao nhiêu thời gian, aizz.

“Không đau.”

Lúc này thực sự rất đau, bắt quá hiện tại đã trôi qua hai ba tiếng rồi, hai chân cũng không đau đến mức phát run như lúc này nữa.

Bạch Lập Nhân cau mày: “Sao trước lúc làm em không nói đây là lần đầu tiên của mình?”

Nếu cô sớm nói cho anh biết mình vẫn còn là xử nữ, anh tuyệt đối sẽ nhẹ nhàng, chậm rãi, sẽ không dùng nhiều sức như vậy.

Sao cô có thể không biết xấu hổ mà nói chứ!

Diệu Diệu buồn bực: “Anh không vui?” Mọi chuyện diễn ra sau đó thực sự khiến người ta không vui.

“Ngu ngốc!” Anh liếc cô một cái.

Bạch Lập Nhân cuối cùng cũng xác định, tuy thoát nhìn cô rất có kinh nghiệm “chinh chiến sa trường”, nhưng thật ra cũng giống hệt như mình, luôn rất dễ tâm đến chuyện tình cảm, căn bản vẫn còn đang trong giai đoạn tìm hiểu.

Cô hỏi anh như thế không phải rất vô nghĩa sao?

Làm sao anh không vui cho được, bởi vì quá vui nên mới không ngủ được, mới đi quấy nhiễu giấc ngủ của cô đó.

Nếu họ đã rảnh rồi như vậy, Diệu Diệu bắt đầu không hiểu phong tình, nói: “Bạch Lập Nhân, anh tuyệt đối đừng động đến số tiền trong tài khoản kia, ngàn vạn lần đừng làm bậy mà chuốc rắc rối vào người.” Cô nhìn tấm thẻ ngân hàng ở đầu giường, bất an hỏi: “Chúng ta có thể đem số tiền này trả lại không?” Đồng tiền đó còn ở trong này một ngày thì cô sẽ bất an thêm một ngày.

Bạch Lập Nhân suy nghĩ một lát.

“Ừ.”

Anh có cô, anh phải có trách nhiệm với cô, vì vậy Bạch Lập Nhân tự nguyện dẹp bỏ ý nghĩ mạo hiểm trong đầu mình đi.

Dễ nói chuyện vậy sao?

Diệu Diệu thấy thế thì tiếp tục đề xuất ý tưởng.

“Bạch Lập Nhân, không bằng chúng ta bán nhà đi.” Bây giờ cái gì cần mượn đều phải mượn, cái gì cần tích góp thì phải tích góp.

“Tùy em.” Bạch Lập Nhân không yên lòng.

Vì...

“Thật sự không đau?” Anh lại hỏi, như thể vẫn chưa tin.

Hiện tại, anh chỉ quan tâm đến mỗi vấn đề này.

Lúc hỏi, gương mặt đẹp trai của anh vẫn đang cười khoái trá.

Cười trộm.

Đêm nay, Bạch Lập Nhân cười vô số lần, thực sự là bằng với mười mấy năm cô quen biết anh cộng lại á!

“Anh muốn làm gì?” Hỏi hỏi hỏi, không thấy phiền sao?

Chẳng lẽ?

Diệu Diệu hoảng sợ mở to mắt, trơ mắt nhìn gương mặt đẹp trai đang chậm rãi lại gần, hơi thở của anh thậm chí còn đang phả vào mặt cô.

“Anh, anh, anh, anh đừng có lại đây!” Diệu Diệu hét lên một tiếng, muốn chạy trốn: “Sẽ chết người, thật sự sẽ chết người đó!”

Nhưng nụ hôn của anh đã lại gần.

Bạch Lập Nhân hôn lên gương mặt của cô, từng cái, từng cái rất dịu dàng.

Tay trái của anh đã nắm lấy tay phải của cô từ lâu.

Hơi ấm của hai người họ hòa vào nhau, thấm dần đến trái tim.

Diệu Diệu đột nhiên không muốn chạy trốn nữa, vì cô có thể cảm nhận được tình cảm nồng đậm truyền đến từ nụ hôn của anh, nó không đơn giản chỉ là dục vọng.

Tay phải Bạch Lập Nhân chậm rãi tháo cúc áo của Diệu Diệu ra, sau đó nhẹ nhàng phủ lên khuôn ngực trần trụi của cô.

Hai chân Diệu Diệu tê rần.

Thứ khát vọng lạ lẫm dần dần dâng lên trong lòng.

Hình như cô... có phần không sợ “chết”.

Diệu Diệu nuốt nuốt nước miếng, sợ sệt hỏi: “Anh... lại muốn?”

Cô có thể cảm giác cơ thể anh lại bắt đầu “nổi dậy”.

Anh không có.

Chỉ là cảm xúc dao động quá lớn, rất muốn rất muốn chạm vào cô mà thôi.

Chỉ đơn thuần là “chạm vào”, không phải muốn khiến cô “chết”.

Bạch Lập Nhân đang định phủ nhận, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt vừa sợ hãi vừa mong chờ của cô thì lại bị hãm sâu vào.

“Anh sẽ rất nhẹ nhàng.” Anh nhất định sẽ chậm rãi “ma sát”, sẽ không tiếp tục bị mấy cảnh quay trong phim A lừa nữa.

Đương nhiên, cô có thể từ chối.

Anh muốn thật sao? Lần này chỉ mới cách lần trước có hai ba tiếng!

“Anh, anh, đừng gạt em đó...”

“Không gạt em.” Bạch Lập Nhân cười.

Thực sự, hôm nay anh cười nhiều lắm.

Bạch Lập Nhân lại hôn Diệu Diệu, chỉ cần một nụ hôn ngắn ngủi đã có thể vây hãm toàn bộ thế giới của cô.

Trong chốc lát.

Toàn bộ không khí trong phòng đều rất nóng.

Sau đó lại truyền đến vài tiếng rên như tiếng mèo kêu.

“Đau không?” Bạch Lập Nhân ở bên trong hỏi.

“Còn... tạm ổn... không... không hẳn... rất... rất đau...” Giọng nói đứt quãng, mơ hồ không rõ.

Hai người lơ lửng giữa biển dục vọng.

Họ dùng ngôn ngữ cơ thể để trao đổi những tình cảm không nói thành lời.

Một lát sau.

“Anh... anh gạt em!” Giọng nói phản kháng kịch liệt bắt đầu vang lên.

“Không được... từ từ “ma sát” nữa... chắc anh phát điên mất.” Giọng người trả lời nghe rất thống khổ.

“Anh đừng dùng nhiều sức như vậy!”

“Có hơi... khó.”

“Em khỏe chứ?”

“Đừng âm ỉ, nhịn đi.”

Tình yêu rất ngọt ngào, nhưng sự thật lại rất tàn nhẫn.

Bọn họ kẻ sai chiến đấu, nhưng nửa tháng sau, chuyện công ty vẫn sứt đầu mẻ trán, tình huống càng lúc càng tồi tệ.

Họ gần như rất ăn ý, rất ít khi đề cập đến chuyện công việc, lại càng không bao giờ đề cập đến Tiết Khiêm Quân hay chuyện đi Hongkong.

Diệu Diệu sợ tự tôn của anh bị tổn thương.

Còn Bạch Lập Nhân sợ cô đối với tình địch nhớ mãi không quên.

Đạo gần đây bọn họ gần như đã ở chung, hai người ở cùng một nhà, mỗi tối đều ôm nhau chìm vào giấc ngủ, cùng nhau chia sẻ hơi ấm, tình ý triền miên, cùng nhau bước trên con đường “thành công”.

Nếu hỏi họ có điều gì bất hòa, thì chính là lối sống sinh hoạt, về phương diện đó, anh rất mạnh mẽ, còn cô thì chưa thể thích ứng kịp.

Vì vậy...

Hai người họ đếm từng ngày từng ngày một, một người thì đếm đến ngày Tiết Hồ Ly đi Hongkong, một người thì đếm xem đến bao giờ mình mới có năng lực thích ứng với lang sói.

Một người thì trong lòng thầm vui mừng, mặc kệ hẳn có đi đăng kí giấy tạm trú gì gì đó đi, Diệu Diệu đã là người của anh, mỗi đêm đều bị anh ăn bằng sạch, thế nào cũng tuyệt đối không đi! Lần này Tiết Hồ Ly chỉ có nước cắn chặt ngón khóc nhè thôi!

Một người khác thì trong lòng không khỏi buồn rầu, vì sao anh làm không ngừng vậy? Cô có nên nói cho anh biết, thật ra cô mệt muốn chết, ngày nào cũng không được ngủ đủ giấc?!

Hôm đó, là ngày hai mươi hai âm lịch.

Cả ngày Bạch Lập Nhân cứ thấy thấp thỏm.

Hai ngày nữa là công ty nghỉ định kì, tiền lương của nhân viên phải được thanh toán, kể cả tiền hàng cũng phải tìm cho được phương pháp giải quyết.

Chuyện này, thật ra trong lòng Bạch Lập Nhân đã có quyết định.

Nên chuyện khiến anh cả ngày bất an là: Người nào đó đột nhiên hôm nay xin nghỉ phép mà không hề báo trước.

Rốt cuộc Bạch Lập Nhân không nhịn được nữa, quyết định giữa trưa sẽ về nhà một chuyến.

Nhưng vừa đẩy cửa thì toàn bộ máu trong cơ thể anh gần như đóng băng.

Trong nhà đã được thu thập sạch sẽ.

Đồ đạc gần như đã được đóng gói toàn bộ.

Bạch Lập Nhân lập tức chạy ra bên ngoài, điên cuồng bấm số điện thoại của Diệu Diệu.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.” Trong di động truyền đến giọng nữ máy móc.

Sao lại tắt máy? Chẳng lẽ...

Không đâu, không đâu, không đâu!

Bạch Lập Nhân lao xuống lầu, bấm số điện thoại của tình địch, đối phương vừa mới bắt máy, anh đã gào to: “Có phải Diệu Diệu đang ở bên cạnh anh không?”

Đối phương trầm mặc trong giây lát, sau đó trả lời: “Đúng vậy, có việc gì?”

“Các người đang ở đâu?”

“Sân bay.”

Tiết Hồ Ly nói ra hai chữ, thành công khiến tâm anh rét lạnh.

“Tôi chưa đến thì các người không được đi, đứng yên một chỗ cho tôi!” Bạch Lập Nhân khởi động xe.

Nha đầu thối, nha đầu chết tiệt, mỗi đêm anh đều ra sức “tin tưởng” cô như vậy, vậy mà cô dám bỏ chạy!

Nếu đã như vậy, cô còn giao mình cho anh làm gì? Nói cô yêu anh làm cái gì?

Anh phải đến sân bay ngay lập tức!

Anh cũng có ba chữ muốn nói cho cô nghe!

“Cậu cũng muốn đến?” Tiết Khiêm Quân khó hiểu.

Tiết Khiêm Quân không biết từ khi nào mà tình cảm của bọn họ lại tốt đến như vậy?!

“Cậu đừng đến, sắp đến giờ rồi, tôi phải vào làm thủ tục.” Tiết Khiêm Quân lạnh nhạt nói.

“Không được đi!” Bạch Lập Nhân rống to.

Không được mang Diệu Diệu đi.

Đối phương cúp điện thoại, dứt khoát tắt máy.

Anh bỏ di động vào túi, dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến sân bay.

Nhưng bảng thông báo ở sân bay hiển thị, chuyến bay đến Hongkong đã xuất phát cách đây 5 phút.

Tim Bạch Lập Nhân như ngừng đập.

Là do cô diễn quá giỏi sao?

Tối hôm qua, cô còn nằm dưới thân anh liên tục cầu xin.

Tối hôm qua, cô còn hỏi anh, có phải cảm giác của anh đã từ “thích” thăng cấp thành “yêu” hay không?

Anh chỉ có thể xấu hổ thừa nhận.

Chẳng lẽ, anh sai rồi?

Bạch Lập Nhân thất thần đi ra khỏi sân bay, kết cục bất ngờ như vậy khiến anh không cam lòng.

Anh biết, anh nhất định sẽ đáp chuyến bay gần nhất đến Hongkong.

Bất luận tình huống có thể nào, Diệu Diệu nhất định sẽ bị anh lôi về!

“Bạch Lập Nhân.” Đột nhiên có người kinh ngạc bước xuống từ xe buýt của sân bay.

Dáng đi của người này có gì đó kì lạ.

Bạch Lập Nhân nghe thấy giọng nói quen thuộc thì đột nhiên quay đầu.

“Sao anh lại ở đây?” Tự nhiên nhìn thấy anh ở đây nên Diệu Diệu thấy rất kì lạ: “Chiều nay Tiểu Vĩ muốn đi tìm luật sư làm thủ tục chuyển nhượng cổ phần, không phải anh muốn đi cùng sao?”

Bạch Lập Nhân lẳng lặng nhìn cô.

Là ảo ảnh sao? Không phải cô đi theo Tiết Hồ Ly rồi à?

Diệu Diệu bị anh nhìn đến xấu hổ, đành phải thành thật thừa nhận: “Em... em đến đưa Tiết Khiêm Quân... Anh ấy nói muốn gặp em lần cuối.” Thật sự rất ngượng, Diệu Diệu sợ anh ăn dấm chua nên không dám nói.

“Ở nhà... anh tưởng...”

“Ngày mai phải phát tiền lương cho nhân viên rồi, may mà sáng nay em và mẹ Bạch đã bán được nhà rồi.” Diệu Diệu nhìn anh đầy kỳ quái: “Em đã hỏi qua ý của anh, anh đồng ý rồi mà?”

Cô bán nhà?

Vì vậy, cô đóng gói đồ đạc là vì muốn chuyển nhà?

Anh đúng là ngu ngốc, vừa rồi gấp đến mức không xem đồ đạc của cô còn ở nhà hay không.

Bạch Lập Nhân mặt nhăn mày nhíu, nhưng lại không nói câu nào.

Dù sao, người còn ở lại mới là điều quan trọng nhất.

“Bạn trai, em có một câu muốn nói với anh.” Diệu Diệu cười cổ vũ, đồng thời như đang cổ vũ chính mình: “Bất luận có gặp khó khăn gì, em tin tưởng, chúng ta nhất định sẽ có thể vượt qua!”

Thật ra, trong lòng cô vốn giấu một bí mật.

Cô biết, cô có một cơ hội có thể cứu vãn sự nghiệp của anh.

Nhưng, cô vẫn nên tự mình giải quyết thì hơn.

Cô không hy vọng, thành công của anh là dùng tình cảm của bọn họ để đổi lấy.

Một người ở Ôn Châu, một người ở Hongkong, thời gian xa cách không biết bao lâu, làm sao cô biết lần này đi sẽ không phải là vĩnh viễn biệt ly?

Vì vậy, cuối cùng cô vẫn quyết định từ chối Tiết Khiêm Quân.

“Bạn gái, anh cũng có một câu muốn nói với em.” Bạch Lập Nhân cũng khẽ cười, chỉ là nụ cười này bao hàm cả trách nhiệm: “Anh đối với em, không chỉ là thích.”

Khóe môi Diệu Diệu cong lên: “Không chỉ thích, vậy là cái gì?”

Nhanh một chút, cô đã sớm nói ra ba chữ kia rồi, con rùa này, anh cũng nên hào phóng một chút đi!

“Ngu ngốc!” Nhưng Bạch Lập Nhân chỉ hừ lạnh, lúng túng xoay người bước đi.

...

Văn phòng luật sư.

Đối với kết cục thế này, Diệu Diệu thực sự rất kinh ngạc.

Cô không ngờ anh sẽ lựa chọn như vậy.

“Bạch Lập Nhân, anh định buông tha cho Động Lực sao?”

Từ sân bay đến văn phòng luật sư, Bạch Lập Nhân vẫn luôn nắm chặt tay cô.

“Không phải chỉ một mình anh, là em, anh và Tiểu Vĩ.” Anh hừ lạnh một tiếng.

Quyết định này quả thật rất gian nan, nhưng trước mắt lại là lựa chọn tốt nhất.

Đỗ San San nhìn bọn họ nắm chặt tay, cười lạnh không ngớt.

Tiểu Vĩ mỉm cười kí tên, sau đó đẩy đến trước mặt Bạch Lập Nhân.

Bạch Lập Nhân cúi đầu, cũng lưu loát kí tên mình lên.

Nếu bọn họ đều đã kí, vị cổ đông nho nhỏ như cô cũng không nên cố chấp nữa.

Cho dù anh có lựa chọn thế nào thì cô cũng sẽ ủng hộ.

Thủ tục chuyển giao đã hoàn thành, luật sư cầm hợp đồng, đưa chi phiếu đến trước mặt bọn họ.

“Bạch Lập Nhân, anh thua rồi.” Đỗ San San đắc ý cười.

Anh chỉ cười nhẹ: “Đúng vậy, tôi thua.”

Anh đâu không lại người đàn bà độc dạ như cô ta.

“Tương lai, tôi sẽ cho anh tận mắt chứng kiến cảnh Đông Lực của mình bị tôi hóa thành tro.” Đỗ San San gần rõ từng tiếng.

Tim Diệu Diệu nhói lên.

Đau.

Đứa trẻ của ba người họ.

Nhưng vẻ mặt của Bạch Lập Nhân vẫn rất lạnh nhạt, câu trả lời lại chẳng đến nơi đến chốn: “Tùy cô, đó đã là công ty của cô, cô muốn làm gì nó đều là chuyện của cô.”

Đỗ San San tức giận đến mức mặt mũi nhăn thành một đống.

Cô ta đã chiếm được công ty của anh, cô ta sẽ hủy hoại thành tựu của anh!

Niềm vui sướng khi thắng lợi chẳng mấy chốc mất tăm.

Nếu ba cô ta biết cô đem tiền đi mua một công ty sắp sụp đổ, nhất định sẽ giết chết cô ta.

Nhưng không có gì ngoài chuyện thắng được Bạch Lập Nhân có thể khiến cô sung sướng.

Chỉ là, cô ta thực sự đã thắng sao?

Vì thái độ của Bạch Lập Nhân chẳng khác gì đang nói chuyện với người xa lạ, so với bất kì ngôn từ nào, thì điều này còn khiến con người ta đau đớn, nhục nhã hơn!

Bạch Lập Nhân không muốn dây dưa với Đỗ San San nữa, anh nắm tay Diệu Diệu, cùng nhau ra khỏi văn phòng luật sư.

“Bạn trai, anh bỏ được?” Diệu Diệu lo lắng hỏi.

Lòng cô rất đau, cô nghĩ anh nhất định cũng không dễ chịu.

“Chúng ta còn trẻ, cái gì mà bỏ được hay không?” Anh thản nhiên cười.

Ý nghĩ cuộc sống của đàn ông chính là không ngừng theo đuổi mục tiêu.

Hôm nay kiêu ngạo hay ngày mai bắt đầu từ bàn tay trắng đều như nhau cả, anh tin, tương lai còn có vinh quang lớn hơn đang chờ mình đoạt lấy.

Chỉ cần có cô ở nơi này...

Hoàn

125. Q.7 - Chương 17: Ngoại Truyện 1: Bức Hôn

“Đừng! Bạn trai, đừng... Em không được, thật sự không được...”

Diệu Diệu cầu xin.

Nhưng Bạch Lập Nhân lại dùng sức bác bỏ lời cầu xin của cô, càng tiến vào sâu hơn, dẫn dắt cô đến mảnh đất vui sướng cực hạn.

Diệu Diệu thở gấp thở gấp thở gấp, như cá thiếu nước.

Dục vọng khiến toàn thân cô run rẩy.

Mấy năm trước, cô mới nếm sự đời, đối với dục vọng khi tỉnh khi mê, cơ thể không chịu nổi khát cầu của anh, nhưng dần dần, cô bắt đầu hiểu được dục vọng vốn dĩ mê người đến mức nào, thì ra nam nữ khi cầu hoan, sự cuồng nhiệt mê loạn này lại thống khổ, vui sướng đến thế...

Sáng sớm, Diệu Diệu tỉnh lại, nửa giường bên cạnh đã lạnh từ lâu.

Nhưng cô biết người đàn ông khắc khổ kia đang ở đâu.

Diệu Diệu mặc quần áo rồi xuống giường đánh răng rửa mặt, sau đó đi vào bếp.

Cô rán một quả trứng cho vào tô mì thơm phức.

Cô bưng bát mì, cúi người xuống văn phòng.

Ba năm trước, anh và Tiểu Vĩ mỗi người một ngã, sau khi bán Động Lực, trong tay hai người họ có mấy chục triệu tiền mặt, lập tức đem đi xây một nhà xưởng may quần áo, từ đó trở đi, nhà xưởng trở thành nhà của anh và cô.

Năm đầu tiên, xưởng may của bọn họ gần như không thu được chút lợi nhuận nào.

Năm thứ hai, việc kinh doanh dần ổn định, bắt đầu có chút lợi nhuận.

Đến năm thứ ba, xưởng may của bọn họ tiếp nhận đơn đặt hàng rất đều đặn, việc đến tay nhiều đến mức ngay cả thợ cũng không có thời gian.

Diệu Diệu nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc, Bạch Lập Nhân đang đưa lưng về phía cô, hơi ảo não nghe điện thoại.

“Mẹ, con đã nói bao nhiêu lần rồi, tạm thời con chưa muốn kết hôn...”

Bước chân của Diệu Diệu hơi khựng lại, cả người cứng đờ.

“Con cũng chưa muốn sinh con, chuyện quản lý xưởng may của con và Diệu Diệu bạn muốn chết, làm gì có thời gian sinh con!... Sinh xong mẹ giúp con trông chừng? Không được, sức khỏe của mẹ không tốt, chăm sóc trẻ con làm sao được!” Thái độ của anh rất mạnh mẽ.

Diệu Diệu rũ mắt xuống.

“Hôm nay mẹ muốn đến nhà Diệu Diệu cầu hôn?” Giọng nói của anh hơi giận: “Con có đồng ý đâu? Kết hôn là chuyện của hai đứa bọn con, mẹ quản cái gì? Cho dù mẹ và mẹ Diệu có định ngày kết hôn thì cũng vô dụng!”

Nói xong, anh cúp điện thoại.

Giây tiếp theo, Diệu Diệu đã rời khỏi văn phòng.

Cô về phòng mình ngồi ngẩn người.

Tô mỳ trước mặt dần nguội lạnh.

Một năm gần đây, cô thường bất an nghĩ liệu tình yêu của mình có khi nào cũng giống như bát mì này, dần dần nguội lạnh như vậy không?

Mấy năm nay, bọn họ kề vai sát cánh, gắn bó không rời, tính tình anh không tốt, nhưng cho dù có gặp chuyện gì không hài lòng vẫn luôn đối xử ôn tồn với cô.

Tình yêu của bọn họ hẳn là rất sâu đậm.

Diệu Diệu mở ngăn kéo ra, bên trong là thẻ ngân hàng.

Trong thẻ, có năm vạn tiền mặt.

Sắp đến năm mới, toàn bộ nhân viên đều ít nhiều đã được phát tiền thưởng năm, nhưng cô không nghĩ năm nay mình sẽ được nhận tiền.

Đối với cô, anh phân biệt rất rạch ròi.

Di động trong túi đột nhiên vang lên, Diệu Diệu nghe máy, trong di động truyền đến giọng nói vội vàng của Ninh Ninh: “Diệu Diệu, thành không? Bạch Lập Nhân chịu kết hôn chưa?”

Diệu Diệu chán nản nhắm mắt trả lời: “Mẹ Bạch ra mặt cũng vô dụng... Anh ấy vẫn không chịu kết hôn...” Dứt lời, tâm trạng cô lại chùng xuống.

“Anh ta đang tính toán cái gì vậy? Mà ở chung với anh ta ba năm rồi, rốt cuộc có nghiêm túc với mà không? Hay chỉ là chơi đùa?!” Ninh Ninh nhanh mồm nhanh miệng, tức giận nói tiếp: “Nhất định là vậy rồi, anh ta cảm thấy bộ dạng mà xinh đẹp nên nhất định sẽ không xem mà là người đứng đắn!”

Về mặt tình cảm, Diệu Diệu có hơi ngốc nghếch, nhưng vẫn có giác quan nhạy bén của người phụ nữ.

Cô bị những lời này làm tổn thương.

“Diệu Diệu, vài ngày nữa là qua năm mới rồi, mà sắp ba mươi rồi, mà tính dây dưa với anh ta đến già à? Nếu không kết hôn thì sau này sẽ là sản phụ cao tuổi đó!”

Cô trầm mặc.

Mẹ cũng nói những lời này.

Diệu Diệu, nếu mà không kết hôn thì đoá hoa hồng kia cũng phải xử lý.

Nhưng có cách nào đây? Mẹ cô đã sớm tính toán, thấy rõ nhân duyên của cô phải rất lâu rất lâu mới đơm hoa kết quả.

Ninh Ninh đột nhiên nảy ra một ý: “Tao thấy, hay là mấy ngày này mà tìm cách bỏ quách thằng cha ấy đi, thừa dịp năm mới lập tức gia nhập thị trường, cố gắng một chút, hẳn nào cũng vớ được một tên tử tế!”

Diệu Diệu dở khóc dở cười, Ninh Ninh nói cứ như thể đi mua đồ tết không bằng.

“Mày sớm sinh con gái đi, nếu không sinh thì tuổi tác con tao và con mày cách nhau xa quá!”

Cô bị Ninh Ninh chọc cười, đúng lúc này, Bạch Lập Nhân mở cửa bước vào, Diệu Diệu thấy thế thì nhanh chóng cúp điện thoại.

“Anh đói quá, có cái gì ăn sáng không?” Giọng điệu của anh hoàn toàn y hệt như đang than đói với vợ.

Cách anh nói chuyện với cô hoàn toàn không lạnh lùng như khi nói chuyện với người khác.

Không đợi cô trả lời, Bạch Lập Nhân đã nhìn thấy bát mì trên bàn.

Anh bước nhanh đến, ngoài chứng nghiệm sạch sẽ sửa mãi không được, bây giờ ngay cả thời gian để so đo chất lượng cuộc sống cũng không có.

“Dạo gần đây có nhìn thấy thứ gì không sạch sẽ không?” Bạch Lập Nhân vừa ăn sáng vừa hỏi.

“Không có.” Diệu Diệu lạnh nhạt trả lời.

Rất kì lạ, từ sau khi phát sinh quan hệ với anh cách đây ba năm, mắt trái của cô dần dần “không nhảy” nữa.

Bây giờ cô rất ít khi nhìn thấy mấy thứ gì đó.

Mẹ nói, là bởi vì cô hấp thu dương khí của anh nên đám tiểu quỷ cũng không dám lảng vảng trước mặt bọn họ.

Bạch Lập Nhân giống như lá bùa hộ mệnh của cô vậy.

“Sao ăn mặc phong phanh thế này?” Anh cau mày.

Nhiệt độ ngoài trời rất thấp, vậy mà cô chỉ mặc mỗi một cái quần short, thậm chí còn không thèm đi giày vào.

Diệu Diệu cúi đầu nhìn nhìn chính mình.

Vừa rồi cô sợ anh đói bụng nên vội vã nấu điểm tâm cho anh, chỉ kịp xỏ mỗi đôi dép lê vào, thậm chí còn không kịp mang tất.

Bạch Lập Nhân cởi áo khoác, đang định khoác lên đùi Diệu Diệu thì khựng người lại.

Đùi cô đầy rẫy vết bầm tím.

Là do tối qua anh giữ chân cô lại, không cho cô giã dũa, rõ ràng anh đã sử dụng rất nhiều lực.

“Còn đau không?” Bạch Lập Nhân cau mày, nhẹ nhàng chạm vào đùi cô.

Chỉ cần cánh cửa dục vọng được mở ra, anh sẽ rất dễ biến thành dã thú, động tác rất kịch liệt.

Ai bảo cô có dáng người tốt như vậy? Khiến anh có muốn khống chế một chút cũng rất khó khăn.

Diệu Diệu dịch chân, không muốn để anh động vào người.

“Không đau.” Cô nhàn nhạt trả lời.

Da cô rất dễ bị bầm, vết bầm này thoát nhìn thì hơi khủng bố, nhưng thật ra không đau chút nào.

Bạch Lập Nhân sưng sốt vì bị cô chống đối.

Cũng vì cảm nhận sự lạnh nhạt của cô rất rõ ràng.

Nhưng anh cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ phủ áo khoác lên đùi cô rồi dặn dò: “Sắp đến năm mới rồi, đơn đặt hàng đã ít lại gần một nửa, em cứ ngủ thêm hoặc hẹn bạn bè ra ngoài chơi vài hôm đi.” Công việc có anh để mắt là được rồi.

Suốt ba năm nay, cô đã phải đi theo anh chịu nhiều gian khổ.

Ngày nào bọn họ cũng phải làm việc hơn 12 tiếng đồng hồ, cũng chỉ có thể ngủ tại gian phòng ngay phía trên nhà xưởng.

Thậm chí cả một gian phòng ra dáng để ở mà bọn họ cũng không có.

“Ừ.” Diệu Diệu gật gật đầu, vẻ mặt hơi lạnh lùng.

Mấy hôm nay, Bạch Lập Nhân rất hay đi xem nhà.

Ngày mốt đã là 30 tết, người đi xem nhà như anh thật sự rất ít.

“Diệu Diệu, anh nhắm được một căn nhà khoảng 140 mét vuông, ở gần chợ, ba phòng ngủ một phòng khách, hai sân thượng, giá 46 triệu 3, em đến xem thử rồi quyết định đi.”

Anh rất vừa lòng căn nhà này, vì vậy mới gọi điện thoại cho cô.

“Anh quyết định là được rồi.” Diệu Diệu lạnh lùng nói.

“Em không đến xem qua à?” Bạch Lập Nhân ngạc nhiên.

Xem nhà là chuyện lớn, vậy mà cô không định đến sao?

“Em có việc, vài ngày tới sẽ đi du lịch.” Diệu Diệu trả lời: “Vì vậy, chuyện của anh thì anh tự quyết là được rồi, không cần hỏi ý kiến của em, cũng không có ý nghĩa.”

Việc? Anh biết mấy hôm nay cô hay đi với Ninh Ninh, không phải mua quần áo thì là đi ăn, dù anh có cầu hoan cô cũng chỉ từ chối, nói mình mệt mỏi.

Nhưng không có ý nghĩa nghĩa là sao? Mua nhà là chuyện lớn, sao lại không có ý nghĩa?!

Vài năm nay anh vất vả làm việc là vì ai!

“Đúng rồi, đêm ba mươi em cũng sẽ không đến chỗ anh nữa, em còn có việc.” Giọng nói của cô vẫn rất lạnh lùng.

“Có chuyện gì quan trọng như vậy? Đêm ba mươi tết sao chúng ta có thể không ở cùng nhau?!” Bạch Lập Nhân tức giận.

“Không riêng gì đêm ba mươi, mà ngày mừng một em cũng không thể đến nhà họ hàng anh chúc tết...”

“Liêu Diệu Trần, em có ý gì?” Giọng nói của Bạch Lập Nhân bỗng nhiên cao lên.

“Không có ý gì cả, em chỉ cảm thấy mọi người đều cần không gian riêng của mình, có lẽ, sau khi sang năm mới, em sẽ đi chỗ khác tìm việc làm...”

Bạch Lập Nhân càng nghe càng thấy kì lạ.

Cô có ý gì? Muốn chia tay sao?

“Bây giờ em đang ở đâu? Nói cho anh biết!” Giọng nói của Bạch Lập Nhân không nén được sự tức giận, ngay cả nhân viên nhà đất bên cạnh cũng phải bắt đầu chán nản thu thập tài liệu.

Diệu Diệu buống di động.

“Mày đúng là không có tiền đồ!” Ninh Ninh lấy tay chỉ chỉ vào trán cô: “Không phải tao đã nói mày trực tiếp bảo anh ta tỏ rõ lập trường à? Không muốn kết hôn thì chia tay!” So về thủ đoạn thì Ninh Ninh cao tay hơn Diệu Diệu rất nhiều, nhưng cho dù đạo hạnh thầy có cao thâm đến mấy, cũng phải có đệ tử tư chất trời ới học được.

Mà Diệu Diệu hiển nhiên không phải học trò có tư chất trời cho.

“Tao...” Cô trầm mặc.

Cô sợ, sợ mình bức Bạch Lập Nhân như vậy, anh sẽ lựa chọn về sau.

Tính tình Bạch Lập Nhân vốn cương nghị, căn bản không chịu bị người khác uy hiếp, vì vậy Đỗ San San mới có thể thua thê thảm như vậy.

Cô không muốn chia tay.

Nói trắng ra, cô bị anh ăn đứt rồi.

“Nhưng mà tao nghĩ thái độ vừa rồi của mày cũng tạm chấp nhận được, nếu anh ta thực sự thích mày thì chắc chắn sẽ rất khẩn trương!” Ninh Ninh bày ra bộ dạng của chuyên gia tình yêu.

Ừm.

“Nhưng mà, sao Bạch Lập Nhân lại nói muốn mua nhà? Tao cứ nghĩ nếu có tiền thì anh ta sẽ mua lại Động Lực chứ?” Ninh Ninh cảm thấy rất kì lạ.

Nhìn kiểu gì cũng thấy Bạch Lập Nhân là mẫu đàn ông xem trọng sự nghiệp, sao có thể bỏ một số tiền lớn để giải quyết vấn đề nhà ở trước như vậy?

Diệu Diệu cũng thấy rất kì lạ.

“Xưởng may của mày vài năm nay cũng không thu được quá nhiều lợi nhuận, nếu anh ta bỏ ra hơn bốn chục triệu để mua nhà, hẳn là không còn bao nhiêu tiền á.”

Diệu Diệu cũng nghĩ nếu anh có tiền, nhất định sẽ tập trung phát triển sự nghiệp.

“Dù gì Động Lực cũng coi như đã đóng cửa, nhãn hiệu này cũng đã bị Đỗ San San phá hư rồi, cho dù có mua lại thì cũng chỉ là cái vỏ không xác, cũng chỉ là món đồ mà bọn mày có tình cảm mà thôi.”

Diệu Diệu không cho là vậy, cô lắc đầu: “Không chỉ có thế, Động Lực còn tượng trưng cho sự kiêu ngạo của anh ấy nữa!”

Vì đã phá sản nên hiện tại Động Lực không đắt giá lắm, nếu Bạch Lập Nhân có thể huy động được hơn bốn chục triệu, có lẽ sẽ có thể mua lại nó.

“Nhắc đến Đỗ San San, tao kể ày nghe chuyện này.”

“Chuyện gì?” Diệu Diệu cau mày.

Năm đầu tiên Bạch Lập Nhân bắt đầu gây dựng lại sự nghiệp, Đỗ San San đã dùng rất nhiều thủ đoạn để đánh đổ anh.

May mà Bạch Lập Nhân lựa chọn con đường bán đồ giá rẻ, phạm vi hoạt động rất rộng nên cho dù cô ta có cố gắng đến đâu cũng không thu được nhiều kết quả, không thể gây sóng gió.

Diệu Diệu thật sự không có hảo cảm với người tên Đỗ San San này.

“Nghe nói, cô ta và Đan Thiếu Quan kết hôn rồi.” Ninh Ninh kề sát vào tai Diệu Diệu nói: “Bây giờ có bầu hơn bốn tháng rồi.”

A?

Diệu Diệu sững sốt, hơi bất ngờ.

Ninh Ninh nhỏ giọng, vẻ mặt càng thêm tà ác: “Cơ mà tao nghe nói Đan Thiếu Quan bị cấm sừng ngay từ khi chưa cưới. Đứa con trong bụng Đỗ San San không biết là do thậm thụt với tên quỷ phong lưu nào mà có, người ta vì ngại cô ta từng đính hôn, hơn nữa còn có bạn gái điều kiện không tệ, Đỗ San San định lấy đứa bé ra để gây áp lực, nào biết đối phương sống chết không chịu phụ trách. Việc này lằng nhằng suốt bốn tháng trời, kéo dài đến khi không thể phá thai được nữa, Đan Thiếu Quan thấy có chỗ dọn sẵn, kiên trì làm rể hiền!”

Tin này cũng quá hoành tráng đi!

Diệu Diệu cũng cảm thấy có hứng thú, định tranh thủ tán dóc một chút, không ngờ Bạch Lập Nhân đã đến nhà hàng, trừng mắt nhìn bọn họ.

Cũng quá tốc độ đi?!

Lá gan của Diệu Diệu bỗng xẹp xuống.

“Em có ý gì? Mua nhà em không đến, đêm ba mươi không chịu ở chung, mừng một đi chúc tết cũng không muốn đi, em muốn chia tay à?” Bạch Lập Nhân bước nhanh đến, thấy Diệu Diệu định đứng lên thì sắc bén hỏi.

Ninh Ninh bị cơn giận khủng bố của anh dọa cho sợ run.

“Ai da, trên đường bị kẹt xe, tôi đến muộn, ngại quá.” Phía sau còn có một người sầm vai phụ không biết sống chết chạy vội tới.

Vai phụ này vừa đến thì đặt mông ngồi xuống bên cạnh Ninh Ninh, đối diện với Diệu Diệu, anh ta đặt chìa khóa chiếc BMW của mình lên bàn, vẻ mặt vô cùng ngây thơ hỏi Bạch Lập Nhân: “Ồ, vị này cũng là bạn của hai người sao? Cùng nhau ngồi đi!”

Không phát hiện không khí rất quỷ dị sao?! Ninh Ninh húc húc tên đàn ông ngồi bên cạnh mình, ý bảo anh ta câm miệng lại.

Bạch Lập Nhân trừng mắt nhìn người trước mặt, dáng người có phần mũm mĩm, bụng hơi gồ lên, rõ là công nhân viên chức.

Người đàn ông này là ai?

Vai phụ nọ còn rất thân thiện châm trà cho cô gái xinh đẹp ngồi đối diện: “Cô chính là Diệu Diệu sao? Ai da, hôm nay rất cuộc cũng được gặp cô! Tôi cứ nhắc Ninh Ninh mãi, bảo nhất định phải để chúng ta gặp mặt một bữa đó ——”

Bạch Lập Nhân cuối cùng cũng hiểu.

“Liêu Diệu Trần, em đi xem mắt!” Anh nhếch môi, mặt đanh lại.

Ba người đều bị kết luận của anh dọa cho hoảng sợ.

Nhưng Ninh Ninh rất nhanh lấy lại tinh thần, châm dầu vào lửa: “Bạch Lập Nhân, anh muốn theo chủ nghĩa độc thân mà, Diệu Diệu nhà chúng tôi muốn đi xem mắt thì có gì là sai?”

Chủ nghĩa độc thân?

Bạch Lập Nhân ngạc nhiên nhìn Diệu Diệu, mà cô lại đang khổ sở cúi đầu.

Rốt cuộc anh cũng hiểu vấn đề ở đâu.

“Chúng ta nói chuyện một lát, đi theo anh!” Anh kéo cô đứng dậy.

“Diệu Diệu, mày đừng có đi với anh ta, không muốn kết hôn thì chia tay đi, để anh ta chọn!” Ninh Ninh liều mạng giựt dây.

Chết tiệt, cô dám giựt dây thêm một câu chia tay nữa xem!

Miệng Bạch Lập Nhân mân thành một đường, hùng hổ trừng mắt nhìn Ninh Ninh.

Nếu không phải do cô ta là bạn của Diệu Diệu, anh đã nổi giận từ lâu.

Quả nhiên, Ninh Ninh lại bị dọa đến rụt đầu.

Diệu Diệu không kịp chống cự, bị anh túm ra khỏi nhà hàng.

Cô cũng bị anh dọa đến hơi choáng váng, kể từ sau khi Tiết Khiêm Quân “biến mất”, anh rất ít khi biểu hiện rõ sự tức giận như vậy.

Tuy rõ ràng Bạch Lập Nhân đang rất tức, nhưng động tác dắt cổ tay Diệu Diệu vẫn rất dịu dàng.

Xem ra, vết bầm trên đùi cô ngày hôm đó đã dọa anh sợ.

...

Trong nhà ăn.

Vai phụ nữ ngạc nhiên nhìn bóng dáng đang dần biến mất của đôi nam nữ nọ, sờ sờ mang tai, rồi quay sang Ninh Ninh, tò mò hỏi: “Bộ dạng của anh trông giống như chưa kết hôn lắm à?” Ba năm trước, bà xã sinh cho anh một đứa con trai, sau khi được gia tộc chấp nhận, anh đã đãi tiệc rượu rồi mà!

“Không giống.” Ninh Ninh bi tráng lắc đầu.

Nhìn Bạch Lập Nhân mạnh mẽ thế nào xem, thon dài, dáng người khiến người ta nhìn mà chảy nước miếng, nhìn lại cái người ngồi bên cạnh mình mà chỉ biết thở dài, aizz, xem xem, thịt ngon mỡ béo, nhìn là biết, đàn ông đã kết hôn và đàn ông chưa kết hôn đúng là khác nhau một trời một vực.

“Người vừa rồi có vẻ rất lạnh lùng, nhưng cũng có vẻ rất nhiệt tình, là nhạc phụ tương lai của con chúng ta?!” Nhân vật phụ nọ lại bày ra vẻ mặt ngây thơ, hỏi xác định.

Hôm nay anh đến đây để gặp mẹ vợ tương lai của con mình, không ngờ ngay cả bố vợ cũng gặp được luôn.

...

Bạch Lập Nhân bảo muốn nói chuyện cho rõ ràng, nhưng còn chưa mở miệng thì bọn họ đã lăn đến trên giường.

Vừa vào nhà, anh lập tức cởi quần áo, hung tợn tấn công cô.

Vẫn như mọi lần, Diệu Diệu chịu không nổi, cả người nhanh chóng nóng lên, liên tục thở dốc.

Nhưng Bạch Lập Nhân vừa vội vàng tiến công, vừa mò mẫm lên ngăn kéo đầu giường.

Cô biết anh định tìm cái gì.

Cơ thể nháy mắt lập tức đông cứng.

Diệu Diệu đẩy mạnh anh ra, dùng chân cuộn mình lại.

Dưới thân đột nhiên trống rỗng khiến Bạch Lập Nhân không kịp phản ứng.

“Em, em quyết định sẽ về nhà.” Diệu Diệu cắn môi, nói rõ quyết định của mình cho anh nghe.

Cô sẽ không tiếp tục ở chung với anh nữa.

Bạch Lập Nhân ngạc nhiên.

Vừa nói sang năm sẽ tìm chỗ làm mới, bây giờ còn đòi về nhà, cô có ý gì?

Chẳng lẽ vứt một mình anh ở chỗ này, một người một nhà, một mình ăn cơm, một mình đi ngủ sao?

Bây giờ, nếu không có cô bên cạnh, thế giới của anh chẳng khác nào hư không!

“Em... muốn kết hôn sao?” Vì vậy, anh đoán.

Thật ra, bọn họ đã báỉ thiên địa, long phượng thiếp anh vẫn còn giữ đến tận bây giờ, cho nên, việc mặc áo cưới, đãi tiệc rượu bạn bè thân thích thật sự quan trọng đến vậy sao?

Diệu Diệu không nói lời nào, sao cô không muốn kết hôn cho được? Ba năm trước, cô đã muốn kết hôn với anh rồi kìa!

Hai ngày nữa, cô sẽ bước sang tuổi 30.

Hiện tại ngẫm lại, bản thân hơi bị thảm...

Cô cắn cắn môi, rốt cuộc cũng nói thẳng suy nghĩ của mình: “Em không muốn làm sản phụ cao tuổi.”

Sản phụ cao tuổi?

Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Bạch Lập Nhân, anh xoay người mở ngăn kéo, đổ hết toàn bộ bao cao su trong đó ra.

Sau đó nhìn kĩ, Bạch Lập Nhân trợn mắt.

Không phải anh hoa mắt chứ?

“Em lấy kim chọc thủng bao cao su?” Anh bị mấy lỗ kim trên vỏ dọa đến ngẩn người.

Diệu Diệu quẫn bách.

“Nhưng mà, anh mua nhà xong thì không còn bao nhiêu tiền dành dụm, anh định một hai năm nữa, sau khi ổn định hơn chúng ta hãy kết hôn.” Mặt mày Bạch Lập Nhân nhăn nhu.

Cô xinh đẹp thế này, anh không muốn lấy cô trong điều kiện eo hẹp như vậy, không thể để cô mất mặt trước mặt bạn bè được.

Bạch Lập Nhân là người làm việc rất có kế hoạch.

Thấy anh nói vậy, mắt Diệu Diệu sáng rõ, mừng như điên: “Nên... không phải anh cố ý không muốn kết hôn?”

Bạch Lập Nhân liếc cô một cái: “So với em anh còn muốn kết hôn sớm hơn, nhưng anh nhất định phải cho em một cuộc sống thật tốt.” Với tình hình mấy năm trước, anh làm sao có thể đề cập đến chuyện kết hôn, vì vậy chuyện mẹ Bạch lúc nào cũng thúc giục khiến anh rất đau đầu.

Nghe vậy, thái độ của Diệu Diệu lập tức thay đổi 360 độ, nịnh bợ ôm lấy thắt lưng, cọ mặt vào ngực anh, rúc vào lòng anh y hệt như một con mèo nhỏ.

“Em thật sự muốn kết hôn sao?” Anh buồn bực.

Cho dù có mù thì bây giờ anh cũng có thể nhìn ra.

Vì vậy, cô thực sự quyết định, nếu anh không kết hôn với cô thì cô sẽ chia tay anh sao?

“Người ta đâu có!” Da mặt cô mồng, không chịu thừa nhận.

“Vậy đêm 30 và mừng một, chúng ta không ở cùng nhau sao?” Bạch Lập Nhân đổi cách nói.

“Có a, sao lại không ở cùng chứ?” Diệu Diệu vui đầu vào ngực anh, ngoan ngoãn nghe lời.

Quả nhiên...

“Ngày mai chúng ta đi mua nhà, tiện lúc cục dân chính còn làm việc ngày cuối, đi đăng kí kết hôn luôn.” Anh hết chỗ nói rồi.

Chuyện ngày hôm nay thật sự dọa anh sợ đến mất mật.

Đây đúng là sự thật sao? Ngay cả nhẫn cầu hôn cũng không có.

Nhưng mà...

“Vâng.” Diệu Diệu cười ngọt ngào, vẻ mặt thỏa mãn.

Cô cuối cùng cũng kết hôn, cuối cùng cũng thành bà Bạch rồi!

“Anh sẽ bàn với mẹ để chọn ngày, tháng năm sợ là không kịp, tốt nhất là tháng mười sang năm mới tiệc rượu, chọn ngày nào thư thả một chút, tiền trang trí nhà cửa và chuẩn bị cho hôn lễ cũng dư dả.” Bạch Lập Nhân thương lượng với cô.

Tiền của công ty không thể dùng tùy tiện được, chi phí làm đám cưới ở Ôn Châu rất cao, cái gì anh cũng phải dựa vào chính mình nên nhất định phải tính toán thật kĩ.

“Vâng!” Điều gì Diệu Diệu cũng đồng ý.

Nhưng mà...

“Anh không muốn sinh con, vừa bẩn vừa thối.” Bạch Lập Nhân nhăn mặt nhíu mày.

“Nhưng mà... em muốn sinh hai đứa.” Diệu Diệu buồn rầu.

Vậy thì phải làm sao đây, hai người họ lại bất đồng ý kiến rồi.

Đúng rồi, có cách!

Diệu Diệu giống hết một con chó nhỏ cắn cắn cổ anh, sau đó trượt xuống lồng ngực rắn chắc.

“Này này này, em đừng có vô lại như vậy!” Anh nóng nảy, toàn bộ bao cao su đều bị cô đâm thủng rồi, bây giờ anh làm thế nào đây!

Nhưng cô mặc kệ, chỉ chú tâm uốn éo, ra sức hôn lên khuôn ngực, đồng thời tay cũng không quên vuốt ve bắp thịt của anh.

“Đừng như vậy, anh không muốn có con...” Bạch Lập Nhân bị Diệu Diệu cười dưới thân, không ngừng giãy dụa.

Vài năm nay, ngoài lần đầu tiên ngoài ý muốn, còn lại, anh đều chuẩn bị rất kĩ càng.

Nhưng đôi môi cô đã lướt đến nơi nam tính nóng bỏng của anh.

Diệu Diệu liếm môi, bao phủ lấy vật nam tính đang ngạo nghệ đứng thẳng.

“Nha đầu chết tiệt, sao cái gì cũng phải theo ý em...” Anh bị phân: “Đừng bức anh!”

Anh không muốn ngay cả quyền sinh con cũng bị cô khống chế!

Diệu Diệu lại càng ra sức nuốt cổ họng.

Lên một chút...

Không được, không được!

Bạch Lập Nhân hét lớn một tiếng rồi vồ lên người cô, không cần bất cứ màn dạo đầu nào đã đột ngột tiến vào.

Nhưng vừa mới vào, anh lập tức cảm thấy bản thân đang phạm sai lầm.

Nhóc con vừa bắn vừa thối...

Thật sự rất đáng sợ!

Diệu Diệu chủ động nâng người.

Khó có khi cô quỵến rũ như vậy...

Chỉ cần một ánh mắt cũng đủ khiến bất kì người đàn ông nào đầu hàng.

Thuận? Không thuận? Thuận? Không thuận!

Không được, anh không nhìn được nữa!

Bạch Lập Nhân quyết tâm, nâng chân cô quần lấy thắt lưng của mình để cố định, sau đó dùng sức, dùng sức tiến vào, khiến Diệu Diệu liên tục thở gấp, khiến cô kích động không thôi.

Âm thanh khiến người khác mặt đỏ tim đập nhất thời tràn đầy căn phòng, Diệu Diệu lần đầu tiên ở dưới thân anh thu lại sự rụt rè, cực kì phóng đảng, khiến anh như muốn điên lên, trong đầu ngoài làm cũng chỉ có thể nghĩ đến làm.

Hiện tại, Bạch Lập Nhân bị khơi mào, trong đầu tràn đầy dục vọng!

Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới!

126. Q.7 - Chương 18: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Sinh Hoạt Nho Nhỏ

Bạch Lập Nhân từng nói qua, đứa nhỏ vừa bắn vừa thối, khiến người ta khó có thể chịu được!

Anh trừng, lại trừng, cố sống cố chết trừng, hận không thể trừng cho đồng của báu màu vàng trước mặt biến mất.

“Oa oa oa.” Tiếng khóc của con gái rất vang dội, tay chân cũng không ngừng ngoe nguẩy, khóc đến đình tai nhức óc.

Càng đáng sợ hơn, theo từng động tác của con bé, hai cái đùi béo múp của nó cũng dính đầy “của báu”.

Gớm quá!

Bạch Lập Nhân rất muốn trốn tránh sự thật, úp mặt vào tường, cố nhủ bản thân bình tĩnh lại.

“Ông xã, anh sao thế? Cần em giúp gì không?” Ngoài phòng khách truyền đến giọng hỏi đầy quan tâm của bà xã.

“Không cần, em đừng vào đây, đừng để Mỹ Mỹ nhìn thấy em!” Con gái hể nhìn thấy Diệu Diệu là lại thích quần quít ôm lấy cô, không cho ôm thì lập tức khóc không ngừng.

Tình huống hiện tại của Diệu Diệu không thích hợp để đi ôm đứa trẻ nặng như vậy.

Bạch Lập Nhân gắng hạ quyết tâm, nhận mệnh đi toilet xả một chậu nước ấm.

Xong rồi anh nhanh chóng quay lại phòng ngủ, phát hiện cảnh tượng khiến người ta muốn phát điên.

Con gái sắp được một tuổi của anh vậy mà đang hí hửng ngồi xổm xuống, nghịch ngợm dùng hai tay chơi đùa với sản phẩm đại tiện của mình. (ngay cả mình còn hãi chứ đừng nói đến anh Bạch bị khiết phích =.=)

“Dùng tay!” Anh rống lên.

Rất gớm giếc rất gớm giếc rất gớm giếc!

Bạch Lập Nhân suýt chút nữa là tống hết toàn bộ cơm chiều trong bụng ra ngoài.

Không biết cục cưng nhà người khác thế nào, chứ con nhóc nhà anh thật sự không được thông minh cho lắm.

“Bạt bạt*, ôm... ôm...” Con gái thấy anh thì vô cùng hưng phấn vỗ vỗ tay, la hét đòi ôm.

*Là ba ba, nó nói ngọt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-trai>